

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

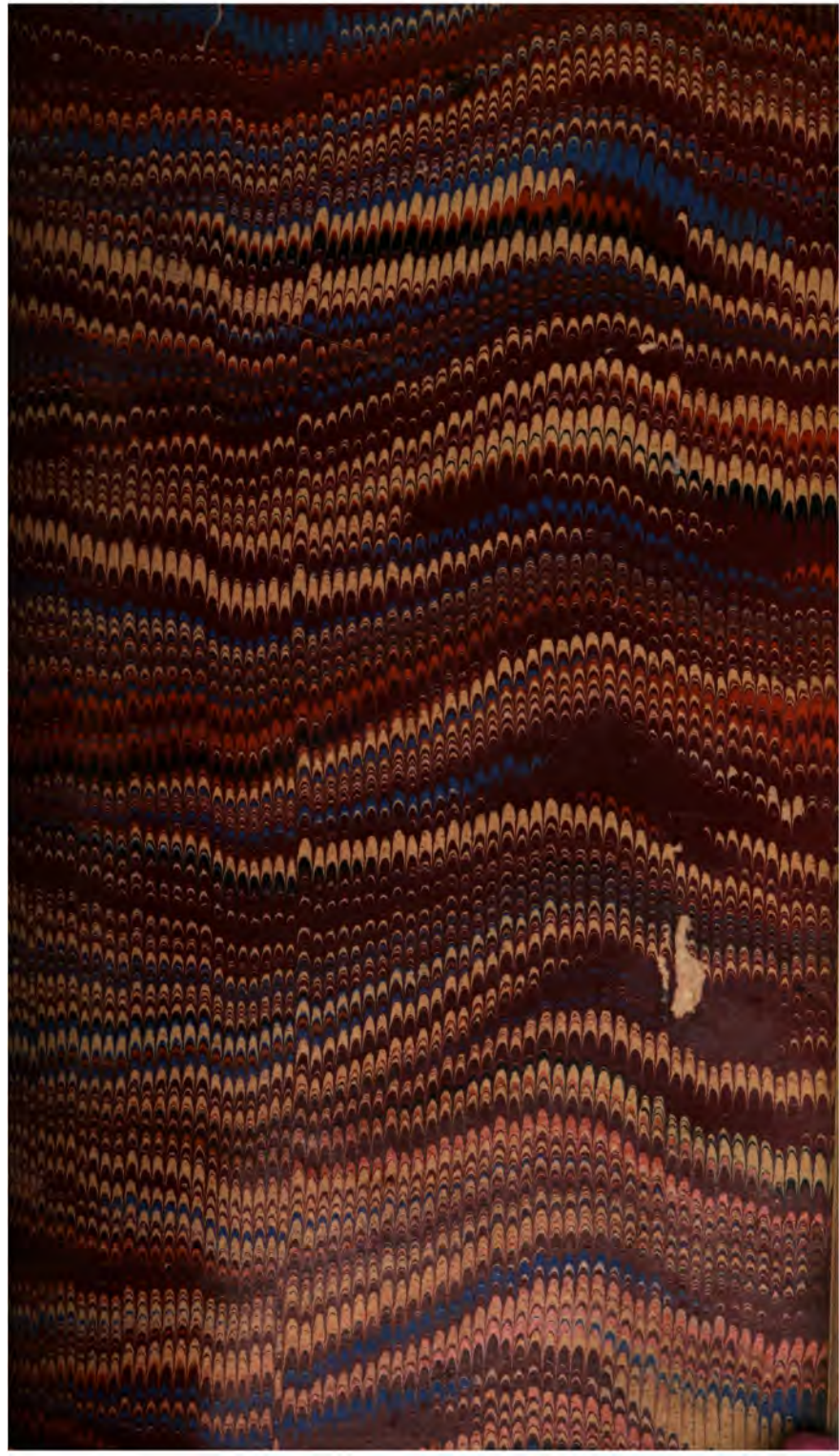
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

The Earl of Halsbury.

WALTON & PORTER
TRADE MARK
H. W. WILSON & CO. LTD.
LONDON

69

**Presented in 1965
by Dr. Alice Walker
from the Library of
Miss Janet Bacon**

4

36587

XB 8.23 CTE

CTESIAE CNIDII
OPERUM RELIQUIAE.

FRAGMENTA COLLEGIT,

TEXTUM E CODD. RECOGNOVIT, PROLEGOMENIS ET

PERPETUA ANNOTATIONE INSTRUXIT

INDICESQUE ADIECIT

Joannes Christianus Felix Baehr

Ph. Dr. Professor Heidelbergensis.

FRANCOFURTI AD MOENUM

IN OFFICINA BROENNERIANA.

MDCCCXXIV.

AUGUSTISSIMO

ET

SERENISSIMO PRINCIPI

LUDOVICO

MAGNO DUCI BADARUM

DUCI ZARINGIAE etc. etc. etc.

DEVOTI ANIMI PIETATE

SACRUM ESSE VOLUIT

J. Christ. Fel. Baehr.

P R A E F A T I O.

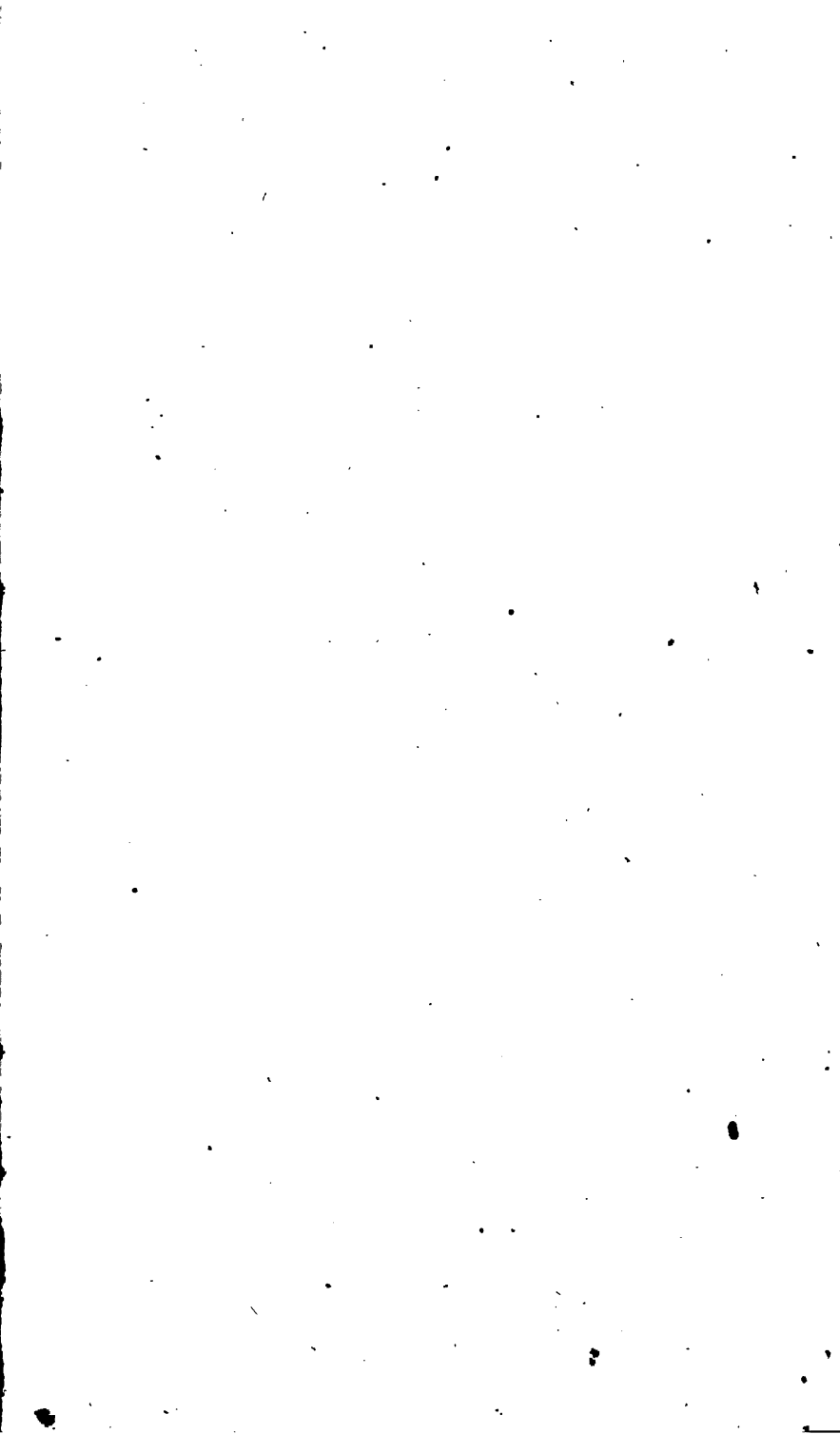
Diu est, cum *Ctesiae* fragmenta me editurum esse promisi. A quo consilio persequendo multa ac varia me hucusque avocarunt; quae pleraque ut nunc silentio praeteream, id unum modo memorabo, me neutiquam eorum rationem sequi voluisse, qui in edendo quovis scriptore nil aliud sibi habent propositum, quam ut textum accurate describant, adpersis hic illic vel aliorum vel suis quibusdam notulis: Quae ratio ut in nullo fere scriptore tractando probanda videtur, ita a *Ctesiae* historiarum reliquiis tam aliena est, ut, qui in eisdem nude in publicum protrudendis acquieverit, parum adjumenti literis adtulisse judicandus sit. Quocirca ego hoc certe spectavi, ut a scriptoris oratione mendas abstergerem, quas librariorum incuria intulerat, et vero etiam ad ejus interpretationem nonnihil conferrem: quod quatenus mihi successerit, judicent periti. In textu enim constituendo praeter vetustas editiones, manuscriptorum quoque librorum auxilio fui adjutus: id quod *Creuzeri*, V. Cl. humanitati acceptum refero, qui *Werferi* beati chartas mecum benignissime communicavit: Quod ad alteram editoris provinciam attinet, equidem interpretis munere ita perfungendum esse ratus sum, ut, interpretatione rite instituta, adhibitis et veterum et

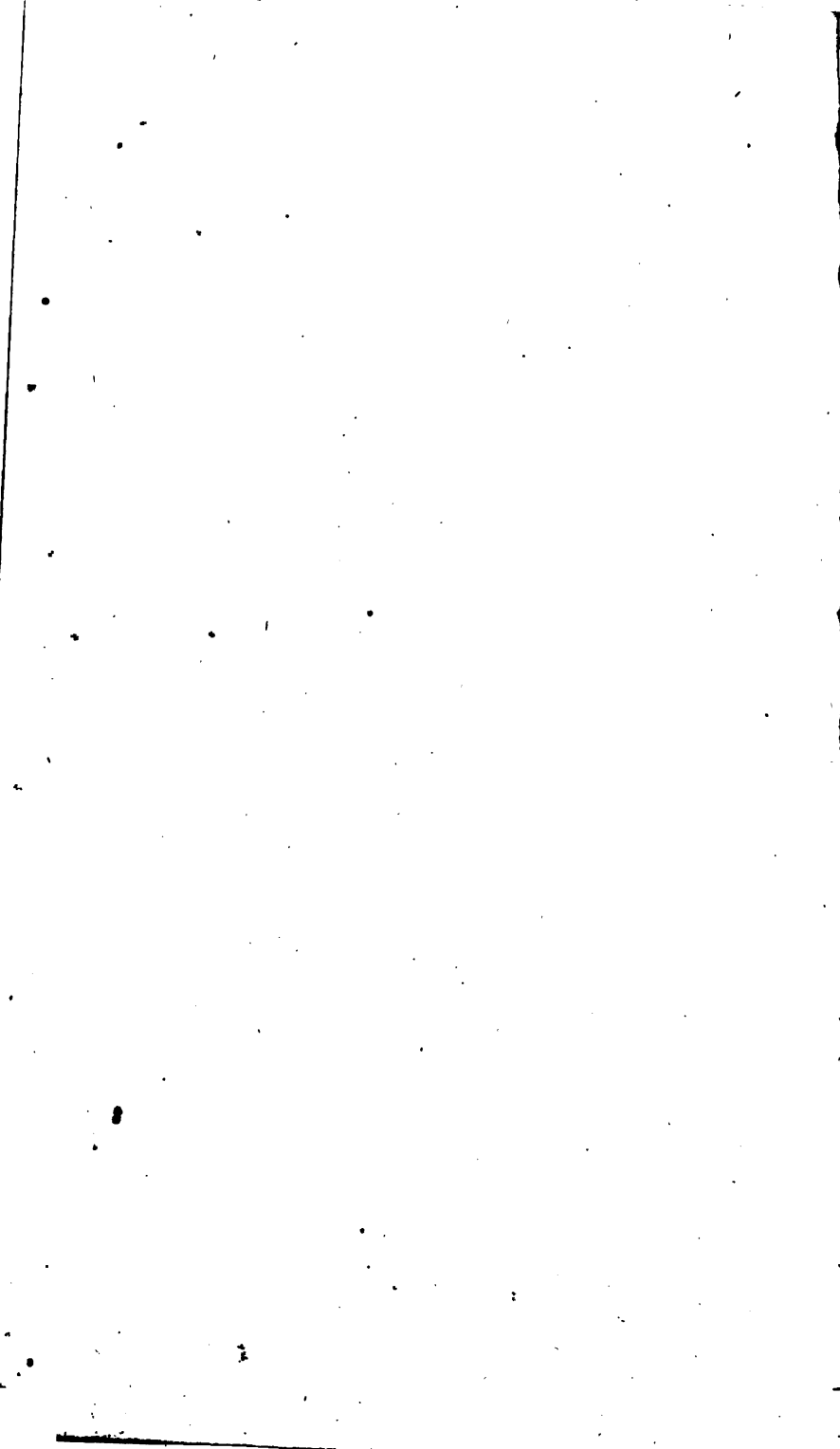
recentiorum scriptorum testimoniis, scriptorem malâ, quâ per multorum saeculorum spatium adpersus erat notâ, liberarem fidemque adhuc detractam ei denuo vindicarem. Neque tamen praejudicata me opinione ductum adeoque obcaecatum fuisse liquido patebit iis ex locis, ubi rationibus subductis, argumentoque rite perpenso, aliorum scriptorum fidem haud cunctatus *Ctesiae* anteposui.

Viris doctis, qui vel consilio, vel libris suppeditandis me benevole adjuvarunt, et privatim me devinctum ostendi et publice hoc loco grates quam maximas persolvo; nec magis silentio premere velim redemptoris voluntatem, qui nihil antiquius habuit, quam ut haecce editio quam nitidissime prodiret in publicum. Ne quid esset, quo nostra careret editio, in Addendis paucissima quaedam adjeci, quae notatu digna reperi in editione quadam *Ctesiae*, quae meis omnibus chartis jam ad typothetas transmissis, nuper admodum prodiit.

Quod *Assyriaca* fragmenta in fine operis collocata inveniuntur, jure mireris: At nescio quo casu accidit, ut chartae meae Francofurtum delatae perturbarentur, nec, eo, quo debebat ordine operis traderentur. Nam primum certe locum iis assignare decreveram.

Vale L. B. meisque conatibus fave. Scribēbam Heidelbergae Idibus Majis MDCCCXXIV.

PROLEGOMENA.

*De CTESIA CNIDIO Notitia ex FABRICII Biblioth. Graec.
Tom. II. pag. 740 seqq. ed. Harles.*

» **Ctesias**, Ctesiochi filius*), ex familia Asclepiadarum, patria Cnido, Cariae urbe, medicus Artaxerxis Mnemonis per XVII annos in honore ab eo habitus, a Salmasio **) perperam

*) Tzetz. Chil. I, 1. et Suidas. [Eudocia p. 268, ubi dicitur Ctesiarchi aut Ctesiochi filius. HARLES.] Plut. Artax. p. 1012. 1014. Lucian. de scribend. hist. T. I. pag. 630 [cap. 3. pag. 71 Tom. II. Reizii, ubi Lucianus ait, Ctesiam ea, quae de Indis scripserit, neque vidisse; neque fando accepisse, adeoque finxisse. V. ibi Jen- sium. Add. Lucian. Quo modo histor. scribenda sit cap. 39. p. 52 Tom. II. ibique Gesner. HARLES.] [Suidas Tom. II. pag. 383: Κτη- σίας Κτησιάρχης, Κνίδιος, ἰατρός· ὃς ἰάτρειυσεν ἐν Πέρσαις Ἀρταξέρξην τὸν Μνήμονα κληθέντα, καὶ συνέγραψε Περσικὰ ἐν βιβλλοῖς κ'. καὶ τρισί. Eudocia pag. 268: Κτησίας Κτησιάρχου ἢ Κτησιόχου, Κνίδιος ἰατρός, ὃς ἰάτρειυσεν ἐν Πέρσαις Ἀρταξέρξην τὸν Μνήμονα (male vulgo Ἀμεί- μονα) κληθέντα· καὶ συνέγραψε Περσικὰ ἐν βιβλλοῖς κγ'. Tzetzes Chil. I, 82 seq.: ὁ δὲ Κτησίας ἰατρός, υἱὸς τοῦ Κτησιόχου

ἔξωρμημένος πόλεως ἐκ Κνίδου τῆς Κυπρίας [?]

ὃς Ἀρταξέρξη ἐγένετο ὡς συμμαχῶν τῷ Κύρῳ

ἐν Πέρσαις διετέλεσε χρόνους ἐπτὰ καὶ δέκα

βιβλοῖς τρισὶ καὶ εἴκοσι τὰ Περσικὰ συγγράμματα.

Etiam Lucianus Ver. Hist. I, 3 (Tom. IV. pag. 220 Bip.) Ctesiochi filium Ctesiam perhibet. Adscripsi integros hosce locos, qui in primariis sunt habendi. ΒΑΒΗΡ.]

**) Salmas. ad Solin. pag. 871 ed. Ultraject. b. G. e loco Diodor. Sicul [II, 32 p. 146 ubi vid. Wesseling. HARLES.] perperam accepto. [Vide nos infra §. 4. ΒΑΒΗΡ.]

traditur fuisse aequalis Herodoto, cum juniorem fuisse clarissimis argumentis constet *). Mihi hoc loco sufficiat scripta ejus tantum commemorare, idque tanto brevius, quod excerptis paucis fragmentis et excerptis Henrici Stephani **),

*) Ea vide, si lubet, apud Vossium de Historicis Graecis I, 5. [et Saxii Onomastic. I. pag. 59. HARLES.]

) *H. Stephanus* Photii excerpta ex Ctesiae Persicis et Indicis graece primus vulgavit an. 1557. 8. [Habeo exemplum inscriptum: *Ex τῶν Μέμνονος — — Ex Memnone excerptae historiae, de tyrannis Heracleae ponticae. Ex Ctesia et Agatharchide excerptae historiae. Omnia non solum Graece, sed et Latine, partim ex Henrici Stephani, partim ex Laur. Rhodomanni interpretatione. Cum accessione ad ea, quae prius ex illis historiis excerpta fuerant. Anno MDLXXXIII gr. Excudebat Henricus Stephanus. 8. Insunt quoque (p. 120—228.) Appiani lib. Ἀντιβασιμῆ et Ἰβηρικῆ. cum Stephani castigationibus usque ad p. 248 tum p. 249 sqq. accessio ex aliquot scriptorum locis: duae Chionis epistolae et alia, quae ad Clearchum, Agatharchidem et Ctesiam pertinent. Separatim edita est latina versio, hujus sententiae: *Ex Memnone et aliis excerptae historiae, de tyrannis Heracleae ponticae. Ex Ctesia et Agatharchide excerptae historiae. Omnia cum recenti accessione, graece: nec non latine, partim ex H. Stephani, partim ex Laur. Rhodomanni interpretatione. Anno 1594. Excudebat H. Stephanus. 8. Epistolae Chionis et quaedam alia sub finem Graeci contextus carent versione Latina. Exemplar versionis tantum Latinae hujus anni fuit in biblioth. Bünavianae; vid. Catalog. I. p. 105] deinde eadem suis Herodoti editionibus Latine a se translata et disquisitione de Ctesia aliisque nonnullis aucta adjunxit [vid. supra pag. 338]. Hinc [*Hoeschelius* gr. cum notis suis, in Photii biblioth. p. 52 seq. Aug. Vind. 1601. fol. et gr. ac lat. cum scholiis]. *Andreas Schottus* in sua Photii versione post cod. LXXII. p. 106 seq. Ctesiae fragmenta subnexuit. Idem diligentissime fecerunt in suis Herodoti editionibus *Gothofredus Jungermannus*, quem secutus est *Tho. Galeus* [et *Jac. denique Wesseling.* cum notis auctisque fragmentis, testimoniis ac judiciis de Ctesia antiquis et aliis accessionibus. Repetiit *Borheck* Vol. II. edit. Herodoti Lemg. 178] [atque Lemgo 1811 atque etiam ex parte *Schweighaeuserus* ad calcem Herodoti Argentorat. 1806. BAHR.] In

Andreae Schotti, Gothofredi Jungermanni [et Wesselingii] industria collectis et Photii Bibliothecae interseri vel Herodoto subnecti solitis, nullum eorum ad nos pervenit, sed ad unam omnia interciderunt. Fuerunt autem haec:

ΠΕΡΣΙΚΩΝ βιβλία κγ'. *Historiae de rebus Persarum* libri XXIII in quo opere dicaverat sex primores libros describendis rebus Assyriacis *) aliisque, quae Persica antecesserunt, facto a Nino et Semiramide initio. A septimo autem libro ad postremum usque historiam Persicam persecutus est a Cyro et Cambyse regibus, ad annum 3 Olymp. XCIII **) sive annum Artaxerxis Mnemonis octavum, ante Christum natum CCCXVI, usus [ut iste quidem jactavit,] arcanis annalibus, quos in membranis ***) describi sibi curaverant reges Persarum. Perspicuitatem suavitatemque Ctesiae, dialecto Jonica ****) usi, mire praedicant *Demetrius* lib. de elocutione §. 218—221. *Dionysius Halicarnassensis* et *Photius*. In rebus ipsis Herodoto saepe, interdum etiam Xe-

Allatii apibus urbanis p. 187 legas, etiam M. Antonium Petilium excerpta ex Ctesiae Persicis et Indicis latine vertisse. De Ctesiae scriptis egit praeterea *Io. Meursius* in *Cypro* lib. II. cap. 29. et ad *Apollonii Dyscoli* *Historiam commentitiam* p. 120. *Iohannes Harduinus* fragmenta, quae exstant, supposita Ctesiae esse conjicit, in *Chronologia* V. T. p. 91. Sed solemne viro illi erudito παραδοξολογείν.

*) Hinc *Strabo* p. 656. lib. XIV adfirmat, Ctesiam scripsisse Ἀσσυριακά et Περσικά. Illis primoribus libris diligenter usus est *Diodorus Siculus*, libro praesertim secundo.

**) *Diodorus* lib. XIV. cap. 47. pag. 421. [pag. 679 ed. Wesseling.]

***) *Diodorus* lib. II. pag. 84. [Tom. I. pag. 146. edit. Wesseling. cujus not. videbis.]

****) *Salmasius* de dialecto, qua usus est Jonica, videndus p. 29 de *Hellenistica*, et pag. 41 ubi Ctesiam gente doricum observat, perinde ut Hippocratem et Herodotum [vid. infra *Prolegg.* §. 7 ac de fide Ctesiae ibidem §. 8. ΒΑΒΗΡ.]

nophonti *) contradixit, observante *Photio* cod. LXXII quo excerpta ex illo opere Ctesiae nobis servavit. Fabulosus, vanus fideque indignus scriptor visus jam olim est quam plurimis, Straboni, Plutarcho in Artaxerxis vita, aliisque. Inter recentiores idem contendunt Josephus Scaliger, et praeter innumerōs alios *Hermannus Conringius* in adversariis chronologicis de Asiae et Aegypti antiquissimis dynastiis [cap. 7. p. 161 in Syntagmate variarum dissertatt. a I. Georgio Graevio edit. Ultrajecti. 1702, 4.] qui non tantum in narrationibus ceteris, sed praecipue in Persicis (in quo solo argumento aliquid ei tribuunt veteres plerique, et recentiores) parum fidei mereri Ctesiam disputat**), quod facit etiam *Bernardus de Montfaucon* libro de veritate historiae Judith, p. 120 seq. et *Donaeus* notis ad Demosth. p. 171 item *Goujetus* in diss. inserta continuationi Memoriarum litterarum *Salengrū* Tom. I. part. I. Nr. VIII. p. 121 seqq. et contra Herodotum pro Ctesia part. II. p. 349 sqq. 364 sqq. *Journal des Sav.* 1726. Oct. p. 235. Ctesia fidem frangit *Christoph. Cellarius* in Ctesiae hypothesibus suspectis de principio regnorum et historiarum, *Halae Sax.* 1694 rec. 1703. [in dissertatt. acad., a Jo. Georgio Walchio junctim editis,

*) Xenophon Ctesiae Persicam historiam legit, antequam suam scriberet: nam libro I. de expeditione Cyri p. 157 memorans vulneratum a Cyro Artaxerxem fratrem, Ctesiam auctorem laudat et vulnus ab illo curatum esse, ipso auctore refert: addit etiam, Ctesiam, utpote regi praesentem, tradidisse, quot tum tempora circa regem ceciderint.

**) *Diodorus Sicul.* [lib. II. cap. 2 pag. 114. tom. I. Wesselingus not. vide p. 115. 8.] *Justinus* etc. Hinc *Is. Vossius* lib. de LXX. interpretibus p. 334 *Ctesiae auctoritati in Persicis plurimum tribuunt veteres, cum tamen in ceteris fuerit mendacissimus.* Persicorum rerum bonum auctorem in primis Ctesiam vocat *Barnabas Brissonus* lib. I. de regno Pers. *Epitomen Persicorum*, (nobilissimi ex Ctesiae scriptis) concinnasse videtur *Pamphila*, foemina Epidauria: *Suidas* enim inter ejus scripta memorat *Ἐπιτομήν τῶν Κτησίου ἐν βιβλίοις γ'.* [Tom. III. p. 14. BAHR.]

Lips. 1712. p. 54—70.] *Jac. Arrhenius* in diss. de Monarchia Assyriorum Ctesiana. Upsal. 1705. 8. Inter paucos tamen Ctesiae fidem adserere admissus est *Ulricus Huberus* in dissertatione de temporibus ante Cyrum, quae exstat in historia ejus civili non procul ab initio. Nec non *Freretus*, bibl. françoise, a. 1726 Sept. p. 138 seqq. *Sam. Schuckford*. in Connex. vet. test. cum scriptor. profan. Tom. II. p. 19. Journ. liter. Tom. 15. p. 4 Fabric. Sed *Schuckford* libro VII. vol. I. p. 553 sq. version. germ. Dresdae, 1726. 4. minus favere videtur narrationibus Ctesiae: cujus tamen partes interdum sequitur *Des Vignoles* Chronol. Tom. II. p. 169. Praeferunt ei Herodotum *Jac. Usseus* in annal. V. T. ad A. M. 2737. *I. G. Walch* in exeroitt. histor. de fabulosa histor. Semiramidis, Lipsiae 1723, rec. in Parergis acad. p. 27 seqq. ubi de Ctesia ejusque mala fide historica quaedam habet *L. E. du Pin* biblioth. univers. des historiens pag. 209 seqq. Multo tamen plura collegit, examinavit et plurimum, tam veterum, quam recentiorum judicia diversa proposuit *Jo. Georg. Walther* in Animadverss. historicis et criticis, Weisensfelsae 1748. 8. in commentat. historica, qua Herodoti et Ctesiae sententiae de magnitudine atque antiquitate imperii Assyriaci et Medici conjunguntur, p. 75—112 de aetate Ctesiae pag. 99 seqq. et contra *Wesselingii* Addenda ad tom. I. Diod. modeste docteq. disputans, p. 367 sqq. in Addendis: idem *Walther*. ibid. p. 122 sqq. in commentat. de veterum recentiorumque historicorum invidentia judicandi libidine et nimio rerum mirabilium amore. *Jac. de Rhoer* in Feriis Daventriensibus, Trajecti ad Rhenum. 1758. 8. libro II. cap. I. p. 137. sqq. contra *Haberum* aliosque-disputans atque Herodotum I. cap. 95. (ubi *Wesseling*. laudat *Schroererum* in Orig. Assy. sect. IV. 5 sqq. et *Leon. Offerhaus* Spicileg. hist. chronolog. p. 145.) copiose explicans, ita contendit illum cum Ctesiae narratione, ut studeat utrumque in concordiam reducere, Ctesiae manibus suum honorem aliquo modo restituere atque evincere,

Herodotum imperium Assyriorum non coercere intra quingentos annos, Medos denique non fuisse subditos, sed socios Babyloniorum. Compara *Waltherum*, qui loco citato p. 103 sqq. aliam ingressus est viam; adde *De Bougainville*, qui Herodoti et Ctesiae narrationes de monarchia Medorum conciliare studuit in Mem. de Literat. — I et B. L. Tom. XXIII. p. 1 sqq. et *Abbé Gédoyne* Histoire des Perses, écrite par Ctesias suivant l'Extrait, que Photius nous en a laissé, in iisdem Mem. Tom. XIV. p. 247—279. Adde supra de Herodoto observata, lib. II. cap. 20 §. III. pag. 331 seq. *)
HARL.

ἸΝΔΙΚΩΝ βιβλίον ἓν. De rebus Indicis liber unus, cuius excerpta leguntur in Photii biblioth. cod. LXXIII. Respicit *Plinius*, Ctesiam laudans, VII, 2 hist. nat. In hoc potissimum opere lectorum credulitate abusus est et fidem decoxit Ctesias, unde *Aristoteli* lib. VIII hist. Animal. cap. 28 citatis ejus Indicis, visus fuit indignus, cui crederetur: ὡς φησι Κτησίας οὐκ ἂν ἀξιόπιστος. Fidem illi quoque detrahit *Arrian.* in Indicis p. 513. Et *Antigonus Carystius* in historiis admirandis [cap. 16. pag. 27 edit. Beckm. Lips. 1791. 4.] negat, se ex Ctesia quicquam prolaturum, διὰ τὸ πολλὰ ψευδεσθαι αὐτόν. Vide et *Aristotelem* II, 2. de generat. animal. *Lucianum* de vera Historia lib. I. Tom. I. p. 640 seq. et lib. II. p. 683. *Aeneam Gazaeum* in Theophrasto p. 23 edit. Barthii, *Aelianum* Hist. Animal. etc.

ΠΕΡΙ ὈΡΩΝ. De Montibus libri, quorum primum laudat Scholiastes Apollonii ad lib. II agens de sacro monte, etsi ibi legitur Κτησίας ἐν πρώτῃ περιόδῳ, sed πρὸ ὁρῶν legendum, recte monuit *Joh. Meursius* in Cypro lib. II. cap. 29. et in Bibl. Graeca. Librum secundum adducit *Plutarchus* de fluminibus et montibus, ubi agit de Monte Theutrante pag. 1161. Καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἐν β' περὶ ὁρῶν. Et Schol. Apollonii ad lib. II. agens de monti-

*) Adde infra Prolegg. §. 8. BAEHR.

bus Colchorum Amarantis et *Joh. Stobæus* serm. 98. περί νόσου.

ΠΕΡΙΠΛΑΟΙ, quorum primum memorat Stephanus Byz. in *Σύγνος*. Periplum Asiae Harpocraton in *Σκιάποδες*, et Suidas eadem voce. Ctesiam *τρίτη περιηγήσεως* laudat idem Stephanus in *Κοσύτη*.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΣΙΑΝ ΦΟΡΩΝ. De *tributis Asiae* opus laudatum Athenaeo lib. X. p. 442. Liberum tertium illius operis memorat idem *Athenaeus* lib. II. pag. 67.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ. De *fluvii* libri, quorum secundus citatur a *Plutarcho* de fluminibus p. 1160, ubi de Alpheo. Sane Ctesiam simpliciter laudat Plutarchus, non Ctesiam Ephesium, cui libros de fluminibus, nescio qua de causa, tribuit *Maussacus* in notis pag. 81. notatus a Vossio de Hist. Gr. p. 349. Quamvis Ctesiam Ephesium, ἐν πρώτῳ *Περσίδος* libro primo Perseidis, sive de Perseo illo, qui Medusam interfecit, memoret idem *Plutarchus* pag. 1161. Citatur Ctesias etiam ab Eratosthene in *Catasterismis* cap. 38. *)

FABRIC. «

§. 2.

De CTESIA CNIDIO altera notitia ex Gerh. Voss. De historicc. Graecc. I, 5.

pag. 22 ed. Lugd. Batav. 1650.

pag. 62 ed. Amstelod. 1699.

*) Hisdem, quibus Xenophon, temporibus vixit Ctesias Cnidius. Nam proelio, quod Cyrus junior gessit cum fratre Artaxerxe, captus fuit; posteaque vulnere eo regem, quod a Cyro acceperat, sanavit, ac medicinam porro exercuit in Persis totisque annis XVII versatus est apud regem. Auctor Diodorus Sic. II. Hinc Photius Cod. LXII: ἤμασε δὲ ἐν

*) At hoc fragmentum ad Assyriaca pertinet. Vide infra Assyr. Fragm. III. ΒΑΕHR.

τοῖς χρόνοις Κύρου, τοῦ ἐκ Δαρειου καὶ Παρυσάτιδος, ὃς ἀδελφὸς Ἀρταξέρξου, εἰς ὃν ἡ Περσικὴ βασιλεία κατῆλθεν, ἐτύγχανεν. Et antiquior utroque Strabo in XIV [p. 969 B.] ubi de illustribus Cnidi viris agit: *Κτησίας ὁ ἰατρύσας μὲν Ἀρταξέρξην*. Addit ibidem: *συγγράμματος δὲ τὰ Ἀσσυριακὰ καὶ τὰ Περσικὰ*. Res istas Assyrias et Persicas uno volumine complectebatur: quod ostendit initium eorum, quae Photius de eo habet in excerptis suis. Unde et alia discere est. Verba Latina sic sonant; » sed in sex prioribus res Assyriorum et quaecunque » res Persicas praecessere, tractat: a septimo autem libro » de Persicis rebus agit: ac in VII, VIII, IX, X, XI, XII » et XIII, quae ad Cyrum et Cambysen et magum illum » Dariumque et Xerxem spectant, commemorat. « Ex prioribus sex Assyriacum rerum hausisse se ea, quae de Assyria scribit, profitetur Diodor. Sic. II. At temere Ludovicus Vives in B. Augustini lib. XVIII de Civit. Dei cap. 2 ait: » vel regum (Assyriorum) nomina, vel quanto quisque tempore regnum tenuisset, piguit Ctesiam, vetustissimum scriptorem, referre. « Moxere illum citra dubium verba illa Diodori, lib. II. [cap. 22.]: τὰ ὀνόματα πάντων τῶν βασιλείων καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν, ἃν ἕκαστος ἐβασίλευσεν, οὐ κατεπίγει γράφειν, διὰ τὰ μηδὲν ὑπ' αὐτῶν πεπραχθῆαι μνήμης ἔξιν. Sed non, si Diodorum ea piguit exscribere, Ctesiam non scripsisse consequitur. Sane Ctesiam ea tradidisse quis dubitet, qui VI libris Assyrias res tractasse sciat; et ita tradidisse, ut hoc ex fonte plerique omnes juniorum sua exscribere soleant. Progressus est Ctesias usque ad Olympiadis XCV annum III, quo Dionysius Siciliae tyrannus, ingens bellum parabat adversus Carthaginienses. Eo anno historiam suam Persicam conclusisse, disertim de eo scribit Diodorus Siculus lib. XIV. [cap. 46. p. 679. Wessel.]. Sic enim hoc de anno agens, loquitur: *Κτησίας δὲ ὁ συγγραφεὺς τῆν τῶν Περσικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστροφεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμωος*. Nec praetereundum, quod Photius post ea, quae adferebamus ante, subjungit: *σχεδὸν ἐν ἀπα-*

σιν ἀντικείμενα Ἡροδότῳ ἱστορῶν· ἀλλὰ καὶ ψεύστην αὐτὸν ἀποκαλοῦν ἐν πολλοῖς καὶ λογοποιῶν ἀποκαλοῦν· καὶ γὰρ νεώτερος μὲν ἐστὶν αὐτοῦ· φησὶ δὲ αὐτὸν τῶν πλειόνων, ἃ ἱστορεῖ, αὐτόπτην γενόμενον, ὃ παρ' αὐτῶν Περσῶν, ἐνθα τὸ ὄραν μὴ ἐνεχώρει, αὐτήκοον καταστάντα, οὕτω τὴν ἱστορίαν συγγράφαι. οὐχ Ἡροδότῳ δὲ μόνῳ ταναντία ἱστορεῖ, ἀλλὰ καὶ πρὸς Ξενοφῶντα τὸν Γρύλλου ἐπ' ἐνίων διαφωνεῖ. Haec Photius. Porro Aristoteles Hist. An. VIII, 28 quiddam ex ejus Indicis citans, scriptorem esse negat ἀξιόπιστον. Eundem vanitatis arguit quoque Plutarchus in Artaxerxis Vita. Josephi etiam Scaligeri (pag. 39. p. m. 43. notarum in fragmenta subjuncta operi de emendatione temporum) tale de eo judicium est, ineptum Graeculum, modo Herodoto adversetur, nihil pensi habere: multa aὖ eo humanitus, multa etiam consulto per ζηλοτυπίαν peccari, atque id non obscure cognosci ex Photii parietinis. Miretur aliquis homini adeo vano tantum fidei habitum esse a Diodoro Siculo, Trogo et aliis, ut eum, quam Herodotum, sequi in plurimis mallent. Nempe imposuit iis, quod Ctesias profiteretur, se cuncta hausisse ex regis membranis. Qua de re ita Diodorus lib. II. [cap. 32.]: οὗτος οὖν φησιν ἐκ τῶν βασιλικῶν διαφθερῶν, ἐν αἷς οἱ Πέρσαι τὰς παλαιὰς πράξεις κατὰ τινὰ νόμον εἶχον συντεταγμένας, πολυπραγμονῆσαι τὰ καθ' ἕκαστα καὶ συνταξάμενον τὴν ἱστορίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξενεγκεῖν. Praeter illa, quorum superius memini, etiam scripsit de *Indicis* librum singularem. Ac uti ex Persicis, ita ex Indicis quoque excerpta luculenta Photius nobis conservavit. Xylandrum vero ratio fugit, apud quem in Strabonis loco, quem ante adferebamus, Syriaca etiam scripsisse dicitur; cum in Aldina disertum sit Ἀσσυριακὰ et consentaneum hoc sit istis Photii excerptis, quae Latine ante adducebamus. Harpocratio memorat quoque ejus περίπλουν Ἀσίας. Alia quoque scripsit: quae referre supersedeo, quia id fecit Joh. Meursius commentario in Apollonii Historiam commentitiam. Hujus Ctesiae compendium tribus libris scripserat Pamphila, ut Suidas testatur

(a. v. Pamphila). Arbitror vero, eam epitomen non fuisse omnium Ctesiae librorum, sed viginti trium de rebus Persicis: quo opere imprimis celebratur. †

§. 3.

De aliis, qui eodem CTESIAE nomine feruntur.

Ctesias, Cnidius, medicus, de quo disserimus, probe distinguendus ab aliis, qui eodem feruntur nomine; sic *Ctesiam* quendam *Ephesium*, et ipsum de rebus Persicis scriptorem nonnulli memorant, quem tamen cave cum Nostro Cnidio confundas. Collegit, quae ad istum spectant, G. J. Vossius de Historic. Graecc. III. pag. 349.

Artificem, *Ctesiae* nomine insignem Plinius memorat Hist. Nat. XXXIV, 29. pag. 657 Hard. quem unâ cum aliis argenti caelatoribus post Myronem floruisse perhibet. Neque tamen ullam alibi ejusdem mentionem esse factam reperi.

Est tertius, qui *Ctesiae* nomine occurrit, hellico infamis, in quem versiculi quidam Comicorum, Anaxilae et Philetaeri exstant apud Athenaeum X, cap. 10. Tom. IV. p. 416 D. E. F. p. 22 Schweigh. unde Aelianum Var. Hist. I, 27 profecisse est admodum verisimile. Vid. Annotat. ad Athenaei l. I. Tom. V. Animadverss. pag. 327 Schwgh.

Jam *quartam*, hoc nomine insignem, invenio Atheniensem, Cononis *filium*; cujus mentio facta a Dionys. Halicarnassa. Tom. II. pag. 170, 26 Sylb.

§. 4.

DE CTESIAE CNIDII VITA.

Floruit *Ctesias Cnidius*, ut Suidas est auctor, Artaxerxis Mnemonis tempore, qui de regno cum fratre minori natu decertabat. Id quod ex aliorum quoque testimoniis liquido cognosci potest. Vid. locupletissimi testis, Xenophontis verba in Anabas. I, 8. 27. Diodor. Sicul. I, 32. Photii Cod.

§. 1. Tzetz. Chil. I, 1. 82 seqq. Qui igitur, quod praeter alia ex Xenophonte patet, bello, quod cum Artaxerxe Cyrus frater minor natu gessit, interfuit, eum profecto necesse est Xenophontis fuisse aequalem. Quo accuratius examinanda Salmasii sententia, qui eum Herodoti facit aequalem (ad Solin. p. 1234, C. ed. Paris. 1629), procul dubio motus pravis, quae olim in Diodoro legebantur, verbis, II, 32: *Κτησίας δὲ ὁ Κνίδιος τοῖς μὲν καὶ Ἡρόδοτον χρόνοις ὑπῆρξε κατὰ τὴν Κύρου στρατείαν ἐπὶ Ἀρταξέρξην τὸν ἰδελφὸν κ. τ. λ.* Quae tamen summo jure insititia jam agnovit summus Wesselingius. Namque constat, Herodotum usque ad belli Peloponnesiaci initium, i. e. usque ad 431 a Chr. n. vitam duxisse *), quo tempore jam in vulgus editas esse historias oportebat, quas ut refelleret ac refutaret, Ctesiam ipsum sibi propositum habuisse, Photius affirmat Persicc. Excerptt. cp. 1. Atqui cum Ctesias florere incoeperit circa annum CCCC. a Chr. n. quo anno Cyrus in fratrem militabat, igitur 31 post annis, quam Herodotus diem obierat, vixdum aequalem Herodoti illum dici posse, non erit, quod operose commonstrem. Fuit potius, ut bene apud Photium l. l. legitur, Herodoto junior (*νεώτερος Ἡροδότου*), quamvis fieri potuisse, ut sene Herodoto Ctesias natus fuerit, haud negamus. Quam eandem sententiam jam dudum professus erat Scaliger, (ad fragmm. Historr. p. m. 42.) et qui copiosius istam in rem inquisivit, Wesselingius ad Diodori l. l.

Propius ad Ctesiae aetatem definiendam ducere videtur idem Diodorus l. l. cujus insigniora verba adscribam: *γενόμενος (de Ctesia loquitur) δὲ αἰχμάλωτος, καὶ διὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ἀναληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἑπτακαίδεκα ἔτη διετέλεσε τιμώμενος ὑπ' αὐτοῦ.* Quae eadem repetiit Tzetzes Chil. I, 1, 82, disertis verbis probans, ab Artaxerxe rege captum fuisse Ctesiam, quippe militantem unâ cum

*) Dionys. Halicarnas. II. p. 139. Pamphil. apud A. Gell. Noct. Att. XV, 23.

Xenophonte in Cyri exercitu*). Quod tamen mirum, a Xenophonte scriptore alias tam accurato, plane neglectum, nec ullam Ctesiae in Graecorum exercitu militantis, deinde a Persis capti mentionem factam. Immo alia omnia mihi se offerunt, Xenophontis locum accuratius inspicienti. Nam inter regis comites in ipsa pugna cum Cyro Graecisque commissa Ctesias nominatur**), quem in Graecis paulo antea stipendia meruisse, mox vero captum et in proximum regis stipatum continuo arcessitum esse, parum profecto est credibile. Non igitur potuit nec in Graecis tunc temporis militasse nec tunc demum captus esse a Persis, apud quos diutius illum jam fuisse versatum, multo erit probabilius. Neutiquam enim verisimile, hominem modo captum, oppido in intimam regis societatem vocari, multisque affici honoribus. Neque etiam favet temporum ratio. Quodsi enim auctore Diodoro XIV, 46 pag. 679 finem historiae Ctesias posuit anno 399 a Chr. n. sive Olymp. XCV, 2***) et in patriam eo ipso tempore regressus est (quod ex Persicc. Excerptt. cap. LXIII et Plutarchi Vit. Artaxerx. cap. XXI. pag. 1021 F. colligi potest), qui tandem fieri potuit, ut ille triennio vel biennio antea (401 a Chr. n.) ubi Cunaxis est decertatum †), a Persis captus et tamen XVII per annos in

*) δς (Ctesias) Ἀρταξέρξη κρατηθεὶς, ὡς συμμαχῶν τῷ Κύρῳ
Ἐν Πέρσῃσι διετέλεσε χρόνος ἐπὶ καὶ δέκα.

**) Vid. Xenophont. Anab. 1, 8, 27. Plutarch. V. Artaxerx. XIII. pag. 1017 E. Conf. ibid. VI, pag. 1014 C. XI. pag. 1016. XIV. p. 1017 F.

***) Sic posui ex Largerii rationibus, cuius vid. Tabul. Chronolog. pag. 679. Alii ponunt annum 398 a. Chr. n. s. Olymp. XCV, 3. Ad aetatem Ctesiae conf. etiam *Chronic. Paschal.* pag. 135 A: φθ' [i. e. CIV.] Ὀλυμπίας μ' [XL] Ἰπ. Αὐυλλίου καὶ Ρουσιτικού. Ξενοφῶν Ὀρζυλάου καὶ Κτησίας ἔγνωρίζοντο [i. e. florebant] καὶ Σωκράτης φιλόσοφος ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ πῶν τὸ κώνειον ἀπέθανε, ζήσας ἐτη γ' [XC]. Περσῶν βασιλεὺς Ἀρταξέρξης δ καὶ Ὀχρος, δμοῦ εἰρού.

†) Vid. Largerii Tab. Chronolog. pag. 677.

Persis commoratus fuerit? Dubia igitur et Diodori et Tzetzae fides. Nec etiam antea alio quodam in bello Ctesiam a Persia captum pronuntiabis, cum certa hujus rei desint testimonia. Quae cum ita sese habeant, multo mihi videtur verisimilius, Ctesiam vel sponte vel a rege Persarum ipso arcessitum invitatumque illas in terras profectum esse multo utique ante istud bellum, quod fatale fuit Cyro. Itaque si conjectari liceat, Ctesiae adventum in Perside circa annum 416 a Chr. n. ponerem, florente bello Pelloponnesio vigenteque Graecorum cum Persis commercio. Quod quae continuo disserentur, probabilius reddent.

§. 5.

DE PROFESSIONE ET CONDITIONE CTESIAE CNIDII.

Posuimus modo Ctesiam vel sponte ad Persas profectum, vel arcessitum a rege, apud quem artem medicam exerceret. Nam medicum fuisse Ctesiam consentiens est veterum opinio, quam eandem id, quod reliquum est operis historici, satis confirmat. Neque autem vulgari atque communi medicorum e turba fuisse videtur, quippe quem inter nobilissimos viros, quos Cnidus tulerit urbs *), recenset Strabo XIV §. 15. pag. 969 B. pag. 614 Tauchniz. ἐντεῦθεν (i. e. ex Cnido) δὲ καὶ Κτησίας, ὁ ἰατρείας μὲν Ἀραξέρξης, συγγράμματος δὲ τὰ Ἀσσυριακὰ καὶ τὰ Περσικά. Quo etiam facit unus locus, quem miror reliquos, qui in Ctesiam inquisiverint, latuisse. Est Galeni medici locus Tom. V pag. 652 lin. 51 Basil., unde Ctesiam Hippocrati, medicorum principi cognatum, ex illustri Asclepiadarum **) genere prognatum cognoscimus. Qui igitur vir, illustris genere aeque ac scientia, quâ ratione ad Persas venerit, jam exponendum. Constat enim, antiquissimis Persarum temporibus,

*) De illustribus medicis, qui Cnido urbe prodierunt vid. Kurt Sprengel pragmatische Geschichte der Arzneykunde. I. p. 355 seq.

**) Vid. Kurt Sprengel I. I. pag. 368 coll. 215 seq.

reges, cum Persae ipsi artis medicae peritia non excelleret, ad Aegyptios confugisse, quos prae caeteris huic arti deditos fuisse fama ferebat. Nam singulos singulis morbis singulisque corporis partibus illi adhibuerunt medicos. Praeter Herodot. III, 129 et II, 84 consulas, si placet, Brissonium de Reg. Pers. Princip. p. 306 et Kurt. Sprengel. pragmat. Gesch. etc. Tom. I. pag. 79. coll. Vales. et Lindenbrog. ad Ammian. Marcell. XXII, 16. At quum Aegyptii medici male rem suam Dario Hystaspis, qui pedem aliquando extorserat, praestarent, iratus rex supplicium sumpsit *) et Graecum aliquem, Democedem nomine, qui jam antea apud Polycratem tyrannum (v. Herodot. III, 125) conversatus fuerat, cujusque forte fortuna ad regem venerat notitia, ad se arcessi jussit. Atque rege feliciter sanato, summis honoribus muneribusque Graecus medicus est affectus, et quo diutius apud regem remaneret in Persis, summo loco habitus **).

Inde ab illo tempore Aegyptiorum medicorum in locum apud Persarum reges successisse videntur Graeci, qui istius artis peritia insignes eo meliori usi sunt conditione, quo magis ab exteris advocati, haud sine summis honoribus praemiisve id muneris in sese receperant. Cui rei ea, quae Hippocrati acciderunt, luculento sunt testimonio ***). Simile quoddam in Ctesia, Hippocratis postero valuisse censemus. Magna artis medicae peritia inclytus vel ipse opinor ad regem sese con-

*) Hinc etiam rege mortuo medici apud Persas summo loco ac dignitate, quam unâ cum Astrologis tenebant, dejectos esse accepimus, quippe qui regis mortem non impedivissent, quod idem Astrologis, qui mortem non praedixissent, obtingebat; vid. Rosenmüller Alt. u. Neues Morgenld. ad Daniel. V, 13. Tom. IV. pag. 352. No. 1081.

**) Vid. Herodot. III, 132, 133 seqq. coll. Kurt. Sprengel. l. l. pag. 349.

***) conf. Opp. Hippocrat. Tom. II. p. 1272. (ed. Genev. 1662.) coll. Sprengelio; l. l. pag. 372. qui nonnulla ex his spuria esse censet.

tulit, summos honores fortunasque adepturus, vel ab eodem rege est arcessitus, quo egregiam suam illi praestaret operam. Hinc recte Suidas: *ιάτρους ἐν Πέρσαις Ἀρταξέρξην τὸν Μνήμονα κληθέντα*; atque etiam Strabo l. l. Neque minori apud regem loco fuisse Cnidium medicum, quam olim fuerat Democedes, quem *ὁμοτράπεζον* sibi esse Darinus voluerat*), et Hippocrates, quem *ισότιμον Περσέων τοῖς ἀρίστοις****) reddere volebat rex, satis evincunt ea, quae passim ipse testata reliquit in Historiae excerptis. Regem in pugnam proxime sequebatur, sauciatum accepit sanavitque***), muneribus dein est affectus (*καλῶς δὲ καὶ τὸν Κτησίαν ἐτίμησε* ait Plutarchus V. Artaxerx. cp. XIV. init.) †). Quin etiam summum locum obtinuisse videtur in regis aula, ut aditus ipsi pateret ad regios annales pervolvendos, quo melius historiam, quam meditabatur, concinnare posset. Quod ipsius Ctesiae testimonio affirmat Diodorus Siculus II, 32. οὗτος οὖν (Ctesias) φησὶν ἐκ τῶν βασιλικῶν διαφθερῶν, ἐν αἷς οἱ Πέρσαι τὰς παλαιὰς πράξεις κατὰ τινὰ νόμον εἶχον συντεταγμένας, πολυπραγμονῆσαι τὰ καθ' ἕκαστα καὶ συνταξάμενον τὴν ἱστορίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξενεγκεῖν. Ad quae hunc in modum notavit VVesselingius: » Hieronym. in Zachar. v. 1. volumen — » Hebraice *Megella* dicitur, et ab Aquila et Theodotione » versum est *διαφθέρα*. Meminit autem harum membranarum » et Agathias II. p. 66 A. ὡς καὶ ἐν ταῖς βασιλείοις διαφθέ- » ραις ἀναγεγραμμένα et multis ante eum natum seculis Es-

*) vid. Herodot. III, 132. Add. Brisson. de Reg. Pers. Princip. I, 100 pag. 150. Quae tamen hic adjicit: » apud eundem (Herodotum) lib. V, Darius Histiaeum ad se evocans *ὁμοτράπεζον*, id est, convictorem eum et a consiliis habiturum pollicetur, ut *Ctesias in Persicis testatur.* « haec ipsa in Ctesia me legisse equidem non memini. — Conf. infra ad Persic. cap. XLI.

**) Vid. Hippocrat. Epistoll. l. l.

***) Xenoph. Anab. I, 8, 27.

†) Conf. ibid. cp. XVIII. pag. 1020 B. cap. XXI. pag. 1021 F.

» dras VI, 2. atque auctor Historiae reginae Estherae II, 23.
 » VI, 1. X, 2; confirmantque, quod hic traditur, publica
 » auctoritate Chronica Persica scribi solere. Cf. Ger. Jo.
 » Vossium Art. Histor. c. 32.« De nominis vi item non-
 » nulla J. C. Wolfius ad Libanii Epist. CCCL pag. 170: » διφ-
 » θέραν frequenter membranam significare, qua ad scriben-
 » dum utebantur veteres, patet ex Bernh. Montefalconii Pa-
 » laeographia Graeca p. 17. Vtque hic significatus huic loco
 » accommodatissimus videtur. De aliis leges Salmasium de
 » Modo Usurarum p. 413. Godofr. Olearium ad Philostrate.
 » p. 664. J. G. Graevium ad Hesiodum p. 64 et Hemster-
 » hus. ad Polluc. pag. 1214.« Primarius qui huc pertinet,
 est Herodoti locus V, 58, ubi de Graecis literas edoctis a
 Phoenicibus ita disserit: καὶ τὰς βύβλους διφθέραις
 καλέουσι ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ οἱ Ἴωνες, ὅτι κοτὲ ἐν σπάνι βύ-
 βλων ἐχρῆστοντο διφθέρῃσι αἰγέῃσι τε καὶ οἰέῃσι· ἔτι δὲ καὶ
 τὸ καὶ ἐμὲ πολλοὶ τῶν βαρβάρων ἐς τοιαύτας διφ-
 θέραις γράφουσι *).

Similes Ctesiae διφθέραις βασιλικῶς intelligi puto
 apud Diodor. II, 22, ubi de Memnone Trojam ab Assyrio-
 rum rege (cui Troja fuit subdita) misso, ibique caeso vete-
 rum famas ac narrationes attulit, his adjectis: περὶ μὲν οὖν
 τοῦ Μέμνονος τοιαῦτ' ἐν ταῖς βασιλικαῖς ἀναγραφαῖς
 ἱστορεῖσθαι φασιν οἱ βάρβαροι.

Namque multorum scriptorum testimonio constat, in re-
 gis Persarum stipatu multos fuisse scribas, qui quaecunque
 factitabat vel agitabat rex, vel qui circa illum versabantur,
 chartis mandarent, qui regis jussa edictave literis excipe-
 rent, neque unquam ab illius latere discederent, quo nihil,

*) Ad quae confersis Valckenarii Diatrib. p. 185. Add. Schleus-
 ner. Lex. Vet. Test. Tom. II. pag. 177. ibiq. laudd. Quod enim
 Hebraeis est לְחַבֵּל , id LXX Interpretes reddunt per διφθέρα. Conf.
 etiam Perizonius ad Aelian. V. H. IX, 3.

quod alicujus sit momenti, ipsos fugeret *). Quae ipsa scripta, in regum thesauris deposita, originem dedere annalibus istis regiis, quos sacrorum librorum auctores l. l. commemorant, quosque a Ctesia inspectos esse tradit Diodorus. Neque res ipsa abhorret. Quum enim hisce annalibus et ea, quae in regis aula ac proxime regem, et ea, quae in regno late patenti a satrapis fuere peracta, continerentur, quid talibus magis repletum quam Ctesiae historiae? Quas vel sine diserto Diodori testimonio nobis persuadebimus de sumtas esse ex hujuscemodi annalibus regiis. Conf. Heeren. Ideen Vol. I. P. I. pag. 161 edit. tertiae **).

Atque Moses Chorene, quem multe post vixisse constat, annales Chaldaeorum, Syrorum et Persarum se consuluisse profitetur, quos libros forsitan simili esse origine atque eos, quos Ctesias inspexit, haud immerito quis conjiciat. Confirmatur illud praeterea loco I. 4. Ac multa alia de his membranis regiis s. *δεφθέραις βυβλίμαϊς* utiliter attulit W. Cnoop *Koopmans*, de Sardanapalo, Amstelod. 1819. Part. alter. cap. III. §. 1 pag. 68 seqq. 71 seq.

§. 6.

De CTESIAE SCRIPTIS IN UNIVERSUM.

Jam ad Ctesiae scripta devenimus, quorum e numero *Persica* sola, viginti tribus complexa libris Suidas memorat. Alia tamēn si circumspeciamus, hic nobis existit scriptorum recensensus:

I. *Persicorum* viginti tres libri, quorum sex priores antiquissimorum regnorum, *Assyriaci* et *Babyloniaci*, histo-

*) Vid. si tantū est, Brissonium de Reg. Pers. Princip. I, 218 et 229 pag. 294. 302. coll. II. 239 pag. 607. Add. Heerenii Id. I, 1. pag. 159 seq. ed. tert. De Persarum scribis conf. etiam Freinsheim. ad Curtium VII, 3, 4.

**) Similes regios commentarios multo post consuluit Agathias de Reb. Justin. IV. pag. 99. A.

riam complectebantur; inde a septimo Persarum res exponebat a Cyro majori natu usque ad annum 398 a Chr. n., quo in patriam rediit, Artaxerxe adhuc regnante.

II. De *rebus Indicis* unus libellus, cujus excerpta pauca una cum Persicorum selectis ad nos usque pervenerunt. Qui autem in Persicis magis historiam rerum gestarum spectaverat, is in Indicis de iis, quae multa habet admiranda terra Indica, referre maluisse videtur; uti haud raro medicum rerumque naturalium cognoscamus curiosum.

III. De *montibus Libri*. Περὶ ὄρων.

IV. Περὶ πλοιοι, quorum aliquot laudantur a veteribus.

V. De *tributis Asiae*. Περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν φόρων.

VI. De *fluminibus*. Περὶ ποταμῶν.

Haec sunt, quae vulgo citantur Ctesiae Cnidii opera, de quibus monuit Fabricius Biblioth. Graec. Vid. supra pag. 5 seqq. Unum tamen habeo addere opus, quod et Fabricium et Harlesium latuisse videtur.

VII. *Commentarii de re medica*. Quod ex iis suspicor, quae leguntur apud Galenum Tom. V. pag. 652 lin. 51 ed. Basil: Κατεγνώκασιν Ἱπποκράτους ἐπεμβαλεῖν τὸ κατ' ἰσχυρὸν ἄρθρον, ὡς ἂν ἐκπίπτον αὐτίκα, πρῶτος μὲν Κτησίας ὁ Κνίδιος συγγενῆς αὐτοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς ἦν Ἀσκληπιάδης τὸ γένος, ἐφεξῆς δὲ Κτησίου καὶ ἄλλοι τινές. Ubi conf. Kurt. Sprengel. pragmat. Gesch. der Arzneykunde I. pag. 368. coll. 215 seq.

§. 7.

DE ORATIONE CTESIAE.

Jonica dialecto in libris scribundis usum fuisse Ctesiam, consentiens veterum sententia. Ita quidem Photius in Excerptt. Ctesiann. Perss. §. 64: κέχρηται δὲ τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ, εἰ καὶ μὴ δι' ὅλου, καθάπερ Ἡρόδοτος, ἀλλὰ κατ' ἐνιας τινὰς λέξεις; et Indicc. initio Idem: Κτησίου τὰ Ἰνδικὰ ἐστὶν ἐν ἐνὶ βιβλίῳ, ἐν οἷς μᾶλλον ἰωνίζεε. Fuit quidem Ctesias et ipse Dorus, quippe Cnido oriundus, qui tamen aequae at-

que Herodotus Jonicam in scribendo dialectum amplexus est, tunc temporis inprimis florentem; ut, qui dicendi genere excellere vel ab omnibus ipsorum scripta perlegi vellent, huic dicendi rationi sepe accommodare neçesse habuerint. Quod et Hippocrati, et Democrito, aliis, contigisse scimus. Tu vid. Salmas. de Hellenist. pag. 41. 42. At fuerunt, qui non abivis Jonum normam secati, Jonicas tantum formas dictionesque orationi immiscerent, orationemque hac tantum ratione exornare studerent. Ad quos Ctesiam pertinuisse, vel ex uno Photii testimonio supra laudato, mihi credibile est. Vid. Salmas. l. l. pag. 28. 29. Cujus tamen usus in fragmentis Ctesianis vereor ut multa possint proferri testimonia, cum, quae Ctesiae ipsius exhibent verba, paucissima ad nos pervenerint fragmenta, plurima, quae Ctesiae quidem declarant sententias, sed in aliud conformatas dicendi genus. Quod in Excerptas historiarum, quas Photius conservavit, aequè cadit atque in ea, quae Aelianus plura retulit in libris de Nat. Animal. Nam in Photio subinde deprehendas verba et dictiones, quae vixdum unquam Graecia florente fuerunt in usu, quae serius, Alexandrinorum aetate ac vel postmodo invaluerunt. Subjiciam, quae mihi nunc praesto sunt: in Persicc. ep. 9: ζωγρίαν λαμβάνειν τινά ubi vid. Annot. cp. 10: ἀμφιασθῆναι, ubi itidem legatur Annotat. cp. 10 πέρασ λαμβάνει ἢ πράξις. cp. 13 βασιλεύσει (*regem creare*) ubi vid. Nott. cp. 53. ἐκτομίας ὑπάρχων *). Indic. cp. 5 διπλάσια ubi vid. Not. cp. 6 particul. ἄν neglect. cp. 15 εἰρήνευσα ubi vid. Annot. Persicc. cp. 10 θαρσύνει τὴν πρῶξιν ubi vid. not. cp. 13 θριαμβεύειν ubi vid. Not. cap. 50 καταλιμπάνειν ubi vid. Not. cap. 39 πληροφοροεῖν ubi vid. Not. cap. 52 ἀφιστάσει in praesenti indicativi a praesenti θφιστάω.

Jonicarum formarum et verborum paucissima reperiri in Ctesiae fragmentis iis, quae adhuc supersunt, nemo infi-

*) Conf. Diodor. Sic. XIV, 21: δ δὲ ἀνὰ μέσον τόπος τῶν ὄρων, ὑπάρχων ὡς τριῶν σταδίων, παντελῶς τετειχισμένος κ. τ. λ.

tias iverit. Verum enimvero in Indd. (in quibus magis Jonum genus dicendi sectatus esse fertur, nonnulla resedisse videntur Jonica, qualia v. c. sunt: cp. 6 *Κάρτα πλατέας*, ut etiam in Suid. Tom. III. pag. 330 — Indd. cp. 19. *ῥ'ωξ* ubi conf. not. cp. 20 *κρέα* ubi item consulatur annotatio. cp. 15 *ἴσχει*, quae forma Jonibus et Doribus adscribitur, haud raro illa quidem in communem formam mutata a librariis; vid. not. ad cap. I. Conf. etiam cap. XXV. fin. *πλέονα*, quod Jonum et Atticorum esse volunt pro *πλείονα* *), et cap. XXVII Jonicam formam *ὑποτιθέσθαι*. Huc etiam referam Genitivos Jonicos, quibus aliquoties Photium fuisse usum videmus, in Persicc. Cap. LIII. *Ἰδέσθω* Ibid. LV, *Τερντούχμω* ubi conf. not.

De indole ac virtutibus Ctesianae orationis vix quidem iudicium facere liceat, nisi exstarent certa quaedam veterum testimonia. Ita Photius ad calcem Excerptt. Perss. cp. 63: *ἔστι δὲ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς σαφής **)* *τε καὶ ἀφελῆς λίαν, διὰ καὶ ἡδονῆ αὐτῶ σύγκρατός ἐστιν ὁ λόγος — ἡ δὲ ἡδονὴ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ τὸ πλείστον ἐν τῇ τῶν διηγημάτων αὐτοῦ γίνεται διασκευῇ ***), τὸ παθητικὸν καὶ ἀπροσδόκητον ἐχούση πολὺ καὶ τὰ ἑγγύς τοῦ μυθώδους αὐτὴν διαποικίλλειν καὶ διαλελυμένος †)* δὲ ἐστὶ πλέον τι τοῦ δέοντος αὐτῶ ἄ

*) Conf. Fischer. ad Weller. II, pag. 102.

**) *σαφής* de orationis claritate ac perspicuitate accipiendum, ut apud Aristotel. Rhet. III, 12. Inde *σαφής λέξις*, quae nec loquax nec nimis jejuna concisave est. Add. Diogen. Laert. X, 10.

ἀφελῆς de periodorum simplicitate, si recte video, intelligendum. Plura vid. in Erneati Lexic. Technolog. Graece. Rhetor. p. 51.

***) *διασκευῇ* dicitur peculiaris modus tractandi argumenta et confirmandi, qui vim movendi habet et est *παθητικός*. — » Est igitur illustris expositio rei, de qua controversia agitur, cum » gravitate quadam et dignitate. « Erneati Lex. Technolog. p. 81. coll. pag. 237 seq.

†) i. e. » dictio soluta, concisa, brevis. « Erneati l. l. pag. 78 ubi plura. *Ἰδιωτισμός* h. l. de oratione quotidiana, communi, quatenus contraria est orationi exaggeratae, ac verhosae. Conf. ibid. pag. 160.

λόγος, ὡς καὶ εἰς ἰδιωτισμὸν ἐκπίπτειν. His adjungam, quae habet Dionysius Halicarnasseus: II, pag. 9 lin. 7 Sylb. ἡ δὲ γε (sc. λέξις) τοῦ Κνιδίου συγγραφέως Κτησίου καὶ ἡ τοῦ Σακρακινοῦ Ξενοφάντος, ἡδέως μὲν ὡς ἐνὶ μάλιστα, οὐ μὴν καλῶς γε ἐφ' ὅσον ἔδει· λέγει δὲ κοινότερον, ἀλλ' οὐχὶ καθάπαξ· ἐπεὶ καὶ παρ' ἐκείνοις (i. e. apud Thucydidem et Antiphontem, quorum in proxime antecedentibus mentio) ἤρροσται τινα ἡδέως, καὶ παρὰ τούτοις καλῶς. Est denique Demetrius Phalereus, de elocutione §. 218, qui de Ctesia tale fert iudicium, ὃ περ δὲ τῶν Κτησίων ἐγκαλοῦσιν ὡς ἀδολεσχάτερη*) διὰ τὰς διλογίας, πολλαχῆ μὲν ἴσως ἐγκαλοῦσιν ὀρθῶς· πολλαχῆ δὲ οὐκ αἰσθάνονται τῆς ἐναργείας τοῦ ἀνδρός· τίθεται γὰρ ταῦτό, διὰ τὸ πολλὰκις ποιεῖν ἔμφραση πλείονα κ. τ. λ. Sequuntur, quae in Fragm. Pers. Nro. 2 leguntur. Ita autem concludit §. 221. Καὶ ὅλως δὲ ὁ ποιητῆς οὗτος, ποιητὴν γὰρ αὐτὸν καλοῖη τις εἰκότως, ἐναργείας δημιουργός ἐστιν ἐν τῇ γραφῇ συμπάση. Est igitur quam in Ctesiae oratione laudant, potissimum et suavitas et perspicuitas (ἐναργεία**). Cui accessit et illud, quod inopinati vel fabulosi quid, quod praecipue affectus moveat, orationi immiscuisse videtur. Nec enim exiguam in his inesse perspiciebat vim, qua animos legentium alliceret captosque teneret. Quare Plutarcho Ctesiae sermo dicitur: πρὸς τὸ μυθῶδες καὶ δραματικόν***) ἐκ-

*) Conf. Wollfus et J. C. Wolf. ad Epist. ad Galat. IV, 9 (Curr. Nov. II. pag. 750.). ἐδέλιχος dicitur orator nimia loquax et verbosus, multis verbis perspicuitatem captans; vid. Ernesti l. l. pag. 6 ibique Aristotel. l. o. Rhet. III, 12.

**) Est «evidentia, qua res singulae sensibus veluti admoventur». Ernesti Lexic. Techn. rhet. Gr. pag. 106. Add. Coraj. ad Isocrat. Tom. II. pag. 134. Taylor ad Lys. advers. Andocid. p. 193. Tom. V Reisk. Hinc Thucydides a Plutarcho vit. Nic. 1 dicitur rerum scriptor παθητικώτατος, ἐναργέστατος καὶ ποιικιλώτατος.

***) est genus orationis, quod vel fictum habet argumentum e scena quasi repetitum, vel res fabulosas, incredibiles, miras profert, historiae immixtas.

τρέπομενος τῆς ἀληθείας (V. Artaxerx. cp. VI fin.), atque Ctesias ipse dicitur ἐπιτραγωδεῖν (ibid. cap. XVII.), i. e. *tragico more res exaggerare, ampliare*, oratione magnifica dictionibusque figuratis. Conf. Not. nostr. in Creuzeri Melett. III. pag. 69. et add. Ernesti Lex. Technol. pag. 130. Plutarch. Vit. Pericl. XXVIII Duridem ait ἐπιτραγωδεῖν. Neque negari potest, eas res, de quibus loquitur Plutarchus, istiusmodi suspicione minime carere, mira caeteroquin orationis suavitate perfusas atque dulcedine.

§. 8.

De CTESIAE fide.

Quae ipsa jam eo nos deducunt, ut de Ctesiae fide disseramus. Nam qui fabulosa multa aliaque id genus orationi exornandae adhibuit, quo animos legentium et caperet et captos teneret, eum si rerum ab ipso narratarum spectamus fidem, vix ullius esse posse momenti par est. Atque hanc ob causam jam diu inter antiquos exstiterē, qui Ctesiae fidem non dico labefactare sed prorsus subvertere studuerint; quorum vestigia nostratium haud paucos, ut doctorum vulgos factitare assolet, legisse sanequam est dolendum. Itaque nostrum esse putavimus, ut, quae Ctesiae et veteres et recentiores imputent, accuratius examinarem, singulaque hanc in rem prolata argumenta diligenter excuterem, quo inde iudicium ferre litemque dirimere liceret. Qua in re nec illud, si quid video, praetereundum, ex Indicis quae supersunt fragmenta, ea multo majorem in vituperationem incurrere, quamvis ne Persica quidem atque Assyriaca hujuscemodi criminationibus carent. In universum quidem tales jam depulit Henricus Stephanus, antiquissimus Ctesiae vindex, cujus Apologiam sive »*de Ctesia historico antiquissimo disquisitionem*« praemittere ipsius rei gratia non dubitavi. Neque alteram ejusdem Henr. Stephani Dissertationem »*de διττογραφίᾳ quorundam nominum in CTESIA praesertim: et de Excerptis ipsis ac voce*

Ἐκλογῶν κ. hic desiderari volui. Utramque igitur Stephani dissertationem hic typis repetere placuit.

Henr. STEPHANI.

De CTESIA Historico Antiquissimo Disquisitio.

Qui melius, qui certius de rebus Persicis scribere potuerit, quam Ctesias, arbitror fuisse neminem. Quod quo magis mihi persuadeo, semperque persuasi: eo certe magis (ut homo Persicae historiae studiosissimus) aliquam ejus scriptorum partem in quopiam bibliothecae angulo reperire posse desidero ac semper desideravi. Nam istae ex ejus scriptis ἐκλογαί tantum abest, ut desiderio meo satisfaciant, ut illud, non aliter quam ex longo contractam sitim pauculae aquae guttae, multo vehementius accendant. Ut autem Ctesiae tantum tribuam, cum alia multa faciunt, tum vero, quod a Xenophonte laudatissimo authore laudari videam. Eum enim, cujus unius ex omnibus ab illo citetur testimonium, ut locupletissimum, laudari certe et magnificentissime quidem, interpretor. Unde fit etiam, ut Plutarcho, modestissimo alioquin et prudentissimo scriptori, succenseam: qui ita hujus historici mores exagitat, ut omnibus modis suspectam nobis ejus reddere velle videatur fidem. Sed quum duo in historico requirantur, et posse et velle de rebus vere scribere: *primam, an id praestare potuerit*, videamus: deinde de eo, *an voluisse verisimile sit*, disputabimus. At illud vel ipse Plutarchus nobis testabitur: et testatus erat ante eum laudatissimus, uti dixi, scriptor Xenophon. Respondeant igitur pro me ambo: Xenophon quidem in libro *Κύρου ἀναβάσεως* primo, his verbis, ubi narrat vulneratum a Cyro Artaxerxem regem, ejus fratrem: *καὶ παίει κατὰ τὸ στέφρον, καὶ τιτρώσκει διὰ τοῦ θώρακος, ὡς φησι Κτησίας ὁ ἰατρός· καὶ ἰᾶσθαι αὐτοῦ τὸ τραῦμά φησι* et paucissimis interjectis verbis, *ὅποσαι μὲν τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἀπέθανον, Κτησίας λέγει· παρ' ἐκείνων*

γὰρ ἦν. Plutarchus autem initio Ἀρταξέρξου (ita enim illic nominatur consentientibus etiam veteribus exemplaribus *) haec scribens, ἀλλὰ τὸν Κτησίαν οὐκ εἰκὸς ἐστὶν ἀγνοεῖν τοῦ νομα τοῦ βασιλεως παρ' ᾧ διέτριβε, θεραπεύων αὐτὸν καὶ γυναῖκα καὶ μητέρα καὶ παῖδας. Et pagina illius libri secunda, Κτησίας δὲ ὃν οὔτε ἀγνοεῖν τὸν χρόνον εἰκὸς ἐστὶ, παρόντα ταῖς πράξεσιν, οὔτε ἐκὼν αἰτίαν εἶχεν ἐκ τοῦ χρόνου μεταστῆσαι τὸ ἔργον, ὡς ἐπράχθη διηγούμενος. Ex his igitur quum res omnes compertas exploratasque Ctesiam habere potuisse (praesertim cum medicorum apud reges multo major tunc temporis quam nunc auctoritas esset) et ut de compertis atque exploratis vere scribere potuisse intelligamus: nunc an nem (ut φιλαλήθην, id est veritatis amatorem) id etiam voluisse probabile sit, consideremus. Nimirum et de hoc ἀπλοῦς ὁ λόγος. Nam si mentiri volebat Ctesias, nempe assentationis studium in causa fuisse dicamus necesse est. Si assentator erat, certe mentiendo, ejus auribus a quo plurimum commodi exspectabat, aliquid dare, ejusque ambitioni subservire sibi propositum habebat. A quo autem plura quam a rege suo aut a regis matre sperare eum par erat? Superest igitur, ut Ctesiam, dum Artaxerxi et Parysatidi statuit adulari, falsam illis laudem in historia sua plerumque affinxisse existimemus. At qui tantum abest, ut iis, ac Parysatidi praesertim, falsam laudem affinixerit, ut veram potius detraxisse, ex iis passim, quae de ea commemorat, omnibus videri possit. Et de his quidem ita loquor, quasi ante illorum obitum historiam suam edidisse Ctesiam constet. Nam si post eorum obitum in lucem ab eo prolatam fuisse credamus, quomodo eum hujus culpa, imo vel hujus suspicionis dicere affinem fuisse audebimus? Quod autem ad *res Indicas* attinet, profecto mendacii illum multis in locis nemo non facile suspectum ha-

*) Vid. Persicc. Excerptt. cap. XXIX. XXXV et praecipue XLIV
ibique adnot. BAHR.

buerit: sed quotus quisque est, qui convincere queat et coarguere? Nescio (respondebit quispiam) quis eo tempore potuerit: at nunc possunt mercatores nostri, qui illuc et ipsi navigant. Ain' tu? at unde illis, ut, quum sint ἀναλφύβητοι, ideoque iudicio eo, quod literis et doctrina quaeritur, omnino carent, observare et observata aliis postea commemorare eadem, quae viri docti, possint? Ne longe abeamus, unde homini omnium literarum radi, ut ligni *παρήβου* dicti naturam ita animadvertisse et animadversum ita queat describere, ut hoc in libello a Ctesia descriptam habemus? ut omittam illud, quod pro artis suae (quum medicus esset) solertia, ut observavit, ita et observasse debuit: nimirum illud lignum *δίδουσαι τοῖς κοιλιακοῖς βοήθημα* *) vel tale quid quale alio quodam loco narratur? nempe aut miram cujusdam radicis ad corrigendum nimium lactis usum virtutem: aut, quod de asinorum sylvestrium cornu refert **) qui e poculis ex eorum cornu confectis biberint, neque spasma eos, neque comitiali morbo corripi: sed neque dummodo aut vinum aut aquam aut poculentum aliquid aliud ex hujusmodi poculis bibant, illos hausto aut ante aut post minime interire veneno? Nequaquam profecto ab imperitis istis mereatoribus exspectanda haec narratio fuerit. Quid igitur illi narrabunt? nimirum se vidisse sylvestres asinos cornu in fronte gestantes, quod cujus coloris esset, discernere non potuerint, sed nec satis ejus magnitudinem consideraverint. Hanc autem vim huic cornu esse insitam, tam sunt nescii, quam ii, qui nunquam ne Indorum quidem nomen audiverunt. Haec autem a me idcirco hic dicuntur, lector, ut, quoties in quosdam homines incidet, qui plus fidei de illis rebus, mercatoribus etiam literarum imperitis, quam vel doctissimis antiquis scriptoribus adhibendum esse credunt, in promptu tibi, quod illis nugatoribus respondeas, esse pos-

*) Vid. Indic. Excerptt. cap. XVIII. B.

**) Vid. Indic. Excerptt. cap. XXV. B.

sit. Quod si quis me roget, an nec Ctesiae nec aliis vetustis authoribus rerum hujusmodi historiam describentibus derogandam arbitrer esse fidem, ille a me hoc responsum feret: me domi et in patria mea tot tantaque rerum videre passim miracula, ut, quum illos, qui de peregrinarum regionum miraculis scripserunt, lego: tam demum velim, Scepticam usurpans *ἐποχήν*, dicere *οὐ μᾶλλον*, id est *οὐ μᾶλλον πιστεύω ἢ οὐ πιστεύω* si tantum illa excipias, quae ita a ratione abhorrent, ut ne ipse quidem sensus communis ea quenquam patiatur admittere. Quid si vero, quo magis tales sunt res aliquae, eo etiam magis inter miracula, sed non inter incredibilia tamen referendae sint? Nam vel istud quale sit considera. Fuerunt nonnulli prisco saeculo homines, qui quod de quadam Indica ave narrabatur, eam videlicet in India, Indicum, illinc in Graeciam transportatam, Graecum sermonem discere, et hominum more articulatas distinctasque voces tandem proferre: hoc ut plane absurdum et ineptum commentum, exsibilandum explodendumque esse dixerint. Qui nam? nempe non alii quam quibus hujusmodi avem ex Indicis oris advectam videre nunquam contigisset. Nam Ovidius et Statius, fortasse et ipsi, hominem id commemorantem, ut aperte mendacem, aliquando risu exceperant: at postquam ipsam illis datum fuit avem cernere et audire, quam ea de re faemae et aliorum sermoni adhibere fidem noluerant, cum suis ipsorum oculis adhibere coacti fuerunt. Et, ut illos taceamus, hodieque vulgaris est adeo illa avis, ut extare aliquem, qui dicat incredibile esse, quod de illa narratur, id demum nobis plane sit incredibile. Quem enim psittacum (quem *βιττακον* *) Ctesias hic appellat), praeter illum Veronensem Claudianisenem, aut aliquem illi similem, nunquam vidisse putabimus? Finge tamen repiriri senem aliquem (et reperiuntur forsitan aliquot ex illis etiam, qui in urbibus degunt) qui nunquam eam volucrem viderit, aut, si viderit,

*) Vid. Indic. Excerptt. cap. III ibique adnot. B.

loquentem certe nunquam audierit: an eum, qui hanc illi avi inditam esse naturam affirmabit, fidem apud hujusmodi hominem impetraturum reris? Hoc certe si credis, longe falleris. His igitur tandem hunc sermonem claudamus verbis. Quemadmodum si psittacus nunquam ex India advectus ad nos fuisset, avem apud Indos esse humanas voces sonantem nemo crederet: nunc vero, quoniam vulgaris est illa, vix quisquam hoc miraculi loco habet: itidem etiam multa de aliis Indicis animalibus referri et de plantis atque arboribus, nominatim etiam de quibusdam radicibus, item de aquis, de metallis, de aliis denique multis illi regioni peculiaribus rebus commemorari, quae multorum fidem superant: ac si tam facilis illarum rerum, quam psittaci asportatio esset, tam facile firma ab omnibus persuasione reciperentur, quam ea, quae de psittaco scripta sunt, recipiuntur. Ergo quod Plutarchus Ctesiae Persicis tribuit *μυθῶδες*, ego id in eum, ne in Indicis quidem, nedum in Persicis, cadere existimo. At erat *φιλολόκων*. Fuerit vero *φιλαθηναῖος*, fuerit *φιλοθύβαιος*; quid tum? Hoc certe ut aliquo in loco Lacedaemoniorum auribus aut Atheniensium aut Thebanorum potius quam veritati serviret, facere potuisse dixerim: at ex una historiae particula totam illam mendacii arguere, hoc ego iniquissimi judicis esse censuerim. Sed Plutarchum, aliquo praejudicio fortasse praeoccupatum, quicquid libuerit, impune scribere sinamus, et de Ctesiae Persicis penes ipsos Persas: de Indicis penes Indos esto fides. Hic certe libellus, qualis est, si aliud, quo commendaretur, non haberet, vel hoc unum abunde ad ejus commendationem valere posset, quod aliquot cum ab aliis, tum vero a Plinio citati in eo reperiuntur loci. Sunt vero et maxime memorabiles in eo et minime tamen vulgares historiae; quarum unam, lector, Latino sermone interpretatam, proferam: *διήγημα* certe hujusmodi, quod rhetori cuipiam *χρεια*s pulcherrimae argumentum, poetae, jocosum quidem, facetorum epigrammatum: se-

vero autem, gravissimae tragoediae amplissimam suppeditare possit materiam *). —

— Hic jam mihi lector (quod in legendis historicorum scriptis longe et jucundissimum et utilissimum est) historiam cum historia confer, Presicam nimirum cum Romana. Amytin cum Messalina, regis Persarum filiam cum imperatoris Romani conjuge mihi compara: et muliebri utrobique, quasi in speculo quodam, contemplare ingenium.

— — — Claudius audi

Quae tulerit; dormire virum quum senserat uxor,
Ausa Palatino etc.

satis enim tibi notos esse puto versus **). Aptissime autem, meo iudicio, hoc par mulierum copulaverimus: ut quas personas et longa temporum intercapedo et longum locorum intervallum et linguae magna discrepantia dissociaverunt, generis nobilitas (licet in altera major) et morum foeditas ac turpitudine minime nobili vinculo nobis consocient atque conjungant. Et de Messalinae quidem ut audias libidine, tibi longe abundum non fuerit. Amytin autem praeterquam Ctesiae, etiam Dinonis gravissimi auctoris hoc infamatam reperi elogio: *Ἀμυτις καλλίστη τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη*. Historiam cum historia contulisti lector: nunc autem poetae quomodo cum historicis conferri debeant, et ut cum illorum sententiis horum pulcre testimonia consonent, considera. Nimirum quod a poeta Latinorum omnium ingeniosissimo pronunciatum est, Litem magnam pudicitiae cum forma esse, non minus vere quam eleganter esse dictum, jam antea tibi, ut opinor, persuaseras: sed ita verum tamen hoc esse, ut non in omnes hanc cadere suspicionem existimare deberemus. At nunc hae te docent historiae, non

*) Sequitur hic locus de Amyti atque Apollonide medico, qualis Persicc. Excerptt. cap. XLII legitur. Quae hic iterum typis describi, supervacuum putavimus. B.

***) Sunt nobilissimi Juvenalis versus, Sat. VI, 115 seqq. B.

obscuras tantum, non privatas tantum affines huic culpae esse personas, verum etiam imperatrices, eorum etiam, qui regis regum vocabantur (et merito quidem vocabantur) filias. Sed cur ego tam memorabilem undique hanc tibi reddere conor narrationem? nimirum quod illa vel certissimum Ctesiae *φιλαληθείας* durata sit testimonium. Quem enim missum me facere velle simulaveram, nunc quasi ex insidiis repetere libet sermonem. Equis unicuique erga suam artem et erga ejusdem artis societate junctos (quod ejusdem velut sacri sunt cultores) naturaliter quosdam amoris excitari nescit igniculos? Nisi igitur Ctesiae amica quidem ars sua, amicus vero Apollonides, sed amica magis historiae veritas fuisset, haecine cum tante utriusque narrasset dedecore? At ego (dicet fortasse Plutarchus) istud factum longe aliter interpreto. Nam ut *κεραμὺς κεραμῆ κοτέει*, sic etiam *ιατρός ιατρῶν*: hinc illa diffamatio. Itane tandem haec ejus diffamandi studio commemoret, quem aliquot in locis non multo ante sponte laudaverit? Quo te jam vertes Plutarche? Video, quo evadere velis. Passim ab Herodoto dissentit. Patrem fabularum mihi narres. Tandem te tyo confodisti gladio. Nimirum verax Ctesias mendaci Herodoto repugnat. Quid tu autem ad haec, lector? nonne jam tibi teneri Plutarchus videtur? Hoc si tibi persuasi, Ctesiae τὸ *φιλάληθες* admirare mecum potius, quam cum Plutarcho τὸ *φιλοψευδές* reprehende. Aut, si tibi paria in utramque partem rationum videntur esse momenta, saltem te neutrum serva, et uti dixi, de Ctesiae Persicis penes Persas, de Indicis penes Indos fides esto. Vale.

De *Διττογραφία* quorundam Nominum in Ctesia praesertim: et de Excerptis ipsis ac voce *Ἐκλογῶν*.

(Ex ejusdem *Stephani* Castigatt. ad Appiani Iberica et Annibalica, Ctesiaeque, Agatharchidis et Memnonis excerpta, in fine.)

Duo sunt praeterea, lector, de quibus te admonitum volo: unum, quod ad nomina multa, in Ctesiae praesertim exemplaribus, *διττογραφούμενα*; alterum autem, quod ad vocem *ἐκλογαί* attinet. Exemplum hujus *διττογραφίας* ponam ex multis unum, *Πετίσας* cap. 38 in uno codice cum *ι* scriptum, quum in altera scribatur cum *η*. Certe hujus nominis et aliorum hujusmodi quaerere scripturam nescio cujus curiositatis esset. Nam si tandem reperiretur (quod tamen nullo fieri modo posse credo), quid tale repertum commodi nobis afferre possit, non video. Unum tamen optabile foret, ut, quo modo apud unum historicum nomen aliquod proprium scribitur, eodem apud alios quoque scriptum esset: ne erroris (ut saepe accidere videmus) diversa scriptura nobis occasionem praeberet: dum, quod de una eademque persona dicitur, de diversis dici existimamus. Sed illud qui fieri possit? Si tamen et hic conjectura locum habere debet, credo, quo longiora sunt, eo magis Persicae linguae characterem servare nomina. Scimus enim Persas, in suis denominandis, nequaquam id, quod quidam dixit, curasse, *πάντα δοῦλον εἶναι τῷ δεσπότῃ μονοσύλλαβον*, imo potius *καὶ δοῦλον καὶ δεσπότην εἶναι πολυσύλλαβον καὶ μακροσύλλαβον*. Quam rem videmus, ut facet Plautus etiam nolet. Haec igitur ratio videtur idonea ad probandum magis veram esse scripturam (duplex enim in hoc nomine reperitur) *Σφενδαδίτης* pro *Σφενδάτης* *), utpote longiorem: eandemque in id genus aliis esse debere rationem. Itidem in nonnullis nominibus, in quibus diversa scriptura, nimirum per *ζ* et per *ξ*, meis auribus nescio quid

*) Vid. Persicc. Excerptt. cap. X. B.

Persicum magis sonat, ideoque magis mihi probatur. Ut *Ἰξαβάτης* quam *Ἰαβάτης* *), sic *Ἀρτιβαρξίτης* quam *Ἀρτιβαρξίτης* **). Nam etiam *Ἀρξάνης*, non *Ἀρξάνης* dicitur. In nonnullis melioris exemplaris fidem ubique secutus sum: ut *Σκυθάρης* ubique, non *Σκυθάρης* ***). Item *Ἄμυτις*, non *Ἄμυτις* †); quam *Ἄμουτις* a Dinone appellatum reperio, siquidem non mendosum est exemplar. De duplici autem scriptura *Ἀρτοξέρξης* et *Ἀρταξέρξης* non habeo, quod dicam ††). Quin et *ἔθνικῶν* in dubio vocari scriptura possit. Nam quos *Δέρβικας* consensu utriusque exemplaris appellatos hic habes, Stephanus ait ipsum Ctesiam appellasse *Δερβίους ἢ Τερβισσοῦς*. Sed et male illic *Δελβίκαί* legitur pro *Δερβίκαί* per $\bar{\epsilon}$ et unum \ast prius †††). Alicubi certe exemplari alteri fidem audacter derogavi: ut in iis locis, qui sunt cap. 17 et 21. Habebat enim *Καρχηδονίων* et *Καρχηδονίους* pro *Χαλκηδονίων* et *Χαλκηδονίους* (cujusmodi mendum in hoc ipso nomine in aliorum auctorum antigrahis, ut Strabonis, mihi occurrit), quod exemplar etiam male et gravi cum errore permutatas nonnunquam habebat nominum quorundam sedes: ut cap. 29 (ibi: *καὶ παραγίνεται Λαρειαῖος ἀγόμενος ὑπὸ Ἀρταβάνου εἰς τὴν οἰκίαν Ἀρτοξέρξου*) in eo scriptum est *Ἀρτοξέρξης*, ubi habes *Λαρειαῖος*, et *Λαρειαίου*, ubi habes *Ἀρτοξέρξου*. Nec in propriis nominibus tantum, sed ubique a partibus melioris (ut mihi quidem videbatur) exemplaris stare volui: in incertis, alterutrum sine delectu sequutus sum: sed ita, ut alterius quoque lectionem tibi adnotatam in fine libri dederim, non in Ctesia solum, sed et in Agatharchide et Memnone. Nam quod ad Appianum attinet, ejus unicum

*) Vid. Persicc. Excerptt. cap. IX. B.

**) Ibid. cap. XLIX. et mox cap. XLVII. B.

***) Vid. ibid. cap. XVII. init. ibique not. B.

†) ibid. cap. 2. et alibi. B.

††) Vid. ad Persicc. Excerptt. cap. XLIV. annotata coll. XXIX et XXXV. B.

†††) Vid. copiosius notata ad Persicc. Excerptt. cap. VII. B.

exemplar nancisci potui. Sed hoc addere oblitus eram, non esse quod in nonnullis et propriis et appellativis nominibus, Jonici idiomatis terminationes in his ex Ctesiae libris *ἐκλογαῖς* reperire mireris, quam Jonica dialecto illos conscrip- sisse dicatur *): quamquam ut harum *ἐκλογῶν* testatur Auc- tor, *ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς μᾶλλον ἰωνίζεει ἢ ἐν τοῖς Περσικοῖς*.

Alterum autem, quod te scire tua interesse existimo, hoc est. Ex Ctesiae scriptis haec ita fuerunt excerpta, ut is, qui excerpserit, aliquando verba ipsius sola posuerit: inter- dum autem et sane plurimum, sua illis admixta nobis de- derit, simul etiam in pauca et velut in arctum ea, quae ille latius ac fusius exposuerat, contrahens. Utro igitur potius *ἢ ἐκλογῶν* an *ἐπιτομῆς* appellanda sint ea nomine, videamus. *Ἐπιτομῆς* apellationem dare solitos Graecos existimo iis, quae ex scriptore aliquo ita describuntur, ut primum ordo idem, qui apud eum est, servetur: deinde vero ipsa etiam verba (quantum fieri potest), sed ex multis pauca aut ex paucis paucissima, retineantur. Eos autem locos, qui ex aliquo auctoris libro hinc inde, prout visum est, sed *αὐτολεξεῖ* describuntur, *ἐκλογαῖς* ab iis vocitari solitos fuisse arbitror. Nec vero Athenaeum cum a se, tum vero ubi *ἐκλογαῖς δραμάτων ποιησάμενος* dicit, aliud hoc nomine signifi- care voluisse crediderim. Quo fit etiam, ut iis, quae no- vissime in Germania editae fuerunt posteriorum Polybii li- brorum particulis, nequaquam *ἐπιτομῆς*, sed *ἐκλογῶν* impo- nendum fuisse nomen putem, et ita putem, ut affirmare au- deam. Nam quin illic habeantur illa ipsa Polybii verba, mihi, qui locos aliquot ex iis a quodam Graeco auctore (ab Athe- naeo, si bene mimini) quales illic sunt, ex Polybio citatos repererim: minime dubium amplius esse possit. Sed quod ad haec ex Ctesiae libris excerpta attinet, quum, ut dixi, nonnumquam ipsa auctoris verba et eum ipsum velut lo- quentem a nobis audiri faciat, (ut Indic. cap. 25. *τὸν δὲ*

*) Vide supra §. 7. B.

ἀσπράγαλον κίλλιστον, ὧν ἐγὼ εὔρακα, οἴοντες βοός καὶ τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος) interdum vero, et multo frequentius id quidem; non μμητικῶς, ut ita dicam, id est, non ipsum scriptorem loquentem inducendo, et verba quasi ex ejus ore excipienda nobis relinquendo, sed διηγηματικῶς, id est, ipse nobis, quid apud Ctesia in lege rit, narrans (ut Ind. c. 4 quum dicit: ἐξ οὗ (sc. σιδήρου) καὶ δύο ξίφη Κτησίας φησὶν ἐσχηκέναι, ἐν παρὰ βασιλέως καὶ ἐν παρὰ τῆς τοῦ βασιλέως μητρὸς Παρυσάτιδος· φησὶ οὖν περὶ αὐτοῦ, ὅτι κ. τ. λ. Indic. item cap. 28 καὶ φησιν ἰδεῖν αὐτὸ (sc. τὸ δένδρον) ὃ Κτησίας καὶ ὄσφρανθῆναι ὁσμῆς, οἷας οὔτε εἰπεῖν ἦν οὔτε εἰκάζει). Quum, inquam, haec ita sint, nomen ἐκλογίας admittere nos ita oportet, ut, quum quid proprie hac in re significet, non ignoremus, ad receptum tamen apud auctores usum significationem ejus hic non esse restringendam, sed paulo latius extendendam sciamus *).

His praemissis jam singula quaedam addere mihi placuit. Disseram sigillatim de Ctesiae fide in Assyriacis, Persicis ac denique Indicis:

I.

CTESIAE FIDES IN REBUS ASSYRIACIS.

In rebus Assyriacis Ctesiam non minus fide dignum esse, quam ullum alium, qui post eum exortus est harum rerum scriptor, jure mihi sumere posse videor. Namque ut in Persicis adeoque Indicis ex ipsius re fuerit, ea, quae narraturus erat, nimium augere atque ampliare *), quid tandem

*) Quae sequuntur paucula, omisi, quoniam non ad Ctesiam, sed ad Agatharchidem et Memnonem spectant. B.

***) Quo Luciani spectat dictum, quomodo hist. sit conscribnd. §. 39. Tom. IV. pag. 202 Bip. τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἔν, ὡς ἐπράχθη, εἰπεῖν· οὗτος δ' οὐκ ἂν δύνατο, ἄχρις ἂν ἡ φοβῆται Ἀρταξέρξην, ἰατρὸς αὐτοῦ ὦν, ἢ ἔλλπει κίνδυνον πορφυροῦν καὶ στρεπτόν χρυσοῦν καὶ ἔκον τῶν Νισαίων λήψεσθαι, μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπιπλῶν.

quaeso lucrari poterat antiquissimas Assyriorum res nimis celebrando atque amplificando? At Ctesias Cyri, indeque prognatorum regum genus eo, quod, ab antiquissimis orbis terrarum dominis, a regibus Assyriis duceretur, exornare atque illustrare indeque commendare instituit *). Audio; attamen Medorum ac Persarum regibus cum Assyriis nulla intercedit cognatio. Quod ipsum diserte qui pronuntiat, reliquis obloquens, unus est potissimum Ctesias **). Corruat igitur necesse est totum istud argumentum. Alterum argumentum, quo Ctesiae fides imminui possit, in iis praecipue consistit, quod mirabilia, parum credibilia, portentisque similia in illius narratione passim inveniantur. Quae ad communem orientis rationem revocanda esse nemo non videt; neque his ac similibus carere, qui aliter atque Ctesias pronuntiarunt. Atque hi ipsi, qui secus atque Ctesias res antiquissimas Assyriorum memoriae prodiderunt, aquirendum, quinam et quales fuerint, et quibus in rebus potissimum a Ctesia discordent, fidemque justam isti ab eodem detrahant, necne. Nam utrique e simili quodam fonte, e vetustissimis quibusdam membranis sua se desumpsisse jactant. Qua de re in universum ad Assyriacc. fragm. V a me est disputatum. Sunt vero illi, qui Ctesiae adversantur, neutiquam Ctesiae aequales aut suppare, immo multum ab eo distant aetatis quippe qui Alexandri magni demum tempestate flourerint de ipsius ducis clarissimi vel comitibus vel de eorum posteris. Qui ipsi quot portentis, aliisque rebus fide, si quid aliud, indignissimis, scateant, sat aliunde est cognitum ***); ut profecto, qui tales rerum scriptores

*) Vide, si placet: Imperium Babylonis et Nini ex monumentis antiquis, auctore Jo. Fr. *Schroevero* (Francof. et Lips. 1726) pag. 125 seq. 128.

***) conf. *Persicc. Excerptt. cap. II. init.*

***)) conf. *Strabo XI pag. 774 G.*: οὐ δὲ τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου δὲ συγγράμασιν ῥᾶδιον πιστεύειν τοῖς πολλοῖς· et quae sequuntur. — At-

Ctesiae antepone, eorundemque auctoritatem praeferre velit, is haud sciam an magis ipso Ctesia, quem criminatur, sit accusandus. Sed fac eos ipsos vera prodidisse; cum, quae protulerint, ita invenerint tradita in libris scriptis antiquissimis, quos inspexerant; jam disquirendum, utrum horum ipsorum librorum major sit auctoritas, quam illorum, quos a Ctesia inspectos esse scimus. Quod in tanta rei vetustate quotusquisque est, qui liquido affirmare audeat? Nihil enim equidem video, quod libris a Ctesia, nihil quod libris a Beroso, aliis, adhibitis majorem addat fidem. Pari fide igitur digni utriusque scriptoris fontes. Quid veteres statuerint, inde colligi posse mihi persuadeo, quod dispiciamus, utrius scriptoris narrationem sequi illi maluerint. Qua in re nescio an plus suffragiorum tulerit Ctesiae auctoritas, ad quem pluri- mi, qui res Assyriacas postmodo scripserint, ultro accessere. Jam vides, quem fide digniorem auctoritateque praestantio- rem judicaverit antiquitas. Hausit Ctesias e Persarum an- naliibus regiis, ex Babylonicorum membranis Berosus, qui ad- versariorum ducit agmen; uter verò fide dignior indeque ve- rior? neuter, ajo, ne nimium mihi sumam. Nam uterque his libris est usus, qui iisdem sunt insignes virtutibus, iis- dem maculati vitiis, uno eodemque orientalium modo con- scripti et ea quam postulamus crisi destituti. Quod ad Ctesiam si referemus, Beroso haud postponendum eundem statuemus, nec profecto verehimur, ne quis nimio partium studio nos captos esse pronuntiet. Quo ipso studio eos po- tius abreptos esse dixerim, qui prae gravissima, ut opinen- tur, Berosi auctoritate continuo in Ctesiam involent, eumque prorsus mendacem inanemque homuncionem dictitent. Nam hoc certe manifestum, si quid reprehensione dignum com- miserit Ctesias, vix simile quid desiderari in Beroso, qui

que etiam hos scriptores non magis alia, quam quae fama essent tradita, narrare potuisse, egregie jam monuit Heynius *Dissert. II de Fontibb. Diodor. pag. LV. Tom. I ed. Bipont.*

igitur quando communi cum Ctesia sorte gaudeat, nec majori laude, nec vituperatione erit dignus,

Jam satis credo mihi esse demonstratum, Beroso haud inferiorem reperiri Ctesiam. Restat, ut eum vel superiorem inveniri commonstrem. Quo haud minime facit illud, quod jam supra attigi, permultos inveniri rerum scriptores, qui Ctesiae vestigia legerint, multo pauciores, qui ad Berosi auctoritatem se conformare maluerint. Sic in universa de Semiramide et Sardanapalo narratione tantopere a posteris repetita ac decantata, (quod profecto in rebus Assyriis primum est caput), Ctesiam jure primum ferri auctorem, non dubitandum *). Qui vitam regum Assyriorum si descripsit, qualem et postea et vel hodie et egerunt et agunt orientalium reges, affluentem illam quidem honorum omnium copia, quae vitam beatam et jucundam reddere valeant, luxuriei ac mollietiei unice deditam, num ejus fides incerta? Et quando regem describit delicatulum hominem, in gynaeceis delitescentem, cum mulierculis vitam mollem atque effeminatam peragentem, rarissime ac fere nunquam in subditorum conspectum prodeuntem, summasque res, quibus imperii salus continetur, eunuchis aulicisque permittentem, talia igitur et quae sunt his consentanea, quando ante oculos nobis ponit, num ea parum congruere regnorum orientalium regumque ipsorum conditioni, planeque a vero abhorre dicemus? Vix equidem tale quiddam mihi persuaderi patiar, plurimum iis, quae istum in modum de Sardanapalo rege mollissimo, ac rebellionem adversus ipsum mota Ctesias retulerit, tribuendum esse ratus. Vid. quae copiosius disse-rui ad Assyrr. Fragment. XV. XVI. De Semiramide pri-

*) Vide ad Assyrr. Fragment. XV disputata. Consensum veterum scriptorum in sequendo Ctesia maximi esse faciendum in constituendo super Ctesiam judicio, jure observaverat Ulricus Harbertus in VII dissertat. de genuina Assyriorum aetate et regno Medorum (Institut. historic. Francquerae 1703).

marius auctor est Ctesias, ut quae de hujus mulieris divina progenie varisque casibus apud alios scriptores leguntur, ex uno potissimum Ctesia deducta jure ponamus liceat. Conf. ad *Fragm. Assyrr.* III coll. XI notata. Qui idem cum Babylonem a Semiramide, neque ut alii volunt, a Belo exstructam esse contendit, probabilia tradere neque cum reliquis conciliari non posse, ad fragmenta *Assyrr.* Nro. 5 monstravimus. Atque vel in singulis moenium illius urbis reliquorumque operum, quae illa condidit, mensuris, vel copiarum, quibuscum ad subigendas Asiae gentes profecta sit, in numero quod ab aliis rerum scriptoribus hic illic dissentit Ctesias, haud mirum, nec ab aliis aliarum rerum scriptoribus alienum, ut qui in multis concordantes, in hujusmodi rebus cum maxime discordantes reperiuntur. Neque etiam haec tanta esse videntur, quae omnem Ctesiae fidem prorsus subvertant. Quod porro Ninum, antiquissimam urbem ad Euphratem sitam esse Ctesias perhibet, multi quidem alii refragantur, quibus ad Tigrim potius urbem exstructam esse placuit. Nec tamen injuria a Ctesia sic traditum esse, monstrant, quae ad *Assyrr. Fraggm.* II adnotavimus. At gravior in numero annorum dissensus, per quos Assyriorum atque Medorum regnum floruerit; nec minor inde dissensio inter singulos reges, qui varii a variis auctoribus proferuntur; ut haec inter se unquam rite componi posse desperem *). Et longum est, tot virorum doctorum sententias proponere, qui quo haec secum componerent, parum felici successu tentavere **). Nam qui difficultates quasdam sibi sustulisse videbantur, iis aliae eaeque multo graviores obortae sunt; ut ingenue confitearis oporteat, qui plus in iis

*) Vid. ad *Assyrr. fragmm.* Nro. XIII, XVII. Atque in his forsitan quoque ad Diodorum nonnihil culpae redundare, qui, pro more negligentius hic illic praecipue in temporibus notandis Ctesiam exscripserit, jam Heynius sagaciter fuerat suspicatus; vid. *Dissert. II de Diodori Fontt.* p. LIV. LV ed. Bipont.

**) Vid. Fabricii *Biblioth. Graec.* supra pag. 7.

operae posuerit, eum oleum sanequam perdidisse videri. Neque enim menda ista tolli posse arbitror propter nimiam Orientalium in rebus chronologicis negligentiam, quâ ducti omnem temporum rationem confundere, aliaque alio transponere nil pensi habent. Qui testimonia quaerat, eum, ut alia taceam ad Indicas historias ablegatum velim. Quodsi igitur in his Ctesiam nec rejiciamus, nec probemus, ne aliorum quidem scriptorum narrationes eodem modo conscriptas illi anteferre licebit. Quin immo ea, quae paulo antea plura recensuimus, satis luculenter monstrant, de Ctesia non solum nihil detrahendum, sed eum reliquis scriptoribus antefendum esse. Quod qui negare audeat, eum nec nisi pravo in Ctesiam iudicio praeoccupatum, nec usquam amplius respiciendum crediderim, bene gnarus proverbii illius, quo Aethiopem lavare vetaris.

II.

CTESIAE FIDES IN REBUS PERSICIS.

Veniamus ad Persica. Neque enim in his defuerunt, qui, quantum in ipsis fuit, suspectam reddere studuerint Ctesiae auctoritatem. Luciani locum supra jam adposuimus. Continuo subjiciamus Strabonis sententiam, libro XI pag. 774 C declaratam. De rebus enim priscis Persarum, Medorum, Syrorum, qui scripserint, eos non admodum magnam invenisse fidem vult propter ipsorum simplicitatem fabulasque edendi studium. Qui cum eos, qui fabulas se scripturos profiterentur, florentes famâque celebratos viderent, et ipsos jucundam suam fore narrationem credidisse, quando sub narrationis specie ea proferrent, quae nec vidissent nec audiissent unquam *), id unum spectantes, ut suavitatis nonnihil et admirationis narrationi accederet. *Ῥάδιον δ' περὶ αὐτοῦ ὁ Ἰουδῆος ἱστορῶν, ὅτι ὁμοίως πεισθεύσειεν ἡρωολογοῦσι,*

*) Hoc ipsum Ctesiae ab Indicis objicit Lucianus Ver. Hist. Tom. IV. pag. 220 Bip. Add. Strab. I. pag. 74 Almelov.

καὶ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς ἢ Κτησίᾳ τε καὶ Ἡροδότῳ καὶ Ἑλλανίῳ καὶ ἄλλοις τοιοῦτοις. In quo iudicio assentientem nactus est eundem Lucianum, cujus modo fecimus mentionem, in Philopseud. cap. 2 pag. 250 Tom. VII. ed. Bipont. Dolet Lucianus, viro sceteroquin prudentes admirabilique praeditos sapientia subinde reperiri mendaciorum studiosos, qui, in reliquis probatissimi, in eo tamen labuntur, quod et se ipsos et in quoscunque incidant, decipiant. In quibus nominatur dein et Herodotus et *Ctesias Cnidius*, et ante hos poetae, imprimisque ipse Homerus. Eandem Idem sententiam pronuntiare non erubuit, Ver. Histor. II, 31 pag. 290 Tom. IV. Bip.: καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμνον οἱ ψευδόμενοι τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ ταληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν καὶ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι πολλοί *). Quo magis mirari subit Plutarchum, qui iniquissimum de Ctesia ferens iudicium, haud tamen est cunctatus, plurima inde exscribere. Sic, uti hoc utar, in Vita Artaxerxis, quae refert Capp. XI. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XXIII, vel cuncta vel maximam partem e Ctesia esse desumta apparet. Videatur Annotatio nostra ad Pers. Excerpt. LIX. LX. et Fragmenta Persica No. 18. 19. 20. 21. 22. Quae cum ita sint, tamen initio Illius Vitae ita scribit Plutarchus: Ἀλλὰ τὸν Κτησίαν, εἰ καὶ τᾶλλα μύθων ἀπιθάνων καὶ παραφόρων ἐμβέβληκεν εἰς τὰ βιβλία παντοδαπὴν πυλαίαν**), οὐκ εἰκός ἐστιν ἀγνοεῖν τὸννομα τοῦ βασιλέως, παρ' ᾧ διέτριβε, θεραπεύων αὐτὸν καὶ γυνᾶκι καὶ μητέρα καὶ παῖδας. Atque porro cap. VI. ei

*) Huc quoque referendum, quod apud Euseb. Praepar. Evangel. X. p. 467 D. legimus ex Porphyrii scripto, quo demonstrabat fures esse Graecos:

»Πολέωνος δὲ ἐπιστολὴ πρὸς Σωτηρόταν, περὶ τῆς Κτησίαν κλοπῆς τοῦ δ' αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς Ἡροδότου κλοπῆς ἐστὶ βιβλίον.

**) i. e. quamvis rerum, quae nullo veritatis indicio carent, colluvie suos libros complevit. De πυλαίας voce vide Wyttenbach. monentem ad Plutarch. Moral. I. Part. 2. pag. 12 11.

istud crimen objicit, quod saepe temporis ratione posthabita, rerum gestarum ordinem transverterit, nec raro ad fabulosa et trogoediis similia orationem deflexerit, a vero digressus *) — οὔτε ἐκὼν αἰτίαν εἶχεν (sc. Ctesias) ἐκ τοῦ χρόνου μεταστῆσαι τὸ ἔργον, ὡς δ' ἐπράχθη διηγούμενος, οἷα πάσχει πολλάκις ὁ λόγος αὐτοῦ, πρὸς τὸ μυθῶδες καὶ δραματικὸν ἐκτροπέμενος τῆς ἀληθείας. Ejus studium Lacedaemoniorum atque Clearchi inprimis perstringit cap. XIII fin. *) et XVIII **). Denique huc referri potest Antigoni iudicium, qui multa ab eodem mendacia narrari censet ***).

Neque vero haec Graecorum de Ctesia mirabere iudicia, quando ad Graecorum mores, ingenia, indoles animum attenderis. A quibus multum abhorrere Ctesiae historias, non est quod profecto negemus. Quae ipsae quo minus cum Graecis conveniunt, eo magis iis sunt consentaneae, quae omnino de orientalium ratione, indole, moribus, ac sigillatim de orientalium regnorum conditione ac statu, de imperii administratione accepimus. Quae cum respexeris, multum procul dubio aberit, ut Ctesiae historias rejiciendas, ut plurimum potius iisdem tribuendum esse censeas. Atque hactenus haud scio an Ctesias, qui de regnis orientalibus, Assyriorum et Persarum regna dico, orientalium mori indolique convenienter scripserit, plus sibi acquirat auctoritatis fideique, quam qui de orientalium rebus Graecanico more conscripserint. Quo multum etiam illud facit, quod e regniis annalibus se suas historias concinnasse Ctesias profitetur †). Neque vero hoc a re alienum esse, unusquisque intelliget, qui rite Ctesiae perlegerit historias. Dominatur in iis, ut ita dicam, orientalium res narrandi et exponendi ratio, redolent illae quam maxime orientalium ingenia vitaeque publicae rationem, qualem Persarum et vel prius Assyriorum re-

*) Vid. Persic. Fragm. Nro. 19.

***) Vid. Persic. Fragm. No. 20.

***) Vid. infra incert. Fragm. Nro. 1.

†) Vid. supra Prolegg. §. 5.

ges peragebant. Atque hac in re nonnihil illae ab Herodotea narratione differunt, quam magis ad Graecanicos mores, animosque compositam crediderim*); nec mirum inde, a Graecis, qui sibi ipsis talia magis convenire sentiebent, Herodotum plaris esse aestimatum. Quae vero dum repudiabat Ctesias orientalia magis sectans, ejus de fide detrahendum noluerunt. Nam Ctesias, qui probe perspiceret, in Orientalium (Persarum) rebus interdum vacillare Graecorum historiam, hoc ipsum sibi propositum habuit, ut quae perversa pravaque per Graecas historias divulgata essent, retractaret ac refuteret. Unde factum, ut vel Herodotum confabulatorem ac mendacem appellare auderet eumque refellere studeret**). Quod de omni Herodotea descriptione qui dictum accipiat, eum magnopere a vero aberasse crediderim; qui in singulis quibusdam illud valere pronuntiaverit, is haud scio an rectius pronuntiaverit. Namque unice ad capita quaedam Persicae historiae istud iniquum de Herodoto iudicium relatam velim. In iis enim, quae magis ad Graecos spectant,

*) Non possum quin hisce adscribam, quae de universa orientalium historia ejusque scriptoribus disputarunt Viri Docti, *Chahan de Cirbied et F. Martin*, *Recherches curieuses sur l'histoire ancienne de l'Asie etc.* pag. XIII Préface: »Il est naturel, que chacun connoisse mieux ses propres affaires, que celles des autres, ainsi les Orientaux doivent mieux connoître l'histoire de leur pays, que celle de l'Europe ou de l'Afrique, et pour bien connoître leur histoire, ils doivent être consultés avant les écrivains étrangers etc.« Monent deinceps illi, uniuscujusque gentis historiam ita esse conscribendam, ut ipsius vivendi, dicendi, cogitandi, et agendi rationi sit congrua. »Il en résulte, pergunt, qu'un nation est souvent représentée par des historiens étrangers, non d'après son caractère distinctif, mais d'après celui de l'histoire de cette nation. *C'est ce qui est arrivé aux Occidentaux, qui ont écrit l'histoire de l'Orient. Ainsi Hérodote, en écrivant l'histoire des Mèdes, les fait vivre sous une démocratie semblable à celle d'Athènes.*

***) Vid. Excerptt. Perss. cap. I. LVII.

et ab iis rectius cognosci poterant, Herodotum Ctesiae haud cunctatus praefero *).

Quod jam sigillatim persequar. Animo repetamus Cyri res fabulis plerumque involutas. De origine illius atque educatione, de ratione, qua ad regnum sit evector, multa eaque diversa per orientem fuisse sparsa probabile est, quum et Herodotus et Xenophon diverso, suo quisque modo de his retulerint. De Xenophonte nunc tacebo. At Herodotum et Ctesiam qui inter se contendit, an is multum dubitabit, utrius scriptoris in his praevaleat auctoritas? Vix animum inducere possim. Multis fabulis adspersa Herodotea narratio, quibus prorsus caret Ctesias, qui, id quod sanequam multo probabilius, ne ullam quidem necessitatem inter Astyagem Cyrumque fuisse retulit. Neque quidquam apud illum de Cyri expositione, de supplicio crudelissimo, quod de Harpago sumsit Astyages **). Vid. quae uberius hanc in rem commentatus sum ad Persiae. cap. 2. Nec minores tragoedias mihi agere videtur Herodotus, quando Cræsum rogo traditum Deique numine servatum esse prodidit. Numquid tandem, ut alia taceam, verisimile est, igne, sanctissimo

*) Neque vero tantum, quantum quidam opinentur, dissensionis inter utrumque scriptorem reperiri, apparet ex iis, quae disseruit Heerenius Ideen I, 1. pag. 158—163, imprimis p. 163 edit. tertiae. Pertinet hic dissensus ad eos maxime locos, ubi ex ipsa rerum natura certi quid comperire fuit difficillimum. Ac vel Ctesiae adversator in rebus Assyriis Babylonicisve ita pronuntiat:

» Ctesias igitur, quod crediderim certissimum esse, nimia » antiquitatis consecratione peccavit, quam si tollas et magnificientia absit, quam Ctesias ubique quaerit, in *samma rei nihil est*, quod cum Herodoto aliisque scriptoribus consistere haud » possit. « (Imperium Babylonis et Nini ex monumentis antiquis, autore Jo. Frid. Schroeero. pag. 140.)

*) Conf. Réinerum Reineccium, Famill. Regg. Medd. et Bactrr. (Lips. 1572) pag. 35: » ab Astyage usurpatae in Cyrum et » Harpagi filium crudelitatis decantatam ab Herodoto fabulam — » plane rejicimus. «

ac purissimo numine, quod humano adfletu polui credebatur, fuisse Persas abusos, quo homini malefice vitam demerent? Quod a re ipsa multum abhorret. Vid. disputata nostra ad Persicc. cap. IV et XLVIII. Quae de Cyri morte, ut luculentiora tantummodo delibem, refert Herodotus, non minus ampliata atque exornata videntur, prae simplici eoque veriori Ctesiae narratione, de qua disserui ad Pers. Excerptt. cap. VII. In Magi falsi narratione, ne plus mihi sumam, nec magis veram nec falsam utramque et Ctesiae et Herodoti scriptionem dixerim. Insunt tamen et in Ctesiana scriptione, quae vix ita fingi potuerant, quemadmodum traduntur, quae, uti hoc utar, pertinent, quae de Magi defensione, arreptaque sella tradit Ctesias. Cap. XIV. Et quis etiam in talibus omnia liquere speret, quae in intimis gynaecis peracta, vix ac ne vix quidem paucissimis accurate poterant innotescere? Quo magis tenendum, in conjuratione Persarum VII contra Magum et in iis, quae inde sunt insecuta, maximam partem Ctesiae narrationem convenire cum Herodotea (vid. Annotat. Nost. ad cap. XV). Quae idem Ctesias deinceps de expeditione in Scythas suscepta refert (cap. XVI. XVII), non usquequaque quidem concinunt, neque tamen ullam certam falsi mendacive notam continent. Sed, uti jam supra monui, sunt quaedam, in quibus et ipse Herodoti auctoritatem pluris faciendam esse dicam. Nam in bellis, quae cum Graecis gessere Persae nonnulla apud Ctesiam inveniuntur prorsus ab Herodoti reliquorumque testimonio aliena, ut v. c. Datis occisus (cap. XVIII. cap. XXI), nec non quaedam in Xerxis contra Graecos expeditione, quae repetere longum est. Vid. cap. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVII. In his Herodoto plus credam quam Ctesiae. Levior ab Herodoto dissensus in Achaemene, cap. XXXII., major in iis, quae ad Athenienses spectant cap. XXXIII. coll. XXXIV. Habet tamen et ipse Ctesias, quibus Herodotus suppleri posse videatur, ut v. c. cap. XXVI. de sagittariis Cretensibus.

In historia eorum regum, qui inde a Xerxe priori regni gubernacula tenuere, nihil, quod prorsus commenticium, multa, quae cum orientalium regnorum conditione quam maxime sunt congrua, reperies. Vides ut in tabula picta caedes ac neces regum tum ab eunuchis, tum ab ipsis cognatis perpetratas; satrapas, hac regni inconstantia et infirmitate abusos, seditionem moventes, nec nisi dolo fraudeque plerumque vel superatos vel in gratiam reconciliatos*); feminas regias crudeles, flagitiosas, superstitiosas, quales fuere et Amytis et Parysatis**); fidem prostratam nec data promissa servata, id quod, ut hoc modo utar, Graecis captis Aegyptiisve accidit (Persicc. cap. XXXVI); aliaque hujusmodi haud pauca, quae similia nostra adeo aetate in Turcis, aliis deprehendas, cf. Not. ad Persicc. X. XLVIII. Eodem pertinent, quae Artaxerxis Mnemonis sub regno accidere; funestum illud bellum inter fratres obortum, machinae, fallaciae in regis aula structae, Parysatidis facinora, prae ceteris feminis saevitia et crudelitate insignis, eunuchi talium rerum socii ac participes, rege ipso infirmo parumque valido. Haec omnia et alia hujusmodi, quae recensere longum est, orientalium ab ingenio ac moribus, regnique administrandi ratione aliena esse, quis est qui affirmet? Redolent haec, si quae alia, orientem regumque orientalium vivendi genus. Quod qui neget, orientis prorsus ignarum se profitebitur. Neque dubitabimus, quin talia, prout Ctesias perhibet, e regum ipsorum annalibus sive commentariis sint ducta, quorum universa cum indole tantopere illis convenit. Ctesiae igitur fidem auctoritatemque in Persarum rebus conscribendis hanc ob causam amplectemur, quoniam quae tradit et ex Persarum

*) Exemplo est Megasthenes, qui tam diu Persarum copias elusit. Vid. Persicc. Capp. XXXIX et XL et conf. Heeren. Ideen, I, 1. pag. 441. 442 seq. ed. tert.

***) conf. Persicc. Capp. XXXVI. XL. XLII. XLIII. De Parysatide conf. Persicc. Capp. LIII. LV. LVI. LVII. LIX. LX. LXI. LXII. Heeren Ideen I, 1. pag. 443 seq. 498 seq. ed. tert.

annalibus sunt ducta, et vĕro etiam, siquae alia, cum Persarum moribus regnique administrandi ratione, consentanea reperiuntur*). Quod utrumque in Herodoto quodammodo desideramus, ut supra jam monui, narrationem suam magis ad Graecorum qui animos conformavit, neque iis subsidiis, quibus Ctesias, instructus fuerat. Praeter ea, quae jam supra hanc in rem attuli, de Cyri majoris rebus, ab Herodoto aliquantum exornatis et fabularum colluvie adpersis, uno in praesentia luculento defungar exemplo. Mago interfecto, conjurati Persarum principes septem inter sese deliberant, quodnam imperii genus foret optimum maximeque Persis accommodatum. Quorum alter popularem dominatum, democratiam vulgo appellare licet, alter paucorum s. optimatum potentiam, alter denique unius principatum praefendum esse censet *). At quis est, qui non intelligat, apud Persas et

*) Quae cum ita sint, mirari profecto subit, virum caeteroquin tam doctum orientisque peritum tale de Ctesia tulisse iudicium, ut eum quidem summi momenti in rebus Persicis esse vellet, modo illud verum esset, quod de se jactaverit, e regiis nimirum annalibus se suas historias concinnasse. Ctesiae historias non tales esse, quales ex istis annalibus desumas esse jure dixeris; multa in iis in esse aperte falsa fictaque, multa, quae cum reliquorum Graecorum testimoniis neutiquam conspirent; multa denique, quibus manifesto declaretur, auctorem linguae Persicae non satis parem fuisse (?!), quam, ut Persicis libris adjutus, historias suas conscribere valuerit. »So kann es — nam ipsa critici verba referre praestat — bis zur Evidenz gebracht werden (?!), daß Ctesias die alten Persischen Archive weder benutzt hat, noch aus Mangel an Sprachkenntniss benutzen konnte!! Quae adeo *Largerii* intemperantiam excedunt. (WAHL *Vorder und Mittelasien* I. p. 111. 113. coll. p. 21.) Aliter de his pronunciantem, vide virum aestimatissimum, cui tam multa debet Ctesias, *HEEREN Ideen etc.* I, 1. pag. 157—165 ed. tert.

***) Herodot. III, 80. Cui adhibe, quae egregie hac de re disseruerunt *Heerenius*, *Ideen etc.* I, 1. pag. 432 seq. ed. tert. atque *Creuzerus*, *die historische Kunst der Griechen*. pag. 108 ibiq. not.

omnino apud orientis gentes tale quid nunquam quaesitum esse nec ex gentium indole quaeri potuisse, pertinere haec potius ad eas contentiones, quibus tunc temporis Graecia fuit magnopere agitata. Nam per orientem nunquam de alio imperii genere cogitatum fuisse, nisi de eo, ubi summa penes unum sit potestas, nullis legibus institutivae circumscripta, vel lippis et tonsoribus notum *). Ad Graecia igitur Graecosve animos capiendos efficta Herodoti narratio, cui talia quando prodidit, eum utique rerum scriptorem anteponemus, qui Persis convenienter de Persis conscripsit et e Persarum commentariis se sua hausisse, re ipsâ comprobatur? Quam multa habet Ctesias insigniora, quae ad Persarum indoles, mores, instituta illustranda quam plurimum faciunt; vid. not. ad cap. IX de eunuchis, cap. XV de Darii sepulcro, cap. XIX de regum sepulcris, XXII de aurea mole, cap. XXIII (de *μαστιγοῦσθαι*, XXX de *σκαφεύεσθαι*, XXXVI de crucis supplicio, cap. XLVIII de *εἰς σποδὸν ἐμβάλλεσθαι*) cap. LVII de cadaveribus non comburendis, cap. XLIX de regibus regnum auspiciantibus ac nomen immutantibus, cap. XLVII de cidari imponenda, cap. XL de regis jure *τοῦ πρωτοβολεῖν*, cap. IX de *ἀνασπάστοις* et quae sunt reliqua, ab Herodoto, aliis quoque memorata. At miraculis portentis summopere indulget, quae pro veris narrationi immiscuit, ut v. g. in iis, quae in Clearchi tumulo acciderant (cap. LXII **)! Haud nescio, haec captum vulgarem excedere neque pro veris haberi posse; cujusmodi tamen rebus quis magis abundat Herodoto? Et vix quidem scriptores antiquos reperias, qui a talibus enarrandis plane abstinuerint; neque vero etiam

*) De summa regum Persicorum potestate illimitatae optime nuper Héerenius, l. l. I, 1. pag. 445 seqq. 451 seqq. 489 ed. tert.

**) Conf. supra §. 5. pag. 15.

***) Cap. XII ubi vid. Not., et de Dario Hystaspis regno cap. XIX ibiq. not. ac de Ochi regno cap. LVI ibiq. not. — Minor difficultas cap. XLIII. XLV. XLVI.

haec ejusmodi sunt, ut omnem in reliquis Ctesiae fidem evel-
lant diluantque. At nimis multos in temporibus indicandis
errores commisit Ctesias! Argumento sunt, quae falsa ille
habet de tempore regni Cambysis ***), neque minus Darii
Hystaspis, Darii alterius, qui dicitur Ochus. Eadem tempo-
rum confusio in iis, quae de Amyrtaeo Cambysis sub tem-
pore florente perperam tradidit (cap. IX ibique not.), quae
de Babyloniis seditionem contra Xerxem moventibus habet,
quam ipsam jam antea Darii Hystaspis aetate accidisse lucu-
lentissimo Herodoti constet testimonio (cap. XXII ibiq. not.).
Adde huc, quae in Graecis bellis nonnulla profert, pertur-
bata prorsus temporum ratione, ut v. c. de Delphorum ex-
pugnatione cap. XXV, ubi vid. not. Pessime idem refert nu-
merum navium ab Atheniensibus auxilio missarum Aegyptiis
(cap. XXII ibiq. not.). Simile vitium irrepsisse videtur in
cap. XXIII, ut alia, quae minoris sint momenti, taceamus. Ne-
que enim haec et quae sunt his similia nos, qui Ctesiae pa-
trocinium suscepisse videamur, fugiunt. Ac primum quidem
nullus sum dubius, quin hic illic menda in Ctesiae verba,
qualia nunc legimus, in numeros potestimum vel librario-
rum vel epitomatoris culpa irrepererint. Luculentissimum
exemplum invenio cap. XIX init. ubi vid. Annotata Nostra *).
Atque passim talia notavimus. Quae qui respexerit, jam
tantius de Ctesiae negligentia vel fraude in numeris indican-
dis aut temporum ratione permutanda pronuntiabit. Accedit
alia ratio. Ctesiae historiam e Persarum annalibus regis duc-
tam fuisse vidimus. Persae autem, ut reliqui orientales, qui
historiae literis consignandae operam dedere, parum solli-
citi reperiuntur de temporum rationibus, quibus accuratius
diligentiusve discernendis speresedent, licet ipsas res gestas
rectissime perhibeant. Quod nemini ignotum, qui vel obi-
ter Orientalium gentium historias perlegerit. Atque hac parte

*) Haud paucis locis Ctesiam pessime fuisse tractatum a libra-
riis epitomatoreve, infra probabitur; conf. modo, ut alia nunc ta-
ceam, cap. XXXVI, XXXVII, LXII.

etiam Ctesiae commentarios, quippe ex Persicis Annalibus desumptos, nonnihil laborare, haud invitus dabo, Graecorum in hisce diligentiam accuratamque temporum rationem praefarendam esse ratus. Ita factum, ut ex iis, unde Ctesiae tantam auctoritatem accedere vidimus, detrimenti quoque nonnihil sit illatum. At Ctesias, inquit, linguam Persicam, in qua isti annalium libri conscripti fuere, revera non callebat, callere tamen se jactabat *). Qui vero XVII annos in Persis circa regem proxime vixit et tanquam medicus regem ejusque comites curavit, eum linguam eorum, quibuscum versaretur, non calluisse, ab omni prorsus verisimili abhorret. Quin immo in iis, quae adhuc supersunt e Ctesia reliquiae, haud pauca occurrunt nomina Persica Indicave, quae a Ctesia conversa, recte conversa, esse orientalium periti edocuerunt. Vide modo, quae post Relandum Tychsen disputavit in Heerenii Ideen etc. Vol. I, Part. I, Beylage II, pag. 610 seqq. ed. tert. Quibus insuper haec addi possunt, verba procul dubio Persica, cap. II, τὰ κρῖςκρῶνα, cap. XLI (Πισάγυς), cap. XLVI (Ἀζαβακίτης), cap. XLIX (de Cyri nomine). Hanc itaque criminationem, quam de linguae Persicae incitia repetunt, vanam atque inanem esse apparet. Reliqua crimina, quae Ctesiae objiciunt, nec minus infirma esse vidimus. Commisit subinde errores Scriptor Noster, annalibus istis, quibus caeteroquin multa auctoritas, in errorem inductus; plura tamen continet, quibus iste menda multum praeponderari unumquemque confiteri oporteat.

III.

CTESIAE FIDES IN REBUS INDICIS.

In Indicis nonnulla inveniri, portentis fabulisve simillima, qualia nemo ante illum, ac vel postea rerum scriptor protulerat, negari nequit. Hinc jam veteres fidem ejus merito in dubium sibi vocare videbantur, quod praeter alios

*) Conf. *Wahl* Vorder- und Mittel-Asien I. pag. 113. et notam supra pag. 47.

summus fecit. Aristoteles, qui de suis Indicis agens, auctore Ctesia, (Hist. Animal. VIII, 28.), ὡς φησι Κτησίας, inquit, οὐκ ὦν ἀξιόπιστος; idemque Martichoram describens, addit: εἰ δεῖ πιστεῦσαι Κτησία, (Hist. Anim. II, 1. sive II, 3. §. 10. Schneid.). Diserte mendacii illum incusat Aristoteles, ubi de elephantorum semine tractat, (de Gener. Animal. II, 2 et hist. Animal. III, fin.). Nec non Aelianus, qui tam multa caeteroquin e Ctesia hausit, ubi de Martichora agit, illud addit: εἰ δὴ τῷ ἰκανὸς τεκμηριῶσαι ὑπὲρ τῶν τοιούτων Κτησίας (Hist. Anim. IV, 21); atque Arrianus de Exped. Alex. V, 4. §. 2. Ctesiae de Indo flumine preferens sententiam: εἰ δὴ τῷ ἰκανὸς καὶ Κτησίας ἐς τεκμηρίωσιν. Erroris vel mendacii Idem Ctesiam arguit Indic. 1 et 3. Inde non mirum, talia dici a Luciano Ver. Hist. I, 3 (Tom. IV, pag. 220 Bip.): Κτησίας ὁ Κησιόχου, ὁ Κνίδιος συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλο εἰπόντος ἤκουσεν *). Adde Strabonis testimonium lib. I pag. 74 Almelov. Θεόπομπος δὲ ἐξομολογεῖται φήσας, ὅτι καὶ μύθος ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐρεῖ πρῶτον ἢ ὡς Ἡρόδοτος καὶ Κτησίας καὶ Ἑλληνικός καὶ οἱ τὰ Ἰνδικὰ συγγράψαντες.

Atque Gellius Noct. Att. IX, 4, plures veteres scriptores parvae auctoritatis recensens, qui libros miraculorum fabularumque plenos conscripserint, resque inauditas et incredulas narraverint, et Ctesiam, et Onesicritum, alios hujus generis nominavit. Sufficiant haec aliquot veterum de Ctesia iudicia. Nam quae in illum certatim effati sunt recentiores quidam, putidum est recoquere. Inquirendum potius, quae veteres illi pronuntiarunt, utrum vera sint usquequaque et ad omnia Ctesiae de Indis narrata valeant; an secus accipi debent. Atque omnium primum inde examinemus, quo s. ad quasnam Indiae partes ea ipsa sint referenda, quae varia

*) Adde alia Luciani in Ctesiam effata supra p. 40 seq. prolata. Conf. etiam, si juvat, quae hoc loco usus garrif Mannertus Geographic der Griechen und Römer, V, 1 pag. 16.

ille rerum scriptor memoriae prodidit. Nam ille primus Graecorum, Herodotum si excipias, de India loquitur, atque eadem si quid video, de India, de qua jam ante ipsum Herodotus quaedam minus certe copiose atque accurate enarraverat, prout eum, qui aut istas aut proxime sitas regiones nec ipse perlustraverat, tradere credibile est. Quod secus in Ctesia sese habet. Qui enim diutius media in Perside vixit, accuratiorem terrae proxime sitae notitiam vel ipse sibi comparare, vel ab aliis, qui eam terram viserant, audiendo accipere poterat. Quae Herodotus de Indis scribit, ea scimus ad septentrionales spectare partes, quae Bactris vicinae vel Persis subjectae, vel certe quodam cum illis commercii vinculo fuere junctae. Nam a Persis, quae Graecis retulit, acceperat. Conf. *Collin de Bar Histoire de l'Inde ancienne et moderne* (Paris 1814) P. I pag. 130. » ses descriptions se rapportent toutes à des cantons peu éloignés de l'Indus. Du côté du midi, la domination des Perses ne s'étendoit guère plus loin que la vallée où coule ce fleuve et au nord elle ne dépassa point les bords de l'Hypanis. « Atque ad easdem terras Ctesiana quoque verba esse referenda, in exploratis habeo. *) Sunt terrae potissimum inter Indum fluvium atque Gangem, quas primi Persae Graecive ingressi, Indiae nomine celebrarunt, adjectis iis montibus continuis, qui inde a Bactris usque ad Gedrosiam perpendunt. Neque enim tunc temporis, uti nunc fit, Indo flumine occidentem et septentrionem versus terminabatur India.

*) Facem in his praetulerunt viri summi, *Heerenius*, *Ideen* etc. I, 1, pag. 358 seqq. 361 seqq. edit. tert. coll. p. 366. *Velhem. Sammlung vermischter Aufsätze* etc. II, pag. 171. *Malte-Brun* Memoire sur l'Inde septentrionale d'Herodote et de Ctesias, comparée au Petit-Tibet des modernes (Nouvelles Annales des Voyages publiées par Eyriès et *Malte-Brun*. Paris 1819 Tom. II second. Part. pag. 307—384, inprimis pag. 351 seqq.) Conf. *Wahl* Erdbeschreibung von Ostindien, pag. 455 et 457. *Herodot und Ctesias, über Indien in den Dorpatschen Beiträgen* 1814, 2te Hälfte. Leipzig 1815.

Complectebatur regna, quae nunc appellamus Candahar, Cabul, terram *Caschmyr* *) et quae supra illam sunt sitae, Badagschan, Belur, *Tibetum parvum***), montem Imai s. Mustag, nec non deserta Cobi aliaque hisce adjacentia.

Jam singula afferemus, quae huc potissimum faciunt. In- sunt enim in ipsis Ctesianis reliquiis haud pauca, quae vix alio possis referre; quae plura adeo exstarent, si haec ipsa terra, de qua Ctesias loquitur, recentiorum peregrinationibus, magis esset frequentata. Inde factum, ut Ctesias, de Indo fluvio saepius tractans (cap. I, VI), de Gange aliisque terrae Hindostanae fluminibus ne verbulo quidem moneret. De montibus, plantis, arboribusve, quae circa Indum illiusque fontes, in montibus sunt, conspicua, idem loquitur cap. VI. ut de notissimo Indorum calamo. De aliis montibus haud procul a mari remotis, unde gemmae lapidesve pretiosi proveniunt, ubi, nimia aestate premente ***) Solis templum est exstructum, pluries retulit. Quae omnia et occidentales Indiae partes pertinere, copiosius edocui in Annotatt. ad Ind. cap. V, VIII, XVI. De hominibus albo colore insignibus quae tradit, ad easdem Indiae partes spectare, monitum ad Ind. cap. IX. Eodem revocanda sunt, quae de canibus Indicis mira magnitudine ac robore conspicuis praedicat, cap. V, ubi vid. not. Huc porro faciunt oves illae magnae ingentibus caudis, quas terrae Tibet et Caschmyr alunt; vid. not.

*) De hac praestantissima valle, unde omnia humanae vitae initia profecta haud injuria quidam contendunt, vid. Hartmann. Aufklärung über Asien I, pag. 290 seq. et nostr. Annotat. ad Ind. IX et XIII. Terram *Caschmyr* veteribus non ignotam fuisse, quamvis ab Alexandro magno non perlustratam ob altissimos, quibus cingitur, montes, docet Danvillius *Antiquité géographique de l'Inde etc.* (Paris 1775) pag. 25. Huc enim refert *Καόντινος* apud Stephanum Byzant. et *Caspiram* Ptolemaei.

**) Vid. Wahl. l. l. pag. 457. Heeren. l. l. pag. 367 seq.

***) De nimio solis aestu convenit Ctesiae prorsus cum Herodoto; vid. Not. ad. eap. Vet VIII.

ad cap. XIII. Neque ad easdem septentrionales Indiae partes ea non referenda esse, quae de Pygmaeis, gryphibus, auri, quod non e fluminibus, sed e montibus proveniat, copia, deque argenti fodinis, quarum hodieque exstant, rudera habet, docebunt Annotationes ad Ind. cap. XI, XII. Quae boum, equorum, arietum, asinorum, oviumque de magnitudine ac cultu deque lana praestantissima et tinctura accuratius enarrat Ctesias, vera esse atque eodem respicere nullum dubium: vid. Annotatt. ad Ind. XI, XIII, XXIII, XXIV, coll. XXI, XXII. Altissimos quoque montes et inaccessos ab Indis incolae narrat cap. XXII. Quin adeo Bactris vicinos dixit Indos *); comparationemque inter utramque gentem instituit; Ind. XI, fin. XXI, Indosque ipsos ait montes altos incolere (cap. XII, XX), partim circa Indi fluvii fontes, (cap. XXI), partim supra eosdem (cap. XXIV). Commercii inter Persas atque Indos florentis vestigia reperisse mihi videor cap. IV et inprimis XXVIII coll. XXV.

Atque hasce terras vehementer est dolendum tam parum peragratas recentiori tempestate ac descriptas esse, ut pro terris fere incognitis sint habendae. Nam accuratior de iis notitia quando ad nos pervenerit, non despero fore, ut ad Ctesiam quoque lucis nonnihil redundet. Sunt reliquae terrae Indiae circa Gangem meridiem versus sitae, quas recentiorum industria nobis accuratius cognitae esse voluit. At de his pauca Ctesias; unde easdem illi vix notas fuisse, jure conjicias. Neque vero regionum meridiem ac solis ortum spectantium mentio ulla non reperitur. Famâ certe quaedam de his accepisse videtur; unde etiam fluxisse putem, quae de totius Indiae magnitudine et ambitu cap. I profert, mirum in modum ille quidem cum Herodoto consentiens. Eodem refero, quae leguntur cap. VIII, coll. XVI. Neque tamen nego, de reliquae Indiae situ et ambitu vagas nescio quas

*) Apud Aelian. Nat. An. V, 27. Conf. etiam Herodot. III, 102: τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ Βακτροῖσι παραπλησίην ἔχουσι διαίταν, οὗτοι καὶ μαχημῆταί εἰσι Ἰνδῶν.

reperiri Ctesiae opiniones, ut reliquorum fere omnium, qui prisco tempore de India scripserint, nec ad liquidum eas posse perducī. Ut autem hanc ob causam de Ctesia, qui etiam miraculosa subiinde nec usquequaque credibilia narratis inspenderit, detraham, omnique narrationis fide eundem destitutum esse affirmem, quod praeter alios fecit Hartmann. Aufklärung über Asien I, pag. 231, a me impetrare nequam potui, cum accuratiora, quae in hunc scriptorem impendi studia, prorsus alia me edocuerint. Quod idem de iis dictum velim, quae olim jactavit Wahlius Vorder- und Mittelasien I, pag. 386 Not.: ea, quae de India apud Romanos Graecosve reperiantur, nihil aliud esse nisi mancas quasdam narrationes, vel aperte falsas, vel certe male acceptas de nativa quarundam gentium ferarum palantiumve conditione et statu. Neque vero vicissim iis assentiri queo, quae pronuntiat Malte-Brun, Ctesiam de universa referre India, cum Herodotus de ea tantum parte, quae Persis fuerit subdita, verba fecerit. Quod ad Herodotum attinet, probe assentior; de Ctesia nunquam ille mihi persuadebit. Nam alia vestigia praeter ea, quae modo vidimus, nulla mihi quidem innotuere. Unicum hoc lubentissime dabo, Ctesiae narrationem non tam arctis includi finibus, quibus Herodotea, minus copiosa atque accurata; ut etiam confitetur Hartmannus modo laudatus pag. 231 T. I.

Atque has ipsas terras, quas a Ctesia describi monuimus, satis constat easdem esse, quae quam maxime fabulis Indorum sunt pervulgatae. Atque earum creberrima in libris illorum sacris mentio, quippe quae incunabula omnium in se contineant rerum, unde principes profecti homines in omnes deinceps orbis terrarum partes disjecti fuerint. Quod neminem adeo fugiet, qui et Persarum libros sacros, Zendavestam dico, et vero potissimum sacras Indorum literas, inprimis quae dicuntur Vedas vel obiter attigerit. In his enim literis multae reperiuntur fabulae, aliaque commenta, quae ad has regiones eo, quo diximus sensu unice pertinere videantur, per totam fere Asiam deinde dissipata ac pervulgata. Nec igitur absonum, quod apud Ctesiam quoque non-

nulla hujusmodi inventa reperias, quae non nisi tesseraria ratione explicare, atque enucleare possis, cum istis e terris fabularum feracibus ad Persas translata fuerint. Huc potissimum, ut alia taceam, pertinent de Martichora narrationes, cap. VII, de Pygmaeis cap. XI, Gryphibus, cap. XII, de Monocerote cap. XXV et seq. alia, quae suis quaeque locis notabimus. Itaque optime Heerenius *Ideen etc.* I, 1. pag. 323 not. 6: »Die Ueberbleibsel der ältesten Mythologie des Orients liegen in den Fragmenten des *Ctesias* zerstreut. Ohne Zweifel gehört auch das Meiste, was er von den übrigen Wundern Indiens uns erzählt, in dieselbe Classe. Man sey also minder freygebig mit den Benennungen von Märchenerzähler, Lügenschmidt u. s. w. *Ctesias* schrieb von Indien die Sagen nieder, die bey den Persern davon herumgiengen. Waren diese auch zum Theile fabelhaft, so war er darum doch nicht der Erfinder. Die Autorität des *Ctesias* vertheidigen, heisst nicht seine fabelhaften Sagen vertheidigen, sondern sie nur für das ansehen, was sie sind.« Confer sis etiam, quae multo ante jam optime monuerat Heynius de *Diodori fontt.* Diss. II, pag. LIV edit. Bipont. Eadem de re idem Heerenius admonuit l. l. I, 2, pag. 689 ed. tert. p. 500 not. 1. edit. Vienn. multa, quae plerumque in *Ctesia* pro falsis essent habita, reapse esse vera, modo recte ea intellexeris atque explicaveris. Sic v. c. homines *capite canino* praeditos videri esse *Parias* cap. XXI, vel aliam quandam Indorum classem impuram atque contemptam. *Wilfordium* (*Asiat. Res.* IX, p. 65 seq.) quoque, pergit, complura istiusmodi explicasse, quibus ista de *Ctesianis* commentis sententia, quae supra sit proposita, plane confirmatur. Respicere haecce terram *Tibetum*, eorundemque mentionem fieri in libris sacris, qui dicuntur *Puranas*. Esse igitur neququam fabulas a *Ctesia* confictas, sed Indica potius e terra enatas. Multum huc quoque valuit terrae ipsius sacrae exigua cognitio, qua factum est, ut omnia illinc profecta, et amplificarentur et exornarentur mirumque certe in modum enarrarentur; quod ipsius loci deorum atque hominum primordiis

inlyti sanctitas sibi quodammodo poscere videbatur. Manarunt hinc v. c. quae mira prodidit de Pygmaeis ex parte (cap. XI), de gryphibus (cap. XII), de admirabili vitae longitudine (cf. not. ad cap. XV), de ligno mirando, cui nomen est *πάσηβον* cap. XVIII, de hominibus, bestiarum membris instructis vel bestiarum more vitam agentibus. Conf. cap. XI. XX, XXII, XXIII, XXIV, XXXI. Quod de istiusmodi animalibus Ctesias habet, de iis audiamus virum in paucis doctum, naturae scrutatorem, Cuvierium. Cum enim apud veteres Graecos animalia quaedam memorentur, quae hodie non amplius reperiantur, in universum haec ad rem sacram ac tesserariam relata vult, quippe quae nunquam in rerum natura exstiterint. Quod in Ctesia imprimis tenendum censemus. Adscribamus igitur Viri docti verba ex versione vernacula, qua sola nobis in praesentia uti licet:

» Lasst uns eben so wenig nach den mythologischen Thieren der Perser, den Hindern einer noch mehr überspannten Einbildungskraft, suchen, nemlich nach jenem Martichoras oder Menschen-Vernichter, der einen Menschenkopf auf einem Löwenkörper trägt, und mit einem Scorpionsschwanze sich endigt *); jenem Greiffen oder Schatzwächter, welcher halb Adler, und halb Löwe ist **); jenem Cartazonon ***) oder wilden Esel, dessen Stirne mit einem langen Horne bewaffnet sich zeigt. «

» Ctesias, der diese Thiere für lebende angegeben hat, wurde von vielen Andern als ein Erfinder von Fabeln gehalten, obgleich er blos den hieroglyphischen Bildern Wirklichkeit beylegte. Man hat diese phantastischen Zusammensetzungen in den Ruinen der Sculpturen von Persepolis wiedergefun-

*) Plinius VIII, 31. Aristot. Lib. II, cap. XI. Phot. Bibl. Art. 72. Ctes. Ind. Aelian. Anim. Hist. IV, 24.

***) Aelian. Animal. Hist. IV, 27.

***) Aelian. l. I. XVI, 20. Photius Bibl. 11. Ctes. Indic. cap. XXV ibiq. not.

» den *): Was sie bedeuten mögen, werden wir wahrscheinlich
 » niemals erfahren, aber gewiss stellen sie keine wahrhaften
 » Geschöpfe dar.« (Cuviers Ansichten von der Urwelt, nach
 der zweiten Originalausgabe, verdeutscht von J. Nöggerath.
 Bonn 1822 pag 59, 60, quibuscum Rhode über Alter und
 Werth einiger Morgenländischer Urkunden, pag. 99.) Hac
 igitur ratione ea erunt explicanda, quae apud Ctesiam legi-
 mus incredibilia, portenta, quae reapse sic sese habere rerum
 natura repugnat, animalia mira sive dicas, sive arbores miris
 praeditas virtutibus, plantas adeoque ipsos homines. Quam-
 quam his ipsis haud raro verum quiddam subest, quod totum
 ad fabulae modum redigere ac detorquere vetamur. Sic,
 ut luculento confirmem testimonio, in fabula, quae de Pyg-
 maeis fertur, vera quaedam sublatere quis est, qui neget?
 Notavimus hanc in rem nonnulla ad Indicc. cap. XI. Adde
 fabulam de Cynocephalis, hominibus capite canino, caudaque
 instructis, dintissimeque viventibus, (vid. Not. ad Indicc. XX
 et XXIII), fabulam de Monocerote (vid. Not. ad cap. XXV),
 nec non de istis hominibus, de quibus capite XXXI Ctesias
 refert. Detexit in his nonnulla virorum doctorum sagacitas,
 nec in posterum, crescente in dies de orienti notitia, plura
 detecta fore desperamus. Nec desunt etiam in Ctesia,
 quae speciem modo miraculi prae se ferunt, qua demta, om-
 nis portenti splendor disparet, resque ipsa omni admiratione
 exempta, clare omnium oculis subjicitur. Huc praeter alia
 faciunt, quae Ctesias habet de Pantarba cap. II, ubi vid.
 Annotat. de fonte auri ferace atque Magnete, cap. IV, de
 solis magnitudine, cap. V, de aliis fontibus memoratu dig-
 nis, cap. X et Fragmm. Indd. No. 18, 19, de fonte, cujus
 liquor coagulatus mentis alienationem efficit, cap. XIV, ubi
 vid. Not., de fontibus pice refertis, cap. X, de fonte apud
 Naxum, unde vinum profluere ajunt, ibid. de alio fonte,

***) » Siehe Corneille Lebrün Voyage en Moscovic, en Perse
 » et aux Indes Tom. II, und das Werk von Heeren über den Han-
 » del der Alten.«

cujus aqua, quaecumque sunt injecta, attollit et ejicit, miramque purgandi habet vim, cap. XXX coll. XXXII, de igni perpetuo juxta Phaselidem, qui solo fimo exstinguitur, cap. X, de oleo, quod e lacu hauritur cap. XI, de oleo ex lacte parato sive de butyro, cap. XXIII, de Siptachora arbore atque electro hinc defluente, cap. XIV ibique Annot. de eo, quod nostratibus est Cochenille, cap. XXI, de ligneis amictibus, cap. XXII, de arbore *Carpion*, cap. XXVIII, et quae sunt reliqua ejusdem generis, in Annotatione uberius exposita. Nec omittenda, quae verissima et cum aliis rerum scriptoribus prorsus consentanea idem Ctesias memoriae prodidit, ut v. c. cap. I de Indiae terrae magnitudine, incolarumque multitudine, de Indo flumine; cap. III de elephantis simiive, ac psittacis; cap. VIII, XI, XIV, XX de Indorum justitia ac probitate; cap. XI de venatione avium ope instituta; cap. XIII de palmis Indicis; cap. XV de Indorum morbis vitaeque diuturnitate; cap. XXIX de Indico vino, alia. At restant etiam, quae nondum satis explicata et clariore in luce collocata esse confiteamur oporteat; vera credo commentis permixta; quae inter se discernere ac disponere, haud quidem facile dixeris negotium; in tantis praesertim tenebris, quibus illas terras, unde haec provenere, nunc affusas esse constat. Sic v. c. quae de serpentum quodam genere narrat cap. XVI, de ave, quae vocatur *δικαιρον*, cap. XVII, de ligno, quod vocant *πάριβον*, cap. XIX. Fabulis quodammodo adscribenda, quae non solum de Pygmaeis aut Gryphibus, sed etiam de Cynocephalis capite canino caudaque instructis tradidit Ctesias (cap. XX, XXIII). Adde huc, quae alia incredibilia narrat cap. XXIV, et de verme Indico cap. XXVII, de hominibus, qui altos Indiae montes incolunt, cap. XXXI. Tantum vero abest, ut haec omnia a Ctesia, prout illius obtrectatores factitant, ficta esse existimemus, ut potius ab Indis talia excogitata et ad reliquas Asiae gentes, Persas praecipue perlata esse pro comperto habeamus. Atque hactenus profecto, si qui alius, vera prodidisse existimandus erit Ctesias, quod, cum ipse Indicas terras non permeasset, ea, quae de India audiendo acceperat

vel ab Indis ipsis regis Persarum aulam frequentantibus vel a Persis, qui Indiam aliquando itineribus perlustraverant, mercatoribus potissimum *), quibus commercia cum Indis remotissimis florebant, quique hanc ob causam crebriora ad itinera fuere coacti, non minus accurate quam religiose retulit. Haud quaerimus, utrum, quae retulit, eo ipso quoque, quo retulerit modo, revera sese habeant, multum hic potius respiciendam esse censemus ignorantiam incuriamque eorum, qui alio consilio illas terras permeantes, ea, quae obiter illis occurrissent, continuo, nec satis explore ad Ctesiam retulerant **), qui, ut erat rerum naturalium merito curiosus, ea cupide arripiebat, ipse tamen, suspicor, hic illic subdubitans istas hominum peritorum narrationes, ut subinde, quo majorem narratis adderet fidem, suum ipsius testimonium adponere necesse haberet. Conf. cap. IV, XXV, XXVIII.

Nec denique in iudicio super Ctesiae Indicis constituendo illud praetermittendum censeo, quod multa forsitan minus absurda et communi hominum sensui repugnantia nobis apparerent, si integrum Ctesiae libellum ante oculos haberemus, nec tantum excerpta quaedam, frustra ac fragmenta misere lacerata et depravata cum epitomatoris, tum librariorum culpa. Qua de re vix attinet ea repetere, quae in Persicis jam supra monuimus; Ctesiae Indica non minus atque Persica pessime a librariis epitomatoreve esse tractata, quo factum ut haud pauca ad nos pervenerint, e quibus sanam vixdum possis elicere sententiam, nisi singulis verbis vel transpositis vel mutatis vel etiam prorsus ejectis.

*) Vid. bene hanc in rem disputantem Com. de Velthem. Vermischte Aufsätze pag. 269—272, Part. II.

***) Huc v. c. pertinere mihi videtur, quod Indiam non imbribus, sed a fluminibus irrigari dicit, cap. I. coll. cap. VIII ibiq. Annot. Nam hoc, quod forsitan in quadam tantum Indiae parte animadverterant, ad universam quaque partem Indiam perperam retulerant.

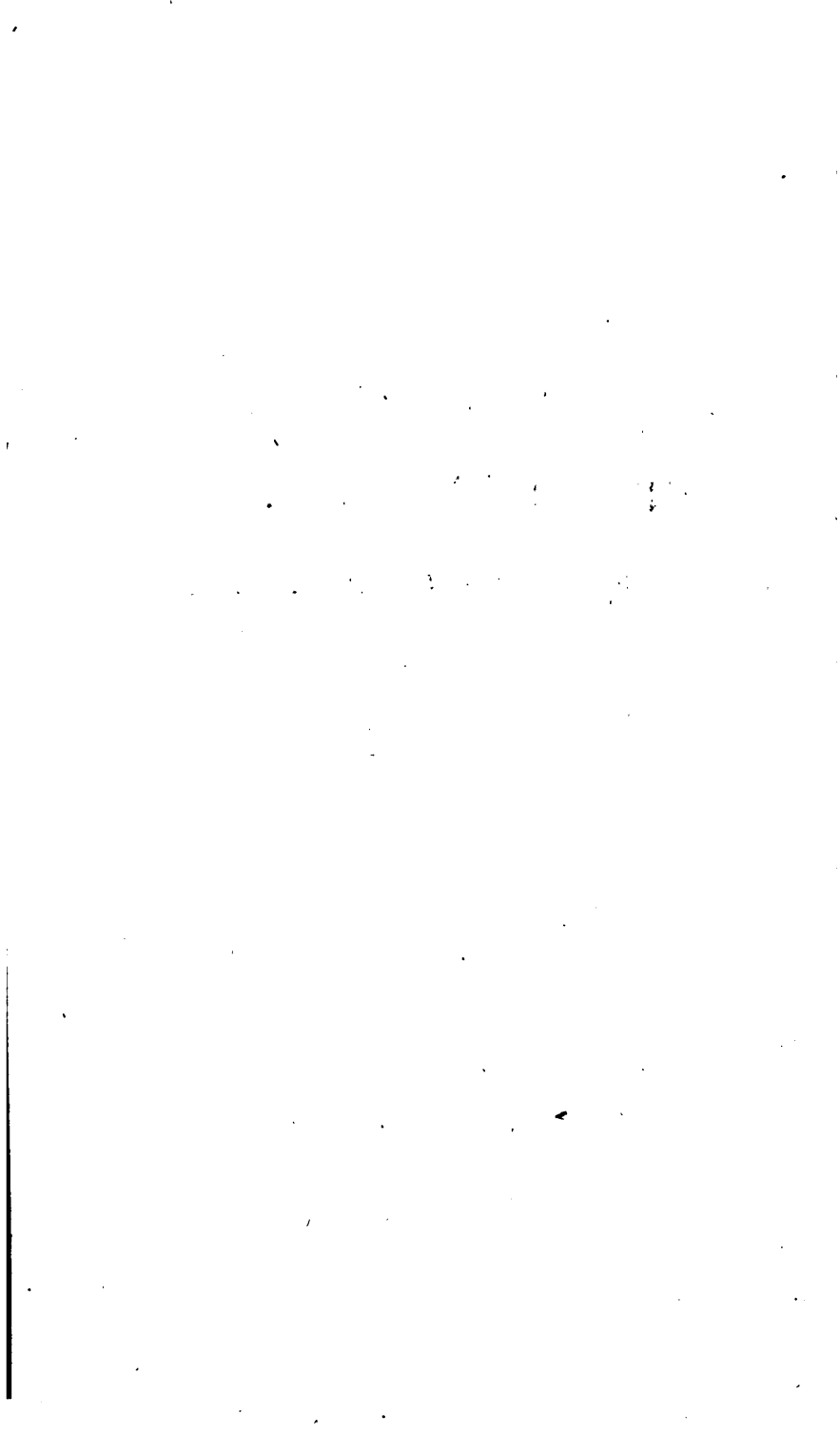
I.

ΕΚ ΤΩΝ

Κ Τ Η Σ Ι Ο Υ

ΤΟΥ ΚΝΙΔΙΟΥ ΠΕΡΣΙΚΩΝ

ΕΚΛΟΓΑΙ.

I.

ΕΚ ΤΩΝ

Κ Τ Η Σ Ι Ο Υ

ΤΟΥ ΚΝΙΔΙΟΥ ΠΕΡΣΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΑΙ *).

Ἀνεγνώσθη βιβλίον Κτησίου τοῦ Κνιδίου τὰ Περσικὰ ἐν
 βιβλίοις κγ'· ἀλλ' ἐν μὲν τοῖς πρώτοις ἕξ τὰ τε Ἀσσύρια δια-
 λαμβάνει καὶ ὅσα πρὸ τῶν Περσικῶν, ἀπὸ μέρτοι τοῦ ζ' τὰ Περ-
 σικὰ διεξέρχεται· καὶ ἐν μὲν τῷ ζ' καὶ ἡ καὶ ι' καὶ ια' καὶ ιβ'
 καὶ ιγ' διέξεισι τὰ περὶ Κύρου καὶ Καμβύσου καὶ τοῦ μέγου,
 Δαρσίου τε καὶ τοῦ Ξέρξου· σχεδὸν ἐν ἅπασιν ἀντικείμενα Ἡρο-
 δότῳ ἱστορῶν, ἀλλὰ καὶ ψεύστην αὐτὸν ἀποκαλῶν ἐν πολλοῖς,
 καὶ λογοποιὸν ἀποκαλῶν· καὶ γὰρ νεώτερος μὲν ἐστὶν αὐτοῦ,
 φησὶ δὲ αὐτὸν τῶν πλειόνων, ἃ ἱστορεῖ, αὐτόπτην γενόμενον ἢ
 παρ' αὐτῶν Περσῶν (ἐνθα τὸ ὄραν μὴ ἐνεχώρει) αὐτήκοον κα-
 ταστάνα, οὕτως τὴν ἱστορίαν συγγράφαι. Οὐχ Ἡροδότῳ δὲ μόνῳ
 τάναντία ἱστορεῖ, ἀλλὰ καὶ πρὸς Ξενοφῶντα τὸν Γρύλλου ἐπ'
 ἐπίων διαφωνεῖ. Ἡκμασε δὲ ἐν τοῖς χρόνοις Κύρου τοῦ ἐκ Δαρσίου
 καὶ Παρυσάτιδος, ὃς ἀδελφὸς Ἀρτοξέρξου (εἰς ὃν ἡ Περσικὴ
 βασιλεία κατήλθεν) ἐτύγχανε. Φησὶν οὖν αὐτίκα περὶ τοῦ Ἀστυύ-
 γου, ὡς οὐδὲν αὐτῷ Κύρος πρὸς γένος ἐχρημάτιζεν· οὗτος δὲ
 αὐτὸν καὶ Ἀστυῖγῶν καλεῖ· φυγεῖν δὲ ἀπὸ προσώπου Κύρου
 Ἀστυῖγῶν ἐν Ἐκβατάνοις, καὶ κρυφθῆναι ἐν τοῖς κρισκράνοις
 τῶν βασιλείων οἰκημάτων, κρυφάντων αὐτὸν τῆς τε θυγατρὸς
 Ἀμύτιος καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Σπιταμᾶ· ἐπιστάνα δὲ Κύρον
 ἐπιτάξαι ἀνακρίνειν διὰ στρεβλώσεων Σπιταμῶν τε καὶ Ἀμυτιν,
 ἀλλὰ καὶ τοὺς παῖδας αὐτῶν Σπιτάκην τε καὶ Μεγαβέρην, περὶ
 Ἀστυῖγᾶ· τὸν δὲ ἑαυτὸν προσαγγεῖλαι, ἵνα μὴ δι' αὐτὸν στρεβ-
 λωθεῖσαν οἱ παῖδες. Ληφθεῖτα δὲ πέδαις παγείαις ὑπὸ Οἰβαρᾶ

*) Ex Photii Patriarchae Bibliotheca LXXII p. 106. seqq.

- δεθῆναι· λυθῆναι ὑπ' αὐτοῦ Κύρου μετ' οὐ πολὺ, καὶ ὡς πατέρα τιμηθῆναι· καὶ τὴν θυγατέρα Ἄμυτιν πρῶτον μὲν μητρικῆς ἀπολαῦσαι τιμῆς, ἔπειτα δὲ καὶ εἰς γυναῖκα ἀχθῆναι τῷ Κύρῳ, Σπιταμᾶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἀνηρημένου, ὅτι ἐφείσατο, ἀγνοεῖν εἰπὼν ἐρευνώμενον Ἀστυϊγᾶν. Ταῦτα λέγει Κτησίας περὶ Κύρου, καὶ οὐχ οἷα Ἡρόδοτος. Καὶ ὅτι πρὸς Βακτρίους ἐπολέμησε, καὶ ἀγχώμαλος ἡ μάχη ἐγένετο. Ἐπεὶ δὲ Βάκτριοι Ἀστυϊγᾶν μὲν, πατέρα Κύρου γεγεννημένον, Ἄμυτιν δὲ, μητέρα καὶ γυναῖκα, ἔμαθον,
- 3 ἑαυτοὺς ἐκόντες Ἄμυτι καὶ Κύρῳ παρέδωσαν. Καὶ ὅτι πρὸς Σάκας ἐπολέμησε Κύρος, καὶ συνέλαβεν Ἀμόργην τῶν Σακῶν μὲν βασιλέα, ἄνδρα δὲ Σπαρέθρης· ἥτις καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῷ ἀνδρὸς στρατὸν συλλέξασα, ἐπολέμησε Κύρῳ, ἀνδρῶν μὲν στρατευμα, τριάκοντα μυριάδας ἐπαγομένη, γυναικῶν δὲ, εἴκοσι. Καὶ νικᾷ Κύρον, καὶ συλλαμβάνει ζωγρίαν μετὰ καὶ ἄλλων πλείστων Παρμίσην τε τὸν Ἀμύτιος ἀδελφόν, καὶ τρεῖς αὐτοῦ παῖδας, δι' οὓς ὕστερον καὶ Ἀμόργης ἀφείθη, ἐπεὶ κἀκεῖνοι ἀφείθησαν.
- 4 Καὶ ὅτι στρατεύει Κύρος ἐπὶ Κροῖσον καὶ πόλιν Σάρδεις, συνεργὸν ἔχων Ἀμόργην· ὅπως τε τῇ βουλῇ Οἰβαρᾶ Περσῶν εἰδῶλα ξύλινα ἀνά τὸ τεῖχος φανέντα, εἰς θεός μὲν κατέστησε τοὺς ἐνοικοῦντας, ἦλω δὲ διὰ ταῦτα καὶ αὐτὴ ἡ πόλις. Ὅπως τε πρὸ τῆς ἀλώσεως δίδεται ὁ παῖς Κροΐσου ἐν ὁμήρου λόγῳ, δαιμονίου φαντάσματος ἀπατήσαντος Κροΐσον· ὅπως τε δολοδράφουντος Κροΐσου ὁ παῖς κατ' ὀφθαλμοὺς ἀναιρεῖται· καὶ ὅπως ἡ μήτηρ τὸ πάθος ἰδοῦσα, ἑαυτὴν τοῦ τείχους ἀποκρημνίζει, καὶ οὐ θνήσκει· ὅπως τε, ἀλώσεως τῆς πόλεως, πρὸς τὸ ἐν τῇ πόλει ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καταφεύγει, καὶ θνήσκει· καὶ ὡς τρεῖς ἐν τῷ ἱερῷ πεδηθεῖς ὑπὸ Κύρου, λύεται τρίτον ἰσράτως· καίτοι σφραγίδων τῶ ἱερῷ ἐπικειμένων, καὶ τούτων τὴν φυλακὴν Οἰβαρᾶ ἐμπεπιστευμένου· ὅπως τε οἱ συνδουμένοι Κροΐσω, τὰς κεφαλὰς ἀπετέμνοντο, ὡς καταπροδιδόντες λύεσθαι Κροΐσον. Καὶ ὅτι ἀναληφθεῖς ἐν τοῖς βασιλείοις, καὶ δεθεῖς ἀσφαλέστερον, βροντιῶν καὶ σκηπτῶν ἐπενεχθέντων, λύεται πάλιν. καὶ τότε μόλις ὑπὸ Κύρου ἀφίεται. Ἐξ οὗ καὶ περιεῖπετο, καὶ ἔδωκε Κύρος Κροΐσω πόλιν μεγάλην Βαρήνην, ἐγγὺς Ἐκβατάνων, ἐν ἣ ἦσαν ἵππεῖς μὲν πεντακισχίλιοι, πελτασταὶ δὲ καὶ ἀκοντισταὶ καὶ τοξῆται, μύ-
- 5 ροι. Ἐτι δὲ διαλαμβάνει ὡς ἀποστέλλει Κύρος ἐν Περσίδι

Πετισάκαν τὸν ἡμιάρθενα, μέγα παρ' αὐτῷ δυνάμενον, ἐνέγκαι
 ἀπὸ Βαρκανίων Ἀστυϊγῶν. ἐπόθει γὰρ αὐτὸς τε καὶ ἡ θυγάτηρ
 Ἄμυτις τὸν πατέρα ἰδεῖν. καὶ ὡς Οἰβαρῶς βουλεύει Πετισάκα
 ἐν ἐρήμῳ τόπῳ καταλιπόντα Ἀστυϊγῶν, λιμῷ καὶ δίψῃ ἀπολέσαι
 καὶ γέγονε. δι' ἐνυπνίων δὲ τοῦ μιάσματος μηνυθέντος, Πετισά-
 κας, πολλάκις αἰτησαμένης Ἀμύτιος, εἰς τιμωρίαν παρὰ Κύ-
 ρου ἐκδίδοται. ἦδε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξασα, καὶ τὸ δέρ-
 μα περιδείρασα, ἀνσταύρωσεν. Οἰβαρῶς δὲ δεδιώς μὴ τὰ ὅμοια
 πείσεται, καίτοι Κύρου μηδὲν τοιοῦτον ἰσχυρίζομένου παραχω-
 ρῆσαι, αὐτὸς ὅμως ἀποκαρτερήσας δι' ἡμερῶν δέκα, ἑαυτὸν ἐξ-
 ἤγαγεν. Ἀστυϊγῶς δὲ μεγαλοπρεπῶς ἐτάφη· καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ
 δὲ ἄβρωτος αὐτοῦ διέμεινεν ὁ νεκρὸς. λέοντες γὰρ αὐτοῦ (φασί)
 μέγροι Πετισάκαν πάλιν ἐλθεῖν καὶ ἀναλαβεῖν, ἐφύλαττον τὸν νε-
 κρόν. Κῦρος δὲ στρατεύει ἐπὶ Δέρβικας, Ἀμορδαίου βασι- 6
 λευόντος αὐτῶν· καὶ ἐξ ἐνέδρας οἱ Δέρβικες ἰστώσιν ἐλέφαντας,
 καὶ τοὺς ἵππεῖς Κύρου τρέπουσι. καὶ πίπτει καὶ αὐτὸς Κῦρος
 ἐκ τοῦ ἵππου, καὶ Ἰνδὸς ἀνήρ· (συνεμάχοντο γὰρ καὶ Ἰνδοὶ
 τοῖς Δερβίκεσιν, ἐξ ὧν καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἔφερον) οὗτος οὖν
 ὁ Ἰνδὸς πεπτωκότα Κῦρον βάλλει ἀκοντίῳ ὑπὸ τὸ ἰσχίον, εἰς
 τὸν μηρόν. ἐξ οὗ καὶ τελευτᾷ. τότε δὲ ζῶντα ἀνελόμενοι αὐτὸν
 οἱ οἰκεῖοι, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἦσαν. ἀπέθανον δὲ ἐν τῇ
 μάχῃ καὶ Περσῶν πολλοὶ καὶ Δερβίκων ἴσοι. μύριοι γὰρ καὶ
 αὐτοί. Ἀμόργης δὲ περὶ Κύρου ἀκούσας, σπουδῇ παραγι- 7
 νεται, ἔχων Σακῶν διςμύριους ἱππέας. καὶ πολέμου συρρά-
 γέντος Περσῶν καὶ Δερβίκων, νικᾷ κατακράτος ὁ Περσικὸς καὶ
 Σακῶν στρατός. ἀναιρεῖται δὲ καὶ ὁ τῶν Δερβίκων βασιλεὺς
 Ἀμορδαῖος, καὶ αὐτὸς καὶ οἱ δύο παῖδες αὐτοῦ. ἀπέθανον δὲ
 Δερβίκων μὲν τριςμύριοι, Περσῶν δὲ ἑννεακισχίλιοι. καὶ προσ-
 εχώρησεν ἡ χώρα Κύρῳ. Κῦρος δὲ μέλλων τελευτᾶν, Καμ- 8
 βύσην μὲν τὸν πρῶτον υἱὸν, βασιλέα καθίστη· Ταννοξάρκην δὲ
 τὸν νεώτερον, ἐπέστησε δεσπότην Βακτριῶν (καὶ) τῆς χώρας, καὶ
 Χοραμνίων, καὶ Παρθίων, καὶ Καρμανίων, ἀτελεῖς ἔχει τὰς
 χώρας διορισάμενος. τῶν δὲ Σπιταμῦ παιδῶν, Σπιτάδην μὲν,
 Δερβίκων ἀπέδειξε σατράπην, Μεγαβέρτην δὲ, Βαρκανίων. τῇ
 μητρὶ δὲ πάντα πείθεσθαι προσέταττε. καὶ Ἀμόργην φίλον
 τούτοις, τῶν δεξιῶν ἐμβαλλομένων ἐποιεῖτο καὶ ἀλλήλοισ·

καὶ ταῖς μὲν ἐμμένουσι ταῖς πρὸς ἀλλήλους εὐνοίαις ἀγαθὰ ἤγχετο, ἐπηρώτο δὲ τοῖς χειρῶν ἄρξουσιν ἀδίκων. ταῦτα εἰπὼν, ἐτελεύτησε τρίτῃ ὑστερον ἀπὸ τοῦ τραύματος ἡμέρα, βασιλεύσας ἔτη λ'. ἐν οἷς ὁ ἰά Κτησίου λόγος τοῦ Κνιδίου. Ἄρχεται δὲ ὁ ἰβ' ἀπὸ τῆς Καμβύσου βασιλείας. οὗτος βασιλεύσας ἀπέστειλε τὸν τοῦ πατρὸς διὰ Βαγαπάτου τοῦ ἡμιάρθενος εἰς Πέρσας ταφῆναι νεκρόν· καὶ τᾶλλα ὡς ὁ πατὴρ ὠρίσαστο, διακήσατο. μέγιστον δὲ παρ' αὐτῶ ἡδύνατο Ἄρσασύρας Ἰρκάνιος· τῶν δὲ ἡμιαρθένων Ἰξαβάτης τε καὶ Ἀσπαδάτης καὶ Βαγαπάτης, ὅς καὶ παρὰ τῷ πατρὶ μέγιστος (καὶ) μετὰ τὸν Πετισάκα θάνατον· οὗτος στρατεύει ἐπ' Αἴγυπτον, καὶ τὸν Αἰγυπτίων βασιλεῖα Ἀμυρταῖον, Κομβαφέως τοῦ ἡμιάρθενος, ὅς ἦν μέγα δυνάμενος παρὰ τῶ Αἰγυπτίων βασιλεῖ, καταπροδόντος τὰς τε γεφύρας καὶ τᾶλλα τῶν Αἰγυπτίων πράγματα, ἐφ' ᾧ γενέσθαι ὑπαρχος Αἰγύπτου. καὶ γέγονε. ταῦτα γὰρ αὐτῷ Καμβύσης διὰ Ἰξαβάτου τοῦ Κομβαφέως ἀνεπιουῖ συνέθετο, καὶ αὐτὸς οικειοφάνως ὑστερον. ζωορίαν δὲ λαβὼν τὸν Ἀμυρταῖον, οὐδὲν ἄλλο κακὸν εἰργάσατο ἢ ὅτι εἰς Σοῦσα ἀνάσπαστον σὺν ἑξακισχιλίους Αἰγυπτίοις, οὓς αὐτὸς ἤρεισατο, ἐποιήσατο. καὶ τὴν Αἴγυπτον δὲ πᾶσαν ὑπέταξεν. ἀπέθανον δὲ ἐν τῇ μάχῃ, Αἰγυπτίων μὲν μυριάδες πέντε, Περσῶν δὲ δύο. Μάγος δὲ τις Σφενδαδάτης ὄνομα, ἀμαρτήσας καὶ μαστιγωθεὶς ὑπὸ Ταννοξάρκου, ἀφικνεῖται πρὸς Καμβύσην, ἐνδιαβάλλων τὸν ἀδελφὸν Ταννοξάρκην ὡς ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ. καὶ σημεῖον ἐδίδου τῆς ἀποστάσεως, ὡς εἰ κληθεὶς ἔλθειν, οὐκ ἂν ἔλθοι. δηλοῖ τοίνυν ὁ Καμβύσης ἔλθειν τὸν ἀδελφόν· ὁ δὲ, χρείας ἄλλης ἀπαιτούσης μένει, ἀνεβαλέτο. παρῶησιάζεται ταῖς διαβολαῖς πλέον ὁ μάγος. Ἀμυτις δὲ ἡ μήτηρ, τὰ τοῦ μάγου ὡς ἦν ὑπονοοῦσα, ἐνουθέτει Καμβύσην τὸν υἱὸν μὴ πείθεσθαι· ὁ δὲ ὑπεκρίνετο μὴ πείθεσθαι, ἐπείθετο δὲ μάλιστα. διαπεμψαμένου δὲ τρίτον Καμβύσου πρὸς τὸν ἀδελφόν, παραγίνεται, καὶ ὑσπάζεται μὲν αὐτὸν ὁ ἀδελφός, οὐδὲν δὲ ἤττον ἀνελεῖν ἐμελέτα. κρύφα δὲ Ἀμύτιος εἰς πράξιν ἀγαγεῖν τὴν μελέτην ἔσπευδε. καὶ λαμβάνει πέρας ἢ πράξις. ὁ γὰρ τοι μάγος βουλῆς τῷ βασιλεῖ κοινωῶν, βουλεύει τοιοῦτον· ὅμοιος ἦν αὐτὸς ὁ μάγος κάρτα τῷ Ταννοξάρκῃ. βουλεύει τοιγαροῦν αὐτὸν μὲν ἐν τῷ φανερωῖ, ὡς δηθὲν ἀδελφοῦ βασιλέως κατειπόντα, τὴν

κεφαλὴν προστάξει ἀποτμηθῆναι, ἐν δὲ τῷ κρυπτῷ ἀναιρεθῆναι *Ταννοξάρκην*, καὶ τὴν ἐκείνου στολὴν ἀμφιασθῆναι τὸν μάγον· ὥστε καὶ τῷ ἱμφιάσματι νομίζεσθαι *Ταννοξάρκην*. καὶ γίνεται ταῦτα. αἵματι γὰρ ταύρου, ὃ ἐξέπιεν, ἀναιρεῖται *Ταννοξάρκης*. ἀμφιάζεται δὲ ὁ μάγος, καὶ νομίζεται *Ταννοξάρκης*· καὶ λανθάνει πάντας ἐπὶ πολὺν χρόνον, πλην Ἀρτασύρα καὶ Βαγαπάτου καὶ Ἰξαβάτου. τούτοις γὰρ μόνοις *Καμβύσης* ἐθάδρῆσε τὴν πρᾶξιν. *Λάβυζον* δὲ ἡμιάρθενον τὸν πρῶτον 11 οἱ ἦσαν *Ταννοξάρκω*, προσκαλεσάμενος ὁ *Καμβύσης*, καὶ τοὺς ἄλλους, ὑποδείξας τὸν μάγον ὡς ἐσχημάτιστο καθεζόμενον, *Τούτον* (ἔφη) νομίζετε *Ταννοξάρκην*; ὁ δὲ *Λάβυζος*, θαυμάσας, καὶ τίνα ἄλλον, ἔφη, νομιοῦμεν; τοσοῦτον ἐλάνθανε τῇ ὁμοιότητι ὁ μάγος. ἐκπέμπεται οὖν εἰς *Βακτροίους*, καὶ πράττει πάντα ὡς *Ταννοξάρκης*. πέντε δὲ ἐνιαυτῶν διελθόντων, μηνύεται ἡ Ἄμυτις τὸ δρᾶμα διὰ *Τιβέθως* τοῦ ἡμιάρθενος, ὃν ὁ μάγος τυπήσας ἐτύγχανε, καὶ αἰτεῖ τὸν *Σφενδαδάτην* παρὰ *Καμβύσου*. ὁ δὲ οὐ δίδωσιν. ἡ δὲ ἐπαρᾶται, καὶ πιοῦσα φάρμακον, τελευτᾷ. 12 Θίει ὁ *Καμβύσης*, καὶ τῶν ἱερειῶν σφαζομένων αἷμα οὐκ ἀπορῶεῖ, καὶ ἀθυμεῖ. καὶ τίκει αὐτῷ ἡ *Ρωξάνη* παιδίον ἀκέφαλον· καὶ πλέον ἀθυμεῖ. καὶ οἱ μάγοι λέγουσιν αὐτῷ τὴν τῶν τεράτων δήλωσιν, ὅτι οὐ καταλείψει τῆς ἀρχῆς διαδόχον· καὶ ἐφίσταται αὐτῷ ἡ μήτηρ ἐν νυκτὶ, ἀπειλοῦσα τῆς μαιφονίας, καὶ πλέον ἀθυμεῖ. ὑφικόμενος δὲ εἰς *Βαβυλῶνα*, καὶ ξέων ξυλάριον μαχαίρα, διατριβῆς χάριν, παίει τὸν μηρὸν εἰς τὸν μῦν, καὶ ἐνδεκαταῖος τελευτᾷ. βασιλεύσας δυοῖν δέοντα εἴκοσι. 13 *Βαγαπάτης* δὲ καὶ Ἀρτασύρας, πρὶν ἢ *Καμβύσης* τελευτήσῃ, ἐβουλεύσαντο βασιλεῦσαι τὸν μάγον. καὶ ἐβασίλευσαν, ἐκείνου τελευτήσαντος. λαβὼν δὲ τὸ *Καμβύσου* σῶμα Ἰξαβάτης ἦγεν εἰς *Πέρσας*. τοῦ μάγου δὲ βασιλεύσαντος ἐπ' ὀνόματι τοῦ *Ταννοξάρκου*, ἦκεν Ἰξαβάτης ἐκ *Περσίδος*, καὶ κατειπαὼν τῇ στρατιᾷ πάση, καὶ *Θριαμβεύσας* τὸν μάγον, κατέφυγεν εἰς τὸ ἱερόν· ἐκεῖθ' ἐν τε συλληφθεὶς ἀπετμήθη. Ἐντεῦθεν ἐπὶ 14 τῶν *Περσῶν* ἐπίσημοι συνέθεντο ἀλλήλοις κατὰ τοῦ μάγου, Ὀνόφας, Ἰδέρνης, Νορονδαβάτης, Μαρθόνιος, Βαρίσσης, Ἀταφέρνης καὶ Δαρεῖος Ἰσπίσπεω. τούτων ἀλλήλοις πίστεις δόντων, προσλαμβάνεται καὶ ὁ Ἀρτασύρας, εἶτα καὶ ὁ *Βαγαπάτης*, ὃς τὰς

κλεις πάσας τῶν βασιλείων εἶχε. καὶ εἰσελθόντες διὰ τοῦ Βαγαπά-
 του οἱ ἑπτὰ εἰς τὰ βασιλεια, εὐρισκοῦσι τὸν μάγον παλλακῆ Βαβυ-
 λωνίᾳ συγκαθεύδοντα. ὡς δὲ εἶδεν, ἀνεπήδησε· καὶ μηδὲν εὐρὰν
 τῶν πολεμικῶν ὀργάνων, (πάντα γὰρ ὁ Βαγαπάτης λάθρα ὑπεξ-
 ήγαγε) δίφρον χρύσειον συντρίψας, καὶ λαβὼν τὸν πόδα, ἐμά-
 χητο. καὶ τέλος, κατακεντηθεὶς ὑπὸ τῶν ἑπτὰ, ἀπέθανε, βασι-
 15 λεύσας μῆνας ἑπτὰ. Βασιλεύει δὲ τῶν ἑπτὰ, ὁ Δαρεῖος, τοῦ ἵπ-
 που, καθὰ συνέκειτο ἀλλήλοις, πρώτου μηχανῆ τινι καὶ τέχνῃ,
 ἐπειδὴ ὁ ἥλιος πρὸς ἀνατολὰς ἐγένετο, χρομετίσαντος. ἄγεται
 τοῖς Πέρσαις ἑορτὴ τῆς μαγοφωνίας, καθ' ἣν Σφενδαδάτης ὁ
 μάγος ἀνήρηται. Δαρεῖος προστάσσει τάφον ἑαυτῷ κατασκευ-
 ασθῆναι ἐν τῷ δισσῷ ὄρει· καὶ κατασκευάζεται. ἐπιθυμήσας
 δὲ ἰδεῖν αὐτὸν, ὑπὸ τε τῶν Χαλδαίων, καὶ τῶν γονέων καλύπεται.
 οἱ δὲ γονεῖς ἀνελθεῖν βουληθέντες, ἐπειδὴ οἱ ἱερεῖς εἶδον [ὄφεις]
 οἱ ἀνέλκοντες αὐτούς, καὶ ἐφοβήθησαν, καὶ φοβηθέντες ἀφήκαν
 τὰ σχοινία, ἔπεσον καὶ ἐτελεύτησαν. καὶ ἔλυτήθη Δαρεῖος λίαν·
 καὶ ἀπετμήθησαν αἱ κεφαλαί, τεσσαράκοντα ὄντων τῶν ἀνελ-
 16 κόντων. Ὅτι ἐπιτάσσει Δαρεῖος Ἀριαράμῃ τῷ σατραπῇ Καπ-
 παδοκίας, ἐπὶ Σκυθίας διαβῆναι, καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας αἰχ-
 μαλωτίσαι. ὁ δὲ διαβὰς πεντηκοντόροις λ', ἤχημαλώτισε. συν-
 ἔλαβε δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Μαρ-
 σαγέτην, ἐπὶ κακώσει εὐρὸν παρὰ τοῦ οἰκείου ἀδελφοῦ δεδε-
 17 μένον. Σκυθάρκης δὲ ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς ὀργισθεὶς ἔγραψεν
 ὑβρίζων Δαρεῖον· καὶ ἀντεγρᾶφη αὐτῷ ὁμοίως. στρατεύμα δὲ
 ἀγείρας Δαρεῖος, ὀγδοήκοντα μυριάδας, καὶ ζεύξας τὸν Βόσπο-
 ρον καὶ τὸν Ἴστρον, διέβη ἐπὶ Σκυθίας, ὁδὸν ἐλάσας ἡμερῶν
 ἰε'. καὶ ἀντέπεμπον ἀλλήλοις τόξα. ἐπικρατέστερα δ' ἦν τὰ
 τῶν Σκυθῶν. διὸ καὶ φεύγων Δαρεῖος διέβη τὰς γεφυρώσεις·
 καὶ ἔλυσε σπεύδων πρὶν ἢ τὸ ὅλον διαβῆναι στρατεύμα. καὶ
 ἀπέθανον ὑπὸ Σκυθάρκου οἱ καταληφθέντες ἐν τῇ Εὐρώπῃ,
 μυριάδες ὀκτώ. Δαρεῖος δὲ τὴν γέφυραν διαβὰς, Χαλκηδονίων
 οἰκίας καὶ ἱερὰ ἐνέπρησεν, ἐπεὶ τὰς πρὸς αὐτοῖς γεφύρας ἐμελέ-
 18 τησαν λῦσαι· καὶ ὅτι τὸν βωμὸν, ὃν περῶν Δαρεῖος κατέθετο
 ἐπ' ὀνόματι διαβατηρίου Διὸς, ἠφάνισαν. Δάτις δὲ ἐπανιὼν
 ἐκ Πόντου, καὶ τοῦ Μηδικοῦ στόλου ἡγούμενος, ἐπόρθη νή-
 σους καὶ τὴν Ἑλλάδα. ἐν Μαραθῶνι δὲ Μιλτιάδης ὑπαν-

τιάζει, καὶ νικᾷ τοὺς βαρβάρους, καὶ πίπτει καὶ αὐτὸς Λά-
 τας. καὶ οὐδὲ τὸ σῶμα Πέρσαις αἰτησαμένοις ἐδόθη. Δαρείος 19
 δὲ ἐπανελθὼν εἰς Πέρσας, καὶ Θύσας, καὶ ἡμέρας νοσήσας
 λ', τελευτᾷ· ζήσας μὲν ἔτη ιβ' πρὸ τῆς βασιλείας, βασιλεύ-
 σας δὲ ἔτη λά. ἀπέθανε δὲ καὶ Ἀρτασύρας· καὶ ὁ Βαγαπάτης
 δὲ τὸ σῆμα Δαρείου παρακαθίσας ἔτη ζ', ἐτελεύτησε. Βασιλεύει 20
 Ξέρξης ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ Ἀρτάκτανος ὁ Ἀρτασύρα παῖς γίνεται
 δυνατὸς παρ' αὐτῶ, ὡς ὁ πατὴρ παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ Μαρδόνιος
 ὁ παλαιός. ἡμιαῶρένων δὲ μέγιστον ἠδύνατο Νατάκας· γαμῆ
 δὲ Ξέρξης Ὀνόφα θυγατέρα Ἄμιστρον, καὶ γίνεται αὐτῷ παῖς
 Δαρειάτος. καὶ ἕτερος μετὰ δύο ἔτη, Ἰστάσπης, καὶ ἔτι Ἀρταξέρ-
 ξης· καὶ θυγατέρες δύο, ὧν ἡ μὲν, Ἄμιστις, κατὰ τὴν ὀνομα-
 σίαν τῆς μάμμης· ἡ δὲ, Ροδογούνη. Ὁ δὲ δὴ Ξέρξης στρατεύει 21
 ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, ὅτι τε Χαλκηδόνιοι λῦσαι τὴν γέφυραν (ὡς
 ἦδη εἴρηται) ἐπειράθησαν· καὶ ὅτι τὸν βωμὸν ὃν ἔστησε Δαρείος,
 καθείλον· καὶ ὅτι Δάτιν Ἀθηναῖοι ἀνεῖλον, καὶ οὐδὲ τὸν νεκρὸν
 ἔδοσαν. πρότερον δὲ εἰς Βαβυλῶνα ἀφίκετο, καὶ ἰδεῖν ἐπεθύ-
 μησε τὸν Βελιτανᾶ τάφον, καὶ εἶδε διὰ Μαρδονίου· καὶ τὴν
 πύελον ἐλαίου οὐκ ἴσχυσεν, ὥσπερ καὶ ἐγγράπτο, πληρῶσαι.
 Ἐξελάνθει Ξέρξης εἰς Ἐκβάτανα, καὶ ἀγγέλλεται αὐτῷ ἀπόστα- 22
 σις Βαβυλωνίων, καὶ Ζωπύρου τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν ὑπὸ σφῶν
 ἀναιρέσις. οὕτως καὶ περὶ τούτων φησὶ Κτησίας, καὶ οὐχ ὡς
 Ἡρόδοτος· ἃ δὲ περὶ Ζωπύρου ἐκεῖνος λέγει, πλὴν ὅτι ἡμίονος
 αὐτῷ ἔτεκεν. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα Μεγαβύζου οὗτος λέγει διαπρα-
 ξασθαι, ὅς ἦν γαμβρὸς ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Ἄμιστι, τοῦ Ξέρξου.
 οὕτως μὲν ἦλω διὰ τοῦ Μεγαβύζου Βαβυλῶν. δίδωσι δὲ αὐ-
 τῷ Ξέρξης ἄλλα τε πολλὰ, καὶ μύλην χρυσοῦν, ἕξ ἔλκουσαν τά-
 λαντα· ὃ τιμιώτατον τῶν βασιλικῶν δάρων παρὰ Πέρσαις ἐστί.
 Ξέρξης δὲ συναγείρας στρατιὰν Περσικὴν, ἄνευ τῶν ἀρμάτων, 23
 ὀρδομήμοντα μυριάδας, καὶ τριήρεις χιλίας, ἤλαυνεν ἐπὶ τὴν Ἑλ-
 λάδα, ζευγνύς τὴν Ἄβυδον. Δημάρατος δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος
 παρεγενέτο ἦδη πρῶτον, καὶ συνῆν αὐτῷ ἐν τῇ διαβάσει, καὶ
 ὑπεῖργε τῆς εἰς Λακεδαίμονα ἐφόδου. Ξέρξης δὲ προσβάλλει ἐν
 Θερμοπύλαις Λεωνίδα τῷ στρατηγῷ τῶν Λακεδαιμονίων, δι'
 Ἀρτάκτανου, ἔχοντος μυρίους· καὶ κατεκόπη τὸ Περσικὸν πλῆ-
 θος, τῶν Λακεδαιμονίων δύο ἢ τριῶν ἀναιρεθέντων. εἶτα προς-

βαλεῖν κελεύει μετὰ δυσμυρίων· καὶ ἤττα γίνεται κἀκείνων. εἴτα
μαστιγοῦνται ἐπὶ τῷ πολεμείν· καὶ μαστιγούμενοι, ἔτι ἤττωντο. τῇ
δὲ ὑστεραίᾳ κελεύει μάχεσθαι, μετὰ πεντακισμυρίων· καὶ ἐπεὶ οὐ-
24 δὲν ἦνεν, ἔλυσε τότε τὸν πόλεμον. Θώραξ δὲ ὁ Θεσσαλός, καὶ
Τραχηνίων οἱ δυνατατοί, Καλλιάρχης καὶ Τιμαφέρνης, παρήσαν
στρατιάν ἔχοντες. καλέσας δὲ Ξέρξης τούτους τε καὶ τὸν Δη-
μάρατον καὶ τὸν Ἑγίαν τὸν Ἐφέσιον, ἔμαθεν ὡς οὐκ ἂν ἤτη-
θεῖεν Λακεδαιμόνιοι, εἰ μὴ κυκλωθείησαν. ἡγουμένων δὲ τῶν δύο
Τραχηνίων διὰ δυσβράτου στρατὸς Περσικὸς διεπλήλυθε, μυριάδες
τέσσαρες· καὶ κατὰ νότου γίνονται τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ
25 κυκλωθέντες ἀπέθανον μαχόμενοι ἀνδρείως ἅπαντες. Ξέρξης
δὲ πάλιν στρατεύμα πέμπει κατὰ Πλαταιέων, μυριάδας ἰβ', ἡγου-
μενον αὐτοῖς Μαρδόνιον ἐπιστήσας. Θηβαῖοι δ' ἦσαν οἱ κατὰ
Πλαταιέων τὸν Ξέρξην κινοῦντες. ἀντιστρατεύει δὲ Πανσανίας
ὁ Λακεδαιμόνιος, τριακοσίους μὲν ἔχων Σπαρτιήτας, χιλίους δὲ
τῶν περιοίκων, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων πόλεων χιλιάδας ἕξ. καὶ νικᾷ-
ται κατακράτος ἢ Περσικῆ στρατιᾷ, καὶ φεύγει τραυματισθεῖς
καὶ Μαρδόνιος. οὗτός ὁ Μαρδόνιος πέμπεται συλῆσαι τὸ τοῦ
Ἀπόλλωνος ἱερόν παρὰ Ξέρξου· κίκεϊ, φησὶ, θνήσκει, χαλάξης
26 ἐπιπεσοῦσης παχείας· ἐφ' ᾧ λίαν Ξέρξης ἐλυπίθη. Ξέρξης
δὲ ἐπ' αὐτὰς Ἀθήνας ἐλαύνει· καὶ Ἀθηναῖοι, πληρώσαντες
ἑκατὸν δέκα τριήρεις, φεύγουσιν εἰς Σαλαμίνα. καὶ Ξέρξης
τὴν πόλιν κενὴν αἰρεῖ, καὶ ἐμπύμπρησι, πλὴν τῆς ἀκροπόλεως.
ἐν αὐτῇ γὰρ ἔτι τινὲς ὑπολειφθέντες ἐμάχοντο. τέλος κἀ-
κείνων νυκτὶ φυγόντων, κἀκείνην συνέφλεξαν. ὁ δὲ Ξέρξης
αὐτόθεν ἐλθὼν ἐπὶ στένοτατον τῆς Ἀττικῆς, ὁ Ἡράκλειον κλιεῖ-
ται, ἐχώννυε γῶμα ἐπὶ Σαλαμίνα, περὶ ἐπ' αὐτὴν διαβῆναι
διανοούμενος. βουλῇ δὲ Θεμιστοκλέους Ἀθηναίου καὶ Ἀριστεί-
δου, τοξόται μὲν ἀπὸ Κρήτης προσκαλοῦνται καὶ παραγίνονται·
εἴτα ναυμαχία Περσῶν καὶ Ἑλλήνων γίνεται. Περσῶν μὲν,
ναῦς ἔχοντων ὑπὲρ τὰς χιλίας, στρατηγούντος αὐτοῖς Ὀνό-
φα· Ἑλλήνων δὲ, ἑπτακοσίας. καὶ νικῶσιν Ἕλληνες, καὶ
διαφθείρονται Περσικαὶ πεντακόσιαι νῆες· καὶ φεύγει Ξέρξης,
βουλῇ πάλιν καὶ τέχνῃ Ἀριστείδου καὶ Θεμιστοκλέους. ἐν δὲ
ταῖς λοιπαῖς ἀπάσαις μάχαις ἀπέθανον Περσῶν ἰβ' μυριάδες.
27 Ξέρξης δὲ περάσας εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἀπελαύνων εἰς Σάρδεϊς,

ἔπεμπε Μεγάβυζον τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν συλῆσαι. ἐπεὶ δὲ
 ἐκεῖνος παρηγέτο, ἀποστέλλεται Ματακῆς ὁ εὐνοῦχος, ὕβρεις τε
 φέρων τῷ Ἀπολλωνί, καὶ πάντα συλήσων. καὶ δι' οὕτως ποιή-
 σαις, πρὸς Ξέρξην ὑπέστρεψε. Ξέρξης δὲ ἀπὸ Βαβυλῶνος εἰς 28
 Πέρσας παραγίνεται, καὶ Μεγάβυζος κατὰ τῆς γυναικὸς τῆς
 ἰδίας Ἀμύτιος, (ἣ θυγάτηρ, ὡς προείρηται, Ξέρξου ἐτύγγανεν)
 ὡς μεμοιχευμένης, λόγους ἐκίνει. καὶ ἐπιτιμᾶται Ἀμυτις λόγους
 ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ὑπισχνεῖται σωφρονεῖν. Ἀρτάπανος δὲ, μέ- 29
 γα παρὰ Ξέρξῃ· δυνάμενος, μετὰ Σπαμίτρου τοῦ ἡμιάρθρονος,
 καὶ αὐτοῦ μέγα δυναμένου, βουλευόνται ἀνελεῖν Ξέρξην· καὶ
 ἀναιροῦσι. καὶ πείθουσιν Ἀρτοξέρξην τὸν υἱὸν ὡς Δαρειαῖος
 αὐτὸν ὁ ἕτερος παῖς ἀνεῖλε. καὶ παραγίνεται Δαρειαῖος ἀγό-
 μενος ὑπὸ Ἀρταπάνου εἰς τὴν οἰκίαν Ἀρτοξέρξου, πολλα
 βοῶν καὶ ἀπαρνούμενος ὡς οὐκ εἶη φονεὺς τοῦ πατρὸς· καὶ
 ἀποθνήσκει. Καὶ βασιλεύει Ἀρτοξέρξης, σπουδῇ Ἀρταπάνου 30
 καὶ ἐπιβουλεύεται πάλιν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει κοινωνὸν τῆς
 βουλῆς Ἀρτάπανος Μεγάβυζον, ἥδη λελυτημένον ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ
 γυναικὶ Ἀμυτι, διὰ τὴν τῆς μοιχείας ὑπόληψιν· καὶ ὅρκους ἀλ-
 λήλους ἀσφαλίζονται. ἀλλὰ μηνύει πάντῃ Μεγάβυζος, καὶ ἀναι-
 ρεῖται Ἀρτάπανος ὃ τρόπον ἔμελλεν ἀναιρεῖν Ἀρτοξέρξην· καὶ
 γίνεται πάντα δῆλα τὰ εἰρηγασμένα ἐπὶ Ξέρξῃ καὶ Δαρειαίῳ.
 καὶ ἀπόλλυται πικρῶ καὶ κακίστῳ θανάτῳ Ἀσπαμίτρης, ὃς ἦν
 κοινωνὸς ἐπὶ τοῖς φόνοις Ξέρξου καὶ Δαρειαίου· σκαφεύεται
 γὰρ, καὶ οὕτως ἀναιρεῖται. μάχη δὲ γίνεται μετὰ τὸν θάνατον
 Ἀρταπάνου, τῶν τε συνωμοτῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων Περσῶν.
 καὶ πίπτουσιν ἐν τῇ μάχῃ οἱ τρεῖς τοῦ Ἀρταπάνου υἱοί· τραυμα-
 τίζεται δὲ καὶ Μεγάβυζος ἰσχυρῶς· καὶ θρηνεῖ Ἀρτοξέρξης καὶ ἡ
 Ἀμυτις καὶ ἡ Ῥοδογούνη, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀμυστρις. καὶ μό-
 λος πολλῆ, ἐπιμελεία περισώζεται Ἀπολλωνίδου ἱατροῦ τοῦ Κόου.
 Ἀφίσταται Ἀρτοξέρξου Βάκτρα καὶ ὁ σαυράπης, ἄλλος Ἀρτάπα- 31
 νος· καὶ γίνεται μάχη ἰσοπαλῆς καὶ γίνεται πάλιν ἐκ δευτέρου. καὶ
 ἀέμου κατὰ πρόσωπον Βακτριῶν πνεύσαντος, νικᾷ Ἀρτοξέρξης,
 προσχωρεῖ αὐτῷ πᾶσα Βακτρία. Ἀφίσταται Αἴγυπτος, Ἰνάφου 32
 καὶ Λυβίου ἀνδρὸς καὶ ἐτέρου Αἴγυπτίου τὴν ἀπόστασιν μελετή-
 σαντος, καὶ εὐτρεπίζεται τὰ πρὸς πόλεμον. πέμπουσι καὶ Ἀθη-
 ναῖοι, αἰτησαμένου αὐτοῦ, τεσσαράκοντα νῆας. καὶ μελετᾷ αὐτὸς

- Ἄρτοξέρξης ἐστρατεύσαι. καὶ τῶν φίλων οὐ συμβουλευόντων, πέμπει Ἀχαιμενίδην τὸν ἀδελφόν, τεσσαράκοντα μὲν μυριάδας ἐπαγόμενον στράτευμα πεζικόν, νῆας δὲ π'. συμβάλλει πόλεμον Ἰναρος πρὸς Ἀχαιμενίδην· καὶ νικῶσιν Αἰγύπτιοι, καὶ βάλλεται Ἀχαιμενίδης ὑπὸ Ἰνάρου, καὶ θνήσκει· καὶ ἀποπέμπεται ὁ νεκρὸς αὐτοῦ εἰς Ἄρτοξέρξην. ἐνίκησεν Ἰναρος καὶ κατὰ Θάλασσαν, Χαριτιμίδου εὐδοκμήσαντος, ὃς τῶν ἐξ Ἀθηνῶν τεσσαράκοντα νηῶν ἐχρημάτιζε ναύαρχος· καὶ ἑ Περσῶν νῆες, αἱ μὲν εἴκοσι αὐτοῖς ἀνδράσιν ἐλήφθησαν, αἱ δὲ λ' διεφθάρησαν.
- 33 **Εἶτα** πέμπεται κατὰ Ἰνάρου Μεγάβυζος, ἐπαγόμενος ἄλλο στράτευμα πρὸς τῷ ὑπολειφθέντι, μυριάδας εἴκοσι, καὶ νῆας τ'. καὶ ἐπιστάτην αὐτοῖς Ὀρίσκον. ὡς εἶναι χωρὶς τῶν νεῶν, τὸ ἄλλο πλήθος, ἑ μυριάδας. Ἀχαιμενίδης γάρ ὅτε ἔπεσεν, ἰ μυριάδες αὐτῶ, ἐξ ὧν ἦγε μ', συνδιεφθάρησαν. γίνεται οὖν μάχη κρατερά, καὶ πίπτουσι ἀμφοτέρωθεν πολλοὶ, πλείους δὲ Αἰγύπτιοι. καὶ βάλλει Μεγάβυζος εἰς τὸν μηρὸν Ἰναρον, καὶ τρέπεται· καὶ νικῶσι Πέρσαι κατακράτος· φεύγει δὲ πρὸς τὴν Βύβλον Ἰναρος, (πόλις ἰσχυρά ἐν Αἰγύπτῳ αὐτῇ) καὶ οἱ Ἕλληγες δὲ μετ' αὐτοῦ, ὅσοι μὴ ἐν τῇ μάχῃ καὶ μετὰ Χαριτιμίδου ἀπέθανον. Πρὸςχωρεῖ δὲ Αἰγυπτος πλὴν Βύβλου πρὸς Μεγάβυζον. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἀνάλωτος ἐδόκει, σπένδεται πρὸς Ἰναρον καὶ τοὺς Ἕλληνας ἑξακισχιλίους ὄντας, [καὶ ἔτι πρὸς], ὁ Μεγάβυζος, ἐφ' ᾧ μὴδὲν κακὸν παρὰ βασιλείῳ λαβεῖν, καὶ
- 35 **τοὺς Ἕλληνας**, ὅτε βούλοιντο, πρὸς τὰ οἰκεῖα ἐπανελθεῖν. Καθίστησι δὲ τῆς Αἰγύπτου σατράπην Σαρσάμαν· καὶ λαβὼν Ἰναρον καὶ τοὺς Ἕλληνας, παραγίνεται πρὸς Ἄρτοξέρξην, καὶ εὐρίσκει λίαν κατὰ Ἰνάρου τεθρυμωμένον, ὅτι τὸν ἀδελφὸν Ἀχαιμενίδην ἀπεκτονῶς εἶη. διηγεῖται τὰ γεγονότα πάντα Μεγάβυζος, καὶ ὡς πίστεις δοὺς Ἰνάρω καὶ τοῖς Ἕλλησι, Βύβλον εἴληφε. καὶ ἑξαιτεῖται λιπαρῶς βασιλέα περὶ τῆς αὐτῶν σωτηρίας· καὶ λαμβάνει. καὶ ἐξάγεται τέλος τῆ στρατιᾶ ὡς Ἰναρος
- 36 **καὶ οἱ Ἕλληγες** οὐδὲν κακὸν πείσονται. Ἄμυτις δὲ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς Ἀχαιμενίδου δεῖνὰ ἐποιεῖτο, εἰ μὴ τιμωρῆσαιτο Ἰναρον καὶ τοὺς Ἕλληνας· καὶ αἰτεῖται ταῦτα βασιλέα, ὁ δὲ οὐκ ἐνδίδωσιν. εἶτα Μεγάβυζον, ὁ δὲ ἀποπέμπεται· εἶτα, ἐπεὶ διώγλει τὸν υἱόν, κατειργάσατο· καὶ πέντε παρελθόντων ἐτῶν, λαμβάνει

τὸν Ἴναρον παρὰ βασιλείῳς καὶ τοὺς Ἕλληνας. καὶ ἀνεσταύρωσε
 μὲν ἐπὶ τρισὶ σταυροῖς· πενήκοντα δὲ Ἕλληρων, ὅσους λαβεῖν
 ἴσχυσε, τούτων ἔτεμε τὰς κεφαλὰς. Καὶ ἐλυπήθη λύπην σφο- 37
 δρᾶν Μεγάβυζος, καὶ ἐπένθησε· καὶ ἤγχετο ἐπὶ Συρίαν τὴν
 ἑαυτοῦ χώραν ἀπιέναι. ἐνταῦθα λάθρα καὶ τοὺς ἄλλους τῶν
 Ἑλλήνων προέπεμπε, καὶ ἀπήει· καὶ ἀπέστη βασιλεύς. καὶ
 ἀθροίζει μεγάλην δύναμιν, ἄχρι πεντεκαίδεκα μυριάδων, χωρὶς
 τῶν ἰππέων καὶ τῶν πεζῶν. καὶ πέμπεται Οὔσιρις κατ' αὐ-
 τοῦ σὺν εἴκοσι μυριάσι. καὶ συνάπτεται πόλεμος, καὶ βάλλου-
 σιν ἀλλήλους Μεγάβυζος καὶ Οὔσιρις, ὁ μὲν, ἀκοντίῳ· καὶ
 τυγχάνει Μεγαβύζου εἰς τὸν μηρὸν, καὶ τιτρώσκει ἄχρι δακ-
 τύλων δύο. ὁ δὲ ὡσαύτως ἀκοντίῳ τὸν τοῦ Οὔσιριος μη-
 ρόν. εἶτα βάλλει εἰς τὸν ὤμον. καὶ κείνος πίπτει ἐκ τοῦ ἵππου·
 καὶ περιοχῶν Μεγάβυζος προστάσσει ἀναλαβεῖν καὶ περισῶ-
 σαι. ἐπιπτον δὲ πολλοὶ τῶν Περσῶν· καὶ ἐμάχοντο ἀνδρείως οἱ
 τοῦ Μεγαβύζου παῖδες Ζώπυρος καὶ Ἀρτύριος. καὶ νίκη γίνε-
 ται Μεγαβύζῳ κραταία. περιποιεῖται Οὔσιρων ἐπιμελῶς, καὶ
 ἀποπέμπει τοῦτον αἰτησάμενον πρὸς Ἀροξέρξην. Πέμπεται δὲ 38
 κατ' αὐτοῦ ἑτέρα στρατιά, καὶ Μενοστάτης ὁ τοῦ Ἀρταρίου
 παῖς. ὁ δὲ Ἀρτάριος, σατράπης μὲν ἦν Βαβυλωνος, Ἀροξέρ-
 ξου δὲ ἀδελφος. καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλοις, καὶ φεῖγει ἡ
 Περσικὴ στρατιά. καὶ Μενοστάτης βάλλεται εἰς τὸν ὤμον ὑπὸ
 Μεγαβύζου, εἶτα εἰς τὴν κεφαλὴν τοξεύεται οὐ καιρίαν. φεύ-
 γει δὲ ὅμως αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, καὶ νίκη λαμπρὰ γίνεται
 Μεγαβύζῳ. Ἀρτάριος δὲ πέμπει πρὸς Μεγάβυζον, καὶ παραι-
 νεῖ σπείσασθαι βασιλεῖ. Ὁ δὲ δηλοῖ σπείσασθαι μὲν βού- 39
 λεσθαι καὶ αὐτόν; οὐ μέντοι παραγενέσθαι πρὸς βασιλέα, ἀλλ'
 ἐφ' ᾧ μένειν ἐν τῇ ἑαυτοῦ. ὑπαγγέλλεται ταῦτα βασιλεῖ· καὶ
 συμβουλευούσιν Ἀροξάρης τε ὁ Παφλαγῶν εὐνοῦχος, ἀλλὰ
 καὶ ἡ Ἄμιστρις, σπουδῇ σπείσασθαι. πέμπεται οὖν Ἀρτάριος
 τε αὐτὸς καὶ Ἄμιστις ἡ γυνή, καὶ Ἀροξάρης, ἐτῶν ἤδη ὦν
 εἴκοσι, καὶ Πετίσας ὁ Οὔσιριος καὶ Σπιταμᾶ πατήρ. πολλοὺς
 σὺν λόγοις καὶ ὄρκοις πληροφορησάντες Μεγάβυζον, μόλις ὅμως
 πείθουσι πρὸς βασιλέα παραγενέσθαι. καὶ βασιλεὺς τέλος
 ἔπεμπε παραγενομένην συγγνώμην ἔχειν τῶν ἡμαρτημένων. Ἐξέρ- 40
 χεται βασιλεὺς ἐπὶ Θήραν, καὶ λέων ἐπέρχεται αὐτῷ. μετεώρου δὲ

- φερομένου τοῦ θηρίου, βάλλει ἀκοντίῳ Μεγάβυζος, καὶ ἀναιρεῖ· καὶ ὀργίζεται Ἀρτοξέρξης ὅτι πρὶν ἢ αὐτὸς τύχη, Μεγάβυζος ἐβύλε· καὶ προστάσσει τὴν κεφαλὴν τὸν Μεγάβυζον ἀποτηθῆναι. Ἀμίστριος δὲ καὶ Ἀμύτιος καὶ τῶν ἄλλων τῇ παραιτήσει, τοῦ μὲν θανάτου ῥύεται, ἀνάσπαστος δὲ γίνεται εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἔν τινι πόλει ὀνόματι Κύρται. ἐξορίζεται δὲ καὶ Ἀρτοξέρξης ὁ εὐνοῦχος εἰς Ἀρμενίαν, ὅτι πολλὰκις ὑπὲρ Μεγαβύζου βασιλεῖ
- 41 ἐπαρρήσιαστο. Ὁ δὲ Μεγάβυζος πέντε διατρίψας ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἔτη, ὑποδιδράσκει, ὑποκριθεὶς τὸν πισάγαν. πισάγυς δὲ λέγεται παρὰ Πέρσαις ὁ λεπρός, καὶ ἐστὶ πᾶσιν ἀπρόσιτος. ἀποδράς οὖν παραγίνεται πρὸς Ἀμυτιν καὶ τὸν οἶκον, καὶ μόλις ἐπιγινώσκειται· καὶ δι' Ἀμίστριος καὶ δι' Ἀμύτιος καταλλάσσεται ὁ βασιλεὺς, καὶ ποιεῖ αὐτὸν, ὡς τὸ πρόσθεν, ὁμοτράπεζον. ζήσας δὲ ἕξ καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἀπέθανε· καὶ κάρτα ἤχθησθη
- 42 βασιλεύς. Τελευτήσαντος δὲ Μεγαβύζου, κάρτα ἦν Ἀμυτις ἀνδράσιν ὁμιλοῦσα· καὶ πρό γε ταύτης, καὶ ἡ μήτηρ Ἀμιστρὶς ὁμοίως. ὁ δὲ Ἀπολλωνίδης ὁ ἰατρός ὁ Κῶος, ἐπεὶ ἀσθενῶς εἶχεν Ἀμυτις, εἰ καὶ βληχρῶς καὶ οὐκ ἰσχυρῶς, ἐκείνος δὲ ἠρώσθη αὐτῆς, ἔφη εἰς τὴν ὑγίειαν αὐτῆν ἐπανελθεῖν, ἐὰν ἀνδράσιν ὁμιλήσῃ. τῆς γὰρ ἰστέρης εἶναι τὸ νόσημα. ἐπεὶ δὲ αὐτῷ ἐξεγένετο τὸ ἐπιτήδευμα, καὶ ὠμίλει αὐτῇ, ἡ δὲ ἀνθρωπος ἐμαραίνεται, ἀπέστη τῆς συνουσίας. τελευτῶσα δὴ οὖν ἐπήγειλε τῇ μητρὶ, ἀμύνασθαι Ἀπολλωνίδην. ἡ δὲ ἀπήγγειλε πάντα Ἀρτοξέρξει τῷ βασιλεῖ, ὅπως τε ὠμίλει, καὶ ὅπως ἀπέστη ὑβρίσας· καὶ ὅπως ἡ θυγάτηρ ἐπήγγειλεν Ἀπολλωνίδην ἀμύνασθαι. ἐκεῖνος δὲ τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει. ἡ δὲ, λαβοῦσα ἔδησε τὸν Ἀπολλωνίδην, δυσι μησὶ κολάζουσα· ἔπειτα ζῶντα κατῴρυσεν, ὅτε καὶ Ἀμυτις ἀπέθανε.
- 43 Ζώπυρος δὲ ὁ Μεγαβύζου καὶ Ἀμύτιος παῖς, ἐπεὶ αὐτῷ ὅ, τε πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἐτελεύτησεν, ἀπέστη βασιλέως· καὶ εἰς Ἀθίνας ἀφίκετο, κατὰ τὴν τῆς μητρὸς εἰς αὐτοὺς εὐεργεσίαν. εἰς Καῦνον δὲ ἅμα τοῖς ἐπομένοις εἰσέπλευσε, καὶ ἐκέλευσε, παραδιδόναι τὴν πόλιν. Καύνιοι δὲ αὐτῷ μὲν παραδιδόναι τὴν πόλιν ἔφασκον, Ἀθηναίους δὲ τοῖς συνεπομένοις, οὐκέτι. εἰσιόντι δὲ Ζωπύρῳ εἰς τὸ τεῖχος λίθρον Ἀλκίδης Καύνιος ἐμβάλλει εἰς τὴν κεφαλὴν· καὶ οὕτως Ζώπυρος ἀποθνήσκει.

"Αμιστρις δὲ ἡ μάμμη τὸν Καύνιον ἀνεσταύρωσεν. ἀποθνήσκει δὲ καὶ ἡ Ἀμιστρις, κάρτα γραῦς γενομένη· καὶ Ἀρτοξέρξης δὲ ἀποθνήσκει, μ' καὶ β' ἔτεα βασιλεύσας· τέλος τῆς 15' ἱστορίας, ἄρχῃ δὲ τῆς 17'.

Ἀρτοξέρξου δὲ τελευτήσαντος, Ξέρξης ὁ υἱὸς βασιλεύει, 44
ὅς μόνος ἦν γνήσιος ἐκ Λαμασπίας· ἡ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἣ καὶ Ξέρξης ἐτελεύτησεν, ἀπεβίω. Βαγόραζος δὲ τὸν νεκρὸν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ἀπήγαγεν εἰς Πέρσας. ἑπτακαίδεκα δὲ νόθους υἱοὺς ἔσχεν ὁ Ἀρτοξέρξης, ἐξ ὧν ἔστι καὶ Σεκунδιανός, ὁ ἐξ Ἀλογούνης τῆς Βαβυλωνίας, καὶ Ἰλχος, καὶ Ἀρσίτης, ὁ ἐκ Κοσμαριτιδίνης, καὶ αὐτῆς Βαβυλωνίας. ὁ δὲ Ἰλχος ὕστερον καὶ βασιλεύει· ἔτι δὲ παῖδες αὐτοῦ, πρὸς τοὺς εἰρημένους, καὶ Βαγαπαῖος καὶ Παρύσατις, ἐξ Ἀνδίας, καὶ αὐτῆς Βαβυλωνίας. αὐτῇ ἡ Παρύσατις Ἀρτοξέρξου καὶ Κύρου μήτηρ ἐγένετο. τὸν δὲ Ἰλχον ζῶν ὁ πατὴρ Τρακίων σατράπην ἐποίησε, δούς αὐτῷ καὶ γυναῖκα Παρύσατιν ὄνομα· ητις ἴν Ξέρξου μὲν θυγάτηρ, ἀδελφὴ δὲ οἰκεία. Ὁ δὲ Σεκунδιανὸς προσποιησά- 45
μενος Φαρνακίαν τὸν εὐνοῦχον, ὅς ἦν μετὰ Βαγόραζον, καὶ Μενοστάνη καὶ ἑτέρους τιγὰς, μεθύοντος ἐν ἑορτῇ τιμῇ τοῦ Ξέρξου, καὶ καθεύδοντος ἐν τοῖς βασιλείοις, εἰσελθόντες ἀποκτείνουσιν αὐτὸν, τεσσαρακοστῆς καὶ πέμπτης ἡμέρας διαγενομένης ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς τελευτῆς. συνέβη οὖν ἀμφοτέρους ἅμα εἰς Πέρσας ἀποκομισθῆναι. οὐ γὰρ ἄγουσαι τὴν ἀρμάμαξαν ἡμίονοι, ὡς περ ἀναμένουσαι καὶ τὸν τοῦ παιδὸς νεκρὸν, οὐκ ἤθελον πορεύεσθαι. ὅτε δὲ κατέλαβε, σὺν προθυμίᾳ ἀπήεσαν. Βασι- 46
λεύει δὲ Σεκунδιανός, καὶ γίνεται ἀζαβαρίτης αὐτῷ Μενοστάνης. ἀπῶν δὲ Βαγόραζος, καὶ ὑποστρέψας πρὸς Σεκунδιανόν, ἐπεὶ παλαιὰ αὐτοῖς ἔχθρα ὑπετίφετο, ὡς δῆθεν ἄνευ τῆς ἑαυτοῦ γνώμης τοῦ πατρὸς λιπὼν τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, προστάξει βασιλέως λιθόλευστος ἐγεγόνει. ἐφ' ᾧ ἡ στρατιὰ εἰς λύπην κατηνέχθη. ὁ δὲ δῶρα αὐτῇ ἐδίδου. οἱ δὲ ἐμίσουν αὐτὸν, ὅτι τε τὸν ἰδελφὸν Ξέρξην ἀπεκτόνει, καὶ ὅτι Βαγόραζον. Διαπέμπεται 47
Σεκунδιανὸς προσκαλούμενος Ἰλχον. ὁ δὲ ὑπισχνεῖται μὲν, οὐ παραγίνεται δέ. καὶ γίνεται τοῦτο πολλάκις. τέλος περιβάλλεται Ἰλχος πολλὴν στρατιάν καὶ ἐπίδοξος ἦν βασιλεύειν. ἀφίσταται Ἀρβάριος ὁ τῶν ἱππέων Σεκунδιανοῦ ἄρχων πρὸς Ἰλχον· εἶτα Ἀρ-

ζάνης ὁ Αἰγύπτου σαυράτης. καὶ Ἀρτοξάρης δὲ ἐξ Ἀρμενίας ἦκε
 48 πρὸς Ἰλχον. καὶ ἐπέθεντο αὐτῷ τὴν κίταριν, οὕτι ἐκόντι. Βασιλεύει
 Ἰλχος, καὶ μετονομάζεται Δαρειαῖος. καὶ μετέρχεται ἀπάτη καὶ
 ὄρκους, ὑποθήκη Παρυσάτιδος, τὸν Σεκυνδιανόν· πολλὰ Μενο-
 σιάνους παραιοῦντος Σεκυνδιανόν μὴ πιστεύειν τοῖς ὄρκους, μηδὲ
 σπένδεσθαι τοῖς ἑξαπατῶσι. πείθεται δ' οὖν ὅμως, καὶ ἀλί-
 σκεται, καὶ εἰς τὴν σποδὸν ἐμβάλλεται καὶ ἀπόλλυται, βασι-
 49 λέυσας μῆνας ἕξ, ἡμέρας πεντεκαίδεκα. Βασιλεύει οὖν μόνος
 Ἰλχος, ὁ καὶ Δαρειαῖος· εἰνούχοι δὲ τρεῖς ἠδύναντο παρ' αὐτῷ,
 μέγιστον μὲν Ἀρτοξάρης, δεύτερος δὲ Ἀρτιβαρξάνης, καὶ τρίτος,
 Ἀθῶος. ἐχρῆτο δὲ μάλιστα τῇ γυναικί συμβούλῳ. ἐξ ἧς πρὸ τῆς
 βασιλείας δύο ἔσχε τέκνα, Ἀμιστριν θυγατέρα καὶ Ἀρσάκαν υἱόν·
 ὃς ὕστερον μετωνομάσθη Ἀρτοξέρξης. τίκει δὲ αὐτῷ ἕτερον
 υἱὸν βασιλεύουσα, καὶ τίθεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἡ-
 λίου Κύρον. εἶτα τίκει Ἀρσίτην, καὶ ἐφεξῆς μέχρι παιδῶν
 δεκατριῶν. καὶ φησιν ὁ συγγραφεὺς, αὐτος παρ' αὐτῆς ἐκείνης
 τῆς Παρυσάτιδος ταῦτα ἀκοῦσαι. ἀλλὰ τὰ μὲν ἄλλα τῶν τέκ-
 νων ταχὺ ἀπεβίω· οἱ δὲ περιγεγονότες, οἵ τε προζῆθέντες τυγ-
 50 χάνουσι, καὶ ἔτι τέταρτος υἱὸς Ὀξένδρας ὠνομασμένος. Ἀφί-
 στανται βασιλέως, Ἀρσίτης οἰκείος ἀδελφὸς ὁμοπάτριος καὶ
 ὁμομήτριος, καὶ Ἀρτύφιος ὁ Μεγαβύζου. πέμπεται Ἀρτα-
 σύρας κατ' αὐτῶν, καὶ πολεμεῖ Ἀρτύφιον. καὶ δυσὶ μίχαις
 Ἀρταςύρας ἠττᾶται· εἶτα πάλιν συμβαλὼν νικᾷ Ἀρτύφιον· καὶ
 ὑπάγεται τοὺς σὺν αὐτῷ Ἕλληνας δώροισι, καὶ καταλιμπάνον-
 ται αὐτῷ Μιλήσιοι μόνοι τρεῖς. τέλος ὄρκους καὶ πίστεις λαβῶν
 παρὰ Ἀρταςύρα, ἐπεὶ ὁ Ἀρσίτης οὐκ ἐφαίνετο, προσεχώρησε
 51 βασιλεῖ. Παρυσάτις δὲ βουλευέται βασιλεῖ ὀρμῶντι πρὸς τὸν
 Ἀρτυφίου θάνατον, μὴ ἀνελεῖν τέως, (ἔσσεσθαι γὰρ τοῦτο ἀπό-
 ττην, καὶ εἰς τὴν προσχώρησιν τοῦ Ἀρσίτου) ἐπειδὴν δὲ κῆκεῖ-
 νος ἀπατηθεὶς ἄλῳ, δεῖν τότε ἄμφω διαχρήσασθαι. καὶ γέγο-
 νεν οὕτως, εὐδωανθείσης τῆς συμβουλῆς. καὶ ἐμβάλλεται εἰς τὴν
 σποδὸν Ἀρτύφιος καὶ Ἀρσίτης. καίτοι Ἀρσίτην ὁ βασιλεὺς οὐκ
 ἐβούλετο ἀπολέσαι, ἀλλ' ἡ Παρυσάτις, τὰ μὲν πείθουσα, τα
 δὲ βιαζομένη, ἀπώλεσε. κατελεύσθη δὲ καὶ Φαρνακίας, ὁ
 συναελὼν Σεκυνδιανῶ Ἑξέρην. ἀνηρέθη δὲ καὶ Μενοσιάνης
 52 ὑφ' ἑαυτοῦ, ἴδη πρὸς θάνατον συλλαμβανόμενος. Ἀφίσταται

Πισούθνης· και ἀποστέλλεται κατ' αὐτοῦ Τισσαφέρνης, και
 Σκιθραδάτης και Παρμίουης. ἀντεπεξήει δὲ Πισούθνης, ἔχων
 και Λύκωνα τὸν Ἀθηναῖον ἅμα Ἑλλησιν ὧν ἐκεῖνος ἦρχε. λαμ-
 βάνουσι δὲ οἱ τοῦ βασιλέως στρατηγοὶ χρήμασι Λύκωνα και
 τοὺς Ἑλληνας, και ἀπιστῶσι Πισούθνου. εἶτα δόντες αὐτῶ
 πίστει και λαβόντες. ἄγουσι παρά βασιλέα. ὁ δὲ εἰς τὴν σπο-
 δὴν ἐνέβαλεν, Τισσαφέρην δούς τὴν Πισούθνου σατραπείαν.
 ἔλαβε δὲ Λύκων και πόλεις και χώρας ὑπὲρ τῆς προδοσίας.
 Ἀρτοξάρης δὲ, ὃς μέγα ἠδύνατο παρά βασιλεῖ, ἐπιβουλεύει 53
 βασιλέα, θέλων αὐτὸς βασιλεῦσαι, ἔκτομίας ὑπάρχων. πώ-
 γωνα γάρ και ὑπόρρινα προσέταξεν αὐτῶ γυναικὶ κατασκευ-
 ᾶσαι, ἵνα ὡς ἀνὴρ φαίνοιτο. δι' ἧς και καταμηνύεται, και
 σὺλλαμβάνεται· και παραδίδεται Παρυσάτιδι, και ἀναιρεῖται.
 Ἀρτοξάρης δὲ ὁ τοῦ βασιλέως παῖς, ὁ και ὕστερον μετονομασθεὶς
 Ἀρτοξέρξης, γαμει τὴν Ἰδέρνεω θυγατέρα Στάτειραν· τὴν δὲ
 τοῦ βασιλέως θυγατέρα, ὁ τοῦ Ἰδέρνεω υἱός. Ἄμιστρις ἦν ἡ
 θυγάτηρ. τῶ δὲ ταύτης νυμφίῳ ὄνομα Τεριτούχμης· ὃς και
 τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος, ἀντ' αὐτοῦ σατραπῆς κατέστη.
 Ἦν δὲ ὁμοπατρία αὐτῶ ἀδελφὴ Ῥωξάνη, καλὴ τῶ εἶδει, και 54
 τοξεύειν και ἀκοντίζειν ἐμπειροτάτη. ἐρωῶν δὲ ταύτης ὁ Τεριτούχ-
 μης και συγγινόμενος, ἐμίσει Ἄμιστριν· και τέλος ἐμβαλεῖν
 αὐτὴν εἰς σάκκον, και κατακεντηθῆναι ὑπὸ τριακοσίων ἀνδρῶν,
 μεθ' ὧν και τὴν ἀπόστασιν ἐμελέτησεν, ἐβουλεύσατο. ἀλλά
 τις Οὐδιάστης ὄνομα, ἰσχὺν ἔχων παρά Τεριτούχμῃ, και γραμ-
 ματα παρά βασιλέως, πολλὰς ὑποχέσεις ἔχοντα εἰ περισωθεῖη
 αὐτῶ ἡ θυγάτηρ, δεξάμενος, ἐπιτίθεται και ἀναιρεῖ Τεριτούχ-
 μην, γενναίως ἐν τῇ ἐπαναστάσει ἀνδρυσάμενον, και πολλοὺς
 ἀποκτείναντα. μέχρι γὰρ λ' και ζ' φασὶν αὐτὸν ἀποκτείνειν. Ὁ 55
 δὲ υἱὸς τοῦ Οὐδιάστου Μιθραδάτης, ὑπασπιστής ἦν Τερι-
 τούχμου, και μὴ παρῶν, ἐπεὶ ἔμαθε, πολλὰ τῶ πατρὶ κατηρά-
 σατο, και πόλιν Ζάριον καταλαβὼν, ἐφύλασσε ταύτην τῶ παιδὶ
 τοῦ Τεριτούχμω. ἰ δὲ Παρυσάτις τὴν τε μητέρα τοῦ Τερι-
 τούχμω, και τοὺς ἀδελφούς Μητρώστην και Ἥλικον, και τὰς
 ἀδελφὰς δύο οὖσας, χωρὶς τῆς Στατείρας, ζώσας ἐκέλευσε κα-
 ταχῶσαι· τὴν δὲ Ῥωξάνην, ζῶσαν κατατεμεῖν. και ἐγένετο. Ὁ 56
 δὲ βασιλεὺς εἶπε τῇ γυναικὶ Παρυσάτιδι, ποιῆσαι ὁμοίως

καὶ Στάτειραν τὴν Ἀρσάκου γυναῖκα τοῦ παιδός. ἀλλ' ὄγε Ἀρσάκης πολλὰ τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα δάκρυσι καὶ κοπετοῖς ἐξυλεωσάμενος, ἐπεὶ ἡ Παρυσάτις ἐπεκάμφθη, συνεχώρησε καὶ Ὡχος ὁ Λαρειαῖος, εἰπὼν Παρυσάτιδι, πολλὰ μεταμελήσειν αὐτήν· τέλος τῆς ἡ' ιστορίας.

Ἐν δὲ τῇ ιθ' ιστορίᾳ διαλαμβάνει ὡς Ὡχος ὁ Λαρειαῖος ἀπέθανεν, ἀσθενήσας ἐν Βαβυλώνι, ἔτη βασιλεύσας λέ. Βασιλεύει δὲ Ἀρσάκης ὁ μετονομασθεὶς Ἀρτοξέρξης· καὶ ἐκτέμνεται ὁ Οὐδιώστης τὴν γλῶτταν, καὶ ἐξεκλύεται ταύτην ἐξόπισθεν, καὶ θνήσκει. ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ Μιτραδάτης ἀντὶ τοῦ πατρὸς καθίσταται σατράπης. ἐπράχθη δὲ ταῦτα σπουδῇ Στατείρας. καὶ ἤρπαστο Παρυσάτις. διαβάλλεται Κῦρος ὑπο Τισσαφέρνης πρὸς Ἀρτοξέρξην τὸν ἀδελφόν, καὶ καταφεύγει Παρυσάτιδι τῇ μητρὶ, καὶ ὑπολύεται τῆς διαβολῆς. ἀπελαίνει Κῦρος ἱτιμωμένους παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς τὴν οἰκίαν σατραπείαν, καὶ μελετᾷ ἐπανάστασιν. διαβάλλει Σατιβαρζάνης Ὀρόντην, ὡς Παρυσάτιδι μίγνυται, καίτοι λίαν αὐτῆς σωφρονούσης· καὶ ἀναιρεῖται Ὀρόντης. καὶ ὀργίζεται ἡ μήτηρ τῷ βασιλεῖ, ὅτι Παρυσάτις φαρμάκῳ διαφθείρει τὸν Τερπτοῦχμω υἱόν· καὶ περὶ τοῦ θάψαντος τὸν πατέρα διὰ τοῦ πυρός, παρὰ τὸν νόμον. ἐξ οὗ καὶ ἔλεγχος Ἑλληνικοῦ καὶ Ἡροδότου, ὡς ψεύδονται. Ἀποστασις Κύρου ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ συναγωγή Ἑλληνικοῦ στρατεύματος καὶ βαρβαρικοῦ, καὶ στρατηγῶν Κλέαρχος Ἑλλήνων. ὅπως τε Σύνενοις ὁ Κυλίκων βασιλεὺς ἄμφω συνεμάχει Κύρῳ τε καὶ Ἀρτοξέρξῃ ὅπως τε Κῦρος τῇ ἰδίᾳ στρατιᾷ καὶ Ἀρτοξέρξης πάλιν τῇ οἰκίᾳ παρήνεσαν. Κλέαρχος δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, ὃς ἦρχε τῶν Ἑλλήνων, καὶ Μένων ὁ Θετταλός, οἱ μετὰ Κύρου ἦσαν, αἰεὶ διάφοροι ἀλλήλοις ἐτύγγανον· διότι τῷ μὲν Κλεάρχῳ ἅπαντα ὁ Κῦρος συνεβούλευε, τοῦ δὲ Μένωνος λόγος οὐδεὶς ἦν. ἠὺτομόλουν δὲ ἀπὸ μὲν Ἀρτοξέρξου πρὸς Κύρον πολλοὶ, πρὸς οὐδὲ Ἀρτοξέρξην ἀπὸ Κύρου οὐδεὶς· διὸ καὶ ὁ βαρβαρος προσχωρῆσαι Κύρῳ μελετήσας, καὶ διαβληθεὶς, εἰς τὴν σποδὸν ἐνεβλήθη. προσβολὴ Κύρου πρὸς τὴν βασιλείωσιν στρατιῶν, καὶ νίκη Κύρου. ἀλλὰ καὶ θάνατος Κύρου, ἀπειθοῦντος Κλεάρχῳ· καὶ αἰκισμοὶ τοῦ σώματος Κύρου ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀρτοξέρξου. τὴν τε γὰρ κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα, μεθ' ἧς τὸν Ἀρτοξέρξην ἔβαλεν, αὐτὸς ἀπέτεμε καὶ ἐθρίαμβουσεν.

ἀναγώρησις Κλεάρχου τοῦ Λακεδαιμονίου, ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ
 Ἕλλησι, τῆς νυκτός, καὶ τῶν τῆς Παρυσάτιδος πόλεον μᾶς κατά-
 ληψις. εἶτα σπονδαὶ βασιλέως πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Ὡς Παρύσα- 59
 τις εἰς Βαβυλῶνα ἐφίκετο, πενθούσα Κύρον, καὶ μόλις ἐκομίσαστο
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ τὴν χεῖρα, καὶ ἔθαψεν, καὶ ἀπέστειλεν
 εἰς Σοῦσα. τὰ περὶ Βαγαπάτου τοῦ ἀποτεμόντος προστάξει βασι-
 λέως, τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ σώματος Κύρου. ὅπως ἡ μήτηρ μετὰ
 βασιλέως κύβοις ἐπὶ συνθήκαις παίξασα, καὶ νικήσασα, ἔλαβε Βα-
 γαπάτην. καὶ ὄν τρόπον τὸ δέρμα περιαιρεθεὶς ἀνεσταυρίσθη ὑπὸ
 Παρυσάτιδος· ὅτε καὶ τὸ πολὺ ἐπὶ Κύρῳ πένθος αὐτῇ, ἐπαύσατο,
 διὰ τὴν πολλὴν τοῦ Ἀρτοξέρξου δέησιν. ὡς Ἀρτοξέρξης δῶρα
 ἔδωκε τῷ ἐνέγκαντι τὸν Κύρου πῖλον, καὶ ὡς τὸν Κῆρα τὸν
 δοκίοντα Κύρον βαλεῖν Ἀρτοξέρξης ἐτίμησε. καὶ ὡς Παρύσα-
 τις τὸν τιμηθέντα Κῆρα αἰκισαμένη, ἀπέκτεινεν. ὡς Ἀρτο-
 ξέρξης παρέδωκεν αἰτησαμένη Μιτραδάτην Παρυσάτιδι ἐπὶ τρα-
 πίζης μεγαλαυχήσαντα ἀποκτείνειν τὸν Κύρον. κῆκεῖνη λαβοῦσα,
 πικρῶς ἀνείλε. ταῦτα καὶ ἡ ιθ' καὶ ἡ κ' ἱστορία.

Ἐν δὲ τῇ α' καὶ β' καὶ γ', ἥτις καὶ τῆς ὅλης πέρας ἐστὶν 60
 ἱστορίας, τὰδε περιεῖληπται. ὡς Τισσαφέρνης ἐπιβουλεύει τοῖς
 Ἕλλησι, καὶ προσεταιριζόμενος Μένωνα τὸν Θεσσαλόν, δι' αὐτοῦ
 Κλεάρχου καὶ τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς ἀπάτη καὶ ὄρκοις ἐχειροῦ-
 σαστο, τοῦ Κλεάρχου καὶ προειδομένου καὶ ἀποκρουομένου τὴν
 ἐπιβουλήν. ἀλλὰ τό, τε πλῆθος διὰ Μένωνος ἀπάτηθέν,
 κατηνάγκασε καὶ ἄκοντα Κλεάρχον πρὸς Τισσαφέρην παραγε-
 νέσθαι, καὶ Πρόξενος ὁ Βοιωτίας, αὐτὸς ἤδη προαλοὺς ἀπά-
 τη, συμπαρήνει. ὡς εἰς Βαβυλῶνα πρὸς Ἀρτοξέρξην Κλεάρχον
 καὶ τοὺς ἄλλους ἀπέστειλεν ἐν πέδαις· καὶ ὡς ἐπὶ θείαν Κλε-
 ἀρχου ἅπαντες συνερῶσαν. ὡς Κτησίας αὐτὸς, ἰατρὸς ὢν
 Παρυσάτιδος, πολλὰ Κλεάρχῳ ἐν τῷ δεσποτηρίῳ ὄντι πρὸς
 ἔφρονήν καὶ θεραπείαν δι' αὐτῆς ἔπραξε· καὶ τῶν δεσμῶν ἂν
 Παρυσαιτὶς ἔλυσεν καὶ ἀφῆκεν, εἰ μὴ Στάτειρα τὸν ἄνδρα Ἀρ-
 τοξέρξην ἀνέπεισε τοῦτον ἀναιρεθῆναι. καὶ ἀνηρέθη Κλεάρχος·
 καὶ τέρας ἐπὶ τῷ σώματι συνέστη. αὐτόματος γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 τάφος, μεγίστου πνεύσαντος ἀνέμου, ἐπὶ μέγα ἤρμενος, ἐπισυν-
 ἔστη. ἀνηρέθησαν δὲ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀναπεμφθέντες Ἕλληνες,
 πλὴν Μένωνος. Λοιδορία Παρυσάτιδος πρὸς Στάτειραν, καὶ 61
 ἀναιρέσις διὰ φαρμάκου, τοῦτον διασκευασθέντος τὸν τρόπον

(ἐφυλάττετο γὰρ Στατεῖρα λίαν μὴ παθεῖν ὃ πέπονθε) μαχαιρίου τὸ ἐν μέρος ἐπαλείφεται τῷ φαρμάκῳ· τὸ δὲ λοιπὸν οὐ μετεῖχε. τούτῳ τέμνεται ὀρνίθιον μικρὸν, μέγεθος ἄσον ὠοῦ· (ῥυνδάκη Πέρσαι τὸ ὀρνίθιον καλοῦσι) τέμνεται δὲ δίχα, καὶ τὸ μὲν καθαρεῦον τοῦ ἰοῦ ἤμισυ αὐτῇ λαβοῦσα Παρυσάτις ἐσθίει, τὸ δὲ προσομιλήσαν τῷ φαρμάκῳ, ὀρέγει Στατεῖρα. ἡδὲ, ἐπεὶ ἐσθίουσαν τῇ ἐπιδοῦσαν ἑώρα τὸ ἤμισυ, μηδὲν συνιδεῖν δυνηθεῖσα, καὶ αὐτήσυνεσθίει τοῦ θανάτου τὸ φάρμακον. ὀργῇ διὰ ταῦτα τοῦ βασιλέως πρὸς τὴν μητέρα, καὶ σύλληψις τῶν εὐνούχων αὐτῆς, καὶ αἰκισμὸς καὶ ἀναίρεσις. καὶ ἔτι σύλληψις Γίγγης ἢ ὠκείωτο Παρυσάτιδι, καὶ κρίσις ἐπ' αὐτῇ· καὶ ἀθώωσις μὲν παρὰ τῶν κριτῶν, καταδίκη δὲ παρὰ βασιλέως· καὶ αἰκισμὸς Γίγγης, καὶ ἀναίρεσις· καὶ ὀργῇ διὰ τοῦτο Παρυσάτιδος πρὸς τὸν υἱὸν, κἀκείνου πρὸς 62 τὴν μητέρα. Καὶ τὸ χῶμα δὲ τοῦ Κλεάρχου δι' ἐτῶν ὀκτώ μεστὸν ἐφάνη φοινίκων, οὓς ἦν κρύφα Παρυσάτις, καθ' ὃν καιρὸν 63 ἐτελεύτησε, διὰ τῶν εὐνούχων καταχώσασα. Αἰτίαι δὲ ὡς Εὐαγόρα βασιλεὺς Ἀρτοξέρξης διηρέχθη. καὶ ἄγγελοι Εὐαγόρα πρὸς Κτησίαν ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν παρὰ Ἀβουλίτου τὰς ἐπιστολάς. καὶ Κτησίου πρὸς αὐτὸν ἐπιστολή, περὶ τοῦ διαλλαγῆναι αὐτὸν Ἀναξαγόρα τῷ Κυπρίων βασιλεῖ. τῶν παρὰ Εὐαγόρα ἀγγέλων εἰς Κύπρον ἄφιξις, καὶ τῶν παρὰ Κτησίου γραμμάτων ἀπόδοσις Εὐαγόρα. καὶ Κόνωνος πρὸς Εὐαγόραν λόγος ὑπὲρ τοῦ πρὸς βασιλέα ἀναβῆναι, καὶ Εὐαγόρα ἐπιστολή περὶ ᾗν ἠξιώθη ὑπ' αὐτοῦ. καὶ Κόνωνος πρὸς Κτησίαν ἐπιστολή. καὶ βασιλεῖ παρὰ Εὐαγόρα φόρος. καὶ τῶν ἐπιστολῶν Κτησίας ἀπόδοσις. Κτησίου λόγος πρὸς βασιλέα περὶ Κόνωνος, καὶ ἐπιστολή πρὸς αὐτόν. τῶν παρὰ Εὐαγόρου δώρων ἀπόδοσις Σατιβαρζόνῃ, καὶ τῶν ἀγγέλων τῶν εἰς Κύπρον ἄφιξις. καὶ Κόνωνος ἐπιστολή πρὸς βασιλέα καὶ Κτησίαν. ὡς ἐτηρήθησαν οἱ παρὰ Λακεδαιμονίων ἄγγελοι πεμφθέντες πρὸς βασιλέα. βασιλέως ἐπιστολή πρὸς Κόνωνα καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους, ἣν Κτησίας αὐτὸς ἐκομίσεν. ὡς ὑπὸ Φαρναβάζου ναύαρχος Κόνων ἐγένετο. 64 Κτησίου εἰς Κνίδον τὴν πατρίδα ἄφιξις καὶ εἰς Λακεδαίμονα, καὶ κρίσις πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίων ἀγγέλους, ἐν Ῥόδῳ καὶ ἄφεςις· ἀπὸ Εφέσου μέχρι Βάκτρων καὶ Ἰνδικῆς ἀριθμὸς, σταθμῶν, ἡμερῶν, παρασαγγῶν. κατάλογος βασιλέων ὑπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμεως, μέχρι Ἀρτοξέρξου. ἐν οἷς καὶ τὸ τέλος.

II.

ANNOTATIONES

ad

CTESIAE PERSICC. EXCERPTT.

A. S. — *Andreas Schottus.*

C. V. — *Cod. Vaticanus.*

M. M. s. Max. Marg. — *Max. Margunius.*

H. St. — *Henr. Stephanus.*

D. H. — *David. Hoeschelins.*

Cod. Mon. → *Codex Monacensis Photii Nro. 30*
chartaceus a Werfero accura-
tissime collatus.

CAP. I.

καὶ ἐν μὲν τῷ ζ καὶ ἡ καὶ ἰ etc.]. Nemo non videt in his numeris nonnihil turbatum esse. Nam deest libri *decimi* mentio. Hinc ita scripserim: καὶ ἐν μὲν τῷ ζ καὶ ἡ καὶ θ' καὶ ἰ etc. — Mox Cod. Monac. 30. habet μάγου pro μάγου.

ἀλλὰ καὶ ψεύστην αὐτὸν ἀποκαλῶν ἐν πολλοῖς καὶ λογοποιὸν ἀποκαλῶν] Henr. Stephano prius participium ἀποκαλῶν expungendum esse videtur. Cui equidem si quid omnino efficiendum est, ita assentior, ut alterum ἀποκαλῶν quod posteriore loco legitur, tolli malim, in quo jam veteres librariorum haesisse, vel illud indicat, quod in margine notatum: ἐλέγχων; neutrum recte.

Diverso quoque modo λογοποιὸν Interpretes reddiderunt, quorum alter vertit: »scriptorem fabularum,« alter »fabularum confictorem.« Haud tamen dubium, malo quidem sensu istud vocabulum esse adhibitum. Significat enim, ut de aliis significationibus taceam, *fabularum scriptorem, rumigerulum, qui res fictitias prodit.* Quam in rem cum plurima jam a Piersono sint allata, ad Moerin p. 244., vix est, quod addendum habeam. Namque Philostrati Scholia p. 516. seq. Boissonad. cum Suidâ plane consentiunt, ut λογοποιός is adeo sit, ὃς λόγους ψευδεῖς λέγει ἢ πλάττει. Vide sis, quae quamvis breviter, utiliter tamen ipse Boissonadius monuit l. l. Hinc porro saepe promiscue λογοποιόι et μυθοποιόι dicuntur, qui *fabulas* (μύθους s. λόγους) condidere, ut accurata disputatione ostendit vir eximius, D.

Wytttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 127. Quin ipse Plato de Republ. III. p. 392. A. quos ποιητάς καὶ λογοποιούς dixerat, eisdem mox (ibid. D.) μυθολόγους ἢ ποιητάς dicit. Videndus, qui de universo istorum vocabulorum genere accuratius tractavit, Creuzerus in libro vernaculo: die historische Kunst der Griechen, pag. 177. seq. Unde quoque, quod ad sequentia attinet, τὴν ἱστορίαν συγγράφαι, illud annotemus, quemadmodum pedestris sermo dicatur συγγραφὴ, ita, qui eo utantur, eos dici συγγραφεῖς et συγγραφεῖν, atque strictiori sensu eos potissimum, qui suae aetatis res gestas literis consignaverint; Conf. Schaefer. ad Theocrit. Epigr. XX, 4. et Ast. ad Plat. Phaedr. p. 344.

καὶ γὰρ νεώτερος μὲν ἐστὶν αὐτοῦ] Vid. quae supra pag. 13. hanc in rem disputavimus.

φησὶ δὲ αὐτόν, τῶν πλειόνων κ. τ. λ.] Cod. Mon. φησὶν δὲ αὐτόν, quod placuisse video Schweighauesero.

οὕτως τὴν ἱστορίαν συγγράφαι] Dav. Hoesch. οὕτω. At liber Monacensis exhibet οὕτως. Conf. infra §. 20. 27.— De usu particulae post participia praegressa plura monere putidum est. Conf. tamen locum geminum in Plutarch. Tib. Gracch. cap. 20.

ἐν τοῖς χρόνοις Κύρου τοῦ ἐκ Δαρσίου καὶ Παρυσάτιδος] »*Dariaeum* hunc, non *Darium* in iis, quae sequentur, vocat; cap. 48.« A. Sch. Ad quem locum plura de nominis ratione diximus. De *Cyro* vid. ad cap. 49.

ὃς ἀδελφός Ἀρτοξέρξου] Vid. infra cap. 56. seq. De nomine diximus ad cap. 44.

CAP. II.

φησὶν οὖν αὐτίκα περὶ τοῦ Ἀστυάγου, ὡς οὐδὲν αὐτῷ Κύρος πρὸς γένος ἐχρημάτιζεν] Constat inter viros doctos, quantopere haec cum a Xenophontea tum ab Herodotea narratione abhorreant. De Xenophontis ratione hic non amplius quaeramus; Herodotus autem eam ingenue se ratio-

nem secutum esse ait, quae reliquis probabilior ipsi visa fuerit, cum trifariam a veteribus de Cyri ortu sit traditum (I. 96.). Aliam igitur Ille viam ingressus, aliam Ctesias, aliam Xenophon, aliam denique Aeschylus *), non magis ille quidem hic respiciendus, quam quem modo nominavi, Xenophon. Nam uterque uti nonnulla, reapse vera continet, ita tamen haud pauca, a rerum historia aliena, prout consilium vel rei tractandae ratio postulabat, admiscuisse videtur. Veniant igitur hic potissimum in censum Herodotus et Ctesias. Illius narrationem multi et veterum et recentiorum amplexi sunt, Ctesiae pauciores, in quibus forsitan Diodorus, monente Wesselingio **) alias quoque Ctesiae quam maxime sequax; siquidem Cyrum ἐξ ἰδαιῶν ad regnum totius Asiae pervenisse enarrat.

E recentioribus plerique fere omnes, rejectis scilicet Ctesiae mendacissimi hominis nugis, Herodotum sine ulla dubitatione sunt secuti; quorum de grege tamen exemptam velim virum doctum, qui nuper de *Cyro Ctesiae* commentatus est ***). Conciliare ille studuit Ctesiam cum reliquorum scriptorum sententiis (§. 10.) hunc in modum, ut, quoniam Cyrum pro uxore adeoque pro matre habuisse dicat Ctesias Amytin, Astyagis filiam, atque ipsum Astyagem pro patre, hinc ortam esse statueret famam, quae Cyrum genus duxisse ab Astyage avo ferebat, licet parentum nomen latius apud gentes illas patuerit. Atque etiam ea, quae intra moenia regiae Medorum gererentur, vix ac ne vix quidem plebi ex vetere illo Dejocis instituto innotescere po-

*) V. Pers. 767. seqq. ibique Stanlejum et Larcherum ad Ctesiae locum. Ab his iterum ea differunt, quae Armenii rerum scriptores de Cyro tradunt. Vid. copiosius enarrata in Recherches curieuses sur l'histoire ancienne de l'Asie par Cirbiad et Martin. Chap. VI. pag. 64. seqq.

**) Lib. XIII. cap. 22. iuit.

***) *Osiander* l. supra laudato, cf. pag. 11.

tuisse; unde ea, quae in aula evenissent, fama adulterari in promptu fuisse. Cyrum, Cambyse Persa patre usum, haud negandum esse, regiam tamen dignitatem Cambysi a Xenophonte tributam a reliqua historia abhorrere, cum illo tempore Medos longe lateque rerum in Asia potitos esse, nemo dubitaret. Cambysen, nobili quidem genere ortum, nec tenuisse regnum nec ambivisse videri. Hoc a Xenophonte confictum, ad heroem suum exornandum et illustribus quoque natalibus commendandum. Hactenus ille. Jam exponendum, quid mihi in hac sententiarum diversitate rerumque ipsarum ambiguitate videatur. Quis enim non intelligat, ea, quae et Herodotus et Xenophon de Cyri natu atque educatione, omninoque de Cyri juventute protulerint, magnam partem videri nimis portentosa, mirabilia, incredibilia; Graeciamque quam maxime redolere.

Sic, uti hoc utar, Herodoti in narratione quis non meminit Oedipi Thebani, et quae illi acciderunt; ad quae ficta dixeris Cyri fata; in Xenophonte autem eum conspicias licet juvenem, qui Socraticae disciplinae praeceptis mature imbutus, reliquis juvenibus optimum exemplar sese exhibeat. Quae cum ita sint, et ipse crediderim, Cyrum nulla regia stirpe oriundum, sed mediocri natam fortunâ, egregia caeteroquin indole ornatum, illo tempore vixisse, quo omnia Medorum imperio paruerint, cujus provinciis sive partibus, orientalium regnorum ex more singulis singuli praefuerint reguli, sive satrapae, qui in provinciis et ipsi regum loco haberentur, quorumque potestas a patre non minus ad filios transiret. Atque horum quendam Cambysen vel ipsum Cyrum fuisse suspiceris licet, qui regi Medorum summo subditus, Persis regio fere imperio praefuerit, quique in summum regem seditionem movens, ipse subditorum ope ad regnum illud evectus fuerit, et, quo melius reliquas gentes in subditiōe retineret, apud easdem sese tanquam filium ac legitimum successorem regis summi, in cuius locum tanquam haeres adscenderit, praedicari voluerit; id ipsam magni mo-

menti sibi fore ratus, ne scilicet illae gentes de defectione cogitarent, inque libertatem sese vindicare staderent*), quando ipsius imperium injustam esse sensissent. Hinc puto, illae nuptiae Amytin inter atque Cyrum, hinc Astyages, non foeda morte interemptus, sed pro patre habitus a Cyro summisque honoribus adscitus, Cyri comes in expeditionibus adversus populos, qui defecerant, faciendis; ut inde totius imperii statum haud magnopere mutatum fuisse existimaverim, rege tantummodo mutato, eodemque forsitan ex alia gente prognato, atque prior fuerat rex. Possis etiam Cyrum satellitibus regis praefectum existimare, qui rege sublato ipse in ejusdem locum sese transtulerit; id quod multis post annis Arabum in regno a Turcis factitatum videmus. Ac nemo nescit, tunc temporis Medos in omnis generis luxuriam prolapsos fuisse, ut Arabes postmodo; satellites autem ab ipsorum regibus fuisse sumtos e forti, nequaquam emollita atque effeminata Persarum gente, a quibus tamen ipsi postea eversi fuerint.

Haec sunt, quae de Cyri juventute viris doctis dijudicanda proponam; in quibus uti sunt multa, quae certis veterum testimoniis careant, sunt rursus alia, quae magna Orientalium regna eorundemque fata accuratius consideranti, haud prorsus incredibilia fideque destituta videantur.

Οὗτος δὲ αὐτὸν καὶ Ἀστυῖγᾶν καλεῖ] In regis nomine scribendo magna dissensio. Herodotus ejusque sequaces plerique Graecorum scribunt Ἀστυάγης, Ctesias Ἀστυῖγῆς; Diodorus ex Ctesia ipso laudat Ἀσπάδας (II. 34.); ut sanequam verum quid sit, haud facile discernas. Conf. tamen Wesseling. ad Diodor. l. I. et infra Assyrr. Fragm. XIX.

*) Hinc Bactrios legimus, qui Cyri imperium parum agnovisse videntur, bello a Cyro petitos, at cum Astyagem (priorem dominum) Cyri patrem, et Amytia, Cyri matrem et feminam viderent, continuo se ultro dedisse Cyro. v. Cap. I.

φυγῆν δὲ Ἀστυγῶν ἐν Ἐκβατάνοις] Max. Marg. Codex: Ἀστυῶν, male. De scriptura nominis Ἐκβάτανα varie tradunt veteres. Stephanus Byzantinus de Urb. p. 12. s. v.: Κτησίας δὲ πανταχοῦ τῶν Περσικῶν τὰ παρὰ Μήδοις Ἀγβάτανα διὰ τοῦ ᾱ γράφει, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τοῦ ε̄ τὸ Περσικόν, ὡς δεικνύσεται. Sequuntur alia aliorum Graeculorum super hanc rem commenta, quae omittere utique praestat. Conf. tamen Interpretes ad Stephani locum, et Wesseling. ad Herodot. I, 98. 110. Apud eum enim ubivis nunc scriptum legitur Ἀγβάτανα. Isidorus Choracenus habet Ἀποβάτανα. Nostro in loco quidpiam mutare, adversantibus codicibus haud sum ausus. Etsi enim vix dubium, a Ctesia ipso scriptum fuisse eum in modum, ut tradit Stephanus, hic tamen loci illud reputandum censeo, nos neutiquam Ctesiae ipsius, sed epitomatoris Photii verba habere, qui Ctesiae orationem ad vulgarem sermonem converterit. De etymo nominis confer denique sis Freinshem. ad Curtii V, 8. 1. Fuit autem haecce urbs, ut inter omnes notam, antiqua Medici regni sedes, a Dejoce exstructa ac miro novem moenium orbe ornata. Persis rerum potitis remansit regia sedes per aestivas certe menses, opulentia aediumque magnitudine excellens. Alexandri demum aetate eversam esse accepimus, et in ipsius ruderibus multo post urbem eam exstructam, quam nunc dicimus *Hamadan*. Hactenus de re, copiosius et accuratius a pluribus viris doctis tractata. Praeter Sargum in Journ. des Sav. Janvier 1819. pag. 45. et Szabon. Descript. reg. Persic. p. 152. inprimis consule Hoeckii Monumentt. Vett. Pers. et Med. p. 144. 156. Hammer. in Annall. Vienn. VII. p. 266. seqq., coll. IX. p. 32. Ritteri Erdkunde II. p. 84. Alia denique nonnulla laudat Wienerus in Bibl. Reallexic. p. 175.

καὶ κρυφθῆναι ἐν τοῖς κρισκράνοις τῶν βασιλείων οἰκημάτων] Ad κρισκράνοις in margine notatur: »al. κρισκράνοις.« — Persicum nisi vocabulum dixeris, quod tamen in Graeco auctore parum sit probabile, vitiosum esse suspi-

catur Osiander, mutandumque in *κροικράνοισ*. Vid. Programm. ad Solemn. Gymnas. Stuttgartard. indicand. (1818. Septemb.) pag. 14. not. Schweighaeuserum si audias, scribes *κροικράνοισ* (pro *κροικράνοισ*), ut etiam vult Jungermanus ad Polluc. VII. 121. qui de *capitibus columnarum* sive de *epistylis* illud accipiendum esse censet. Ac probavit Schneiderus in Lexic. Graeco s. v. Tom. II. p. 795.; quo prius ab Hederico vocem expositam esse: *scrinia*, in quibus *annales publici regiae asservabantur*, notatum reperio. Ex Osiandri contra sententia τὰ κροικράνα designant *palatii partem, columnas trabesve arietum capitibus coelatis distinctas habentem*. Nam κροίος esse ornamentum in capitulis columnarum Corinthiacarum; κροώνον *caput sive calvam*. Simile quid in regia Astyagis locum invenisse. Gedoynus verterat: «dans un coin du palais» nec tamen interpretandi rationem reddidit. Peregrinae originis adeoque Persicae vocabulum esse jam Largerius contenderat, a librariis illam quidem adulteratam. Et confirmavit doctissima Sacyi interpretatio, quam a Largerio adjectam esse laetati sumus.

Esse enim duo vocabula Persica, unde Ctesiae κροικράνα compositum; *ghiriz* i. e. *fuga*, et *khanch* i. e. *domus*; *Ghiriz-khanch* i. e. *domus, cubiculum refugii*; ut vel hodie *ghiriz-ghiah*, i. e. *locus refugii, asylum*. Quum verò in nomine *ghiriz* prius illud τ̄ vix pronuntiaretur, haud male apud Ctesiam redditum esse κροίς; et alterum *khanch* per quandam a natura rei non absonam pronuntiationem transiisse in Graecum κράνα. Praeterea aliis haud paucis cum verbis illud *khanch* conjunctum apud Persas reperies, quae recenset Sacyus, his in rebus omnium facile princeps. Et juvat profecto, huic interpretationi, tam nativae, quam aptae, simile vocabulum addere, quod apud Herodotum pluries occurrit, κρησφύγητον dico, quod in Herodoti V. 124. glossa reddit per *καταφυγή, ὄχυρωμα*. Add. ibid. VIII, 51. IX, 95.

Ut ut est, eo omnia nos ducere videntur, ut κροικράνα,

(nam in lectione recepta quidquam mutare vetabat religio) de domo vel cubiculo secreto in regio palatio accipiamus, quod fortassis eam ipsam in rem paratum fuit, ut difficillimis temporibus tutum regi praeberet refugium.

αὐτὸν τῆς τε θυγατρὸς Ἀμύτιος] »D. H. Ἀμυτιος.« Sed Cod. Monac. ἀμύτιος.

ἐπιτάξει ἀνακρίνειν διὰ στρεβλώσεων Σπιταμῶν τε καὶ Ἀμυτιν] De eo more Persarum, ex quo de reis quaestionem habebant per tormenta, jam multa congestit Brissonius de Reg. Pers. Princip. II. §. 227. p. 591.; quibus noster locus merito adjici potest. — Pro Ἀμυτιν Dav. Hoesch. iterum Ἀμυτιν, cui hoc loco assentitur Monacensis liber, prorsus sibi inconstans. Conf. Henr. Stephanum de διττογραφία etc. supra pag. 33.

πέδαις παχείαις ὑπὸ Οἰβαρῶ δεθῆναι] Videmus cum ex iis, quae et hoc loco et infra cap. 4. 5. narrantur, tum ex iis, quae ex Aristide profert Brissonius de Reg. Pers. Princ. I. §. 124. p. 177.; huncce Oebarem primas tenuisse partes apud Cyrum. Idem Oebares Justino (I, 6. 7.) est *Sybares* *); qui servus proprie, dein a Cyro socius in potiundo regno assumptus, tantopere valuit, ut omnibus Cyri expeditionibus et negotiis interesset ac vel sororem Cyri in matrimonium acciperet.

Pro παχείαις Monacensis liber: ταχείαις. — Narrat Dio Chrysostomus oratione ultima *aureis compedibus* a Cyro

*) Notavit ad Justini locum J. Vossius: »*Sybarem*.] M. S. »habet *Sebarem*. Legitur: *Soebarem*. Et sic quoque infra: *Soebares* is est Oebares, *Οἰβάρης*. Utrumque enim dicitur. Sic *Androcottus* *Sandrocottus*, *Indica* *Sindica*, *Merdis* *Smerdis*, *Osthenes* »*Aeschylo* est *Ζωσθάης*. Alibi plura.« Sic v. c. in Curtio IV, 1. 28. occurrit *Sabaces* Persa, ubi alii *Astaces*, alii *Mastaces*. De qua confusione plura ad hunc locum dixit Freinshemius. Eadem confusio mox apud eundem scriptorem IV, 9. 7. ubi, quem ille *Satropatem* vocat, *Atropatem* alii.

vinctum fuisse Astyagem; quo eodem modo multo post Cyrum alterum ab Artaxerxe fratre vinctum fuisse accepimus; vid. Justin. V, 11. 4. Similia quaedam de aureis compedibus vid. apud Freinshem. ad Curt. V, 12. 20.

καὶ τὴν θυγατέρα Ἀμυτιν πρῶτον μὲν μητρικῆς ἀπολαύσαι τιμῆς, ἔπειτα δὲ καὶ εἰς γυναῖκα ἀχθῆναι τῷ Κύρῳ] D. H. iterum Ἀμυτιν habet. — Quantum illud valeat, pro matre haberi, honoresque inde debitas accipere, nemo ignorabit, qui Orientalium regum conditionem modumque vel hodie cognoverit; apud Persas lacerato exemplo est Parysatis ista, de qua infra plura dicturi sumus. Cf. Heeren. Ideen I, 1. pag. 449. 501. et Ctesiam §. 10. 36. 39. 40. 42. 49.

Quod vero etiam in matrimonium sibi Cyrus Amytin adduxit *), id haud alienum a Persarum moribus; apud quos fas jusque esse cum matre aut filia concumbere Magorum ex instituto referunt Diogenes Laertius, alii. Quin ipsius Ctesiae locum Tertullianus servavit, qui forsitan huc est referendus; »Persas cum suis matribus misceri Ctesias refert.« Apud Brissonium plura leguntur l. I. II. §. 155. p. 493. et apud Creuzerum ad fragg. historicc. p. 223. ubi fragmentum e Xanthi magicis libris affertur, plane eadem, quae Ctesias, sed copiosius referentis. Conf. Freinshem. ad Curtium III, 11. 24. et VIII, 2. 19. Adjice, quae Theodoretus Serm. IX. de Graec. affect. Curat. p. 614. scribit: »Persae ex Zardaë legibus viventes et matribus et sororibus et filiabus quoque suis miscebantur et rem injustissimam justae legis loco habebant.« Indeque alios quoque ad populos hunc morem fluxisse credibile est. Tu vide quae hanc in rem collecta sunt a Corneliâ Nepotis interpretibus, Ernstio et van Staaveren ad Praefat. pag. 6. Bard. Quibus tamen omnibus Anquetil persuaderi sese non passus est, uti vulga-

*) Ex Amyti etiam Cambysem susceptum fuisse, Ctesiam quodammodo innuere putat Oslander, altero programm. de Ctes. Stuttgart 1821. pag. 6.

rem atque communem Persis morem illum vindicaret; vid. Append. ad Zendav. I, 1. p. 71. seq. At ita praeter citatos Eusebius Praepar. Evang. VI, 275. C. ex Bardesanis scriptis: Παρὰ Πέρσαις νόμος ἦν, γαμεῖν τὰς θυγατέρας, καὶ τὰς μητέρας καὶ οὐ μόνον ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ κλίματι, τούτους τοὺς ἀνοσίους γάμους οἱ Πέρσαι ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι αὐτῶν τῆς Περσίδος ἐξεδήμησαν x. τ. λ. Add. ibid. pag. 279. A. et I. pag. 11. B.

Denique notanda locutio: ἄγεσθαι τισι εἰς γυναῖκα. De qua plura quidem jam disputata sunt ab iis, qui in Mediorum Graecorum vitam inquisiverunt*). Est enim plerumque illud ἄγεσθαι, additis saepe vocabulis γυναῖκα et εἰς οἰκίαν vel simile quid, *feminam sibi* (i. e. in suam ipsias domum, familiam, i. e. filio) ducere; Herodot. II, 47.: οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτέων· ἀλλ' ἐκδίδονται τε οἱ συβῶται καὶ ἄγονται ἐξ ἀλλήλων: i. e. nemoque aut filiam cuiuspiam eorum nuptum dare vult, aut cuiuspiam eorum filiam in matrimonium ducere: sed ipsi inter se subulci dant accipiuntque filias. «

Add. ibid. V, 92. §. 2. ἐδίδοσαν καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων. ib. V. 16. ἄγεται δὲ ἕκαστος συγγὰς γυναῖκας. ib. IV. 78. γυναῖκα ἔγημε εἰς οἰκίαν. coll. VI. 130. Hesiod. Ἔργ. 745. Homer. Odyss. XV. 237. XXI. 214. Jl. π' 190. ib. I. 34. ἄγεται μὲν τῷ παιδί γυναῖκα. IX. 108. ἠγάγετο εἰς ἔωυ-

*) Cf. modo Kusterum de verborum medijs p. 32. 184. sive pag. LVI. nro. 28. P. I. e nova Anglica editioque Thesauri Stephaniani. Adq. ejusdem Par. V. pag. 788. seq. Adponam lectorum in gratiam, quae ibi e schedis Schaeferianis sunt adjecta: »ἄγεσθαι, ἄγειν γυναῖκα, Marcl. Suppl. 1064. Wakef. Herc. 12. Heyn. Hom. 7. 528. »Jacobs Antholog. 6. 191. Kuster V. M. 36. Brunck Apollon. R. 68. »Villois. ad Long. 244. Pausan. 380. ad Diod. Sic. 2. 276. Lucian. 3, »421., actionem habet Herod. V. 40. Xenoph. Ephes. p. 49. 193. »Scheller. Praef. ad Aelian. p. XV. Τρουρ. Ορυμς. 2, 167. Hesiod. »Théog. 266. 410. «

τοῦ Δαρείου τὴν γυναῖκα; ib. 111. *). In quibus locis ἄγεσθαι potius dicitur de patre familias, qui ex antiquo conubii jure filio feminam dat, in ipsius domum abducendam. Conf. etiam Plutarch. Solon. 22. fin. — Conjecias hinc fortassis, in Ctesia extinguendum illud εἰς ante γυναῖκα; quod tamen religio vetat, praesertim cum bene possimus εἰς explicare de *fine*, *consilio*. — Caeterum huc etiam referri potest, quod Barnabas Brissonius monstravit, Persas ad bellum proficiscentes, ex more secum duxisse conjuges, matrem, aliam familiam; vid. de Reg. Persa. princip. III. 43. pag. 693.

καὶ ὅτι πρὸς Βακτρίους ἐπολέμησε] Alia Herodotus I, 153. Cyrum, ait, victo Croeso, Ecbatana esse reversum, nova bella animo versantem: ἢ τε γὰρ Βαβυλών οἱ ἦν ἐμπόδιος, καὶ τὸ Βάκτριον ἔθνος καὶ Σάκαι τε καὶ Αἰγύπτιοι, ἐπ' οὓς ἐπέχε τε στρατηλατίειν αὐτὸς κ. τ. λ. Sed in narratione progressus, neque de Bactris, nec de reliquis, quos illo loco memoraverat, populis quidquam protulit, vel plane oblitus, vel aliarum rerum, quae Graecorum forsitan animos magis adverterent, narratione abreptus. Neque ullum verbum apud Xenophontem, nisi quod in gentibus Cyro subjectis et Bactrios et Sacas nominat; Cyropaed. I, 1. 4. Noli tamen mirari, quod primos Bactros a Cyro bello petitos esse Ctesias enarrat, quandoquidem Bactriana terra omnium, quotquot et Medorum prius et Persarum postmodo imperio additae fuere, maxima propemodum et amplissima cum hominum frequentia, tum vero etiam ingeniorum cultura, antiquissimo inprimis aevo fuisse fertur, ubi ante Medos Persasve regnum florentissimum vigerit **), unde omne cultioris vitae genus,

*) Etiam ἐσαγέσθαι Herodot. V. 39. init. VI. 63. 69. coll. V. 40.

***) Quod vel e Nini historia patet. Qui cum reliqua fere Asia subacta, Bactros quoque aggressus esset, primum victus, postea tandem gravissimo bello, nec nisi plurimis undecunque collectis copiis

omnia instituta omnemque denique religionem sive Deos colendi rationem profecta esse volunt. Atque hoc nomine laude potius dignus censeri debet Ctesias, e cujus narratione, quam ampla fuerit haecce terra, magis, quam ex Herodotea et Xenophontea apparere videtur. Hinc etiam postea satraparum, huic terrae praepositorum, haud paucae seditiones, quarum aliquot Ctesias prodidit, occurrunt.

Haec sufficiant ad Ctesiae narrationem et explicandam et tuendam. Plura qui discupiat, is adeat VV. DD. dissertationes: Heerenii, *Ideen* I, pag. 237. seqq., Josephi de Hammer, qui, orientalibus quoque ac sacrae scripturae auctoribus adhibitis, in hac ipsa terra Bactriana principem sedem humani generis, omnisque humani cultus initia deinceps ad alias gentes ortum versus et occasum propagata, collocavit; vid. *Wiener Jahrbüch. d. Litt.* 1820. IX. p. 25. ff. 31. ff. Hac e terra etiam omnem quae dicitur Magorum et Chaldaeorum religionem ac Zoroastri disciplinam, quatenus e sacris libris Persarum adhuc superstitionibus comparet, fluxisse perhibent, ut hactenus non prorsus improbanda sit Osiandri conjectura l. l. pag. 20. §. 18. Bactrianos arma cepisse, a Magis excitos, quorum vim apud Medos Cyro in regnum advecto fractam esse credere liceat. Quod vero cum secus esse accepissent, Medosque, Cyro in Medorum principis domum adscito, imperio destitutum non iri, aut Cyrum magis se neutiquam infestum praebere, illos continuo, mutatis animis cum Cyro in gratiam rediisse armaque deposuisse.

in ditionem gentem istam redigere potuit. Vid. Diodor. *Sicul.* II. 2. sq. 5. sq. Conf. etiam Bayeri *Histor. Regni Bactriani*, qui initio operis ita monet: »In vetusta memoria multa ad Bactriani populi »celebritatem exstant: ad perpetuam rerum gestarum memoriam per- »pauca. Virtus gentis apud Graecos ita celebrata fuit, ut in fabulis »quoque poetae Dionyso ex Bactriis debellatis gloriam quaerent.« Caeterum Bactrios et a Parthis, qui post exstiter, et a Scythiis diversos fuisse genere, ibidem cap. 9. demonstratur.

καὶ ἀγχώμελος ἢ μάχη ἐγένετο] i. e. »cum aequo
 »*Marte utrinque pugnatum esset.*« Eodem modo, ut alia
 nunc taceam, Plutarchus in Othon. cap. 13. init. ubi Coray,
 (p. 471.) apte laudavit Photium, qui ita habet: ἀγχώμε-
 λου· τῆς ἰσῆς, τῆς ἐγγύς τοῦ ὀμαλοῦ. Plura dabit Ruhn-
 kenius ad Timaei Lex. Plat. p. 14. Add. Scholia ad Plu-
 tarch. ibiq. adnot. in Creuzeri Melett. III. pag. 96.

Ἄμυτιν δὲ μητέρα κ. τ. λ.] D. H. et hic et mox
 Ἄμυντιν et Ἄμυτι. Monacensis liber habet Ἄμιντιν δὲ et
 mox: ἐαυτοῦς ἐκόντες ἄμυντιν καὶ κύρω. Cf. etiam Jacobs
 Additamm. ad Athen. pag. 327.

CAP. III.

καὶ ὅτι πρός Σάκας ἐπολέμησε Κύρος] De ipsa
 Sacarum natione conf. Beck. Anleitg. z. Weltgesch. I. pag.
 655. sqq. Herodotus quidem Sacas dictos fuisse refert *Scythas*
Amyrgios, illud addens, omnes Scythas a Persis dici
Sacas (VII, 64.). Etiam Diodorus Siculus II, 43. Scythas
 prodit, alios *Sacas*, alios *Massagetas*, alios *Arimaspos*
 alios aliis nominibus similiter a regum nomine deductis esse
 vocatos. Apud Xenophontem, *Cyrop.* V, 2, 25. finitimi
 Hyrcaniis dicuntur *Sacas*, iidemque ab Assyriis vexati; Cyro
 tamen iidem illi socii, V, 3, 22. Accuratius Strabo, lib XI,
 cap. XIII. p. 780. A, plerosque Scythas inde a Caspico mare
 incipientes, vocari ait *Daas*; qui his confines essent orientem
 versus, *Massagetas* et *Sacas*, reliquos promiscue *Scythas*,
 ac singulatim suis quosque nominibus; cunctos vero nomades
 fuisse. Deinceps etiam hoc docemur, Sacas terram ultra
 Iaxartum et Sogdianam aliquando occupasse, (igitur id terrae,
 quam hodie *Buchariam* *) *minorem* vocant) eosdemque si-

*) V. Osiander. p. 21. ibique laud. Mannert Geogr. d. Gr. u.
 Röm. 10. p. 478.

milibus expeditionibus atque Cimmerii et Seres, terras et vicinas et remotiores petiisse, Bactrianam Armeniaeque optimam partem tenuisse, cui adeo nomen Sacasenae indiderint; quin etiam ad Cappadociam usque et Ponticas imprimis terras eosdem progressos esse. Et cum aliquando illi de praeda coiissent, (eos a Persis, subito irrupentibus sublatis fuisse; Persas autem festum Sacaeorum hanc ob causam instituisse. *) At alii Sacas dolo fraudeque a Cyro suppressos, festumque Sacaeorum in victoriae memoriam institutum dicunt; id quod pluribus persequitur Strabo l. l. Ad Herodoti locum supra laudatum facit quoque Stephanus Byz. et Hellanicus (v. ejusd. Fragmm. p. 96): Ἀμύγιον, πίδον Σακῶν Ἑλλάνικος Σκύθαις. Atque hinc Perizonius ad Aeliani V. H. XII, 38, a Sacis nomen Scytharum formatum autumat; scil. a Σάκαι, Σακύθαι, ut a *Sabba*, *Sabbatha*, urbs in regione Sabaeorum et a *Sabba* Sibylla, *Sambethe*.

Ut vero in unum colligamus, quid nobis de hac gente videatur, cum Herodoto et Hellanico eos statuamus fuisse *Scythas*, gentem nomadicam, quae regiones supra Persidem ac Mediam tenebant. Accuratius sedes definiit Wahl. Erdbeschreib. von Ostindien p. 462; cujus verba apponam: »Sie bewohnten eine Gegend der grossen Bucharey, zwischen »der grossen und kleinen Bucharey bis in Turkestaan hinein, »die noch jetzt *Ssakita* heisst, nordöstlich über der Landschaft Badachschaan.« Qui idem Wahlius jam antea de *Sacis* inquisierat: Vorder- und Mittelasiën I, pag. 417. Nomen gentis ipsum varie exponunt. Sunt, qui *potatores* significari velint, sunt, qui de voce *Shakhaa* i. e. *pharetra*, nomen derivent; sunt denique, qui de Persico vocabulo *Ssagh* i. e. *canis*, gentem contemptus causa denominatam esse ducant. Parum recte. Nam canis multum abest ut despiciatui

*) De hoc festo vid. Annotat. Nostram ad Assyriacc. Fragmm. XX.

sit habita apud Persas, ut inter bona animalia Ormuzdi fuerit relata. Vid. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 369. F. p. 514 Wytt. Fuit quoque imago fidei, et inprimis immortalitatis spe plenae, et idcirco conspicua in monumentis sepulcralibus. Vid. Creuzeri Symbolic. I. pag. 752, ne plura. Alia de nominis etymo affert et Jones (Asiatic. Res. II, 401.) et Ritter, Erdkunde II, p. 789. Nuper admodum hanc in rem ingeniosissimus inquisivit Jos. de Hammerus; cum enim eadem, quae Graeci de *Sacaram* incursionibus narrant, Orientales, inprimis liber, qui dicitur Schahnameh, ad *Turcos* et *Ssakalib* referant, et vel ipsum festum τὰ Σάκαια in antiquo Persico reperiatur calendario, tanquam dies festus in memoriam victoriae de Turcis reportatae institutus, Herodoti Ἀμουργίους eosdem putat V. Cl. atque Τοῦργους, *Turcos*, levi facta adulteratione. Hi autem Turci iidem sunt, quos alii vocant *Turanios*, Schahnameh vero *Ssakalib* a *Ssaklab* s. *Scoklob*; quocum egregie convenit Herodotus VI, 6. omnes Scythas dici referens Σκολότους. Ut igitur in Herodoto *Sacae* et *Amurgii* iidem perhibentur esse, sic in Schahnameh *Turci* et *Ssakalib*; i. e. ii, quos nos dicimus *Slaven*. Hactenus Ille. Tu vide Annall. Viennens. IX. 1820. pag. 43 seq.). Atque jam dudum Reinerus Reineccius (Famil. Regg. Med. et Bactrian. Lips. 1572. pag. 32, 33.) a *Sacis Saxones* Nostros descendere censuerat, praesertim cum Ptolemaeus in orientali ora illa gentes sedibus vicinas nominet, *Sassones*, *Suevos*, *Suabenos*, *Chatas*, quae sint magis trita nomina *Saxones*, *Suevi*, *Chatti*, vel *Hassi*. Quod idem multo post statuit Ritterus l. supra l.

Historiam populi quod attinet, exstant nonnulla, quae gemina de *Massagetis* atque *Amazonibus* memoriae sunt prodita, quo v. g. pertinent reginae fortissimae ac strenuae gnauiter rempublicam gerentes; refert multa hanc in rem Diodorus, inprimis de regina fortissima, *Zarina*, qua *Slavicae* historiae antiquissimam reginam *Zarin* designari auctoritat Hammerus l. l. Secutus vero ille *Ctesiam*, in hisce enarran-

dis; (II, 34); quo eadem faciunt, quae Nicolaus habet Damascenus in Excerptt. Valess. p. 437, 438. (p. 30 seq. Orell.) Demetr. Phaler. de Elocution. §. 218, 219. vid. fragmm. XIX. Hinc Wesselingius ad Diodori verba II, 34: *Καθόλου μὲν οὖν τὸ ἔθνος τοῦτο γυναικας ἀλκίμους ἔχει καὶ κοιωνούσας τοῖς ἀνδράσι τῶν ἐν τοῖς πολέμοις κινδύων*, haec adnotavit: »Tali ingenio fuit *Sparethra*, Sacarum regina, Cyri aetate, de qua Ctesias in Photii Bibl. et Theon Progymn. cp. 9. p. 112. sed ex Ctesia adjuvandus; tali *Tomyris*, Sauromatides apud Platon. VII. de Legg. p. 804. E. Albanorum et Hiberorum feminae in Appian. Mithridat. p. 401; tali *Amazones*, de quibus cp. 45; non omnes quidem e-Sacis, sed aut vicinae aut ejusdem originis.« Namque secundum Diodorum magnam fuisse gentem liquet, cui Parthi contra Medos, tunc summae rerum potitos, rebellantes in potestatem sese tradunt. Unde simul patet, eosdem Medis tunc neuti-quam paruisse, sed liberos in regionibus superioribus trans-gisse vitam, credo, nomadicam, haud raro terras vicinas Medis subditas incursionibus infestantes; plane ut de Turaniis, terram Iram depopulantibus atque pervagantibus sacri Persarum libri scribunt liberque ille regius Schahnameh.

ἦτις καὶ στρατὸν συλλέξασα, ἐπολέμησε Κύρω] De Scytharum more, ex quo vel mulieres pugnant, ac certaminibus intersunt, omnia nota, nec praeteriit Largerius; unde etiam alios mores bellicosos atque horridiores apud Scythas inductos jure credit Perizonius ad Aelian. V. H. XII, 38. Sparethrae autem ne quis audaciam ac fortitudinem miretur, legat ille, quae de *Zarina* prodiderunt et Diodorus et Nicolaus Damascenus ll. ll. ubi vid. Orelli Not. pag. 181.

στράτευμα τριάκοντα μυριάδας ἐπαγομένη] Pro μυριάδων, ut saepius infra §. 17. 23. 24. 25. 32. 33. Conf. Matth. Gramm. Graec. §. 433. not. 4. et Perizon. ad Aelian. Var. Hist. X, 16.

καὶ ἄλλων πλείστων] Punctum, quod post haec verba a Stephano erat positum, tollit Osiander ll. p. 21. ut

Ctesias non quidem Cyrum, id quod parum foret credibile, sed Parmisen aliosque a Sacis captos esse dicat. Quam correctionem lubens recepi. Belli ipsius vices narrat idem Osiander p. 21. Caeterum mox D. H. *Παρουσίην τε τὸν Ἀμυντιος* ut semper.

C A P. IV.

ὅμως τε τῇ βουλῇ Οἰβαρᾶ Περσῶν εἰδῶλα ξύλινα ἀπὸ τὸ τεῖχος φανέντα etc.] Nimis brevis hic epitomator, quem ex iis, quae Tzetzes tradidit, supplere possumus, loco infra subjiciendo (Chil I, 1. 89). Huc potissimum faciunt verba: *Οἰβάραη* — *ξύλινα λέγει* (sc. Ctesias) *πρόσωπα Σάρδεισιν ἐπιστήσαι ἐν ὑπερμήχεσι κοντοῖς νυκτὸς ἐνδεδυμένα; οὕτω Λυδίου ταράξαι δὲ καὶ κατασχεῖν τὴν πόλιν.* Contis igitur longis vestimenta indutis, muroque adductis, ut hominum speciem referrent, tantum Lydis terrorem Oebares addidit, ut moenibus relictis urbem Cyro Persisque traderent. Quo eodem modo retulit Gedoynus (M. de l'Acad. d. Bell. Lett. XIV. p. 251.) a Langerio hanc ob rem reprehensus. Ut ut enim sit, illud Oebaris strategema plane absurdum fuisse vult iste Ctesiae perpetuus vituperator, cum Herodoti narratio (I, 84.) magis ad verum accederet. Negari nequit, aliter rem narrari ab Herodoto, aliter a Xenophonte (cf. Cyr. VIII, 2. 1 — 13.); neque vero inde quidquam afferri potest, quo vel hujus utriusque, vel Ctesiae narratio falsa perhibeatur. Ac si ea, quae arcem captam antecedunt, in Ctesia non leguntur, epitomatori potius, qui haec tanquam notissima praetermitti posse existimabat, hoc tribuendum censeo, ut bene vidit Osiander l. l. p. 22. Cum Ctesiae narratione praeterea egregie conveniunt, quae habet Polyaeus, quaeque ipsa a Ctesia desumpta jure putat Hemsterhusius ad Lucian. de contempt. T. III, p. 385. Bip. Adscribam Polyaei locum memorabilem (VII, 6. §. 10): *Κῦρος πολιορκῶν Σάρδεις ξύλα πολλὰ ἰσομῆχη τοῖς τείχεσιν ἐπιστήσας, αὐτὸς εἰδῶλα*

πύργους ἔχοντα καὶ Περσικὴν ἐσθῆτα, καὶ φαρίτραν κατὰ νό-
του, καὶ τόξα μετὰ χειρᾶς, νύκτωρ προσήγαγεν, ὑπερέχοντα
περὶ τῶν τειχῶν τῆς (τὰς Casaub.) ἄκρας· ὁ δὲ κατὰ τὰ ἄκρα
ἕτερα al.) μέρη τῆς πόλεως προσέβαλεν ἀρχομένης ἡμέρας·
ἢ δὲ στρατία (στρατεία al.) τοῦ Κροίσου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ
Κύρου προσβολαῖς, ἐπειδὴ τινες αὐτῶν ἐπιστραφέντες, εἶδον
ἀπὸ μακροῦ τὰ εἰδῶλα ὑπὲρ τὴν ἄκραν, ἐβόησαν· πάντας δὲ
εἶλε φόβος, ὡς ἦδη τῆς ἄκρας ὑπὸ Περσῶν κατειλημμένης·
τὰς πύλας δὲ ἰνωίζαντες, ἄλλος ἄλλη ἔφυγον· Κύρος δὲ Σάρ-
δεις κατὰ κράτος (scr. κατάκρατος) εἶλεν. *) Idem tamen
Polyaenus l. l. §. 2. Cyrum ait, induciis factis, recessisse,
mox vero, nocte ingruente, ad Sardes exercitum abduxisse
— καὶ προσπεσῶν (ὁ Κύρος) τοῖς τείχεσι ἀφυλάκτως προσ-
θέμενος κλίμακας κατέσχε τὰς Σάρδεις. Quod forsitan ex alio
fonte fluxit. Itaque quemadmodum de ortu Cyri ac de ra-
tione qua ille regnum sit adeptus, varia a variis autoribus
tradi vidimus, sic quoque de Sardiū expugnatione diversi-
mode a veteribus esse traditum existimo; quamvis quaenam
diversarum illarum narrationum pro veriori sit habenda,
equidem non exputo. Relinquamus Herodoto suam fidem,
relinquamus et ipsi Ctesiae eandem fidem, neve invidi in eum
invehamur, qui nec majori (ne plus dicam) nec minori fide
utique erit dignus. Quae cum ita sint, vix fuerit opus ad
ea confugere, quae sagaciter caeteroquin excogitavit Osian-
der p. 22. »ut igitur, inquit, demus, astuto isto consilio
Persas adjutos fuisse; tamen Herodoto et Xenophonti fides
juxta potest constare; arcem, qua maxime ardua erat et de-
fensoribus vacua, a Persis conscensam.«

ὅπως τῇ βουλῇ Οἰβαρᾶ κ. τ. λ.] Scholion Ms. ad h. l.
ὅρα τὴν τῶν εἰδῶλων ἐμφάνισιν.

ἀνά τὸ τεῖχος φανέντα] i. e. Quae per omnem
murum, in toto murorum ambitu conspiciabantur. Est enim

*) Cf. etiam Schneider. ad Xenoph. Cyrop. VII, 2. 3.

h. l. *ανά, per, in*; cuius generis multa leguntur apud Fischer. ad Weller. III, b. pag. 161 et inprimis 162.

ἐν ὁμήρου λόγῳ] i. e. *pro obside*. Plura Wesseling. et Valckenaer. ad Herodot. III, 120. p. 121. Schwgh. Caeterum de hoc Croesi filio omnia alia Herodotus, qui eundem mutum, eo ipso temporis articulo, cum Croesum miles quidam Persa interfecturus erat, vocem primo fregisse, militemque abhortatum esse prodidit. (I, 34. 38. 85.). Aliter Nicolaus Valess. Excerptt. I, 457. Croesum cum pyram ascenderet, filium sibi adduci iussisse — *ὃς οὐκέτι ἐπεπήρωτο τὴν φωνήν, ἐξότου τὸ πρῶτον ἐφθέγγετο, ἦν δὲ καὶ τᾶλλα ἔμφορον*. Ubi vid. annotantem Creuzerum in *Fragmm. Historic.* pag. 211.

δαίμονίου φαντάσματος ἀπατήσαντος τὸν Κροίσου) Annotat Osiander p. 23. haec verba laudans, »probabile esse, ad simulacra illa lignea panicum terrorem Lydis incutientia, vocem referendam: quanquam superstitioni cui-cunque Croesum deditum fuisse constat.« Et ipsi mihi haecce verba male transposita fuisse videbantur, cum proprie sequerentur post verba *ἦλω δὲ διὰ ταῦτα καὶ αὐτὴ ἱπίλις*; qui quidem verborum ordo ut facillime a librariis mutari poterat, ita nec minus rationi optime eundem convenire nemo non videt. Sed non satis causae subesse postmodo video, cum haec verba non magis incommode ad Croesi filium possint referri pro obside datum; in quo ipso Croesus numinis cuiusdam invidia deceptus esse sit dicendus. Et sanequam omnem corrigendi conatum vix etiam sinit epitomatoris in hisce brevitatis non satis accurata.

ὅπως τε δολορῆραφοῦντος Κροίσου, ὁ παῖς κατ' ὀφθαλμοῦς ἀναίρεῖται] Haec verba et sequentia lucem fortassis accipiunt ex iis, quae apud Polyænum l. l. §. 3. legimus. Cyrum enim, Sardium urbe quidem potitum, necessarios familiaresque eorum, qui adhuc cum Croeso arcem tenerent, in vincula coniecisse; illis autem edixisse, si arcem tradidissent, incolumes ipsis redditum iri familiares; sin

minus, supplicio summo hos affectum iri. Qua causa per-
motos, arcem illoꝝ Cyro dedisse.

ἀποκρημνίζει καὶ οὐ θνήσκει] Haud displicet
eorum ratio, qui illud οὐ ad alterum proximum θνήσκει,
quod de Croeso recte intelligunt, transponunt. Atque ita
jam ad verba καταφύγει καὶ θνήσκει annotaverat A. Schot-
tus: »negantem hinc particulam in praecedentem paulo ante
versum perperam translata (ibi οὐ θνήσκει) plane mihi
persuadeo. Alii omiſsa voce *Croesi* haec ad ejus uxorem
referunt.« D. H. καταφύγει ὁ Κροῖσος καὶ θνήσκει, reni-
tente libro Monacensi.

ὅπως τε οἱ συνδούμενοι Κροῖσῳ τὰς κεφαλὰς ἀπετέμνον-
το, ὡς καταπροδιδόντες λύεσθαι Κροῖσον] Genus supplicii,
apud Persas haud infrequens, quo nobiliores potissimum,
satrapaeque a rege defecti afficiebantur. Plura apposi ad
Plutarchi Artaxerx. 13. pag. 60. Melett. Creuz. III, et ad
Plut. Alcib. pag. 265. Add. Plut. Agesil. 10. infra Ctes.
§. 36. 40.

ὡς καταπροδιδόντες λύεσθαι Κροῖσον] Vertunt
vulgo: »ut quorum proditione solutus Croesus fuisset (vel
esse crederetur).« Nec injuria haerebis in voce καταπρο-
διδόντες, quod equidem accuratius ita reddere studui: »ut
qui *prodicionem* (s. *conjuracionem*) *inierint*, *Croesi liberandi*
causa.«

καὶ ὅτι — βροντῶν καὶ σκεπτῶν ἐπενεχθέντων, λύεται
πάλιν] Nemo nescit, quantopere haec a Herodoteis ab-
horreant, (I, 86.) *) qui non minus mirabilia narrationi
suae inspexit atque Ctesias, cujus narrationem uti minus
miraculosam Herodotea negaverim (quod Gedoynus vult)
ita tamen Herodoteam haud simpliciore[m] Ctesiana existimem;
quod Largerius contendit. Ab utroque porro scriptore mul-
tum differt Nicolaus Damascenus, tragoediae instar res exor-
nans; cujus verba longiora, quam quae huc apponantur,

*) Herodoti vestigia legit Diodorus Siculus de virtut. et vitt. p. 553.

legas in Excerptt. Valess. p. 457 seqq. p. 58 seqq. Orelli et Not. p. 195. et Supplem. p. 38. et in Creuzeri fragmm. hist. p. 207 seqq. Unicum illud transcribere juvat, quod ad Persarum religionem illustrandam multum valet. Cum nimirum in coelo sereno pessima subito oborta esset tempestas, cum imbres vehementes in terram ingruerent, fulmina ac tonitrus audiretur, ut ignis, qui rogam in quo Croesus stabat, jam comprehenderat, exstingueretur, Croesusque servaretur, tunc timorem quendam, divinitus immissum, Persis incidisse, (*δείματα δαιμόνια ἐνέπιπτεν*) Ille narrat, eosdemque Sibyllae oraculorum ac Zoroastri institutorum (*λόγια*) *) recordatos esse. *Κροῖσον μὲν οὖν, pergīt auctor, ἐβρών ἐτι μᾶλλον ἢ πάλαι σάζειν αὐτοὶ δὲ καταπίπτοντες εἰς γῆν προσεκύνουν, εὐμένειαν παρὰ τοῦ θεοῦ αἰτούμενοι. — Τόνγε μὴν Ζωροάστρην Πέρσαι ἀπ' ἐκείνου διείπαν, μήτε νεκροὺς καίειν, μήτ' ἄλλως μαιίνειν πῦρ, καὶ πάλαι τοῦτο καθεστῶς τὸ νόμιμον τότε βεβαιωσάμενοι. **)* Quem locum, de aetate Zoroastri agens, Danquetil du Perron ***) accuratius excussit, incertum esse affirmans, utrum Cyrus Croesum comburi jussisset, quae quidem res neque a Xenophonte, neque a Ctesia narraretur. Mihi quidem ut ingenue confitear, in universa et Nicolai et Herodoti narratione de Croeso comburendo semper illud fuit fraudi, quod igne Croesum Persae interimii voluerant. Quod cum plane ignoret Ctesias, haud scio an veriora nobis Idem Ille prodiderit. Quibus enim ignis fuit sanctissimus, eos igni fuisse abusos ad supplicium

*) De his *λογίοις* Zoroastri, quibus omnia illius scripta, instituta, leges etc. continentur, vid. Kleuker Append. ad Zendavest. II, Part I, pag. 8 seq. 16 seq. Add. *Ochsner* in Orelli Suppl. Not. in Nicol. Damascen. pag. 41.

***) De lege quae Persas cadavera cremare vetuit, vid. infra ad cap. 57. Ctes.

****) Ad Zendavest. — Append. I, pag. 363. De ignis sanctitate vid. Rhode, die heilige Sage der Bactrer etc. pag. 417. 418. 448.

sumendum de homine condemnato, numquid reapse est credibile? Nonne hoc abusu ignem sacrum quasi dehonestari oportuit? Nam illud quidem vix quisquam infitias iverit, Persas tunc temporis Zoroastri institutis jam imbutos ignem coluisse; quod qui persuasum habuerit, ille fidem Herodoto et Nicolao derogare haud cunctabitur, ut qui scriptores talia narrationis exornandae causa et ad Graecorum animos accommodandae vel ipsi adhibuerint vel ab aliis accepta tradiderint. Ignem enim, summum numen, adhibitum esse ad homines pravos perditosque e societate humanâ tollendos, parum utique est probabile. *) Sed hoc multo magis probabile, tonitrua et fulgura, coelitus immissa Persarum animos excivisse et ad misericordiam flexisse, ut, qui Croesum in vinclis constrictum tenerent interfectori, jam ad alia omnia extemplo sese verterent, hominemque, in deorum quasi tutela repositum, et liberandum et honorandum esse sibi persuaderent. Quae ipsa vel magis probantur iis, quae ad cap. LVII infra posuimus.

πρὸς τὸ ἐν τῇ πόλει ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καταφύγει]

*) At loquitur de combustione, tanquam supplicio apud Persas Brissonius de Reg. Pers. Princ. II, 216. pag. 577. Quos vero affert locos, sunt bini e Ctesia, ubi potius de alia sermo est poena, quâ in cinerem rei conjiciebantur, itaque *vivi suffocabantur*, ut nulla hac in re ignis ipsius sive flammae fuerit pars. Vid. infra ad cap. XLVIII. Tertius locus ex Heliodori Aethiopicis est depromptus, qui unus hac in causa nihil efficere potest. Apud Babylonios Chaldaeosve tale quidem supplicium in usu fuisse e libris sacris cognitum. At ne illic quidem rogam extruebant, in quo collocatus maleficus poenam subiret, sed, quod notandum, fornacibus calefactis usi sunt, in quas condemnatos conjicerent, (vid. Berthold. ad Daniel. III, 6. pag. 269 seq.). Quod comburendi supplicium si a Chaldaeis ad Persas translatum dixeris, inque Croeso adhibitum: quid sibi tandem vult rogam, quo praecipue Herodotea sibi nititur narratio? Utut est, vix negare possis, eam ipsam Herodoti narrationem non usque quaque veram esse posse, quippe Graecorum ad mores nimis conformatam.

Mirum, quod in eodem *Apollinis* nomine, omnes, quotquot de his tradiderunt, et Herodotus et Ctesias et Nicolaus optime inter se conveniant.

καὶ ἔδωκε Κῦρος Κροίσῳ πόλιν μεγάλην Βαρήνην, ἔγγυς Ἐκβατάνων] Βαρήνην. Vid. Stephan. Byzantin., quem e Ctesia hausisse Largerius existimat, qui tamen nil nisi (p. 154.): Βαρήνη πόλις Μηθίας, ἔγγυς Ἀγβατάνων, οἱ οἰκήτορες Βαρηνοί. Iustinus I, 7. »Croeso et vita et patrimonii partes et urbs »*Barce* concessa sunt, in qua etsi non regiam vitam, proximam tamen majestati regiae degeret.« — De re conf. etiam Symmachi Chronograph. pag. 188. Α. Κῦρος οὗτος πολέμῳ τὸν Κροῖσον ἔλαβε καὶ τὴν Λυδῶν βασιλείαν εἰς Σάρδις ἔλθῶν τῷ παιδί τε Καμβύσῃ παιδαγωγὸν αὐτὸν κατέστησεν. Conf. Herodot. I, 88.

πελτασταὶ δὲ καὶ ἀκοντισταὶ καὶ τοξόται, μύριοι] De pel-tastis, genere militum levis armaturae, qui a pelta, quam ferebant, i. e. a scuto minore ac levio, quam quo gravis armaturae milites utebantur, tale nomen acceperant, amandat Largerius ad suam Anabaseos Xenophontea translationem, lib I, 7. not. 17. Add. Potteri Archaeolog. Graec. Tom. II, pag. 25. ibique Rambach. Romanis sunt *cetrati*, ut Livio XXXI, 36.

C A P. V.

ἔτι δὲ διαλαμβάνει] D. H. ἔτι δὲ καὶ λαμβάνει. Perperam. ὡς ἀποστέλλει Κῦρος ἐν Περσίδι τὸν ἡμιάρδενα μέγα παρ' αὐτῷ θυνάμενον, ἐπέγκαι ἀπὸ Βαρκανίων Ἀστυγῶν] ἐν Περσίδι interpretatur Largerius: »envoja en Perse l'enunque« additque talem notulam: »Astyigas avoit donc été »envoyé en Perse, et on lui avoit fait quitter le séjour de »Baréné.« Aperte igitur Astyagem, cum Croeso ad Barenem delegato confudit. Monuit de hoc loco Gailius in libro, qui inscribitur: *le philologue*, Tom. IV, p. 406; atque ita vertit: »il envoie Petisace en Perse (εἰς Περσίδα), pour »sejourner quelque temps en Perse (ἐν Περσίδι) et y rem-

» plir une mission de confiance. « Quodsi enim, bene adjicit ille, h. l. exstaret *σις Πεσοίδα*, nihil amplius nisi: » Cyrus » envoya *Petisace en Perse* » et nihil amplius. Quam equidem interpretationem, aliis quoque locis similibus a Gailio firmatam, haud rejiciendam existimo, nisi omnino, quod apud posteriores scriptores nec non sacris in libris saepius obtinet, *ἐν* pro *σις* positum habebris. Vid. Fischer. ad Weller. III, b. pag. 141. et conf. Schleusneri Lex. N. T. Tom. I, pag. 805 seq. s. v. *ἐν* nro. 2. Wiener Grammatik des Neutestamentl. Sprachidioms III, §. 44. pag. 117 ibiq. Marc. V, 30. Quod in voce *Βαρκανίων* haeret Largerius et pro Barcaniis *Carmanios* restitutum vult, non satis attendisse ille mihi videtur. Namque apud Tzetz. I, 1, 87 Ctesias et ipse tradit, Astyagem *Barcaniorum* ducem (*ἄρχοντα*) esse constitutum. Habet etiam Stephanus Byzantinus p. 154: *Βαρκανίοι, ἔθνος τοῖς Ἰρκανοῖς ὄμορον*, quod e Ctesiae exemplari depravato fluxisse sentit Largerius. Nam Carmaniam Persidis, (Her. I, 125.) proprie sic dictae, partem fuisse, desertisque locis plenam ac refertam, in quae deductus fuerit Astyages. Quo minus denique cum Largerio istam Barcaniorum gentem a Ctesia et h. l. et infra §. 8 fictam habeamus, impediunt alii quoque loci, Curtii III, 2. qui inter gentes, quas contra Alexandrum Darius collegit, *Barcanorum* equitum duo commemorat millia; Diodori Siculi, II, 2. e populis, quos sibi Ninus subegerit, Hyrcanios, Derbices, Parthyneos et vero etiam *Barcanios* ex Ctesia recensentis; et confer sis ipsum Ctesiam §. 8. ubi *Καρμανίους* corrigere, vel proxime antecedentia vetant. De Eunuchis exponetur ad cap. IX. Pro *Πετισάκων* D. H. *Πετισικῶν*. Max. Marg. *Πετησικῶν*, ex analogia similium verborum, ut *Ἀταγᾶς*, *Σατανᾶς*; cf. Fischer. ad Weller. I, pag. 284. coll. pag. 280. — Tzetz. I. l. habet *Πετησικῶν*. Similis confusio infra §. 20. ubi pro *Νατάκας* alii *Ἄτακῶς*, alii *Νατακᾶς*. et §. 27. ubi vulgo recte *Ματακᾶς*, at in marg. *Μάτακας*. Conf. cap. XLI.

τὸν ἡμιάδφρα] Notavit Henr. Stephanus: ἔργ. εὐ-
νοῦχον, sic et in aliis omnibus locis, in quibus ἡμιάδφρα ha-
bes. Atque D. H.: εὐνοῦχον, μεγάλως παρ' αὐτῶ δυν.

Ἄμυτις τὸν πατέρα ἰδεῖν] D. H. Ἄμυτις renitente li-
bro Monacensi.

βουλεύει Πετισάκα] Πετισάκα Max. Margunii Cod.
et liber Monacensis. D. H.: Πετισάκαν et ad oram Πε-
τισακᾶν.

λιμῶ καὶ δίψῃ ἀπολέσαι] ut Herodotus, I, 130 narrat,
Cyrus Astyagem usque ad extremum diem secum habuit,
nullo malo afflictum. Contra Isagoras (orat. Evag. T. II,
p. 87.) Astyagem a Cyro nepote interfectum esse ait; id
quod haud dubie, ut bene sentit Largerius, ille e Ctesia
desumsit, in Cyrum consulto forsitan Petisacae crimen con-
ferens, quo magis Evagorae, quem sibi laudandum propo-
suerat, humanitas et illustraretur et amplificaretur. *) Atque
rem ipsam si circumspiciamus vix negari nequit, Cyrum
non prorsus immunem videri ab hujus caedis labe, quam
prudens per alios, uti fit, quo ipse lateret, neve tantum in
se crimen conflaret, perpetrari curaverit. Namque nunc
regnum sibi Cyrus stabiliverat, neque Astyage sibi amplius
opus esse putavit, cum omnes gentes ipsi, ut legitimo
Astyagis successoris ac quasi haeredi jam obedirent. Tollere
igitur eundem, ex quo nulla amplius utilitas capi, immo
damnum exoriri potuit, potius e re Cyri visum est; ita ta-
men, ut omnis hujus caedis culpa vacuus videretur. Quae
quidem ratio ei, qui Orientalium regna, regesque ipsos peni-
tus cognoverit, haud absona videbitur.

καὶ γέγονε] Recurrit dictio §. 51. Atque istud καὶ
possis explicare pro ὅ, loco pronomina relativi, ut apud
Diodor. Sic. IV, 75 init. ibique Wesselingium, addentem:
Xen. Hellen. I, p. 349 ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυ μαρτύριον καὶ

*) Conf. etiam Fraguier Memoires de l'Académie des belles let-
tres Tom. II, pag. 46.

» ἔπειψαν οἱ στρατηγοὶ εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον ; de quo
 » genere plura Duckerus in Thucyd. VIII, 73. « Add. Plut.
 Agesil. 22. fin. ὁ καὶ συνέβη; Arat. 29. init. etc.

αἰτησαμένης Ἀμύτιος] D. H. Ἀμύντιος.

ἢ δε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξασα καὶ τὸ δέσμα
 περιδείρασα, ἀνσταύρωσεν] Mon. L. ἀνσταύρωσεν.
 Eadem ex Ctesia Tzetzta narrat, Chil. I, 1, 98, hoc adji-
 cians, Petisacae corpus postea avibus pro esca objectum
 fuisse; quod tamen, si locis a Brissonio II, §. 252 p. 623,
 congestis fidem habebimus, vix opprobrii causa fieri potuisse
 videatur. Nam Magos, inde discimus, haud antea corpus
 humanum sepelire consuevisse, quam istud a feris avibusque
 laniatum fuerit. Idem Brissonius adeundus de diversis sup-
 pliciorum generibus, quae hic memorantur, quaeque in usu
 fuerunt Persis; de oculis effodiendis II, §. 224. p. 589. de
 pelle detrahenda II, §. 217, p. 578 sq. de cruce II, §. 215,
 p. 575.

καίτοι Κύρου, μηδὲν τοιοῦτον ἰσχυριζομένου παρα-
 χωρήσαι] ἰσχυριζομένου. i. e. Cyro *firmiter asseverante*. Plura
 Duckerus ad Thucydid. VII, 49.

αὐτὸς ὅμως ἀποκαρτερήσας δέ ἡμερῶν δέκα ἐαντὸν
 ἐξήγαγεν] Similiter Lucianus, Macrob. Tom. VIII, pag. 125.
 Bip. verbo ἀποκαρτερεῖν est usus, ubi vid. Majum pag.
 475 et Scholia, quae ita exponunt: ἐαντὸν λιμῶ ἢ ἀγγόνη
 ἐξίγειν. Dicitur autem de eo, qui cibo abstinet, ut a vita
per inediam discedat, quemadmodum bene explicuit Davis.
 ad Ciceron. Tuscull. I, 34. Conf. Ctesiae Pers. infra Fragn.
 2. et Schaefer. ad Lambert. Bos. Ellipss. L. Gr. pag. 62.

ἐν τῇ ἐρήμῳ] Paulo ante dixerat: ἐν ἐρήμῳ τόπος;
 conf. Matth. Gr. Gr. §. 118. Anmerk. 3. pag. 143. ibique laud.

μέχρι Πετισάκα πάλιν ἐλθεῖν κ. ἀναλαβεῖν]
 Hoc credas necesse est, ante quam Amyti traderetur, sup-
 plicioque afficeretur Petisacas, esse factum. Caeterum non
 ita accurate, uti par erat, hoc exposuit epitomator. D. H.
 αὐτοῦ φησὶ μέχρι Πετισάκα et ad oram Πετισακᾶ. Henr.

Stephanus: »puto legendum *Περισάκων* ut sit accusativus; «
quod jure recepi.

C A P. VI.

Κῦρος δὲ στρατεύει ἐπὶ Δέρβικας] Primarios veterum de hac gente locos jam indicavit Largerius, *Ptolemaei* VI, 10, p. 183, *Derbices* in Margiana terra collocantis, ubi Oxus in mare Caspium undas effundit, *Strabonis* XI, p. 782, in Hyrcania sedes hujus gentis ponentis. Quod ita conciliare studet Largerius, ut Strabonis aetate terram Margianam ad mare Caspium usque extensam fuisse negaret. A Plinio caeteroquin Oxum dici Derbicornum terram permeare, *Hist. Nat.* VI, 16, p. 314. Atque alii magis occidentem versus juxta Cadusios, in meridionali et occidentali maris Caspii litore gentem habitasse volunt; conf. Mannert *Geograph. der Gr. u. Röm.* V, 2, p. 135. At Wahlius (*Vorder- und Mittelas.* I, p. 562) in terra Margiana, (quae pars hujus est terrae, quam hodie vocant *Chorassan*,) ubi Mardi quoque habitaverint, Derbicornum sedes quaerendas esse existimavit. *) Addam Stephani Byzantini locum, quem probabiliter hic refero, pag. 230: *Δελβίκααι, ἔθνος πλησίον τῶν Τρκαίων. Ἀπολλώνιος δὲ δις τὸ κκ γράφει Κτησίας δὲ Δερβίους αὐτούς φησιν, ἢ Τερβισσοῦς.* Ubi praeter alia Interpres: »Literarum ordo clamat scribendum esse *Δερβίκααι*: sic etiam vocantur a Ptolemaeo VI, 10: *καὶ κατέχουσιν αὐτῆς (sc. Margianae) τὰ μὲν πρὸς τῷ Ἀξῷ ποταμῷ Δερβίκααι.* Melae lib. III et Straboni lib. XI *Derbices* [et Curtio III, 28.] dicuntur. — *Dercebiū* dicuntur *Periegetae* v. 734. —

ἄγγι δὲ Μάρδοι

Ἐτρκάνιοι, Τάπυροί τ', ἐπὶ δὲ σφισιν ὄλκον ἐλίσσει

Μάρδος, Δερκεβίων τε καὶ ἄρνεϊῶν πόμα Βάκτρων. «

Vide etiam H. Stephanum supra in *Diss. de διττογραφία*

*) Distinguendum probe *Δέρβη* ac *Δερβαίοι*; vid. Stephanum *Byzant.* l. l. et Valcknaer. in quaedam loca N. F. pag. 598.

Ctes. disputantem pag. 33. Equidem cum Strabone Derbices circa Oxum litoraue Caspii maris sedes fixas tenuisse crediderim, quae forsitan per Parthyaeam usque ad terram Bactrianam sese extenderint, adsentiente Hammero, qui Derbices et Tapyros in terra Taberistan, quae ab ipsis nomen invenerit, habitasse statuit. Vide Wiener Jahrbücher VII, p. 253. Lubens tamen ipse in Osiandri sententiam accido, (l. l. p. 24.) cujus verba potiora apponam: »equidem »Scythicam gentem fuisse crediderim, Cyri aetate propius »Indos sitam, cum de foedere Derbicum cum Indis inito »mentio injiciatur: inferiori vero tempore genti Persis in- »festae, quo facilius coerceretur, sedes prope Caspium mare »datas esse conjicio.« Poterat quoque esse gens nomadica, forsitan Scythica, quae ad Paropamisum usque olim porrigens, cum Indis ita in quandam venerit societatem conjunctionemque. Scythicam vero gentem fuisse, ex Aeliani Var. Hist. IV, i haud immerito concludas. Quae enim illic de Derbicibus enarrat Aelianus, haec permulti alii scriptores de *Scythis* ipsis referunt, ut copiose monstravit Perizonius, quem vide. Dicuntur autem Aeliano, ex justa virorum doctorum emendatione *Δελβίκααι*.

καὶ τοὺς ἱππεῖς Κύρου τρέπουσι] Quod saepius in bellis accidisse notum est, ut equi elephantum adspectu perterriti, terga dederint, insidentesque viros secum rapuerint. Omnia hanc in rem doctissimus jam collegit Bochartus in Hierozoic. P. I, lib. II, cap. 24 et seqq.

συνεμάχοντο γὰρ καὶ Ἰνδοί] D. H. *συνεμάχουν*.

C A P. VII.

ἐξ οὗ καὶ τελευτᾷ] Nemo nescit, quantopere ab his, quae Ctesias narrat, abhorreant ea, quae Herodotus, Xenophon, alii prodiderunt. *) Ut de Herodotea narratione

*) De Cyri adversus Massagetas bellum fuisse quidem qui retulerint, neque vero eorum quemquam veritatem exacte *perhibuisse*, auctor est Strabo pag. 774 B.

initium faciam, dicam aperte, quid sentiam. Videtur illa quidem non carere tragico ornatu, quo etiam reliqua de Cyro exornavit Herodotus, ad Graecorum animos sublimes illa quidem pulcre excogitata, ita tamen ut hoc saltem jure inde colligere possis: Cyrum, cum Scythis (*Turanis*?) bellum gerentem occubuisse. Atque talia abesse vides a Ctesiana narratione, simplici illa quidem, nihil a vero plane absonum portentosumque, nil exaggeratum continente, ideoque majori fide procul dubio dignâ. Quas easdem in partes abire Osiandrum laetatus sum, copiosius pag. 26 l. l. hanc in rem inquirentem. Ctesiae fidem addi vult ex Arriano (*Exped. Al. VI, 29*) et Strabone, (*XIV, p. 730*) qui Cyri monumentum atque cadaver laute et opipare conditum Alexandri aetate Pasargadis inventum fuisse retulerint; quod vix unquam fieri potuisse, si Cyri corpus a Scythis, ut Herodotus auctor est, tam indigne habitum fuerit, tamque discerptum. Deinde Cyro prorsus victo, Scythas in Persidem ipsam irrupuisse, par fuisse, sed de eo altum silentium. Denique vix intelligen posse, quâ Cyrus, cui tam foedus fuerit exitus, ad tantam nominis gloriam atque famam apud seros posteros pervenire, ipsumque imperium salvum ad ejus natos redire potuerit. » Venia igitur, ait Osiander, sit conjecturae, odio illi, in quod tyranni aut imperiorum conditores facile incurrunt, famam Cyri contaminare gestienti, fabulam de foedo Cyri exitu tribuendam esse. « Vel omnino a Graecis, libertatis amore ductis fabulam fictam dixeris, quo dura tyrannorum fata, vel sero a diis punitorum reliquis ante oculos ponerent, et ab omni imperii capiendi molimine eos depellerent. Qui rem ita se composuisse opinentur, ut, quemadmodum Uphagen, duos Cyros fuisse existiment, quorum alterius qui a Scythis fuit interemptus, fata ad alterum, Persarum regem male translata fuerint, ii vel magis a scopo aberrasse censendi sunt. Haec mea quidem de re admodum incertâ nimisque reconditâ sententia. Quod reliquum est, adscribam ea, quae de variis veterum super hac causa sententiis posuit

Bosius ad Cornelii Nepotis verba: XXI, (s. de Regibus) I, §. 2: *Prior horum (i. e. Cyrus) apud Massagetas in proelio cecidit: »In proelio contra Scythas sive Massagetas eum »cecidisse, etiam Herodotus I, Polyaeus VIII, Justinus I, »8 et Valer. Maxim. I, 10, scribunt: *) sed in acie captum »et cruci affixum, Diodorus II, 44. Aliter item Xenophon »VIII, et Ctesias in Persicis, qui ex acie saucium elatum et »in castris suis mortuum ajunt, postquam filiis praecepta »dedisset. Rursus aliter Joannes Malela et Lucianus libro »de Longaevis. Vide Usserii Annal. V, T. pag. 140 et 149. «* Quibus haec adjecit van Staveren: »Adde T. Hemsterh. ad »Lucian. T. I, p. 608, 609, et Wesseling. ad Diodori locum et ad Herodoti I, c. 214, lin. 78. «

νικῶ κατακράτος ὁ Περσικὸς] Rectius quidem scribes *κατὰ κράτος*, quae est doctissimorum sententia; vid. Wesseling. ad Diodor. Sicul. Eclog. XXII, 14, pag. 498, Tom II, Ducheri Praefat. ad Thucydid. Tom. II, p. XVIII, seq. ed. Beck. Conf. Held ad Plut. Vit. Timoleont. cap. XXI, pag. 84. At quoniam codices in vulgata persistunt, Photiusque et ipse in scriptoribus haud ita accuratis est censendus, vulgatam intactam relinquere praestat. Recurrit infra cap. XXV: *καὶ νικῶται κατὰ κράτος ἢ Περσικῆ στρατιᾷ*, ubi Lib. Monac. *κατὰ κράτος* se junctim. Et cap. XXXIII: *καὶ νικῶσι Πέρσαι κατὰ κράτος*. De significatione, quae est: *magna vi s. maxime*, valdequam, vid. Hype Obs. Sacr. ad Actor. XIX, 20, pag. 96, seq. Tom. II.

ἀναιρεῖται δὲ καὶ ὁ τῶν] D. H. *ἀν. δὲ ὁ τῶν*, omisso *καὶ*. Mox al. *Ἀμορῶαος*. Vulgo *Ἀμορῶος*; quod hinc et hoc loco, et cap. VI, correxi.

CAP. VIII.

βασιλέα καθίστη] D. H.: *καθίστησι* et mox pro *ἐπέ-*

*) Add. Syncelli Chronogr. p. 188 D. Eusebii Chronic. pag. 49. infra.

σησε: ἐπέστη. Ταννοξάρκην δὲ τὸν νεώτερον, ἐπέστησε δεσπότην Βακτρῶν etc.] Ex more Persicorum regum, qui filiis natu minoribus, fratribus aliisque cognatis satrapias s. provincias decernebant administrandas, ita tamen ut summum fratris, natu majoris imperium agnoscerent; ut v. c. §. 10. infra et alias saepe. Vid. Barnabas Brissonius de Reg. P. Pr. I, 171. pag. 241. *) ,cujus non immemor fuit, de hoc more monens Gesenius ad Jesai. X, 8. pag. 391 seq. Atque hos ipsos regis titulum sibi sumsisse, multis idem testimoniis confirmavit. Testimonio etiam est Ctesianus ille Cilicum rex *Syennesis*. cap. LVIII. Caeterum hic Tanyoxarces est idem, quem Herodotus perpetuo *Smerdin* appellat (III, 30. 65. 75.) et Justinus (I, 9.) *Ergin* sive *Merdin*; cum notante tamen J. Vossio, litera σ saepenumero nominum priorum initio affigatur. Apud Xenophontem (Cyrop. VIII, 7, 11.) Cyrus moriens Cambysi et ipsi regnum tradit, alterum filium, *Ταννοξάρκην* nomine, satrapam Medorum, Armeniorum et Cadusiorum designat. — Βακτρῶν καὶ τῆς χώρας καὶ Χωραμνίων] »Vide, ne per errorem irrepserint verba καὶ τῆς χώρας, quum in ora libri pro καὶ Χωραμν. notatum fuisset καὶ Χωρασμ. « *Schweighaeuser*. Et sanequam potest χώρας esse ortum e sequenti vocabulo, nisi leviori mutatione loco mederi velis, ut legas Βακτρῶν τῆς χώρας, ejecta particula καί.

Βακτρῶν [καὶ] τῆς χώρας καὶ Χωραμνίων καὶ Περσίων, καὶ Καρμανίων] De Bactris supra vidimus ad cap. I. De *Choramniis* difficilior quaestio. Nam Stephanus Byzantinus pag. 725. ed. Pined. ex Ctesia *Choramnaeos* (Χωραμναῖοι) laudat, gentem in Perside admodum feram, ut adeo cervos cursando capiant, aliaque hujus generis haud pauca agant. Χωραμναῖοι, αἰτ, ἔθνος Περσικὸν ἀγρίων ἀνθρώπων. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῳ· οὕτω δὲ ταχύς

*) Etiam apud Turcos simile quid obtinuisse, monet Hammerus die Staatsverfassung des Osmanischen Reiches, Part. II, pag. 75.

ἔστιν ὁ ἄγριος ἄνθρωπος, καὶ διώκων τὰς ἐλάφους κατυλαμ-
βάνειν' καὶ ἄλλα πλεῖστα περὶ αὐτῶν φησι. Quae ipsa mo-
vebant Largerium, ut Ctesiae Choramnaeos eosdem putaret
atque Chorasmios, *) de quibus alii auctores similia perhi-
bent, quique Bactris, Parthis et Carmaniis vicini quoque
sunt. Equidem hic de ea terra malim cogitare, quae nunc
Chorassan dicitur, bene distinguenda ab ea, quae nunc
est *Chowaaresm*. Comprehendit autem Chorassan terras
Ariam et *Margianam* et proprie est: *solis terra, terra orient-
talis* (Morgenland). Vid. Wahl. Vorder- u. Mittel-As. I,
p. 561. Diodorus quoque e Ctesia populos, quos sibi Ninus sub-
egit, recensens II, 2, ita: (ἐκτιρέυσε δὲ τῆς χώρας) — ἔτι δ'
Ἑρκανίων καὶ Δραγγῶν πρὸς δὲ τοῦτοις Δερβίκων καὶ Καρ-
μανίων, καὶ Χωρομναίων **) ἔτι δὲ Βαρκανίων καὶ Παρ-
θυσίων. Parthi qui apud Ctesiam occurrunt, Diodoro l. l. sunt
Parthyaei, quamvis alio loco II, 34 *Parthos* quoque habet,
qui Assyriis et postea Medis paruere. Cf. etiam Majus ad
Luciani Macrob. T. VIII, p. 471. Bip. Occurrunt autem,
observante Wahl. (Vorder- u. Mittelas. I, pag. 219. 545.)
saepius apud Romanos Graecosve scriptores nomina. *Παρθία*,
Παρθυσία et *Παρθυσίνη* pro ea terra, quae vulgo *Media Magna*
appellatur. Videntur enim ista nomina eandem habere no-
tionem originemque, ac *Pars*, *Pers*. Vid. ibid. pag. 219.

*) De *Chorasmis* vid. Steph. Byzant. s. v. pag. 722 Pined. Szabo Descript. Reg. Pers. p. 157 et 158. coll. Wahl. Vorder- u. Mittelasien I, pag. 556. Est enim sita veterum *Chorasmia* (hodie *Chowaaresm*) secundum Oxi ripas usque ad mare Caspicum. — Occurrunt iidem apud Curtium VIII, 1, 8, ubi conf. Freinshem.

**) Ita Ctesiae haud immemor Wesselingius edidit, cum alius co-
dex ferret *Χωράσμων*, alii *Ρόμων*. Equidem tamen eam scripturam,
quam Stephanus Byz. l. l. affert: *Χωρομναίοι* rectiorem esse cen-
seo, quam sponte in Ctesia reposuissem, modo in ullo libro vetusto
ita reperissem.

De Parthyaëa, quae hodiernis est *Faraschwad*, cf. Hammer. Wien. Jahrb. VII. pag. 253.

De Caramaniis (hodie *Kirman*) v. Heeren Ideen etc. I, 1. p. 243 sq. et v. Hammer Wien. Jahrb. VIII. p. 299 sq. cf. etiam Wahl. Vorder- u. Mittel-As. I, pag. 584 seqq.

De Barcaniis v. supra ad cap. V. In margine: *Βαρκανίων*. Mox liber Monacensis *πίθεσθαι*.

Σπιτάκη γ μὲν] Supra cap. II idem dicitur *Σπιτάκης*.

καὶ Ἀμόργην φίλον τούτοις, τῶν δεξιῶν ἐμβαλλομένων, ἐποιεῖτο καὶ ἀλλήλοις καὶ τοῖς μὲν ἐμμένουσι etc.] Difficultatem facessunt ista *καὶ ἀλλήλοις*, quam quidem sustulit LARGERIUS libere vertens: »il voulut aussi qu'ils se liassent »entre eux et avec Amorgès de la plus étroite amitié et les »obligea de se donner mutuellement la main, comme un »gage de cette amitié.« Possis ita h. l. explicare: Amorgen his amicum reddidit, et eosdem rursus sibi ipsis amicos reddidit vel inter se reconciliavit. *καὶ ἀλλήλοις* breviter dictum pro *καὶ τούτους ἀλλήλοις* (s. αὐτοῖς) *) ἐποιεῖτο φίλους; atque iisdem in gratia atque mutuo amore remanentibus bona precatus est etc.

τῶν δεξιῶν ἐμβαλλομένων] Monacens. liber *ἐμβαλλομένων*. De eo more, ex quo dextra data fidem suam obstringebant, idque ipsum pro sanctissimo fidei pignore habitum esse volebant, post Brissonium de Reg. Pers. Princ. I, 163. pag. 225 plurima, nec nostro loco omissa, eruditissimus FREINSHEMIUS ad Curtium VI, 4. 14.

ἐπηράτο δὲ τοῖς χειρῶν ἄρξουσιν ἀδίκων] i. e. dira iis imprecatus, qui primi alteros aggressi fuerint; LARGERIUS: »il fit des imprécations contre ceux, qui la violeroient les premiers.« Laudat deinde de hac locutione, qua

*) Ut in Thucydide III, 81, *οἱ πολλοὶ τῶν ἱκετῶν — διέφθειραν αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ἀλλήλους*; v. Hemsterhus. in Misc. Obs. X. p. 209.

optimi quique usi sunt auctores, Demosthenem advers. Aristocr. p. 410 lin. 10 et Leopard. Emendatt. X, 12. Add. Vigerum de Idiotism. L. Gr. pag. 156 ibique Zeunium, Perizonium ad Aeliani Var. Hist. I, 14.

ἔτελεύτησε — βασιλεύσας ἔτη λ'] Parum diverse Herodotus undetriginta annos Cyrum regnasse narrat (I, 214). Sed cum Ctesia et Justinus (I, 8) et alii faciunt; inter quos Dinon et ipse rerum Persicarum scriptor *) triginta annos Cyrum regnasse, septuaginta vixisse tradiderat, Cicerone auctore de Divin. I, 23. §. 46, ubi haec annotavit Davisius: »Ita quidem plerique. Vid. Photium Cod. LXXII, col. 112 et Justinum I, 8, 14. Sed Cyrus uno et triginta annis rerum potitus est, ut ait Sulpicius Severus H. S. II, 9. **) Quin et eum ἑκατοντουτῆ γενόμενον, excessisse vitâ, tradit Lucianus Macrob. T. II, p. 420. 471 [T. VIII, p. 122. Bip.] Xenophon nihil nisi admodum provectum aetate (μάλα δὴ πρεσβύτης ὄν) Cyrum defunctum esse tradit. (Cyrop. VIII, 7. 1.) Quodsi vero in canone Assyriorum regum novem modo annos Cyrum regnasse legimus, id bene ostendit Largerius ad tempus hocce referri, quo demum Assyriorum rex Cyrus est factus, capta Babylone, 538 a. Chr. n. Excessit vero Cyrus vita, 530 a Chr. n.; qua igitur ratione omnia propemodum sibi cohaerent. Quod Gedoyni ***) refutandi causa utiliter monuit Largerius, qui mortem Cyri ponit in annum 530 a Chr. n. et Olymp. 62. 3. (Tab. Chronologiq. pag. 629.) Itaque ex Dinonis et Ctesiae ratione Cyrum pervenisse usque ad finem anni 218

*) De Dinone, ne plura afferam, videas modo quos laudarunt Solanus ad Luciani Macrob. T. VIII, p. 470. Bip. et Interpr. ad Corn. Nepot. Conon. 5. fin. p. 197. Fisch.

**) Sic plane Syncellus Chronograph. pag. 186. B.: Κύρου πρώτου βασιλέως Περσῶν ἔτη λά.

***) Mem. de l'Acad. d. bell. Lettr. XIV. p. 243. Not.

aer. Nabonass. (i. e. 528. a. Chr. n.) statuit I. C. Scaliger, de emend. temp. p. 402.

Κτησίτου λόγος τοῦ Κνιδίου] Monac. lib. Κνηδίου.

C A P. IX.

ἀπέστειλε τὸν τοῦ πατρὸς διὰ Βαγαπίου τοῦ ἡμιάδρονος εἰς Πέρσας ταφῆναι νεκρόν] D. H.: τὸν τοῦ πατρὸς νεκρόν διὰ Β. τοῦ ἡμ. εἰς Π. ταφῆναι καὶ τᾶλλα etc. Neque vero suffragatur liber Monacensis. — E quo loco satis concludi potest, Cyrum alio regni amplissimi loco habitantem, patriam tamen in terram afferri ibique sepeliri voluisse. Ac multi sunt veterum, qui Cyri sepulcrum Pasargadis non solum memorant sed accurate describant, quin adeo ipsi se suis oculis vidisse affirmant. Unde accuratam monumenti descriptionem contexit Hoeckius: Veteris Mediae et Pers. monument. pag. 69 — 72. Quae enim rudera undecim millia Germanica septentrionem versus a Persepoli ad vicum, qui hodie dicitur Marghab, inveniuntur, plerumque ab incolis appellata *Meschid - Mader - Suleiman* (i. e. *templum matris Salomonis*) *) ea ad Cyri sepulcrum pertinuisse contendit Morierius, recens investigator. Cui tamen jure obloquutus Hoeckius l. l. pag. 61. Nam Pasargadis Cyri sepulcrum fuisse, uno ore clamant veteres; quae certe urbs, cujus ad Cyrum usque primordia revocantur, prima melioris et cultioris vitae sedes apud Persas memoratur, patria regum qui inde regnum et capiebant **) et defuncti quasi deponen-

*) Descripsit tabula adjecta Hoeckius l. l. pag. 53. seq. — Vide quoque J. de Hammer in annal. Viennens. VIII, p. 324. et IX, p. 70, qui ex orientalibus fontibus potissimum docere instituit, haec aedificia ab ea, quam Orientales *Houmai*, Graeci vero *Parysatin* matrem Artaxerxis Mnemonis vocant, esse extracta.

**) Conf. modo Plutarch. Artaxerx. cap. III.

bant. *) Quare ibidem regum fuisse sepulcra, a vero minime, si quid video, abhorrebit. Ac supersunt vel hodie magna quaedam amplissimorum aedificiorum rudera, aliquo intervallo a Pasargadis meridiem versus sita eo in loco, qui non minori sanctitate religioneque insignis fuisse perhibetur, ubi *Persepolin* urbem extitisse vulgo contendunt. Vocantur hae ruinae ab hodiernis harum regionum incolis *Tschil Minar*. Atqui totum istum campum, in quo utraque urbs et Pasargadae et Persepolis fuerit condita, consecratam **) Persarum sedem principem sacramque patriam equidem duxerim; id quod ipsum, haud sine magna sapientia institutum, ad Persarum imperium augendum, quantum valuerit, dici vix potest. Atque hoc ipso in loco sacro defunctos Persarum reges solemniter sepultos atque conditos fuisse, jure mihi contendisse videntur viri primarii, quorum locos supra adposui. Et ipse Ctesias testimonia hanc in rem exhibet, §. 13. (coll. §. 15.) 44. 45. Impugnavit quidem ex parte hanc sententiam, quae Persepoli regiam mortuorum quasi

*) Copiosius in hanc rem inquisivit Heerenius, *Ideen etc.* I, 1. p. 235 seq. 261 seqq. 272 seq. Add. Hoeck. l. l. pag. 64 sq. 66 — 68. Creuzer. *Symbol.* I, pag. 689 seq. — Conf. etiam infra ad cap. XIX.

**) De situ utriusque urbis luculenter exposuit Ritterus, *Erdkunde* Tom. II, pag. 85 — 87. Haud quidem sum nescius, magnopere inter viros doctos disceptari, utrum ambae urbes una tantum fuerint urbs, diversis nominibus vocitata, an duae reapse urbes inter se diversae, sed eadem religione insignes. Vid. Heeren. *Ideen etc.* I, 1. p. 265 sq. 625 sq. 642 sq. Hoeck l. l. pag. 62 sq. Quod certe ad liquidum perducere, uti vix erit hujus loci, ita tamen, quod sentio, aperte dicam. Vix mihi persuadere possum, unam eandemque designari urbem per Pasargadas et Persepolin, sed diversa fuisse loca, haud multum inter se distantia, eadem tamen religione et soli sanctitate consecrata, ut universa ista regio, in qua utraque urbs sita fuerit, pro sanctissima Persarum patria eaque principe et vivorum et mortuorum fuerit habenda. (die eigentliche Heymath — Todtenheymath). Vid. viros supra laudatos.

sedem fuisse vult Hammerus, in Annal. Vienn. VIII, pag. 321 seq. Nequaquam enim Persepoli tantum regia fuisse sepulcra, quae eadem et in monte regio (*Rahmet*) et in monte duplici (*Akdepe* s. *Duta*) et vero etiam Ecbatanis et Arbelae reperiantur, eversa illa quidem a Caracalla Caesare. Deinde quae pompa solemnium gentium cunctarum regi dona in veris festo (*Newrus*) offerentium, in monumentis sit conspicua, eandem minime ad mortem sepulcraque spectare, sed potius ad vitae vigorem ac florem, imperii majestatem et amplitudinem, alia id genus. Accuratus et Pasargadas et Persepolin distinguit summus Zoega de Obelisc. pag. 314, quarum urbium illa sit antiquior, haec recentior, a Dario Hystaspis forsitan exstructa, utraque tamen sepulcris regis incluta. Sed vide uberius disputata ad cap. XV. De Cyri sepulcro Pasargadis aedificato vid. ibid. pag. 365 seq. atque conf. quae nuper admodum in eandem rem disseruit Osiander, altero programme, quo Cambysis res, prout a Ctesia memoriae sunt proditae, accuratius examinat, (Stuttg. 1821) pag. 7. Not. 21.

καὶ τᾶλλα ὡς ὁ πατήρ ᾠρίσατο, διακήσατο] Haud dissimili ratione Diodorus Sicul. XII, 64: ὁ δὲ Πιστοῦμιος, δόξας καλῶς διεφικένας τὰ κατὰ τὸν πόλεμον.

τῶν δὲ ἡμιαρῶν Ἰσαβάτης κ. τ. λ.] Admodum in hoc nomine variatur: D. H. habet Ἰσαβάτης, et liber Monacens. Ἰκαλβάτης; in Marg. Max. Ἰκαλβάτης Conf. Henr. Stephanum de διττογραφία etc. supra pag. 33.

ὅς καὶ παρὰ τῷ πατρὶ μέγιστος [καὶ] μετὰ τὸν Πετισάκα θανατόν] D. H. μέγα ἦν, renitente libro Monacensi. Verba quae sequuntur καὶ μετὰ τὸν Πετισάκα θανατόν vulgo perperam ad sequentia trahunt: καὶ μετὰ τ. Π. θανατόν οὗτος σιρ. At qui fieri potuit, ut homo, tantis cruciatibus quantis de Petisaca legimus, affectus, ad Cambysis usque regnum vitam produxerit? Hoc profecto omnem veritatem excedit. Itaque levissima mutatione mendum sustuli, interpunctionem immutans et particulam καὶ male textui inculcatam uncis inclu-

dens. Etiam Osiandrum l. l. pag. 9 huic loco ita succurrise postmodo vidi, ut pro καὶ recipi vellet ἤν, et punctum post μέγιστος deleri. Caeterum hoc loco semel lectores velim monitos, ut attendant, quanta vel apud veteres Persas fuerit eunuchorum et auctoritas et potestas, qui regibus ita fuere affixi, ut omnia fere ab illis penderent, eorumque consilio universa prōpmodum administrata. Quod ipsum in novo Persarum regno nec minus quam in Turcorum aula et apud reliquos orientis populos et semper obtinuisse et hodieque obtinere quis est, qui nesciat? *) Quapropter vel in eo ipso Ctesiae fidem in rebus Persicis enarrandis secundum eorundem annales, quam maxime cerni putem, quod tam accuratus ubivis reperitur in iis indicandis eunuchis, qui apud quemque regem plurimum polluerint. Quod obiter hic velim monitum. De Persicis eunuchis caeterum conferantur praecipue Brissonius de Reg. Pers. Princ. I, 91. pag. 137. 115. pag. 165 seq. II, 164. pag. 505 seqq. Heeren. Ideen I, 1. pag. 497 sqq. 501. et Ctesias ipse §. 13. 20. 5. 11. 19. 27. 29. 30. 45. 49. 53. 38. 39. 40. 44. Add. Osiandrum l. l. pag. 8 seq. et Freinshem. ad Curt. III, 3. 23.

οὗτος στρατεύει ἐπ' Αἴγυπτον καὶ τὸν Αἴγυπτίων βασιλέα Ἀμυρταῖον, Κομβαφέως τοῦ ἡμιάρχου] D. H.: καὶ τῶν Αἴγυπτίων τὸν βασιλέα Ἀμυρταῖον καὶ νικᾷ Ἀμυρταῖον, Κομβαφ. κ. τ. λ. — Atque his quidem obloquuntur gravissimi rerum scriptores, Herodotus (II, 140. III, 15.) Thucydides (I, 110.), coll. Diodoro Siculo (XI, 74. 77.)

*) De eunuchis in Turcorum aula vid. Lüdeke, türkisch. Reich. I, 286. coll. Paulsen Regierung des Morgenland. 417 ff. 431. 434 sq. Rosenmüller Morgenl., ad Ierem. XXXVIII, 7. nro 1026. Tom. IV. p. 289. v. Hammer des Osmanischen Reichs Staatsverfassung. Part. II, pag. 63 sq. de eunuchorum praefecto, qui dicitur Kialar Agassi, summaque illius vi ac potestate. Atque hujusmodi praefectus, plurimum in aula regia pollens jam apud Danielelem I, 3 reperitur (דַּנְיֵאלִים) de quo Berthold secundo ad Daniel. excursu pag. 820.

Secundum hos enim Amyrtaeus iste in Artaxerxis Longimani tempora cadit, sexaginta annis post expugnatam a Cambyse primitus (525 a. Chr. n.) Aegyptum, cui tunc regio imperio praeerat Psammenitus, Amaseos filius. Nam Artaxerxis illius tempore Aegypti Atheniensium classe adjuvi seditionem moverant Jnaro sub regulo; quo tamen victo et cruci affixo, reliqui in paludes proximas sese abdidere, duce Amyrtaeo, qui Jnari capti in locum successerat. (458 a. Chr. n.) Quae cum ita sint, fidem hisce scriptoribus vix derogandam esse audeam, neque vero tam intempestive *) Ctesiae exprobrarem, quod ea nobis prodiderit, quae procul dubio sic in annalibus Persarum, unde historiam suam hauserat, invenerat tradita. Confer tamen infra §. 32. Osiandro etiam l. l. pag. 11 Herodoti narratio probabilior videtur, cum Cambysis crudeliter gesta non omnia in membranis istis, unde Ctesias hausit, memoriae prodita esse, credibile sit, ut Amyrtaeum istum Ctesiae, unum ex filiis aut cognatis Psammeniti fuisse, autumare liceat. — Caeterum de Amyrtaeo haec laudat Gottleberus ad Thucydidis l. l.: » v. Herod. II, 140. » III, 15. Ex h. l. ut et Diodor. XI, 71 et Ctesiae exc. partet, Amyrtaeum et Jnarum circa Olymp. 79 excussisse jugum; v. Wesseling. ad Herod. III. pag. 201. Euseb. Chron. » p. 133 auctor est Aegyptum a Persis defecisse et Amyrtaeum regnasse Olymp. 91. Falso: nam defectio Amyrtaei fuit prior bello Peloponnesiaco et hoc incidit in Olymp. » 87, 1. «

ἐφ' ᾧ γενέσθαι ὑπαρχος Αἰγύπτου] i. e. ea lege, ut ipse Aegypto fieret praefectus; noto dicendi usu. Quod ad vocem ὑπάρχου attinet, jam alii enotarunt, modo satrapam ipsum eadem designari, modo alios inferioris ordinis praefectos, qui etiam οἰκονόμων nomine occurrunt, ut apud

*) Id quod LARGERIO accidisse doleo. Ita enim ille: » Ctesias » donne ici une preuve si évidente de son ignorance, qu'elle suffit » pour le décréditer dans tout le reste. « !!!

Joseph. Antiquitt. XI, 6. Vid. Heeren Ideen. etc. I, 1. p. 528 seq. Nostro in loco satrapam ipsum intelligi, perquam est credibile. Sic, quod Largerium minime subterfugit, a Xenophonte idem Teribazes et ὑπάρχων et satrapa dicitur; Anabas. IV, 4 §. 4 et VII, 8. §. 25. coll. Diodor. Sicil. XIV, §. 27 Tom. I. p. 663. Plura leguntur in Starzii Lexic. Xenophonteo pag. 365 Tom. IV. Conf. infra Persicc. Fraggm. 14.

Caeterum de *Satrapis* Graecorum ac Latinorum consulatur Barn. Brissonius de Reg. Pers. Princ. I, 168. pag. 234. Nomen ipsum Persicum esse omnes fere consentiunt, quid vero significet, dissentiunt. Namque 𐎧𐎠𐎧𐎡𐎴 *regium portarum custodem* denotari, quidam volunt, alii aliter; vid. qui caute in his est versatus, Gesenius Lex. V. T. pag. 29. Sic Berthold. secundo ad Daniel. Excurs. pag. 823 commune praefectorum (Statthalter) nomen fuisse ait 𐎧𐎠𐎧𐎡𐎴, unde apud Persas 𐎧𐎠𐎧𐎡𐎴 apud Graecos σατραπείης. Alii denique Indicam huicce vocabulo asserunt originem, cum apud Indos hodieque Mahrattarum principes dicantur *Rattra-pati* i. e. *umbrauli s. umbellae domini*; vid. Ritteri Erdkunde II, p. 114. Eandem sententiam sequitur auctor libri bonae frugis plenissimi, Recherches nouvelles sur l'histoire ancienne. (Paris 1814.) III. p. 105. Unde quoque apparere, antiquitus hoc fuisse istius modi ducis aut praefecti, ut umbella ante ipsum praeferreretur, utque sub umbella judicia pronuntiaret. Sunt etiam, qui *Satrapae* vocabulum e duabus vocibus compositum esse contendunt, ex *choetro* i. e. *urbs* et *pad* i. e. *custos*. In quibus Langlès Not. à l. voyage d. Chardin X. p. 165, assentiente Reynier sur l'Economie publique d. Pers. pag. 66 Not., qui idem nolit eos sequi, qui *Satrapae* vocem corruptam esse credant e *Marz* et in Plurali *Marazebath*; quo sc. nomine s. titulo regionibus finitimis praefecti afficiebantur. (v. Herbelot Bibl. Or. s. v.) Comparari hisce possit Nostrum *March*.

Διὰ Ἰξυβάτου] D. H. Ἰξυβάτου.

καὶ αὐτὸς οἰκτιροφάνως] i. e. sua ipsius voce, *mündlich*. Vix autem alibi hoc adverbium reperias.

ζωγρίαν δὲ λαβὼν τὸν Ἀμυρταῶν] id est ζῶντα. Num. 21. 835. Deuter. 2. 34. Hesych. sed ζωγρία ἐλεῖν Zosim. & D. H. ad pag. 41 Photii in Theoph. Simocat. verba ζωγρίαν ἔλαβον. Et sanequam crebro apud optimos quosque scriptores ζωγρία λαβεῖν s. ἐλεῖν, v. c. apud Herodot. VI, 28. 37. Diodor. Sic. XVI, 16. Ctes. §. 2. 3. et apud Polybium, cujus locos excitavit Schweighaeuser. in Lexic. Polybiano pag. 294. Idem vero est ζωγρίαν (i. e. ζῶντα) λαβεῖν τινα. Extra omnem dubitationem posuit, non praetermisso nostro loco, Wesseling. ad Diodor. Sicul. Eclog. XXV, 2. pag. 510 Tom. II. coll. ibid. XXIII, 8. Add. Schleusneri Thesaur. V. T. Tom. III, pag. 10 ibique praecipue Macab. II, 12, 35 et Henr. Stephani Thesaur. L. Gr. V. pag. 733 ed Valpy. Neque vero, in dictione ζωγρίαν λαβεῖν, istud ζωγρίαν descendit a substantivo ζωγρία, *captivitas*, ut abstractum pro concreto positum existimetur; quemadmodum perperam Thesauri Stephaniani editores contendunt; sed descendit a nomine ζωγρίας, quod *hominem, qui vivus capitur* designat, plane eodem modo quo τραυματίας *) *hominem vulneratum*.

ἢ ὅτι εἰς Σοῦσα ἀνάσπαστον σὺν ἑξακισχίλοις Αἰγυπτίοις — ποιήσατο] Liber Monacensis in rasura a manu correctum habet σοῦσαν. — ἀνάσπαστον ποιῆσθαι Persae dicuntur, qui gentes debellatas ex ipsorum sedibus motas plane alium in locum eumque remotissimum transferre solebant. Morem attigerunt Wesselingius atque Largerius ad Herodoti VII, 30. et 80, Valckenaer. ad ejusdem IV, 204, Brissonius

*) Vid. Herodot. III, 79. Diodor. Sicul. II, 25. Lexic. Polybian. pag. 621. Plutarch. Marcell. 26. fin. Philopoe. 5 med. Hinc in ejusdem Plutarchi Pyrrho, cap. 21 merito correxit Bryanus τραυματίων e vulgato τραυμάτων.

l. l. II, 222. pag. 586. Heeren. Ideen etc. I, 1. pag. 424. Conf. infra §. 40 et Gesenii Commentar. in Jesaiam, cap. XXXVI, 16.

Susorum vero urbis, ad Choaspem sitae frequens cum apud veteres, tum apud recentiores mentio. Fuit enim Susiana terra caput, sedesque Persarum regia verno tempore. Tu vide Heeren. Ideen. I, 1. pag. 327 seq. Szabo. descript. Reg. Pers. pag. 149, Berthold. ad Daniel VIII, pag. 480, Hoeck. Monument. Vet. Med. et Pers. pag. 90 seq. De situ urbis diversas in partes viri docti abeunt. Sunt enim, qui Susa vetera in loco, qui hodie appellatur *Schusch*, quaerenda esse censeant. Quorum in numero praeter Rennelium, M. Kinnair et Barbier du Bocage vel Hoeckium fuisse video. Iis vero obloquutus praeter alios (v. c. Herbelot, Danvillius, Mannertus, etc.) Hammerus, qui in eo loco, qui nunc dicitur *Schuster*, vetera Susa condita esse perhibet. Vide Annal. Vienn. Tom. VIII. pag. 355 seq. 365—371. coll. Ritteri Erdkunde II. pag. 91 seq. Caeterum nomen ipsum urbis sonat *lilium*, quibus regio ista abundat; est enim *lilium* לילי (*Schúschan* *), quod Persice sonat *Susan*; vid. Hammer. Fundgruben des Orients VI, 3. pag. 339. coll. Hoeck. l. l. pag. 90. Possis igitur existimare *liliorum urbem* (*Lilienstadt*), quae inter urbes eodem modo excellit, quo *lilium* inter flores.

οὓς αὐτὸς ἡρετίσατο] i. e. quos ipse *delegerat*. Saepius hac notione *αἰρετίζειν* apud LXX; vid. Schleusneri Thesaur. Philol. in V. T. Tom. I. pag. 89. Apud Polybium quoque aliquoties *αἰρετιστής*; vid. Lexic. Polybian. pag. 17.—Mox ad *Περσῶν δὲ δύο* supple: *μυριάδες*. At D. H.: *ἑπτακισχίλιοι δύο*.

*) Vid. Gesenius Hebr. Wörterbuch. s. v. pag. 1128. et qui laudantur a Chr. L. Schlichter, in Decimis Sacris s. Observatt. in N. et V. T. (Bremae 1752.) Obs. XXXIV. §. 5. pag. 254. not.

C A P. X.

μάγος δέ τις Σφενδαδάτης ὄνομα, ἁμαρτήσας καὶ μαστιγώθεις ὑπὸ Ταννοξάρκου] Pro μάγος alii et Monac. lib. μέγας. Mox D. H. Σφανδαδάτης, et in seqq. pro Ταννοξάρκην lib. Monac. Ταννξάρκην. — Conf. etiam Henr. Stephanum de διττογραφία etc. supra pag. 32 seq.

Qui vero hic Sphendadates appellatur, cum Herodotus semper nominat *Smerdin*, Justinus (I, 9.)*) *Mergin*, Aeschylus *Merdin* (*Μέρδιον*). Et sanequam Ctesianam et Herodoteam narrationem nonnihil differre negari nequit, ita tamen ut in summa rei, in parricidio commisso utrique conveniat, in singulis quibusdam utrique invicem a se et ab aliis discrepent**). Namque Herodotus Smerdin a Cambyse fratre, somniis excito, in Persiam missum ibique Prexaspis opera interemtum narrat (III, 30). Postea demum duos magos, quorum alter facie simillimus fuit interfecto regis fratri, ejusdemque et ipse tenuit nomen, Cambysis imperium detrectasse regnumque occupasse (III, 61 sq.). Aliter Justinus qui in eo cum Herodoto consentit, quod Mergin a Cambyse fratre somniis exterrito sublatum vult, operâ Cometis cujusdam et ipsius magi. Qui idem magus ubi Cambysem obiisse audiit, fratrem suum, Oropasten, qui Mergidi prostrato persimilis fuit oris et corporis lineamentis, subjecit, ut Mergidis nomine regnum administraret.

In tali veterum scriptorum dissensione, tamen temperare sibi Largerius non potuit, quin pro more in Ctesiae narrationem inveheretur, Herodoteamque multo probabilio-

*) Vid. J. Vossii notam ad h. l. supra jam ad cap. 2 allatam. Aeschylus locus est in Persis 774 ubi tamen pro *Μέρδις* alii habent *Μάρδος*. At jure damnant Scholia vetusta, assentiente Rutgersio (Var. Lect. p. 231.) et Brunckio, qui primae literae (Σ) absorptionem ex metri necessitate factam putat; id quod in alijs quoque vocabulis usitatum.

**) Quae eadem est Osiandri sententia, altero programme pag. 12.

rem ac veri similiorem diceret. Quod equidem parum perspicio. Insunt in utraque narratione, quae suspectam reddere possint eandem, insunt nec minus, quae ab utroque narratis fidem conciliare possint, ut sanequam difficile fuerit certi quid pronuntiare, nisi hanc ob causam Ctesiae fidem potio-rem dixeris, quoniam illi regios annales adeundi fuerit copia, quâ destitutus Herodotus ea tantum, quae famâ acceperat, retulerit. Dissertit eandem in rem Kleukerus ad Zedavest. III. p. 247. Not. Quod enim Ctesias Tanyoxarcem Cambysis fratrem, Bactris praepositum, eundemque a mago, qui dein callide ipse occupaverit regnum, interfectum tradat, id nequaquam cum Herodoteis posse componi, nisi si Bactrianam terram, de qua hic sermo, eandem statueris atque illam, quae a Plinio inter Elymaidem et Susianam collocatur *). Quae vero Ctesias ipse adjecerit, ea jam satis esse, ut rem ipsam indubiam reddant. Namque fieri nequitiam potuisse, ut quinque per annos Magus iste, qui falso Smerdis s. Tanyoxarcis nomine regnum occupavisset, a nemine agnosceretur, ab eunuchis praesertim, aliisque, qui circa verum germanumque Tanyoxarcem olim fuissent. Neque invitus equidem concesserim, in regnis, qualia apud nos hac tempestate florent, talem fraudem non ita diu accidere potuisse; in orientalibus autem secus rem sese habere, nemo historiae vel obiter peritus, infitias iverit. Atque significavit ipse Justinus l. 1.: » quae res eo occultior fuit, quod » apud Persas persona regis sub specie majestatis occultitur.« Add. Brisson. de Reg. Pers. Princ. I, 27. pag. 34 seq. Quod idem de Assyriorum regibus constat. Hinc de Ninyâ Diodorus Siculus II, 21 inquit. — *ἐν τοῖς βασιλείοις τῶν ἅπαντα χρόνον διέτριβεν, ὑπ' οὐδενὸς ὁρώμενος πλὴν τῶν παλλακίδων καὶ τῶν περὶ αὐτὸν εὐνούχων.* Conf. etiam Freinshem.

*) Plin. H. N. VI. 27. coll. Freret in Memoires de l'Academ. d. bell. Lettr. Tom. IV. p. 611.

ad Curtium VIII, 9, 23. Berthold. ad Danielelem Excurs. II. pag. 819 seq.

παρόησιάζεται ταῖς διαβολαῖς] D. H. παρ. δὲ ταῖς δ. Mox ibid. etiam Ἀμυτις, ut in vulgatis.

Ἀμυτις δὲ ἡ μήτηρ τὰ τοῦ μάγου κ. τ. λ.] Vel hoc ex loco intelligi potest, quanta fuerit apud Persas regis matris auctoritas, quantumque illa in omnibus, quae agebantur, polluerit. Id quod praeter alia et Amytis et Parysatidis potissimum exemplum confirmat. De quo plura deinceps. Conf. Heeren. Ideen I, 1. pag. 501 seq. Conf. Ctesiae cap. XXXVI. XL. XLI. XLII. coll. XLIV. Quae eadem ratio vel hâc tempestate subinde in Turcorum aula; conf. v. Hammer Staatsverf. des Osman. Reichs. Part. II, p. 73. 74.

οὐδὲν δὲ ἦττον ἀνελεῖν ἐμελέτα] D. H. [ἐπεὶ] οὐδὲν δ. Et liber Monacensis: ἐπεὶ οὐδὲν ἀνελεῖν ἐμελέτα. Max. Marg. ἐπεὶ οὐδὲν ἀνελεῖν ἐμελέτα.

κρούφα δὲ Ἀμύτιος εἰς πρᾶξιν ἀγαγεῖν τὴν μελέτην ἔσπευδε· καὶ λαμβάνει πέρας ἢ πρᾶξις] Notanda locutio, quae recurrit §. 35, adhibita etiam a Plutarcho, Vit. Ciceron. 7 med. οὐδὲ λήψεται πέρας ἢ κρίσις, ubi conf. Coraj. pag. 411. Idem Num. 12: πέρας σχεῖν. Atque ipse Plato Phaedr. §. 41: πέρας ἐχέτω ὁ λόγος, ubi conf. Heindorf. pag. 234. Plura suppedabit Lexicon Polybianum pag. 462, unde aliquos locos exscribam: V, 31, 2: πέρας λαμβάνει ὁ πόλεμος. X, 32, 6: πέρας εἶχε τὸ πρᾶγμα. XI, 34, 14: τὸ πέρας τῆς στρατείας τοιαύτην ἔλαβε τὴν συντέλειαν.

ὡς δ᾽ ἦθεν ἀδελφοῦ βασιλέως κατεκτόντα] »ut qui falso iudicium fecerit de regis fratre,« »ut qui falso regis fratrem accusaverit.« Quo sensu aegre careas τῷ δ᾽ ἦθεν.

ἀποτηθῆναι] »al. ἀνατηθῆναι, ὡς δὲ. Sed ἀποτέμνειν in his solemne; vid. ad cap. IV.

ἀμφιασθῆναι τὸν μάγον] ἀμφιασθῆναι a. verbo ἀμφιμάζειν, quo senioris aetatis scriptores atque etiam Alexandrini utuntur pro verbo ἀμφιέννυμι; vid. Alberti ad Hesych. l. p. 295. Dorvillii Vann. Critic. pag. 610. Hinc non omisit

Sturzius in libro de dialect. Alexandr. pag. 146. Add. Schleusneri Thesaur. philolog. in V. T. Tom. I. pag. 196. Jacobs. ad calcem Dionys. Halicarnass. de Composit. Verbb. ed. Göller pag. 259.

αἵματι γὰρ ταύρου, ὃ ἐξέπιεν, ἀναιρεῖται Ταννοξάρ-
κης] » Venenosum enim esse docent medici: et non alio
» veneno extincti Midas, Themistocles, alii. Vid. Ptolem.
» Hephæstionis excerpta apud Photium. « *Andreas Schottus.*
Et monuit eadem de re Largerius, constantem fuisse vete-
rum opinionem, ut sanguinis taurini potum letiferum esse
crederent. Accessit Wesselingii auctoritas ad Diodori Sicul.
XI, 58: » Sanguinem taurinum si bibatur, pestilentem esse,
» docent Nicander Alexipharm. 312 et Dioscorides Alexiph.
» c. 25, ferunturque eo hausto periisse Tanyoxarces in Cte-
» siae Persic. c. 10 Aeson, Jasonis pater, superius L. IV, 51,
» atque alii plures. De Themistocle vulgi is rumor fuit,
» quem falsi arguit Symmachus in Schol. ad Comici Equit.
» v. 83. « De Mida locus primarius est Strabonis, lib. I.
pag. 106 *); de Thucydide vid. praeter Ciceronis Brut. c. 12
et Ducker. atque Gottleberum ad classicum Thucydidis lo-
cum I, 138, imprimis quae multa congesserunt docti Nepo-
tis interpretes, Gebhardus et van Staaveren ad Themistocl.
cap. X. pag. 126. 127 ed. Bardili. — Ad Nicandri l. l. talia
tradunt scholia: » τὸ ταύρειον αἷμα φησὶ Πραξαγόρας πινόμε-
» νον πῆγνυσθαι καὶ θρομβοῦσθαι· ἔπειτα συνέχον τὸ πνεῦμα,
» θνήσκειν ποιεῖ· οὐ λανθάνει δὲ πινόμενον ὡσπερ καὶ τὰ ἄλλα
» δηλητήρια πολλάκις ἀγνοοῦνται. ἔστι γὰρ εὐτονώτερον τοῦ
» τῶν ἄλλων ζώων αἵματος, ὡς Ἀριστοτέλης. — θρομβοῦται δὲ
» ἅντι τοῦ πῆγνυται τὸ ταύρειον αἷμα ποθὲν καὶ ἐμφράσσει
» τοὺς πόρους τῆς ἀναπνοῆς, καὶ οὕτως ἀπόλλυται ὁ πίνων. «
Aristotelis locus est in Hist. Animal. III, 6. 19. de Part.
II, 4, ubi tauri sanguinem dixit παχύτατον, μελανότατον καὶ

*) Conf. Wytttenbach. ad Plutarch. Moral. T. I. Part. II. pag. 1021.

ἰνωδέστατον, ideoque celerrime coagulari. Nec denique praetereundus Pausaniae locus, Achaicc. s. Lib. VII, cp. 25 §. 8 de sacerdotibus Telluris in templo, quod erat prope Aegas. Namque mulieres ait, quae sacerdotio fungantur, inde ab illo tempore non amplius coire cum viris, neque etiam antea iis licitum esse, pluribus viris nubere, sed uni tantummodum. Atque hujus rei probationem fieri *sanguinis taurini potu*:
 πίνομυσαι δὲ αἷμα ταύρου δοκιμάζονται· ἢ δ' ἂν αὐτῶν
 τύγη μὴ ἀληθεύουσα, αὐτίκα ἐκ τούτου δίκην ἔχει.

καὶ Βαγαπάτου καὶ Ἰξαβάτου] Ἰξαβάτου. At Cod. Vatic.
 Ἰξαβάτου. D. H. At Monac. liber Ἰξαβάτου.

ἐθαῤῥήσε τὴν πρᾶξιν] i. e. facinus credidit s. aperire ausus est, confidit. Similes dictiones serioris potius esse aetatis, a Pholostrato inprimis adamas, ut v. c. θαῤῥεῖν τὴν ὁδόν, τὸ ἔργον etc. ex iis videmus, quae plurima attulit Boissonad. ad Philostrati Heroic. pag. 364, et ad Nicet. Manass. pag. 274. 275 coll. Heindorf. ad Plat. Phaedr. pag. 228. Eodem modo Romani *audere aliquid*; vid. Boissonad. l. l. pag. 275.

C A P. XI.

Λάβυζον δὲ ἡμαρρόνον] » al. Λάβυζον τῶν ἡμ. « D. H. Mox pro οἱ lib. Monac. οἱ; et in sequentibus D. H. καὶ ὑποδέξας.

ὑποδείξας τῶν μάγον ὡς ἐσχημύτιστο καθεζόμενον] Ver-
 tunt vulgo: » magum illa veste indutum ostendit sedentem.«
 Et sanequam possis vertere *σχηματίξασθαι veste indai*, ita tamen, ut aliquid *falsi* aut *simulati* adjectum esse cogitetur. Hinc explicat Hesychius Tom. II: p. 1130 *σχημα*: πλάσμα, ἱματισμός, διάθεσις κ. τ. λ. Ac plura Schleusnerus excitavit in Lexico N. Foed. II. p. 1054 ed. quart., ubi est: *habitus, vestitus, forma*. Sic *σχηματισμός* de *exteriori habitu* et *specie*; vid. Perizon. ad Aelian. V. H. X, 14. Sed semper nonnulla simulatio admixta esse videtur, quod Hesy-

chius idem indicavit l. l.: *σχηματιζόμενοι, προσποιούμενοι, σχῆμα ἐπιδεικνύντες*, atque Timaeus in Lex. Plat. pag. 245: *σχηματιζόμενος· προσποιούμενος ἢ συνταττόμενος*, ubi pro more plurima subjecit exempla Ruhnkenius. Atque *σχηματισμός » conformatio corporis et habitus ad simulandam » quemdam animi affectum.* Wyttenbach. ad Plutarch. Moral. Animadverss. P. I. pag. 380. Quamobrem quis forsitan vertere malit: *» magum, prout simulaverat regiam dignitatem, s. simulata regia auctoritate in solio regio sedentem ostendit.* «

καὶ αἰτεῖ τὸν Σφενδαδάτην παρὰ Καμβύσου] Σφάνδαδ. D. H. et in not. idem l. Σφενδ. — Liber Monac. habet *σφενδοδάτην* sed in marg. correctum manu aliena *σφανδαδάτην*. Idem paulo ante *τιβέθεος*.

CAP. XII.

καὶ τίκει αὐτῶ ἢ Ῥωξάνῃ παιδίον ἀκέφαλον] Quae rursus Ctesiae objurgandi ansam dedere LARGERIO. Sufficiat monuisse, et hujus prodigii et alterius de victimis nullam mentionem ab Herodoto factam esse, qui caeteroquin hujusmodi prodigia et portenta refugere non assolet. De prodigio ipso aliisque ejusdem generis plura Bulengerius attulit, in Graevii Thesaur. Antiqq. Romm. T. V. p. 374. (de sortibus I, cap. 2.)

ὅτι οὐ καταλείπει] D. H. *ὅτι οὐκ ἐγκαταλείπει.*

ἀφικόμενος δὲ εἰς Βαβυλῶνα] Aliter Herodotus, qui eidem, ex Aegypto contra Magum proficiscenti, equumque ascendenti, gladium nudatum, involucro abjecto, in femur incidisse dicit; quo ex valnere illum Syria in terra mortuum esse. (III, 64 seqq.)

παίει τὸν μηρόν εἰς τὸν μῦν] Herodotus l. l.: *γυμνωθὲν δὲ τὸ ξίφος παίει τὸν μηρόν* — .

καὶ ἐνδέκατατος τελευτᾷ] In hoc quoque dissentit Herodotus, Cambysem narrans viginti fere diebus post vul-

nus acceptum, Persarum principibus ad sese convocatis, (l. l. cap. 65.) verba fecisse. Quibus actis fatum oppressisse ipsum: ὡς ἐσφακέλισέ τε το ὄστέον καὶ ὁ μηρὸς τάχιστα ἐσάπη, ἀπήνεικε Καμβύσεα τὸν Κύρου κ. τ. λ. Strabo exeunte libro XV. pag. 1069: διαδεξάμενος δὲ τοῦτον (Κῦρον) Καμβύσης υἱὸς, ὑπὸ τῶν μάγων κατελύθη.

— βασιλεύσας δυοῖν δέοντα εἴκοσι] Herodotus III, 66 — ἀπήνεικε Καμβύσεα, τὸν Κύρου, βασιλεύσαντα μὲν τὰ πάντα ἑπτα ἔτεα καὶ μῆνας πέντε. Atque cum Herodoto alii quidam consentiunt, qui Ctesiae alias sequaces, hic eum relinquunt, octo annos Cambysi tribuentes: Eusebius Chronic. I. p. 45, 52, Chronic. Canon. p. 147, 164, Syncelli Chronograph. p. 188. D. E. *). Quos locos ideo attulit Langerius, quo Ctesiae, mendacissimi hominis increpandi facultatem justam sibi haberet. Equidem, nisi vitium in numeros irrepserit, et ipse Ctesiae testimonium reliquis anteponendum esse negaverim, excusandum tamen Ctesiam, quod quae in annalibus regii invenerat, ita retulit. Et Orientales omnino parum accuratos in numeris esse satis superque constat. Osiander in altero programme, de Ctesia, quod prodit MDCCCXXI Stuttgartiae, §. 25 pag. 15 hac difficultate temporum ita defungendum retur, ut quindecim annis ante Cyri obitum regio honore et aliqua provinciae praefectura Cambysen ornatum fuisse ponat.

C A P. XIII.

Ad ea, quae de Magi regno, deque Persarum rebellione referantur, in universum comparanda sunt Herodoti capita, rem copiosius enarrantis et aliquot locis nonnihil a Ctesia dissentientis; libro III, cap. 61 — 88.

*) Apud eundem tamen Syncellum l. l. pag. 192 B: (pag. 240 Paris.) Καμβύσης, κατὰ Ἰώσηπον 5 ἔτη βασιλεύσας ἑκατοντῶν ἐξ Αἰγύπτου θνήσκει ἐν Δαμασκῶ. J. Scaliger de Emendat. Tempp. 405 nullam

ἐβουλεύσαντο βασιλεύσαι τὸν μάγον· καὶ ἐβασίλευσαν]: »Melius τελευτήσῃ et pro ἐβασίλευσαν legendum puto »ἐβασίλευσεν, nimirum ὁ μάγος; nam illos duos regnasse, »falsum comperietur« *Henr. Stephanus*. At fefellit virum doctum rarior vocis βασιλεύειν significatio. Rectius vertit *Andreas Schottus*: »post illius mortem detulere ei regnum.« Annotaverat idem *H. Stephanus*, in *Thes. L. Gr. I. p. 725*, apud sacros scriptores peculiari quodam usu reperiri βασιλεύειν pro: *regem creare, regem facere, constituere*; de qua significatione nunc plura dederunt *Biellius* in *Thes. philolog. I. p. 238 s. v.*, *Schleusneri Thes. philol. in V. T. I. pag. 549*, *Gatakerus* de *N. instr. stylo cap. V. p. 32*. *E. Opp.* Attingerunt eundem usum *Wytttenbachius* ad *Plut. Moral. I. p. 183* et *Barnesius* ad *Eurip. Jon. 1596*, *Wiener.* in *Grammat. N. Foed. III. §. 31. b. pag. 78*.

Ἰξαβάτης ἦγεν εἰς Πέρσας] Ἰξαβίανης hic *D. H.* et alterum ad oram. — De re conf. ad cap. IX supra.

καὶ θριαμβεύσας τὸν μάγον] *Largerius*: »après l'avoir diffamé.« Dictionem de Romanorum triumphis desumptam putat, atque de probris dici, quae vel in captivos, in triumpho ductos, vel in imperatorem ab ipsis militibus, quibus hoc licitum fuit, sint jacta. Quo tamen vocabulo *Ctesiam* ipsum usum esse jure negat, cum nemo quisquam scriptor ante *Strabonem* illud omnino usurpare videatur, et ea significatione, quam ei tribuerit *Photius*, sacri demum scriptores frequentarint. Apud *Plutarchum* aliquoties dicitur θριαμβεύειν τινὰ de aliquo triumphum ducere; vid. *Hypkii Observv. sacr. II. p. 243* ad *II Corinth. II, 14*. Pertinet forsitan ad nostrum locum glossa *Zonarae*, *Lex. p. 1057* et *Phavorini*: θριαμβεύοντι φανεροῦντι, κατάδηλον

Ctesiae fecit mentionem; caeteros auctores secutus in anno mundi 3428 *Cambysis* ponit obitum. *Eusebius Chronic. pag. 52*: Περσῶν ἐβασίλευσεν β. *Καμβύσης υἱὸς Κύρου ἔτη η̄*. Quocum consentit *Chronic. Paschal. pag. 115 E*.

ποιούντι; vid. Ernesti in *Glossis sacris Suidae* p. 61; ut igitur potius sit *in publicum proferre, manifestum reddere*, adjuncta quadam ignominia; cf. Schwizeri *Theis.* I. p. 1407. Id quod in nostrum locum nec minus cadit. Recurrit idem verbum infra cap. LVIII de Artaxerxi, qui Cyri fratris dextrâ manu et capite abscisso, in *triumpho quasi haec circumgestans, probri causa, sese jactaverit, ἐθριάμβευσεν.*

ἀπετημήθη] »Aut addendum τὴν κεφαλὴν aut subaudiendum est. « *Henr. Stephanus.* Conf. ad cap. IV.

C A P. XIV.

De hac Persarum conjuratione copiosius exposuit Herodotus III, 70—88, et Justinus I, 9 seq. Magna potissimum in nominibus horum conjuratorum dissensio, qualem omnino in nominibus orientalibus, in iis potissimum, quae cum Graecis in comparationem veniunt, deprehendi, satis superque constat. Vide hanc ob rem Hammerum in *Annal.* Vienn. IX. p. 16 seq. not., qui etiam tabulam adjecit, quam paucis mutatis, huc transferendum esse judicavi.

Nomina Conjuratorum.

<i>apud Herodotum.</i>	<i>apud Ctesiam.</i>
Οτάνης	— Ὀνόφης
Ἰνταφέρνης	— Ἀρταφέρνης *)
Γωβρύνης	— Νορονδαβάτης (D. H. Νοροδαβ.)
Μεγάβυζος	— Μαρδόνιος
Ἀσπαδίνης	— Βαρίσης (D. H. Βαρίσης)
Ἰθάρης	— Ἰδέρης
Δαρεῖος	— Δαρεῖος

*) Hammerus ibi posuit Ἰθέρην, quem tamen melius cum *Hydarne* Herodoti convenire putem, quem Hammerus pro *Artapherne* Ctesiae accepit. Eundem Artaphernen Hellenicus vocaverat *Δαφίρην.*

Utra autem in his nominatio verior sit, haud facile dijudicatu censeo. Quod Largerio non accidit, qui Herodotum melius edoctum fuisse Ctesia, dicere non erubuit. Quem eundem continuo missum faciamus, ubi similia ad voces *προσλαμβάνεται καὶ ὁ Ἀρτασύρας κ. τ. λ.* hariolatur.

προσλαμβάνεται] Herodotus in simili causa (III, 70) eodem verbo est usus et vero etiam eleganti verbo *προσεταίριζεσθαι*. Ctesiam a Largerio impugnatum, quod Artasyram et Bagapatem in conjunctionis consortium admissos esse, absurde tradiderit, probe tuitus est et ab omni crimine vindicavit Osiander tertio programme, quo Pseudo-Smerdis historiam persequitur, Stuttgart. 1822, pag. 5 not. 12.

ὅς τις κλεῖς πάσας τῶν βασιλείων εἶχε] *κλεῖς*, ut *κλεῖν* magis Atticum volunt quam *κλεῖδα*; conf. Interpr. Thomae Magistr. p. 536. Sic eodem modo *κλεῖς* in Evangel. Matth. XVI, 19, et Apocal. I, 18, notante Wienero in Grammatica N. F. II. §. 7 pag. 29.

καὶ εἰσελθόντες διὰ τοῦ Βαγαπάτου] Aliter Herodotus III, 77.

παλλακῆ] Monacens. liber *παλλακῆ*.

δίφρον χόρυσσον συντριψας] Secundum Herodotum III, 78 arcu et cuspidē subito arrepta se defendunt Magi. Aurea sella semper usos fuisse Persarum reges, testis est Dinon, rerum Persicarum scriptor apud Athenaeum XII, 10. pag. 514. A. p. 410, Schweigh. (*ἂν εἰ αὐτῷ χουσοῦς δίφρος ἐτίθετο καὶ τούτῳ ἐπιβαίνων κατήει· καὶ ὁ βασιλέως διφροφόρος εἰς τοῦτο εἶπετο*. Plura collegit hanc in rem Brissonius Reg. Pers. Princ. I, 75. pag. 102, seq. atque Raderus et Freinshemius ad Curtium V, 2, 13. VIII, 4, 17.

καὶ τέλος, κατάκεντηθεῖς ὑπὸ τῶν ἐπτὰ, ἀπέθανε, βασιλεύσας μῆνας ἑπτὰ] Aeschylus Artaphernen solum vocat Magi necatorem. Pers. 776.

— — — — — τὸν δὲ σὺν δόλῳ
 Ἄρταφρένης *) ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις
 σὺν ἀνδράσι φίλοισι, οἷς τὸδ' ἦν χρέος.

Ubi monent scholia, eundem ab Hellenico *Λαφέρνην* dici; vid. Hellenici fragmm. p. 144. ed. Sturz. qui laudat Hoepfneri cujusdam dissertationem de conjuratione septem Persarum in regni usurpatorem, Tubingae 1674; quam vero mihi nondum videre licuit.

βασιλεύσας μῆνας ἑπτὰ] Convenit plane Syncellus Chronograph. pag. 192. C: Περσῶν γ. ἐβασίλευσαν Μάγοι ἀδελφοὶ δύο μῆνας ἑπτὰ. Atque Eusebius pag. 52 infra: Περσῶν ἐβασίλευσεν γ. Μάγοι ἀδελφοὶ β μῆνας ζ. Chronic. Paschal. pag. 116. B: Περσῶν τρίτοι ἐβασίλευσαν δύο ἀδελφοὶ Μέρδιος καὶ Πατζάτης μῆνας ζ.

C A P. XV.

τοῦ ἵππου; καθὰ συνέκειτο ἀλλίλοις κ. τ. λ.] In universum ad Ctesiae narrationem adhibendus est Herodotus, III, 85—88, qui diligentius et copiosius totam hancce rem pertractavit, in plerisque cum Ctesia consentiens. Caeterum addidit hic D. Hoesch. »Herodot. Thalia et Themistius, orat. 12, ἐπανήκεις. δὲ αὐτοκράτωρ, οὐχ ἵππου χρομετίσαντος, ὡσπερ Δαρεῖος· οὐδὲ κυνῆ σπείσας, ὡσπερ Ψαμμίτιχος.« Vid. Themistii Orat. V. pag. 66.

μηχανῆ τινι καὶ τέχνῃ χρομετίσαντος] Pluribus exposuit Herodotus III, 87. Paulo ante pro πρώτου D. H. πρώτον.

ἐπειδὴ ὁ ἥλιος πρὸς ἀνατολὰς ἐγένετο] i. e. cum sol oriretur. Similes quasdam dictiones vid. apud Wesseling. ad Herodot. III, 86. — D. H. ἐπεὶ δ' ἄν, lib. Monac. ἐπειδ' ἄν.

ἴσγεται τοῖς Πέρσαις ἐορτῇ τῆς μαγοφονίας] Cave scri-

*) Ita scribit Aeschylus, pro Ἄρταφρένης, ad Graecum potius ingens nomen, quo eum designaret, qui recta, sana utitur mente; ab αἴριος et φρήν. Apud Herodotum quoque, VI, 3e Sardibus praefectus, Dario regnante, Artaphernes occurrit.

bas η ἑορτή, quod mihi aliquando venit in mentem. Omit-
titur jure in simili Herodoti loco articulus, III, 79, loco de
hoc festo classico: ταύτην τήν ἡμέραν θεραπεύουσι Πέρσαι
κονῆ μάλιστα τῶν ἡμερῶν· καὶ ἐν αὐτῇ ὄρτιν μεγάλην ἀνά-
γουσι, ἣ κέκληται ὑπὸ Περσῶν μαγοφόνια· ἐν τῇ μάγον οὐ-
δένα ἔξεστι φανῆναι ἐς τὸ φῶς, ἀλλὰ κατ' οἴκους ἑωυτους οὐ
μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέραν ταύτην. Ubi vide Interpr. et inprri-
mis Agathiam de Imperio et rebus gestis Justiniani II, p. 65.
(pag. 46. E. 47. A.) qui sunt primarii loci non omissi a Bris-
sonio de Reg. Pers. Princ. II, 70. p. 398, neque a LARGERIO
ad h. l. Altioris tamen indaginis sunt, quae KLEUKERUS ad
Zendavestam III. p. 247 *) disseruit. Negat enim hocce
festum ad Persarum religionem pertinere potuisse, ut quod
MAGIS, Zoroastri religionis cultoribus ac quasi custodibus,
summo dedecori fuerit. Fuisse potius videri civile quoddam
festum, neutiquam commune, neque per totum late patens
regnum celebratum, sed iis modo in terris, quae magis oc-
cidentem versus spectant; praesertim cum nulla hujus festi
mentio in sacris Persarum libris facta sit. Quae tamen sen-
tentia cum nescio quid incommodi habeat, magis ad Ham-
meri sententiam inclino, qui Magophoniae festum in orien-
talibus scriptoribus laudari asserit tanquam extirpatae omnis
Ahrimaniae progeniei (Charfesters) festum, extremo Februa-
rio celebratum; ubi tale quid precabantur: Nomine dei summi
Ormuzd, omnes Charfester interficio, et quae sunt reliqua.
(v. Kleuker l. l. III, p. 246.) Adjecit praeterea illud vir
doctissimus: ex hac lustrationis sacrae opinione eidem mensi
apud Romanos *Februarii* nomen inditum esse, a *febru-*
ando i. e. purgando; lustrando **); vid. Wiener Jahrbüch. d.
Literat. 1820. X. pag. 249 et 250. Quod ad Magophoniam

*) Add. eundem in append. ad Zendavest. II. P. III, p. 192
nr. 370 et Foucher ibid. I, P. II, p. 73. Not.

***) Plura de Februarii nomine Creuzerus disputavit in Symbol.
II, p. 919.

attinet, vix mihi persuadebit Kleukerus. Quidni Persae festum agere poterant interfecti magi, qui dolo ac vi regnum occupaverat, cum tale quid ad religionem neutiquam pertinuisse, neque sacris cum rebus quidquam commune habuisse dicerent, festum mere civile, ut ita dicam, agitantes?

Δαρεῖος προστάσσει τάφον ἑαυτῷ κατασκευασθῆναι ἐν τῷ δισσω ὄρει] Ad Persepolin orientem versus Diodorus (XVII, 71.) scribit montem quendam esse, qui regius appellatur, in quo regum Persarum sepulcra insint, rupibus incisa. Ad quae tamen nullum aditum patere, arte factum munitumque, sed mortuos arcis inclusos per machinas quasdam artificiose inferri. Quam quidem Diodori descriptionem ad ea rudera, quae hodie Tschil-Minar dicuntur, optime referri posse Heerenius *) contendit, neque qui Diodoro regius sit mons appellatus, differre eundem ab eo, quem hic Ctesias duplicem vocaret, in quo ipso Darii Hystaspis insit sepulcrum. Quae eadem pluribus persecutus est Hoeckius **), cujus verba potiora huc transferam: » Illud » βασιλικὸν ὄρος Diodori unum idemque est cum διττῷ » ὄρει Ctesiae, quo sibi Darius sepulcrum comparari jussit. » Non modo spatium, quo haec sepulcra, teste Diodoro, a » palatio distabant, sed tota descriptio plane quadrat cum » cryptis illis monti Rachmed incisis, quas sepulcrorum usui » inservisse, ex earum interiori natura omnes fere peregrinantes uno ore contendunt. Extra omnem dubitationem » positum mihi videtur, montem *Rachmed* eundem esse, quem » *regiam* Diodorus, *duplicem* Ctesias appellat, sepulcra vero, » ex eorundem scriptorum testimonio ei incisa, eadem esse, » quae e regione rudera *Tschil-Minar* etiam nunc sese

*) Ideen etc. I, 1. pag. 246 seq.

***) Veter. Med. et Pers. Monumm. p. 16 seq. 28 seq. Add. Fr. Münter, Versuch über die keilförmigen Inschriften zu Persepolis, pag. 29. Rhode über Alter und Werth einiger morgenländischen Urkunden, p. 155 ff. et Die heilige Sage der Bactrer etc. pag. 498.

»spectanda praebent, ideoque eorum in altero conditum fuisse »Darii Hystaspis filii corpus. Insigniter sepulcro conveniunt, »quae in ejus fronte conspiciuntur anaglypha.« Quorum sequitur descriptio, adjecta tabula *). Confer quoque Hammerum in Wien. Jahrb. d. Lit. VIII. p. 322. Atque jam antea, hunc de Darii sepulcro locum ea, qua insignis est, summa et diligentia et doctrina tractaverat Zoega de Obelisc. p. 313 seq. qui non solum montem ipsum, sed etiam cryptas illi incisas quam accuratissime fieri poterat descripsit, ut jam amplius quid dilucidiusve nihil exspectes. Neque, quod ad aetatem harum cryptarum attinet, fidem denegandam Ctesiae, qui tale sepulcrorum genus a Dario institutum dicat; quin et ipsam Persepolin ab hoc rege conditam atque a successoribus ampliata fuisse conjicit, Aegyptiorum Graecorumque hominum opera usis. Nam veterem Achaemœnidum sedem regiam Pasargadas fuisse, ubi et Cyrus sepultus sit, in Persepoleos autem ruderibus, quae delineata sistant peregrinatores, et Graecae et Aegyptiae artis haud obscura occurrere iudicia, licet totum opus barbarae gentis genio fuerit accomodatum. Quod Diodori, aliorum testimoniis deinde probat. *Münterus* l. l. pag. 57 conjicit, Darii Hystaspis monumentum fuisse primum e cryptis, novo consilio incisis, reliqua quinque sepulcra successoribus ejus, Artaxerxi, Xerxi II, Artaxerxi II, et qui illos sunt secuti ad Darium usque Codomannum, fuisse destinata. Conferri jubet hanc in rem Ctes. Persicc. 9. 13. 15. 44. 46. Aelian. V. H. VI, 8.

ἐν τῷ δισσω ὄρει] Hoc subobseurum esse Heerenius **) censet: »Will man ihn von der Gestalt des Berges erklären,

*) Quae eadem tabula expressa est apud Creuzerum, Symbol. Tab. XXXII. v. Explicat. p. 11. ac diu antea haud minus accurate apud Kaempfer. Amoenitt. Exott. fasc. II, Relat. IV. p. 312 seqq.

**) Ideen I, 1. p. 247. aliique, Chardin, Lebrun, Niebuhr, quos laudat Zoega l. l.

»der zwei Arme bildet, aus denen das Gebäude von Tschil-
 Minar gleichsam hervorgeht? Oder schrieb Ctesias in dem
 unzugänglichen Berge — ἐν τῷ ἀδύτῳ ὄρει.« Haec ille.
 Haud tamen scio an verius Hoeckius *): »Mons idcirco di-
 »ctus fuisse videtur *duplex*, quod lunae falcis instar est ab
 »extrema parte.« Est δισσὸν ὄρος, ut bene Hammerus l. l.
 est interpretatus: zweygipflig, *duo cacumina habens*, ne-
 que quidquam amplius anquirendum. Utrum vero hicce du-
 plex mons idem sit, quem Diodorus regium appellat, necne,
 in diversas partes abeunt viri docti. Heerenius atque Hoeckius,
 uti vidimus, ll. ll. affirmant; Hammerus negat **). Qui enim
 a Diodoro regius mons dicatur, esse eundem, quem recen-
 tiores *Naghant* s. *Rahmet* s. *Rachmed* vocent; qui orientem
 versus pone Persepolitana rudera assurgat, cum duobus magnis
 regiis sepulcris; duplicem vero montem esse eum, qui sep-
 tentrionem versus a Persepoli distet, cujus monumenta ac
 sepulcra peregrinatores istarum regionum *Nakschi Rostem*
 dicunt. Quem eundem a Persico quoque geographo no-
 mine *Gerwie* s. *Duta* i. e. *duplicis* designari Qui quidem
 geographus inter alia illud pronuntiat: »mons *Gerwie*, quem
 »in primis *duplicem* (*Duta*) vocant, ubi Keichosrew suo tem-
 »pore occubuisse dicunt.«

At mihi magis vera in his jam videtur vidisse Zoega de
 Obelisc. l. l. Audiamus ipsum virum immortalem: »Cum
 recentiorum testimoniis ubi veterum testimonia, confero, mons
 ille quem *duplicem* appellat Ctesias, Diodorus *regium*, com-
 plecti videtur duo juga initio XL tantum passibus ab invi-
 cem distantia, postea, ubi regiae urbis rudera sunt, VI fere
 millibus passuum semota, alterum Kaempfero dictum *Rah-
 med*, ab arcis reliquiis distans 600 pass. alterum *Achtoph*,

*) Monumentt. Vet. Med. et Pers. p. 16. Not. a.

***) Vid. Wien. Jahrbüch. VIII p. 304 seqq. 322.

V millia pass. ab iis dissitum. (Kaempf. pag. 306. 316. Chard. pag. 114. Niebuhr. pag. 155.) « Sequitur secundum eosdem peregrinatores accuratissima crÿptarum descriptio, quam integram huc apponere longum est. Add. ibidem pag. 377 seqq. Qui nuper hoc argumentum tractavit, Osiander tertio Programmate pag. 13 seq. aliam proponit lectionem. Suspiciatur enim, forsitan scriptum fuisse in Ctesia λισσῶ ὄρει i. e. *laevi* monte: quo vocabulo λισσός aliquoties Homerum fuisse usum monet: v. c. Od. X, 4. III, 293. Atque etiam Diodorum hic loqui de rupe κατεξαμμένη i. e. *laevigata*.

ὑπό τε τῶν Χαλδαίων καὶ τῶν γονέων κολύεται] Solemnis haecce *Magorum* et *Chaldaeorum* confusio, apud posteriores inprimis scriptores, quibus *Chaldaei* isti omnino sunt sacerdotes, vates, iidemque atque Magi, quamvis maturius sane *Chaldaeorum* nomen jam apud Persas occurrit. Vid. Heerenii *Ideen* I, P. 2. pag. 176. Plura *Creuzerus*, *Symbol.* I. p. 677. ed. sec. *Ritter Erdkunde* II, pag. 799 f. Inde quoque *Hesychius* II. pag. 1536. Χαλδαῖοι γένος Μάγων, et *Chaldaei* e alibi et *Danielis* in vaticiniis pro quadam classi *Babylonicorum Magorum* occurrunt; cf. II, 2. IV, 20. IV, 4. V, 7. 14. coll. *Berthold.* III. *Excurs.* ad *Daniel.* *Ritt.* II, 838 seqq. *Beck* *Anleitung z. Weltgesch.* I, 182. 630. Erant igitur hi singularis *Magorum* pars, quae tamen ab iis, qui vulgo *Chaldaeorum* nomine obveniunt, erit distinguenda, a praestigiatoribus illis, qui levissimis artibus vulgum decipiebant. Nam ii, de quibus hic sermo, sunt principes sacerdotes, qui ubivis, vel in bellicis expeditionibus a regis latere non discedunt. Vide II. II. — Conf. etiam *Curtius* V, 1, 22 ibique *Freinshem.* Quo ipso ex loco *Ctesiae* mihi illud probatur, quod nuper legi in *Gesenii* *Commentar.* in *Jesaiam* Tom. II. pag. 355 seq. *Chaldaeorum* nomine in universum designari istum sacerdotum ordinem gentemve, per *Mediam*, *Persidem*, *Mesopotamiam*, *Assyriam*, credo dispersam, alio alibi nomine singulari obviam.

βασιλεύει δὲ τῶν ἑπτὰ ὁ Δαρειῶς τοῦ ἵππου

α. τ. λ.] Contra Aeschylus post magum ab Artapherne interfectum, hosce reges tradit (Pers. 778.)

ἔκτος δὲ Μάραφίς, ἑβδομὸς τ' Ἀρταφρένης.

A quo regnum *Darius* traditum accepit. Hinc Stanlejus *Maraphin* cum Ctesiae Mardonio comparans, non statim post magum interfectum ad Darium regnum transiisse suspicatur, sed ad quosdam e conjuratis; quibus demum sublatis, regnum a Dario fuisse occupatum. Schützius tamen versum istum, quem supra adposui, a glossatoris manu profectum arbitratur, inscititiumque habet; vid. Excurs. ad h. l. T. II p. 124. ibique laud. Waltherum, Commentt. de antiquiss. Asiae monarchis ad locum Aeschyli vs. 762 sq. Caeterum regio ex genere Cyri illius, qui regnum Persicum condiderat, oriundum esse hunc Darium, ex Herodoto apparet VII, 11, ubi vid. Larger. et Schweighaeuser.

ἐπειδὴ οἱ ἱερεῖς εἶδον οἱ ἀνέλκοντες αὐτοῦς] D. H. ἐπεὶ εἶδον [ῥφεις] οἱ ἀνέλκ., non assentiente libro Monacensi. Annotaverat autem Henr. Stephanus: »In veteri libro inter »εἶδον et οἱ insertum erat superne ῥφεις, sed locus hic ne- »que emendari neque intelligi, nisi ex aliorum historia potest.« Hinc uncis inclusam textui inseruit voculam D. Hoeschelius, sequitur etiam Largerius. Nec male, si quid video.

Omnino tamen locum depravatam et mutilatum vel epitomatoris vel librariorum culpa crediderim, cui vix, unica voce inserta, ita ut par erit, possis mederi. Osiander l. l. pag. 15 not. 51 e lectione ῥφεις lucis aliquid huic loco affundi putat. »Cum enim, ait, (Herodot. I, 140) serpentes mali ominis esse Persis viderentur, animalia ista, in locis saxosis inopinato forte prorumpentia terrorem Magis injecerant; cf. Agath. I. c. II, p. 59.«

De re ipsa ita judicat Zoega de obelisc. pag. 314. quo eos refelleret, qui ad ista sepulcra intus ventum esse autem per cuniculos subterraneos ad cavernarum pavimenta assurgentes. Cum enim, ait, veteres scriptores affirmant, funium machinarumque ope ad eos sublevata fuisse funera,

credendum videtur in frontibus januas fuisse, post illata cada-
vera ita artificiose clausas, ut postea inveniri non potuissent.

C A P. XVI.

ἐπιτάσσει Λαρεῖος Ἀριαράμνη — ἐπὶ Σκύθας διαβῆναι] *Ἀριαράμνη* in prima Henrici Stephani editione scriptum est; sed in altera editione, quae est Herodoto annexa (an. 1570) *Πριαράμνη* expressum. D. Hoesch. habet *Ἀριάμνη*. Equidem in tanta veterum nominum et ignorantia et diversitate vulgatam retinui, similis cujusdam Persici memor nominis, quod apud Herodotum VIII, 90 occurrit: *Ἀριαράμνης*. Rem ipsam, quae a Ctesia narratur, suspectam infirmamque reddere studuit LARGERIUS; ut quae non solum aliis testimoniis veterum destituta sit, sed etiam a verisimilitudine plane abhorreat. Qui vero, inquit, fieri potuit, ut Ariaramnes tantis cum copiis (fuere enim ad summum duodecim millia *) ad eas gentes sit profectus, contra quas post Darius ipse cum septingentis millibus militavit et re infecta, turpiter afflictus, domum rediit. In hunc modum et alia plura argutatur, quae silentio premere malui. Et defendit quoque Ctesiam ab injusta criminatione Osiander programm. tert. pag. 7 not. Nam equidem nil incommodi video, si Ariaramnen Darii jusso subita quadam incursione aliquam Scytharum gentem infestasse, resque satis prospere ibidem gessisse statuamus. Atque potest etiam in navium numero vitium irrepsisse, quod haud raro accidere solet.

ἔλαβε δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν *Μαροσυρέτην*] D. H.; et lib. Monac. *Μαροσυρέτην*. Hunc

*) Nam pentecontoros sive quinquaginta remorum navem ad summum quadringentos homines capere posse. Sunt autem *πεντηκόντοροι* (sc. *νήες*) naves, quinquaginta remis uno ordine, neque quinquaginta transtris instructi, ut perperam quidam opinati sunt. Vid. Scheffer de milit. naval. Vett. II, 2. (in Poleni Supplementt. Tom. V. pag. 834 D.) Potteri Archaeolog. Gr. II. p. 264 seq. ed. Rambach.

Scytharum regem Ctesias ipse infra §. 17 vocat *Scytharcen*, ac Justinus II, 5 *Iancyrum*, ubi tamen Cl. Vossius haec annotat: »Omnino scribendum *Idantyrri*. Herodoto [IV, 75] »est Ἰνδάθυρσος, ut et Arriano VII. Straboni Ἰδάνθυρσος. »Plutarcho in Apophthegmatibus [p. 174. E, ibiq. Wyttenbach.] »Ἰδάθυρσος. Multis enim vocabulis inseritur εὐφωνίας ergo »et plenioris toni τὸ ῥ; ut Ἀτέας, Ἀντέας, Ἀμισος, Ἀμικσος; »Thymodas, Thymondas et alia sexcenta hujus generis. «
 Quem tamen Indathyrsum (ut Herodotus nomen profert) neutiquam eundem esse atque illum, qui et ipse Scytharum dux ad Aegyptum usque, debellatis plurimis Asiae gentibus, pervenerit, auctoribus Megasthene apud Arrianum, Ind. p. 518 et Strabone, X. p. 1007 summus Jablonskius edocuit, Opuscc. T. III. p. 40. De Idathyrso, cujus nomen tam varie scriptum invenitur, vide etiam Wyttenbach. ad Plutarchi locum supra laudatum pag. 1048 Annotatt. ad Plut. Moral. Part. II. et Fr. Nic. Bagnet de Chrysiippi Vita etc. — Commentatio (Lovanii 1822.) pag. 344.

ἐπὶ κακώσει εὐρῶν παρὰ τοῦ οἰκείου ἀδελφοῦ δεδεμένον] »i. e. quem a fratre suo vinctum ob illata mala sive injurias (alii: ob male administratum munus) invenisset. «
 Liber Monacensis: δεδεμένου.

C A P. XVII.

Σκυθάρκης] In margine notatur: »al. Σκυτάρβης et Σκυτάρης. « Et: »Σκυθάρκης et in marg. Σκυθάρβης Max. Marg. « Monacensis liber habet σκυθάρκης, quod forsā rectum judicat Schweighaeuserus. Quo eodem in libro verba inde a Μασαγέτην usque ad ὁ Σκυθῶν in margine suppleta sunt correctoris manu. Conf. etiam Henr. Stephanum de διτογραφία etc. supra pag. 32 sq.

Σκυθάρκης — ἔγραψεν ὑβρίζων Δαρσίων· καὶ ἀντεγράφη αὐτῷ ὁμοίως] Largerius Herodoti ex auctoritate haec postea demum facta esse vult, Dariūque ipsum primum ad Scy-

tharum regem superbas dedisse literas, cum illos neququam assequi valeret, eosdemque vix tamdiu aliquo in loco commorantes videret, quamdiu ad campos depascendos fuisset opus; vid. Herodot. IV, 126. 127. Sed fieri assolet, ut inter omnes constat, in bellis ut alius aliter rem exponat; itaque Ctesiam Persarum narrationes (e libris regiis opinor ductas) secutum esse credo, quos utique pro contumeliarum et injuriarum ipsiusque belli auctoribus haberi noluisse credibile est. At Herodotus contrariam rationem secutus, veriora an prodiderit, certo affirmare non audeam, quum certam veritatis notam nec minus in hoc scriptore desiderem.

στράτευμα δὲ ἀγείρας Δαρείος ὀγδοήκοντα μυριάδας] Totidem millia cum Dario fuisse auctor est Diodorus Siculus II, 5. Tom. I. pag. 117, ex Ctesia, ut quidem haud immerito suspicatur Wesselingius, profectus. *Septingenta millia* Persarum a Dario coacta esse tradit Herodotus IV, 8, quem et Justinus II, 5 et Orosius II, 8 sequuntur.

καὶ ζεύξας τὸν Βόσπορον καὶ τὸν Ἴστρον] Cod. Monacens. Ἴστρον. At Ἴστρος Herodoto (I, 26 etc.) aliisque usitatum. — Recte caeterum vulgo vertunt: »Bosphoro Istro-» que ponte junctis.« Pessime accepit Gedoynus (Memoires de l'Acad. d. bell. Lettr. Tom. XIV. pag. 258.) »Darius fit »jeter des ponts pour la communication du Bosphore avec »la Danube.« Quo rectius ita vertit Largerius: »il fit construire des ponts de bateaux sur le Bosphore et sur l'Ister.« De Graeca dictione conf. Wesseling. ad Herodot. IV, 83. Isocrat. Panegy. 25. τὸν Ἑλλησποντον ζεύξας et infra Ctesias ipse cap. XXIII. ζευγνύς τὴν Ἄβυδον. Sic Diodor. Sic. II, 18. ἡ δὲ Σεμίραμις ἔζευξε τὸν ποταμόν. Polyb. V, 52, 4. ζευγνύειν τὸν Τίγριν. Plut. Mar. 23. ἔζευξε τὸν πόρον. Xenoph. Anabas. II, 4, 13. διέβησαν διώρυγας δύο, τὴν μὲν ἐπὶ γαφύρας, τὴν δ' ἐζευγμένην πλοίοις ἐπτά. Plurima Dionis exempla in Indice edit. Reim. collecta reperies pag. 1595. — De re ipsa conf. Osiandr. tert. programm. pag. 9 seq.

Quo eodem dicendi genere Romani utuntur; vid. Liv. XXI, 45: »Romani ponte Ticinum *jungunt*« et ibid. 47: »*jungere* ratibus *flumen*.« Florus III, 5. post med. »mox sub-
»ruto Pyraei portu, Colch istenus *jungere* Bosphoron;« Id. IV, 12: »quoties concretus gelu Danubius *janxerat* ripas;« Curtius III, 7. init. »*junctoque* *Euphrate* pontibus.« Plinius H. N. V, 24. 7. »*Aramiam* Seleucus — *ponte janxerat*.«

καὶ ἀντέπεμπον ἀλλήλοις τόξα] Lib. Monac. ἀνέπεμπον. Mox D. H. ἐπικρατέστερον δ' ἦν τὸ τῶν. Fit autem hoc loco arcus mentio, quoniam arcus Persis est vigoris ac roboris virtutisque in bello signum. Id quod satis ex iis cognosci potest, quae vel in veterum scriptis tradita vel in monumentis Persepolitianis insculpta reperiuntur. Tu vide copiose de hac re, nec nostro loco amisso, admonentem Creuzerum in Symbolic. vernac. Tom. I. pag. 674. not. De peritia Persarum arcubus tractandis conf. etiam Bochart. Geograph. Sacr. IV, 26. pag. 264.

καὶ ἀπέθανον ὑπὸ Σκυθάρκου] »σκυθάρων D. H. et »in ora: al. Σκυθαρθέων. ἴσ. Σκυθῶν.« Liber Monac. σκυθάρχου, recte forsitan ex Schweighaeuseri sententia.

Χαλκεδονίων οἰκίας καὶ ἱερὰ ἐνέπηρσεν] D. H. Καρχηδονίων; et sic quoque in lib. Monac. in cujus tamen marg. corr. manu: »ἴσως *καρχηδονίων*.« Bene. Recurrit eadem confusio infra cap. XXI.

ὃν περῶν Δαρείος] περῶν jam tacite correxerat Stephanus. Mendosum Περσῶν habet ed. Hoeschel.

τὸν βῶμον, ὃν περῶν Δαρείος κατέθετο ἐπ' ὀνόματι διαβατηρίου Διός, ἠφάνισαν] Similem in modum multo post Alexander, Macedonum rex, feliciter transgresso tum Istro, tum mari, quod Europam et Asiam secernit, Jovi ἀποβατηρίου altaria statuit, ut Arrianus enarrat, Expedit. Alex. I, 3. et II, 11, coll. Ritteri Vorhalle Europ. Völkergesch. p. 326. 327 seq. Quod ad Darium attinet, aliter Herodotus (IV, 137) atque Ctesias: duas columnas a Dario ad Bosphori ripas erectas, quibus nomina gentium, quas secum duxerat, caracte-

ribus Graecis et Assyriis inculpanda idem ille curaverit. In quibus igitur gentibus cum Graeci probabiliter fuerint, eorum in gratiam Diabaterio forsan aras statutas esse, Largerio placet, qui tamen istud moris Persarum fuisse negat, qui invitissimi quoque peregrini quidquid in religionem suam transulerint. Eo etiam accedere, quod Graecorum in Darii exercitu militantium vix talis fuisset numerus, quam quibus tale quid a Dario tributum existimes; quod vel praeter Herodoti de ara silentium, dubiam reddere universam narrationem. Et sanequam ipse mihi vix persuaserim, Graecis quo gratificaretur Darii aras posuisse, nec potius ei deo, quem summum Graeci nec minus quam Persae, diversis quamvis utriusque nominibus colerent, cujus tamen nomen Ctesias, qui Graecis scripsit, non sacra Persarum in lingua, sed Graecanica, protulit; ut igitur, quae proprie Persarum fuerint, ad Graecos mores, et ad faciliorem Graecorum intelligentiam conformasse sit existimandus. *) Nam Graeci, qui Jovis, summi numinis cultui adsueta erant, illud idem ubivis reperire sibi videbantur, ubi summum quoddam numen sanctissime coli intellexerant **).

Est autem istud numen summum, quod vulgo Jovis nomine colunt, Persarum *Ormuzd*, ut certe persuadere nobis studuit Kleukerus; haud male, cum alii quoque accedant testimonia de Jove a Persis culto, deo patrio, totiusque Persicae stirpis auctore; vid. Brissonium de Reg. Pers. Princ. II, 2. p. 338 seq. II, 38. p. 369. Dorvill. ad Charit. p. 491. Kleuker. in Append. ad Zendavest. II. Part. III. p. 31 seq. nr. 62 seqq. et pag. 129. nr. 257. coll. Part. I. pag. 87. nr. 82. Assensus etiam nuperrime Rhode, die heilige Sage der Bactrer etc. pag. 474. Neque vero hoc a Persarum moribus religioneve abhorrere, in fluminum transitu rem sacram facere, testimo-

*) Conf. Hammerum in Annall. Vienn. X. pag. 243 seq.

***) Nec aliter de his sensit Osiander l. l. pag. 11.

nio est ipse Herodotus. Qui quidem Xerxem tradit (VII, 53. 54.) copias suas Hellespontum trajecturum preces fudisse ad eos deos, qui sortiti essent terram Persida *), posteaque ipsum sacra peregrisse.

In unico fere hoc cum Largerio consentio, quod Ctesias solus inter veteres Jovis Διαβατηρίου fecerit mentionem. Jovem ἀποβατήριον supra memoravimus. Est procul dubio istud numen, quod saluum ac felicem praestat trajectum vel maria super vel flumina. Namque τὰ διαβατήρια sc. ἱερά crebrius occurrunt, ubi sacrificia significant diis oblata, quibus vel trajectum facilem felicemque uti nobis praebeant, contendamus, vel trajectus feliciter peracti debitas illis grates persolvamus; vid. Thucydid. V, 54. 55. 118. Xenoph. Hellen. IV, 7. 2. Copiosius istud omne sacrificiorum **) genus tractarunt Pierson. ad Moer. p. 222. seq. Valckenaer. ad Theocrit. Adoniaz. pag. 283. Boissonad. ad Philostrat. Heroic. pag. 433. Coraj. ad Heliodor. Aethiopic. pag. 161. Tom. II. Breviter ad nostrum locum ita annotaverat Andreas Schottus: »Solenne quippe gentibus fuit, transitus causa diis sacrificare. Sic »Lucull. apud Plutarch. Euphrati taurum ferit.« Vid. ibid. cap. XXIV.

C A P. XVIII.

καὶ τοῦ Μηδικοῦ στόλου ἡγούμενος] D. H. Ποτικῶ; male. Nam constat Medos a Graecis haud raro vocari Persas.

Μιλτιάδης ὑπαντιάζει] Idem verbum ab Herodoto usurpatum IV, 121. Addit autem hic Andr. Schottus: »M Marathonica pugna nihil unquam celebratum magis, CCC ad eam describendam occupatis doctorum ingeniis, Plut. teste.«

*) — οἱ Περσίδα γῆν λελόγχασι. Vid. Kleuker. Append. ad Zendavest. III. pag. 24. nr. 50.

**) Quo eodem pertinent τὰ ἐκβατήρια, τὰ ἐμβατήρια, τὰ ὑπερβατήρια, neque minus Romanorum Peremnia, de quibus Cicero de N. D. II, 3 ibique Lambin. et Davis. pag. 219. Creuz.

καὶ πίπτει καὶ αὐτὸς Δάτις] Quem eundem Persarum ducem domum reversum esse salvum auctor est Herodotus VI, 119 seq. cui in hoc ipso plus tribui vult Largerius sine idonea causa, ut videtur. Nam Persas ipsos melius scire oportuit, utrum exercitus dux salvus ad suos redierit necne. Attamen potest etiam confusio quaedam hic locum habuisse, ut alium quempiam Persarum ducem cum Datide confuderit Ctesias: quae Osiandri (l. l. pag. 13) est sententia, Herodoti auctoritatem item praeferentis. Qui idem nonnihil haerens in verbis initio capitis Δάτις δὲ ἐπανιών ἐκ Πόντου, hic quaedam praecessisse a Photio putat, in quibus de priore aliqua Datidis in Pontum Euxinum expeditione traditum fuerit Ctesiae. At cum vocem πόντος promiscue usurpari constet, ab Herodoto ipso (II, 97) sic vocari mare Aegaeum, sensum talem fere Ctesiae verbis subesse: » Datis impetum fecit » e regione maris Aegaei, neque vero terrestri itinere Graeciam invasit. « Insulas a Persarum duce vastatas probabiliter esse Naxum atque Euboeam.

CAP. XIX.

ζήσας μὲν ἔτη ιβ' πρὸ τῆς βασιλείας, βασιλεύσας δὲ ἔτη λβ'.] H. Stephanus: » in altero exemplari, non sine magno errore, » scriptus est inusitato modo numerus οά. pro quo hic ιβ'. » ubi etiam mendum esse quis suspicari possit. « Atque in numeris hic erratum esse nemo non videt; ut hactenus quidem recte Largerius Herodotum sequi malit, qui I, 109 Darium tradit, quo tempore fuerit mortuus Cyrus, tunc temporis natum fuisse εἴκοσι κου μάλιστα ἔτα. Additis huc annis septem et quinque mensibus, per quos regnum administravit Cambyses, additis porro septem mensibus, per quos Magus imperium summum tenuerat, efficitur inde ex Largerii ratione, Darium, cum Persarum regnum adipisceretur, undetriginta annorum aetatem peregisse. Ac profecto haec ratio praeferenda, quando quidem in Ctesiae verbis mendum

inesse nullus dubito, cui ita medetur Schweighaeuserus, ut pro ιβ' legendum censeat λβ' i. e. *triginta duos* annos. Equidem olim conjeceram, κβ' vel κθ' i. e. *undetriginta*; quod librariorum culpa detorserit in ιβ'. — Obiit autem Darius, animi moerore, quem ex cladibus acceptis conceperat, teste Syncello Chronograph. pag. 19 6. *Ε. αὐτὸς δὲ Δαρεῖος οὐκ ἐνέγκας τὸ πάθος, ἐξ ἀθυμίας ἀπόλλυται*. Eadem Eusebius Chronic. pag. 53 supra.

βασιλεύσας ἔτη λά] Contra Herodotus VII, 4 triginta sex annos posuit, *) quod ideo Largerio verius videatur, quia cum Ptolemaei canone optime conveniat. Consentit cum Herodoto etiam Syncellus Chronogr. pag. 195. D. et Eusebius Chronic. p. 52: *Περσῶν ἐβασίλευσεν ὁ Δαρεῖος ἑταύσπου — ἔτη λς*. atque Chronic. Paschal. pag. 116 B.

Δαρεῖος δὲ ἐπανελθὼν εἰς Πέρσας καὶ Θύσας] Referendum hoc existimem ad eum, qui apud Persas valuisse dicitur mos, ut certis quibusdam diebus rex Persepolin s. Pasargadas (sacrum Persarum solum) adiret solemniter facturus sacra in montium cacuminibus.**) Quo in itinere cum multa secum duceret sacrificia, multa alia, quae singulis Persis obviam venientibus impertiret, factum est, ut ista sacra regisque iter toti genti acceptissima essent. Quam in rem lectu dignus est Xenophontis locus in Cyropaed. VIII, 5, 21. coll. Brissonio de Reg. Pers. Princ. I, 136. pag. 193. Nec vero minus regi proficiscenti singuli Persae pro suis quisque facultatibus dona qualiacunque offerebant. Videatur Aelianus V. H. I, 31: *νόμος οὗτος Περσικὸς ἐν τοῖς μάλιστα ὑπ' αὐτῶν φυλαττόμενος, ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεὺς, πάντες αὐτῶ Πέρσαι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἕκαστος προσκομίζει κ. τ. λ.*; ubi mirum in modum istud εἰς Πέρσας interpretes torsit. Recte tamen Perizonius

*) Vid. Largerii not. 8 ad Herodoti l. l.

**) Confirmant, quae supra ad cap. IX posui de Persepoleos urbis Pasargadarumque ratione.

nihil se in eo absurdi videre ait, *Regem Persarum revera proficisci in Persidem*, quum ille neutiquam habitavit semper in Perside, sed plerumque extra eam, modo Susis, modo Ecbataniis, modo Babylone, rarius Persepoli. Laudat deinde Plutarchum de profectu virt. p. 78 et in Alexandro p. 703. Hinc ergo et recte et saepe legimus apud veteres regem venisse *εις Πέρσας*. — » Quin ex hoc rariore, pergit Perizonius, adventu in Persidem vel progressu in publicum, et singulas ejus regiones, quas ex instituto Cyri obedire debebat, ortum reat, ut adventanti regi munera, de quibus Auctor hic agit, singuli adtulerint. «

καὶ ὁ Βαγαπάτης δὲ τὸ σῆμα Δαρσίου παρακαθίσας ἔτη ζ' ἐτελεύτησε] Lucem quodammodo haec accipiunt ex iis, quae infra §. 46 legimus, Bogorazum eunuchum a Secyndiano rege morte acerba esse affectum, quod sine ipsius permissione patris Artaxerxis mortui cadaver reliquerit; ut sanequam in more positum fuisse credas, ut qui apud defunctum maxime valuerint, ejus funus sequerentur et in sepulcris conditum diu servarent nec inde discederent. Quo certe pietatem insignem ergo dominum ereptum declarare solebant, vel, ut quibusdam videtur, impedire, quo minus ornatus, regi defuncto additus, spoliaretur. Nam lautissime *) sepultos et conditos fuisse Persarum reges haud uno testimonio liquet, magnasque Pasargadis hac ratione fuisse coarcervatas opes. **) Sic Cyri mortui et sepulti cadaver Magis traditur in custodiam, ut ex Brissonio cognosci potest; l. l. I, 249 pag. 326. E Ctesia conferri possunt hi loci §. 14. 19. 40. 44. 45. add. Heeren. Ideen I, 1 pag. 262 seq. coll. pag. 257 seq.

*) Vid. Brissonius l. l. I, 245 pag. 320.

**) Vid. Brissonius l. l. I, 70 pag. 96 seq. I, 181 pag. 255 seq.

CAP. XX.

καὶ Ἀρτάπανος ὃ Ἀρταςύρα παῖς γίνεται δυνατὸς παρ' αὐτῶ] D. H. Ἀρταπίανος. Herodotus, ut notat Largerius, *Artabani* cujusdam et ipse meminit, Hystaspis filii ac Darii fratris, [IV, 83. VII, 10. 11. 17. etc.] cujus summa apud Xerxem auctoritas; ac jure quidem, si certe idem est Artabanus, cujus judicio Xerxi cum Ariamene fratre disceptanti regnum obtigit, uti auctor est Plutarchus de fratern. amor. pag. 488 F. pag. 988 Wyttenb. *) Quem vero Ctesias dicit Artapanum, Artasyrae eunuchi filium ut videtur, eum vix quidem eundem esse posse atque Herodoteum, nemo non videt. Mardonius autem ille priscus sive major, cujus continuo apud Ctesiam mentio, eum Gobryae filium Dariique sororis esse censet Largerius, magna auctoritate et apud Darium et apud Xerxem pollentem.

μέγιστον ἠδύνατο Νατακᾶς] In marg. notatur: Ἀτακᾶς et Νατακᾶς. Monacensis liber: ἠδύνατονατακᾶς (sic). Equidem praetulerim Νατακᾶς. Vid. ad cap. V notata.

Mox pro Ἀμιστρον in marg. Ἀμαστρον et Ἀμηστορν. Adscripsit autem haec fere Andreas Schottus: » Xerxem et » Amistrin Scaliger Assuerum et Estherem interpretatur, quod » Nic. Serarius confutat. «

γαμεῖ δὲ Ξέρξης Ὀνόφα θυγατέρα Ἀμιστρον.] Quam eandem Xerxis uxorem *Amestrin* (Ἀμηστορν) Herodotus vocat, VII, 61. 114, crudelem illam ac superstitiosam, Otanisque filiam, qui quidem ut supra cap. XIV vidimus, idem est, qui a Ctesia Onophas appellatur. Apud Platonem, Alcibiad. I, cap. 19 p. 123 C. nomine Ἀμάστριδος ista Xerxis uxor occurrit, ubi Astium haec adnotasse legimus: » Cod. Venet. Ἀμηστορνιδι. Vind. Ἀμιστροιδι. Vide de varia » hujus nominis scriptura interpr. ad Diodor. Sic. XX, 108. » T. II. p. 484 seq. et de ipsa nobilissima femina Spanh.

*) De hac disceptatione conf. etiam Herodot. VII, 1 — 3.

»de Num. Praest. p. 495. Wesseling. Obs. II, 24.« De ejusdem crudelitate infra ad §. 55 exemplum proferemus. De hac Amestri, quam male nonnulli pro *Esthera* Sacrae Scripturae habuerunt, disputavit Wesseling. Observv. Varr. II, cap. 24 pag. 251 seqq. Caeterum reginae legitimae, quae multum ab illegitimis s. concubinis, quarum filii etiam a regno exclusi, differebant, plerumque ex Achaemenidis eligebantur, cum omnino ii, qui hujus stirpis fuerunt, inter se solos matrimonia iniisse, ἐκιδύοσθαι καὶ ἄγεσθαι, ut Herodoteis utar verbis, videantur. Onopham autem, sicuti sex reliquos, qui Magum regno dejecerant, ex Achaemenidarum gente fuisse, mihi admodum est credibile. Hinc quoque Megabyzum, unum ex illis septem principibus, (Her. III, 70. 153) Xerxis regis filiam in matrimonio habuisse infra §. 22. legimus. Vide sis etiam Heerenii Ideen I, 1. pag. 499 seq. ubi jure Ctesiae locos laudat, atque de Persarum reginis in univ. videatur Brissonius, I, 106. p. 157 seqq.

καὶ γίνεται αὐτῷ παῖς Δαρειαῖος] De hoc nomine infra ad §. 48 nobis erit dicendum.

ὣν ἡ μὲν Ἀμυτις κατὰ τὴν ὀνομασίαν τῆς μάμης] Amytin supra (cap. II. X.) legimus, Cyri fuisse feminam Cambysisque matrem. Quae igitur eadem vix simul esse potuit vel Onophae vel Hystaspis uxor, Xerxisque avia. At bifariam loci difficultatem tollere liceat, si quidem μάμην latiori acceperis sensu pro una ex aviis majoribus, ut forsitan Cyri uxor et ipsa sit intelligenda. Potuit etiam hoc nomine apud Persas usitato gaudere Onophae uxor, ut igitur de natae avia materna μάμμη sit interpretandum. Sed vide sequent. not. et confer infra ad cap. XXXVI.

ἡ δὲ Ποδογούνη] Breviter notat Andr. Schottus: »Rhodogunes cujusdam Persicae imaginem habes apud Philostratum lib. II, Icon. 5. [pag. 815. 816.]« Laudat Large-rius Suidae locum: [Tom. III. p. 262.] 'Ποδογούνη γυνὴ μὲν Τσιάσπου, Ξέρξου δὲ καὶ Δαρείου μήτηρ' quod tamen ita corrigendum putat: γυνὴ μὲν Τσιάσπου, Δαρείου δὲ μήτηρ, καὶ

Ξέρξου μήτηρ. Nam eadem videtur esse atque illa, cujus Ctesias mentionem facit. Unde mihi suspicio oritur, quae proxime antecedunt verba, *κατὰ τὴν ὀνομασίαν τῆς μάμης*, ea nequaquam ad Amytin, sed ad Rhodogunen esse referenda. Suidae interpres haec adnotaverat: » Alia Rodogune fuit, » de qua loquitur Ctesias apud Photium pag. 118, qui eam » Xerxis filiam fuisse scribit. « — De nomine ipso *Ῥοδογούνη* vel *Ῥοδόγυνη*, in historia Persica et Parthica notissimo disseruit Dorville ad Charit. p. 471. seq. unde extrema apponam: » Novimus Demetrii II Nicanoris uxorem *Rhodogunen* apud » Appianum Syriac. p. 213, item *Xerxis filiam* ap. Ctesiam » in Pers. cap. 20. quae *Πολεμική* videtur vocari a Dione » Chrysostomo Orat. 64. p. 592. *Artaxerxis filia* memora- » tur Plutarcho in ejus vita p. 307 Oraetae uxor. Alia forte » ap. Philostr. Icon. 2, 5. [p. 815, 816, regina, quae Ar- » menios vicerat, Rhodogune dicitur]. Hinc ergo *Βασιλῆς* » Nostra ficta est. Zopyri certe filia et Megabyzi uxor, quod » scio, non est nota apud historicos sub hoc nomine. *Αμυ- » ντίς* erat uxor cujusdam Megabyzi, Xerxis filia, Artaxerxis » soror. Vide Casaub. ad Athenaeum 13, 9, 884. «

Ad quod idem nomen, auctore Dorvillio, aliud referendam, quod infra §. 43 legitur: *Ἀλογούνη*. —

βασιλεύει Ξέρξης ὁ υἱὸς αὐτοῦ] Narrat Plutarchus, Reg. Apophthegm. p. 173 B. C. p. 688 Wyt. Xerxem cum Arimene *) fratre de regno contendisse, sed mox reconciliatum, fratri primam apud se statuisset dignitatem summamque potentiam. Quae quidem, ut Justinianae, (II, 10) ex Ctesia sumpta esse, probabiliter Wyttenbachius iudicavit, in Animadvss. ad Plutarch. l. l. p. 1044.

C A P. XXI.

ὁ δὲ δὴ Ξέρξης στρατεύει ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, ὅτι τε Χαλ-

*) Altero Plutarchi loco supra laudato De fratern. Amor. pag. 488 F is dicitur Ariamenes.

κηδόνιοι λῦσαι τὴν γέφυραν (ὡς ἤδη εἴρηται) ἐπειράθησαν etc.] cf. §. 17. Veram tamen belli causam Xerxi talem fuisse existimat Largerius, ut cladem Marathone acceptam ulcisceretur, gloriamque diminutam repararet, forsitan quoque dominandi cupidine adductus. Pro Χαλκηδόνιοι D. H. Καρχηδόνιοι, assentiente libro Monacensi, qui etiam τὲ; cf. cap. XVII.

καὶ ὅτι Δάτην Ἀθηναῖοι ἀνείλον καὶ οὐδὲ τὸν νεκρὸν ἔδωσαν] Lib. Mon. Δάτην, — Vide §. 18 ibique notata. Ac revera talem causam praetendisse Persas, quo belli Graecis illati excusationem haberent, haud alienum esse videtur.

καὶ ἰδεῖν ἐπεθύμησε τὸν Βελιτανᾶ τάφον] Haec et sequentia ex iis unice lucem accipiunt, quae pluribus Aelianus enarravit, Var. Hist. XIII, 3: Ξέρξης ὁ Δαρσίου παῖς, τοῦ Βέλου τοῦ ἀρχαίου διασκόπας τὸ μνήμα, πύελον ὑέλινην εὔρεν, ἐνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Οὐ μὴν πεπλήρωτο ἡ πύελος, ἐνέδει δὲ ἀπὸ τοῦ χεῖλους εἰς παλαιστήν. Παρέκειτο δὲ τῇ πύελῳ καὶ στήλη βραχεῖα, ἐνθα ἐγέγραπτο, τῷ ἀνοίξαντι τὸ μνήμα, καὶ μὴ ἀναπληρώσαντι τὴν πύελον, οὐκ ἔστιν ἄμεινον Ἀναγνοῦς δὲ ὁ Ξέρξης ἔδωσε, καὶ προσέταξεν ἐπιχέαι ἔλαιον τὴν ταχίστην οὐ μὴν πεπλήρωτο· ὁ δὲ πάλιν προσέταξεν ἐπιχέαι αὐξῆσιν δὲ οὐκ ἐλάμβανεν ἕως ἀπεῖπε μάτην ἀναλίσκεν τὸ ἐπιχεόμενον. Κατακλείσας δὲ ὀπίσω τὸν τάφον, ἀπηλλάγη ἀθημονῶν. Οὐ διεψεύσατο δὲ ἡ στήλη, ὅσα προεῖπεν. Ἀθροίσας γὰρ ἑβδομήκοντα μυριάδας ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, κακῶς ἀπήλλαξεν εἶτα ἐπανελθὼν, αἰσχιστα ἀνθρώπων ἀπέθανεν, ἀποσφαγεῖς νύκτωρ ἐν εὐνῇ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. Haec ille, quae ipsius verbis exscribi oportebat. Ex iis tamen, quae doctissimi interpretes ad Aeliani locum annotarunt, nonnulla, quae summo opere mihi huc facere videntur, adponam. Sic *Belitanas* iste Largerio est *Belus* *) veterē Persica vel potius Assyriaca lingua,

*) Cf. Perizonii Origin. Babylonn. cap. V, pag. 57 — 62. Herod. I, 182, ubi statuam e Iovis *Beli* templo, a Xerxe, invito sacerdote abreptam legimus. Cap. 187 idem simile quoddam, atque Ctesias, de

suffragante Aeliani loco, qui *Βήλου τοῦ ἀρχαίου μνήμα* memorat. Quod Beli sepulcrum in pyramidis quadratae formam exstructum, a Xerxe dirutum fuisse auctor est Strabo XVI, p. 738. »Ex Aeliano tamen, ait Perizonius, colligas »intimum penetrabile, in quo fuerit solium seu conditorium, »relictum integrum. *Βελιτανῶ* autem Ctesiae Kuhnius pro »*Belisthana* putat dictum et interpretatur *Beli regionem*, quia *𐤁𐤏𐤃* apud Persas *regionem* notat. Sed praeterquam quod absurdum est, dici ita junctim *sepulcrum Beli regionem*, antiquius etiam illud nomen fuit, quam ut ex posteriori lingua Persica deduci debeat. Adde opportunissimam esse hujus vocabuli significationem, iisdem plane literis, in lingua Hebraica et Chaldaica seu Babylonica, ubi *Belitana* notat *Belum* seu *dominum validum ac potentem*; *𐤁𐤏𐤃* enim *validus* est et robustus apud Hebraeos, unde Chaldaicum erit, solita istic terminatione *𐤁𐤏𐤃𐤏* quod si maxime in reliquiis Chaldaicae linguae nunc forte non occurrat, tamen id olim, ut ista appellatio, *Belitana*, fuit antiquissima, etiam Chaldaeis in usu fuisse, ex Hebraico sermone, ubi frequens est, colligere licet, plane ut vicissim hebraica multa eruuntur e linguis cognatis. « Jo. Fr. Schroerer Imper. Babylon. et Nini pag. 80 sect. III. §. 7 Nobonassarem eum habet, quem libri sacri *Baledan* et Ctesias *Belitana* nominant; cum Baladan, idoli cujusdam nomen nil aliud esse nisi *Baal*, cui additum *𐤁𐤏𐤃* i. e. *dominus*.

De Deo *Belo* lectu dignissima Hammerus nuper adnotavit in Wiener Jahrbüch. X, p. 239 Not. 1. Add. Gesenius Commentar. in Iesai. Tom. II. pag. 335 seq. Berthold. ad Daniel. I, 2. pag. 180 seq.

καὶ τὴν πύελον ἐλαίου οὐκ ἴσχυσεν πληρῶσαι] *πύελος* quid sit, longa disputatione exposuit Perizonius ad Aeliani

Nitocris, Babylonicae reginae sepulcro prodidit; quod tamen Plutarchus ad Semiramidem refert; v. Apophthegmm. regg. p. 173 B. p. 687 Wyt.

l. l. »Est enim proprie ac primitus, *loculus, solium*, in quo ipsum cadaver deponeretur, a *πύον, pas, tabum*, unde »et *πύθω* puteo, et Latinorum *putei* ac *puticuli*; in quibus »cadavera pauperum abjiciebantur et putrescebant.« De aliis hujus vocis significationibus nunc quaerere non vacat.

CAP. XXII.

ἀγγέλλεται αὐτῷ Βαβυλωνίων ἀπόστασις] Multus haec de re Herodotus III, 150 seqq. atque Justinus I, 10, ad Darii Hystaspis regnum uterque hanc Babyloniorum seditionem referens. Zopyri et Babyloniorum defectionis Plutarchus quoque meminit, Apophthegmm. Regg. p. 175 A. p. 687 Wytt., Herodotum opinor secutus, cujus locus haud fugit doctissimum interpretem, pag. 1043. Idem tamen Plutarchus paulo post pag. 173 C. pag. 688 Wytt. de defectione quadam Babyloniorum, quae Xerxe regnante exorta est, tradit, ubi Ctesiam, de quo tamen alias detrahere haud est veritus, ante oculos illum habuisse mihi admodum est verisimile. — Caeterum cf. etiam Largerii not. 274 ad Herodot. III, 159. Mox pro οὕτως D. H. οὕτω. Eadem diversitas paulo infra eodem capite.

καὶ Ζωπύρου τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν ὑπὸ σφῶν ἀναίρεσις] De nomine Zopyri haec Dorvillius ad Charit. p. 472: »Decantatum in Persicis rebus nomen. Atqui unde id tam »bene Graecum? utrum deflexerunt ad suum idioma, an »ἰσοδύναμον substituerunt? S. Bochartus Hierozoic. L. III, »c. 11. p. 414 Ζωπύρων, *vesparum* generi more suo Chaldaeam et Arabicam adfingit originem. A. Relandus omisit »in *Λευάνοις* Persicis.«

πλὴν ὅτι ἡμίονος αὐτῷ ἔτεκεν] In his igitur Herodotum consentientem habet Ctesias; vid. III, 153. Annotat Largerius, mulas quamvis genitalibus praeditas, nequaquam prolem edere; Aristotelis ille usus testimonio, qui mulam gravidam quidem factam, neque vero natum edidisse enarrat.

(Hist. An. VI, 24. p. 882 B.) Addit Plinius H. N. VIII, 44. p. 470, 12: »Est in Annalibus nostris (mulas) pe-
 »perisse saepe, verum prodigii loco habitum.« Et sanequam
 saepius mulae partus a veteribus commemoratus, sed semper
 prodigii loco habitus. Quae multa occurrunt exempla, no-
 stri quoque aevi testimoniis probari ait doctissimus Beckmann.
 ad Aristotel. Auscultt. Mirabb. cap. 70. pag. 142, coll. 427,
 ubi ad unum fere omnia et veterum et recentiorum testimo-
 nia collaudata reperies.

ἔπει τὰγε ἄλλα Μεγάβυζον οὗτος λέγει] Fuit forsitan
 is Megabyzus, qui et Zopyri pater et socius Persarum, qui
 magum interfecerant, ab Herodoto III, 153 appellatur. De
 nomine ipso quod alii proferunt Μεγαβόζος, Interpretes ad
 Herodoti locum exposuerunt. Recurrit eadem scripturae
 diversitas infra §. 33; ubi a Ctesia et Diodoro, utroque Με-
 γάβυζος scribente dissentit Thucydides, scribens Μεγάβα-
 ζος; confer sis potissimum Ducker. ad Thucydid. I, 109,
 cujus non fuit immemor Wesseling. ad Diodori Sicul. XI,
 74, pag. 460. Plura Hemsterhusius ad Luciani Timon. p.
 383. Tom. I. ed. Bip. Dorvillius ad Chariton. p. 472 et Pe-
 rizonius ad Aeliani V. H. II, 2. Est enim nomen, quod licet
 saepius in Persarum historia recurrat, neququam tamen omni-
 bus Persarum ducibus commune fuisse credo, quo forsitan
 Hesychii locus s. v. ducere possit, sed iis modo, qui ge-
 nus e nobilissima Megabyzi illius stirpe duxerint, ut eos a
 vero aberrasse crediderim, qui solum dignitatis nomen esse
 existimarunt. Vid. Gottleber. ad Thucydid. I, 109.

δίδωσι δὲ αὐτῷ Ξέρξης ἄλλα τε πολλὰ καὶ μύ-
 λην χρυσῆν] Parum se hujus doni rationem perspicere ait
 Langerius. Finxisse videri a Ctesia copiosa oratione monstrare
 studuit. Atqui haud pauca ejusdem generis ornamenta et in-
 signia eaque aurea cuncta, carmine Persarum regio, quod
 dicitur Schahnameh, celebrantur, qualia Hammerus recenset,
 nec nostro loco omisso. v. Wiener Jahrbüch. IX, p. 63. cf.
 etiam Barnab. Brissonius l. l. I, 154, p. 219. Est autem, si

quid video, hujus doni ratio ex universa vitae ratione, qua Persae utebantur, petenda. Quos agriculturam plurimi fecisse, inter omnes constat, *) ut adeo ipsius fuerit regis, quotidie per aliquod tempus in agro suo (in Paradiso) opus facere, atque in eos, qui optime agros colebant, praemia et beneficia conferre. **) Nolim nunc altius hanc in rem descendere, de qua insigniora protulerunt viri doctissimi Creuzerus Symbol. I, p. 714 seqq. atque Hammerus, l. l. IX, p. 81 — 83. Quae qui accurate perlegerit, illi haud mirum videbitur quod Rex, quem maxime honoratum esse vellet, tali munere donabat, quod ad agriculturam, vel ad ea, quae agricultura quaeruntur, quam maxime pertinere videbatur. Quod vero aurea mola dono fuit data, hinc explicandum puto, quod aurum, ut omnino res Soli similes, res splendidae Persis fuere sacrae, maximi igitur habitae. Vid. si placet, Anhang z. Zendavesta III, p. 184. coll. p. 56. 75. Freinshem. ad Curtium. III, 13, 10 et Strabo XV, p. 1067 de Persis: κομμουνται οι παῖδες χρυσῶ τὸ πυρρὸν τιθεμένων ἐν τιμῇ διὸ οὐδὲ νεκρῶ προσφέρουσι καθάπερ οὐδὲ τὸ πῦρ κατὰ τιμῆν. Cogitanda autem procul dubio mola manuaria sive manualis, qualis non solum Iudaeis veteribus fuit in usu, sed etiam hodiernis orientalibus usui est; conf. Niebuhr. Reise etc. B. 51. R. I, 150. cum tabula.

C A P. XXIII.

Ξέρξης συναγείρας στρατιῶν (D. H. στρατεῖαν) Περσικῆν ἄνευ τῶν ἀρμάτων, ὀγδοήκοντα μυριάδας καὶ τριήρεις

*) Vid. modo, ne plura, Reynier Economie publique et rurale des Perses (Paris 1819.) pag. 253 seqq. Rhode, Die heilige Sage der Bactrer etc. pag. 517. 518.

**) Vid. Barnab. Brissonium I, 159 p. 222 ibique Xenophontis locum.

γλίαις, ἤλυνεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.] Herodotus VII, 60: συμπατός δὲ τοῦ στρατοῦ τοῦ πεζοῦ τὸ πλῆθος ἐφάνη ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν μυριάδες; et VII, 87: ἀριθμὸς δὲ τῆς ἵππου ἐγένετο ἄκτὼ μυριάδες, πᾶρες τῶν καμήλων καὶ τῶν ὄρμάτων. In quo tamen numero et calones, et mercatores, et mulieres, et reliquam totam quae exercitum sequebatur, turbam, inclusam esse existimem. Atque ut in hujusmodi rebus plerumque fit, scriptores de militum numero, quibuscum Graeciam Xerxes invaserit, inter se magnopere dissentiunt; quos omnes expromere non attinet post diligentes Brissonii curas, l. I. III, 72. p. 743 seq. Add. Aelian. V. H. XIII, 3: Ἀθροίσας γὰρ (ὁ Ξέρξης) ἑβδομήκοντα μυριάδας ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας, κακῶς ἀπήλλαξεν.

Navium numerum quod attinet, ita Herodotus VII, 97: τριηκόντεροι δὲ καὶ πεντηκόντεροι, καὶ κέρκουροι, καὶ ἱππαγωγὰ πλοῖα μακρὰ συνελθόντα ἐς τὸν ἀριθμὸν ἐφάνη τρεῖς χίλια. Qui numerus etsi verus esse potest, Ctesiae tamen sua constabit auctoritas, ut qui naves bellicas, triremes tantum, recensuerit, cum Herodotus omnis generis navium tria millia ponat. Cum Ctesia caeterum Aeschylus ac Plutarchus consentiunt, alii ab eo dissentiunt; quae omnia a Brissonio collecta sunt singulari industria, III, 73. p. 747 seqq.

ζευγνύς τὴν Ἄβυδον] i. e. *Abydum ponte jungens*. Vid. ad cap. XVII adnotata.: Eodem modo Florus IV, 12: »*Bonnam et Gesoniam cum pontibus junxit*« loco admodum vexato.

Δημάρατος δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος παρεγένετο ἡδὴ πρῶτον] Contra atque Herodotus, qui Demaratum vivo adhuc Dario, inque belli apparatu occupato, Susa venisse auctor est; VII, 3. coll. VI, 70. De Demarato praeterea videatur ejusdem Herodoti VII, 101 — 103.

προσβάλλει — δι' Ἀρταπάνου ἔχοντος μυρίους] Medos et Cissios primos fuisse, qui Leonidam aggressi sunt, tum decem millia, quae *Immortalium* nomen gerebant, duce Hydarne, apud Herodotum VII, 210. 211 legimus, qui in

eo a Ctesia non discrepat, quod et ipse paucos (ὀλίγους) Laconum occubuisse refert. Forsitan etiam vitium irrepsit in Ctesiae numerum, qui revera parum videtur credibilis.

εἶτα μαστιγοῦνται ἐπὶ τὸ πολεμεῖν] Locos aliorum scriptorum, qui de hoc more Persarum milites ad pugnam flagellis excitandi agunt, jam Largerius occupavit. Sunt autem fere hi: Herodot. VII, 56 et 223, 103, Xenoph. Anab. III, 4, 24.

ἔλυσε τότε τὸν πόλεμον] Verterim equidem: »*pugnatum tunc solvit, diremit.*« Herodotus VII, 213, 214: ἀπορέοντος δὲ βασιλῆος, ὅτι χρήσεται τῶ παρόντι πρήγματι, Ἐπιόλτης ὁ Εὐρυδήμου ἀνὴρ Μηλιεύς ἦλθέ οἱ ἐς λόγους κ. τ. λ. Nolim reliqua adscribere, quae a Ctesiae narratione nonnihil differre constat. Forsitan ita in Persarum annalibus, e quibus sua Ctesias deprompsit, fuit proditum; quod tamen ipsum non impedit, quo minus Herodoti narrationem ut de re, quae Graecis melius innotescere potuerit, et ipse veriore ducam.

C A P. XXIV.

Θώραξ δὲ ὁ Θεσσαλὸς καὶ Τραχινίων οἱ δυνατοὶ, Καλλιόδης καὶ Τιμαφέρνης παρήσαν] De *Thorace* Larissaeo, qui Xerxis partibus enixe adhaesit, plura leguntur apud Herodotum IX, 1, cum Wesselingii nota. Quae inde huc assumpsit Largerius in nota ad h. l. — Pro Θώραξ Max. Marg. Θώραξ. Quod vero Hoescheliana editio articulo ante Θεσσαλὸς caret, id ne probemus, vehementer caveamus. Tali enim in formula, articulo ipso rex vel certe princeps quidam (ὁ Θεσσαλὸς pro *rege Thessalorum*) designatur. Conf. Wesseling. ad Herodot. I, 2, IV, 127. Fischer. ad Xenoph. Cyropaed. I, 1. — Mox pro στρατιάν D. H. στρατείαν. De Ephialte vid. Herodot. VII, 223 seq.

καλέσας δὲ Ξέρξης τούτους τε καὶ τὸν Δημάρατον καὶ τὸν Ἥγιαν τὸν Ἐφέσιον] Cum Demarato, si Herodoto credamus, jam antea de hac re verba fecerat Xerxes; vid. VII, 101 —

104. Hegias ille *Ephesius*, idem forsitan est, qui Herodoto est *Elensis*. Tisameni frater, IX, 33. Quae reliqua Largorius ineptit, lubentes ei largiamur. — Marg. Max. pro *Ἡγίαν, Ὀγίαν*.

ἡγουμένων δὲ τῶν δύο Τραχηνίων διὰ δυσβάτου, στρατὸς Περσικὸς διελήλυθε, μυριάδες τέσσαρες] *Locus δυσβατός pluribus ab Herodoto VII, 216 describitur. Supplendum vero ad Nostri διὰ δυσβάτου, χωρίου; vid. Lamb. Bos. Ellipsis. L. Gr. p. 566 ed. Schaef. — Pro Τραχηνίων D. H. Τραχηνίων.*

μυριάδες τέσσαρες] Herodotus eam exercitus partem, cui Hydarnes praefuit, statim e Xerxis castris profectam esse narrat. (VII, 215.) Quam ipsam aliis e locis (VII, 211, 83) Immortales istos, qui vocabantur, decem mille fuisse, conjicimus.

καὶ κυκλωθέντες ἀπέθανον μαχόμενοι ἀνδρείως ἅπαντες] Vid. Herodotus VII, 225.

C A P. XXV.

Ξέρξης δὲ πάλιν στρατεύμα πέμπει κατὰ Πλαταιέων, μυριάδας ἰβ'] Quae hic de pugna Plataeensi Ctesias narrat, haec aliorum scriptorum fide constat postea demum, Athenis capis, proelioque navali ad Salaminem commisso, contigisse; quae temporum confusio vix cuiquam probanda erit, qui Herodotum de rebus Graecis veriora prodidisse sibi, jure persuaserit.

ἡγούμενον αὐτοῖς Μαρδόνιον] D. H. ante αὐτοῖς inserit δέ, quod et Monacensis liber ignorat.

μυριάδες ἰβ'] Trecentos mille Persas, una cum quinquaginta mille Graecis opem ferentibus recenset Herodotus VIII, 113. IX, 32.

ἀντιστρατεύει δὲ Πανσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος, τριακοσίου μὲν ἔχων Σπαρτιήτας, χιλίους δὲ τῶν περιοίκων, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων πόλεων χιλιάδας εἴς] Lib. Monac. *ἔ μὲν ἔχων σπαρτιτας.* — Contra Herodotus IX, 10, 11, 28, 29, quinque Spartanorum millia, quorum unusquisque septem helotas secum ducebat,

(quadraginta igitur millia), decem millia Lacedaemoniorum circumhabitantium, ad bellum profectos enarrat; quibus si adjeceris, qui Athenis vel aliis quibuslibet ex urbibus confluxere, existit inde numerus centum decem millium, qui cum Pausania fuerint.

τῶν περιόρων Largerius vertit: » Lacédémoniens des » villes voisines de Sparta.« Fuisse enim Spartaē subditos, qui terrae Laconicae urbes circa Spartam incoluerint. Eodem vocabulo usus quoque Herodotus IX, 11. coll. 28. Plura Duckerus ad Thucydid. VIII, 22. Kortüm Beiträge zur Geschichte Hellen. Staatsverfass. pag. 33.

κατάκρατος ἢ Περσικὴ στρατιὰ] Lib. Monac. rectius κατά κράτος. Vid. ad cap. VII. Mox D. H. male στρατεία.

καὶ φεύγει τραυματισθεὶς καὶ Μαρδόνιος] Mardonium in pugna Plataensi occubuisse, Herodoto teste (IX, 64) constat; ut adeo ejusdem sepulcrum ostenderetur; vid. Pausan. IX, 2, p. 714. Aliorum scriptorum testimonia, qui quamvis alias Ctesiae vestigia legunt, hic tamen eum relinquunt, Largerius magna cum industria congressit; Diodor. Sic. XI, 31. T. I, p. 428. Plut. Aristid. p. 330 C. Pausan. III, 4, p. 214. Strabo IX, p. 632.

οὗτος ὁ Μαρδόνιος πέμπεται συλῆσαι τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν παρὰ Ξέρξου] Contende cum his Herodot. VIII, 35 seq. Justin. II, 12, p. 109, qui quatuor mille milites Delphos a Xerxe missos narrat. Quae reliqua hinc argutatur Largerius, silentio premere satius duxi.

χαλάζης ἐπιπεσούσης παχείας] Vel mirabilius ista tradit Herodotus VIII, 37.

Θηβαῖοι δ' ἦσαν οἱ κατὰ Πλαταιῶν τὸν Ξέρξην κινουῦντες] Thebanos semper inimicos fuisse Plataeensibus, cum aliunde constat, tum vero etiam diserto Thucydidis ex testimonio, qui multa hanc in rem initio libri secundi prodidit. Sic, ut alia taceam, II, 2: οἱ Θηβαῖοι ἠβούλοντο τὴν Πλάταιαν, ἀσίσσι διαφόρον οὔσαν, προκαταλαβεῖν κ. τ. λ.

CAP. XXVI.

Ξέρξης δὲ ἐπ' αὐτὰς Ἀθῆνας ἐλαύνει] conf. Herodot. VIII, 51, quem, temporum rationem si exceperis, in plerisque cum Nostro congruisse senties.

καὶ Ἀθηναῖοι πληρώσαντες ἑκατὸν δέκα τριήρεις] *ducentas* naves ab Atheniensibus impletas, Herodotus VIII, 61 tradit. — Mox D. H. ἀναιρεῖ pro αἰρεῖ et pro ἐμπύπρησι Max. Marg. ἐμπύπρησι. Herodot. VIII, 51 et ipse habet κενὴν αἰρεῖ.

τέλος κἀκείνων νυκτὶ φυγόντων, κἀκείνην συνέφλεξαν] Quae aliter refert Herodotus VIII, 51 — 54. Nam Atheniensium senes, in arce relictos, cum ipsam urbem, patriumque solum relinquere nolissent, aliquamdiu se fortiter ac strenue defendisse auctor est, postea vero, cum Persae in arcem irrupissent, omnes ad unum occubuisse, arcemque ipsam incensam planeque dirutam esse. — Pro συνέφλεξαν D. H. συνέφλεξεν.

— ἐχώνηνε χῶμα ἐπὶ Σαλαμῖνα] Quod ipsum Herodotus VIII, 97 post proelium Salaminium factum esse perhibet.

— ἐλθὼν ἐπὶ στενώτατον τῆς Ἀττικῆς, ὃ Ἡράκλειον καλεῖται] Aptè his verbis Phanodemum apud Plutarch. V. Themistocl. p. 118 [cap. 13 init.] admonit Largerius: ἅμα δ' ἡμέρα Ξέρξης μὲν ἄνω καθῆστο τὸν στόλον ἐποπτεῖων καὶ τὴν παράταξιν, ὡς μὲν Φανόδημός φησιν, ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον, ἣ βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἢ νῆσος. — D. H. στενώτατον. At Max. Margunii et Monacens. liber: στενώτατον, quod jure non immutavit Schweighaeuserus. Sic Diodorus Sicul. II, 8: κατὰ τὸ στενώτατον μέρος, quod tamen, si Eichstaedium audias. Praefat. ad Diodor. Sicul. pag. XLIV, mutabis in στενώτατον. Quo tamen cautius egit Heindorfius ad Platon. Phaedon. pag. 236 seq., ne Fischero quidem assentiens, qui alias cauti-
tissimus, hic tamen vocalem longam reponere non est veritus. Vid. ad Welleri Grammat. p. 85. Spec. II. Equidem in scriptore, qualis Noster est, στενώτατον mutare non ausus sum. Apud Plutarch. Vit. Flam. 4. occurrit στενώτατος et

Philopoem. 2. fin. στενώτερος; sed utrobique Monacensis liber Nro, 85 ponit o pro ω. Apud Polybium et Appianum eadem obvia lectionis diversitas, ubi tamen optimos codices in ω consentire asserit Schweighaeuserus Animadverss. ad Polyb. IV, 42, pag. 73. Tom. VI.

τοξόται μὲν ἀπὸ Κρήτης προσκαλοῦνται καὶ παραγίνονται] Quod ab Herodoto omissum, memoratu tamen dignissimum censet Lãrgerius; quod vero Cretae nunc demum, hac data occasione ab Themistocle et Aristide arcessiti fuerint, id negat, cum Cretas jam antea copiarum suarum partem, quae ipsis obtingebat, ad exercitum Graecorum misisse probabilius sit. Nonnulla itidem de arte arcuum tractandorum, qua per totam fere antiquitatem Cretae fuerunt insignes, adjecit, allatis duobus Pausaniae locis, IV, 8, p. 298. et I, 23, p. 54. Ab Apolline enim primi hominum hanc artem edocti feruntur; vid. Potter Archaeolog. Graec. ex edit. Rambach. II. pag. 83. cf. etiam Horat. Od. I, 15, 17. IV, 9, 17 ibique Interpr.

Περσῶν μὲν ναῦς ἐχόντων ὑπὲρ τὰς χιλίας, στρατηγούντος αὐτοῖς Ὀνόφα, Ἑλλήνων δὲ ἑπτακοσίας] Constabat Persarum classis, si Herodotum audiamus, navibus mille ducentis septem, (Herod. VIII, 66) Graecorum navibus trecentis octoginta. (ib. 82.)

Onophae nomen tacet Herodotus, Ariabignem, Darii ipsius filium aliosque Persarum praefectos nominat, VII, 97. VIII, 89.

καὶ διαφθεύρονται περσικαὶ πεντακόσιαι νῆες καὶ φεύγει Ξέρξης] Aliter Herodotus (VIII, 89) atque Diodorus Siculus, (XI, 19) qui Persas ducentas, praeter eas, quae Graecis captae sint, naves, Graecos vero quadraginta solum amisisse asserit.

βουλῇ πάλιν καὶ τέχνῃ] Verba καὶ τέχνῃ absunt a Monacensi libro.

CAP. XXVII.

Ξέρξης δὲ περάσας εἰς τὴν Ἀσίαν] conf. Herod. VIII, 117 seqq.

ἔπεμπε Μεγάβυζον τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν συλῆσαι] Iam supra cap. XXV de quadam Xerxis expeditione Delphos missa verba fecerat, cum Herodoto aliisque auctoribus probe consentiens; hujus alterius vero expeditionis cum nemo quisquam veterum mentionem faciat, cumque eadem miram in modum temporum rationem pervertat, jure dubitare licebit, eandemque rejicere vix reverebimur; factum tamen hinc esse putamus, quod vel Persarum annales ita contra veritatem retulerant, vel Photius ipse ea, quae ad cap. XXV apponenda erant, immemor huc rursus transtulerit.

πρὸς Ξέρξην ὑπέστρεψε] Quod idem verbum eadem in re Herodoto frequentatur; cf. IV, 128. 140. VII, 211. coll. IV, 129.

ἀποστέλλεται Ματακάς] In marg. et in libro Monacensi: μάτακας. Vid. ad cap. V. — Mox verba ὁ εὐνοῦχος absunt a libro Monacensi.

καὶ δὴ οὕτως ποιῆσαι] D. H. οὕτω, refragante Cod. Monacens.

CAP. XXVIII.

ὡς προεῖρηται] supra cap. XXII.

CAP. XXIX.

Ἀρτάπανος δὲ μέγα παρὰ Ξέρξην δυνάμενος, μετὰ Σπαμίτρον κ. τ. λ.] D. H. Ἀρτάβας. Max. Marg. Ἀρτάβανος. Cod. Monacens. ἀρτάπανος. (sic.) Quem *Artapanum* Noster, eum Herodotus semper *Artabanum* nominat, atque Diodorus Sicul. XI, 69, qui, eadem copiosius enarrat, et ita quidem, ut e Ctesiae ipsius narratione sua desumsisse videatur.

Spamitram Ctesias §. sequenti Aspamitren vocat, quod epitomatoris culpá factum esse videtur. Apud Diodorum idem audit Mitridates, regii cubiculi praepositus s. cubicularius,

quae summa fuit dignitas, ut bene monstravit Wesselingius ad l. l., qui etiam haec addidit: »Aristoteles, cui caedis auctor Ἀρταπάνης, metu in hoc scelus impulsus ait, φοβούμενον τὴν διαβολὴν τὴν περὶ Δαρείου ὅτι ἐκρέμασεν οὐ κελεύσαντος Ξέρξου, Politic. Lib. V, 10, quae brevius proposita, quorsum spectent, non divino.« Est locus Aristotelis, ubi de regibus s. principibus, qui metus causa interfecti sunt, loquitur, Polit. V, 8 (vulgo 10) §. 14, pag. 222 Schneid. οἶον Ξέρξην Ἀρταβάνης (sic), φοβούμενος τὴν διαβολὴν τὴν περὶ Δαρείου, ὅτι ἐκρέμασεν οὐ κελεύσαντος Ξέρξου, ἀλλ' οἴομενος συγγνώσεσθαι ὡς ἀμνημονοῦντα διὰ τὸ δειπνεῖν. Tu vid. annotat. Schneideri Tom. II, p. 343, ubi loco difficiliore varieque tentato mederi studuit. Equidem hunc in modum restituerim, οἶον Ἀρταξέρξην Ἀρταβάνης, φοβ. τ. διαβ. τ. π. Δαρ., ὅτι ἐκρέμασεν, οὐ κελεύσαντος Ἀρταξέρξου, ἀλλ' κ. τ. λ.: quemadmodum Artaxerxi Artabanes insidias struxit, timens criminationem de Dario, quem Artaxerxis injussa suspenderat, putans tamen, se ab illo veniam accepturum, utpote immemore hujus rei propter coenam. Ἀρταξέρξης autem a librariis saepe in Ξέρξης mutatum reperio; si quidem idem vitium in Ctesiae Pers. cap. 35 irrepsit. — De re ipsa minus accurate Aelianus V. Hist. XIII, 3, (ὁ Ξέρξης) ἐπανελθὼν αἰσχιστὰ ἀνθρώπων ἀπέθανεν, ἀποσφαγείς νύκτωρ ἐν τῇ εὐνῇ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. Quae cum ita sint, copiosiore tamen Diodori (XI, 69) et Justini (III, 1) narrationem, quam utramque ex Ctesia fluxisse magna mihi est suspicio, huc apponere nolui, quippe longiorem, quam quae huc describi possit.

καὶ πείθουσιν Ἀρτοξέρξην] D. H. Ἀρταξέρξην et sic semper in seqq. Tu vide ad cap. XXXV,

καὶ παραγίνεται Δαρειαῖος ἀγόμενος ὑπὸ Ἀρταπάνου εἰς τὴν οἰκίαν Ἀρτοξέρξου] Pro Δαρειαῖος D. H. Ἀρταξέρξης, ut mox pro Ἀρτοξέρξου, Δαρειαίου. Etiam Max. Marg. hic habet Δαριαίου.

πολλὰ βοῶν καὶ ἀπαρνούμενος] D, H. παραινούμενος. Mox absunt a Monac. libro verba τοῦ πατρός.

CAP. XXX.

καὶ λαμβάνει κοινωνὸν τῆς βουλῆς Ἀρτίπανος Μεγάβυζον] Pro Megabyzo *Bacabasum* Justinus III, 1 nominat, quod e Ctesiâ corrigendum censet LARGERIUS, audacter sanequam, quandoquidem in scriptura nominum propriorum admodum variare antiquos libros satis est notum. Videantur omnino Diodori ac Justinii loci, quos modo adscripsimus.

καὶ ἀπόλλυται πικρῶ καὶ κακίστῳ θανάτῳ Ἀσπαμίτρης] Aliter Justinus, loco supra laudato, Diodorus Siculus l. I. de his quidem nihil. — Pro Δαρειῳ Max. Marg. Δαρειῳ ut capite antecedenti.

σκαφεύεται γὰρ]. Quanam istaec fuerit poena, ex Plutarchi verbis optime intelligitur, Vit. Artax. 16 p. 1019 B. τὸ δὲ σκαφευθῆναι τοιοῦτόν ἐστι· σκάφας δύο πεποιημένας ἐφαρμόζειν ἀλλήλαις λαβόντες, εἰς τὴν ἑτέραν κατακλίνοσι τὸν κολαζόμενον ὑπτίον· εἶτα τὴν ἑτέραν ἐπάγοντες καὶ συναρμόζοντες, ὥστε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας ἔξω καὶ τοὺς πόδας ἀπολαμβάνεσθαι, τὸ δ' ἄλλο σῶμα πῶν ἀποκεκρούφθαι, δίδασιν ἐσθίειν τῷ ἀνθρώπῳ, κἄν μὴ θέλη, προσβιάζοντι, κεντοῦντες τὰ ὄμματα· φαγόντι δὲ, πιεῖν μέλι καὶ γάλα συγκεκραμένον ἐγχέουσιν εἰς τὸ στόμα καὶ κατὰ τοῦ προσώπου καταχέουσιν. **) Εἶτα πρὸς τὸν ἥλιον ἀεὶ στρέφουσιν ἐναντία [alii minus bene: ἐναντίον] τὰ ὄμματα, καὶ μυῶν, *) προσκαθημένων πλῆθος πῶν ἀποκρούπεται τὸ πρόσωπον. Ἐντὸς δὲ ποι-

*) Verba εἰς τὸ στόμα usque ad καταχέουσιν a Junt. Ald. et Crater. absunt, a librario, ut putat Henr. Stephanus, temere ob concursum verborum ἐγχέουσιν et καταχέουσιν omissa. Neque eadem vertit Crusenius neque Xylander. Reiskio post συγκεκραμένον deesse videtur κἄν μὴ θέλη, et ad eandem vocem subaudiendum e praegressis: δίδασιν. Nos in lectione vulgata, quam etiam optimus liber Palatinus nr. 283 tuetur, substitimus.

**) Cod. S. G. et Palatinus, Ed. Junt. Ald. Crat. μυῶν parum recte. De iis, quae continuo sequuntur verbis, mire a librariis tractata in Creuzeri Meletomm. III, p. 66 seq. monui.

οὐτος, ὅσα ποιεῖν ἀναγκαῖόν ἐστι ἐσθίοντας ἀνθρώπους καὶ πίνοντας, εὐλαὶ *) καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνης ἐκ τοῦ περιτώματος ἀναζέουσιν, **) ὑφ' ἧν ἀναλίσκεται το σῶμα διαδυσωμένων εἰς τὰ ἐντός. Ὅταν γὰρ ἤδη φανερώς ***) ἦ τεθνηκώς ὁ ἄνθρωπος, ἀφαιρεθείσης τῆς ἐπιώω σκάφης, ὀρῶσι τὴν μὲν σάρκα κατεδηδεσμένην, †) περὶ δὲ τὰ σπλάγγνα τοιούτων θηρίων ἐσμούς ἐσθιόντων καὶ προσπεφυκότων. Quae vix aliunde quam e Ctesia hausta esse arbitrer.

καὶ ἡ μήτηρ αὐτῶν Ἄμιστρος] Max. Marg. Ἄμιστρος.

Ἀπολλωνίδου ἱατροῦ τοῦ Κώου] D. H. Ἀπολλωνίου. Adscriptum autem haecce Henr. Stephanus: »In utroque exemplari legitur hic Ἀπολλωνίου; at contra in iis locis, qui sunt cap. 41 utrumque Ἀπολλωνίδης et Ἀπολλωνίδην scriptum habet.«

CAP. XXXI.

Ἀφίσταται Ἀροξέρξου Βάκτρα καὶ ὁ σαιτράνης, ἄλλος Ἀτῆπανος.] »Ἀτῆπανος D. H. et sic etiam editio H. Stephani

*) Hesychius *εὐλαί, οἱ ἐν τοῖς τραύμασιν γινόμενοι σκώληκες. Sunt, quos dicimus *Vermes*; vid. Stephani Thes. L. Gr. s. v.

**) Parum absone Herodotus IV, 295: ζῶσα γὰρ εὐλείων ἐξ ἐξέσει, ubi vid. Wesselingius.

***) φανερώς e S. G. codice editum, pro vulgata: φανερός, quae etiam in Palatina comparet, quaeque eadem, si quid video, minime erat sollicitanda. Conf. modo, ut alia sexcenta taceam, Wolfius ad Demosth. Leptin. p. 256 ubi itidem φανερός male mutatum videmus in φανερός. Add. Plutarch. Lycurg. 3 init. et Themist. 2. Arat. 49 med. 50 init. ubi eodem modo δῆλος occurrit.

†) Recurrit idem verbum in Artaxerx. 23: ἀλοῦ κατανεμηθέντος αὐτῆς τὸ σῶμα i. e. corpore putredine *absumpto*. Dicitur enim de morbis et ulceribus νέμεισθαι et κατανέμεισθαι. Vid. Wyttenbach. ad Plut. de S. N. V. p. 16 Annot. Add. Plutarch. Pericl. 34. — Μοχ περὶ δὲ τὰ σπλάγγνα, quod e S. G. editum, a Palatino confirmatur. Pro προσπεφυκότων male Junt. Ald Crat. προπεφυκωτων, non addicente Palatino libro.

prima. « Sed in editione Stephaniana, quae prodit 1570, dilucide expressum video Ἀρτάβανος. Caeterum haec vulgo ita vertunt: »desciscunt ab Artaxerxe Bactra, aliusque item »praefectus Artapanus«, veluti si is alterius provinciae non Bactrianae fuerit satrapa. At ὁ σατράπης ἄλλος Ἀρτάβανος est Bactrae satrapa, neque tamen ille Artabanus, quem paulo ante commemoraverat, regiae parricidam domus, sed alter ejusdem nominis satrapa Bactrorum. Monuit *Bayerus* Histor. Regn. Bactrian. X, pag. 22 seq. Hanc ob causam virgulam post ὁ σατράπης posui.

καὶ γίνεται πάλιν ἐκ δευτέρου] πάλιν ἐκ δευτέρου eadem orationis abundantia dictum arbitrer, qua apud optimos quosque: πάλιν αὖ, χρόνω ἕστερον, εἴτε χρόνω, id genus alia.

καὶ ἀνέμου κατὰ πρόσωπον Βακτριῶν πνεύσαντος] Ἀν κατὰ προσώπου? At videtur eadem abundantia esse dictum, qua saepius in Sacra Scriptura, v. c. Luc. II, 31: ὁ ἠτοιμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν. Add. ibid VII, 27, IX, 52, et quae alia permulta hujus generis congressit Schleusnerus in Lex. Nov. Foeder. Tom II, pag. 766 nro. 7. Respondet enim Hebraeorum יְהוָה vel יְהוָה-יְהוָה. Recte explicuit prae caeteris Raphelius: *coram, in faciem*, exemplorum magnâ copia ex Polybio adjecta; vid. Annotatt. in N. T. ex Polyb. ad Actor. III, 13, ad II Corinth. X, 1. coll. vs. 7 ad Galat. II, 11. coll. ad Actor. XXV, 16. Add. Krebsii Observatt. in N. T. e Josepho ad Galat. l. l. pag. 320.

C A P. XXXII.

ἀφίσταται Αἴγυπτος, Ἰνάρου Αὐβίου ἀνδρός. καὶ ἐτέρου Αἴγυπτίου] Bene ex Herodoto III, 12 Largerius correxit Ἰνάρου Αὐβίου e vulgato eodemque mendoso Αὐδίου. Vertit autem: »Inaros, roi de Libye« atque hanc versionem aliis Herodoteis locis firmare studuit, quales sunt III, 2: ὁ Αἴγυπτος, i. e. Aegyptiorum rex, III, 9: ὁ Ἀράβιος i. e. Arabum rex; et potissimum Thucydidis auctoritate, I, 104: Ἰνάρος

δὲ ὁ Ψαμμητίχου, Αἰβυς, βασιλεὺς Αἰβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτω, ὀρμώμενος ἐκ Μαρείας τῆς ὑπὲρ Φάρου πόλεως, ἀπέστησεν Αἰγύπτου τὰ πλέω ἀπὸ βασιλείως Ἀρταξέρξου καὶ αὐτὸς ἄρχων γενόμενος, Ἀθηναίους ἐπηγάγετο. Plura de locutione supra ad cap. XXIV monuimus. Sed occupaverat jam diu Largerii emendationem Wassius, vel potius Duckerus ad Thucydidi I. I. Ita enim ille ad vocem Ἰνάρωσ: »Ctesias cap. 32 *Lydiam* vocat perperam, vid. Herodot III, 12, 15, VIII, 7 et Montefalconii Palaeograph. II, 4.» At plura Duckerus: »In »Herodoto quoque est Ἰνάρωσ, in Diodoro Ἰναρώσ, ap. Schol. »Aristoph. Plut. 178 Ἰναρωσ, in Ctesia ap. Photium Biblioth. »Cod. LXXII Ἰναρωσ. Ibi perperam legi Ἰνάρου Ἀυδίου »ἀνδρός, etiam observarunt Casaubon. ad Baron. Exercitt. »XVI, §. 77 et Usserius in Annal. ad H. P. I. 4254. Nam »Herodotus III, 12 dicit: ἀπὸ Ἰνάρω τοῦ Αἰβυος et VII, 7: Ἰνά- »ρωσ ἀνήρ Αἰβυς, ut hic Thucydides, et infra cap. 110: Ἰνά- »ρωσ ὁ τῶν Αἰβύων βασιλεὺς Errorem illum secuti sunt »omnes, qui haec Excerpta Photii e Ctesia vel separatim »vel una cum Herodoto ediderunt. Sed non tam *Ctesiae*, aut »Photii, quam, ut recte post Casaubonum Hudsonus in Var. »Lect. ad cap. 110, librariorum vitium est, qui in Pho- »tio e Αἰβύων fecerunt Ἀυδίων, quemadmodum e Αἰβύων scriba Cod. Gr. infr. I. d. Ἀυβίων.»

De hoc bello autem praeter Thucydidem I, 104, 109, 110, potissimum consule Diodor. Sicul. XI, 71. 74, copiosius exponentem.

καὶ εὐτρεπίζεται τὰ πρὸς πόλεμον] i. e. parantur ea, quae ad bellum pertinent. Notavit verbum εὐτρεπίζεσθαι Budaeus Commentt. Ling. Gr. pag. 375, 31 seq. additis exemplis. Descendit a vocabulo εὐτρεπήσ, (*expeditus, paratus*,) quod frequens est optimis scriptoribus, explicatum et copiose illustratum ab Hemsterhusio ad Lucian. Diall. Tom. II, pag. 382 Bipont. Add. Wyttenbach. Animadverss. ad Plut. Moral. Part. II. pag. 989. Polyb. V, 5, 12. Sic Diodor. Sicul. I, 18: πάντων δ' εὐτρεπῶν γενομένων, Idem XVIII, 70, XVIII,

54: ὡς δὲ εὐτρεπῆ πάντα ἦν. XX, 48. coll. Jacobs. ad Achill. Tat. Animadvss. ad II, 31, pag 579. Add. Dion. Reim. pag. 620, 30. — Quod ad rem attinet, copiosius hosce apparatus bellicos describit Diodorus Sic. XI, 71.

πέμπουσι καὶ Ἀθηναῖοι, αἰτησαμένου αὐτοῦ, τεσσαράκοντα νῆας] *Ducentas* potius naves ab Atheniensibus missas, ex Thucydidis l. I. colligi posse videtur. Quocum Diodorus consentit XI, 74, p. 460, dissentit XI, 81, p. 448 et XIII, 25, p. 561, ubi *trecentas* naves ponit, minus recte, ut ad Diodor. XI, 71 censuit Wesselingius adstipulante Largerio, Ctesiam vitio foedatum ratus. Ac revera Ctesiae dissensus ad librarios vel epitomatores potius mihi revocari posse videtur, qui ita numerum verum ducentarum navium in quadraginta perperam depravarint.

καὶ μελετᾷ αὐτὸς] D. H. uncis habet inclusum καὶ quod ignorat liber Monacens.

πέμπει Ἀχαιμενίδην τὸν ἀδελφὸν τεσσαράκοντα μὲν, μυριάδας ἐπαγόμενον στράτευμα πεζικόν, νῆας δὲ π.] Herodotus III, 12 de craniis Aegyptiorum loquens, ista adjicit — εἶδον δὲ καὶ ἄλλα ὁμοῖα τούτοις ἐν Παμπρομί, τῶν ἅμα Ἀχαιμένει τῷ Δαρείου διαφθαρέντων ὑπὸ Ἰνάρω τοῦ Λίβυος, ubi Reiskius in nota annum ponit 464 a. Chr. n. Idem Herodotus VII, 7 de Xerxe, altero post Darium mortuum anno contra eos, qui defecerant, profecto: »τούτους μὲν νῦν καταστρεψάμενος καὶ Αἴγυπτον πᾶσαν πολλὴν δουλοτέραν ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦν, ἐπιτρέπει Ἀχαιμένει, ἀδελφεῷ μὲν ἑωῦτοῦ, Δαρείου δὲ παιδί· Ἀχαιμενέα μὲν νῦν ἐπιτροπεύοντα Αἰγύπτου χρόνῳ μετέπειτα ἐφόνευσε Ἰνάρως ὁ Ψαμμιτίχου ἀνὴρ Λίβυς, ubi Wesselingius: »Achaemenem Ctesias Pers. 32 Ἀχαιμενίδην fratremque Artaxerxis perhibet, aberrans. Res certa ex III, 13 et Diodor. XI, 74, cladem Persicam et »Achaemenis necem cum Olymp. 79, 3, annoque Artaxerxis »tertio componente.« Ac sane Diodorus l. I. *Achaemenem*, Darii filium, ipsius vero Artaxerxis avunculum (*θεῖον*) vocat. In hoc tamen omnes conspirant, Aegyptiorum hancce

defectionem Artaxerxe rege esse factam; Thucydides I, 104, Diodorus Siculus XI, 71, 74, et quodammodo etiam Herodotus, si quidem loco supra laudato χρόνον μετέπειτα Achae-menem ab Inaro intererunt refert.

Quod porro ipsum praefecti ac ducis nomen attinet, dissentiunt, uti vidimus, auctores. Namque Herodotus ac Diodorus Ἀχαιμένην produunt, Darii illum quidem filium et Artaxerxis θείοῦ, (i. e. patris fratrem, patruelem) Ctesias et hoc loco et infra §. 35, 36, Ἀχαιμενίδην, Artaxerxis fratrem, Xerisque filium; quamquam §. 20 Xerxis prolem enarrans, Achaemenidem non memorat; sed praeter Darium et Artaxerxem, *Hystaspem* quendam, qui utrum iste fuerit Achaemenides necne, affirmare non ausim. Potuit iste Achaemenides natus esse ex pellice quadam, quarum multas regem Persarum habuisse constat. Cui tamen refragantur, quae cap. XXXVI exponuntur.

τεσσαράκοντα μυριάδας] trecenta militum millia Achaemenem secum duxisse auctor est Diodorus Siculus XI, 74, qui omnino copiosius atque uberius belli hujus vices enarrat. De quo itidem atque de Atheniensium illuc transmissio auxilio plura reperiuntur in Scholiis ad Aristophan. Plut. 178, ubi legenda, quae Hemsterhusius p. 55 et Duckerus p. 104 ed. Beck. attulerunt.

καὶ ἀποπέμπεται ὁ νεκρὸς αὐτοῦ εἰς Ἀρτοξέρξην] Laudat locum Dorvillius ad Charit. pag. 444, de praepositione εἰς monens, cum personis conjuncta, quod vulgo exprimunt per: *ad*.

Χαριτιμίδου εὐδοκίμησατος] Max. Marg. Χαρητιμίδου (?). De pugna navali tacet Diodorus l. l. unam terrestrem commemorans, (XI, 74,) e qua Inarus, initio pressus a Persis, postea demum ab Atheniensibus adjutus, victor discessit.

ὃς τῶν ἐξ Ἀθηνῶν τεσσαράκοντα νηῶν ἐχρημάτιζε ναύαρχος] D. H. ἐχρημάτισε et Monac. lib. ἐχρημάτισεν. Audiebat, dicebatur, appellabatur dux. Eodem modo Plutarchus V. Anton. cap. 54 fin.: καὶ νέα Ἴσις ἐχρημάτιζε i. e. et nova dicebatur Iais; non ut vulgo parum recte vertunt: »at-

que novas *Isidis nomine responsa dabat populo.* « Iure hinc Corajus ἐχορημάτιζε exposuit: ἐκαλεῖτο, ὠνομάζετο, ad Heliodorum amandans II, p. 347. Atque ita jam antea explicuerat Lambertus Bosius Exercitt. Philologg. in N. T. ad Roman. VI, 3, ubi plura de hac notione reperias. Add. Wetsten. ad eundem locum, et praecipue Kypke, Observv. Sacr. ad Actt. Apost. XI, 26, pag. 55 Tom. II. Münter. Miscell. Hafniens. I, fasc. 1, pag. 9. Atque vide etiam Schweighauseri Lex. Polyb. p. 665, 666. De aliis verbi significationibus (« publice quid agere, responsa dare ») non est, quod hic exponam. Vide tamen Ducker. ad Thucyd. V, 61, VI, 62, Wesseling. ad Diodor. Sicul. I, 70, 61, Raphel. Annot. ad Evangel. Matth. II, 12, Lexic. Polybian. pag. 665.

C A P. XXXIII.

εἶτα πέμπεται κατὰ Ἰνάρων Μεγάβυζος] Quem eundem haec in causa narrat Thucydides I, 129, Μεγάβαζον, Zopyri filium; Diodorus praeterea Artabazum quendam addit ducem XI, 74, 77; quem tamen classi praefectum fuisse Largerius suspicatur. — De nominis scriptura vid. ad cap. XXII. Mox D. H. et Monac. lib. Ὠρίσκον pro Ὀρίσκον. De κατάκρατος vid. ad cap. XXV.

φεύγει δὲ πρὸς τὴν Βύβλον Ἰναρος] Βύβλος caeve accipias de ea urbe, quae nobilissima Osiridis religionibus in Phoenice est sita. Iam bene distinguit Stephanus Byzant. de urbb. pag. 186 seq. qui de Byblo Phoenices locutus, haec subjicit: ἔστι καὶ Βύβλος ἐν τῷ Νεῖλω, πόλις ἀσφαλεστάτη, e Ctesia forsitan ducta. Thucydides I, 109 in *Prosopitide* insula inclusos esse vult Graecos, assentiente Diodoro XI, 77. Ejusdem quoque meminere Herodotus II, 41, Stephan. Byz. s. v. et Diodorus XII, 3. De nomine, quo posthac fuit insignis, Wesselingius amandat ad not. ad Antonin. itiner. p. 156.

Caeterum belli breviter modo a Ctesia enarrati vices, ac Thucydides atque Diodorus, quod jam supra monui, copio-

sius persequuntur, in quibusdam illi quidem a Ctesia vel potius, si diis placeat, ab illius epitomatore, dissentientes, quae ipsa intelligentem lectorem non fugient. Maxima dissensio in iis reperitur, quae de exitu belli deque Atheniensibus feruntur. Quae multum Ctesiae exprobrandi ansam dedisse Largerio, haud profecto subit mirari. Neque vero eo me adduci passus sum, ut hisce conviciis chartulas meas quoque implerem.

φεύγει δὲ πρὸς τὴν Βύβλον] In marg. »εἰς« Mox D. H. πόλις δὲ Ἰσχυρά κ. τ. λ. - In libro Monac. est πρὸς.

C A P. XXXIV.

προσχωρεῖ δὲ Αἴγυπτος] De προσχωρεῖν sine casu aliquot locos suggestit Duckerus ad Thucyd. VIII, 56.

σπένδεται πρὸς Ἰναρον etc.] Paucos tantum Graecos, plerisque absumtis, Cyrenen diffugisse, itinere per Libyam facto, auctor est Thucydides I, 110. At Diodorus XI, 77 Aegyptios, cum Persarum res prospere cadere vidissent, posthabitis Atheniensibus sociis in gratiam cum Persis rediisse narrat; quod idem postea Athenienses, aliquamdiu solos fortiter resistentes, factitasse, quo salvi ex Aegypto excederent. Itaque per Libyam illos Cyrenen petiisse indeque salvos in patriam regressos.

Hoc praeterea addit Thucydides, de quo nullum apud Ctesiam verbum, Athenienses iterum alteram navium quinquaginta classem ad Aegyptum misisse; quae tamen eadem magnam partem interemta fuerit.

καὶ ἔτι πρὸς ὃ Μεγάβυζος] πρὸς δὲ, πρὸς ἔτι simpliciter positum praeterea, insuper, Herodoto, aliis frequens; vid. Fischer. et Kuinoel. ad Welleri Grammat. Gr. Spec. III, b, pag. 250. At hoc loco haec verba negotium mihi facessunt, quae male huc translata esse auguror. Forsitan scriptum fuit: πρὸς Ἰναρον καὶ ἔτι πρὸς τοὺς Ἕλληνας, vel ad sequentia pertinebant hunc in modum: ἐφ' ᾧ μηδὲν

— λαβεῖν καὶ ἔτι πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Utut est, quo loco plerumque leguntur, vix sana esse poterunt. Quocirca uncis saltem inclusi.

CAP. XXXV.

σαυράτην Συρσάμαν] D. H. Συρτάμαν Μοχ παραγίρεται πρὸς Ξέρξην vulgo, atque ita etiam in libro Monacensi, in cuius tamen margine manu correctoris: ἴσως Ἀρταξέρξην. Inde haud cunctatus in textum reposui Ἀρτοξέρξην. Conf. cap. XXIX.

περὶ τῆς αὐτῶν σωτηρίας] D. H. αὐτοῦ, renitente libro Monacensi. Μοχ D. H. στρατεία, male.

CAP. XXXVI.

Ἄμυτις δὲ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς Ἀχαιμενίδου δεῖνα ἐποιεῖτο] Amytis, Xerxis filia, Artaxerxis soror (cap. XX) itidemque Achaeminidae (cap. XXXII), Megabyzi eadem uxor (cap. XXVIII). Quae parum conveniunt cum hoc loco, unde regis Artaxerxis matrem fuisse apparet. Atque regis Persarum matrem multum polluisse constat. Notavimus ad cap. X. Quae cum ita sint, vitium in hoc loco latere suspiceris, vel epitomatoris, vel librarii culpâ, indeque rescribendum Ἄμυστρις, quae fuit et Xerxis uxor, et Artaxerxis mater; (cap. XX;) nisi Amytis erit intelligenda, avia ista, ex qua Amytis altera, Xerxis filia, Megabyzi uxor, nomen accepit; (cap. XX;) quocum ii quoque conveniunt scriptores, quos Achaemenidam sive Achaemenem Darii filium, Xerxisque fratrem tradere supra (ad cap. XXXII) vidimus. At qui tunc potuit Artaxerxis ejusdem filius dici? (ἐπεὶ διώγλει τὸν υἱόν.) In tanta nominum confusione, textum immutare non sum ausus. Wesselingius Observ. Varr. II, 24, pag. 253 Ἄμυστριον repositum vult in Ctesia, cum Amytis (ut vulgo legunt) non fuerit Achaemenidis, quem Inarus in proelio interfecerat, mater, sed soror.

εἰ μὴ τιμωρήσαιο] D. H. τιμωρήσαι τὸν. Idem
 mox: αἰτεῖται τοῦτα βασιλεῖ pro βασιλείᾳ. Vulgatum tenet
 Monacensis liber.

ὁ δὲ οὐκ ἐνδίδωσιν] »Pro ἐνδίδωσιν reponendum puto
 ἐκδίδωσιν. « Henr. Stephanus. ἐκδίδωσι foret: eum, qui ad
 dedendum exposcitur, non tradit, dedit. Quo tamen vix opus.
 Nam ἐνδίδωσιν est: »Iste vero non cedit, sc. illius precibus.«
 Vide modo Leusner. et Schaeferum ad Lambert. Bos. de
 Ellipss. L. Gr. pag. 262, 263. Hinc jure Timaeus Lex.
 Plat. p. 101 exponit εἴξαι.

εἴτα Μεγάβυζον, ὁ δὲ ἀποπέμπεται] Parum recte
 secundum verba vulgo vertunt: »deinde Megabyzum. ab eo
 »exposcens, repulsam itidem patitur.« Est autem locus, nisi
 in mendo cubat, nimia certe brevitate obscurior. Equidem
 legere malim: ἢ δὲ ἀποπέμπεται hoc sensu: »deinde a Mega-
 byzo Graecos petit, sed eadem remittitur, s. repulsam fert.«
 Fuit, cum interpretarer: »Megabyzum a rege poscit, ille
 vero remittitur ex ejus conspectu s. aula regia.« Sed refragari
 mihi videbantur ea, quae cap. sequenti de eodem Me-
 gabyzo leguntur, qui postea demum, injurias Graecis illa-
 tas aegre ferens, discessit.

καὶ ἀνεσταύρωσε μὲν ἐπὶ τρισὶ σταυροῖς] Thucydi-
 des I, 110: Ἰνάρος δὲ ὁ τῶν Αἰγύτων βασιλεὺς, ὅς τὰ πάντα
 ἔπραξε περὶ τῆς Αἰγύπτου, προδοσίᾳ ληφθεὶς, ἀνεσταυρώθη,
 ubi haec notata legimus: »Aegypti cruces in usu fuisse te-
 »stari videtur Justinus XXX, 2. Vide Lipsium I de cruce,
 »cap. XI. Add. quae de tota hac re disputat Casaubonus
 »ad Baron. Exercitt. XVI, §. 77, p. 440 sqq.« Refert hoc
 ipsum Plutarchus, V. Artax. XVII, pag. 1019. — προσέταξεν
 ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν
 ἀνιπῆξαι, τὸ δὲ δέσμη χωρὶς διαπαταλεῦσαι. Adi quoque de
 crucis supplicio apud Persas Barnabam Brissonium II, 215, p.
 565 seq.

ἀνεσταύρωσε] Max. Marg. ἀνεσταύρωσε, assentiente
 libro Monacensi, ut etiam infra cap. XI.III. Mox A. Schot-

tus ita legit: »ἐπὶ γ' σταυροῖς πενήκοντα τῶν δ' Ἑλλήνων, ὄσους.«

C A P. XXXVII.

ἐνταῦθα λάθρα καὶ τοὺς ἄλλους τῶν Ἑλλήνων προέ-
πεμπε] ἐνταῦθα, hic s. tunc, de tempore. Vulgo accipiunt
de loco: hic. Plura vid. apud Becker. in Specimm. Observn.
in Philostrat. V. Apoll. pag. 77, 78.

καὶ ἀθροίζει μεγάλην δύναμιν, ἄχρη πεντεκαίδεκα μυριά-
δων, χωρὶς τῶν ἰππέων καὶ τῶν πεζῶν] Locus aperte cor-
ruptus, quem Schottus ad verbum Latine expressit; H. Ste-
phanus, ut sensus quidam probus inesset, ita: »maximasque
copias coegit, quae praeter equites, ex centum et quinquaginta
millibus constabant.« Largerius: »il leva une armée de
cent cinquante mille hommes, tant d'infanterie, que ca-
vallerie, et se revolta contre le roi.« Neque vero in notis
quidquam attulit, quo locum corruptum sanaret. Qui enim
sibi cohaerent ista: ἄχρη πεντεκαίδεκα μυριάδων, χωρὶς τῶν
ἰππέων καὶ τῶν πεζῶν? Quae cum ita sint, vix dubito,
quin verba καὶ τῶν πεζῶν transferenda sint post πενήκοντα
μυριάδων, ejecta particula καί.

καὶ πέμπεται Οὔσιρις] Ὅσιρις D. H. et sic semper
post sine v.

εἶτα βάλλει εἰς τὸν ὄμον] sc. ὁ Μεγάβυζος.

καὶ κείνος πίπτει] i. e. Οὔσιρις.

Ἄρτύφιος] D. H. Ἄρτίφιος, adversante libro Mona-
censi.

ἵσποπέμπει τοῦτον αἰτησόμενον] D. H. τοῦτο. Mox ad-
modum mihi est verisimile, antiquitus exstitisse, αἰτησόμενον.

C A P. XXXVIII.

καὶ Μενοστιάνης ὁ τοῦ Ἄρταρίου παῖς] »Μενοστάτης
D. H.« At mox eodem capite legimus: καὶ Μενοστάτης
βάλλεται, ubi haec notavit Henr. Stephanus: »Lege Μενο-

» *σιάνης*, aut ut hic, ita etiam ante, versu abhinc quarto, » *Μενοσιάνης* nam duplex est scriptura. «

τοξεύεται οὐ καιρίαν] i. e. sagitta percutitur, neque vero *vulnere letali*. Supple *πληγὴν*, ellipsi solemnī, de qua vid. Lambert. Bos. Ellipss. L. Gr. pag. 335 — 387.

Ἀρτοξέρξου δὲ ἀδελφός] ex pellicibus procul dubio natus fuit, quarum copiam magnam Persarum reges habuisse, veteres scriptores testantur. Vid. modo Brisson. de Reg. Pers. Princ. I, 110, pag. 162 seqq. Freinshem. ad Curtium III, 2, 24, VI, 6, 8 et infra ad Nostri cap. XLIV. Heerenii Ideen etc. I, 1, pag. 498 ed. tert. Ex his nati regis filii cum a successione fuissent exclusi, satrapae aut aliam quandam dignitatem amplissimam accipiebant.

C A P. XXXIX.

σπείσασθαι] Monacensis liber *πείσασθαι*.

βούλεσθαι καὶ αὐτόν] D. H. *αὐτόν*, et mox pro *ἐαυτοῦ*, *αὐτοῦ*

Ἀρτοξάρης τε ὁ Παφλαγῶν εὐνοῦχος] » *Ἀρταξάρης* [*εὐνοῦχος*] D. H. « Liber Monacensis habet *Παμφλαγῶν*, sed μ. expunct. et deinceps omittit *εὐνοῦχος*.

Πετίσας ὁ Οὐσίριος] D. H. *᾽Οσίριος*.

πολλοῖς οὖν λόγοις καὶ ὄρκοις πληροφορήσαντας Μεγάβυζον] D. H. *ὄρκοις καὶ λόγοις*, ordine inverso. — Verbum *πληροφορεῖν* de iis usurpatur, qui certo et firme alicui aliquam rem persuadere studeant. Multis illustrarunt varii Interpretes ad Evangel. Luc. I, 1, pag. 232 ed. Kuinoel. ubi nostrum locum ita versum invenies: » multis sermonibus et juramentis ad fidem Megabyzo faciendam adhibitis. «

ἔχειν τῶν ἡμαρτημένων] In marg. » *ἡμαρτηκότων*. «

C A P. XL.

ἔξορχεται βασιλεύς ἐπὶ θύραν κ. τ. λ.] Persas admodum

deditos esse venando inter omnes constat; ac prae ceteris reges ipsos plurimum huic rei indulsisse tum exercitationis tum voluptatis causa; quod praeter alios monuit Barnab. Brisson. de Reg. Pers. Pr. I, 165, pag. 229 seq. Add. ibid. I, 33, pag. 44, I, 167, pag. 233. Heeren. Ideen etc. I, 1, pag. 507 seq. Unde etiam lucem accipiunt, quae statim a Ctesia narrantur. In venatione enim, priusquam rex telum emisisset, nemini feram aliquam ferire licitum fuit. Quod tanquam singulare Artaxerxis edictum ita profert Plutarchus Ἀποφθεγγ. Regg. et Ducc. pag. 173 D. *πρῶτος δὲ πρωτοβολεῖν ἐκέλευσε τῶν συγκυνηγετούντων τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους* ubi Wyttenbach. (Animadverss. ad Plut. Moral. pag. 1045) nostri loci non fuit immemor, haec adjiciens: »for- »tasse rex quum ignovisset Megabyzo, hanc legem regiae *πρωτοβολίας* abrogavit, quod a Ctesia memoratum Photius »omiserit.« Simile quoddam in Curtio VIII, 6, 7 legimus, ubi copiose pro more hunc in Persarum regum morem est commentatus Freinshemius.

μετεώρου δὲ φερομένου τοῦ θηρίου] »i. e. cum prae- »ceps, erecta in eum irruisset bestia.« Parum accurate vulgo vertitur: »et cum adorto leone.« At *μετέωρος* hic de animali capiendum, quod posterioribus pedibus insistens, praeceps in regem ferebatur. Apud Xenophontem de equo erecto ac stante occurrit; De Venat. V, 13, indeque de equo sublimi altiusque ingrediente; De Re Equestr. XI, 1. Apud eundem quoque eodem sensu *μετεωρίζειν*: De Re Equestr. X, 10, coll. XI, 7, 9. De Venat. X, 13, de equo se ipsum atollente, qui inde omnium in se convertit vultus. Et sic alibi omnino: attollere, in sublime tollere, v. c. apud Aelian. H. A. III, 20, X, 22 etc. Indeque naves, in alto jactatae, *μετεωρίζεσθαι* dicuntur et metaphora inde desumpta, qui animo jactantur, qui animi pendent ac solliciti sunt. Sed haec a nostro loco aliena, ab aliis etiam satis superque illustrata.

Ἀμίστριος δὲ καὶ Ἀμύτιος] D. H. *Ἀμύστριος*. At Marg. Max. et Liber Monac. vulgatum retinent.

ἀνάσπαστος δὲ γίνεται εἰς τὴν ἐρυθρὰν] De ἀνάσπαστος
vid. supra ad cap. IX.

ἐν τινὶ πόλει ὀνόματι Κύρται] Est unus Stephanus Byzantinus, qui ex Ctesia hujus verbis meminit, quam vero Κυρταῖα appellat: Κυρταῖα· πόλις ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, εἰς ἣν ἰπερώρισεν Ἀρταξέρξης Μεγάβαζον. Κτησιᾶς τρίτω τῶν Περσικῶν. Atque hoc ipso in Ctesia forsitan reponendum esse suspicatur Largerius.

ἐξορίζεται δὲ καὶ Ἀρτοξάρης] De exsilii poena apud Persas confer potissimum Brisson. l. l. II, 223, pag. 586. Verbum, quo Noster hic utitur, ἐξορίζω, usurpat de Demosthenis exsilio Pollux IX, §. 157, ubi Ctesiae locus non fugit summum Hemsterhusium pag. 1141. Atque occurrit idem verbum aliquoties apud Demosthenem, vid. Reiskii Indic. Gr. pag. 327. Hinc ἐξόριστος et Demostheni frequens (vid. l. l.) et Polybio II, 7, 10. Nec minus hac voce delectatus Dio Cassius, cujus locos vid. in Indic. ed. Reimar. pag. 1587.

C A P. XLI.

διατρίψας ἐν τῇ ἐξορία ἔτη] In margine notatur: [ἐν] D. H. Et abest ἐν a Codice Monacensi.

ὑποκρινθεὶς τὸν πιάγαν. πιάγας δὲ λέγεται παρὰ Πέρσαις ὁ λεπρὸς καὶ ἐστὶ πᾶσιν ἀπρόσιτος] εἰς uncis habet inclusum D. H. sed tenet Monac. Liber, qui tamen in eo conspirat, quod item scribit Πισαγᾶν. — Conf. supra ad cap. V. Mox vulgo male καὶ ἐστὶ, quod mutavi. Ad rem compara classicum Herodoti locum I, 138: ὅς ἂν δὲ τῶν ἀστῶν λέπρην ἢ λεύκην ἔχη, ἐς πόλιν οὗτος οἱ κατέρχεται, οὐδὲ συμμίσγεται τοῖσι ἄλλοισι Πέρσῃσι· φασὶ δὲ μιν ἐς τὸν ἥλιον ἀμάρτονται, ταῦτ' ἔχειν· ξεῖνον δὲ πάντα τὸν λαμβανόμενον ὑπὸ τουτέων, ἐξελαύνουσι ἐκ τῆς χώρας· πολλοὶ καὶ τὰς λευκὰς περσιστεράς, τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἐπιφέροντες; quem locum non omisit Barnab. Brissonius de Reg. Pers. Princip. II, 180, pag. 523 seq. Add. Hesychium Tom. II, pag. 965 Albert. Πισσᾶτα,

οὐ τὴν λεύκην ἔχοντες λέπραν, ubi Alberti, Ctesiae loco inductus, scribere mavult: Πισσαῖται, solemniter literarum Τ et Γ confusione. Cum autem alius sit, qui λεύκην habent, alius, qui λέπραν, nomen generale utrisque commune illi videtur vocabulum Πισσαῖται. (Reland. Dissertt. II, p. 220.) Ac jure, si quid video, cum inter ἀλφὸν, λεύκην et λέπραν magnopere distinguant veteres et medici et rerum scriptores. Qui tamen non omnes discrimen istud, quod revera intercedere nemo negabit, mihi servare videntur, haud raro utroque morbo inter se mixto atque confuso. Tu vide primaria virorum doctorum super hac re monita, utiliter allata a Wienero, Biblisches Realwörterbuch. (Leipzig 1820) Part. I, pag. 70. Ut ad Persas redeam, lepram qualemcumque dixeris, summopere illi abominabantur, quam quidem ab Ahrimanio inflictam esse crediderunt, ut vel in libris Persarum sacris preces inveniantur, in leprosi cujusdam aspectu faciendae, ne ulla illius contagio ad nos pertineat. Vid. Zendavest. Tom. II, pag. 167 ed. Kleuker. coll. Kleukero ipso in Appendic. ad Zendavest. II, Part. III, pag. 20, quo tamen melius in hoc argumento versatum esse dixeris Hammerum, in Annal. Vienn. IX, pag. 18. Add. Rhode, die heilige Sage u. das Religionssystem des Bactrer etc., pag. 501 ff.

καὶ δι' Ἀμίστριος καὶ δι' Ἀμύτιος] D. H. καὶ δι' Ἀμύστριος καὶ [δι'] Ἀμύτ. Monacens. liber offert καὶ δι' ἀμίστριος καὶ ἀμύτιος.

καὶ ποιεῖ αὐτόν — ὁμοτράπεζον] Id quod magno fuisse honori constat. Conf. supra Prolegomm. §. 3, ubi B'issonii hac de re locum jam attuli. Plures Xenophonteos locos, hic pertinentes collegit Sturzium in Lex. Xenophont. Tom. III, pag. 285. Sic, uti hoc ἤταρ, Cyri majoris natu ὁμοτράπεζοι occurrunt in Cyropaed. VII, 1, 30, Cyri minoris in Anabas. I, 8, 18, I, 9, 17.

CAP. XLII.

καὶ ἡ μήτηρ Ἀμιστρις] Sic et Monac. liber. D. H. Ἀμιστρις.

εἰ καὶ βληχερῶς καὶ οὐκ ἰσχυρῶς] βληχερός, βληχεῶς, *lenis, levis*; quo vocabulo rarius utuntur recentiores scriptores; Vid. Valckenaer. ad Theocrit. Adonias. pag. 217 B. C. ut hanc vocem a Ctesia ipso usurpatam esse haud temere affirmaveris. Caeterum Monac. lib. habet αὐλησορῶς, mendose; D. H. ἀβλησορῶς. Sensum vero loci, quem parum recte cepit Interpres, talem esse puto: »Apollonides »medicus, cum aegre sese haberet Amytis, tamen licet in »firma nec satis valida esset, amore illius est incensus.« — De re ipsa conf. Henr. Stephanum in disquisit. de Ctesia, supra pag. 30.

ἐκείνος δὲ τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει] τὸ παριστάμενον i. e. quod subito menti occurrat, s. »matri *quidquid placuerit*, ut Apollonide medico faciat, »permittit.« Ita enim optime hunc locum expositum video ab Hemsterhusio in Luciani T. III, p. 392 seq. ubi plura similia laudantur.

ἔπειτα ζῶντα κατώρυξεν] Defossionem vivorum maleficorum Persis in more fuisse, multi veterum loci evincunt; vid. Brissonius de. Reg. P. Pr. II, 218, p. 581 seq. Sic infra §. 55: ἡ δὲ Παρυσαις τὴν τε μητέρα — ζώσας ἐκέλευσε καταχῶσαι, ubi Interpres laudat Hérodotum VII, 114 (ubi consul. Wesseling.) et Plutarchum de Superstit. p. 171 D. p. 679 Wyt. Ἀμιστρις δὲ ἡ Ξέρξου γύνη δώδεκα κατώρυξεν ἀνθρώπους ζώντας ὑπὲρ αὐτῆς τῷ Ἀδῆ. Add. Herod. VII, 114, ibique Wesseling. Quorum tamen locorum ratio ab hoc loco nonnihil aliena esse videtur. Hoc ceterum nec a Persarum, nec aliarum gentium moribus abhorrens, quod Inferis destinatos multum ante omnibus modis excruciant, quam ipsam vitam demerent. Quam in rem multa congescit Freinshem. ad Curt. VIII, 8, 20.

τῆς γὰρ ὑστέρης εἶναι τὸ νόσημα] ὑστέρα μήτρα, Hesychius T. II, p. 1481 Alb. Significat uterum, s. eam corporis partem, in qua fit conceptio, quaeque ad humani generis propagationem necessario attributa est; hinc inde quoque causa muliebrium morborum. Haec atque plura Foesius in Oeconom. Hippocr. s. v. pag. 389.

Paulo antea mendosum ὑγείαν, quod etiam Monacensis liber praebet, sponte mutavi in ὑγίειαν — τῷ βασιλεῖ] τῷ omiss. in Monac. libro.

C A P. XLIII.

Ζώπυρος δὲ ὁ Μεγαβύζου καὶ Ἀμύντιος παῖς - ἀπέστη βασιλέως] Unus Herodotus hujus Zopyri mentionem fecit libri tertii fine: (III, 160) Ζωπύρου δὲ τούτου (istius, cujus opera Babylon est capta] γίνεται Μεγαβύζος, ὃς ἐν Αἰγύπτῳ ἀντίᾳ Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχῳ ἐστρατήγησε· Μεγαβύζου δὲ τούτου γίνεται Ζώπυρος, ὃς ἐς Ἀθήνας ἠύτομόλησε ἐκ Περσέων.

κατὰ τὴν τῆς μητρὸς εἰς αὐτοῦς εὐεργεσίαν] Interpretor: Athenas venit, (ibique receptus est) propter beneficia, quae ipsius mater in Athenienses contulerat. Largerius eodem sensu: » il alla à Athènes, où il fut bien reçu en consideration des services importants que sa mère avoit rendus aux Atheniens.« Referenda opinor ad ea, quae Megabyzum pro salute Atheniensium captorum factitasse legimus supra §. XXXI seqq.

εἰς Καῦνον δὲ - εἰσέπλευσε] Caunus, Cariae urbs, de qua hunc in modum Pomponius Mela I, 16: - » secundum Calbin amnem *Caunus* oppidum, valetudine habitantium infame.« ubi vid. Interpr. At postmodo magnam habuit urbs commendationem, qua de re multa collegit Dalechampius ad Plin. H. N. XV, 19, sub fin. Vid. etiam Stephanum Byzant. s. v. pag. 371, et Strabon. lib. XIV, pag. 963 B. seq. et Freinshem. ad Curt. III, 764.

οὐκετι] D. H. οἶκ' ἔτι obnitente libro Monacensi.

καὶ οὕτως Ζώπυρος] D. H. οὕτω, eodem libro Mon. adversante.

ἀνεσταύρωσεν] Mon. Lib. ἀνεσταύρισεν. Conf. cap. XXXV.

καὶ ἡ Ἀμιστρος] ἡ omiss. in Monac., uncis inclusum ab Hoesch.

Ἀρτοξέρξης δὲ ἀποθνήσκει μ' καὶ β' ἔτεα βασιλεύσας] Diodorus XII, 64: Ἀρταξέρξης δ' ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ἐτελεύτησεν, ἄρξας ἔτη τεσσαράκοντα· τὴν δ' ἀρχὴν διαδεξάμενος Ξέρξης ἐβασίλευσεν ἐνιαυτὸν. ubi Wesselingius: »decessisse »hoc tempore Longimanum Artaxerxem ex Thucyd. IV, 50, »constat. In regni ejus spatio nec hic, neque XI, 69, ulla »discordia: quod justo contractius Noster facit, illos secutus »scriptores, quibus Themistoclem ad Xerxem in Asiam con- »tendisse placebat. *) Hinc illius productius regni interval- »lum, hujus brevitas, etiam in Ptolemaei Canone, Eusebio »et Syncello, qui si pro XLI annis, illi XLV totos impu- »tassent, cum rerum gestarum ordine conspirassent melius. »Tu si haec uberius comprobata desideres, inspicere accura- »tissimae diligentiae comment. Hier. van Alphen in Daniel. »IX, Parte III, c. 6.« Largerius Diodorum in Artaxerxis regno sequi maluit, Xerxi autem viginti annos se tribuisse dicit, assentiente Eusebio ac Syncello. Neque Ptolemaeum magnopere hinc abhorrere, Xerxi annos XXI imputantem, i. e. viginti annos et aliquot menses. Syncelli locus est pag. 200 D. Περσῶν ε' ἐβασίλευσεν Ἀρτάβανος υἱὸς Ξέρξου μῆνας ζ' — Περσῶν ζ'. ἐβασίλευσεν Ἀρταξέρξης Ξέρξου ὁ λεγόμενος Μακρόχειρ ἔτη μα'. Eadem Eusebius Chronic. p. 54 supra et Chronic. Paschal. pag. 130, C. Verba extrema: τέλος τῆς ἕξ ἱστορίας, ἀρχὴ δὲ τῆς ἡ' ex Hoeschelii editione adscita. Desunt tamen in libro Monacensi.

*) Vide Bosium et van Staveren ad Cornelii Nepot. Themistocl. VI, §. 1, pag. 119, Bardil.

CAP. XLIV.

ὅς μόνος ἦν γνήσιος ἐκ Δαμασπίας] Indicat Persarum legem Herodotus III, 2. — νόθον οὐ σφι (τοῖς Πέρσαις) νόμος ἐστὶ βασιλεῦσαι, γνήσιου παρεόντος. Conf. quoque Heerenii Ideen I, 1, p. 350 ed. Vien. Hic forsā Xerxes iste est, de quo Plutarch. de fratern. amor. p. 480 D. p. 958 Wytt.: ὡσπερ οὖν τοῦναντίον, Ξέρξης αἰσθόμενος Ὡχον τὸν υἷον ἐπιβεβουλευκότα τοῖς ἀδελφοῖς, ἀθυμήσας ἀπέθανε.

ἢ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἣ καὶ Ξέρξης ἐτελεύτησεν, ἀπεβίω] Haec cum iis, quae continuo et cap. sequenti narrantur, congruere non possunt, nisi Damaspiam eodem die, quo non multo post regnum susceptum sublatus est Xerxes, obiisse, et cum patris cadavere, nondum ablato, simul una in Persidem abductam esse existimes. Sed alia quoque ratio est in promptu, quā omnis loci difficultas tollitur. Scribe: ἐν ἣ καὶ Ἀρτοξέρξης ἐτελεύτησεν. Quorum optime conveniunt, quae statim leguntur, Bagorazum simul una et patris (Artaxerxis) et matris (Damaspiae) cadaver in Persidem abduxisse. [cf. ad cap. XIX.] Haud vero raro utrumque vocabulum a rerum scriptoribus confunditur. Conf. Reimar. ad Dion. Cass. (Tom. II. pag. 1370) ad LXXX, 31 L. 61 et supra ad cap. XXIX. — De *Alogone* conf. ad cap. XX.

ἑπτακαίδεκα δὲ νόθους υἱοὺς ἔσχεν ὁ Ἀρτοξέρξης] νόθοι sunt, quos e pellicibus rex genuerat. Namque praeter feminas legitimas, ex Achaemenidarum domo plerumque desumptas, plurimas quoque pellices in gynaeceis tenere regi fuit licitum. Vid. supra ad cap. XXXVIII.

ὁ ἐκ Κοσμαρτιδῆνης] D. H. ὁ ἐκ γυναικὸς Μαρτιδηνῆς. ὁ δὲ Ὡχος ὕστερον καὶ βασιλεύει] καὶ abest a D. H. — De re vid. infra cap. XLVIII et seq. Est idem, qui plerumque *Darii Nothi* nomine occurrit, vel Darii II apud Ptolemaeum, quo a priori Dario Hystaspis dignoscatur.

De *Ochi* nomine haec Scaliger. Emendd. Temp. p. 587 B: Ὡχος, ut est apud Ctesiam, vel Ὡχος, Ὡχ⁷⁸ frequenti in usu

» est tam simplex, quam compositum « etc. Occurrit enim in libris sacris haud semel nomen שָׁרָא idque compluribus Persarum regibus tribuitur. Primam autem hujus vocis partem שָׂרָא apud Persas *dignitatem, majestatem* denotare, docent periti; ut igitur *Ochi* s. *Achi* nomen *dignum* hominem, s. *majestate dignum* significet. Tu vide luculenter de his exponentem Gesenium in *Lex. Hebr.* p. 29, 1240, 1241. Accedit, quod *Ochi* nomen commune aliis pluribus, v. g. fluminibus; v. *Wahl Mittel-und Vorder-Asien* I, p. 753, coll. *Ritter. Erdkunde* II, p. 22. Habetur enim Persis *Ochas* s. *Oxus* exemplar s. *Ideal* omnium fluminum, quae orientem versus cursum dirigunt, v. *Wahl. l. l.* p. 749 ff; e quo unice varia, quibus afficitur, nomina sunt explicanda.

αὐτὴ ἢ Παρύσατις Ἀποξέρξου καὶ Κύρου μήτηρ ἐγένετο] Notissima ista atque, si quae alia Persarum regina, crudelitatis nomine infamissima, *Parysatis*; cujus nomen vero, *Pharzirin*, depravatum a Graecis in *Parysatin* fuisse vult *Strabo XVI fin.* *Hammerus* (*Wien. Jahrb.* VIII, 394) nomen Persicum adscribit, quod sonat *Perisade* i. e. die Feengeborne. Occurrit quoque levis diversitas in scribendo nomine apud Graecos auctores. Namque in *Strabone* ac *Plutarcho* scriptum reperimus *Παρυσατίας*; in *Ctesia* atque *Xenophonte* constanter *Παρύσατις*. Vide hujus scriptoris locos apud *Sturzium* in *Lex. Xenoph.* III. p. 464. — *Parysatis* quoque *Darii Hystaspis* mater appellatur a *Syncello*, *Chronograph.* pag. 192 C.

τὸν δὲ Ὠχόν ζῶν ὁ πατήρ] *ζῶν* eadem forma, atque *σῶν* in *Accusativo*, de quo *Matth. Grammat. Graec.* §. 125. De *ζῶν* confer *Koen. ad Gregor. Corinth.* pag. 466.

Juvat autem, hic data occasione, nonnulla adjecisse de nomine *Artozerxis*. Quod quidem a *Ctesia*, *Plutarcho*, qui hujus regis vitam conscripsit atque etiam ab *Herodoto* constanter scribitur per *o*: *Ἀρτοξέρξης*. Sed tamen classico *Herodoti* loco, VI, 98 unus *Codex* praebet *Ἀρταξέρξης* quae lectio, monente *Wesselingio*, a *Thucydide*, [I, 104], *Cornelio Nepote*, [*Themist.* 9, 10. De *Rgg.* 1.] *Stephano By-*

zantino, Diodoro, Xenophonte, aliisque auctoritatem aufert. Nam illi omnes constanter scribunt Ἀρταξέρξης *). Et sanequam multa reperiri ait Wesselingius nomina Persica, quae omnia a syllabis ARTA initium ducunt. Sed tamen aliis locis Herodotus scripsit Ἀρτοξέρξης, VII, 106, 151 et VII, 3 Ἀρτοβαζάνης, cum Ctesia atque Plutarcho consentiens. Significat autem nomen si Herodotum sequamur l. l., *magnum pugnatores, μέγαν ἀρτήιον*; Add. J. Scaligeri Emendd. temp. p. 586 seq. Ac probatur haecce interpretatio Persicae atque omnino Orientalium linguarum peritis. Ortum enim putant ex Persico nomine *Artahschetr*, quod *magnum regem* **) significat. Remansit quoque in Hebraeorum אֲרִיָּהוּ. Plurima hac de re, imprimis de syllaba *Art*, quacum multa Persarum nomina sunt composita, (v. g. Artabanus, Artaphernes etc.) nuper laudavit atque disseruit Gesenius in Lex. Hebr. II, p. 1247. Conf. quae ad Assy. Fragmm. XIX posuimus.

C A P. XLV.

προσποησάμενος Φάρνακίαν τὸν εὐνοῦχον] Marg. Max. Φαρνακίαν et cap. LI. Verba τὸν εὐνοῦχον a Monac. ab sunt lib., a Dav. Hoesch. uncis inclusa. προσποησάμενος est: cum sibi *adscivisset, conciliasset*. Thomas Mag. pag. 754: προσποιδῦμαι καὶ τὸ οικειοῦμαι, οἷον εἰ τὸ πρὸς ἑμᾶν τὸν ποιοῦμαι Ἡρόδοτος κ. τ. λ. Add. Valken. ad Herodot. IX, 37. Lexic. Polybian. pag. 472.

ὃς ἦν μετὰ Βαγόραζον καὶ Μενουσιάνη καὶ ἑτέρους τινάς]

*) Unico tantum apud Xenophontem loco, Cod. Guelf. et August. pro vulgato Ἀρταξέρξης habent Ἀρτοξέρξης; Cyrop. VIII, 87, 12.

**) Indequae haud mirandum, quod plures reges hoc eodem nomine in sacra scriptura obviam veniunt; Smerdis v. c., Xerxis, Darii Hystaspis successor, Artaxerxes Longimanus; quamvis de his summa virorum doctorum dissensione disceptatur; vid. modo Wieneri Bibl. Real-Lexic. s. v. Part. I. pag. 57. 58 ibique laudata.

»i. e. qui principem locum tenebat inter eunuchos apud regem, secundum Bagorazum et alios quosdam.« Explicui, ne, quod mihi olim accidit, quis quid excidisse crederet. — Pro *Μενοσάτης* supra cap. XXXVIII *Μενοσάτης*. — De re conf. Barn. Brisson. l. l. II, 164 fin. pag. 506.

ὅτε δὲ κατέλαβε] i. e. »cum advenisset,« sive »cum »vero illam etiam mors oppressisset, s. occupavisset.« Jam animadvertit vir doctus in *Biblioth. Crit.* X, p. 46 neutralem hujus verbi usum, ex quo de rebus gravioribus, v. g. de bello, tyrannide, morbo, id genus aliis, quae subito incidunt, usurpatur. Plurima de variis ejusdem verbi significationibus monuit Irmischius ad *Herodian.* I, p. 811 seq. Nostro loco haud absimilem Hoogeveenius ex *Pausaniae Corinth.* attulit ad *Viger. de Idiotism.* p. 258: Ἐποπεία κατέλαβεν ἀποθανεῖν, *Epopeum mors occupavit.* Quibus plures similes Herodoti locos addere potuisset, quorum aliquot citasse sufficiat: III, 127, II, 66, 152, III, 42, 65, 118, VI, 103, 105. VIII, 55, coll. II, 180, ubi ἐπιλαμβάνειν.

αἱ γὰρ ἄγουσαι τὴν ἀρμάμαξιν ἡμίονοι] De *harmamaxis* adeundus B. Brissonius II, 170, p. 514 seq. *Dorvillius* ad *Chariton.* p. 470. *Freinshem.* ad *Curtium* III, 3, 23. Nomen ipsum autem Persicum esse constat; quod hodieque audit *Araba*, vid. *Hammer. Fundgruben des Orients* VI, Heft 3. p. 339.

τεσσαρακοστῆς καὶ πέμπτης ἡμέρας διαγενομένης ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς τελευτῆς] *Diodorus Siculus* XII, 71: κατὰ δὲ τὴν Ἀσίαν Ξέρξης ὁ βασιλεὺς ἐτελεύτησεν, ἄρξας ἐνιαυτόν· ὡς δ' ἔνιοι γράφουσιν, μῆνας δύο. *) τὴν δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς Σογδιανὸς ἤρξεν μῆνας ἐπτὰ· τοῦτον δ' ἀνελὼν Δαρείος ἐβα-

*) » Ctesias dat illi dies XLV, *Excerpt. Pers.* c. 44, menses duos » *Euseb. in Chronic.* » **WESSELING.** Qui idem *Diodorus* eodem libro, cap. 64: Ἀραξέρξης δ', ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ἐτελεύτησεν, ἄρξας ἔτη τεσσαράκοντα· τὴν δ' ἀρχὴν διαδεξάμενος Ξέρξης ἐβασίλευσεν ἐνιαυτόν.

οίλευσεν ἔτη δεκαεννέα. — In quibus tamen, quod sanequam mirum, Ctesiae plus quam reliquis scriptoribus tribuendum censet Largerius. Ptolemaei canon nec Xerxem nec Sogdianum s. Secyndianum memorat, ob regni brevitatem sine dubio. At Syncellus in Chronograph. pag. 203 C, assentiente Eusebio Chronic. pag. 54, huic Xerxi, Artaxerxis Longimani filio, tribuit duorum mensium regnum.

C A P. XLVI.

καὶ γίνεται Ἀζαβαρίτης αὐτῷ Μενοσιάνης] Assentior Largerio, vocem Ἀζαβαρίτης pro nomine proprio habendam neganti, Hesychium deinde citat, pag. 116: »Ἀζαραπατεῖς· οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσους.« de quo Internuncii munere, per quem solum cum Rege agere licuit, pluribus locis Herodotus loquitur: I, 114, 120, III, 34, 118, (ibique Largerii notam nr. 223.) IV, 71. Nec omisit Barnabas Brissonius de Reg. Pers. Princ. I, 28 pag. 36 seq. Praeterea Largerius Nepotem laudat, Conon. 3 et Aelian. V. H. I, 21. Namque Ctesiae Ἀζαβαρίτης unum idemque vocabulum esse atque Ἀζαραπάτης apud Hesychium, jam summus Hemsterhusius observaverat (ad Hesych. l. l.). Perizonio ad Aeliani l. l. compositum videbatur vocabulum ex ΠΥΣ atrium, et ΠΛΘ aperire. Erit autem procul dubio e Persica lingua hujus vocis etymon quaerendum, praesertim cum Hesychius Persicam diserte pronuntiet; unde retulit Brissonius II, 248, p. 617 — Add. Dorville ad Charit. p. 467 ibique laudd. potissimum not. ad Diodor. 17, 47. In mentem quoque venit eorum, qui apud Babylonios vocabantur 𐤀𐤓𐤏𐤍 et in LXX γαζβάρηνοι (v. c. Esdr. I, 8) s. ἄρχοντες φορολογίας s. ὑπαρχοι, qui tributum summo loco exigebant. Plura de his vid. apud Berthold. sec. Excurs. ad Daniel. pag. 826 seq. Namque apud Hesychium ut ille notat; γάζα· παρὰ Πέρσους οἱ ἐκ τῶν πολλῶν φερόμενοι φόροι ἢ τὰ τίμια. Quae cum ita sint, locum ita acceperim: »fit Menostanes apud ipsum (regem) internuncius primus (εἰσαγγελλεύς) vel unus e cubiculariis,«

quos ex eunuchis plerumque desumptos esse jure contendit Brissonius de Reg. Pers. Princ. I, 216, pag. 291 seq. — Vulgo vertunt: » qui Azabaritem et Menostanem eunuchos apud se habuit: « vel paulo rectius: » Secyndianus Menostanem sibi creat azabariten. «

ἐπεὶ παλαιὰ ἀντοῖς ἐχθρα ὑπετύφετο] » i. e. cum jam dudum simultas inter illos *exorta* sive *subnata* esset. « Explicuit vocabulum ὑποτύφειν, *leviter succendere, accendere*, Perizonius ad Aelian. V. H. IX, 41, quo jure usus est Schweighaeuser. ad Polyb. V, 42, 3 pag. 197. Tom. VI. Hinc vero ὑποτύφεισθαι etiam de eo, *quod clam, tacite incipit et exoritur*, ut Suidas s. v: ὑποτυφομένη ἤδη ἐκ πολλοῦ δυσμένεια et Julian. Orat. I, p. 15: ὑποτυφομένου ἤδη τοῦ πολέμου; vid. Perizon. l. l.

βασιλεύει καὶ Σεκυνδιανός] Diodori locum jam supra ad cap. antecedens attulimus, ubi ad vocem Σογδιανός haec annotat Wesselingius: » Literam, quam praecedens vocabulum regis nomini abstulerat, addidi. Pejus habitum ejusdem nomen in Pausan. VI, 5, pag. 464, ubi de Dario Notho: » ὃς ὁμοῦ τῷ Περσῶν δῆμῳ Ἰσόγειον καταπαύσας παῖδα » Ἀρταξέρξου γνήσιον, pro ὁμοῦ τῷ Περσῶν δῆμῳ Σογδιανόν » etc. At id librorum peccatum jam adverterat Palmer. » Exercit. pag. 401. *Sogdiano* regi sive *Secyndiano* Ctesias » Excerpt. c. 47 menses VI, dies XX, Eusebius menses regni » VII contribuit, ut Noster. « Atque Eusebius et Syncellus eundem vocant Σογδιανόν. Chronic. Paschal. pag. 133 C: Περσῶν θ' ἐβασίλευσε Σογδιανός ἔτη ζ'.

ὡς δῆθεν ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ πατρὸς λιπὼν τὸν νεκρὸν αὐτοῦ] Comuta, quod plerumque post γνώμης inserebatur, sustuli, ut talis inde effloresceret sententia: » ut qui sine illius (Secyndiani) consilio, patris cadaver reliquisset in Perside indeque discessisset. « De re vid. supra ad cap. XIX.

λιθόλευστος ἐγεγόνει] De lapidationis supplicio apud Persas tibi adeundus Barn. Brissonius de Reg. Pers. Princ.

II, 219, pag. 583. Vid. infra cap. LI. et adde Freinshem. ad Curtium VI, 11, 38.

ἔφ' ᾧ ἡ στρατιά] ἡ abest a D. Hoesch., legitur in Monac. libro.

CAP. XLVII.

διαπέμπεται Σεκυδιανὸς προσκαλούμενος Ἰλχον] i. e. »Secyndianus Ochum advocans ad se venire jubet sive accessit.« Est mira abundantia in vocibus διαπέμπεται et προσκαλούμενος. Nam διαπέμπεσθαι eadem significatione, qua μεταπέμπεσθαι (*arcessere*) usurpari, jam monuit Budaeus, Commentt. L. Gr. pag. 937 seq. Atque Polybio frequens idem verbum, ubi denotat: *nuncios mittere* ad agendum de aliqua re; vid. Lexic. Polyb. pag. 144.

καὶ ἐπίδοξος ἦν βυσιλεύει] »expectationem ciebat, se regnum occupare velle.« Tu vid. praeter alios (Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 342. Valckenaer. ad Ammon. pag. 53.) Lobeck. ad Phrynich. pag. 133.

Σεκυδιανοῦ] Monac. Lib. σεκυδιανού.

καὶ Ἀρτοξάρης ὁ ἐξ Ἀρμενίας] »Famosa quoque urbs Armeniae Ἀρτάξατα; vid. L. Holstenium ad Stephanum in h. v. et Miscell. Obs. VII, p. 94, unde forma hujus nominis adseritur. Ἀρταξάρης (ita) Ctesiae c. 46 in Persicis memoratur. Ex Armenia Ἀρταξάνης quidam ap. Theodor. Prodr. IV, 144. Tacito II Annal. 56 rex *Artoxiās* et urbs *Artaxata* eodem loco celebrantur« DORVILLE ad Charit. pag. 467.

καὶ ἐπέθεντο αὐτῷ τὴν κίταριν] »Ei (Ocho) *citarin* imposuerunt.« Quod fuit regiae dignitatis insigne, impositum regi, cum regnum capesseret; ut recte monet Brissonius de Reg. Pers. Princ. I, 11. pag. 13 seq. Occurrit autem hoc diadema regum variis nominibus, cum modo *citaris*, modo *cidaris*, modo *tiara* appelletur, descriptum secundum veterum locos ab eodem Brissonio, l. l. lib. I, 50 seqq. Add. Gataker. Adverss. Miscell. cap. XXIV, pag. 690 seqq. Opp. Schlenzneri

Thesaur. philol. in A. F. Tom. III, pag. 317. Joann. Michaelis Disputt. Acad. (Norimbergae 1652) Tom. I, pag. 140, ad Esdr. III, 6 et potissimum Hammerum in Annall. Vienn. IX, pag. 60 — 62. coll. Fundgruben des Orients VI, Heft 3, pag. 339. Nam et in carmine regio Schahnameh, et apud historicos Persarum inveniri ait et *tiaram* s. *Kalah* et *coronam* s. *Tadsch*, cui semper adjecta sit vox *Kiani* s. *Hajani*, quae regium ornatum designet. Unde ad Graecos defluxisse vocabulum *κίταρις* s. *κίδαρις*, quod hodie apud Persas sit *Tadschkiani* *) Quod vero citaris et tiara pro una eademque sit habenda, prout jam Wahlius ostenderit, id diserte probare et Plutarchum et Arrianum, qui promiscue vocibus *tiaræ* et *cidaris* utantur, et vero etiam discrimen, quod inter *ὀρθήν* (d. i. der glatten geraden) et *οὐκ ὀρθήν καὶ ἐπτυγμένην* (der nicht geraden und gefalteten) intercedit, ad utrumque, ad tiaram aequè ac citarin referant. Atque hoc diadematis genus postmodo, vetere Persarum regno quasi restituto, ab Arsacidis et Sassanidis denuo esse receptum. Testimonio est, uti hoc utar, Syncelli locus in Chronolog. pag. 286 D. (ed. Venet. 1729). Vide etiam accurate de his disputantem Hoeck. Vet. Med. et Pers. Monum. pag. 43 seq.

CAP. XLVIII.

καὶ μετονομάζεται Δαρειάϊος] Quem vulgo *Δαρεῖον* (cf. Ctesiam ipsum §. 1) vocant, Ctesias constanter *Δαρειάϊον*, v. g. §. 20, 48, 48. Consulatur de variis hujus regis nominibus, *Δαρεῖος*, *Δαριήκης*, *Δαριαῖος* etc. Casaubonus ad Strabon. XVI fin. p. 1132 Almelov. αἱ δὲ τῶν ὀνομάτων μεταπτώσεις, ait Strabo, *καὶ μάλιστα τῶν βαρβαρικῶν πολλοὶ καθάπερ τὸν Δαριήκην Δαρεῖον ἐκάλεσαν, τὴν δὲ Φάρξιν Περυσάτιν κ. τ. λ.* Etymon hujus vocis summus J. Scali-

*) Gataker l. l. e Hebraeorum *כִּתָּרִים* Graecum *κίδαρις* profuixisse putat.

ger, de emendat. temp. p. 586 C. D. hunc in modum reddidit: »Darius, vel ut Ctesias Δαριαῖος, quod propius accedit ad formam Persicam (neque ab ea abludit Δαριεῖαν »apud Aeschylum) Herodoto exponitur ἐρξείης, a premendo »et coercendo. Ἐρξείης dicitur veteri poetae apud Hephæstionem: ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄβολος ἀθροίζεται στρατός, ubi »innuit de expeditione Darii in Scythas cum exercitu numero- »roso, quando Bosphorum ponte junxit. Id nomen scribitur »𐎠𐎡𐎢𐎣 *Dariavves*. Quod nomen quid sit, nescio, nisi sit »𐎠𐎡𐎢𐎣, hoc est, ἐρξίς, θλίψις; in quo mirifice convenit cum »Herodoti interpretatione.« Quoniam vero compluribus re- »gibus istud nomen convenit, merito appellativum, ut ajunt, dixeris, cujus tamen significatio non aequè in expedito est. Volunt enim alii *regem* esse, alii *prudentem*, alii *coercentem*, *dominatorem*, qui omnia premendo sibi subigit; quas omnes interpretationes e Persica lingua certatim probare student. Equidem, orientalium linguarum minus peritus, rem aliis discernendam reliquisse satius duxi, praecipue cum plurima, quae huc faciunt, singulari industria atque ingenii acumine collecta reperio in Gesenii Lex. Hebr. I, p. 208 II, 1255. Add. Wineri Biblisches Real-Lexicon P. I, pag. 156, 157.

πολλὰ Μενοστάνους] D. H. μὲν Ὀστάνους.

καὶ εἰς τὸν σποδὸν ἐμβάλλεται] Locus primarius de hoc supplicio apud Valerium Maximum exstat, IX, 2, Extern. §. 7: »Ochus autem, qui postea Darius appellatus est, *) — crude- »liorem mortis rationem excogitavit, qua onerosos sibi non »perrupto religionis vinculo tolleret. Septum enim altis pa- »rietibus locum cinere complevit, suppositoque tigno pro- »minente, benigne cibo et potione exceptos in eo colloca-

*) Omisi paucula quaedam, in quibus Valerium aberasse apparet. Permiscuit enim Darium Hystaspis filium, cum altero Dario secundo, qui revera Ochus fuit. Plura ad hunc locum Valerii interpres Koppius adnotavit.

»bat; e quo somno sopiti, in illam insidiosam congeriem decidabant.« Ubi interpretes Ovidium laudant, in Ibin vs. 317: atque necatorum Darei fraude secundi, sic tua subsidens devoret ossa cinis.

Brissonius II, 216, p. 577, vivos etiam interdum exuri Persas consuevisse facinorosos e Ctesia comprobare studens, justas reprehensionis ansas dedit Largerio; cum tale quidpiam apud Ctesiam minime reperitur. Recurrit idem supplicium cap. LI, LII, LVIII et Machabaeorr. II, 13, vs. 5 et 6. Conf. Freinshem. ad Curtium VI, 8, 16. Conf. supra ad cap. IV.

βασιλεύσας μῆνας ἕξ, ἡμέρας πεντεκαίδεκα] Apud D. H. haec et sequentia ita leguntur: βασιλεύει οὖν μόνος Ὡχος, ὁ καὶ Δαρειῶος, μῆνας στί, ἡμέρας ιε΄ — In Ptolemaei canone nec Xerxis nec Sogdiani ullam fieri mentionem ob regni brevitatem, jam supra ad cap. XLV monuimus, ubi etiam Diodori locum adscripsi, septem menses Sogdiano tribuentis, assentiente Eusebio Chronicc. I, pag. 54. Sogdiani depulsi meminit praeterea Pausanias, loco supra laudato, lib. VI, 5, pag. 464. Syncellus in Chronogr. p. 203 C. illi VII menses tribuit. At Chronicon Paschale VII annos, vid. supra ad cap. XLVI.

C A P. XLIX.

Ἄρτοξάρης] D. H. Ἄρτοξάνης et mox Ἄρτιβαζάνης. Cf. Henr. Stephanum de διττογραφία etc. supra pag. 32 seq.

καὶ τίθεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἡλίου Κῦρον] Plutarchus in Artaxerx. 1, p. 1012 A: ὁ μὲν οὖν Κῦρος ἀπὸ Κῦρου τοῦ παλαιοῦ τοῦνομα ἔσχεν, ἐκείνω δ' ἀπὸ τοῦ ἡλίου γενέσθαι φασί· Κῦρον γὰρ καλεῖν Πέρσας τὸν ἥλιον. Ubi cf. Corajum, vel adhuc solem a Persis *Kow* appellari dictitantem. Cui loca alia testimonia Largerius adjunxit, Hesychii s. v., Plethonis Schol. ad Orac. Magic. Zoroast. p. 88, 3 a fin. Suidas in hujus vocis etymo aperte nugatur: Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεύς, οὕτως ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν τῇ βασιλίδᾳ λεγομένη παιδιᾷ, κυριεῦσαι τῶν ἡλίκων. — Negarunt tamen hocce etymon, ex quo Κῦρος Persica lingua solem denotaret, duum-

viri, J. Scaliger de emend. temp. p. 586 C. et Gataker Ad-
vera. Miscell. 21, p. 659 seqq. quorum ille a Ctesia (ex quo
uno locos supra laudatos fluxisse autumat Gatakerus) duo vo-
cabula confusa esse vult, שֶׁלֶט, i. e. *sol*, et שֶׁלֶב, *cibus, ali-*
monia; Cyrum vero scribi שֶׁלֶב. Nec minus plura, quo Cte-
siae testimonium infringeret, Gatakerus disseruit, eo potissi-
mum fretus, quod Persae solem potius *Μιθραν* vocaverint. —
Quae ipsa nunc dijudicare nolim, orientalium linguarum pe-
ritis rem dijudicandam relinquens. Quum vero in libris sa-
cris saepius regis Persarum שֶׁלֶב fiat mentio, jure, credo,
Gesenius huc admovit Graecum *Κῦρος*, in Lex. Hebr. pag.
1279, ubi praeter alia, etiam ex hodierna Persarum lingua,
Ctesiae interpretatio probatur. Cf. etiam Hleuker Append. ad
Zendavest. II, P. III, p. 182.

Ac plura adeo, quibus *Kor*, *Koros* vocabulum Persis aliis-
que fuisse *solem* denotans, appareat, nuper congressit doctissi-
mus Ritter, Vorhalle Europäischer Völkergeschichten, pag. 86
seqq. Quo vel prior Wahlius Vorder-u. Mittelasien I, p. 599
ostenderat, *Chor* significare in prisca Persarum lingua: *Sol*,
splendor, lux. Utut est, *Cyri* certe nomen ille, quisquis fuit,
tunc demum nactus est, cum vel ad regnum esset evectus,
vel pro futuro rege haberetur. Ita enim ferebat Persarum
aliorumque mos, ut qui ad regnum adspirarent vel illud jam
essent adepti, nomine priori rejecto, aliud idque splendidius
atque magnificentius, quod melius ipsorum dignitati conveni-
ret, assumerent. Et sigillatim de Persarum regibus receptum
fuisse videtur, ut, ad regnum accedentes, nomina commuta-
rent. Sic, ut alia taceam, Cyrus ipse major antea *Agradatus*
appellatus esse dicitur a Strabone, hisce verbis, XV, cap. III,
p. 1060: ἔστι δὲ καὶ Κῦρος ποταμὸς, διὰ τῆς κοίτης καλουμέ-
νης Περσίδος ῥέων περὶ Πασαργάδας, οὗ μστεβάλει τὸ ὄνομα ὁ
βασιλεὺς, ἀντὶ Ἀγραδάτου μετονομασθεὶς Κῦρος. De Ocho,
qui regnum occupans, *Darii* nomen accepit, ipse Ctesias as-
serit §. 48. Add. cap. LVII. Videndi de hoc nominum mutan-
dorum more, non solum, apud Persas, sed apud Assyrios

quoque ac per totum fere orientem usitato, Brissonius de Reg. Pers. Princ. I, 13, p. 15, coll. Heeren. Ideen etc. I, 1, p. 163 seq. 260, 418 et praecipue Recherches nouvelles sur l'histoire ancienne Tom. II. p. 145, 146. Koopmans de Sardapalo pag. 27. Conf. etiam, quae ipse olim posui ad Plutarch. Artaxerx. IX in Creuzer. Melett. III, pag. 51. Ad locum Ctes. cap. XLVIII conf. etiam Curtium VI, 6, 13 ibique Freinshem.

εἶτα τίκει Ἀρτόστην καὶ ἐφεξῆς μερῶν παιδῶν δεκατριῶν] De prole Darii atque Parysatidis ita Plutarchus l. I. Δαρείου γὰρ καὶ Παρυσάτιδος παῖδες ἐγένοντο τέσσαρες, πρῶτον μὲν Ἀρτοξέρξης, μετ' ἐκείνον δὲ Κῦρος νεώτεροι δὲ τούτων Ὀστάνης καὶ Ὀξάθρης — ὁ δ' Ἀρτοξέρξης Ἀρσίκας *) πρότερον ἐκαλεῖτο, καίτοι Δρίων φησὶν, ὅτι Ὀάτης. Ostanem et Oxathrem quoque idem Plutarchus l. I. cap. 5 fin. p. 1013 D, e quibus Ostanes a Ctesiae Artoste parum abhorret, quemadmodum Oxathres a Ctesiae Oxendra in fine hujus cap. Conf. de his nominibus quoque J. Scaliger. Emend. Tempp. p. 587 D.

εἶτα τίκει Ἀρτόστην] τίκει abest a Mon. libro a D. H. uncis inclusum. Mox Mon. Lib. τυγγάνουσι. Δεκατριῶν pro τριςκαίδεκα, rarior forma, quam nostro ex loco laudat Matthiae Gramm. Gr. §. 140. Sic idem Noster, Jnd. 8, 18 δεκαπέντε; Plutarch. Tib. Gracch. 12 δεκαεπτά; id. Lys. 29. Anton. 86 fin. δεκατέσσαρες; Tib. Gracch. 1 δεκαδύο. Diodor. Sic. XII, 71 δεκαεννέα.

C A P. L.

ἀφίστανται βασιλέως Ἀρσίτης οἰκίος ἀδελφός] Nihil hac de rebellionem apud Diodorum, qui caeterum pactionem inter Darium atque Spartanos factam, et alia quaedam, quae eodem pertinent, protulit; notante ad h. l. Largerio. Vid. Diodor. XIII, 36, 37, 46. coll. Thucyd. VIII, 80 seqq. 88. — D. Hoesh. ὁ οἰκίος ἀδελφός.

*) Ctesias semper Ἀρσίκας §. 49, 53.

καὶ καταλιμπάνονται αὐτῷ Μιλήσιοι μόνοι τρεῖς] Notanda forma verbi καταλιμπάνειν. Nam λιμπάνω eodem modo ex λείπω deductum volunt, quo λανθάνω a λήθω, ἀνδάνω a ἦδα, φυγγάνω a φεύγω, alia id genus, quae ex Etymolog. Magn. pag. 566, 24, pag. 513 Lips. enarrat Fischer. ad Weller. III, a. pag. 3. Occurrit verbum καταλιμπάνειν, (quod seriori demum aetate in usum venisse arbitrer) aliquoties in LXX Interprrr. Vid. Schleusner. Thea. Philolog. in V. F. Tom. III, pag. 225. Sic in Etymolog. magn. pag. 814, 54 Heid. pag. 738 Lips. ἡ καταλιμπανομένη συλλαβή. Schol. Aristoph. in Av. ad vs. 1649: νόμος δὲ ἦν Ἀττικὸς, τοῖς νόθοις μέχρι πέντε μνῶν καταλιμπάνειν.

CAP. LI.

Ἀρτυφίου θάνατον] D. H. Ἀρτυβίου et mox Ἀρτύβιος libro Monacensi adversante. — Mox τέως est: *aliquaevdia*.

ἔσσεθαι γὰρ τοῦτο ἄπατην· καὶ εἰς τὴν προσχώρησιν τοῦ Ἀρσίτου] Brevius prolata, copiosius ita reddes: hoc enim dolo illum decipiendum esse, (hoc nil nisi dolum fore) simulque etiam illud facturum esse ad Arsitae deditio-
tionem. «

ἐπειδὴν] Liber Monac. ἐπειδ' ἄν.

ἄμφω] i. e. Arsitem et Artyphium.

ἀπολέσαι] D. H. ἀπολέσθαι — Lib. Monac. ἐμβάλεται.

Φαρνακίας] Marg. Max. Φαρνακίας ut cap. XLV. — De supplicio vid. ad cap. XLVI.

Μενοστάνης] cf. supra §. 44, 45, 47. Quae continuo sequuntur verba, et ad Menostanem vulgo referuntur: ἦδη πρὸς θάνατον συλλαμβανόμενος, haud scio an rectius cum sequentibus jungantur, ut legatur: ἦδη πρὸς θάνατον συλλαμβανόμενος, ἀφίσταται Πισούθνης; Pisuthnes, qui jam in eo erat, ut necis causa comprehenderetur, deficit. Sed possis etiam in vulgata acquiescere.

CAP. LII.

ἀφίσταται Πισούθνης] Quem Hystaspis filium, atque Lydiae satrapam Thucydides vocat I, 115, qui que etiam Athenienses quosdam vel eorum socios secum junxerat, ut idem narrat scriptor III, 31; ex quo illud praeterea cognoscimus, post Pisuthnis mortem, Amorgen filium in seditione remanentem, aliquamdiu contra Tissaphernen bellum produxisse. Hystaspem autem illum, qui Pisuthnis pater vocatur, eum fuisse Largerius conjicit, qui supra cap. XX inter Xerxis I filios laudatur.

Τισσαφέρνης] D. H. Τισαφέρνης. Vid. monita nostra ad Plutarchi Alcib. pag. 198. — Μοx ibid. Σπιθαραδάτης.

ἀντεπεξήει] Sic in Monac. libro correctoris manu refictum, ex ἀντεξήει. — Μοx pro χρήμασι D. H.: χρήματα.

Τισσαφέρνη δούς τήν] D. H. Τισσαφερνίδης τήν. Atque ita reapse in libro Monacensi, ubi tamen ante Τισσαφ. signum correct. manu positum reperitur hoc: ·j· quo aliquid excidisse indicetur; quamquam in margine nihil omnino suppletum. Stephanus correxit Τισσαφέρνη δούς.

CAP. LIII.

Ἄρτοξίως δὲ — ἐπιβουλεύει βασιλέα] An βασιλεῖ? Eadem caeterum confusio supra cap. XXXVI.

πάγωνα γὰρ καὶ ὑπόρρινα προσέταξεν αὐτῷ γυναικὶ κατασκευάσαι] ὑπόρρινα. In Monac. libro ὑπόρρινα et in marg. ξένον. Accipit Schneiderus in Lex. Gr. pro τὰ ὑπόρρινα, de barba, quae sub naribus enascitur, quae alias plerumque dicitur μύσταξ (*Schnarrbart*), quo sensu multo frequentius τὸ ὑπόρρινον; vid. Pollux Onomastic. II, 80, pag. 193: αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑπόρρινον, προπωγώνιον, πρώτη βλάστη, ubi Jungermannus attulit hunc Ctesiae locum, in quo Stephanus ὑπόρρινα atque πάγωνα pro unius ejusdem rei significatione accepit, Schottus ὑπόρρινα pro mystace. Equidem olim de accusativo ὑπόρρινα, qui ab ὑπόρρις & ὑπόρριν descen-

dit, cogitaveram, ductus potissimum iis, quae cognata aliquot protulit Stephanus in Thes. L. Gr. Tom. III, p. 698, v. c. εὐθύρριν s. εὐθύρρις, κολοβόρριν, μικρόρριν, alia. Sequuntur mox verba: » Invenitur etiam Τπόρρινος: qui sic loquitur ut vox in naribus stridat, ut Camerarius interpretatur ex Hesychio, apud quem tamen unico ῥ scribitur. Quidam cum Horatio: qui balba de nare loquitur. « Hesychii locus legitur Tom. II, pag. 1274: Τπορρινους τούς ὑπὸ ρίνι φθεγγομένους, ubi alii Πορρινούς — At talis notionis vocabulum ab hoc loco abhorret, in quo procul dubio ὑπόρρινα de mystace accipiendum, qui alias saepissime dicitur ὑπορρίνιον; vid. H. Stephanum l. l. pag. 699 et Foesium in Oeconom. Hippocr. pag. 385.

Ἀρσάκης] cf. cap. XLIX, ubi dicitur Ἀρσάκης. — Conf. etiam Arrian. II, 2, 37, ubi de lectione Ἀρσάκης et Ἀρσάνης disceptatur.

γαμεί τήν Ἰδέρνεω θυγατέρα Στατίραν] Mon. lib. ιδερνέω et mox ιδερνέω. Conf. ad cap. LV.

Statirae nomen haud paucis Persicis mulieribus commune, uti videtur, cum plures vel postmodo occurrunt Statirae; vid. Freinshem. ad Curtium IV, 5, 1.

ὄνομα Τερτιούχης] ὄνομα abest a Monac. libro, uncis inclusum a D. H. ad cujus oram: » al. Περτιούχης. «

C A P. LIV.

ἦν δὲ ὁμοπατρία αὐτῶ ἀδελφῇ Ρωξάνῃ κ. τ. λ.] Neque enim cum matribus solum, sed etiam cum filiabus ac sororibus consuetudinem habere, apud Persas fas atque jus erat, ut multi loci testantur, a Brissonio collecti II, 157, p. 494.

ἐμελέτησεν] D. H. μελετήσασα. In libro Monac. est ἐμελέτησας. Mox D. H. rectius ἀλλά τις Οὐδίαστῆς pro vulg. ἀλλά τις Οὐδίαστῆς. Sed ἀλλά τις Οὐδίαστῆς jam invenio in edit. Stephaniana 1570. — In fine capitis D. H. ἀποκτείνοντα.

CAP. LV.

καὶ πόλιν Ζάριν καταλαβών] De hac urbe altum apud veteres silentium; quod tamen non impedivit quendam virum doctum, quo minus in Media istam collocaret. *Zariaspe* urbs Bactriana memoratur praeter alios a Stephano Byzantino pag. 287, ubi conf. Interpr. Conf. Salmasium in Solin. p. 1175.

ζώσας ἐκέλευσε καταγῶσαι] Vid. supra ad cap. XLII.

τὴν δὲ Ῥωζάνην, ζῶσαν κατατεμεῖν] Recte vertit LARGERIUS: »elle la fit couper par morceaux« Adscripserat autem haec ANDREAS SCHOTTUS: »quod genus supplicii multis »etiam post saeculis apud eam gentem usurpatum, ut quando »regina, Hormisdæ regis uxor τετεμαχίσθαι dicitur in excerptis Photii ex Theophylacti Simoc. historiarum libro IV.« Vid. Photii Biblioth. Cod. 65, p. 89: τεμαχίζεται ἡ Βασίλις. i. e. »la reine fut hachée par morceaux.« — Mox pro ἐγένετο Monac. lib. ἐγένοντο.

ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Οὐδιάστου Μιθραδάτης, ὑπασπιστῆς ὤν] D. H. Μιθραδάτης. Iam J. Scaliger Emend. Temp. p. 588 A. de Mithradatis nomine exposuerat; quo tamen accuratius a Gesenio disputatum vides. Compositum enim vult e *Mithra* Solis genio optimo, et verbo quodam Persico, quod deinceps ad Hebraeos quoque fluxit, (מִתְּרָ), significatione *dandi, ponendi, imperandi*; ut igitur Mithradates sit a *Mitra* s. *Sole datus*. Apteque idem comparat Graecorum Θεοδώρος, Θεόδοτος, alia quae huc spectant Persica nomina, in quibus similis notio subsit, qualia v. g. sunt *Tiridates, Phradates, Spithridates*, *) Reomithres, **) v. Lex. Hebr. II, p. 1287 coll. I, p. 212. — Pro Μιθραδάτης et hic et in sequentt. D. H. Μιθριδάτης. Occurrit autem utraque forma saepius; vid. Gataker. Miscell. Adverss. Posth. cap. XXI pag. 660 F. (Opp.)

*) v. c. Plutarch. Agesil. VIII, XI. Xenoph. Agesil. III, 3. V, 4.

**) Vid. Schneider. ad Xenophont. Cyropaed. VIII, 8, 4.

ubi multa de hoc atque similibus Persarum nominibus, cum *Μίθρα* compositis. Et nomen Mithridatis admodum frequens apud Persas occurrit, vel posteriori aetate; vid. van Staveren ad Cornel. Nepot. Datam. cap. XI §. 1 pag. 446 Bardili.

ὑπασπιστῆς ὧν *Τεριτούχμου*] Annotat Henr. Stephamus: »Sic in utroque exemplari, et in utroque rursus statim »post *Τεριτούχμω*. Illud linguae communis, hoc Jonicae terminationem habet.« Eodem modo cap. LIII *Ἰδέρνω*. Mon. lib. dat *τεριτέχμω*.

CAP. LVI.

ἀλλ' ὄγε *Ἀρσάκης* etc.] »Marg. Max: πολλά τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα. — Eadem apud Plutarchum, suppresso tamen Statirae nomine leguntur, vit. Artax. II, p. 1012 B: *γυναῖκα δὲ καλὴν καὶ ἀγαθὴν ἔλαβε μὲν* (sc. ὁ *Ἀρτοξέρξης*, qui tunc temporis Arsacas dicebatur), *τῶν γονέων κελευόντων*, ἐφύλαξε δὲ, *κωλύόντων*. Τὸν γὰρ ἀδελφὸν αὐτῆς ἀποκτείνας ὁ βασιλεὺς ἐβουλεύετο *κἀκείνην ἀνελεῖν*. Ὁ δ' *Ἀρσάκης*, τῆς μητρὸς *ικέτης γενόμενος*, καὶ πολλά *κατακλαίσας*, μὴ οἷς ἐπεισε *μήτ' ἀποκτεῖναι*, *μήτ' αὐτοῦ διαστῆσαι τὴν ἀνδρωπον*.

ἀλλ' ὄγε *Ἀρσάκης* — *ἐξιλεωσόμενος*, ἐπεὶ ἡ *Παρύσατις* ἐπέκασθη, *συνεχώρησε*· καὶ *Ἰλχος* ὁ *Λαφειαῖος* — *πολλὰ μεταμέλησεν αὐτήν*.] Haec verba quemadmodum sic ordinata leguntur, parum sibi conveniunt; quid enim quaeso: *Ἀρσάκης συνεχώρησε*? Praeterea deest verbum finitum ad *Ἰλχος*. Non nihil praesidii attulit Monacensis liber, qui verba *συνεχώρησε καὶ Ἰλχος* conjungit, ita ut ab his verbis exordietur apodosis, licet ad protasin ὄγε *Ἀρσάκης* — *ἐξιλεωσόμενος* desit verbum finitum, cujus in locum participium successisse vix dixeris. Verterim interea: »cum Arsaces et matrem et patrem multis fletibus et planctibus placasset, postquam flexa fuit *Παρύσας*, Ochus et ipse remisit poenam, quamvis *Παρύσας* affir- »mans, fore, ut valde ipsam aliquando poeniteret.« Quem eundem sensum Largerii interpretatio reddit: »*Παρύσας* étant

» apaisée, Darius lui accorda la vie de Statira, mais en même temps il lui dit, qu'elle auroit un jour à s'en repentir.«

ἐξιλιασάμενος] D. H. ἐξιλεούμενος et mox: ἐπεὶ [δὲ] ἡ Παρ. cum in Monac. libro aperte legatur: ἐπεὶ δὲ ἡ π.

πολλὰ μεταμελήσειν αὐτήν] Henr. Stephanus: »rectius dicetur αὐτῇ.« Tu vide Fischer. ad Weller. Gramm. Graec. III, a pag. 415 seq. Sed plane ita, ut Ctesias, Plutarchus in Alcibiad. 25: ὥστε — τοὺς Ἀθηναίους καὶ μεταμέλῃσθαι τοῖς γνωσθεῖσι περὶ αὐτοῦ.

τέλος τῆς ἡ ἱστορίας] Haec verba ex D. Hoesch. editione sunt recepta, in marg. libri Monac. appicta.

ἀπέθανεν ἀσθενήσας ἐν Βαβυλῶνι, ἔτη βασιλεύσας λέ] Veteres enim Persarum reges per hibernas menses tempus Babylone exegisse constat; v. Brissonium I, 67, p. 88 seqq. ne plura. Quod attinet ad tempus regni Darii, nisi vitium in numeros Ctesianos irrepserit, jure huncce scriptorem vel ignorantiae vel negligentiae incusaveris, cum neque Diodorus Siculus, neque regum Babylonicorum ac Persarum Canon consentiant, qui undeviginti modum annos Darium regnasse asserunt. Ita enim Diodorus diserte XII, 71 — τοῦτον (Σογδιανόν) δ' ἀνελὼν Δαρεῖος ἐβασίλευσεν ἔτη δεκαέννέα. Atque Syncellus, Chronograph. pag. 203 C: ἐβασίλευσε Δαρεῖος ὁ Νόθος ἀνελὼν Σογδιανόν ἔτη ιθ' (i. e. XIX). Assentitur Eusebius, Chronic. pag. 54 et Chronic. Paschal. pag. 532 D. Attamen verisimilius mihi videtur, vitium aliquod in Ctesia latere, quod peritioribus ac me acutioribus detegendum relinquam.

CAP. LVII.

βασιλεύει δὲ] » βασιλεύει δὲ καὶ « D. Hoesch. in Not. Mox D. H. ut supra cap. LV Οὐδισσῆς et deinde in ora Μιθριδάτης ut cap. LV.

βασιλεύει δὲ Ἀρσάκης ὁ μετονομασθεὶς Ἀρτοξέρξης] Narrat Plutarchus, Artaxerx. 2, p. 1012 B. C. Parysatim matrem variis modis apud Darium maritum conatam esse,

quo Cyrum, minorem quidem natu filium, sed qui primus Dario ad regnum evecto natus fuerit, suocessorem ille in regno crearet. Neque tamen regi persuasisse, ut qui moriens Artaxerxi regnum detulerit, Cyrum vero Lydiae satrapam et omnium, qui ad mare sunt, ducem designaverit.

μετονομασθεῖς] Vid. ad cap. XLIX.

καὶ ἐκτέμνεται ὁ Οὐδιάσσης τὴν γλῶτταν, (Mon. lib. γλώτταν) καὶ ἐξελκύεται ταύτην ἐξόπισθεν] Explicuit LARGERIUS hunc in modum: »après lui avoir fait d'abord sortir la langue de la bouche, on la lui tira ensuite en arrière, afin de la couper jusqu'à la racine.« Quas tamen attulit similes dictiones apud Homer. Jl. I, 459 et Pindar. Olymp. XIII, 113, nonnihil alienae illae ab hoc loco mihi videntur esse. Vertirum equidem: »Udiastae lingua abscinditur, eademque radicitus pone evellitur.« In quo acquiescere malim. Namque parum credibile videtur, quod aliud proponit LARGERIUS: »si ce n'est pas le sens, il faut, qu'on lui ait fait une ouverture derrière le cou, afin de pouvoir tirer la langue; ce que je ne puis croire.«

διαβάλλεται Κῦρος ὑπὸ Τισσαφέρνηος πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν ἀδελφὸν καὶ καταφεύγει Παρυσάτιδι etc.] Ctesiae adsentitur Xenophon Anab. I, 1, 3, 4: ἐπειδὴ δὲ ἐτελεύτησε Δαριεῖος, καὶ κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν Ἀρταξέρξης, Τισσαφέρνης διαβάλλει τὸν Κῦρον πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὡς ἐπιβουλεύει αὐτῷ· ὁ δὲ πείθεται τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· ἢ δὲ μήτηρ, ἐξαίτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Ὅθ', ὡς ἀπῆλθε κινδυνεύσας καὶ ἀτιμασθεῖς, βουλεύεται, ὅπως μήποτε ἔτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ', ἣν δύνηται, βασιλεύσει αὐτ' ἐκείνου. Παρυσάτις μὲν δὴ ἢ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κῦρῳ, φιλοῦσα αὐτὸν μᾶλλον, ἢ τὸν βασιλεύοντα Ἀρταξέρξην. Aliter tamen Plutarchus, Vit. Artaxerx. 2. 3. Artaxerxi enim, regnum initia capienti, a Cyro insidias structas esse refert; quae vero cum detectae essent, Cyrusque ipse morti traderetur, multis Parysatidis precibus illum quidem vix a nece dimissum liberatum, inque satrapiam ablegatum esse, ubi aucta irâ denuo

consilio agitaverit, quibus summae rerum potiri posset. Alias quoque causas, quas tradunt, minus credibiles illas quidem atque verisimiles, idem auctor cap. 3 memoriae prodidit. D. H. *Τισαφέρης*. Vid. ad cap. LII.

ἀπελαύνει Κῦρος ἡτιμωμένος παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς τὴν οἰκίαν σατραπείαν] Fuit Lydia, si fides adhibenda Plutarcho, V. Artax. 2, p. 1012 C: *Κῦρος δὲ* (sc. *ἀπεδείχθη*) *Λυδίας σατράπης καὶ τῶν ἐπὶ θαλάσσης στρατηγός*. Alii tamen aliter Cyri munus atque imperium describunt, quos recenset Schneiderus ad Xenoph. Hist. Gr. I, 4, 3, a quo etiam dicitur: *ἄρχων τῶν ἐπὶ θαλάττῃ* et *Κόρανος* (i. e. *Κύριος*) *τῶν ἐς Κόσταλον ἀθροιζομένων*. Add. Anabas. I, 1, 2. Sic Diodoro Siculo XIV, 19 dicitur *ὁ τῶν ἐπὶ θαλάττης σατραπειῶν ἡγούμενος*.

διαβάλλει Σατιβαρζάνης Ὀρόντην] D. H. *Ὀρόντην* et mox *Ὀρόνδης*. Quem ipsum [cf. cp. LV] Terituchmis filium fuisse credam ex iis, quae continuo leguntur. Largerius Satibarzanem hujus Terituchmis filium esse suspicatur, perperam. Nam iste fuit eunuchus, qui etiam talia patefecit, quae vix alius quam gynaecei custos, cubiculariusve scire poterat. Quo accedit Plutarchi auctoritas, qui in V. Artaxerx. XII, p. 1017 B. eunuchum regium, *Satibarzanem* nomine memorat; quod ipsum nomen, Solano notante, Eunuchorum proprium videri queat, iisque potissimum, quos Graeci appellant *κατακομιστάς*. De his accurate egit Wesseling. ad Diodori Siculi XI, 69. — Recurrit Satibarzanes infra cap. LXIII.

καὶ ὀργίζεται ἡ μήτηρ τοῦ βασιλεῖ, ὅτι Παρύσατις φαρμάκω διαφθείρει τὸν Τεριτούχημω υἱόν] Patrum accurate sic interpretatus est Largerius: »la reine mère, indignée contre le roi, fit empoisonner le fils de Teritouchmès.« Intelligendum autem *ἡ μήτηρ* de matre mortui filii Terituchmis sive de femina Terituchmis, quae erat Amistris, Artaxerxis regis soror (vid. supra §. 53). Ista igitur Amistris regi fratri irata fuit, quod sui ipsius filium a Parysatide veneno interfici passus erat.

περὶ τοῦ θαψάντος] Addatur hic locus iis, quae disputavit Dorvill. ad Chariton. pag. 244. Nam θάπτειν bene docet, de omni funeris curandi ratione usurpari, ut vel ea corpora, in quibus sola crematio locum habuerat, θάπτεισθαι, sepeliri dicantur, etiamsi nondum fuerit secuta humatio. Laudat hanc in rem Dorvillius Cuperi Observv. I, 7. Hemsterhus. in Miscell. Observv. Vol. V, pag. 21. Wesseling. ad Diodor. III, pag. 323. [cap. 54.] — Caeterum Strabo XV, p. 1068 A de Persis: θάπτουσι δὲ κηρῶ περιπλάσσοντες τὰ σώματα.

ἐξ οὗ καὶ ἔλεγχος Ἑλληνικοῦ καὶ Ἡροδότου, ὡς ψεύδονται] Mon. Liber ἑλληνικοῦ. Prae nimia epitomatoris brevitate vix certo definire possit, quid potissimum sit, in quo Hellanicus atque Herodotus mendacii arguantur. Suspiciatus sum hoc ad proxime antecedentia spectare: περὶ τοῦ θάπτοντος τὸν πατέρα δια τοῦ πυρός παρὰ τὴν νόμον — ut illi de crematione mortuorum apud Persas falsa prodiderint. Attamen ipse Herodotus III, 16 (coll. I, 140): Πέρσαι θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ· τὸ ὄν κατακαίειν τοὺς νεκροὺς οὐδαμῶς ἐν νόμῳ οὐδέ τέρουσι ἐστὶ· Πέρσησι μὲν δὲ ὅπερ εἴρηται, θεῶν οὐ δίκαιον εἶναι λέγουσι νέμειν νεκρὸν ἀνθρώπων *). Nisi forsitan id respexit Ctesias, quod Croesum rogo a Persis impositum fuisse tradiderat Herodotus, quo igni absumeretur. Atque hoc ipsum non usquequaque verum nobis videri, jam supra ad cap. IV monuimus. Namque nefas arbitrati sunt Magi, igni cremare cadavera, quippe qui purus et sanctus, labisque immunis pollueretur mortalis hominis crematione. Hinc etiam qui mortuum igni imponunt, eos morte mulctant, ut diserte monet Strabo XV, pag. 1065 B: τοὺς δὲ φουσήσαντας ἢ νεκρὸν ἐπὶ πῦρ θέντας ἢ βόλβιτον, θανατοῦσι. Plura praeter Brissoniam de Reg. Pers. Princ. II, pag. 249, 619. Foucher. in

*) Notaverat jam diu istum Persarum morem Jo. Michaelis, Dissertat. Acad. Tom. I, pag. 114. — Conf. Strabo XV p. 1067 B: κομποῦνται οἱ παῖδες χερσὶ τὸ πυρωπὸν τιθεμένων ἐν τιμῇ διὸ οὐδέ κηρῶ προσφέρουσι, καθ' ἅπερ οὐδὲ τὸ πῦρ κατὰ τιμὴν.

Append. ad Zendavest. I, 2, pag. 147 seq. et Kleuker. ipse ibid. II, 3, pag. 22 nr. 43. II, 3, pag. 65 nr. 136. Add. Zoega de Obeliscc. pag. 274 b. Rhode die heilige Sage der Bactrer etc. pag. 417, 418, 437 f. et pag. 448, unde cognoscimus, cremare) cadavera summum nefas Persis visum fuisse. Atque cum Graecorum ferret mos, mortuorum cadavera cremandi, hanc ob causam potissimum opinor, Darii Codomanni mater conjuxque supplices orant, ut Darii corpus ipsis patrio more sepelire permittatur; vid. Curtium de reb. Alex. III, 12, 11—14, ubi illius moris non obliti nec Raderus nec Freinshemius.

C A P. LVIII.

Ἀπόστασις Κύρου] »Cyri hanc adversus fratrem rebellionem persecutus est diligentissime Xenophon lib. I et II ἀναβάσεως.« Andr. Schottus.

ὅπως τε Συέννησις ὁ Κιλικίων βασιλεὺς ἄμφω συνεμάχεi Κύρω τε καὶ Ἀρτοξέρξη] »Συέννησις etiam Cod. Vatic. et Max. Margunii.« D. H. Συέννησις, obloquente libro Monac. qui haec verba usque ad Ἀρτοξέρξη in margine habet suppleta. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIV, 20: »Non injusta suspicio est Stanleji, nomen illud paene proprium fuisse Ciliciae regulis. Habet certe Herodotus Syennesis Ciliciae regem, Cyaxari aequalem, I, 74; alium Darii Persarum regis aetate, V, 118 et Xerxis tempore, VII, 98. Aeschylus Pers. 326, ubi vir doctissimus« *). Cum ejus, qui hic intelligitur Syennesis, uxore Cyrum rem habuisse e Xenophont. Anab. I, 2, 12 colligas. Quod deinceps dixit ἄμφω pro ἀμφοῖν, id apud poetas quidem frequentius, apud pedestris sermonis scriptores rarius; vid. Matthiae Gramm. Gr. §. 138, ubi h. l. Notavit etiam Fischerus ad Weller. II, pag. 160.

τῇ ἰδίᾳ στρατιᾷ] D. H. στρατιᾷ.

*) Similem morem apud alias quoque obtinuisse gentes per orientem dispersas, ostendunt ea, quae collegit Freinshemius et Raderus ad Curt. VIII, 12, 14.

διότι τῶ μὲν Κλεάρχῳ ἅπαντα ὁ Κύρος συνεβούλευε κ. τ. λ.] Quam veram simultatis, quae inter Clearchum ac Menonem intercesisse fertur, causam fuisse videri, nec Langerius ausus est negare. Quae Xenophon memoriae prodidit Anab. I, 5, 12 seqq. haud minus quidem vera videntur, sed enata ex hac ipsa inter utrumque jam conflata invidia simultateque.

διὸ καὶ ὁ βάρβαρος] »D. H. διὸ καὶ Ἀρταβάριος, al. Ἀρ-
βάριος.« Atque sic reapse liber Monacensis. Obiter monebo, haec de Oronte, de cuius morte etiam nihil compertum fuisse Xenophon scribit, neutiquam intelligi posse; nam iste a Cyro ad regem transfugere meditatus fuerat; vid. Xenoph. Anab. I, 6.

διαβλήθεις] i. e. *accusatus*, quemadmodum, ut alia taceam, in Luc. XVI, 1, οὗτος διεβλήθη αὐτῷ, hic apud illum delatus est. Conf. Krebsii Observv. Flav. in N. T. pag. 127 et inprimis Kypke Observatt. Sacr. in N. T. Tom. I, pag. 296. Fuit etiam, cum explicarem: spe *frustratus*, *deceptus lapsus*, quoniam et *διαβάλλειν* et *διαβάλλεσθαι* (in medio) haud raro occurrunt notiones *decipiendi*, *circumveniendi*, i. q. ἐξυπατᾶν, ut in Aristoph. Avv. 1647: διαβάλλεται σ' ὁ θεός, ubi copiose illustrant Scholia et quos Beck. ad h. l. laudavit, Alberti ad Hesych. s. v. [Tom. I, pag. 937]. Lambert. Bos. Observatt. Criticc. pag. 41 seq. Wesseling. ad Herodot. pag. 396.

εἰς τὴν σποδὸν ἐνεβλήθη] Vid. supra ad cap. XLVIII.

Προσβόλτ' Κύρου πρὸς τὴν βασιλείῃς στρατιᾶν καὶ νίκη Κύρου κ. τ. λ.] Haec, et quae sequuntur, copiosius exponuntur a Xenophonte, Anab. I, 8, a Plutarcho, Vit. Artaxerx. cap. VIII seqq. ubi e Ctesia ipso multa profert, quae infra exhibebimus, a Diodoro XIV, cap. 22 seqq. brevius a Justino V, 11, aliis.

ἀλλὰ καὶ θάνατος Κύρου, ἀπειθοῦντος Κλεάρχου] Cyri mortem retulit Xenophon Anab. I, 8 §. 26—29; copiosius Plutarchus, varias et Dinonis et Ctesiae sententias proponens, Vit. Artaxerx. cap. X, XI. A quo non vehementer dissentit Diodorus Sicul. XIV, 23 fin. coll. Justino l. l. Verbis ἀπειθοῦντος Κλεάρχου lux quodammodo affulget ex iis,

quae Plutarchus, l. l. cap. VIII, e Ctesia probabiliter enarrat, Cyrum minime morem gessisse Clearcho, qui ipsum adhortabatur, ut pone Lacedaemonios in acie sese collocaret, sed praecipitem sese dedisse media in pericula, nullam sui plane rationem habentem. Quae ut videtur Ctesiae fuit sententia, impugnata Plutarcho, qui in acie instruenda Clearchum non minus turpiter lapsum fuisse contendere studuit. Vid. l. l. Conf. etiam Rennel Histor. Exped. Cyri min. pag. 114 seq.

καὶ αἰκισμοὶ τοῦ σώματος] D. H. αἰκισμός; Lib. Monac. αἰκισμός. Mox Monac. lib. ἀπὸ τοῦ ἀδ. et deinde ἐβαλλεν et ἐθριάμβευεν.

τὴν τε γὰρ κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα, μεθ' ἧς τὸν Ἀρτοξέρξην ἐβαλλον, αὐτὸς ἀπέτεμνε καὶ ἐθριάμβευσεν] αὐτὸς ἀπέτεμνε i. e. caput abscindere jussit; cum infra cap. LIX Bagapatum regis jussu hoc perpetrasse legamus. Vid. Plutarch. Vit. Artaxerx. XIII: ὡς — κατὰ δὴ τινα νόμον Περσῶν ἢ δεξιὰ χεὶρ ἀπεκόπη καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, ἐκέλευσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ νομισθῆναι. Ad quem locum haec notavi in Creuzeri Melett. III, pag. 60, quae nunc auctiora et emendata recudam: »Videntur omnino hoc supplicio affecti fuisse, qui vel a rege defecerant, vel ei obtemperare detrectarant; conf. Ctesiae Excerptt. Perss. cap. IV, XXI. Atque honestius habebatur hoc genus supplicii, ut manifesto patet ex Xenophont. Anab. II, 6, 29. Plura Brissonius de Reg. Pers. Princ. II, 214, pag. 573. coll. Dorvill. ad Charit. pag. 582. Multus quoque de hoc supplicio manuum abscissionis apud plures adeo gentes usitato Freinshem. ad Curtium V, 5, 6 coll. ad III, 8, 15. Est primarius hac de re apud Strabonem locus XV, p. 1066 B. de Persis: βασιλεύονται δ' ὑπὸ τῶν ἀπὸ γένους· ὁ δ' ἀπειθῶν, ἀποτμηθεὶς κεφαλὴν καὶ βραχίονα ῥίπτεται. Caeterum facta haec capitis dextraeque manus abscissio operâ Masabatîs; s. Plutarchum audiamus l. l. cap. XVII. Xenophon Anab. I, 10, 1, brevis: ἐπιταῦθα δὴ Κύρου ἀποτέμνεται ἡ κεφαλὴ καὶ χεὶρ ἢ δεξιὰ, ubi tenenda vis atque potestas quae et h. l. et aliis multis (v. g. Plut. Pyrrh. 34. Artax. 14.)

inest in verbo ἀποτέμνειν, de quâ exposuit Gail in libro, qui inscribitur: le Philologue, (Paris 1818) pag. 55, 56. Eorum, qui prava consuetudine in inimicos mortuos saevierint, aliquot exempla attulit Davisius ad Ciceronis verba (Tuscul. I, 44): » multi inimicos etiam mortuos poeniuntur. «

ἀναχώρησις Κλεάρχου] Haec et sequentia pluribus ut constat, persecutus est Xenophon Anabas. libro secundo. Diodorus Sicul. XIV, 25 seq.

καὶ τῶν τῆς Παρυσάτιδος πόλεων μιᾶς κατάληψις] Vicos, qui Parysatidis fuerunt, Xenophon memorat, Anab. I, 4, 9, ac potissimum II, 4, 27, in Media situs, quos Graecis dedit Tissaphernes diripiendos. Et quamvis in temporum et locorum ratione non usquequaque sibi conveniunt et Xenophon et Ctesias, tamen res ipsa ab utroque pariter narratur; ut sanequam non esset, cur tantopere in Ctesiam Largerius solito quamvis modo inveheretur.

Fuit autem Persici moris, ut reginis regiones certae atque vici, unde singulas suas impensas facerent, tribuerentur; sic, ne alia commemorem, vici isti, de quibus Xenophon Anab. I, 4, 9, Parysatidi traditi fuere εἰς ζώνην, et alii alias ad res. Multus hac de re Brissonius de Reg. Pers. Princ. I, 108, p. 160 seqq. Adscribam praeterea, quae Sturzius laudavit in Lex. Xenoph. Tom. II, pag. 459 ad locum laudatum Anabaseos: » Nam solebant reges Persarum ad singulas partes ornatus singula oppida dare; v. Hutchins. ad » h. I. Cicer. Verr. III, 33, Valckenaer ad Herodot. II, 98 [qui » sibi etiam Wesselingium ad Diod. Sicul. I, 52 laudat] et » Triller. ad Thom. Magist. s. v. « Add. J. de Hammer in: Wiener Jahrbücher VIII, p. 386 et 387 Not. coll. Ejusdem Staatsverfass. des Osman. Reichs. Part. II, pag. 73, 74.

ἅμα τοῖς σὺν αὐτῶν Ἕλλησι τῆς νυκτὸς καὶ τῶν Παρυσάτιδος κ. τ. λ.] Haec verba hunc in modum leguntur in libro Monac. ἅμα τοῖς σ. α. Ἕλλησι καὶ τοῖς τῆς παρυσάτιδος πόλεως μιᾶς κατάληψις.

τὰ περὶ Βαγαπίτου τοῦ ἀποτεμόντος etc.] Hanc rem e Ctesia ipso, ut equidem nullus dubito, pluribus enarravit Plutarchus V. Artaxerx. cap. 17, p. 1019 D. seq. Quae nimis multa huc non adscripta esse hanc ipsam ob causam lectores haud gravabuntur. Nam et in hisce eandem secuti sumus legem, quam in Assyriacis nobis proposuimus, ut ea tantum in Ctesiae fragmentt. referremus, quae ipso Ctesiae nomine essent insignita.

τὸ δέσμα περιαιρεθεὶς ἀνεσταυρώθη] D. H. ἀνεσταυρώθη ut supra. - Max. Marg. et Lib. Mon. ἀνεσταυρώθη corrigendum ex ἀνεσταυρωσθη. - Mox pro αὐτῇ D. H. αὐτή et Cod. Vatic. ταύτη. Cod Mon. omittit καὶ — De his suppliciis Persarum vid. Brisson. l. I. II; 215, pag. 576 et II, 217, pag. 578 seq.

ὡς Ἀρτοξέρξης δῶρα ἔδωκε τῷ ἐνέγκαντι τὸν Κύρου πῖλον καὶ ὡς τὸν Κάρα τὸν δοκέοντα Κύρον βαλεῖν Ἀρτοξέρξης ἐτίμησε] Pro Κάρα et hic et mox D. H. Κάρα — Max. Marg. et Monac. liber: ὡς τὸν δοκέοντα βαλεῖν κάρα Κύρον; Dav. Hoesch: βαλεῖν Κύρον. —

Rem ipsam quod attinet, commentarii instar Plutarchi locus, ubi haec eadem copiosius e Ctesia ipso, ut nullus dubito, proferuntur Vit. Artaxerx. Cap. XIV, inde a verbis οἰόμενος δὲ καὶ βουλόμενος — ἕως ἀποθάνοι. Quae tamen legis nostrae bene memores, huc omnia transscribere nolimus.

ὡς Ἀρτοξέρξης παρέδωκεν αἰτησαμένη Μιθραδάτην Παρουσάτιδι] D. H. Μιθριδάτην. Max. Marg. et Monac. lib. Μιτραδάτην. Copiosiori narratione haec Plutarchus retulit, Vit. Artax. cap. XV. et XVI, usque ad τὸ δὲ σκαφευθῆναι [vid. ad cap. XXX,] quae eadem e Ctesia desumpta nemo infitias ibit, deficiente licet diserto Ctesiae testimonio.

ἀποκτεῖναι τὸν Κύρον] τὸν abest a Mon. libro, uncis inclusum a D. H. Mox idem liber ἂν ἀνεῖλε ταῦτα καὶ εἰ καὶ ἰστορία. D. Hoesch. uncis inclusum habet ἂν.

C A P. LX.

Τάδε περιελήθηται]. D. H. διείληπται et ad oram: δὴ περιελήθηται· διαλαμβάνειν παρρησί, significatione supra Cap. V, LVI. - Mox D. H. ut semper Τιταφέρνης.

*ὡς Τιταφέρνης ἐπιβουλεύει τοῖς Ἕλλησιν, καὶ προσεταιρι-
σάμενος Μένωνα, τὸν Θεσσαλὸν & τ. λ.] Quae hic leguntur,
cum Xenophontis verbis comparari debent, qui libro Anaba-
seos secundo fraudes, dolosque, quibus Graecos circumven-
erit Tissaphernes, accuratius persequitur. - Ctesias quae hoc
capite enarrat, ista Plutarchus, Ctesiae nomine laudato, de-
scripsit V. Artax. cap. XVIII, cujus verba in fragmentis
Ctesianis subjiciemus:*

*προσεταιρισάμενος] Eodem vocabulo in Persarum
septem contra Magos conjuratione Herodotus usus est, III,
70, ubi Ctesias, de eadem re loquens cap. XIV. προσλαμ-
βάνεσθαι scripserat.*

Menonis indolem, mores ac totam vitae rationem descripsit
prae ceteris Xenophon in Anabas. II, 6, §. 21 seqq. Alia
quaedam praeterea quae ad Menonis genus spectant, adjecit
Largerius. Fuit enim Thassali in Thessalia e nobilissima
gente prognatus, unde vel postea mulier quaedam Aeacidæ
nupsit, materque Pyrrhi inclaruit. *) Noster Meno jam Pelo-
ponnesiaci belli initio Thessalis, qui Atheniensibus opem tu-
lere, praefuerat. (Thucyd. II, 22.) Quo bello finito, una
cum aliis Graecis ad Cyrum se recepit, et in pugna apud Arbela
commissa, cornu sinistro praepositus. (Xen. Anab. I, 7, 1.)
Multa in Menonis laudem habet Plato, minime tamen illius
superbiam obtegens, in Menon. T. II, p. 70. Id quod Athe-
naeo ansam dedit, philosophum acrius perstringendi. Crude-
lissima poena illum interfectum esse auctor est Xenophon,
extremo libro II Anabas. A quo dissentit Diodorus Siculus

*) V. Diogen. Laert. II, 50, Plutarch. Pyrrh. p. 383 D.

XII, 27: *Μένωνι δὲ μόνον ἀφῆκεν* (sc. Tissaphernes) *ἔδωκε γὰρ μόνος οὗτος στασιάζειν πρὸς τοὺς συμμάχους προδᾶσειν τοὺς Ἕλληνας*. Quae cum Ctesianis verbis congruunt, Graecorum multitudinem a Menone deceptam fuisse. Et sanequam quo etiam cum Xenophonte conciliemus, crudelissimum istud supplicium aliquanto post de Menone sumtam haberi potest.

Κλέαρχον] Clearchum qui cognoscere velit, locos primarios adeat. Xenophontis, *Anab.* II, 6, §. 1 seqq., *Didori Siculi* XIV, 12. — De *Proxeno* Boeoto idem legatur *Xenophon*, *Anab.* II, 6, 16 seqq.

συμπαρήγει] Abest a Monac. libro.

Παρίσατις ἔλυσεν καὶ ἀφῆκεν] *Pre ἔλυσεν* in marg. »al. *ἔλασε*« Cod. Monacens. et Marg. Max. *ἔλαβεν*.

αὐτόματος γὰρ] D. H. *αὐτομάτως*. De re vid. *Plut. Vit. Artax.* cap. XVIII.

ἀνηρέθησαν — πλὴν Μένωνος] Quod aliter accidisse credamus, si quidem in hisce major Xenophontis fides. Quum enim Clearchus atque reliqui Graecorum duces supplicio satis honesto afficerentur, abscissi videlicet caput, Menonem, ut qui gravissima ac nequissima perpetraverit, per totum annum variis suppliciis ad mortem usque fuisse excruciatum narrat. Cum Ctesia Diodorum consentire modo vidimus, qui reliquis Graecorum ducibus obtruncatis, unum Menonem servatum esse memoriae prodidit.

CAP. LXI.

Λοιδωρία Παρυσάτιδος πρὸς Στάτειραν κ. τ. λ.] Quae nimis breviter hic leguntur, copiosius e Ctesia Plutarchus enarravit V. *Artax.* cap. XIX, quem locum infra subjiciemus, adjectis nonnullis notis, quibus hinc inde et Ctesias et Plutarchus vicissim illustrantur.

μαχαίριον τὸ ἐν μέρος ἐπαλείφεται κ. τ. λ.] »Hoc ipso »circumventum fuisse dolo a consanguineo suo L. Verum

imperat. finxerunt quidam, ut refert Aurel. Victor in histor. Augusta, in Auton. Philosopho. « *Andreas Schottus*. Vid. Aurelii locum. cap. XVI de Caesaribus.

μέγεθος ὅσον αὐοῦ] »al. ἴσον. « Laudat locum Barn. Brissonius de Reg. Persar. Princip. II, 183, pag. 527, ubi Sylburgius haec subjecit: »mutilatus videtur locus, quod avis et ovi parum apta sit comparatio, ita fortasse interpolandus, μέγεθος ὅσον περισσεῶς· περιττάματος δ' οὐδέν ἴστω· ἀλλὰ πᾶν τὸ ἐντός, πικελῆς διάπλεων, μέγεθος ὅσον αὐοῦ. Hesychio sane aviculae hoc genus est ἡλίκων περισσεῶς· et quae de interancis adjeci, Plutarchi sunt (l. l.). In eodem Plutarchi loco τὰ ἐντός dictum ellipsi praepositionis κατὰ. Scribitur autem ῥυνδάκη per δ etiam apud Hesychium, per τ, et masculina terminatione, etiam in Florentina Plutarchi editione 166, b. « Apud Hesychium Tom. II, pag. 1126 Albert. legitur: 'Ρυνδάκη· ὀρνίθειον ἡλίκων, περισσεῶς. Ubi in notis de varia hujus nominis scriptura monemur, cum et ῥυντάκης, (ut Plutarchus) et ῥυνδάκης ut Ctesias, et ῥυνδάκη ut Hesychius, scribant. »Eadem loca praeter G. Burton. de »vet. L. Pers. p. 75. notarunt Ed. Bernard et Reland. T. »II, Dissert. 8, pag. 121, et uterque confort Peraicum Ἰ.Ι. »Rund, nomen avis, quae frequentius in oryzetis invenitur, »unde addita Graeca terminatione 'Ρυνδάκης. « Quos secutus Corajus. ad Plutarchi l. l. praefert scripturam Ctesiae 'Ρυνδάκης. Habebant aves autem Persarum reges in deliciis, earumque esu praecipue capiebantur, quod nonnullis locis merito collegit Dorvill. ad Chariton. pag. 559. Occurrit etiam flumen *Ryndacus* nomine apud Strabon. XII, pag. 863, A.

τέμνεται δὲ δίχα] Monac. lib. διχά - Mox D. H. αὐτῆ pro αὐτῆ.

σύλληψις τῶν εὐνούχων αὐτῆς] D. H. σύλληψις τῶν ὑπηρετούντων εὐνούχων αὐτῆ· A Monac. libro plane abest εὐνούχων.

καὶ κρίσις] D. H. καὶ κρίσις. Mon. Lib. κρίσις.

καὶ ἀθάρσις] *i. e. absolutio, impunitas*; quod ex hoc uno loco laudat Schneiderus in *Lex. Græc. De ἀθάρσις* i. q. ἀζήμιος vide disserentem Lennep. ad Phalarid. *Err.* pag. 152.

C A P. LXII.

καὶ τὸ γῶμα δὲ τοῦ Κλεάρχου] Vid. ad cap. LX.

μεστὸν ἐφάνη φεινίκων, οὓς ἦν κρύφα Παρύσατις — διὰ τῶν εὐνούχων καταχώρασα] D. H. διὰ [εὐνούχων] τῶν ὑπερ-
τούτων αὐτῇ κατ. A Monac. libro abest εὐνούχων. — Sed major difficultas in eo existit, quod Parysatis hoc loco dicitur palmas, quibus repletus octo post annis conspiciebatur Clearchi tumulus, eodem tempore, quo Clearchus obiit, obruisse (καταχώρασα) ope eunuchorum. Quod Langerius adduxit, ut pro οὓς repositum mallet ὄ, ad γῶμα referendum, hoc sensu: »apparuit palmis repletus tumulus, quem tunc, cum Clearchus sublatus esset, clam Parysatis aggesta terra per eunuchos extruendum curaverat.« Nec inepte nisi malis ita vulgatam interpretari: »Multo post, »octo annorum intervallo (δι' ἐτῶν ὀκτώ) comparuit tumulus »palmis repletus, quas eadem tunc temporis, cum Clear- »chus mortuus est, illa per eunuchos aggesta terra obrue- »rat, sive defoderat.«

C A P. LXIII.

Αἰτιαί, δι' ἃς Ἐβαγόρα βασιλεῖ Σαλαμῖνος βασιλεὺς Ἀρ-
τοξέροξης διηρέθη] De Evagora multus Isocrates in oratione funebri, quam ejus in laudem conscripsit. Neque regis Persarum inimicitias, neque bellum, quod inter se gesserint, tacet; quod tamen etiam in modum exaggerat, ut regem majori in hoc bellum Cyprium constatu incubuisse dicat, Evagoramque illi multo graviorem fuisse adversarium, quam ipse olim Cyrus frater, quocum de regno ille decertaverat.

Namque talem se praebuisse Evagoram, ut non solum Persarum impetus retuderit, sed etiam tota fere Cypro potitus, oras adeo terrasque vicinas ad defectionem moverit. Quo factum ut Persae, belli satietate capti, in gratiam cum ipso redirent, nihil mutato ipsius imperio. *) Haecenus ille, quae panegyricorum more ornata et amplificata esse nemo non videt. Causas, quae bellum excierint inter Evagoram et Artaxerxem, non memorat, **) neque nuntios, quos ab Evagora ad Ctesiam missos hic continuo legimus. De Evagora conf. etiam Palmer. et Wesseling. ad Diodor. Sicul. XV, cap. 47.

ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν παρὰ Ἀβουλίτου τὰς ἐπιστολάς]. D. H. Ἀβουλήτου. Sed Monac. lib. ἄβουλίτου. — Eiusdem nominis Persa apud Curtium occurrit V, 2, 8, ubi eadem diversitas. Vid. Raderum et Freinshemium. Nostri certe Abulitis nulla, quod sciam, alibi mentio. Neque etiam quidquam de Anaxagora Cypriorum rege constat.

καὶ Κόνωνος πρὸς Εὐαγόραν λόγος κ. τ. λ.] De amicitia officisque luculentissimis, quae sibi invicem praestitere et Conon et Evagoras, plura idem Isocrates l. l.

καὶ Κόνωνος πρὸς Κτησίαν ἐπιστολή] Spectant procul dubio huc, quae apud Plutarchum Vit. Artaxerx. Cap. XXI leguntur, quaeque in Fragg. Ctes. integra referuntur.

καὶ βασιλεῖ παρὰ Εὐαγόρα φόρος] Quae callidus rhetor Isocrates non tetigit, breviter submonens, Persas lubentissime fecisse pacem, nihil mutantem Evagorae imperium — ἄσμενοι τὴν εἰρήνην ἐποίησαντο — οὐδὲν κινήσαντες τῆς Εὐαγόρου τυραννίδος.

*) Vid. cap. 11. Add. Isocrat. Panegy. 37, 39, ibique interpretes pag. 101 et 105 Spohn.

**) Conf. Interpret. ad Isocrat. Panegy. cap. 39, pag. 105 Spohn. Fuisse videntur verae belli causae, quod iste Evagoras totam Cyprum Artaxerxi subditam sibi omnino vindicare voluerit.

ἀπόδοσις Σατιβαρζάνη] Monac. Liber σατιβαρζάνη.

καὶ τῶν ἄγγέλων τῶν εἰς Κύπρον ἄφιξις] Loquitur, opinor, de legatis, qui ab Evagora ad Artaxerkem fuerant missi, indeque Cyprum reversi.

ἦν Κτησίας αὐτὸς ἐκόμισεν] quo eadem spectant Ctesiae ipsius apud Plutarchum verba, ibeo supra laudato. — Pro ἦν Monac. liber ἀς.

ὡς ὑπὸ Φαρναβάζου ναύαρχος Κόνων ἐγένετο] ὑπὸ Φαρναβάζου est: Pharnabazi ope, consilio, Pharnabazo hoc regi suadente. Ita enim Diodorus Sicul. XIV, 39, init. Φαρναβάζος δὲ — ἀνέβη πρὸς τὸν βασιλέα καὶ συνέπεισεν αὐτὸν στόλον ἐτοιμάσαι, καὶ ναύαρχον καταστήσαι Κόνωνα τὸν Ἀθηναίων. Ac paulo post: — τῷ δὲ Κόνωνι περὶ τῆς ναυαρχίας διαλεγθεὶς (sc. Pharnabazus) ἐπέατησεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν θάλατταν ἠγεμόνα, μεγάλας ὑποφαίνων παρὰ τοῦ βασιλέως ἐλπίδας. Non ita diserte Plutarchus, Vit. Artaxerx. XXI, init. ἐξέβαλε (sc. Artaxerxes) δὲ καὶ τῆς θαλάσσης Λακεδαιμονίου Κόνωνι, τῷ Ἀθηναίῳ, μετὰ Φαρναβάζου στρατηγῷ χρησάμενος: disertius Justinus VI, 1, fin: »Acceptis igitur quingentis talentis, Pharnabazus *jussus est Conona classi praeficere.* «

Fuit autem Pharnabazus Joniae et Lydiae satraps, idemque regis gener ac propinquus, ut auctor est Cornelius Nepos, quem omnino hac de re vid. in Conon. cap. II, III.

CAP. LXIV.

Κτησιίου εἰς Κνίδον τὴν πατρίδα ἄφ' ἑξίς] ἄφιξις *adventus*, vel etiam propter additam praepositionem: *profectio, discessus, abitus*; ut optime commonstrat Kypke, Observv. Sacr. Tom. II, pag. 109, ad Acta Apost. XX, 29. Add. ibid. J. Chr. Wolfii Cur. Phil. pag. 1312, Tom. I.

καὶ κρίσις πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίων ἄγγέλους ἐν Ῥόδῳ καὶ ἄφ' ἑξίς ἀπὸ Ἐφέσου μέχρι Βίκιτρων] Quae vulgo ita in-

terpretantur: » et disceptatio adversus Lacedaemoniorum legatos apud Rhodum: et emissio ab Epheso usque ad Bactra; « sive etiam: » et ut Epheso dimissus fuerit Bactra; « sensu sanequam deficiente. Quid enim sibi volunt verba: *καὶ ἄφσεις ἀπὸ Ἐφέσου μέχρι Βάκτρων*? qua de re aut quo de homine ista intelligenda? *) Quamobrem haud cunctatus interpretatione mutata loco pristinam sanitatem reddere studui hunc in modum: *καὶ κρίσις πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίων ἀγγέλους ἐν Ρόδῳ καὶ ἄφσεις ἀπὸ Ἐφέσου μέχρι Βάκτρων καὶ Ἰνδοῦ ἀριθμὸς σταδμῶν, ἡμέρων, παρασαγγῶν* i. e. » iudicium in Lacedaemoniorum legatos institutum, eorundem » que absolutio s. dimissio. Ab Epheso usque ad Bactra » etque Indicam numerus s. enumeratio mansionum, die » rum, parasangarum. « Quo fere sensu ἄφσεις apud Luc. IV, 18: *κηρύξαι ἀληθεύουσιν ἄφσειν* et alibi. Conf. Herodian. VII, 11, 3, ibique Irmisch pag. 845.

Est autem *κρίσις* iudicium ipsum, quod in aliquem aliqua de re exercetur s. statuitur, iudicandi actio, ut supra cap. LXI et in Matthiae Evang. V, 21, 22, *ἐνόχος ἐστὶν τῇ κρίσει*, et in dictione *κρίσιν ποιεῖν*, de qua bene Kypke Observ. Sacrr. Tom. I, pag. 367, ad Joann. V, 27. Caeterum pro *Ρόδῳ* D. H. *λόγῳ*. - *Βάκτρων*] » A. S. M. M. *μάκτρων*. illud (*Βάκτρων*) C. *Βαν.* 2 et H. St. « In Cod. Monac. est *μάκτρων*, et mox ommissa verba: *σταδμῶν, ἡμερῶν, παρασαγγῶν*, sed paulo infra in marg: *παρασαγγῶν σταδμῶν ἡμερῶν*.

κατάλογος βασιλειῶν κ. τ. λ.] » A Nino id et Semiramide » inchoatum ad magistratum usque Ithyclis, id est Olymp. » XCV, an. 3, deduxisse Ctesiam auctor est Diodor. lib. XIV, » pag. 421, edit. Graec. « *Andreas Schottus*. Est locus Diodori, libro XIV, cap. 46, fin. *Κτησίας δ' ὁ συγγραφεὺς*

*) Werferus beatus scribendum coniecerat: *ἀφήγησις* — ἀριθμοῦ. Quo tamen non opus.

τὴν τῶν Περσικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν [Olymp. XCV, 3,] κατέστρεψεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Νίνου καὶ Σμειρῆως. Ubi Wesselingius: »Idem confici potest et ex iis, quae Plut. »in Artax. pag. 1021, F. et quae Photius commentatur Bi- »blioth. Cod. LXXII, pag. 133.«

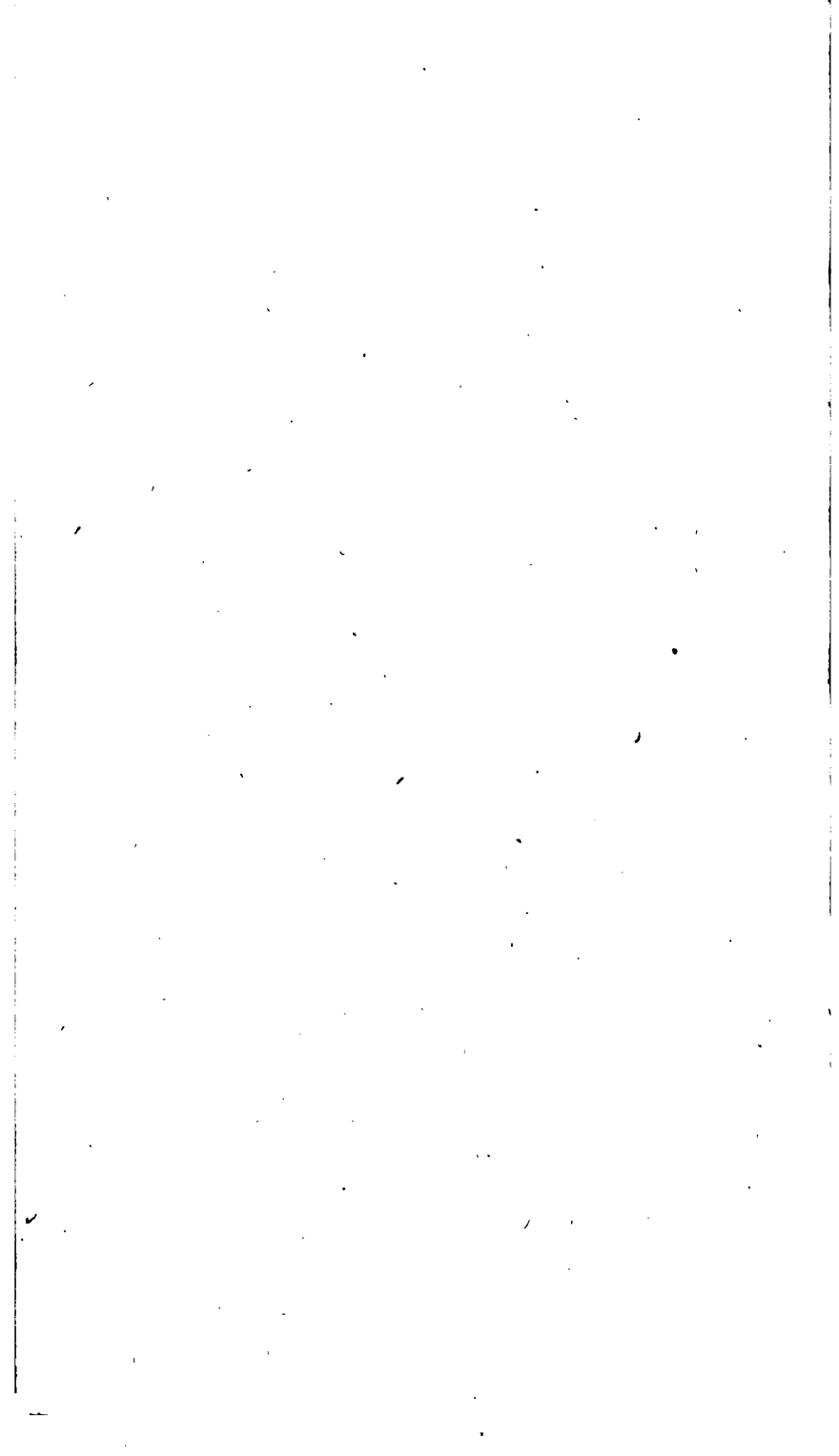
ἐν οἷς καὶ τὸ τέλος] Adjicit Mon. liber ἔστιν.

III.

RELIQUA FRAGMENTA

ex

CTESIAE PERSICIS.

FRAGMENT. Nro. 1.

Tzetz. Chiliad. XII, 894.

τοὺς Σάκας ἔθνος γίνωσκε, ὧν εὖρεμα τὸ σάκος,
καὶ αἱ γυναῖκες τούτων δὲ συμμάχονται ἀνδράσιν,
ὡς καὶ Κτησίαις εἴρηκε καὶ ἕτεροι μύριαι·
» αἱ τῶν Σακῶν γυναῖκες δὲ μάχονται δὴ ἀπ' ἵππων,
» καὶ πάλιν δὲ Στρυάγιος, ἀνὴρ τις ἐκ τῶν Μῆδων,
» γυναῖκα τῶν Σακίδων μὲν καταβαλὼν ἐξ ἵππου.

Quae copiosius a Demetrio Phalereo conservantur loco,
quem continuo subjiциemus.

FRAGMENT. Nro. 2.

Demetrius Phalereus de Elocutione §. 218, 221.

§. 218 ὅπερ δὴ τῷ Κτησίᾳ ἐγκαλοῦσιν ὡς ἀδολεσχοτέρῳ
διὰ τὰς διλογίας, πολλοὺς μὲν ἴσως ἐγκαλοῦσιν ὀρθῶς· πολ-
λοὺς δὲ οὐκ αἰσθάνονται τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνδρός· τίθεται
γὰρ ταῦτό, διὰ τὸ πολλὰκις ποιεῖν ἔμφασιν πλείονα. [conf.
Prolegg. §. 5.]

§. 219, οἷα καὶ τοιάνδε· Στρυάγιός τις ἀνὴρ Μῆδος, γυναῖ-
κα Σακίδα καταβαλὼν ἀπο τοῦ ἵππου (μάχονται γὰρ δὴ αἱ
γυναῖκες ἐν Σακίαις ὡπερ αἱ Ἀμαζόνες) θεασάμενος δὴ τὴν
Σακίδα εὐπρεπῆ καὶ ὠραίαν, μεθῆκεν ἀποσώζεσθαι· μετὰ δὲ
τοῦτο σκοπεῖν γενομένων, ἐρασθεὶς τῆς γυναικός, ἀπετύγγα-
νεν· ἐδέδοκτο μὲν αὐτῷ ἀποκαρτερεῖν· γράφει δὲ πρότερον
ἐπιστολὴν τῇ γυναικὶ μεμφόμενος τοιάνδε, » ἐγὼ μὲν σὲ ἔσωσα,
καὶ σὺ μὲν δι' ἐμὲ θανάθης· ἐγὼ δὲ διὰ σὲ ἀπωλόμην.«

§. 220. Ἐνταῦθα ἐπιτιμήσεται ἂν ἴσως τις βραχυλόγος οἰόμενος εἶναι, ὅτι δις ἐτέθη πρὸς οὐδὲν τὸ, » ἔσωσα καὶ δι' ἐμὲ ἑσώθης.« ταυτὸν γὰρ σημαίνει ἀμφοτέρω· ἀλλ' εἰ ἀφείλοισ θάταρον, συναφαιρήσεις καὶ τὴν ἐνάργειαν, καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐναργείας πάθος· καὶ τὸ ἐπιφερόμενον δὲ, τὸ » ἀπωλόμην« ἀντὶ τοῦ ἀπόλλυμαι, ἐναργέστερον αὐτῇ τῇ συντελείᾳ ἐστί· τὸ γὰρ δὴ γεγονός, δεινότερον τοῦ μέλλοντος ἢ γινομένου ἔτι.

§. 221. καὶ ὅλως δὲ ὁ ποιητῆς οὗτος (ποιητὴν γὰρ αὐτὸν καλοῖη τις εἰκότως) ἐναργείας δημιουργός ἐστιν ἐν τῇ γραφῇ συμπύση, οἷον καὶ ἐν τοιοῖσδε * * * [conf. Prolegg. §. 5.]

De Sacis conf. ad Assyriac. Fragment. Nro. XIX, et ad Persic. cap. III.

ἄποκαρτερεῖν ἐγνώκει] Plane geminus locus apud Chariton. III, 1, ubi nostro loco apte est usus Dorville pag. 341, Lips. Conf. supra not. ad Persic. Excerpt. cap. V.

FRAGMENT. Nro. 3.

Tzetzes Chil. I, 1, 82 seqq.

ὁ δὲ Κτησίας ἰατρός, υἱὸς τοῦ Κτησιόχου,
ἐξωρημένος πόλεως ἐκ Κτίδου τῆς Κυπρίας,
ὃς Ἀσταξέρξη κρατηθεὶς, ὡς συμμαχῶν τῷ Κύρῳ,
ἐν Πέρσαις διετέλεσε χρόνους ἑπτὰ καὶ δέκα,
Βίβλοισ τριῶν καὶ εἴκοσι τὰ Περσικὰ συγγράμματα,
τὸν Ἀστυάγῃ μὲν φησι καταβληθέντα Κύρῳ
τῶν Βαρκανίων ἄρχοντα γενέσθαι παρὰ τούτου.

Οἰβάρην δὲ τὸν στρατηγὸν τῶν μέγαν τῶν τοῦ Κύρου
ξύλινα λέγει πρόσωπα Σάρδεις ἐπιστῆσαι
ἐν ὑπερημέσσι κοντοῖς, φακτὸς ἐνδεδυμένῳ
οὐκ ἄνδρους τεράζει δὲ καὶ καταρχεῖν τῆς πόλιν.
Μετὰ τῶν αἰχμαλώτων, φάσκει δὲ τῆν τοῦ Κρόνου,
πρὸς Ἀστυάγῃ πέπομφεν ὁ Κύρος Περσῶσαν,
ὡπας ἑλθῶν τὴν Ἀμυτιν ἰδῆ οὐκ Ἀστυάγῃ.
ἢ Ἀμυτις ὑπάρχουσα δὲ παῖς τοῦ Ἀστυάγου

τοῦτον τὸν πρωτοευνοῦχον, ἄθλιον Πετρηάικον,
ἐπίβουλον νοήσιμα τούτου τοῦ Ἀστυναγούς,
τοὺς ἀφθαλμοὺς ἐξείρουξεν, ἐκδείρασά τε ζῶντα,
ἀνεσκολόπησε σταυραῶ, τρεῖσα βορῶν ὀρνέσις.

De vers. 82 — 86 conf. in Prolegg. §. 1 et 2 disputata. De Sardibus Oebaris dolo expugnatis vid. ad cap. IV Persicc. et de Petrasaca not. ad cap. V Persicc.

FRAGMENT. Nro. 4.

Theo Progymnasmatt. cap. XI περὶ ἐκφράσεως pag. 119, ed. Lugd. Bat. 1626. In exemplis accuratae descriptionis etiam hoc affert:

ἐν δὲ τῇ ἐνάτῃ Κτησίας· οἷον τὰ εἰδωλα τῶν Περσῶν ἐπὶ τοῖς μακροῖς ἐξήλοις ὄραντες ὑπὸ τὸν ὄρθρον πρὸς τὰς ἀκρόπολεις κἀρόωθεν οἱ ἄνθρωποι εἰς φυγὴν ἐτρέποντο, νομίζοντες τὴν ἀκρόπολιν πλήρη εἶναι Περσῶν καὶ ἤδη εὐλωκένας.

Quod ad Excerptt. Perss. cap. IV pertinere manifestum est.

FRAGMENT. Nro. 5.

Stephanus Byzantinus s. v. Δυρβαῖου pag. 248, Pined.

Δυρβαῖοι, ἔθνος καθήκον εἰς Βάκτρον καὶ Ἰνδικήν. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῃ· Χώρα δὲ πρὸς αὐτὸν πρόκειται Δυρβαῖοι εὐδαίμονες ἄνθρωποι καὶ πλούσιοι καὶ δίκαιοι, οὐτ' ἀδικούντες οὐτ' ἀποκτινύοντες ἄνθρωπον· ἐὰν δ' εὐρωσῶν ἐν τῇ ὁδοῦ ἢ χροσὸν ἢ ἄλλο τι * Ubi Pinedo pro vulgato ἀποκτείνοντες ἄνθρωπον legi mavult ἀποκτείνοντες ἄνθρωπον· quo nihil opus. Correxi apertum mendam, scribens ἀποκτινύοντες. Pro Δυρβαῖοι idem mavult Δυρβαίων.

FRAGMENT. Nro. 6.

Stephanus Byzantinus pag. 725, ed. Pined.

Χωραμναῖοι, ἔθνος Περσικὸν ἀγρίων ἀνθρώπων· Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῃ· οὕτω δὲ ταχύς ἐστὶν ὁ ἄγριος ἄνθρωπος

καὶ διώκων τὰς εἰλάφους καταλαμβάνειν· καὶ ἄλλα πλεῖστα περὶ αὐτῶν φησι. Quae jam attulimus ad Persicc. Excerpt. cap. VIII. Huc autem talia adnotata reperio: »Salmasius emendat ὡς καὶ διώκοντα εἰλάφους καταλ. non quod τὰς εἰλάφους improbet; vetustissimos enim Graecos vocem εἰλαφος sive de masculino sive de foemina loquerentur, fere extulisse: *) inscitiaeque damnandos grammaticos, qui mirantur apud poetas cervis feminis cornua attribui, cum exploratissimum sit eas cornibus carere. «

FRAGMENT. Nro. 7.

Apollon. Histor. mirabil. XX.

Κτησίαις ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν, κυμήλους τινας ἐν Χώρα γίνεσθαι, ὡς ἔχειν τρίγας πρὸς Μιλήσιαι ἔρια τῇ μαλακότητι· ἐκ δὲ τούτων τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἄλλους δυνάστας τὰς ἐσθῆτας φέρειν.

Lucem accepit hic locus ex iis, quae copiose disputat Bochart. Hierozoic. II, 2, pag. 14, 78; unde apparet h. l. intelligendam esse Caspiorum terram, ubi cameli pilis molissimis alebantur, unde vestes confectae ad delicias pertinebant. Cf. Aelian H. A. 17, 34, qui etiam videtur ex Ctesia profecisse, licet ejus nomen amittere maluerit: αἶγες δὲ Κασπίαι γίνονται λευκαὶ ἰσχυρῶς, καὶ κεράτων δὲ ἄγονοι, μικραὶ τὸ μέγεθος καὶ οἶμαι. Κάμηλοι δ' ἀριθμοῦνται πλείους, αἱ μέγισται κατὰ τοὺς ἵππους τοὺς μεγίστους, εὐτριγες ἄγαν. Ἀπαλαὶ γὰρ εἰσι σφόδρα αἱ τούτων τρίγες ὡς καὶ τοῖς Μιλήσιαις ἔριοις ἀντικρίνεσθαι τὴν μαλακότητα· οὐκοῦν ἐν τούτων οἱ ἱερεῖς ἐσθῆτα ἀμφιέννυνται, καὶ οἱ τῶν Κασπίων πλουσιώτατοί τε καὶ δυνατώτατοι.

De lana Mileti praestantissima aliquot veterum locos

*) Ubi cunque enim non diserte genus distinguendum est, Graeci in multis foemineo nomine utuntur; vid. Fischer ad Wellerum I, pag. 370.

attulit Meursius. Plura et de lana et de vestibus stragulisve inde confectis disserui ad Plut. Alcibiad. XXIII, pag. 194 seq.

FRAGMENT. Nro. 8.

Athenaeus Deipnosoph. XIII, cap. 10, (s. cap. 1,) pag. 560 D.

καὶ ἡ ἐπ' Αἴγυπτον δὲ Καμβύσου στρατεία, ὡς φησι Κτησίας, διὰ γυναῖκα ἐγένετο· ὁ γὰρ Καμβύσης πυνθανόμενος τὰς Αἰγυπτίας γυναῖκας ἐν ταῖς συναυσιαῖς διαφέρειν τῶν ἄλλων, ἔπεμψε πρὸς Ἀμασιν, τὸν Αἰγυπτίων βασιλέα, μίαν αἰτῶν πρὸς γάμον τῶν θυγατέρων· ὁ δὲ τῶν μὲν ἑαυτοῦ οὐκ ἔδωκεν, (ὑπονοήσας μὴ γυναικὸς ἔξω αὐτὴν τιμὴν, ἀλλὰ παλλακίδος) ἔπεμψε δὲ τὴν Ἀπρίου θυγατέρα Νειτήτιν. ὁ δὲ Ἀπρίης ἐκπεπτώκει τῆς Αἰγυπτίων βασιλείας, διὰ τὴν γενομένην ἦταν πρὸς Κυρηναίους καὶ ἀνήρητο ὑπὸ Ἀμάσιδος· ἡσθεῖς οὖν ὁ Καμβύσης τῇ Νειτήτιδι καὶ σφόδρα ἐρεθισθεὶς, ἐμανθῶνει παρ' αὐτοῦ τὰ πάντα· καὶ δεηθείσης ἐκδικῆσαι τοῦ Ἀπρίου τὸν φόνον, πείθει πολεμῆσαι Αἰγυπτίους. «

Conf. Herodot. III, init. cap. 1 et 16, qui in plerisque cum Ctesia consentit. At in Ctesiana narratione aliquid difficultatis suboriri ex temporis ordine, sagaciter odoratus est Osiander in altero Programmate de Ctesia, quod Stuttgartiae anno MDCCCXXI prodit, §. 15, pag. 9 seq. Namque cum Amasis inde ab anno 570 a. Chr. n. regnare coeperit, Cambyses inde ab anno 529 a. Chr. n. utique Nitetis Cambysi nupta, provecior aetate fuisse videtur, quam cujus consuetudine Cambyses delectari potuisset. Ut igitur fides Ctesiae constaret, vel *θυγατὴρ* pro femina accipiendum esse, genus ab Aprie ducentem, vel multo ante capessitos regni fasces Cambysen matrimonium iniisse existimandum esse putat Osiander. Quo magis cum Osiandro adstipuler Herodoto, qui Nitetidem jam in Cyri pellices adscitam esse enarrat.

FRAGMENT. Nro. 9.

Tzetz. Chil. III, 641.

Νόμος κοινός τις Περσικός ἐστὶ κατ' ἀγαρίστων
 τοὺς δυναμένους σύμπαντας χόριν ἀποδιδόναι
 καὶ μὴ διδόντας, ἰσχυρῶς ἐνδύνων καὶ κολάζων.
 τοὺς ἀγαρίστους οἴονται καὶ γὰρ πρὸς τὴν πατρίδα
 καὶ πρὸς γονεῖς καὶ πρὸς θεόν, ἀσεβειστάτους εἶναι.
 τὴν μὲν τοῦ Κύρου, Ξενοφῶν· τὴν δὲ τοῦ Πέρσου νόμου
 Κτησίας καὶ Ἡρόδοτος γράφουσιν ἱστορίαν

Verba τὴν μὲν τοῦ Κύρου, Ξενοφων ad antecedentia spectant, ubi de Cyro ex Xenophontis narratione traditur. De lege autem Persica, quae hic memoratur, vid. Barnab. Brisson. de Reg. Pers. Princ. II, 96, pag. 423 seq.

FRAGMENT. Nro. 10.

Athenaeus, II, cap. 23, pag. 171 seq. Schwgh. (cap. VI, pag. 45 B.)

ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὡς φησιν ἐν τῇ πρώτῃ Ἡρόδοτος (I, 188 ubi vid. Valk.) ὕδωρ ἀπὸ τοῦ Χοάσπεος πλεῖν ἄγεται, τοῦ παρὰ Σοῦσα ῥέοντος· τοῦ δὲ μόνου πίνει ὁ βασιλεὺς· τοῦ δὲ τοιούτου ὕδατος ἀπεψημένου πολλαὶ κάρτα ἄμαξαι τετρακυκλοι ἡμιόνειαι κομίζουσαι ἐν ἀγγείοις ἀργυρέοισιν ἔπονται οἱ. Κτησίας δὲ ὁ Κνίδιος καὶ ἱστορεῖ, ὅπως ἔψεται τὸ βασιλικόν τοῦτο ὕδωρ, καὶ ὅπως ἐναποτιθέμενον τοῖς ἀγγείοις φέρεται τῷ βασιλεῖ, λέγων αὐτὸ καὶ ἐλαφρότατον καὶ ἥδιστον εἶναι.

In quibus σύμφορεται scribendum jussit Valekenarius ad Herodoti l. l., quoniam a Brissonio de Reg. Pers. p. 80 notatum sit: »aqua vasis recondita deportari solet, quocunque se Rex moverit.« At rectius scribes Χοάσπεω a casu recto Χοάσπησ.

Ex Athenaeo haec iterum descripsit Eustathius ad Homeri Odys. IV, pag. 173, 22 ← ὃ δὴ ἄλλοι καὶ περὶ τοῦ

Σουσίον ιστόρησαν, φάμενοι ὡς ἄμαξαι τετράκυκλοι ἡμίονοι κομίζουσαι ἐν ἀγγείοις ἀργυρέοισιν ὕδωρ ἀπεψημένον ἀπὸ Χοάσπεω τοῦ παρὰ Σοῦσα ἑόντος, ἐκόμιζον τῷ βασιλεῖ μόνω ἐκείθεν πίνοντι. Interjectis quibusdam de vino Chalybonio, quo solo rex utatur, deque sale Ammonico, ex Duride, opinor, sumtis, sequuntur haec verba, et ipsa ex Ctesianis expressa (vid. Fragment 1, de Tributt. Ass.) καὶ μὲν καὶ τὸ ἐλαίω ἀκανθίνῳ χρῆσθαι μετὰ λουτρόν. Conf. etiam Strabo XV, pag. 1068 B. C. Plutarch. De Exsil. pag. 601 D. pag. 424, Wyttenb. εἶτα τῶν μὲν Περσῶν βασιλείων καταγελωῶμεν, εἶγε δὴ ἀληθές, ὅτι τὸ τοῦ Χοάσπου μόνον ὕδωρ πίνοντες, ἀνδρον αὐτοῖς τὴν ἄλλην ποιούσιν οἰκουμένην.

De re ipsa vix quidquam addendum post copiosam Brissonii disputationem, de Reg. Pers. Princip. I, 82, pag. 122 seqq. et Salmasii Exercitt. Plinn. pag. 619 et seqq.

Egit etiam Hammerus (Annall. Viennenss. VIII, pag. 356, 357) de praestantia aquae hujus fluminis, quae per tot saecula ad nostram usque aetatem intemerata remanserit. Affert idem locum inediti scriptoris Persici, qui Chospis aquam hodieque semper subfrigidam (kühl) esse, tradit, miraque praeditam esse vi, qua cibos facile concoquendos reddat, ut quam permeat, terrae incolae, vehementissimo solis ardore, cibos concoctu difficillimos sumentes, hujus tamen aquae praestantissimae ope, nullam inde molestiam stomachi ventrivae persentiscant (percipiant.)

FRAGMENT. NRO. 11.

Athenaeus, IV, 27, pag. 72 Schwgh. (II, 10, pag. 145 C.)

ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς, ὡς φησι Κτησίας καὶ Ἀθων ἐν τοῖς Περσικοῖς, ἐδείπνει μὲν μετὰ ἀνδρῶν μυρίων πεντακισχιλίων, καὶ ἀνῆλυσκετο (Erit. ἀνῆλυσεν) εἰς τὸ δεῖπνον τάλαντα τετρακόσια.

De sumptuosis Persarum regum epulis vid. Barnab. Bris-

son. de Reg. Persar. Princip. I, 88, 90, pag. 135 seqq.
Add. Heerenii Ideen etc. I, 1, pag. 93 seqq.

FRAGMENT. Nro. 12.

Athenaeus XI, cap. 11 (sive cap. 464 A.) pag. 201 Schweigh.

παραιτητέον δ' ἡμῖν τὰ κεράμια ποτήρια· καὶ γὰρ Κτη-
σίας »παρὰ Πέρσαις, φησὶν, ὃν ἂν βασιλεὺς ἀτιμᾶσθαι, κερα-
μέοις χρῆται.«

κεράμια et κεραμέοις edidit Schweighaeuserus pro
vulgato κέραμια et κεραμείοις. Similis in Xenophont. Anab.
III, 4, 7, ubi Lion, nuperrimus editor haec annotavit:
»πλίνθοις κεραμίαις praebet cum reliquis libris cod. F.
»Eandem formam habet Hesych., κεραμείαις dederunt ob ανα-
»logiam linguae, Hutch. Z. et W. Alibi etiam κέραμικος
»legitur. V. quos laudat Schaefer. in Ind. ad Gregor. Cor.
»pag. 997. Lobeck. ad Phrynich. pag. 147.«

Quantum vero Persae poculis aureis argenteisque, coe-
latis, id genus aliis delectati fuerint, multis exemplis mon-
stravit Barnab. Brissonius de Reg. Pers. Princip. II, 141,
pag. 476 seqq.

FRAGMENT. Nro. 13.

Athenaeus XII, 40, pag. 470 Schweigh. (cap. VII, pag.
530 D.)

Κτησίας δ' ἱστορεῖ, Ἄνναρον τὸν βασιλέως ὑπαρχον, καὶ
τῆς Βαβυλωνίας δυναστεύσαντα, στολῇ χρῆσθαι γυναικείᾳ καὶ
κόσμῳ· καὶ ὅτι βασιλέως δούλω ὄντι αὐτῷ εἰς τὸ δεῖπνον εἰς-
ήρσαν πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ψάλλουσαι καὶ ἄδουσαι γυναῖκες.
Ἐψάλλον δὲ αὐταὶ καὶ ἦδον ἐκείνου δειπνοῦντος.

ὑπαρχον.] Vid. ad Excerptt. Persicc. cap. IX.

στολῇ χρῆσθαι γυναικείᾳ] Vid. ad Assyriacc. Fragment.
Nro. XV.

Ψάλλουσαι καὶ ἄδουσαι γυναῖκες] »v. Th. Marcil. interp.

ad Suetonii Titum in cap. III, ad ista: »ut qui cantaret et psalleret.« »Adi et inprimis de his *μουσουργοῖς* mulieribus doctissimum Brissonium lib. I de Reg. Pers.« Andreas Schottus s. D. H. De istis pellicibus quae regem coenantes cantibus exhilarare ac delectare solebant, multus est a Schotto laudatus Brissonius l. l. I, 95 et 96, pag. 141 seqq. De multitudine pellicum regis idem adeundus, I, 110, pag. 162 seq.

FRAGMENT. Nro. 14.

Aelian. Nat. Animal. VII, 1.

πέπυσμαι δὲ ἄρα καὶ ἀριθμητικῆς τὰς βουῖς οὐκ ἰσομοίρους εἶναι τὰς Σουσίδας· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἄλλως κόμπος τὸ εἰρημένον, μάφτυς ὁ λόγος ὁ λέγων, ἐν Σούσοις τῶ βασιλεῖ βουῖς ἐς τοὺς παραδείσους πολλὰς ἐς τὰ ἥττον ἐπιζύοντα, ἀντλεῖν ἐκάστην κἀδους ἑκατόν· οὐκοῦν ἢ τὸν ἐπινησοθέντα αὐταῖς, ἢ τὸν συντραφέντα ἐκ πολλοῦ μόχθον προθυμότερα ἐκτελοῦσι· καὶ οὐκ ἂν βλακεύουσαν τινα θεάσαιο· εἰ δὲ πέρα τῆς προειρημένης ἑκατοντάδος, ἕνα γοῦν προσλιπαρήσαις κἀδον ἀνημήσασθαι, οὐ πείσεις οὐδὲ ἀναγκάσεις, οὔτε παίων οὐδὲ κολακεύων, λέγει Κτησίαις.

Eadem habet Plutarchus »terrestriane an aquatilia Animalia sit callid.« p. 974, e. p. 953 Wyt. »ἥττον δὲ ταῦτα θαυμαστά, καίπερ ὄντα θαυμάσια, ποιούσιν αἱ νόησιν ἀριθμοῦ κ. δύναμιν τοῦ ἀριθμεῖν ἔχουσαι φύσεις, ὥσπερ ἔχουσι αἱ περὶ Σούσα βόες· εἰσὶ γὰρ αὐτόθι τὸν βασιλικὸν παράδεισον ἄρδουσαι περιμάκτοις ἀντλήμασιν, ὧν ὄρισται τὸ πλῆθος· ἑκατόν γὰρ ἐκάστη βουῖς ἀναφέρει καθ' ἡμέραν ἐκάστην ἀντλήματα, πλείονα δὲ οὐκ ἔστιν οὔτε λαβεῖν οὔτε βιάσασθαι βουλόμενον, ἀλλὰ καὶ πείρας ἔνεκα πολλάκις προστιθέντων, ὑφίσταται, κ. οὐ πρόεισιν, ἀποδοῦσα τὸ τεταγμένον· οὕτως ἀκριβῶς συντίθησι κ. καταμνημομεύει τὸ κεφάλαιον, ὡς Κτησίαις ὁ Κνίδιος ἱστορήκε.

Ex Aelian. Nat. Animal. XVI, 42.

Κτησίας γε μὴν ὁ Κνίδιός φησι περὶ τὴν Περσικὴν Σιττάκην ποταμὸν εἶναι Ἀργάδην ὄνομα· ὄφεις δὲ ἐν αὐτῷ γίνεσθαι πολλοὺς, μέλανας τὸ σῶμα, πλήν γε τῆς κεφαλῆς· εἶναι δὲ αὐτοῖς λεύκην ταύτην· προῖέναι δὲ εἰς ὄργυιαν τὸ μῆκος τοὺς ὄφεις τοὺςδε· τοὺς οὖν ὑπὸ τούτων δηγθέντας ἀποθνήσκειν. μεθ' ἡμέραν μὲν μὴ ὀρᾶσθαι, ὑφύδρους δὲ νήχεσθαι· νύκτωρ δ' ἢ τοὺς ὑδρευομένους, ἢ τοὺς τὴν ἐσθῆτα φαιδρύνοντας διαφθεῖρειν· πολλοὺς δὲ ἄρα πύσχειν τοῦτο ἢ χρεῖα ὕδατος ἐπιλείποντος ἢ μεθ' ἡμέραν ἀσχοληθέντας, καὶ ἀποπλῦναι τὴν ἐσθῆτα μὴ δεδυνημένους.

Ubi haec notatum reperimus: »Potuit hoc et ex Indicis Ctesiae excerpssisse Aelianus, e quibus fere quae ex hoc auctore apud eum legas; ut itaque hoc non nego: ita hic sequi libuit amicum nostrum A. Schottum, qui ad Persica haec quoque retulisse videtur.« Vid. infra Indic. Excerptt. cap. XVI.

περὶ τὴν Περσικὴν Σιττάκην] Stephanus Byzant. pag. 604: Σιττάκη πόλις Περσικὴ ὡς Ἑκαταῖος Ἀσία· ὁ πολίτης Σιτακηνός· καὶ ἡ χώρα Σιτακηνή· ubi primarios veterum locos jam attulit Pinedo: Ptolemaei VI, 1. Plinii H. N. VI, 27 et Strabonis XV, pag. 1064 A. coll. XVI, p. 1079 B. et XI, p. 757 C.

Dicitur quoque ab aliis Ψιττάκη, ut monuit Beckmann ad Aristotel. Mirabill. Auscultt. pag. 75 et in Additamm. ad calc. Antigoni Carystii pag. 233. Urbem putat in ultimis Assyriae finibus occidentem versus fuisse conditam, nomine *Sittacen* vive *Psittacen*, quam quae circumdederit terra, nomen inde accepisse *Psittacenes*. Conf. etiam Mannert Geograph. d. Griech. u. Röm. V, 2, pag. 383 seqq. coll. pag. 465, et Rennel Historiam expedit. Cyri minoris pag. 81 seq. 97, (p. 71, 83 ed. vernacul.)

FRAGMENT. Nro. 16,

Hesychius ΤΟΜ II, pag. 1152 Albert.

Σάραπεις· Περσικός χιτῶν μεσόλευκος, ὡς Κτησίας καὶ διαζήξαμένη τὸν σάραπιν καὶ τὰς τρίχας καθαιμένη, ἐτίλλετό τε καὶ βοήν ἐποίει· καλεῖται δὲ καὶ ὁ Πλάτων (leg. Πλούτων) οὕτως. »Adposui autem hoc loci istud fragmentum, »quod alicui non ita vero absimile videri queat, ista de »Parysatidis luctu ob interfectum filium a Ctesia scripta »fuisse, de quo Excerptt. Pers. c. 58.« Andr. Schottus. Laudat locum de Persarum luctu monens Brissonius de Reg. Pers. Princip. II, 205, pag. 563. Hammerus comparat Persicum *Dschorab*, quod hodie inter Persarum vestimenta reperitur, Graecis appellatum Σάραπεις. Quod vero *Dschorab* cum sit *sacci* genus, varie pictum, quo pro tibialibus utuntur, neque vero, ut Hesychius vult, χιτῶν, nonnulla adhuc mihi superest dubitatio. Vide tamen Fundgrub. des Orients VI, Heft III, pag. 339, Annall. Vienn. Vol. VIII, pag. 386. Namque Pollux Onomast. 171, 61, pag. 730: ὁ δὲ Σάραπεις Μήδων τι φόρημα πορφυροῦς μεσόλευκος χιτῶν, quod Curtio III, 3, 17: *purpureae tunicae medium album intextum*. Atque Democritus Ephesius de Ephesiorum vestibus scribens profert: καὶ σαράπεις μῆλινοι καὶ πορφυροὶ καὶ λευκοὶ, οἱ δὲ ἀλουργεῖς. Vid. Athenaei XII, pag. 525, C. coll. XII, p. 537, E. ubi in Alexandri Magni ornatu memoratur γλαμύς πορφυροῦ atque χιτῶν μεσόλευκος, plane ut Curtii in loco laudato. *)

*) Quae ipsa cum de Σάραπεις scribo, Etymologici Gudianii in mentem venit locus pag. 496, 19, ubi haec leguntur: Σαράβαρα, ἰσθῆς Περσική· ἔνοι δὲ λέγουσι βρακία· ἄλλοι δὲ περὶ τὰ σκίλη ἐν δύματα. Occurrit idem vocabulum in Daniel. III, 21: ܣܪܒܪܐ, quod exponunt *περσικῶν περιβολαίων εἶδος*, vel etiam ἀναξυρίδες., quodque idem vocabulum in multas dein linguas transierit, nomine σαράβαρα, σαράβαλλα. Vide copiosius de hac voce disputantem Berthold. ad Danielis l. l. pag. 277 seq. Occurrit idem vocabulum in Paschal. Chronic. pag. 106, C. pag. 108, B.

διαρρήξαμένη] i. e. suam sibi vestem discindens, lac-rans. De qua medii vi, hoc loco allato egit Hemsterhusius ad Xenophont. Ephes. pag. 234, ed Locell. De more Persarum, ut omnino Orientalium notissimo, vestes sibi in luctu gravive dolore abscindendi, multa post Brissonium de Reg. Pers. Princ. II, 204, p. 563 sq. conguessit et Raderus et Freinshem. ad Curtium III, 11, 25. De Judaeorum aliorumque more copiosissime Joan. Michaelis Dissert. Acad. Tom. I, pag. 131 sqq. ad Iudith. XIV, 15.

ἐτίλλετο] τίλλεσθαι et τίλλειν promiscue usurparunt veteres, quod hujus loci non immemor commonstravit Dorvill. ad Chariton. pag. 412.

FRAGMENT. Nro. 17.

Eustath. ad Odys. XVIII, 3, p. 651, 20 seqq.

Ἄριστα οὖν τοῦτο γε φρονοῦσιν Ἴνδοί. παρ' οἷς ἄς ἱστορεῖ Κτησίας, οὐκ ἔστι τῷ βασιλεῖ μεθύσθῆναι. παρὰ δέ γε Πέρσαις ὡς φησι Δοῦρις, ἐφίεται τῷ βασιλεῖ μεθύσκεσθαι ἡμέρα μᾶ ἐν ἣ τῷ Μίθρῳ ἔθνον, ὅτε καὶ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο τῶν δὲ λοιπῶν, οὐδεὶς τηρικαῦτα. εἰ δὲ ὁ Πέρσης Δαρεῖος ὁ τοὺς μάγους ἀνελῶν, ἐπιγεγραμμένον εἶχε τῷ αὐτοῦ μνήματι τὸ, ἡδυνάμην καὶ οἶνον πίνειν πολὺν καὶ τοῦτον φέρειν καλῶς, πολυπότης μὲν ἂν εἶη, μέθυσος δὲ οὐ.

Quae ex Athenaeo, ut multa alia sunt desumta lib. X, cap. 45, pag. 91 Schweigh. (cap. X, p. 434 D.) Δαρεῖος δὲ ὁ τοὺς μάγους ἀνελῶν, ἐπιγεγραμμένον εἶχεν ἐπὶ τοῦ μνήματος ἡδυνάμην καὶ οἶνον πίνειν πολὺν, καὶ τοῦτον φέρειν καλῶς. Κτησίας δὲ »παρ' Ἰνδοῖς, φησὶν, οὐκ εἶναι τῷ βασιλεῖ μεθύσθῆναι. παρὰ δὲ Πέρσαις τῷ βασιλεῖ ἐφίεται μεθύσκεσθαι μᾶ ἡμέρα, ἐν ἣ θύουσι τῷ Μίθρῳ.« γράφει δὲ οὕτως περὶ τούτων Δοῦρις ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστορίων »ἐν μόνῃ τῶν εορτῶν τῶν ἀγομένων ὑπὸ Περσῶν τῷ Μίθρῳ βασιλεὺς μεθύσκεται καὶ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖται κ. τ. λ. — Conf. hac

de re Barnab. Brisson. de Reg. Pers. Princip. II, 71, pag. 399, I, 84, pag. 130. Gataker. Adverss. Miscell. pag. 660 E. F. (opp.) Ac forsitan hoc ipsum fuit festum, ubi Xerxes ebrius interfectus fuit; vid. Excerpt. Persicc. cap. XLV. — Conf. etiam Freinshem. ad Curtium VII, 4, 1.

Caeterum idem, quod in sepulcro scribi jussit Darius, multo post de se jactare haud erubuit Cyrus minor natu, apud Plutarch. Vit. Artaxerx. Cap. VI, pag. 1014 A: *μεγαληγορων δε περι αυτου πολλα και καρδιαν εφη του αδελφου φορειν βαρυτεραν — οϊνον δε πλειονα πινειν και φερειν.* Quae eadem repetuntur in Aporphthegmm. Regg. et Ducc. p. 173, E. p. 690 Wyttenb. et in Symposiacc. I, 4, pag. 620, C. Tu conf. Brisson. l. l. I, 251, pag. 328, et Strabon. XV, pag. 1062 B. Caeterum hancce inscriptionem in sepulcro et Darii et Cyri nequaquam vere Persicam esse, sed Graecorum in commentis ac fabulis habendam suspicatur Münterus: Ueber die keilförmigen Inschriften zu Persepolis pag. 23. Nec injuria, si quid video.

FRAGMENT. Nro. 18.

Demetrius Phalereus de Elocutione §. 222, 223.

§. 222. *δει τα γενόμενα ουκ ευθυς λεγειν, οτι εγενετο, αλλα κατα μικρον, κρεμωντα τον ακροατην και αναγκάζοντα συναγωνιαν· τουτο ο Κτησιαις εν τη αγγελίη τη περι Κύρου τεθνεωτος ποιει.*

§. 223. *Ελθών γάρ ο άγγελος, ουκ ευθυς λεγει οτι υπεθανε Κύρος παρά την Παρουσίαν· τουτο γάρ η λεγομένη από Σκυθών ρήσις εστιν· αλλα πρώτον μεν ηγγειλεν, οτι νικη· η δε ήσθη και ήγωνίασε. μετά δε τουτο ερωτῶ, βασιλεύς δε πώς πράττει; ο δε, πέφευγέ φησι· και η υπολαβουσα, Τισσαφέρνης γάρ αυτῶ τουτων αιτιος· και πάλιν επανερωτῶ, Κύρος δε που νυν; ο δε άγγελος αμειβεται, ενθα χρη τους αγαθους άνδρας αλλίξεσθαι· κατα μικρον και κατα βραχυ προϋών, μόλις το δη λεγομενον, απέρρηξεν αυτό· μάλα ηθικως και εναρ-*

γῶς τόν τε ἄγγελον ἐμφήνας ἀκουσίως ἀγγελοῦντά τήν συμφοράν
καὶ τήν μητέρα εἰς ἀγωνίαν ἐμβάλων καὶ τὸν ἀκούοντα.

Pertinet, credo, ad Persicæ. Excerptt. Cap. LVII.

τοῦτο γὰρ ἡ λεγομένη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἐστίν] Conf. Herodot. IV, 127, ubi conf. Wesseling. Valckenaerius huc refert formulam: κλαίειν λέγω s. ἀγορεύω, et quod magis frequentatum ab Atticis: χαίρειν λέγω s. κελεύω. Tu vide praesertim Athenaeum XII, 27, pag. 449 Schweigh. (V. p. 524, E.) ubi bene Dalecampius: » Σκυθῶν ῥῆσις » proverbium de iis, quae acerbè crudeliter et barbàre dicuntur aut imperantur.« Vid. Suidas s. v. Hinc Σκυθῶν ἐρημία pro summis calamitatibus exitiove, vid. Freinshem. ad Curtium VII, 8, 23, et Interprett. ad Aristoph. Acharn. 704.

FRAGMENT. Nro. 19.

Plutarch. Vit. Artaxerx. cap. XI, p. 1017 B.

Ἡ δὲ Κτησίου διήγησις, ὡς ἐπιτεμόντι πολλὰ συντόμως ἀπαγγεῖλαι, τοιαύτη τις ἐστί. Κύρος ἀποκτείνας Ἀρταγέρσην, ἤ-
λαννον εἰς αὐτὸν βασιλέα, τὸν ἵππον καὶ αὐτὸς εἰς ἐκεῖνον, ἀμφοτέροι σιωπῇ. Φθάνει δὲ βάλλων Ἀριαῖος, ὁ Κύρου φίλος, βασιλέα καὶ οὐκ ἔτρωσε. Βασιλεὺς δ' ἄφεις τὸ δόρυ, Κύρου μὲν οὐκ ἔτυχε, Τισαφέρην δὲ πιστὸν ἄνδρα Κύρου καὶ γενναῖον, ἔβαλε καὶ κατέκτενε. Κύρος δ' ἐπ' αὐτὸν ἐξαικοντίσας, διὰ τοῦ θώρακος ἔτρωσε τὸ στήθος, ὅσον ἐνδύσαι δύο δακτύλους τὸ ἀκόντιον, πεσεῖν δ' αὐτὸν ὑπὸ τῆς πληγῆς ἀπὸ τοῦ ἵππου. Φυγῆς δὲ καὶ ταραχῆς τῶν περὶ αὐτὸν γενομένης, ὁ μὲν ἀναστὰς μετ' ὀλίγων, ἐν οἷς καὶ Κτησίας ἦν, λόφον τινα πλησίον καταλαβὼν ἠσύχαζε. Κύρον δὲ τοῖς πολεμίοις ἐνειλούμενον ὁ ἵππος ἐξέφερεν ὑπὸ θυμοῦ μακρῶν, ἤδη σκότους ὄντος, ἀγνοούμενον ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ζητούμενον ὑπὸ τῶν φίλων. Ἐπαιρόμενος δὲ τῇ νικῇ καὶ μεστὸς ὢν ὀρμῆς καὶ θράσους διεξήλαυσε βοῶν. » Ἐξίστασθε πενιχροί.« Τοῦτο δὲ Περσισὶ πολλῶν αὐτοῦ βοῶντος, οἱ μὲν ἐξίσταντο προσκυνούντες· ἀποπίπτει δὲ τῆς κεφαλῆς ἡ τιὰρα τοῦ Κύρου καὶ παρατρέχων

νεατίας Πέρσης, ὄνομα Μιθριδάτης, ἀκοντίω βάλλει τὸν κρόταφον αὐτοῦ παρὰ τὸν ὀφθαλμὸν, ἀγνοῶν, ὅστις εἴη. Πολὺ δ' αἷμα τοῦ τραύματος ἐκβαλόντος, ἰλιγγιάσας καὶ κωφθεὶς ὁ Κῦρος ἔπεσε. Καὶ ὁ μὲν ἵππος ὑπεκφυγὼν ἐπλάζετο· τὸν δ' ἐφίππειον πῖλον ἀπορβύοντα λαμβάνει τοῦ τὸν Κῦρον βαλόντος ἀκόλουθος, αἵματι περιπλεω. Τὸν δὲ Κῦρον, ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέροντα χαλεπῶς καὶ μόλις εὐνοῦχοί τινες παρόντες ὀλίγοι ἐπεχειροῦν ἐπ' ἄλλον ἵππον ἀναθέσθαι καὶ σώζειν. Ἀδυνατῶς δ' ἔχοντα καὶ δι' αὐτοῦ προθυμούμενον βαδίζεν, ὑπολαβόντες ἦγον· τῷ μὲν σώματι κερηβαροῦντα καὶ σφαλλόμενον, οἴομενον δὲ νικᾶν, ἀκούοντα τῶν φευγόντων ἀνακαλουμένων Κῦρον βασιλέα καὶ φείδεσθαι δοκίμων. Ἐν δὲ τούτῳ Καίνιοι τινες ἀνθρωποὶ κακόβιοι καὶ ἄποροι καὶ ταπεινῶν ὑπουργημάτων ἕνεκα τῆ τοῦ βασιλέως στρατιᾶ παρακολουθοῦντες, ἔτυχον συναναμιχθέντες ὡς φίλοι τοῖς περὶ τὸν Κῦρον. Ὡς δὲ μόλις συνείδον τὰ ἐπιθωρακίδια φοινικᾶ, λευκοῖς χρωμένον τῶν βασιλέων ὁπάντων, ἔγνωσαν πολεμίους ὄντας. Εἷς οὖν ἐκείνων ἐτόλμησεν ἀγνοῶν ἐξόπισθεν βαλεῖν τὸν Κῦρον ἀκοντίῳ. Τῆς δὲ περὶ τὴν ἰγνύαν φλεβὸς ἀναρραγείσης, πεσὼν ὁ Κῦρος, αἷμα παῖσι πρὸς τινι λίθῳ τὸν τετρωμένον κρόταφον καὶ ἀποθνήσκει. Τοιοῦτος μὲν ὁ Κτησίου λόγος, ᾧ καθάπερ ἄμβλεϊ ἔμφιδιῳ, μόλις ἀναίρων τὸν ἀνθρωπον ἀνήρηκεν. —

In universum compara Ctesiae Persicc. Excerptt. cap. LVIII. — Initio capitis de dictione ὡς ἐπιτεμόντι — ἀπαγγεῖλαι, contra Coraji conjecturam ἐπιτεμόντια plura monui in Creuzeri Meletemm. Part. III, p. 53. Nunc addo Eunapii Prooem. ad Vit. Sophist. pag. 14: — ἐπιτρέχοντι καὶ συνελόντι εἰπεῖν.

Ad verba τὸν δ' ἐφίππειον πῖλον Reiskius notat, se aliis probantibus, ita edidisse. Atque adsentitur Cod. Palatinus Nro. 283. Vulgo ἐφίππειον. At recurrit ἐφίππειος infra cap. 14 Artaxerx. Inde probō, ab Astio in Platone de Legg. VIII, 4. pag. 833 A. veriorem lectionem ἐφίππειος receptam fuisse. Conf. Commentt. ad h. l. pag. 401. Sturz. Lex. Xenophont. Tom. II, pag. 432: »ἐφίππειον: sella equo

imposita, stratum equo impositum ad insidendum; de Re Eq. VII, 5, XII, 8. De Mag. Eq. VIII, 4. « Stratum esse e lana vel capillis confectum, quod equis supersternitur, monuit quoque ad Plutarchi locum Corajus. At latius hic accipiendum esse de toto cervicis apparatu. —

αἵματος περίπλεω] Vulc. Cod. περίπλεων. Eadem lectionis varietas in Plut. Anton. 85 init. ubi pro vulgata ἐπίπλεω nunc legitur ἐπίπλεων itidem in Accusativo, ut διάπλεων in Plut. Alcib. 6 fin. περίπλεων Anton. 7 fin. Sertor. 19 ἀνίπλεων. At in Thucyd. VI, 31, ubi itidem libri variant, Wassius prae-tulit ἀξιόχρεω pro ἀξιόχρεων. Conf. Maittar. de Dialect. pag. 41.

ἀναφέροντα] Vid. Melett. l. l. pag. 54 et ad Plutarch. Alcib. pag. 115 Not.

ὑπολαβόντες] Casuros ὑπολαμβάνειν proprie Graeci dicunt ut monuit Dorville ad Charit. pag. 304 seq. hoc ipso allato loco. Add. Plut. Philoem. 8.

ᾧ — μόλις ἀναιρῶν τὸν ἄνθρωπον ἀνήρηκεν] Affer-tur hic locus una cum aliis similis generis a Vitringa Obs. ad Joann. Vorst. (ad calcem Lamb. Bos. Obs. in N. T.) pag. 244, quo monstraret, a Graecis saepius participium ejusdem originis verbo addi. Vertit autem nostrum locum ita: »*ejusmodi est narratio Ctesiae, qua tanquam obtuso ense vix neci dedit hominem.* «

FRAGMENT. Nro. 20.

Plutarchus Vit. Artaxerx. cap. XIII, pag. 1017 C.

Ἐν δὲ τούτῳ *) προσήλانون οἱ τριάκοντα λαμπροὶ καὶ περιχαρεῖς, ἀναγγέλλοντες αὐτῷ [sc. τῷ Ἀρτοξέρξῃ] τὴν ἀνέλ-πιστον εὐτυχίαν. Ἦδη δὲ καὶ πλήθει τῶν συντροχόντων πάλιν πρὸς αὐτὸν καὶ συνισταμένων ἐθάύρει καὶ κατέβαινε ἀπὸ τοῦ λόφου φωτὶ πολλῷ περιλαμπόμενος. Ὡς δ' ἐπέστη τῷ νεκρῷ καὶ κατὰ δὴ τινα νόμον Περσῶν ἢ δεξιὰ χεῖρ ἀπεκόπη καὶ ἦ

*) i. e. tunc, cum Cyrus modo interentus esset.

κεφαλή τοῦ σώματος, ἐκέλευσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομισθῆναι καὶ τῆς κόμης δραξάμενος οὔσης βαθείας καὶ λασίως, ἐπεδείκνυε τοῖς ἀμφιδοξοῦσιν ἔτι καὶ φεύγουσιν. Οἱ δ' ἐθαύμαζον καὶ προσεκύουν· ὥστε ταχὺ μυριάδας ἐπὶ περὶ αὐτὸν γενέσθαι καὶ συνεισελάσαι πάλιν εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἐξελήλακει δ' ὡς ὁ Κτησίας φησὶν, ἐπὶ τὴν μάχην τεσσαράκοντα μυριάσιν. Οἱ δὲ περὶ Δείωνα καὶ Ξενοφῶντα πολὺ πλείονας γενέσθαι λέγουσι τὰς μεμαχημένας. Ἀριθμὸν δὲ νεκρῶν ὁ Κτησίας ἐννακισχιλίους ἀνενεχθῆναι φησι πρὸς τὸν Ἀρτοξέρξην, αὐτῷ δὲ διαμυρίων οὐκ ἐλάττους φανῆναι τοὺς κειμένους. Ταῦτα μὲν οὖν ἔχει διαμφοσιβήτησιν· ἐκεῖνο δὲ τοῦ Κτησίου λαμπρὸν ἦδη ψεῦσμα, τὸ πεμφθῆναι φάναι πρὸς τοὺς Ἕλληνας αὐτὸν μετὰ Φαλήγου τοῦ Ζακυνθίου καὶ τινων ἄλλων. Ὁ γὰρ Ξενοφῶν ἰπίστατο συνδιατρίβοντα βασιλεῖ Κτησίαν· μέμνηται γὰρ αὐτοῦ καὶ τοῖς βιβλίοις τούτοις ἐντετυχηκῶς δῆλός ἐστιν. Οὐκ ἂν οὖν ἐλθόντα καὶ λόγων τοσούτων ἐρημνέα γενόμενον, παρήκεν ἀνώνυμον, Φάληγον δὲ, τὸν Ζακύνθιον, ὀνόμαζεν. Ἀλλὰ δαιμονίως ὁ Κτησίας, ὡς εἶοικε, φιλότιμος ὦν καὶ οὐχ ἦτον φιλολάκων καὶ φιλοκλέαρχος, αἰεὶ τινὰς ἐν τῇ διηγῆσει χείρας ἑαυτῷ δίδωσιν· ἐν αἷς γενόμενος πολλὰ καὶ καλὰ μνηστήσεται Κλεάρχου καὶ τῆς Λακεδαιμόνος.

ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπεκόπη] — De hoc Persarum more, qui etiam aliquoties in Ctesiae reperitur fragmentis plura citavi in tertia parte Melett. Creuzeri pag. 60. Credas autem licet, vel haec, ubi nominatim non laudatur Ctesias, ex eodem esse deprompta, cum ille Persicc. c. LIX *Bagapati* manu hancce et capitis et detrae manus abscissionem factam esse enarrat, ipse quidem parum sibi constans, ut videtur, quippe qui cap. LVIII hoc regi ipsi tribuit. At alterutrum male a Photio positum esse verisimilius est. Plutarchus Artaxerx. Vit. cap. 17 *Masabaten* nominat caedis auctorem. — De universo autem hujus capitis argumento conf. Ctesiae Persicc. Excerptt. cap. LVII; de Xenophonte, ad quem hic provocat Plutarchus, vid. Prolegg. pag. 125 seq.

ἐντετυχηκῶς] Ita jure credo a Reiskio est positum pro

vulgata έντετυχώς, quam formam Phrynichus damnat, pag. 395 ubi copiosioreν adeas Lobeckii notam.

Hisce aujungas licet, quae continuo apud Plutarchum capituli sequentis (XIV) initio leguntur:

Μετά δέ τήν μάχην δῶρα κάλλιστα μὲν ἐξέπεμψε καὶ μέγιστα τῷ Ἀρταγέρσου παιδί, τοῦ πεσόντος ὑπὸ Κύρου· καλῶς δὲ καὶ Κτησίαν καὶ τοὺς ἄλλους ἐτίμησε. *)

FRAGMENT. NRO. 21.

Plutarchus Vit. Artaxerx. cap. XVIII, pag. 1020 A.

Ἐπεὶ δὲ Κλέαρχον καὶ τοὺς ἄλλους στρατηγούς Τισαφέρτης ἐξηπάτησε καὶ παρεσπόνθησεν, ὄρκων γενομένων, καὶ συλλαβῶν ἀπέπεμψεν ἐν πέδαις δεδεμένους, δεσθῆναι φησὶν αὐτοῦ τὸν Κλέαρχον ὁ Κτησίας, ὅπως κτενὸς εὐπορήσειε. Τυχῆντα δὲ καὶ τημελῆσαντα τὴν κεφαλὴν ἡσθῆναι τε τῇ χρεῖα καὶ τὸν δακτύλιον αὐτῷ δοῦναι, σύμβολον φιλίας πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαιμόνι συγγενεῖς καὶ οἰκίους· εἶναι δὲ γλυφὴν ἐν τῇ σφραγίδι, Καρυάτιδας ὄρχουμένας. Τὰ δὲ πεμπόμενα σιτία τῷ Κλεάρχῳ τοὺς συνδεδεμένους στρατιώτας ἀφαιρῆσθαι καὶ καταναλίσκεν, ὀλίγα τῷ Κλεάρχῳ δίδοντας ἀπ' αὐτῶν. Ἰάσασθαι δὲ καὶ τοῦτο φησὶν ὁ Κτησίας, πλείονα τῷ Κλεάρχῳ πέμπεσθαι διαπραξάμενος, ἰδίᾳ δ' ἕτερα τοῖς στρατιώταις δίδοσθαι· καὶ ταῦτα μὲν ὑπουργῆσαι καὶ παρασχεῖν χάριτι καὶ γνώμῃ τῆς Παρυσάτιδος. Πεμπόμενον δὲ καθ' ἡμέραν τῷ Κλεάρχῳ κωλῆνος ἐπὶ τοῖς σιτίοις, παρακαλεῖν αὐτὸν καὶ διδάσκειν, ὡς χρὴ μικρὸν εἰς τὸ κρέας ἐμβαλόντα μαχαίριον, ἀποκαρῦψαντα πέμψαι καὶ μὴ περιδεῖν ἐν τῇ βασιλείᾳ ὁμότητι τὸ τέλος αὐτοῦ γεγόμενον· αὐτὸν δὲ φοβούμενον μὴ ἐθελῆσαι. Βασιλεία δὲ τῇ μὲν μητρὶ παραιτουμένη, μὴ κτεῖναι τὸν Κλέαρχον, ὁμολογῆσαι καὶ ὁμῶσαι· πεισθέντα δ' αὐτίς ὑπὸ τῆς Στατίρας, ἀποκτεῖναι πάντας πλὴν Μένωνος. Ἐκ δὲ τούτου τὴν Παρύ-

*) Cod. Palat. ἐπετίμησε, quod tueri conatus sum in Melett. l. l. pag. 60 seqq.

σατιν ἐπιβουλεύσαι τῇ Στατείρα καὶ συσκευάσασθαι τὴν φαρμακίαν κατ' αὐτῆς· οὐκ εἰκότα λέγων, ἀλλὰ πολλὴν ἀλογίαν ἔχοντα τῆς αἰτίας· εἰ δεινὸν ἔργον οὕτως ἔδρασε καὶ παρεκινδύνευσεν ἢ Παρυσάτις, διὰ Κλέαρχον ἀνελεῖν τολμήσουσα τὴν γνησίαν βασιλείως γυναῖκα καὶ τέκνων κοινωνὸν ἐπὶ βασιλείᾳ τρεφομένων. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ ἄδηλον, ὡς ἐπιτραγωφεῖται τῇ Κλεάρχου μνήμῃ. Καὶ γὰρ ἀναιρεθέντων φησὶ τῶν στρατηγῶν τοὺς μὲν ἄλλους ὑπὸ κινῶν σπαράττεσθαι καὶ ὀρνέων· τῷ δὲ Κλεάρχου νεκρῷ θύελλαν ἀνέμου, γῆς θίνα πολλὴν φέρουσαν, ἐπιχῶσαι καὶ ἐπικρύψαι τὸ σῶμα· φοινίκων δέ τινων διασπαρέντων, ὀλίγῳ χρόνῳ θαυμαστὸν ἄλλος ἀναφῆναι καὶ κατασκιάσαι τὸν τόπον· ὥστε καὶ βασιλεῖ σφόδρα μεταμελεῖν, ὡς ἄνδρα θεοῖς φίλον ἀνηρηκότι τὸν Κλέαρχον.

In universum compara *Ctesiam*, Excerptt. Perss. cap. LX et LXII.

Καρυάτιδας] »Καρυατίζειν genus est saltandi a Castore et Polluce Lacedaemoniis traditum Caryis Laconicae oppido. Vide Lucianum *περὶ ὀρχήσεως* Xylander. Tu vide de hac saltatione Caryatica Lucian, de saltat. §. 10 ibique interprett. pag. 447, Tom. V ed. Bip. ubi et hic locus laudatur. Locus primarius est Pausaniae Laconn. (III) cap. X, §. 8: *τρίτη δὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας ἐκβολὴ κατὰ τὰ δεξιὰ ἐς Καρύας ἄγει καὶ ἐς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος· τὸ γὰρ χώριον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάρυαι, καὶ ἄγαλμα ἐστῆκεν Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος. χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἰσταῖσι καὶ, ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὀρχησις.* — De Diana Καρυάτιδι vide praeter Girald. De Diis Syntagm. XII, p. 356, imprimis Meurs. Miscell. Laconn. I, 2, (in Gronov. Thes. Antiq. Graec. Tom. V, p. 2300 seq.) ac de festo in ejus honorem instituto (τὰ Καρυάτια) ibid. II, 14, (l. l. pag. 2392). De urbe Κάρυαι ibid. IV, 14, (l. l. pag. 2475) ac praecipue Wasse ad Thucyd. V, 55. Conf. etiam Plin. Hist. Nat. Tom. II, p. 727 Harduin.

κωλήνος ἐπὶ τοῖς σιτίοις] κωλήν cadentis videtur Corajo

esse Graecitatis pro antiquiori κωλέα et κωλή. Notat autem *pernam suillam*, ut egregie monet Sturzium in Lex. Xenoph. Tom. II, pag. 815. Lobeckius ad Phrynich. p. 78 contendit, in Plut. Artaxerx. 18 male legi κωλή pro κωλή.

ἐπιτραγοφδοσίται] Plura notavi in Creuzeri Melett. Part. III, pag. 69.

FRAGMENT. Nro. 22.

Plutarchus Vit. Artaxerx. cap. XIX. pag. 1021 D.

ἡ δ' οὖν Παρυσάτις, μίσους τε πρὸς τὴν Στάτειραν ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένου καὶ ζηλοτυπίας, ὁρῶσα τὴν μὲν αὐτῆς δύναμιν αἰδουμένου βασιλέως καὶ τιμῶντος οὖσαν, τὴν δ' ἐκείτης ἔρωτι καὶ πίστει βέβαιον καὶ ἰσχυρὰν, ἐπεβούλευσεν ὑπὲρ τῶν μεγίστων, ὡς ᾤετο, παραβαλλομένη. Θεράπειαν εἶχε πιστὴν καὶ δυναμένην παρ' αὐτῆς μέγιστον, ὄνομα Γίγνη· ἦν ὁ μὲν Δείων ὑπουργῆσαι τῇ φαρμακείᾳ φησὶ, συγγνώμην δὲ μόνον ἄκουσαν ὁ Κτησίας. Τὸν δὲ δόντα τὸ φάρμακον οὗτος μὲν ὀνομάζει Βελιτάραν, ὁ δὲ Δείων Μελάνταν. Ἐκ δὲ τῆς πρόσθεν ὑποψίας καὶ διαφορᾶς ἀρξάμενοι πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ φοιτῶν καὶ συνδυσπνεῖν ἀλλήλαις, ὅμως τῷ δεδιέναι καὶ φυλάττεσθαι τοῖς αὐτοῖς σιτίοις καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐχρῶντο. Γίνεται δὲ μικρὸν ἐν Πέρσαις ὀρνίθιον, ᾧ περιττώματος οὐδὲν ἐστίν, ὅλον διάπλεων πιμελῆς τὰ ἐντός· ἢ καὶ νομίζουσιν ἀνεμῶ καὶ δρόσῳ τρέφεσθαι τὸ ζῶον· ὀνομάζεται δὲ ῥυντάκης. Τοῦτο φησὶν ὁ Κτησίας μικρὰ μαχαιρίδι κεχρισμένη τῷ φαρμάκῳ κατὰ δάκτυλα τὴν Παρυσάτιν διαιροῦσαν, ἐκμάζει τῷ ἑτέρῳ μέρει τὸ φάρμακον· καὶ τὸ μὲν ἄκρατον καὶ καθαρὸν εἰς τὸ στόμα βαλοῦσαν αὐτὴν ἐσθίειν, δοῦναι δὲ τῇ Στάτειρᾳ τὸ πεφαρμαγμένον· ὁ δὲ Δείων οὐ τὴν Παρυσάτιν, ἀλλὰ τὸν Μελάνταν τέμνοντα τῇ μαχαιρίᾳ τὰ φαρμασσόμενα τῶν κρεῶν τιθέναι κατὰ τὴν Στάτειραν. Ἀποθνήσκουσα γοῦν ἡ γυνὴ μετὰ πόνων μεγάλων καὶ σπαραγμῶν, αὐτὴ τε συνησθάνετο τοῦ κακοῦ, καὶ βασιλεὶ παρέσχεν ὑποψίαν κατὰ τῆς μητρὸς, εἰδότε τὸ θηριῶδες αὐτῆς καὶ δυσμελικτον. Ὅθεν εὐθὺς ἐπὶ τὴν ζήτησιν ὁρμήσας, τοὺς μὲν ὑπηρέτας καὶ τραπεζοκόμους τῆς μητρὸς συνέλαβε καὶ κα-

τεστρέβλωσε· τὴν δὲ Γίγιν ἢ Παρυσάτις πολὺν χρόνον εἶχεν οἴκοι μεθ' αὐτῆς, καὶ βασιλέως ἐξαιτουῦντος, οὐκ ἔδωκεν· ἀλλ' ὕστερον αὐτῆς δεηθείσης εἰς τὸν οἶκον ἀφεθῆναι νυκτός, αἰσθόμενος καὶ λόγον ὑφείς συνήρπασε καὶ κατέγνω θάνατον. Ἀποθνήσκουσι δ' οἱ φαρμακεῖς ἐν Πέρσαις κατὰ νόμον οὕτως· λίθος ἐστὶ πλατύς, ἐφ' οὗ τὴν κεφαλὴν καταθέντες αὐτῶν, ἑτέρω λίθῳ παίουσι καὶ πιέζουσιν, ἄχρις οἷ συνθλάσωσι τὸ πρόσωπόν καὶ τὴν κεφαλὴν. Ἡ οὖν Γίγίς οὕτως ἀπέθανε. Τὴν δὲ Παρυσάτιν ὁ Ἀρτοξέρξης ἀλλό μὲν οὐδὲν οὔτ' εἶπε κακόν, οὔτ' ἐποίησεν, εἰς δὲ Βαβυλῶνα βουλομένην ἐξέπεμψεν, εἰπὼν, ἕως ἐκείνη περίεστιν, αὐτὸς οὐκ ὄψεσθαι Βαβυλῶνα.

Quae hic fusius narrantur, brevissime ac summatim tantum indicavit Ctesiae Epitomator, Excerptt. Perss. cap. LXI.

μικρῆ μαχαιρίδι] Notanda forma foeminarum in hoc aliisque istius generis nominibus, vid. Fischer ad Weller II, pag. 30. Infra eodem capite et supra cap. XVIII, ut etiam in Ctesiae l. l. invenitur μαχαιρίον. — De ῥυντόκης ad Ctesiae l. l. est monitum.

μετὰ πόνων μεγάλων] πόνος hic accipiendum pro dolore. Vid. Toup. ad Longin. de Sublimit. 25, 4, pag. 360. Weisk. ubi et hic locus adhibetur.

De veneficii crimine apud Persas conf. Barn. Brisson. de Reg. Persar. Princ. II, 183, pag. 525.

FRAGMENT. Nro. 23.

Plutarchus Vit. Artaxerx. cap. XXI, pag. 1021 E.

Ἐξέβαλε δὲ καὶ (sc. ὁ Ἀρτοξέρξης] τῆς θαλάσσης Λακεδαιμονίους, Ἡόνωνι τῷ Ἀθηναίῳ μετὰ Φαρναβάζου στρατηγῷ χρησάμενος. Ὁ γὰρ Ἡόνων διέτριβε μὲν ἐν Κύπρῳ μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν, οὐ τὴν ἀσφάλειαν ἀγαπῶν, ἀλλὰ τὴν τῶν πραγμάτων μεταβολὴν, ὥσπερ ἐν πελάγει τροπὴν, περιμένων. Ὁρῶν δὲ καὶ τοὺς ἑαυτοῦ λογισμοὺς δυνάμεως, καὶ τὴν βασιλέως δυνάμιν ἀνδρός ἔμφρονος δεομένην, ἔπεμψεν ἐπιστολὴν βασιλεῖ περὶ ᾧν διανοεῖτο. Καὶ ταύτην ἐκέλευσε τὸν

κομίζοντα μάλιστα μὲν ἀποδοῦναι διὰ Ζήνωνος, τοῦ Κρητῶς ἢ Πολυκρίτου, τοῦ Μενδαίου· τούτων δ' ἦν ὁ μὲν Ζήνων ὀρχηστῆς, ὁ δὲ Πολύκριτος ἰατρός· ἂν δ' οὔτοι μὴ παρῶσι, διὰ Κτησίου, τοῦ ἱατροῦ. Λέγεται δ' ὁ Κτησίας τὴν ἐπιστολὴν λαβὼν παρεγγράφαι τοῖς ὑπὸ τοῦ Κόνωνος ἐπεσταλμένοις, ὕπως καὶ Κτησίαν ἀποστείλῃ πρὸς αὐτόν, ὡς ἀφέλιμον ὄντα ταῖς ἐπὶ θαλάσῃ πράξεσιν. Ὁ δὲ Κτησίας αὐτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ βασιλέα φησὶ προσθεῖναι τὴν λειτουργίαν αὐτῷ ταύτην.

Cum his contende Ctesiam, Persicc. Excerptt. cap. LXIII et confer Cornel. Nepot. Vit. Conon. cap. 3, 4.

διὰ Ζήνωνος, τοῦ Κρητῶς] Conf. Athenaeum I, 4, pag. 83 Schwgh. (Fragm. Nro. 24.)

Πολυκρίτου, τοῦ Μενδαίου] Polycritus item historiarum scriptor, de quo multas J. G. Vossius de Histor. Graec. III, pag. 405. At ambigitur, cujas fuerit. Nam et Siculum sunt qui contendunt, et alii, qui Thracem, alii denique, qui Aegyptium illum perhibent; hi certe minus recte. Quae enim est Aegypti urbs *Μένδη*, gentile habet nomen *Μενδήσιος*. At *Μενδαί*, quae est Sicula urbs, habet *Μενδαῖος*, itemque *Μένδη*, quae est Thraciae urbs, Jonumque colonia, ut praeter alios auctor est Stephanus Byzant. s. v. et Pausanias V, 27 §. 8. Inde diversas in partes viri docti abeunt. Corajus de Thraciae urbe hic cogitat, Beckmanno aliter visum est in nott. ad Aristotel. de Auscultt. Mirabb. CXXII, pag. 250, ubi non de duobus Polycritis, sed de uno tantum Polycrito cogitandum esse monet. » *Μένδαι*, inquit, fuit urbs Siciliae — Polycrito auctore usi sunt et Plutarchus Alex. pag. 691 et Plin. XXXI, 2 et Antigon. Caryst. cap. 150. Polycritus, Mendaei filius [?], medicus, laudatur a Plutarcho in Artaxerx. pag. 1012. « Ut ut statuis, vix tamen verisimile videtur, Polycritum medicum unum eundemque fuisse atque historiarum Sicularum scriptorem, de quo plura disputat Voss. l. l. Fuit, credo hicce origine Siculus, Mende oriundus, at ille, medicus, Thrax fuit genere. — Conf. etiam Menag. ad Diogen. Laert. II, 63, pag. 106.

αὐτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ] Monui de dictione in Creuzeri Melett. Part. III, pag. 70, 71. Add. Plut. Camill. 2: αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρῶτος εἰς δόξαν προῆλθεν.

FRAGMENT. Nro. 24.

Athenaeus I, 40. pag. 83 Schweighaeus.

ὀρχησται δὲ ἐνδοξοὶ Βολβός μὲν, παρὰ Κρατίνῳ καὶ Χαλλία· Ζήνων δὲ, ὁ Κρήης, ὁ πάντῳ Ἀρτιαξέουσι προσφιλέστατος, παρὰ Κτησίᾳ.

Quae extremis e libris Ctesiae desumpta putem; pertinent enim ad ea, quae Plutarchus ex Ctesia refert, Vit. Artax. cap. XXI. (Vid. supra fragm. Nro. 23.)

FRAGMENT. Nro. 25.

»Sed fere oblitus fui loci adhuc apud Antigonum ἐν ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγῇ ubi tamen liquido quid scripserit Ctesias indicare tibi non possum. Postquam enim narravit Cranone, urbe Thessaliae esse saltem duos corvos nec unquam plures ibi visos; quibus interjicit de incolarum aereo curru sacro, quo pulsato et deum precati impetrant pluviam: tum ex Theopompo addit, eos corvos tamdiu Cranone morari dum pullos educaverint, quibus tum relictis ipsi abeant statim. Post quae ita ait, historia, ut signant XVI: [pag. 27 ed. Beckmann.]

Καὶ ἐν Ἐκβατόνοις δὲ καὶ ἐν Πέρσαις Ἡτησίας ἱστορεῖ παρακλήσιού τι τοῖτοις. διὰ δὲ τὸ αὐτὸν πολλὰ ψεύδεσθαι παρελείπομεν τὴν ἐκλογὴν· καὶ γὰρ ἐφύινετο τερατώδης. «

Haec Andreas Schottus. Neque Beckmannus pag. 27 dividere potuit, quid indicaverit Ctesias, quamquam et hoc ipsi est certum, nihil hac de re in fragmentis a Photio servatis inveniri.

FRAGMENT. Nro. 26.

Antigon. Caryst. cap. 128.

φησὶν δ' ὁ ιστοριογράφος Ἀρσάμην τὸν Πέρσην εὐθὺς
ἐκ γενετῆς ὀδόντας ἔχειν. —

Nicias: » An *Ctesias* in Persicis? «

Idem porro: » Videtur Darii Codomanni patrem intel-
ligere. Euseb. chronic. an. 1681. Persarum 15 mus Darius
Arsami filius « — *Beckmann* p. 178: » Quis vero sit Arsames,
equidem nescio; num Artaxerxis frater, Darii p̄rens, de quo
Wesseling. ad Diodor. Sic. XVII, p. 164, an ille Ciliciae
satrapa, cujus meminit Curtius. « Vid. Curtii locum III, 4, 3,
coll. VIII, 3, 17 et ad utrumque locum adhibe Freinshemium.
Quorum vero neuter a Ctesia potuit memorari, quippe qui
ad Artaxerzem Mnemonen usque historiam suam perduxerit.
Sed potest esse Arsames, quem Herodotus I, 209, parem Hy-
staspis, avumque Darii nominat, vel filius Artaxerxis Mnemo-
nis, de quo Plutarchus in Artaxerx. cap. ultimo.

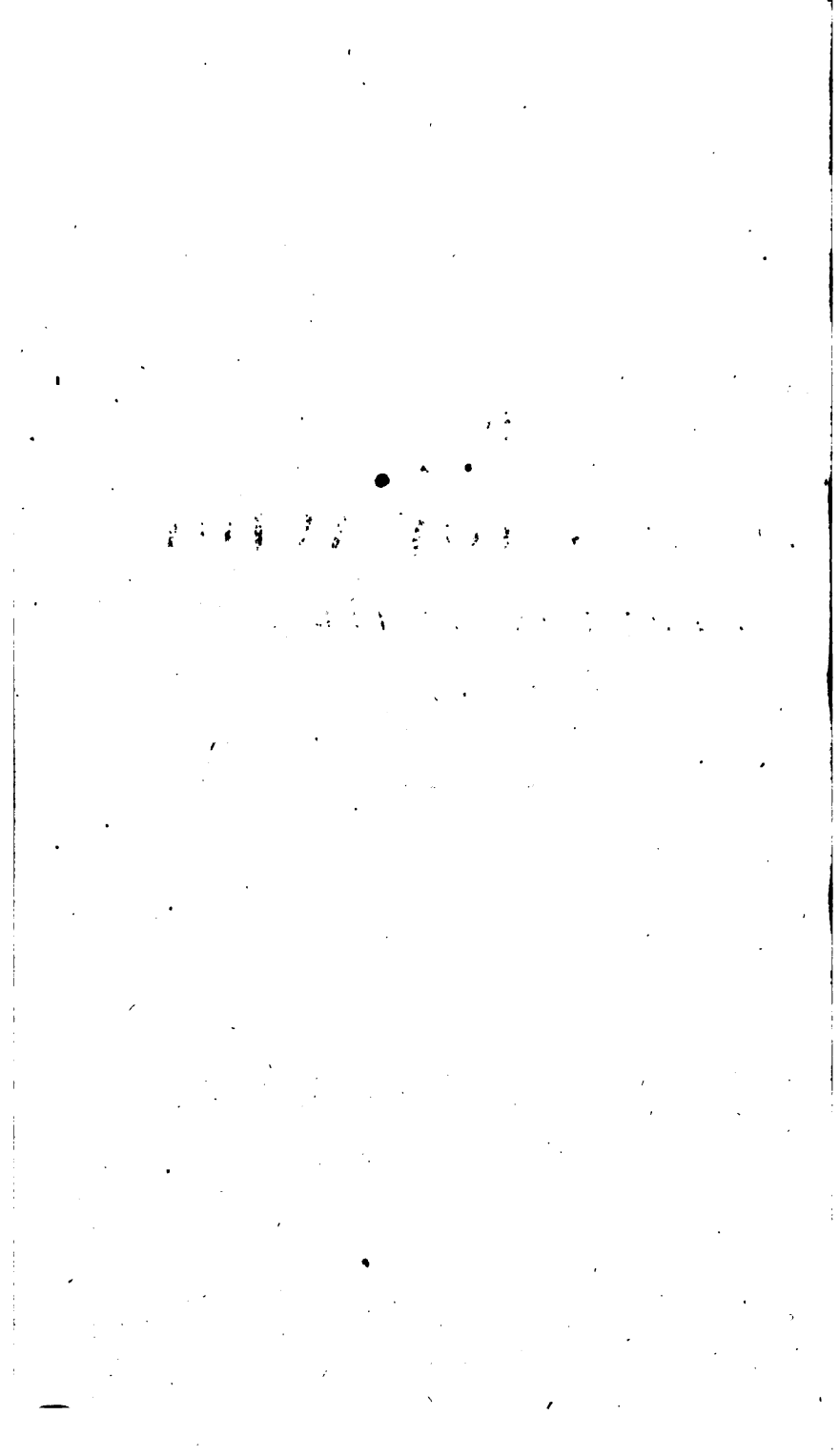
De re autem ipsa, quae narratur, plura collegit Beck-
mann l. l. p. 178.

IV.

ἘΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΚΤΗΣΕΩΣ ἸΝΔΙΚΩΝ

ἘΚΛΟΓΑΙ.

IV.

ἘΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΚΤΖΣΙΟΥ ἸΝΔΙΚΩΝ

ἘΚΛΟΓΑΙ *).

Ἀνεγνώσθη δὲ αὐτοῦ καὶ τὰ Ἰνδικὰ ἐν ἐνὶ βιβλίῳ, ἐν οἷς¹.
 μᾶλλον ἰσχυρίζεται. λέγει περὶ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, τὸ μὲν στενὸν
 αὐτοῦ, εὖρος τεσσαράκοντα σταδίων εἶναι, τὸ δὲ πλατύτατον,
 καὶ διακοσίων. λέγει περὶ αὐτῶν τῶν Ἰνδῶν, ὅτι πλείους σχεδὸν
 συμπάντων ἀνθρώπων. περὶ τοῦ σκούληκος τοῦ ἐν τῷ ποταμῷ
 ὃ καὶ μόνον τῶν ἄλλων θηρίων ἐν αὐτῷ γίνεται. περὶ τοῦ μη
 οἰκεῖν ἐπέκεινα αὐτῶν ἀνθρώπους· ὅτι οὐχ ἕει, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ
 ποταμοῦ ποτίζεται ἢ Ἰνδική. Περὶ παντάρθρας τῆς σφραγίδος²
 καὶ ὡς οἷς σφραγίδας ἀποθρύφεισας καὶ τιμίους λίθους εἰς τὸν
 ποταμὸν, ἅτινα ἦν τοῦ Βακτρίων καπῆλου, αὐτὴ ἀνεῖλκυσεν
 ἔχόμενας ἀλλήλων. Περὶ τῶν τειχοκαταλυτῶν ἐλεφάντων. περὶ³
 τῶν μικρῶν πιθήκων τῶν ἐχόντων οὐράς τετραπήχεις. περὶ τῶν
 ἄλεκτρούρων τῶν μεγίστων. περὶ τοῦ ὄρνεου τοῦ βιττάκου, ὅτι
 γλῶσσαν ἀνθρωπίνην ἔχει καὶ φωνήν· μέγεθος μὲν, ὅσον ἰέραξ,
 πορφύρεον δὲ πρόσωπον· καὶ πάγωνα φέρει μέλανα. αὐτὸ δὲ

*) Ex Photii Patriarchae Bibliothec. LXXII, pag. 144 seqq.

κυάνεόν ἐστιν [ὡς] τὸν τρώχηνλον, ὡςπερ κιννάβουρι. διαλέγεσθαι δὲ αὐτὸ ὡςπερ ἄνθρωπον, Ἰνδιστί· ἂν δὲ Ἑλληνιστί μᾶθη, ⁴ καὶ Ἑλληνιστί. Περὶ τῆς κρήνης τῆς πληρουμένης ἀνά ἔτος ὑγροῦ χρυσοῦ· ἐξ ἧς ἑκατὸν προχοαὶ ὀστράκινοι ἀνά ἔτος ἀρύονται. ὀστρακίνοις δὲ δεῖ εἶναι, ἐπεὶ πηγνυται ὁ χρυσὸς ἀπαρυόμενος· καὶ ἀνάγκη τὸ ἀγγεῖον θλάειν, καὶ οὕτως ἐξάγειν αὐτὸ· ἡ δὲ κρήνη, τετράγωνός ἐστιν, ἑκατάδεκα μὲν πηγῶν ἢ περιμέτρος, τὸ δὲ βύθος, ὀργυιᾶ. ἐκάστη δὲ προχοὴ τάλαντον ἔλκει. καὶ περὶ τοῦ ἐν τῷ πυθμένι τῆς κρήνης σιδήρου, ἐξ οὗ καὶ δύο ξίφη Κτησίας φησὶν ἐσαγκέναι, ἐν παρὰ βασιλέως, καὶ ἐν παρὰ τῆς τοῦ βασιλέως μητρὸς Παρυσάτιδος. φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ, ὅτι πηγνύμενος ἐν τῇ γῇ, νέφους καὶ χαλύζης καὶ πρηστήρων ἐστὶν ἀποτρόπαιος. καὶ ἰδεῖν αὐτὸν ταῦτα φησὶ, βασιλέως δις ⁵ ποιήσαντος. Περὶ τῶν κυνῶν τῶν Ἰνδικῶν, ὅτι μέγιστοί εἰσι, ὡς καὶ λέοντι μάχεσθαι. περὶ τῶν ὄρων τῶν μεγάλων, ἐξ ὧν ἡ τε σαρδῶ ὀρύσσεται, καὶ οἱ ὄνυχες, καὶ αἱ ἄλλαι σφραγίδες. ὅτι ἀλέα πολλή, καὶ ὅτι ὁ ἥλιος δεκαπλασίον τὸ μέγεθος ἢ ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις αὐτὸς ἑαυτοῦ φαίνεται, καὶ πολλοὶ ἐνταῦθα τῷ πνίγει φθειρόνται. καὶ θάλασσαν φησὶν αὐτόθι οὐδὲν ἔλαττον τῆς Ἑλληνικῆς. τὸ δὲ ἄνω αὐτῆς ἕως τεσσάρων δακτύλων, θερμὸν εἶναι, ὥστε μὴ ἰχθὺν ζῆν προςπελάσαντα τῷ θερμῷ, ἀλλὰ κάτωθεν διατῦσθαι.

⁶ Ὅτι ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς ῥέων διὰ πεδίων, καὶ δι' ὄρεων ῥεῖ ἐν οἷς καὶ ὁ λεγόμενος Ἰνδικὸς κάλαμος φύεται, πάχος μὲν ὅσον δύο ἄνδρες περιοργυιωμένοι μόλις περιλάβοισιν· τὸ δὲ ὕψος, ὅσον μυριοφόρου νεῶς ἰστός. εἰσὶ καὶ ἔτι μείζους καὶ ἐλάττους, οἷους εἰκὸς ἐν ὄρει μεγάλα. εἶναι δὲ τῶν καλάμων καὶ ἄρρηνας καὶ θηλείας. ὁ μὲν οὖν ἄρρηνην ἐντεριωνῆν οὐκ ἔχει, καὶ ἐστὶ ⁷ κίρτα ἰσχυρός· ἡ δὲ θήλεια ἔχει. Καὶ περὶ τοῦ μαρτιχόρα τοῦ ἐν αὐτοῖς ὄντος θηρίου· ὡς τὸ πρόσωπον εἰκὸς ἀνθρώπου μέγεθος μὲν ἐστὶν ὡςπερ λέων, καὶ χροῶν ἐρυθρός ὡς κιννάβουρι· τρίστιχοι δὲ ὀδόντες. ὠτα δὲ ὡςπερ ἀνθρώπου, καὶ ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς, ὁμοίους ἀνθρώπου· τὴν δὲ κέρκον ἔχει οἷα περ σκορπίος ὁ ἠπειρώτης, ἐν ἧ τὸ κέντρον ἔχει, μείζω ὑπάρ-

γουσαν πήχεως. ἔχει δὲ καὶ ἐκ πλαγίου τῆς κέρκου ἔνθα καὶ
 ἔνθα κέντρα. ἔχει δὲ καὶ ἐπ' ἄκρῳ, ὡσπερ σκορπίδος, κέντρον.
 καὶ τούτῳ μὲν ἂν προσέλθῃ τις, κεντεῖ τῷ κέντρῳ, καὶ πάν-
 τως ὁ κεντηθεὶς ἀποθνήσκει· ἂν δὲ τις πόσῳθεν μάχηται
 πρὸς αὐτόν, καὶ ἔμπροσθεν ἰστάς τὴν οὐρὰν, ὡσπερ ἀπὸ τόξου
 βάλλει τοῖς κέντροις, καὶ ὄπισθεν ἐπ' εὐθείας ἀπυτείνων. βά-
 λλει δὲ ὅσον πλέθρον* εἰς μῆκος· καὶ πάντας οὓς ἂν βάλῃ, πάντως
 ἀποκτείνει, πλην ἐλέφαντος. τὰ δὲ κέντρα αὐτοῦ ἔστι τὸ μὲν
 μῆκος, ὅσον ποδιαῖα, τὸ δὲ πλάτος, ὅσον σχοῖνος λεπτότατος.
 μαρτιχόρα δὲ Ἑλληνιστὶ ἀνθρωποφάγον· ὅτι πλεῖστα ἐσθίει
 ἀναιρῶν ἀνθρώπους. ἐσθίει δὲ καὶ τὰ ἄλλα ζῶα. μάχεται δὲ καὶ
 τοῖς ὄνυξι καὶ τοῖς κέντροις. τὰ δὲ κέντρα πάλιν φησὶν, ἐπει-
 δὴν ἐκτοξευθῆ, ἀναφύεσθαι. ἔστι δὲ πολλὰ ἐν τῇ Ἰνδικῇ. ἀπο-
 κτείνουσι δὲ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν ἐποχούμενοι ἄνθρωποι, κίκαϊθεν
 βάλλοντες. Περὶ τῶν Ἰνδῶν ὅτι δικαιοτάτοι· καὶ περὶ τῶν ἐθῶν 8
 καὶ νομίμων αὐτῶν. περὶ τοῦ ἱεροῦ χωρίου τοῦ ἐν τῇ οὐκινήτῳ,
 ὃ ἐπ' ὀνόματι τιμῶσιν ἡλίου καὶ σελήνης· ἐν ᾧ διὰ δεκαπέντε
 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Σαρδοῦς τίς παραγίνεται. καὶ ὅτι
 λέ ἡμέρας ὁ ἥλιος ψίχει ἐκείσε τοῦ ἐνιαυτοῦ, διὰ τὴν ἑορτήν,
 ἵνα μὴ ἀφλεκτοὶ αὐτὴν τελέσωσι, καὶ ὑποστρέψωσιν. Ὅτι βρον-
 τὰ καὶ ἀστραπαὶ καὶ ὑέτοι οὐκ εἰσὶν ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ἄνεμοι δὲ
 πολλοὶ, καὶ πρησιτῆρες πολλοί· καὶ ἀρπάξουσιν ὃ, τι ἂν λάβω-
 σιν. ὁ δὲ ἥλιος ἀνίσχων τὸ ἡμισυ τῆς ἡμέρας ψύχος ποιεῖ, τὸ δ'
 ἄλλο, λίαν ἀλεινὸν ἐν τοῖς πλείστοις τῶν τῆς Ἰνδικῆς τόπων.
 Ὅτι Ἰνδοὶ οὐχ ὑπὸ τοῦ ἡλίου εἰσὶ μέλανες, ἀλλὰ φύσει. εἶναι 9
 γὰρ φησὶν ἐν αὐτοῖς καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας λευκοτάτους πάν-
 των, εἰ καὶ ἐπ' ἔλαττον. ἰδεῖν δὲ καὶ αὐτόν τοιαύτας Ἰνδὰς
 δύο γυναῖκας καὶ πέντε ἄνδρας. Ὅτι πιστῶσαι τὰ περὶ τοῦ 10
 ἡλίου βουλόμενος, ὡς ἐν λέ ἡμέραις ἐν Ἰνδίᾳ ψύχει, λέγει
 ὅτι καὶ τὸ πῦρ ἐκ τῆς Αἴτνης ῥέον τὸν μέσον χώρον, ἅτε δι-
 καιῶν ἀνδρῶν ὄντα, οὐ φθείρει, φθειρόν τὰ ἄλλα. καὶ ἐν Ζα-
 κύνθῳ κρηνίδας ἰχθυοφόρους εἶναι ἐξ ὧν αἴρεται πίσσα. καὶ
 ἐν Νάξῳ κρηνήν, ἐξ ἧς οἶνος ἐνίοτε ῥεῖ καὶ μάλα ἡδύς. ἀλλὰ
 καὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ τὸ ὕδωρ ἐν ἀγγεῖῳ διαμείναν νυχθ-

ἡμερον, οἶνος ἰδιοςτος γίνεται. καὶ ὅτι πῦρ ἐστὶν ἐγγὺς Φασή-
 λιδος ἐν Λυκίᾳ ἀθάνατον, καὶ ὅτι αἰεὶ καίεται ἐπὶ πέτρας καὶ
 τύκτα καὶ ἡμέραν· καὶ ὕδατι μὲν οὐ σβέννυται, ἀλλὰ ἀναφλέ-
 γει, φορυτῶ δὲ σβέννυται. ὁμοίως καὶ ἐν Αἴττῃ καὶ Προύση
 11 διηρηκῶς ἀνάγεται πῦρ. Ὅτι ἐν μέσῃ τῇ Ἰνδικῇ ἀνθρώποι εἰσὶ
 μέλανες καὶ καλοῦνται Πυγμαῖοι, τοῖς ἄλλοις ὁμόγλωσσοι Ἰν-
 δοῖς. μικροὶ δὲ εἰσι λίαν· οἱ μακρότατοι αὐτῶν, πήχεων δύο·
 οἱ δὲ πλεῖστοι, ἐτός ἡμίσεος πήχεως. κόμην δὲ ἔχουσι μακροτά-
 την, μέχρι καὶ ἐπὶ τὰ γόνατα, καὶ ἐτι κατώτερον, καὶ πώγωνα
 μέγιστον πάντων ἀνθρώπων. ἐπειδὴν οἷν τὸν πώγωνα μέγαν
 φύσωσιν, οὐκέτι ἀμφιέννυται οὐδὲν ἱμάτιον, ἀλλὰ τὰς τρίχας,
 τὰς μὲν ἐκ τῆς κεφαλῆς, ὅπισθεν καθίσενται πολὺ κάτω τῶν
 γονάτων· τὰς δὲ ἐκ τοῦ πώγωνος, ἔμπροσθεν μέχρι ποδῶν ἔλκο-
 μένας. ἔπειτα περιπτυκασόμενοι τὰς τρίχας περὶ ἅπαν τὸ σῶμα,
 ζῶννυται, χρώμενοι αὐταῖς ἀντὶ ἱματίου. αἰδοῖον δὲ μέγα ἔχου-
 σιν, ὥστε ψαύειν τῶν σφυρῶν αὐτῶν, καὶ παχύ. αὐτοὶ δὲ σιμοί
 τε καὶ αἰσχροί. τὰ δὲ πρόβατα αὐτῶν, ὡς ἄρνες καὶ αἱ βόες καὶ
 οἱ ὄνοι, σχεδὸν ὅσον κριοῖ· καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν καὶ οἱ ἡμίονοι
 καὶ τὰ ἄλλα κτήνη πάντα, οὐδὲν μείζω κριοῶν. ἔπονται δὲ τῷ
 βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, τούτων τῶν Πυγμαίων ἄνδρες τρισχίλιοι,
 σφόδρα γὰρ εἰσι τοξόται. δικαιοῦτατοι δὲ εἰσι, καὶ νόμοις χρῶν-
 ται ὡς περ καὶ οἱ Ἰνδοί. λαγωούς δὲ καὶ ἀλώπεκας θηρεύουσιν, οὐ
 τοῖς κυσίν, ἀλλὰ κόραξι καὶ ἰκτίσι καὶ κορώναις καὶ ἀετοῖς. ὅτι
 λίμνη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, σταδίων ὀκτακοσίων ἢ περίμετρος, ἐν
 ἣ ἀνέμου μὴ πνέοντος ἐπάνω τῆς λίμνης, ἔλαιον ὡς τὸ ἡμέ-
 τερον ἐφίσταται. καὶ πλοιαρίους πλέοντες δι' αὐτῆς, ἐκ μέσης
 αὐτῆς σκαφίοις τοῦ ἐλαίου ἀπαρύνονται καὶ χρῶνται. χρῶνται
 δὲ καὶ σῆσάμφ. ἔχει δὲ ἡ λίμνη καὶ ἰχθύας. καὶ τῷ καρύνῳ
 δὲ χρῶνται. κρεῖσσον δὲ τὸ λιμναῖον. ἔστι δὲ αὐτόθι ἄργυρος
 12 πολὺς, καὶ ἀργύρεα μέταλλα, οὐ βαθέα, ἀλλὰ βαθύτερα εἶναι
 τῷ Πακτωλῷ ποταμῷ· ἀλλ' ὄρη πολλὰ καὶ μεγάλα, ἐν οἷς
 οἰκοῦσι γρύπες, ὄρνεα τετράποδα, μέγεθος ὅσον λύκος· σκέλη

καὶ ὄνυχες, οἷάπερ λέων. τὰ ἐν τῷ ἄλλῳ σώματι περὰ, μέλανα, ἐρυθρὰ δὲ τὰ ἐν τῷ στήθει. δι' αὐτοὺς δὲ ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι χρυσὸς πολὺς ὢν, γίνεται δυσπρόσιτος. Ὅτι τὰ πρόβατα τῶν 13 Ἰνδῶν καὶ αἱ αἴγες, μίζους ὄνων εἰσὶ, καὶ τίκτουσιν ἀνιτέσσαρα καὶ ἕξ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. ἔχουσι δὲ οὐράς μεγάλας διὰ τῶν τοκάδων ἀποτέμνουσιν, ἵνα δύνωνται ὀχευέσθαι. Ἦς δὲ οὔτε ἡμέρος οὔτε ἄγριος ἐστὶν ἐν τῇ Ἰνδικῇ. οἱ δὲ φοίνικες οἱ ἐν Ἰνδοῖς καὶ οἱ τούτων βάλανοι, τριπλάσιοι τῶν ἐν Βαβυλωνί. καὶ ποταμόν φησιν ἐκ πέτρας ῥέοντα μέλι. Πολλὰ δὲ λέ- 14 γει περὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτῶν καὶ τῆς περὶ τὸν σφῶν βασιλεία εὐνοίας, καὶ τῆς τοῦ θανάτου καταφρονήσεως. λέγει δὲ ὅτι πηγὴ ἐστὶ, καὶ ἐπειδὴν τις ἀρύσῃ τὸ ὕδωρ αὐτῆς, πίνηται ὡσπερ τυρὸς. τούτου οὖν τοῦ πηκτοῦ ὅσον τρεῖς ὀβολοὺς ἐν τρίψας δῶς ἐν ὕδατι πιεῖν, ἐξαγγέλλει πάντα ὅσα ἐπραξε παραφρονεῖ γὰρ καὶ μαινεται ταύτην τὴν ἡμέραν. χράται δὲ αὐτῷ ὁ βασιλεὺς ἐφ' ὧν κατηγορουμένων τάληθές εὐρεῖν ἐδελήσῃ. κῶν μὲν ἐξείπη, προστάσσεται ἀποκατερῆσαι. ἂν δὲ μῆδεν ἐλεγχθῆ, ἀφίεται. Ὅτι φησὶν ὡς Ἰνδῶν οὐδεὶς 15 κεφαλαγεῖ, οὐδὲ ὀφθαλμιᾶ, οὐδὲ ὀδονταλγεῖ, οὐδὲ ἐλκοῦται τὸ στόμα, οὐδὲ σηπεδόνα οὐδεμίαν ἴσχει. ἡ δὲ ζωὴ αὐτῶν, ρκ' καὶ λ', καὶ ν', καὶ σ', οἱ τὰ πλεῖστα βιοῦντες. Ἔστιν ὄφις σπι- 16 θυμιαῖος ἐν αὐτοῖς, τὸ δὲ εἶδος αὐτοῦ ὡς ἡ καλλίστη πορφύρα· ἡ δὲ κεφαλὴ, λευκοτάτη· ὀδόντας δὲ οὐδ' ὅλως ἔχει. θηρεύεται ἐκ τῶν καυματωδιστάτων ὀρέων, ὅθεν ἡ Σαρδῶ ὀρύσσεται. οὗτος δάκνει μὲν οὐ, ὅτου δ' ἂν κατεμέσῃ, τοῦτο τὸ χωρίον πάντως σήπεται. ποιεῖ δὲ φάρμακον διττόν, ἀπὸ τῆς οὐρᾶς κρεμάμενος, ἠλεκτροειδὲς καὶ μέλαν. καὶ τὸ μὲν, ζῶντος ἀπορῆε· τὸ δὲ μέλαν, θανόντος. καὶ τὸ μὲν, ὅσον σήσαμον διδόμενον, ὃ ζῶντος ἐρῆυσεν, αὐτίκα φθείρει, τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ πίνοντος, διὰ τῶν ῥινῶν ἀπορῆεύσαντος· τὸ δὲ ἄλλο διδόμενον, εἰς φθίσιν ἀπάγει, καὶ δι' ἐνιαυτοῦ μόλις διόλλυσιν. Καὶ ὄργανον, φησὶν, ἐπικαλούμενον δίκαιρον, ὅπερ Ἑλληνιστὶ 17 δίκαιον σημαίνει· τὸ μέγεθος, ὅσον πέρδικος ὠόν· τοῦτο τὸν ἀπόπατον κατορῶσει, ἵνα μὴ εὐρεθῆ. εὐρισκόμενος δὲ, ἂν πο-

- θῆ αὐτοῦ ὅσον σησάμου, ἔωθεν ὕπνος ἐπιλαμβάνει· καὶ καθύδει, μηδὲν αἰσθανόμενος· καὶ δύνοντας τοῦ ἡλίου τελευτᾷ.
- 18 Καὶ ξύλον ἐστὶ πάρηβον καλούμενον, τὸ μέγεθος ὅσον ἐλαιᾶ· ἐν τοῖς βασιλείοις μόνον εὐρίσκεται κήποις. οὔτε ἄνθος φέρει, οὔτε καρπὸν· δεκαπέντε δὲ μόνας ῥίζας ἔχει, καὶ ταύτας παχείας κατὰ γῆς. ἐστὶ δὲ τὸ πάχος αὐτῆς ὅσον βραχίων, τὸ λεπτότατον αὐτῆς ἢ ῥίζα, ὅσον σπιθάμη. λαμβανομένη, οὐ ἂν προσαχθῆ, ἅπαντα ἔλκει πρὸς ἑαυτήν, χρυσὸν, ἄργυρον, χαλκόν, λίθους· καὶ τᾶλλα πάντα, πλὴν ἤλεκτρον. εἰ δὲ ὅσον πήχεως ἢ ῥίζα ληφθῆ, ἔλκει καὶ ἄρνας καὶ ὄρνεα. ταύτη γὰρ καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων θηρεύουσι. καὶ ἔαν βούλη καὶ ὕδωρ πῆξαι ὅσον χόα, τῆς ῥίζης ἐμβαλὼν ὅσον ὀβολόν, πῆξαι αὐτό· καὶ ἔαν οἶνον, ὡσαύτως. καὶ ἔξεις τῇ χειρὶ αὐτόν, ὡσπερ κηρόν. τῇ δὲ ὑστεραία διαχεῖται. δίδεται δὲ κοιλιακοῖς βοήθημα.
- 19 Ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς διαβρέων διὰ τῆς Ἰνδικῆς, οὐ μέγας μὲν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ δύο σταδίους τὸ εὖρος· ὄνομα δὲ τῷ ποταμῷ, Ἰνδιστὶ μὲν Ἰταρχος, Ἑλληνιστὶ δὲ, Φέρον πάντα τὰ ἀγαθὰ. οὗτος τοῦ ἐνιαυτοῦ ἅ ἡμέρας ἤλεκτρον καταρρέει· φησὶ γὰρ ἐν τοῖς ὄρεσι δένδρα εἶναι ὑπερέχοντα τοῦ ὕδατος· (ὕδατι γὰρ ῥεῖται τὰ ὄρη) εἴτε ὥρα ἐστὶν ὅτε δάκρυα φέρει, ὡσπερ ἀμυγδαλῆ, ἢ πίτυς, ἢ ἄλλο τι δένδρον. μάλιστα δὲ εἰς ἅ ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ. εἴτε ἀποπίπτει τὰ δάκρυα ταῦτα εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ πήγνυται. τῷ δένδρῳ δὲ τούτῳ ὄνομά ἐστιν Ἰνδιστὶ σιπταχόρα. Ἑλληνιστὶ σημαίνει, γλυκὺ, ἢ θύ. κἀκεῖθεν οἱ Ἰνδοὶ συλλέγουσι τὸ ἤλεκτρον. φέρειν δὲ καὶ καρπὸν τὰ δένδρα βότρως, ὡσπερ ἀμπελος. ἔχειν δὲ τὰς ῥαῖνας ὡσπερ κάρου
- 20 τὰ Ποντικά. Ἐν τοῖςδε τοῖς ὄρεσι φησὶν ἀνθρώπους βιοτεύειν κυνὸς ἔχοντας κεφαλὴν. ἐσθῆτας δὲ φοροῦσιν ἐκ τῶν ἀγρίων θηρίων. φωνὴν δὲ διαλέγονται οὐδεμίαν, ἀλλ' ὠροῦνται ὡσπερ κύνες, καὶ οὕτως συνᾶσιν αὐτῶν τὴν φωνήν. ὀδόντας δὲ μέζους ἔχουσι κυνὸς, καὶ τοὺς ὄνυχας ὁμοίως κυνῶν, μακροτέρους δὲ καὶ στοργγυλωτέρους· οἰκῶσιν δὲ ἐν τοῖς ὄρεσι, μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ· μέλανες δὲ εἰσι καὶ δίκαιοι κύνες, ὡσπερ καὶ οἱ ἄλλοι Ἰνδοὶ οἷς ἐπιμίγνυται. καὶ συνᾶσι μὲν τὰ παρ' ἐκεί-

νων λεγόμενα, αὐτοὶ δὲ οὐ δύνανται διαλέγεσθαι, ἀλλὰ τῇ ὠρυγῇ καὶ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς δακτύλοις σημαίνουσιν, ὡς περ οἱ κωφοὶ καὶ ἄλαλοι. ἢ ἔσθησις γὰρ αὐτῶν κρέη ὠμά. καλοῦνται δὲ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν Καλύστριοι, ὅπερ ἔστιν Ἑλληνιστὶ Κυνοκέφαλοι· τὸ δὲ ἔθνος ἔστιν ἕως δώδεκα μυριάδων. Παρὰ δὲ 21 τὰς πηγὰς τούτου τοῦ ποταμοῦ ἐστὶ πεφυκὸς ἄνθος πορφυροῦν· ἐξ οὗ πορφύρα βάπτεται οὐδὲν ἥτιον τῆς Ἑλληνικῆς· ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐανθεστέρα. ὅτι αὐτόθι ἐστὶ γινόμενα θηρία τὸ μέγεθος ὅσον κύνθαρος, ἐρυθρὰ ὡς περ κιννάβαρι. πόδας δὲ ἔχει μακροὺς σφόδρα. μαλακὸν δὲ ἔστιν ὡς περ σκώληξ· καὶ γίνεταί ταῦτα ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν τὸ ἤλεκτρον φερόντων· καὶ τὸν καρπὸν κατεσθίει αὐτῶν καὶ διαφθείρει, ὡς περ ἐν τοῖς Ἑλλήσιν οἱ φθεῖρες τὰς ἀμπέλους. ταῦτα οὖν τὰ θηρία τριβόντες οἱ Ἰνδοὶ, βάπτουσι τὰς φοινικίδας καὶ τοὺς χιτῶνας, καὶ ἄλλα ὅ, τι ἂν βούλωνται· καὶ εἰσι βέλτιω τῶν παρὰ Πέρσαις βαμμάτων. Ὅτι οἱ Κυνοκέφαλοι οἰκοῦντες ἐν τοῖς ὄρεσιν, 22 οὐκ ἐργάζονται, ἀπὸ θήρας δὲ ζῶσιν· ὅταν δὲ ἀποκτείνωσιν αὐτὰ, ὀπτῶσι πρὸς τὸν ἥλιον· τρέφουσι δὲ καὶ πρόβατα πολλὰ, καὶ αἴγας, καὶ ὄνους· πίνουσι δὲ γάλα καὶ ὀξύγαλα τῶν προβάτων· ἐσθίουσι δὲ καὶ τὸν καρπὸν τῆς σιπταχόρου, ἀφ' οὗ τὸ ἤλεκτρον· γλυκὺς γάρ· καὶ ξηραίνοντες αὐτούς, σπυρίδας συρρίπτουσι, ὡς περ ἐν τοῖς Ἑλλήσιν τὴν ἀσταφίδα· οἱ δὲ Κυνοκέφαλοι σχεδὶαν ποιησάμενοι, καὶ ἐπιθέντες, ἀπάγουσι φόρτον τούτου· καὶ τῆς πορφύρας τὸ ἄνθος καθαρὸν ποιήσαντες, καὶ τοῦ ἤλεκτρον ἕ' καὶ σ' τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ· καὶ ὅτω τὸ φοινίκιον βάπτεται τοῦ φαρμάκου, ἕτερα τσαῦτα· καὶ ἤλεκτρον χίλια τάλαντα ἀπάγουσι κατ' ἐνιαυτὸν τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ· καὶ ἕτερα δὲ κατάγοντες πωλοῦσι τοῖς Ἰνδοῖς, πρὸς ἄρτους καὶ ἄλφита καὶ ξύλινα ἱμάτια· πωλοῦσι δὲ καὶ ξίφη, οἷς χρῶνται πρὸς τὴν τῶν θηρίων ἄγρην, καὶ τόξα καὶ ἀκόντια· πάνυ γὰρ καὶ δεινοὶ εἰσιν ἀκοντίζειν καὶ τοξεύειν· ἀπολέμητοι δ' εἰσὶ, διὰ τὸ οἰκεῖν αὐτούς ὄρεα ἄβατα καὶ ὑψηλά· δίδωσι δὲ αὐτοῖς διὰ πέμπτου ἔτους δῶρα ὁ βασιλεὺς, λ' μὲν, μυριάδας τόξων, καὶ ἀκοντίων τσαυτάς, πελτῶν δὲ, δῶδεκα· καὶ ξίφη δὲ πεν-

23 τακισμύρια. Τούτοις τοῖς Κυνοκεφάλοις οὐκ εἰσὶν οἰκίαι, ἀλλ' ἐν σπηλαιοῖς διαιτῶνται. Θηρεύουσι δὲ τὰ θηρία, τοξεύοντες καὶ ἀκοντίζοντες, καὶ διώκοντες καταλαμβάνουσι· ταχὺ γὰρ τρέχουσι. λούονται δὲ αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἅπαξ τοῦ μηνός, ὅταν τὰ καταμήνια αὐταῖς ἔλθῃ, ἄλλοτε δ' οὐ. οἱ δὲ ἄνδρες οὐ λούονται μὲν, τὰς δὲ χεῖρας ἀπονίζονται. ἐλαίῳ δὲ χρίονται τρις τοῦ μηνός, τῷ ἀπὸ τοῦ γάλακτος γινομένῳ, καὶ ἐκτρίβονται δέσμασι. τὴν δὲ ἐσθῆτα ἔχουσι οὐ δασεῖαν, ἀλλὰ ψιλῶν τῶν μασθλημάτων, ὡς λεπτοτάτων, καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν. οἱ δὲ πλουσιώτατοι αὐτῶν λινᾷ φοροῦσιν· οὔτοι δ' εἰσὶν ὀλίγοι. κλίνας δὲ αὐτοῖς οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ στιβάδας ποιοῦνται. οὗτος δ' αὐτῶν πλουσιώτατος νομίζεται εἶναι, ᾧ ἂν πλείστα πρόβατα ἦ· ἡ δὲ ἄλλη οὐσία, παραπλησία. οὐράν δὲ ἔχουσι πάντες, καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὑπερ τῶν ἰσχυῶν, οἷαν περ κύνων· μείζονα δὲ καὶ δασυτέραν. καὶ μίσγονται ταῖς γυναιξὶ τετραποδιστὶ, ὥσπερ οἱ κύνες· ἄλλως δὲ μιγῆναι, αὐτοῖς ἐστὶν αἰσχροῦν. δίκαιοι δὲ εἰσι καὶ μακροβιῶτατοι πάντων ἰσχυρῶν.

24 ζῶσι γὰρ ἔτη ρ' καὶ ο', ἔνιοι δὲ αὐτῶν καὶ σ'. Ἐπὲρ δὲ τούτους, ἐτέρους φασὶ βιοτεῦειν, ἄνω τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ· οὔτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι, μέλανες μὲν εἰσιν, ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι Ἴνδοί· ἐργάζονται δὲ οὐδέν, οὐδὲ ἐσθίουσι σίτον, οὐδὲ πίνουσι ὕδωρ. πρόβατα δὲ πολλὰ τρέφουσι, καὶ βοῦς καὶ αἴγας καὶ οἴς· πίνουσι δὲ τὸ γάλα, ἄλλο δὲ οὐδέν. ὅταν δὲ γένηται τιτὶ αὐτῶν παιδίον, οὐ τέτρηται τὴν πυγῆν, οὐδὲ ἀποπατεῖ· ἀλλὰ τὰ μὲν ἰσχυία ἔχει, τὸ δὲ τρηῖμα συμπέφυκε· διὸ ἀποπατοῦσι μὲν οὐ, οὐρεῖν δὲ ὥσπερ τυρόν αὐτούς φησιν οὐ πάνυ παχύν, ἀλλὰ θολερόν· ἐπὶν δὲ πρῶτ' πίωσι τοῦ γάλακτος, καὶ εἰς μέσον ἡμέρας αὐθις πίνοντες, ῥίζαν φασὶ παρ' αὐτοῖς εἶναι γλυκεῖαν, ἣτις οὐκ ἔᾶ τὸ γάλα πήγνυσθαι ἐν τῇ κοιλίᾳ. ταύτην οὖν τρογόντες εἰς ἐσπέραν ἔμετον ποιοῦνται, καὶ ἐξεμοῦσιν ἅπαντι

25 εὐκόλως. Ὅτι εἰσὶν ὄνοι ἄγριοι ἐν τοῖς Ἴνδοῖς, ἴσοι ἵπποις, καὶ μείζους· λευκοὶ δὲ εἰσι τὸ σῶμα, τὴν κεφαλὴν πορφυροῖ, καὶ ὀφθαλμοὺς ἔχουσι κυανέους. κέρας δὲ ἔχουσι ἐν τῷ μετώπῳ, ἐνὸς πήχεως τὸ μέγεθος. τοῦ γὰρ τοιοῦτου κέρατος τὸ ῥιτίσμα

δίδεται ἐν ποτῶ· καὶ ἔστι φυλακτῆριον θανασίμων φαρμάκων·
 καὶ ἔστι τὸ μὲν κάτω τοῦ κέρατος, ὅσον ἐπὶ δύο παλαισιὰς
 πρὸς τὸ μέτωπον, πάνυ λευκὸν· τὸ δὲ ἐπάνω ὀξύ ἐστι τοῦ
 κέρατος· τοῦτο δὲ φοινικοῦν ἐστίν, ἐρυθρὸν πάνυ· τὸ δὲ ἄλλο
 τὸ ἐν τῷ μέσῳ, μέλαν· ἐκ τούτων οἱ πιόντες (κατασκευάζουσι
 γὰρ ἐκπόματα) σπασμῶ, φασίν, οὐ λαμβάνονται, οὔτε τῇ
 ἱερᾷ νόσῳ· ἀλλ' οὐδὲ φαρμάκοις ἀλίσκονται, οὔτ' ἂν προπίωσιν,
 οὔτ' ἂν τῷ φαρμάκῳ ἐπιπίωσιν ἢ ἴνον ἢ ὕδωρ, ἢ ἄλλο τι ἐκ τῶν
 ἐκπομάτων· οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ὄνοι καὶ ἡμεροὶ καὶ ἄγριοι, καὶ
 τὰ ἄλλα μώνυχα θηρία πάντα ἀστραγάλους οὐκ ἔχουσι, οὐδὲ
 χολῆν ἐπὶ τοῦ ἥπατος· οὔτοι ἐὲ καὶ ἀστράγαλον καὶ χολῆν
 ἐπὶ τοῦ ἥπατος ἔχουσι· τὸν δὲ ἰστράγαλον, κάλλιστον ὧν ἐγὼ
 ἰώρακα, οἷόν περ βοῶς καὶ τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος· βαρῦς δ'
 ὡς μόλιβδος· τὴν δὲ χροῖαν, ὡς περ κιννάβουρι, καὶ διὰ βράθους·
 ταχύτατον δὲ ἐστὶ τὸ ζῶον τοῦτο καὶ ἀλκιμώτατον· οὐδὲν δὲ
 οὔτε ἵππος, οὔτε ἄλλο τι διωκόμενον καταλαμβάνει· ὕρχεται δὲ
 τρέχον βραδύτερον· ὅσον δ' ἂν πλέονα χρόνον τρέχη, ἐντεινε-
 ται δαιμονίως, καὶ μᾶλλον καὶ θῦσσον τρέχει· Ἄλλως μὲν οὖν 26
 ἀθήρατόν ἐστι τὸ ζῶον τοῦτο· ὅταν δὲ τὰ τέκνα μικρὰ ὄντα
 περιάγωσιν ἐπὶ τὴν βοτάνην, καὶ ὑπὸ ἵππειας πολλῆς περι-
 ληφθῶσιν, οὐ βούλονται φεύγειν καταλιπόντες τοὺς παύλους,
 ἀλλὰ μάχονται καὶ κέρασι καὶ λακτίσμασι καὶ δῆγμασι, καὶ
 πολλοὺς καὶ ἵππους καὶ ἄνδρας ἀπολλύουσιν· ἀλίσκονται δὲ καὶ
 αὐτοὶ, τοξευόμενοι καὶ ἄκοντιζόμενοι· ζῶντας γὰρ οὐκ ἂν λά-
 βους· τὰ δὲ κρέα, διὰ τὴν πικρότητα, ἄβρωτά ἐστιν· θηρεύε-
 ται δὲ τῶν κεράτων καὶ τῶν ἀστραγάλων ἕνεκεν· Ὅτι ἐν τῷ 27
 ποταμῷ τῶν Ἰνδῶν σκώληξ γίνεται, τὸ μὲν εἶδος, οἷόν περ ἐν
 ταῖς συκαῖς εἴωθε γίνεσθαι, τὸ δὲ μήκος, πήχεων ἑπτὰ· καὶ
 μείζους δὲ καὶ ἐλάττους· τὸ δὲ πάχος δεκαετέα παῖδα μόλις
 φασὶ ταῖς χερσὶ περιλαβεῖν· ἔχουσι δὲ ὀδόντας δύο, ἓνα ἄνω,
 καὶ ἓνα κάτω· καὶ ὅ, τι ἂν λάβωσι τοῖς ὀδοῦσι, κατεσθίουσι·
 καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐν τῇ ἰλύϊ τοῦ ποταμοῦ διαιτῶνται, τῇ
 δὲ νυκτὶ ἐξέρχονται· καὶ τούτων ὅς ἂν ἐντύχη τινὶ ἐν τῇ γῆ
 βοῦ ἢ καμήλῳ, καὶ δάκῃ, συλλαβῶν ἔλκει εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ

πάντα κατεσθίει, πλήν τῆς κοιλίας. ἀγρεύεται δὲ ἀγκίστρον
 μεγάλο, ἔριφον ἢ ἄρνα ἐνθυσάντων τῷ ἀγκίστρον, καὶ ἀλύσει
 σιδηραῖς ἐναρμολύσαντων. ἀγρεύσαντες δὲ, τριάκοντα ἡμέρας κρε-
 μῆσιν αὐτὸν, καὶ ἀγγεῖα ὑποτιθέουσι· καὶ ῥεῖ ἐξ αὐτοῦ ὅσον
 δέκα κοτύλας Ἀττικᾶς τὸ πλῆθος. ὅταν δὲ παρέλθωσιν αἱ
 τριάκοντα ἡμέραι, ἀπορρίπτουσι τὸν ἀκώληκα, καὶ τὸ ἔλαιον
 ἀσφαλίσάμενοι, ἄγουσι τῷ βασιλεῖ μόνω τῶν Ἰνδῶν· ἄλλω δὲ
 οὐκ ἔξεστιν ἐξ αὐτοῦ ἔχειν. τοῦτο τὸ ἔλαιον ὡς πῦρ ἐφ' ᾧ
 ἂν ἐπιχυθῆ, ἀνάπτει καὶ καταφλέγει ξύλα καὶ ζῶα· καὶ ἄλ-
 28 λως οὐ σβέννυται εἰ μὴ πηλᾷ πολλῶν τε καὶ παχεῖ. Ὅτι ἐστὶ
 δένδρα ἐν Ἰνδοῖς ὑψηλὰ ὡς περ κέδρος ἢ κυπάριστος, τὰ δὲ
 φύλλα ὡς περ φοῖνιξ, ὀλίγον πλατύτερα. καὶ μασχαλίδας οὐκ
 ἔχει. ἀνθὲ δὲ ὡς περ ἡ ἄρσην δάφνη, καρπὸν δ' οὐκ ἔχει.
 ονομάζεται δὲ Ἰνδοῖσι μὲν, κάρπιον, Ἑλληνισὶ δὲ μυρορόδα.
 ἐστὶ δὲ σπάνια· ῥέουσι δὲ ἐξ αὐτῶν, ἐλαίου σταγόνες, οὓς ἔριφω
 ἀναψῶντες ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἀποπιέζουσιν εἰς ἀλαβάστρους λι-
 θίνους. ἐστὶ δὲ τὸ μὲν χρῶμα, ἀτρέμας ὑπέρουθρον καὶ ὑπόπαυν,
 ὅξει δὲ πάντων ἡδιστον. ὅξεν δὲ φασιν αὐτὸ καὶ ἐπὶ πέντε
 σταδίοις. μόνω δὲ βασιλεῖ κτητόν ἐστι τοῦτο καὶ τοῖς συγγε-
 νέσιν αὐτοῦ. ἔπεμψε δὲ ἐξ αὐτοῦ ὁ Ἰνδῶν τῷ Περσῶν βασι-
 λεῖ. καὶ φησιν ἰδεῖν αὐτὸ Κτησίας, καὶ ὀσφρανθῆναι ὁμοῦς
 29 οἴας οὔτε εἰπεῖν ἦν, οὔτε εἰκάσαι. Ὅτι τὸν τυρὸν καὶ τὸν
 οἶνον πάντων φησὶ γλυκύτερον, ὡς αὐτὸς (φησὶ) φαγῶν, δια-
 30 πείρας ἔμαθεν. Ὅτι κρήνη ἐν Ἰνδοῖς (φησὶν) ὅσον πέντε ὄρ-
 γυῶν ἢ περίμετρος, τετράγωνος δέ· ἐστὶ δὲ τὸ ὕδωρ ἐν πέτρῃ.
 βάθος δὲ εἶναι μέχρι τοῦ ὕδατος, τριῶν πηγῶν· τὸ δὲ καθ'
 ὕδατος, τριῶν ὄργυιῶν. λούονται δὲ ἐν αὐτῷ οἱ ἐπισημότατοι
 τῶν Ἰνδῶν, καὶ ἄνδρες καὶ παῖδες καὶ γυναῖκες. κολυμβῶσι δὲ,
 ἐπὶ πόδας ῥίπτοντες ἑαυτούς· ὅταν δὲ εἰσπηδῶσιν, ἐκβάλλει
 αὐτούς τὸ ὕδωρ ἄνω. οὐκ ἀνθρώπους δὲ μόνον ἀναρρίπτει, ἀλλὰ
 καὶ ἄλλο ὅ, τι ἂν ἢ ζῶον, ἐκρίπτει εἰς τὸ ξηρον, καὶ ζῶν καὶ τε-
 θνητός· καὶ ἀπλῶς, πάντα τὰ ἐμβαλλόμενα, πλὴν σιδίρου καὶ
 ἀργύρου καὶ χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ· ταῦτα δὲ δέχεται κάτω. ἐστὶ
 δὲ τὸ ὕδωρ πάνυ ψυχρὸν καὶ ἡδὺ πιεῖν· ψόφον δὲ παρέχει μέ-

γαν, ὡς περ ὕδωρ ζέον ἐκ λέβητος. καθάρσει δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο
 ἀλφρούς καὶ ψωριώντας. καλεῖται δὲ Ἰνδιετὶ βυλλάθη, Ἑλληνησὶ
 δὲ ἀφελίμη. Εἰσὶν ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς Ἰνδικαῖς, ὅπου ὁ κόλα- 31
 μος αὐτῶν φύεται, ἄνθρωποι, τὸ πλῆθος αὐτῶν ἄχει καὶ
 τριῶν κυριάδων. τούτων αἱ γυναῖκες ἄπαξ τέττονται ἐν τῷ βίῳ·
 καὶ τὰ τικτόμενα ὀδόντας ἔχει καὶ τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω πάντο
 καλοῦς. καὶ τὰς τρίγας τὰς τε ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τὰς ὀφρῦσι,
 πολυὰς ἔχει πάντα ἐκ γενετῆς, καὶ τὰ θῆλα καὶ τὰ ἄρθενα.
 μέχρι μὲν οὖν τριάκοντα ἐτῶν λευκὰς ἔχει ἕκαστος τῶν ἀνθρώ-
 πων ἐκείνων τὰς τρίγας δι' ὅλου τοῦ σώματος ἄρχονται δὲ
 ἐκεῖθεν μελαίνεσθαι· ἐξήκοντα δὲ ἐτῶν γενομένων, ἔστιν ἰδεῖν
 αὐτοὺς πάσας ἔχοντας μελαίνας. ἔχουσι δὲ οὗτοι οἱ ἄνθρωποι
 ἀνά ὀκτὼ δακτύλους ἐφ' ἑκατέρᾳ χειρὶ, ὡσαύτως ἀνά ὀκτὼ καὶ
 ἐπὶ τοῖς ποσὶ, καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὡσαύτως. εἰσὶ δὲ
 σφόδρα κολεμιστῆαι, καὶ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν ἐπόνται τοξόται
 τούτων πεντοκισχίλιοι καὶ ἀκοντιστῆαι. τὰ δὲ ὄρα φησὶ τηλι-
 καῦτα ἔχειν, ὥστε τοὺς βροχίονας αὐτῶν ὑπ' αὐτῶν καλύπτεσ-
 θαι μέχρι τῶν ἀγκυῶν, καὶ ὀπισθεν τὸν νῶτον ἅπαντα συγ-
 καλύπτειν. τὸ δὲ οὖς τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου θυγγώνει. Ἔστι 32
 δὲ ἐν Αἰθιοπία ζῶον λεγόμενον Κροκόττας, κοινῶς δὲ κυνόλυ-
 κος· ἔστι δὲ τῇ δυνάμει θαυμαστόν· τοῦτο δὲ φασὶν ἀνθρωπί-
 νην μιμῆσθαι φωνὴν καὶ διὰ νυκτὸς καλεῖν ἐξ ὀνοματος τοὺς
 ἀνθρώπους, ὡς ἐπ' ἀνθρώπου φωνῇ προσιόντας. οἱ δὲ ἀθρόως
 ἐπιπίπτοντες καθεσθίουσιν. ἔχει δὲ τὸ θηρίον ἀλκὴν λέοντος,
 ταχύτητα ἵππου, ῥώμην ταύρου, σιδήρου δὲ ὑπέικον. ἐν
 Εὐβοίᾳ δὲ τῇ Χαλκιδικῇ τὰ πρόβατα τοῦ ἐκεῖσε τόπου οὐκ
 ἔχει χολήν· ἀλλὰ τὰ κρέη αὐτῶν πάνυ εἰσὶ πικρὰ, ὡς οὐδὲ
 κύνες ἐσθίουσιν αὐτά. φησὶ γὰρ ἐπέκεινα τῶν Μαυρουσιῶν
 πυλῶν ἕεσθαι μὲν τοῦ θέρους τὸν ἐκεῖσε τόπον, χειμῶνος δὲ
 φλέγεσθαι. ἐν τῇ Κυανίων χώρᾳ κρήνην εἶναι φησὶ ἐλαίου
 ἀλλ' οὐκ ὕδατος ῥεῦμα ἔχουσαν· καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἔποικοι τὴν
 χοεῖαν ἀναπληροῦσιν εἰς τροφὰς παντοίας. ἐν τῇ νήσῳ τῇ
 λεγομένῃ Μετάδριδα ἔστι κρήνη οὐκ ὀλίγον διεσθηκυῖα τῆς
 θαλάσσης, καὶ ποιεῖ ἄμπωτιν διὰ μέσης νυκτὸς πάνυ σφοδρῶν

καὶ ἀποφθίπτει ἐχθρίας πολλοὺς ἐν τῇ χέρσῳ, ὥστε μὴ δύνασθαι τοὺς ἐκεῖθεν οἰκοῦντας συλλέγειν αὐτοὺς, ἀλλ' εἶν τὰ 33 πλεῖστα καὶ ὄζειν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Ταῦτα δὲ γράφων καὶ μυθολογῶν Κτησίας, λέγει τὴν ἀληθέστατα γράφειν, ἐπάγων ὡς τὰ μὲν αὐτὸς ἰδὼν γράφει, τὰ δὲ παρ' αὐτῶν μαθὼν τῶν εἰδόντων. πολλὰ δὲ τούτων καὶ ἄλλα θαυμασιώτερα παραλιπεῖν, διὰ τὸ μὴ δόξαι τοῖς μὴ ταῦτα θεασαμένοις, ἄπιστα συγγραφειν.

V.

ANNOTATIONES

ad

CTESIAE INDICC. EXCERPTT.

Cod. Mon. (*sine numero adjecto*) est Codex Monacensis 287 chartaceus saeculi XV, ab Hoeschelio negligenter inspectus, accuratius collatus a Werfero.

Cod. Mon. 30. est Codex Monacensis Nro. 30 chartaceus eodem, ut videtur tempore, quo ille conscriptus, accurate collatus a Werfero.

CAP. I.

ἀνεγνωσθη δὲ αὐτοῦ καὶ τὰ Ἰνδικὰ, ἐν ἐνὶ βιβλίῳ] Re-
tinui verba Photii, quae jam in edit. Stephan. ita mutata re-
peries: Κτησίῳ τὰ Ἰνδικὰ, ἐν ε. β. In Cod. Monacensi
287 talis praefixus est titulus: Διηγήματα Κτησίῳ Κνιδίου
περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένη θαναμάτων. — Mox Cod. Vat. ἐν βιβλίῳ.

λέγει περὶ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, τὸ μὲν στενὸν αὐτοῦ, εὖρος
τεσσαράκοντα σταδίων εἶναι, τὸ δὲ πλατύτατον καὶ διακοσίων]
Cod. Mon. 30: το εὖρος· qui huc facit Arriani locus Expedi-
t. Alex. V, 4 §. 2 *) eum jam attulit Largerius; dissentit au-
tem in eo Arrianus, quod XL stadia, quā angustissimus, C,
quā latissimus sit, Indum occupare, ex Ctesia ipso nobis pro-
didit. Cum Ctesia convenit Philostrato Vit. Apoll. II, 18: τὸν
μὲν δὲ Ἰνδὸν ὡς ἐπεραιώθησαν, σταδίου μάλιστα τεσσαρά-
κοντα· τὸ γὰρ πλοῦμον αὐτοῦ τοσοῦτον; ubi conf. Olear.
Indum, excepto Gange, omnium et Europae et Asiae flumi-
num esse maximum, e Strabone discimus XV, p. 1027 C.
cui suffragantur et Curtius, et Mela, cum alii ipsum Indum
magnitudine reliquos antecedere pronuntiauerint; vid. Davis.
ad Ciceron. d. Nat. Deor. II, 52 pag. 427. Et sane poterat
vel Arrianus non satis recte inspexisse Ctesiam, vel, quod
verisimilius, ab Photio, aut ab ejusdem librariis in textu er-
ratum, quem tamen sponte mutare non ausus sum, modo
Ctesiae sua constet integritas ac fides. Nam Mannertus (Geo-
graph. d. Griech. u. Röm. V, 1. p. 74 seqq.) pro more hic
ausam repetiit in Ctesiam invehendi, quippe nimis amplifi-

*) Vid. Fragm. Ind. 1, ibique notata.

cantem atque exornantem eas res, quas audiendo acceperit; cum quidem ne XX quidem stadiorum latitudinem Indo esse probabile sit

πλατύτατον] ex Vat. et H. St. Vulgo apud Hoesch. πλατύτερον.

ὅτι πλείους σχεδὸν συμπάντων ἀνθρώπων] Quae ipsa minime vera habet Largerius. At veteres jam ita statuissent, ut, si Ctesiae objurgare velis, idem in Herodotum et Strabonem cadat necesse sit, statim videbimus. Ita enim Herodotus III, 94: Ἰνδῶν δὲ πλεῖστος τε πολλῶ πλεῖστόν ἐστι πάντων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ἀνθρώπων. de quo loco conf. Mannert. Geogr. V, 1, pag. 4. Strabo II, pag. 192 A: πρώτη δ' ἐστὶ τούτων ἡ Ἰνδική, ἔθνος μέγιστον τῶν πάντων καὶ εὐδαιμονέστατον. Conf. praeterea Herodot. III, 98, ubi πολλὰ ἔθνη Ἰνδῶν esse affirmat, affirmante postea et Megasthene et Arriano Indic. VII, 1. Fr. Schlegel. Ueber die Weisheit der Inder. pag. 177. Caeterum huc fortasse pertinent, quae leguntur apud Arrianum Ind. 3: Κτησίας δὲ ὁ Κνίδιος τὴν Ἰνδικὴν γῆν ἴσην τῇ ἄλλῃ Ἀσίᾳ λέγει, οὐδὲν λέγων. et apud Strabonem XV, p. 1011 A: Κτησίου μὲν οὖν ἐλάττω τῆς ἄλλης Ἀσίας τὴν Ἰνδικὴν λέγοντος. Philostrat. V. Apollon. VI, 1, pag. 228: μέγεθος μὲν οὖν οὐκ ἄξια (sc. ἡ Αἰθιοπία) παραβεβλήσθαι πρὸς Ἰνδοὺς ἢδε ἡ χώρα, μηδ' ἄλλη μηδεμία, ὅσοι κατ' ἀνθρώπους ὀνομασται ἤπειροι. Add. Diodor. Sic. II, 351.

περὶ τοῦ σκώληκος] Conf. infra §. 27, unde profecit Aelianus H. Ah. V, 3.

ἐν αὐτῶ γίνεται] ἐν αὐτῶ i. e. ἐν τῷ Ἰνδῶ, quod ex Aeliani verbis clarius patet.

περὶ τοῦ μὲν οἰκεῖν ἐπέκεινα αὐτῶν ἀνθρώπους] Quae constans fuit veterum opinio. Herodotus III, 98: πρῶτοι πρὸς ἡῶ καὶ ἡλίου ἀνατολὰς οἰκέουσι ἀνθρώπων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰνδοί. Add. ibid. 105. Conf. tamen Strabonem. II, p. 192 A: πρώτη δ' ἐστὶ τούτων ἡ Ἰνδική — τελευταίων πρὸς τὴν ἑῶν θάλατταν καὶ τὴν νοτιάν τῆς Ἀτλαντικῆς.

οὐκ εἶσι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ περὶζεται ἡ Ἰνδική; Mon. liber 30; οὐκ εἶσι. Miratur Largaxius, qui Valckenario in mentem potuerit venire ἕσται pro ἕσει hic esse legendum. Quo certe ignorantiam atque imperitiam linguae Graecae quam maxime declaravit. Vid. Herodot. I, 193, III, 10 ibique Valcken. Adscribam quosdam Arriani locos: Ind. VI, 4: ἕσται δὲ ἡ Ἰνδῶν γῆ τὸ θέρος· et 5: ἕσται δὲ τοῦ θέρους καὶ τὰ πῆδια τῶν Ἰνδῶν. Expedi. Alex. VII, 7, 9: οὐ γὰρ ἕσται τὸ πολὺ ἡ γῆ αὐτῆ ἀπὸ οὐρανοῦ. Strab. XV, p. 1013 B. ἕσθαι — τὰ ὄρη φησι. 1014 A: φησι ἕσθαι τὰ πῆδια Aelian. H. Anim. XV, 7: ἕσται Ἰνδῶν γῆ μέλει ὑγρῶν. Philostrat. V, Apoll. II, 19: τὴν γὰρ χεῖραν αὐτοῖς δάμα ἕσθαι. Quae tamen contra codicum et editionum consensum me non movere potuerunt, ut Valckenaerianam lectionem alioquin elegantem reciperem.

Quod vero ad rem ipsam attinet, magna in hisce veterum dissensio. Copiosam disputationem apud Strabonem legas, XV, p. 1012 — 1015 varias doctorum virorum sententias proferentem. E quibus hunc in modum statuerat Eratosthenes (p. 1012 A): βρέχεται τοῖς χειμῶνι οὐμβροῖς ἡ Ἰνδική καὶ λιμνάζει τὰ πῆδια· et (p. 1015 D et 1016) A: οὐδὲν γὰρ ἔτος εὐρίσκεισθαι πρὸς ἀμφοτέρους καιροὺς ἄνομβρον. Contra docuerat Aristobulus: μόνα καὶ ἕσθαι καὶ νίφεισθαι τὰ ὄρη καὶ τὰς ὑπὸρειάς· τὰ πῆδια δὲ καὶ οὐμβρον ὁμοίως ἀπηλλύθαι καὶ νιφετῶν ἐπικλύεσθαι δὲ μόνον κατὰ τὰς ἀναβάσεις τῶν ποταμῶν· (p. 10, 13 B. coll. 1015 A. B.) νίφεισθαι μὲν οὖν τὰ ὄρη κατὰ χειμῶνα· τοῦ δὲ ἔαρος ἀρχομένου καὶ τοὺς οὐμβροὺς ἐνάργεσθαι καὶ αἰεὶ καὶ μᾶλλον λαμβάνειν ἐπίδοσιν — ἐκ τε δὴ τῶν χιόνων καὶ τῶν ὑετῶν πληρουμένους ποτίζειν τὰ πῆδια κ. τ. λ. Quocum eodem in quibusdam consentiens, in eo tamen dissentiens Nearchus contenderat: ἕσθαι τὰ πῆδια θέρους, χειμῶνος δ' ἄνομβρα εἶναι. (p. 1014 A.) Etiam Arrianus Ind. VI, 4 multos imbres, in montibus praesertim, decidere ait; qui ipsi fluminum vim augeant. Crebras pluvias apud Indos in terram decidere, auctor est etiam

Philostratus V, Apoll. II, 19, p. 70. Būtas quoque anno in India pluvias enarrat Diodorus Siculus II, 36. Vides in eo potissimum diversas verti sententias, quod alii Indiam imbribus rigari negabant, inundatam Indi fluctibus, qui certo tempore crescat, Nili ad instar*); alii contra et terram ipsam Indicam, ut reliquas fere omnes terras pluviis rigari contendebant. Accuratiore nunc de his edocuit Wahlius Beschreibung von Ostind. pag. 65 seqq. 86, 87 seqq. Nam Indiam, non fluminum tantum aquis, sed coelitus quoque delapsis, irrigari, nullum est dubium; hibernales potissimum per menses; unde fluvii mirum in modum augentur, camposque longe lateque inundant. Probe tamen vel singulas regiones inter se esse discernendas, ab eodem Wahlio monemur. Quae enim occidentem versus, ad maris oras, montium sub radicibus sunt sitae, harum plana alia tempestas, quam quae altius sitae, montibus repletae. In illis paucissimi imbres, in hisce multae pluviae, multae nives, unde fluvii tantum incrementi capiunt. Quae ipsa adjeci, ne malum quis inde iudicium de Ctesia nostro ferat, cujus verba de iis potissimum regionibus, quae occidentem versus spectabant, Persis finitimae, neque de universa India late patente, esse accipienda, statuo.

C A P. II.

περὶ παντάρβης τῆς σφραγίδος καὶ ὡς οἱ σφραγίδας ἀποβόρεισας] » vide Philostr. lib. III de Apollonio: καὶ Ἡλιόδωρος οὕτω φησὶ περὶ τῆς παντάρβης παράδοξα « Max. Margun. Monac. 30: ἀπεβόρεισας, correct. ἀποβόρεισας. De Pantarba

*) Hinc veteres comparisonem inter utrumque flumen, utriusque terrae et Indicae et Aegyptiacae conditionem instituerunt; vid. Philostrat. Vit. Apoll. II, 18, 19, pag. 69 seq. III, 14, pag. 104, VI, 1, pag. 229. Arrian. Indic. VI, §. 6. Atque ex hac aquarum abundantia fertilitatem quoque Indiae explicarunt; conf. Plin. Hist. Nat. VII, 2 et Strab. l. l. l. l.

accuratiora primus edocuit Comes de Veltheim, Sammlung von Aufsätzen etc. II, pag. 168 seq. Vix enim dubium, quin, qui Pantarbas a Ctesia dicatur lapis, idem ille sit, quem recentiores *Hydrophanem* sive *Lapidem mutabilem*, *Achatem oculum mundi* ex *Opalorum* genere, *) vocarunt. Qui quidem lapis aquam imbibere amat, multasque bullas ejiciens, fit admodum perlucidus, et varios reddit colores. Legas, quae optime de hujusce opali naturâ disseruit Leonhardius meus, vir harum rerum longe peritissimus in: Handbuch der Oryktognosie pag. 134. Quae quidem veteres et ipsi jam contemplati, haud tamen causas rationesque perspicere valuerunt. Hinc miraculosae illae narrationes, quae magnam partem e Ctesia ipso profluxerunt, ut est sententia Velthemii haud quidem improbabilis; Philostrate. V. Apollon. III, 46, p. 133. Heliodoro. Aethiop. IV, p. 177, VIII, p. 392, 393 **). Nic. Causini Syntagm. Elect. Symb. (Paris. 1618) LXI, 49. Qui idem vir acutissimus, postquam singula Ctesiae verba accuratius examinavit, hancce de universa narratione prodidit sententiam: Bactrianus quidam praestigiator multas, vel plures centum gemmas diversas in aquam injecerat. Quibus cum post Pantarbam quoque adjiceret, eundemque rursus protraheret ex aqua, ille idem reliquas in aquam ante coniectas gemmas ad se attraxerat, easque in se uno quasi unitas oculis spectatorum praebuerat. His et quae plura vir ille disputavit add. Ritteri Vorhalle Europ. Völkergesch. p. 126 de India, gemmis lapidibusque pretiosis divite, verba facientis. Hicce pantarbam et ipse pro gemma habet Bactriana, et septuaginta illas septem gemmas inter se connexas pro antiquissimis co-

*) Nostrates vocant: *Weltauge*; Galli: *Quarz résinite, hydrophane*. Sunt etiam, qui de gemma cogitarunt, magnetis vim habente, gemmasque attrahente; conf. Rader. et Freinsheim. ad Curtium VIII, 9, 19.

**) Conf. Coraj. ad h. l. pag. 335 et Boissonad. ad Nicet. Mass. pag. 315 seq.

ronis rosaceis, religiosis (*Rosenkränze* hodie dicunt), quales in monumentis Indorum conspiciantur. Gemmam quoque vel simile quid in Partarbâ agnoscit Hammer in Annall. Vienn. X, p. 228 Not. Utut est, nam omnia in hujusmodi rebus quis possit ad lucidum perducere, mihi quidem admodum est verisimile, Pantarbam fuisse, quem supra indicavimus lapidem Hydrophanem, Opalorum ex genere, visa memorabilem ob colores, quos aquae immersus varios reddit. Unde praestigiis locum dedisse, haud mirum; quarum tamen rationem accuratam indicare non ausim, nimis quippe contracta Ctesiae narratione, quam ut certi quid hinc enucleare possis. Addam, quae apud Herbelot Bibl. Orient. s. v. *Schah lawheran* leguntur: »l'Auteur du Zouvan almuk dit, que Rhos-roes Parwiz, ayant perdu une bague de très grand prix, qui était tombé dans la rivière du Tigre, il la recouvra par le moyen de cette pierre, qu'il fit attacher au bout d'une corde et plonger dans l'eau de la même rivière.«

Nominis ipsius etymon et Persica lingua repetere studuit Tychsen in Heerenii Ideen etc. I, 1, pag. 434, ratione tamen fluctuante nec satis firma, ut ipse ingenue est confessus. Vult enim esse *Παντάρβας*: firmus in aqua profuente, sive vinculum in aqua.

Sed totum caput plane aliter legitur in Cod. Monac. chart. sec. XV, nro. 287 a David. Hoëschelio satis negligenter inspecto. Accuratus contulit *Werferus*, qui ita in illo exstare reperit: φασὶ γὰρ ἐν τῷ Ἰνδικῷ ποταμῷ εὐρίσκεται λίθος παντάρβης λεγόμενος, εἴ τις ἔχει ὃς σφραγίδας ἀποθήφεισας. Ἐκεῖσε δὲ καὶ λίθοι πολλοὶ τίμοι ἐσωθεν τῶν Βακτριῶν πυλῶν. Ubi haec notavit Werferus: »Leg. φησὶ γὰρ. jam sequuntur Ctesiae verba satis lacunosa, si cum editis excerptis, quae non minus depravata circumferuntur, compares.—» Cod. Monac. Excerpt. ex edito ita suppleverim: φησὶ γὰρ. »ἐν τῷ Ἰνδικῷ ποταμῷ εὐρίσκεται λίθος παντάρβης (quasi πανταρβής) λεγομένη· καὶ εἴ τις ἔχει ὃς σφραγίδας ἀποθήφεισας εἰς τὸν ποταμόν, αὕτη ἀνείλκυσεν ἔχομένης

ἡ ἀλλήλων· Ἐκείσε δὲ καὶ λίθοι πολλοὶ τίμιοι ἔσωθεν τῶν
 Βακτριῶν πυλῶν.“ Ctesiam secutus videtur Philostratus in
 describēnda vi lapidis Pantarbae, Vit. Apoll. Tyan. III, 46,
 p. 133:*)· ἔστι σοι λίθους ὁπόσας βούλει, καταποντῶσαι ποι,
 ἢ τῶν ποταμῶν . . . ἢ δὲ (sc. Παντάρβη) ἐς αὐτὰς καθιμη-
 θείσα ξυλλέγεται πάσας τῇ τοῦ πνεύματος διαδόσει, καὶ ὑπο-
 κκίσονται αὐτῇ βοτρυδὸν οἱ λίθοι, καθάπερ σμῆνος. (Hom.
 II, II, 89 de aribus: βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν
 νειαρνοῖσιν. — βότρυν appellant Hyadas Graeci propter
 formam. Schol. Venet. II. XVIII, 486, p. 430 ed. Villoison.)
 Pro εἰ τις ἔχει . . . ἀποῤῥέψιας melius erat dicere:
 εἰ τις ἔχει . . . ἀποῤῥέψιας. Lapidis Pantarbae meminit
 etiam Heliodorus Aethiop. IV, [8] p. 151 ed. Cor. et Coray.
 ad h. l. p. 152**). Ἐκείσε non solum recentioribus, sed
 veteribus quoque pro ἐκείσε est usitatum: Thucyd. VI, 77:
 ἔχοντες παραδείγματα τῶν τε ἐκείσε Ἑλλήνων . . . Apollon.
 Rhod. II, 718: τέτυκται Κεῖσε Ὀμονόητος ἱρόν εὐφρονος***).
 Verba τῶν Βακτριῶν πυλῶν in corruptis ἄτινα ἦν τοῦ Βακ-
 τριῶν καπήλου Excerptp. Edd. latere mihi videntur. Certe,
 ut h. l. Βακτρίαὶ πύλαι, ita Κάσπιαὶ πύλαι ab eodem
 Ctesia commemorantur in Diodor. Sicul. lib. II, pag. 843
 in init. fragg. †) Ctes. et Μαυρούσιαὶ πύλαι in hoc ipso
 Mon. C. Excerpt. fin. «

ἄτινα ἦν τοῦ Βακτριῶν καπήλου, αὐτῇ ὀνειλίχυσεν] Jam
 Stephanus possis suasit του (i. e. τινός) pro τοῦ. Mox malim
 pro αὐτῇ, αὐτῇ, quod jam apud Hoeschelium exstiterat.

*) Similia de conchâ quâdam Indica apud Arrianum, Indd. cap.
 VIII refert Megasthenes [B.]

**) Miror, in hoc loco explicando a Corajo non fuisse adhibi-
 tum Platon. Republ. II, p. 359. pag. 61 seq. Bekk.

***) Add. Lobeck. ad Phrynich. pag. 44.

†) Est locus Diodori libr. II, cap. 2. ubi vid. Wesseling. Et
 Bactriana etiam a Diodoro l. l. dicitur δυσείσβολος, de quo eun-
 dem vid. Wesseling. De Caspiis portis multa Strabo, II, p. 145 — 147.
 Add. Freinshem. ad Curtium VI, 4, 39.

CAP. III.

περὶ τῶν τειχοκαταλυτῶν ἐλεφάντων] In Cod. Monacens. *ἐκείσε δὲ καὶ Ἐλέφαντες παμμεγέθεις*. — Scripsi autem, quod jam aliis ante placuerat *τειχοκαταλυτῶν*, ut etiam exhibit Monac. Cod. 30. Fischer. ad Weller. I, pag. 272 seq. Ceterum quod hic de Elephantibus muros evertentibus memorat, luculentius e Ctesiae verbis exposuit Aelianus Animal. Hist. XVII, 29. coll. Diodor. Sic. II, 17 ibiq. Wesseling. Et ex iis, quae apud Aristotelem et Aelianum excerpta e Ctesia de elephantum natura, indole etc. leguntur, probabilis mihi fit suspicio, hoc ipso loco Ctesiam pluribus de Elephantibus egisse. Vid. praeterea de Indicis Elephantibus plura enarrantem Strabonem XV, p. 1030, 1031, nec illorum immemorem, qui proboscide (vel pectore, ut Aelianus refert) propugnacula urbium subverterent; et Cosmam Indicopleust. de Mundo XI, pag. 339. Add. Freinshem. ad Curtium de Reb. Alex. VIII, 9, 17. qui in Indiae descriptione: »Elephantorum» major, ait, est vis, quam quos in Africa domitant; et viribus magnitudo respondet. «

περὶ τῶν μικρῶν πιθήκων τῶν ἔχόντων οὐράς τετραπήγεις] In Cod. Monac: (sc. ἐκείσε) καὶ πῆθυκες (leg. πῆθηκες) ἔχοντες οὐράς δὲ πῆγεις (leg. τετραπήγεις). Locum cum aliorum narrationibus conciliare possim, si pro *μικρῶν* legeretur *μακρῶν*, quale vitium in Ctesiae reliquias depravatissimas facile irreperere potuit. Nam Megasthenes quoque de simiis Indicis retulerat, quae maximis canibus haud minores essent, quaeque caudam haberent *quinque* cubitorum, quarumque descriptio reliqua ex asse respondet iis, quae de simia *Mandi*, vel *Simia Fauno* tradit Wahlius (Erdbeschreib. v. Ostind. pag. 806.) Ex fronte propendent comae vel supra oculos, barbaque promittitur; facies ipsa alba, cum reliquum corpus sit nigrum. Vid. Aeliani Nat. An. XVII, 39. coll. XVI, 10 et Strabon. XV, p. 1028 C: *Κερκοπιθήκους δὲ μείζους τῶν μεγίστων κυνῶν — τὰς δὲ κέρκους μείζους δυοῖν πηγίων*.

περὶ τῶν ἀλεκτρυόνων τῶν μεγίστων] In Cod. Monac. καὶ ἀλεκτρυόνες ὡς πρόβατα. Sumsit hinc, quae de gallis Indicis copiose habet Aelianus Nat. Animal. XVI, 2: Ἀλεκτρυόνες δὲ γίνονται μεγέθει μέγιστοι· καὶ ἔχουσι λόφον οὐκ ἐρυθρὸν κατὰ γε τοὺς ἡμεδαπούς, ἀλλὰ ποικίλον κατὰ τοὺς ἀνθινούς στεφάνους· τὰ δὲ πτερά τὰ πυγαῖα ἔχουσι οὐ κυρτά οὐδὲ εἰς ἕλικα ἐπικαμφθέντα, ἀλλὰ πλατεῖα, καὶ ἐπισύρουσιν αὐτὰ, ὡσπεροῦν καὶ οἱ ταῖς, ὅταν μὴ ὀρθώσῃ τε καὶ ἀναστήσῃ αὐτὰ· χροῖαν δὲ ἔχει τὰ πτερά τῶν Ἰνδῶν ἀλεκτρυόνων χρυσοποῦν τε καὶ κυανᾶυγῆ κατὰ τὴν σμάραγδον λίθον. Sunt, qui istos ἀλεκτρυόνας pro Galloravonibus sive Satyris Linnaei habeant, ut Schneiderus ad Aelian. l. l., sunt, qui hancce avem America demum cognita, nobis innotuisse contendunt. Equidem nihil discernam, rem me peritioribus dijudicandam relinquens. Est autem India gallorum, pavonum, aliorum id genus patria habenda, qua de re bene disputat Vahlus l. l. pag. 857 seq.

περὶ τῶν ἀλεκτρυόνων] Mon. lib. ἀλεκτρυόνων.

περὶ τοῦ ὄρνέου τοῦ βιττάκου, ὅτι γλῶσσαν κ. τ. λ.] Brevius haec in Codice Monacensi: ἔστι δὲ καὶ ὄρνεον λεγόμενον βιττάκος· τῷ μεγέθει ὅσον Ἰσραξ ὑποκορφύρεον*) διαλέγεται δὲ ὡσπερ ἄνθρωπον (leg. ἄνθρωπος)· οἷαν (inser. ἄν) γλῶτται ἐκδιδαχθῆ.

Adjecerat autem ad h. l. Hoeschelius haec: »Haec ψιττάκη »est Plinio, qui X, 42 docet, quae aves imitari possint sermonem humanum, ut et Suidas in vocabulo Psittacus. Naz. »Praecept. ad. Virg. V, 624: Καὶ κόρακες κλέπτουσι ὁμοῖς »ἔπα· ὡς δ' ἐρατόχως Ψιττάκος ἀγκυλόχειλος ἔσω πλεκτοῖο »δόμοιο Ἀνδρόμεον φώνησε καὶ ἤπαφεν ἀνδρός ἀκουήν. vid. »Olympiodori Excerpta apud Photium p. 112. « Omnes autem fere locos veterum de hac avi, quam Indicae terrae soli vin-

*) Hinc Hoeschelius ad h. l. »B. lib. ὑποκορφύρεον· causam varietatis colorum tam in psittacis, quam aliis nonnullis avibus, adfert Diodor. Sic. lib. II, [52]. «

dicant, Bochartus collegit in Hierozoic. Part. II, libr. II, cap. 30. p. m. 342. Nomen ipsam avis varie scribitur. Apud Arrianum, Indicc. XV, 8 est *σιττακός* et ita quoque apud Aelianum An. Nat. XVI, 2 et 15; contra *ψιττακός* apud eundem XIII, 18, ut apud Diodorum et Pausaniam affirmante etiam Plinio. In Aristotele H. An. VIII, 12 [VIII, 14. §. 6. Schneid. cujus conf. Not. pag. 625 seq.] exstat ἡ *ψιττακή*. In Ctesia saltem rescribi placet *βιττακοῦ* cum etiam codex Monac. habeat *βιττακός*. In reliquis quidquam mutare nolim. In mentem enim venit Indici *Bitak*, quod Ctesiae *βιττακοῦ* optime respondet. Vid. Wahl. l. l. pag. 854. Ad Persicum *Tedek* (nostrum *Papağey*) vocis etymon revocaverat Relandus, quod sine causa, ut videtur, improbat Tychsen. ad Heerenii Ideen I, 1, p. 434.

ὅτι γλῶσσαν ἀνθρωπίνην ἔχει καὶ φωνήν] Vid. Aristotel. H. Animal. l. l. Nam Alexandri demum aetate plurima Graecorum pars hujusce avis notionem accepisse videtur. De facultate, linguam humanam imitandi praeter alios dixit Aelianus Nat. An. XIII, 18, coll. XVI, 2; ut vel hanc ob causam sacra fuerit habita avis ista Brachmanis. — Breviter Curtius VIII, 9, 16 Indiam describens: » Aves ad imitandum humanae vocis sonum dociles sunt. « Quae de psittaco intelligenda, multis disseruit Freinshemius ad loc. l.

αὐτὸ δὲ κινάνεόν ἐστι ὡς τὸν τράχηλον] Istud ὡς vix sanum esse puto, ortum ex sequenti ὡσπερ. Uncis igitur inclusi.

κιννάβαρι] Apud Hoeschelium et in Monac. 30: *κιννάβαρι*. At Mon. Lib. et Andr. Schott. cum duplici *πν*. Et frequens alibi talis confusio; v. c. apud Aristotel. H. An. 11, 3. §. 10. Schneid. p. 86 Adnott.

C A P. IV.

περὶ τῆς κρήνης τῆς πληρουμένης ἀνά ἔτος etc.] In Cod. Monac. haec ita leguntur: ἔστιν ἐκείσε κρήνη μεγάλη ἀνά ἔτος ὑγροῦ πληρουμένη χρυσίου· ἐξ ἧς ῥέουσιν εκατὶν προχοαί·

ἐκείνη δὲ προχοῇ τάλαντον ἔλκει. quibus talia adnotaverat Werferus: »Leg. κρήνη. Conf. Excerpt. Edd. p. 141, 33 a »fin. Pro ἐξ ἧς ῥέουσι is, qui haec e Ctesiae Indic. Epitome »aliquâ excerpfit, debebat scribere ἀπαρόνται, ut est in »editis; itemque pro προχοαὶ προχοή, προχόαι atque προχόη. »Sunt enim προχόαι i. q. πρόχοι, *urcei, urnae.* « Atque recte Werferus. Tu vide sis Brunck. ad Apollon. Rhod. I, 456. Tom. I, p. 210 Schaeff. Est fere similis ratio, quae in voculis χρόα, πóa, ῥόα etc. obtinet; de qua diximus in Creuzeri Melett. III, pag. 52. Adde nunc Lobeck. ad Phrynich. p. 495, 496. — Pro ἀνά ἔτος Monac. 30. ἀν' ἔτος.

καὶ οὕτως ἐξάγειν αὐτό] Apud Hoeschelium αὐτόν. Sed potest αὐτό referri ad χρυσίον. Caeterum quae hic Ctesias enarrat, fabulosa, fictaque, ut videtur, iis haud fidem deneabis, si, quae Wahlius, Erdbeschreib. v. Ostind. pag. 744 accurate exposuerit, perpenderit. Pertinere putat vir sagacissimus hancce Ctesiae narrationem ad quandam magnam *auri officinam* (*Hüttenwerk* vulgo dicunt), quae in septentrionalibus Indiae regionibus, auro repletis exstiterit. Ac sanequam regio ipsa, quam luculenter describit Wahlius, huc vel maxime facit. — Eadem quoque suo modo attigerat Philostratus, V. Apoll. III, 45, pag. 132 Olear. ἐρομένου δὲ αὐτοῦ καὶ περὶ τοῦ χρυσοῦ ὕδατος ὃ φασιν ἐκ πηγῆς βλύζειν κ. τ. λ.

ἢ δὲ κρήνη] » Φιλόστρατος ἐν τῷ εἰς τὸν Ἀπολλωνίου [lib. III] βίῳ ψεῦδος αὐτό φησι. « *Max. Marg.* Vid. locum Philostrati modo laudatum. Mox Monac. lib. 30: ὀργύα.

καὶ περὶ τοῦ ἐν τῷ πυθμένι τῆς κρήνης σιδήρου κ. τ. λ.] Haec in Codic. Monacensi non uni eidemque fonti tribuuntur: ἔστι δὲ ἕτερα κρήνη [leg. κρήνη], ἣτις ἐξάγει σίδηρον καὶ ὁ τοιοῦτος σιδηρός ἐστι ἀποτρόπαιος πηγνύμενος ἐν τῇ γῆ, ἔφους, χαλάξης καὶ πρησιτήρων. Conf. Philostratus Vit. Apoll. II, 45, p. 132, 133, a cujus partibus quodammodo stat Langerius, qui tamen omnem fidem Ctesiae ut evelleret, non sustinuit. Est enim hic procul dubio sermo de ferro atque

Magnete, qui crebro in Indiae montibus, qui septentrionem versus spectant, reperitur. Neque mirum, quod eo, quo Ctesias vixit tempore, hujus lapidis natura non ita, quemadmodum nunc, fuit cognita, quin talia quaedam de ejusdem vi adjicerent, quae haud usquequaque vera esse posse nemo negabit. Vide, qui Ctesiae loco explicato, copiosius de his tradiderunt, Wahl. l. l. pag. 746 seq. et Ritter Erdkunde II, pag. 794; conf. etiam Salmasii Exercitt. Pliniann. pag. 1103. De Indico chalybe illustrissimo, qui rei mercatoriae valde inserviebat cf. etiam Heerenii Ideen etc. I, 2, pag. 655 ed. tert. Pertinet denique huc, opinor, Palladius de Brachmm. p. 4: ἐπεὶ τοίνυν ὁ μαγνήτης λίθος *), ὁ τὸν σιδηρὸν ἐπισπόμενος, ἐν ἐκείναις γίνεται ταῖς νήσοις ταῖς λεγομέναις Μανιόλης, ἐν αἷς ἐὰν ἐπέλθῃ τις τῶν ἐνταῦθα τόπων, πλοῖον σιδηροῦς ἔχον ἤλους, κατέχεται ὑπὸ τῆς τοῦ λίθου φύσεως, μὴ δυνάμενον παρελθεῖν· ἔστι δὲ ἰδικῶς τὰ διαπερῶντα πλοῖα εἰς ἐκείνην τὴν μεγάλην νῆσον ἄνευ σιδήρου ἐν πιούροις ξυλίνοις κατεσκευασμένα.

παρὰ βασιλέως] i. e. ab Artaxerxe Mnemone, apud quem Ctesias medicus commorabatur.

καὶ ἰδεῖν αὐτὸν ταῦτα φησί] D. Hoeschelius αὐτῶν. Equidem malim αὐτός. At infra §. 9: ἰδεῖν δὲ καὶ αὐτὸν κ. τ. λ. Paulo ante ibidem ἀποτρόπαιον.

C A P. V.

περὶ τῶν κυνῶν τῶν Ἰνδικῶν, ὅτι μέγιστοί εἰσιν, ὡς καὶ λέοντι μάχεσθαι] Cod. Monac: εἰσὶ δὲ καὶ κύνες ἐν τῇ Ἰνδικῇ, μέγιστοι ὡς λέοντας μάχεσθαι. Ad quae Werferus: »Leg. » ὡς πρὸς λέοντας μ. In editis ὡς καὶ λέοντι μ. Cf. Edd. » p. 146 lin. 9, [cap. 7] μάχεται πρὸς αὐτόν.« Verba ὅτι μέγιστοί εἰσιν ommissa sunt in Monac. 3o. Caeterum tota hinc fluxit apud Aelianum narratio, de Canibus Indicis,

*) Leg. ὁ μαγνήτης.

eorumque vi, quâ leonem adaequarent, de Nat. Animal. IV, 19. Add. VIII, 1. Ctesiam ipsum diserte idem laudat, ubi de quodam Indicorum canum genere loquitur, admodam firmo atque valido, quod a Cynamolgis aleretur, bovem causa, quae ab illis, adeo validis, interimerentur; de Nat. Animal. XVI, 31. Add. Polluc. Onomast. V, 5 et Megasthenem apud Strabon. XV, p. 1029 A. coll. p. 1025 A. Plinius Hist. Nat. VII, 2: »Maxima in India gignuntur animalia. Iudicio sunt canes »grandiores reliquis.« Add. Curtium de Reb. Alex. IX, 1, 31, ubi memorabile canis leonem aggressi exemplum, coll. ad h. l. Rader. et Freinshem. E recentioribus disseruit hanc in rem Heerenius Ideen I, 2, pag. 189 seqq. Nam frequentissimi apud Persas hi canes, venationis in usum aliti ac nutriti. Patriam autem horum canum in iisdem regionibus septentrionalibus Indiae esse quaerendam, et praecipue in terra, quae nunc *Habal* dicitur, recentiorum peregrinatorum testimoniis satis probatur. Qui quidem hodieque maximos illie invenerunt canes, tam validos, ut vel leonem, tigrum aut bovem superare possint. Vid. Malte-Brun, Précis de la Géographie universelle, IV, pag. 33 et Wahl. Erdbeschr. v. Ostind. pag. 812.

περὶ τῶν ὄρων (in marg. ὄρων) τῶν μεγάλων, ἐξ ἧν ἢ τε σαρδῶ (Monac. 30 ἀρδῶ) ἀρύσσεται καὶ αἱ ὄνυχες καὶ αἱ ἄλλαι σφραγίδες (Mon. 30 σφραγίδες)] Sunt gemmae aliique lapides pretiosi *), qui inde ab Indiae montibus ad Babylonios, alios deinceps sunt advecti, et in quibus magna fuit veterum mercatura. Quod eo magis credibile est, quum vel hodie in hisce regionibus lapidem Lazuli eximia pulcritudine reperiri audiamus; vid. Haerenii Ideen etc. I, 1, pag. 122 et I, 2, pag. 188. Atque satis quoque e veteribus constat, quanta lapidum pretiosorum omnis generis abundantia gavisa sit India, quamque nobilitatae Indorum gemmae, sardones, alia id ge-

*) De onyche Indico et Sardonyche vid. Plin. H. N. XXXVII, 6, sect. 24, pag. 778 Hard.

nus*). Sed quinam hi ipsi montes fuerint, quos Ctesias memorat, diu est disceptatum. Fuerunt enim, qui Taurum, vel Imaum vel Paropamisum, vel omnino eos montes, qui intra maiorem et minorem Buchariam perque Thibet et Kaschmyr pertendunt, cis Indum fuisse contenderent. Quibuscum tamen ea, quae in sequentibus enarrat Ctesias, vix convenire videntur. Nam, ut alia taceam, magna aestas, quae illic fervit, marisque vicinitas, huc minime quadrare possunt. Quo etiam illud accedit, quod infra Ctesias horum ipsorum montium facit mentionem, eosque diserte distinguit ab iis, in quibus onyx sardoque proveniat. Meliora, puto, nos edocuit illustrissimus Comes de Veltheim, qui singularem conscripsit dissertationem de Onychum montibus apud Ctesiam, deque veterum mercatura cum Indis, (» Etwas über die Onyxgebirge des Ctesias und den Handel der Alten nach Ostindien.«) insertam Collectioni Miscell. (Sammlung von Aufsätzen etc. II Th.). Satis manifestum esse existimo ex disputatione luculentissima viri illustrissimi, eos montes, quos hic Ctesias memoret, esse eosdem, quos hodie vocant *Bala-Gants* sive *Bala-Ghats*, trans Indum, in occidentali Indiae peninsula, in terra Decan, prope Beroah. Iam Arriani in Periplo pag. 28 memorantur onyches, alia id genus, quae ex Ozene advehantur. Est autem veterum Ozene circa eam regionem sita, quae hodie nomine *Ougeln* obvenit; et quae nobis *Beroah* est, veteribus fuit *Barygara*. E quibus ipsis regionibus *Cambaja* et *Beroah* hodieque sardones alique id genus lapides ingenti multitudine evchuntur; et prope Gusrate in Beriebe hodieque fodina Sardorum et Chalcedonum exstat **). Quae cum ita sint, jure Velthemii sententiam et

*) Vide, si tanti est, Heerenii Ideen etc. I, 2, pag. 641 seq. et praecipue Wahl. Erdbeschreib. v. Ostind. pag. 740 seqq.

**) In hisce iisdem terris, unde gemmae, lapidesque pretiosi veteribus advehi sunt, librorum quoque sacrorum *Ophir* quaerendum esse, contendit Wahlus l. l. pag. 208.

comprobarunt et copiosius ex parte illustrarunt Wahlius in Erdbeschreib. v. Ostind. pag. 742, 743, Malte-Brun, Précis de la Geograph. univers. IV, pag. 29 et Nouvelles Annales des voyages, II, 2, pag. 352, coll. Heeren. l. l. pag. 189, 642, 657, 661.

ὅτι ἀλέα πολλή] Hoc, si quid video, de iis regionibus intelligendum, quae juxta mare, sub montibus Bala-Ghat, in occidentali Indiae parte sunt sitae. Vix enim in iis regionibus, quae Imao et Parapamiso adjacent, tanta aestas potuit furere, qualem hic Ctésias esse vult. Conf. etiam infra §. 8. Eundem aestatis furorem nimium circa Indi ostia recentiores peregrinatores satis sunt experti; vid. Heeren. Ideen I, 1, pag. 382.

καὶ ὅτι ὁ ἥλιος δεκαπλασίον τὸ μέγεθος κ. τ. λ.] Brevius, uti assolet, Cod. Monac. ὁ ἥλιος μὲν κἀκεῖ δεκαπλάσιον φαίνεται τὸ μέγεθος ἢ ἐν ταῖς ἄλλαις γαίραις. In quibus Werfer. legendum putabat δεκαπλάσιος. At rectius scribes δεκαπλασίον, ut in editis quoque reperitur. Est enim recentioris aetatis forma διπλασίον pro διπλάσιος, rarissima illa quidem apud Atticos, ut bene monuit vir doctus in Ephemerid. literar. Jenens., in Supplementt. 1818 nro. 43, pag. 338. Similis apud Strabonem forma occurrit, III, pag. 203 A: ὁ Ἀρτεμίδωρος ἑκατονταπλασίονα φησὶ δύσεσθαι τὸν ἥλιον. Dissertuit etiam Strabo (l. l. p. 202 B. C. 203 A) eandem in rem, quod et quibusdam in terris, praecipue quando occidit, major esse videatur; ubi haec adjecit Casaubonus: » mirum non est, hominibus imperitis ita fuisse visum, cum certum sit, et Solem et alia corpora coelestia majora videri, cum oriuntur aut occidunt, quam quum μεσουρανοῦσι, cujus rei rationem Physici atque etiam Optici explicant et Strabo mox veram aperit. «

καὶ θάλασσαν φησὶν αὐτόθι κ. τ. λ.] Cod. Monac: καὶ ἡ αἰεὶ θάλασσα, τὸ ἄνωθεν μέρος αὐτῆς, ἕως δὲ πηγῶν, θεωρεῖν εἶναι τὸ ὕδωρ, ὥστε μὴ ἰχθύν ζῆν προσεγγίζοντα τὸ θεωρεῖν, ἀλλὰ κἀαὐθεν νήχεσθαι (In Cod. ipso sic scriptum ἤχεσ-

Ἰταλ. Contra quaedam prodit Antigonus Carystius cap. 148, de Capaeo et Crimiso Siciliae fluviis, superne frigidis, infra calidis; ubi doctiss. Beckmannus praeter alia pag. 196 haec annotavit: »solet vero aqua fluviorum marisque inferior esse frigidior, quam ea, quae in summo est, quam ob rem post tempestatem quando inferior aqua commixta est superiori, calor in summo maris imminutus reperitur. Experimenta, quae huc pertinent, leguntur in Actis Acad. Suecicae XV, p. 321, XXXIII, p. 9 et 38, p. 326.«

οὐδὲν ἔλαττον τῆς Ἑλληνικῆς] In marg. οὐκ.

CAP. VI.

ὅτι ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς ῥέων διὰ πεδίων κ. τ. λ.] Haec quidem ita profert Monacensis liber: Ἐν δὲ τῷ Ἰνδικῷ ποταμῷ φύεται κίλαμος, ὅσον δύο ἄνδρες περιωργιωμένοι μάλιστα περιλάβοιεν (« Leg. περιωργυιωμένοι μάλιστα ἂν περιλάβοιεν » Werfer.) τὸ δὲ ὕψος, ὡς ἅ ὄργυιάς καὶ ἄνωδες καὶ ὁ μὲν ἄρῃην κίλαμος ἐστὶν πάνυ ἰσχυρός· ἡ δὲ θήλειά ἐστιν ἐντεριώνην ὡς ναρθήκου. (« Scrib. ἐντεριώνην ὡς ναρθήκου . . . » Werfer.) E quibus jam dudum istud μάλιστα insertum fuit receptum. Ut ad περιλάβοιεν adjicerem ἂν, Werferus vix mihi persuadere potuit. Nam distinguendum potest inter aureae argenteaeque aetatis Graecitatem et inter eam quae seriore aetate Photii tempore obtinuit. Haec enim aetate parum illa quidem accurata in hisce rebus, male sedula aliis, haud raro in Optativi et Coniunctivi structura particulae ἂν negligebat. Hinc etiam supra cap. 3 de Psittaco Codex Monacensis: διαλέγεται δὲ ὡσπερ ἄνθρωπος· ὅσους γλῶτταν ἐκδιδαχθῆ, ubi idem Werferus adjectam volebat particulam. — δύο ἄνδρες pro δ. ἄνδρες praeter Monac. Codicem exstat apud Andr. Schott. et Max. Marg. In sequenti μάλιστα insertum e Cod. Mon.

περιωργυιωμένοι] Fuit ὄργυιά Graecis proprie expansio et expansio manuum vel utriusque brachii longitudo.

una cum pectoris longitudine. Conf. Hesych. II, pag. 775. Hinc deducta verba ὀργυιοῦσθαι, *) διοργυιοῦσθαι, de quo Crœuzer. in Symbol. vernac. III, pag. 317, περιόργυιοῦσθαι, alia. »Inde apud Ctesiam in Indicis homines ὀργυιωμένοι, qui manus expandunt et extendunt ad aliquid amplectendum. De calamis Indicis: πάχος μὲν ὅσον ἄνδρες περιωργυιωμένοι μάλισ περιλάβοιεν. Crassitudinem autem quam vix duo homines circum manibus expansis complecti queant.« Salmasius Exercitt. Plinn. pag. 1234 et 1235. Add. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 22, qui idem περιόργυιοῦσθαι hic de crassitudine explicat, quam duo viri circum expansis manibus vix complecti queant. — Monac. 3o habet περιωργυιωμένοι.

ὅσον μυριοφόρου νεὸς ἰστός.] Stephanus Thes. IV, pag. 125, μυριοφόρον ναῦν dici vult de navi oneraria et praegrandi, apud Phil. de mundo. Quod mihi in mentem venit, μυριοφόρου nec ipsum auctoritate caret. Vid. eundem Stephanum l. l. Occurrit in Automedontis Cyziceni Epigrammate in Antholog. Graec. Tom. II, pag. 193, Nro. XI, ed. Jacobs. Usurpari vult de navi oneraria, cujus onus est infinitum, quod infinita vehit onera.

ἐντεριώνην οὐκ ἔχει] D. H. ἐντεριώνην· ἐντεριώνη tenera arborum ac plantarum medulla, de qua Schneiderus laudat Moldenhauer. Specim. Theophrast. p. 130. Add. Schneideri Indicem ad Theophrasti Opp. sub. v. ibique locc. Hist. Plantt. 2, 6, (ubi in Cod. Urb. καλοῦσι δὲ τινες τοῦτο (τὸ μετὰ ξύλον) καρδίαν, οἱ δ' ἐντεριώνην· ἐνιοὶ δὲ τὸ ἐντὸς τῆς κάρδας αὐτῆς καρδίαν, οἱ δὲ μυελόν) III, 17, 5, III, 18, 5.

De Indico calamo ipso locos veterum primarios jam indicavit Largerius: Plinii Hist. Nat. XVI, 36, sect. 65, coll. Theophrast. Hist. Plant. IV, 12, p. 470, fin. et Tzetz. Chiliad. VII, 743. Add. Diodor. Sicul. II, 17, med. ἡ γὰρ Ἰνδικὴ παρὰ τε τοὺς ποταμοὺς καὶ τοὺς ἐλώδεις τόπους φέρει

*) Suidas: ὀργυιωμένοις· ἐκτεταμένοις.

καλάμου πλήθος, οὐ τὸ πύχος οὐκ ἂν ῥαδίως ἀνθρώπος περιλάβῃ κ. τ. λ. Add. *ibid.* XVII, 90, Strab. XV, p. 1037, C. Cœpiosa de Calamo Indico diversisque ejusdem generibus ac viribus praebent Salmasii disputata in Exercitt. Plinn. pag. 1052 seq. 1019 seq. Quae ipsa adduxerunt Heerenium (*Ideen etc.* I, 1, pag. 382,) ut huncce calamum Indicum, de cujus amplitudine *) tam multi sunt veteres, *arundinem Bambi* esse existimaret, quae in iis regionibus, ad quae Ctesiae narrata sunt potissimum referenda, circa Indi ripas ostiaque, nimia crassitudine altitudineque crescit, ut vel sexaginta pedum altitudinem superet. Accuratus descripsit Vahlus l. l. pag. 765. Ac profecto si Ctesiam existimemus in majus extulisse ea, quae re ipsa de hacce planta nunc, tam aucta logopletatave historia naturali nobis sunt comperta, haud magis reliquis auctoribus, qui eadem, quae et ipsi ab aliis audierant, ita venditarunt, vituperatione ille erit dignus neque etiam totam istam narrationem pro fictis, mendacisque habebimus, quod nolim accidisse Mannerto in *Geographia etc.* V, 1, pag. 14. Conf. modo Herodotum Ctesiam priorem III, 98, de Indis: »(τοὺς ἰχθύας) αἰρέουσι ἐκ πλοίων καλαμίνων ὀρμυόμενοι· καλάμου δὲ ἐν γόνυ πλοῖον ἕκαστον ποιῶται.« Quae ipsa Ctesiam non omnimode mendacem hominem, qui omnia ipse solus de suo finxerit, evincunt. Quo Plinii accedit auctoritas *Hist. Nat.* XVI, 36: »Harundini »quidem Indicae arborea amplitudo: quales vulgo in templis »videmus. Differre mares ac foeminas in his quoque Indi »tradunt. **) Spissius mari corpus, foeminae capacius. Na- »vigiorumque etiam vicem praestant (si credimus) singula

*) Indiae arbores magnitudine excellere Plinius auctor est, VII, 3: »Arbores quidem tantae proceritatis traduntur, ut sagittis superari nequeant.« Ubi conf. Harduin. I, pag. 372. Plura apud Strabonem leguntur. XV, 1, pag. 162 Tauchniz. pag. 1016 B. Almelov.

**) An *Ctesiam* intelligit, uti mox Herodotum. Conf. mox Theophrasti verba: ἔστι δὲ ὁ μὲν ἀρῶν στερεός, ὁ δὲ θήλυς κοίλος.

›internodia etc.« Idemque, VII, 2: ›Arundines vero (sc. in India) tantae proceritatis, ut singula internodia alveo navigabili ternos interdum homines ferant. Multos ibi quina cubita constat longitudine excedere.« Add. Theophrasti locum de calamo haud dubie Indico. Plant. Histor. IV, 11, pag. 159, Schneid. — ›ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄρθρον στερεὸς, ὁ δὲ θήλυς κοῖλος. Διαίρουσι γὰρ καὶ τοῦτον, τῷ ἄρρην καὶ θήλει. Φύονται δ' ἐξ ἑνὸς πυθμένος πολλοὶ καὶ οὐ λογκοῖδες· τὸ δὲ φύλλον οὐ μακρὸν, ἀλλ' ὅμοιον τῇ ἰτέμ. Τῷ μεγέθει μεγάλοι καὶ εὐπαχεῖς, ὥστε ἀκοντίοις χρῆσθαι. Φύονται δὲ οὗτοι περὶ τὸν Ἀκείνην *) ποταμόν. Quibus Plinii locum l. admovit Schneiderus Annot. pag. 371, hoc addens: ›ubi (sc. in Plinii loco) merito verebatur Robertus, ne Plinius ›aliquid ex hoc loco affinixerit Indicis arundinibus, et utrumque genus diversum confuderit; Plinius enim loqui videtur ›praecipue de genere isto, de quo Ctesias Indicorum cap. 5, ›ubi non in campis ab Indo inundatis, sed in montibus, ›quos permeat Indus, nasci ait arundinem, cujus crassitudinem quatuor homines circumplecti vix possint etc. — De eodem genere est locus Herodoti III, 98. Hoc genus ad ›Bambusam et Calamum Rotang Linnaei refert Sprengel. ›I, p. 171. Diversum videtur, quod ex eodem Ctesia habet ›Diodorus II, 17, natum circa fluvios et paludes, cujus ›crassitudinem homo non facile circumplecti possit. Ex hoc navigia facta a Semiramide Ctesias narrat. Theophrasti genus ἐπίγειον recte Brodaeus comparat cum eo, quod ›Onesicrito auctore Strabo XV, p. 116. Sieb. ita describit in provincia Musicani: καλάμους — τοὺς δὲ χαμαικλινεῖς (εἶναι ὀργυιῶν) πεντήκοντα, πάχος δὲ, ὥστε τὴν περίμετρον τοῖς μὲν εἶναι τριπήχη, τοῖς δὲ τετραπλάσιον. (Alii Cod. διπλάσιον.) Aliud testimonium scriptoris veteris nondum re-

*) De Acesine fluvio, qui in Indum sese effundit, vid. Arrian. Exped. Alex. V, 20 §. 13 seqq. Indicc. IV, 9 seqq. Strabo XV, p. 1017 A. 1023 A.

»peri. Moneo tantum, cum arundo haec aperte sit Indica,
 »vanam esse conjecturam eorum, quibuscum Sprengelius, I,
 »p. 79, arundinem epigeion Linnaei interpretatur, nulla
 »plane nota convenientem cum hac Indica; nisi dicas, gemi-
 »nam speciem a librariis confusam in unam fuisse.« Hisce
 denique adijce quae apud Strabonem leguntur, XV, p. 1037,
 B. καλίμους (sc. Indicos φησί) δὲ, μῆκος μὲν τριάκοντα ὀρ-
 γυῶν, τοὺς δὲ χαμαικλινεῖς πενήκοντα· πάχος δὲ, ὥστε τὴν
 διάμετρον τοῖς μὲν εἶναι τριπλήγη, τοῖς δὲ τετραπλάσιον. ubi
 in not. Ctesiae haud immemor fuit Casaubonus.

CAP. VII.

καὶ περὶ τοῦ μαρτιχώρα τοῦ ἐν αὐτοῖς ὄντος θηρίου κ.
 τ. 4.] Quae hoc capite leguntur, nimis contracta ita offert
 Monacensis liber: ἔστι γὰρ καὶ ἐν θηρίων λεγόμενον Μαρτι-
 χώρας· οὗ τὸ πρόσωπον, τὰ ἄλλα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὡς ἀν-
 θρώπου, τὸ μέγεθος ὡς λέων· τὴν χροῶν ἐρυθρὸν (»Leg. τὴν
 χροῶν ἐρυθρός«) ἔχον κέρκον ὡς σκορπίον (»Leg. σκορπίος«)
 ἐν ᾗ κέντρον μείζον πήγξως· ἀναιρεῖ πάντα, ὅσα ἂν αὐτῷ
 προσπελάσῃ. In Max. Marg. his adpicta leguntur: »καὶ τοῦτο
 ψεῦδος ὃ Φιλόστρατος φησί.«

Caeterum hunc Ctesiae locum de Martichora multi dein-
 ceptum in usum converterunt, quorum locos infra in
 fragmentis Ctesiae describemus. Namque praeter Aristotelem
 Hist. Animal. II, 1, p. 782, B. (II, 3, §. 10, Schneid.) et
 Plinium Hist. Nat. VIII, 21, T. I, pag. 449 Hard. imprimis
 qui huc facit, est Aelianus, plura, quam ipse h. l. Ctesias,
 proferens, Nat. Animal. IV, 21. Cui adde sis Pausaniam
 Boeot. (IX,) cap. 11, §. 4, qui tigrin fuisse martichoram
 perhibet. Add. Phil. de Animall. proprietate nr. 38, pag.
 150; (ubi ὁ μαρτιχώρας) et Philostrat. Vit. Apoll. III, 45,
 p. 132, seq. cui Ctesiae narratio incredibilis videtur.

E recentioribus plures disquisiverunt, hocce animal
 utrum reapse in rerum natura exstiterit, necne. Ac primum
 quod nomen ejusdem attinet, ex hodierna Persarum lingua

Ctesiae interpretationem verissimam esse, satis comprobavit Tychsen ad Heerenii *Ideen etc.* I, 1, pag. 611 seq. Et jure quidem dubitari licet, quin re vera tale animalis monstrum unquam fuerit; attamen hoc vix dubium, hanc narrationem animalque ipsum nequaquam, ut quidam et voluerunt et volunt, a Ctesia esse fictum. *) Est enim hoc animal in iis fictis animalibus, quibus Persarum artifices delectabantur ad varias res exprimendas adornandasve, similem prorsus in modum, quo Aegyptii Sphinges aliaque id genus commenti sunt, similemque simul ad usum, quo nimirum ad res sacras religionemque exprimendam talia traducebant. Hinc varia ista mira animalia, quibus Persepolitanae aedes magnificae fuerunt repletae, vel hodieque conspicua, hinc compositiones istae mirificae, quibus isti artifices notiones ad rem sacram pertinentes, ad oculorum sensum traducere conati sunt. In quibus ipsis fuisse Martichoram a Ctesia descriptum, hocque animal ab iisdem artificibus pro Indico — in terris incognitis fabulosisque, tot rerum miraculosarum plenis habitante — esse venditum, mihi quidem plane est persuasum. Itaque parum absonum, quod istud animal depictum in monumentis Persepolitans sese conspexisse autumat Heerenius**), licet pauca quaedam differant, in quibus forsitan pro suo quisque arbitrio, artifices immutaverint. Offert sese in aedes Persepolitanas intrantibus hocce animal humano ex vultu, aquilae pennis, taurino corpore caudaque leonina, ut videtur, compositum, diademate regio ornatum; quo ipso dignitatem regiam animumque vere regium, quin adeo sapientiam regiam luculenter exprimi Heerenii est sententia. At alia edocuit vir, in paucis harum rerum peritissimus, de

*) Schneiderus ad Aristotel. I. I. Adnott. pag. 86: »Tigris hoc animal Pausanias interpretatur; equidem hystricis genus aliquod nobis non satis notum intelligi puto, sed fabulosa multa ex vulgi sermonibus admiscuit Ctesias.«

***) *Ideen etc.* I, 1, pag. 276 seq. ed. tert.

Hammer in Annall. litt. Vienn. X p. 245; esse istud animal, in aedium introitu positum, potius pro eo habendam, quod Persarum in carminibus, in Schah-nahmeh vocetur atque celebretur *Rachschi*; et ipsum animal fictum. Munterus et ipse animal, quod aedium Persepolitanae aditum ab altera parte quasi custodit, leonis quidem specie, sed pennis humanaeque facie instructum, pro *Martichora* habet, in eo tamen ab Heerenio dissentiens, quod robur atque fortitudinem illo significari existimat. Pluries quoque in gemmis *Martichoram* adspici, quarum una quoque penes ipsum esset, jaspis flava, aeneo annulo circumdata. Vid. Versuch über die keilförmig. Inschriften zu Persepolis, pag. 38 seq. Oblocutus Rhode, in libro, cui titulus: über Alter und Werth einiger Morgenländ. Urkunden; pag. 93 — 96. Add. Eiusdem: Die heilige Sage der Perser etc. pag. 223. Ut enim, ille inquit, *Oromazes* animalibus utilibus, quae ad ipsum pertinent, unum quasi proposuit princeps, *Monocerotem* *), ita quoque *Arimanius* bestiis nocivis, quales sunt leones, lupi, scorpiones, alii, ab ipso creati, unum praeposuit quasi regem *Martichoram*, quem ipsum ideo ex partibus earum videmus bestiarum compositum, quae ab *Arimanio* sunt creatae. Quod vero hominis facie praeditum conspeximus, inde originem traxit, quod improbus homo eâ, quâ valet prudentia et calliditate, vel majus ullo animali damnum afferre potest. At quem in aedium Persepolitanae introitu exhibitum esse vult Heerenius *Martichoram*, multo verisimilius haberi putat Rhode *Oromazis* animal princeps; *Martichoram* qualem *Ctesias* descripserit, alibi conspici in tab. 22, 25, apud *Niebuhrum*, **) ubi *Monocerotem*, *Oromazis* animal aggrediatur. Haec ille. Conf. etiam *Creuzeri Symbolic. I, pag. 721, 722.* Hisce adde, quae nuperrime disseruit *Hammerus*

*) De quo Vid. infra ad cap. 25.

**) Descriptum quoque et in tabula adjecta representatum istud animal a *Kaempfero*, *Amoenit. exott. Fascic. II, relat. IV, p. 336.*

in Annull. Heidelbergg. 1823, Nro. 6, pag. 91 et 92. Namque monocerotem alatum, quod animalium Ahrimani sit caput, saepius in ruderibus Persepolitianis etiam facie humana instructum reperiri ait proprieque esse pro Martichora habendum. Utut est, haec semper manebit sententia, Martichoram ad ficta Persarum animalia pertinere, quibus ad rem sacram deductis, tesserariaque notione insignitis artifices quoque utebantur in adornandis illis aedibus, quarum rudera summa cum admiratione adhuc contemplantur.

ὡς τὸ πρόσωπον εἰκός] εἰκός abest a Monac. 30.

καὶ χρόαν ἐρυθρός] Male, ut jam monuimus, in Cod. Monacensi χρόαν. Conf. Creuzer. ad Plotinum de Pulerit. pag. 195.

οἷανπερ σκορπίος ὁ ἡπειρώτης] Scorpionum, ut bestiarum nocivarum, ab Arimanio creatarum significationem tesserariam Creuzerus enucleavit in Symbol. I, p. 722. Not. 72. De caudis praeterea atque aculeis scorpionum vid. Apocalyps. IX, 3, 5, et 10, ubi conf. Eichhorn. Tom. II, pag. 22. Ctesias autem quam accuratus fuerit rerum scriptor, peritusque rerum naturalium, vel inde novimus, quod bene his adjecerit: ὁ ἡπειρώτης, quam bina exstent scorpionum genera, unum maritimum, alterum terrestre, de quo quando plerumque loquuntur, minus accurate id, quod Ctesias adjecit, omittunt. Vid. Bochart. Hierozoic. Part. II, lib. VI, cap. 29, pag. m. 635. Sic οἱ σκόρπιοι οἱ χερσαῖοι apud Aristotelem H. An. V, 21, (vulg. 24,) §. 3, Schneid. et alibi.

Caeterum scorpiones πηχυαῖοι, qui loca infestant inviaque reddunt, in India quoque esse asserit Palladius de Brachmm. p. 10.

μείζω ὑπάρχουσαν πηγέως] Haec, uti nunc leguntur, jungenda cum τὴν κέρκον. At obloquitur, qui Ctesiana protulit, Aelianus Nat. Animal. I. I. τῇ δὲ οὐρᾷ ἄκρα προσήρηται σκορπίου κέντρον, καὶ εἶη ἂν ὑπὲρ κῆχυν τοῦτο. unde satis est manifestum, haec dici de aculei, neque de caudae longitudine. Quo accedit, libri Monacensis auctoritas,

quod h. l. exhibere ἐν ἡ (sc. κέρκω,) κέντρον μείζον πήχεως, supra vidimus. Apud D. H. est μείζω ὑπάρχουσα, Andr. Sch. Max. Marg. et Monac. 3o: μείζων ὑπάρχουσα, apud H. Steph. μείζω ὑπάρχουσαν.

Equidem locum librariorum incuria male tractatum, ita esse refingendum suspicor: μείζον ὑπάρχον ἂν πήχεως quae accurate respondent Aelianicis: καὶ εἶη ἂν ὑπὲρ πήχυν τοῦτο — Ctesiae locum ad Phil. de propriet. Animal. l. l. laudavit de Pauw, haec subiiciens: »De eodem aculeo in » cauda extrema bis pessime loquitur Auctor et verba etiam » luxata sunt misere, neque Editores et libri sibi constant. » Quare operae pretium est, ut in transitu et Auctori et » Orationi hic feramus suppetias. Scribe: τὴν δὲ κέρκων ἔχει, » οὐρανπερ σκορπίος ὁ ἡπειρώτης, ἐν ἡ τὰ κέντρα ἔχει· ἔχει δὲ » καὶ ἐκ πλαγίου τῆς κέρκου ἔνθα καὶ ἔνθα κέντρα· ἔχει δὲ » καὶ ἐπ' ἄκρῳ, ὡς περ σκορπίος, κέντρον. καὶ τούτω μὲν etc. » Sic nihil sincerius. μείζω ὑπάρχουσαν πήχεως additamentum » est corruptum. Pro eo liber Bavaricus μείζον πήχεως, quod » simulac τὸ κέντρον ἔχει irrepsit pro τὰ κέντρα ἔχει, aliquis » ad marginem adscripsit, et dein ab imperitis in contextum » receptum fuit et depravatam. Illud igitur eo abire debet, » quo inauspicato venerat primum; nisi forte voces trans- » ponere velis et legere, ἔχει δὲ καὶ ἐπ' ἄκρῳ, ὡς περ σκορπίος, » κέντρον, μείζον πήχεως vel μείζον ὑπάρχον πήχεως, quod » mihi tamen non ita placet. Aelianus breviter et apposite » ad rem, τῇ δὲ οὐρᾷ ἄκρα προσήρηται σκορπίου κέντρον, » καὶ εἶη ἂν ὑπὲρ πήχυν τοῦτο καὶ παρ' ἑκατέρω αὐτῶ ἡ » οὐρὰ κέντροις διείληπται.«

καὶ ἔμπροσθεν ἰστάς οὐρᾷ κ. τ. λ.] Pluribus verbis adeoque clarius haec apud Aelianum l. l. καὶ εἰς τοῦμπροσθεν μὲν ὅταν ἀπολή τὰ κέντρα, ἀνακλᾷ τὴν οὐραν· εἰάν δὲ εἰς τοῦπίσω, κατὰ τοὺς Σάκας ὅδε ἀποτάθην αὐτὴν ἔξαρτῆ.

οὐς ἂν βάλλῃ] Apud D. H. βάλλῃ, et in fine capitis βάλλουσι pro βάλλοντες.

οσον ποδιαῖα] ποδιαῖος etiam apud Aelianum l. l. occur-

rit. Unde inter alia adjectiva, ad pondera et mensuras et numos pertinentia, quae in *αιος* exeant, retulit Fischerus ad Weller. Grammat. Specim II, pag. 166, 167. Pertinet huc etiam *σπιθαμιαῖος*, quod infra cap. 16 legitur.

μαρτιχόρα δὲ Ἑλληνιστὶ ἀνθρωποφάγον] Hanc interpretationem verissimam esse jam supra monuimus, cum in hodierno Persarum sermone *Marchor* hominum edacem sive *interfectorem* denotet. Add. Fundgruben des Orients, VI, H. 3, pag. 339, et conf. Danville (Antiquité Géographique de l'Inde Paris 1775, sect. III, §. 2, pag. 96, 97,) qui et illud attulit, a peregrinatore recentiore, nomine Thevenot, apud Indos repertam fuisse gentem, mira pertinacia et insolentia prae caeteris insignem, ex earum numero, quae *Mardi-coura* appellaverint, i. e. *anthropophagos*. Namque *Mard* compluribus in dialectis Orientalium significare *virum, bellatorem, rebellem*.

C A P. VIII.

περὶ τῶν Ἰνδῶν, ὅτι δικαιοτάτοι κ. τ. λ.] Conf. infra cap. 14. A Cod. Monacensi haec plane absunt, ut etiam ea, quae mox de loco sacro deque sole traduntur.

περὶ τοῦ ἱεροῦ χωρίου τοῦ ἐν τῇ αἰκίῃ κ. τ. λ.] Conf. Nonnosum apud Photium Biblioth. Cod. III, p. 6 seqq. Sunt, qui hic de deserto, quod nunc dicitur *Cobi*, cogitent, locumque istum sacrum pro diversorio quopiam vel aliis hujusmodi aedibus medio in deserto permigrantium gratia exstructis habeant, ubi nunc lapideam turrim esse contendunt. Vid. Heeren. Ideen I, 1, pag. 122 seqq. et I, 2, pag. 670 seqq. Sed malim de templo quodam Solis, quod in deserto exstructum fuit, cogitare, praesertim cum constet, quantopere Solis cultus apud Indos floruerit. Ubinam autem haec aedes fuerit, nec ipse pro certo definire ausim. Velthemium *)

*) In *da*-dissertatione, quam supra jam laudavimus: Ueber die Onyxgebirge des Ctesias etc. §. 7, 13.

si audias, nequaquam ista in deserto Cobi erit quaerenda, sed potius trans Indum, ubi etiam mature jam Solis cultus viguit; tractum enim inhabitabilem, in quo aedes posita fuerit, esse vult magnum istud late patens desertum, quod trans Indum fluvium inde a regionibus *Cutch* usque ad fines terrae, quae dicitur *Moultan*, pertendit, longitudine quinquaginta et quingentorum miliariorum Anglicorum, latitudine centum vel centum quinquaginta. Hoc desertum reapse eo intervallo distare ab iis montibus, ubi Sardones Onychesque effodiuntur, i. e. a montibus Balla-Ghaut, quo intervallo Ctesias enarrat, Idem Vir acutissimus sibi perspexisse videtur. Quas easdem regiones nimio aestu premi jam supra vidimus. Locumque autem ipsum sacrum, sive Solis templum illud fuisse suspicatur Veltheim, quod in recentioribus chartis prope urbem Radampour enotatur.

ἄρους τῆς Σαρδοῦς] In Monac. 3ο σάρδους.

ἵνα μὴ ἀφλεκτοὶ αὐτὴν τελέσωσι] i. e. »ne haud adusti, festum celebrent« sententia plane perversa. Nisi igitur ἀφλεκτος accipias pro: *plane ustus*, *tostus*, ex literae α significatione intensiva, (cujus tamen significationis exempla adhuc desidero) scribendum erit: ἵνα μὴ φλεκτοὶ α. τ. »ne dum festum agitent, plane torreantur solis aestu.«

ὅτι — καὶ ὑετοὶ οὐκ εἰσὶν ἐν τῇ Ἰνδικῇ] Vid. supra ad cap. 1. - Caeterum haec rursus habet Monacensis liber: βρονταὶ δὲ καὶ ἀστραπαὶ καὶ ὑετοὶ οὐκ εἰσὶν ἐν Ἰνδία· ἄνεμοι δὲ πολλοὶ καὶ πρησιτῆρες.

ὁ δὲ ἥλιος ἀνισχὼν τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας κ. τ. λ.] Loci sensum, quem parum perspexerunt interpretes, talem esse puto: »Sol oriens per dimidium diei refrigerationem »praebet, per reliquum diei tempus nimio premit aestu. Id »quod in plerasque Indiae partes cadit.«

Similia, quamvis plura copiosioraque Herodotus jam tradiderat, III, 104. Solem enim apud Indos horis matutinis esse ferventissimum; reliquo diei tempore i. e. horis pomeridianis, ac vespertinis, non ita furere, ut vel frigus afferat.

Id quod a reliquarum terrarum conditione plane abhorrere. Inquisivit has in res Mannertus, Geograph. der Griech. u. Röm. V, 1, pag. 13, 14, pro more parum considerate in Ctesiam invehens. Explicanda haec taliaque esse censet ex ea, quam Homerus finxerit, terrae formâ; quam eandem et Herodotum et qui ejusdem aut proximae fuere aetatis, Ctesiam, alios, esse secutos. Mane enim solem perpendiculari rem cervicibus Indorum impendere summâque illos premere vi atque calore; quos ipsos tamen, quo magis ad occidentem ille vergat, paulatim relinqui ab eodem refrigerationem laetam vespere accipientes.

ὅτι ἂν λάβωσιν] Mon. Lib. 3o: λάβωσι et mox τὸ δ' ἄλλος λίαν.

C A P. IX.

ὅτι Ἴνδοὶ οὐχ ὑπὸ τοῦ ἡλίου εἰσὶ μέλανες, ἀλλὰ φύσει] Testatur Arrianus, Exped. Alex. V, 4, §. 8 Indos esse nigriores reliquis hominibus, exceptis Aethiopicibus. Ac vel prior Herodotus nigrum colorem Indis vindicaverat III, 101.

εἶναι γὰρ φησὶν ἐν αὐτοῖς καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας λευκοτάτους πάντων] Hoc ipsum, quod Ctesias scribit, alios Indos, eosque plurimos nigri esse coloris, alios, pauciores illos quidem, albos, id recentiorum peregrinatorum, qui hasce in terras intraverunt, testimoniis luculenter comprobari annotat Heerenius Idéen etc. I, 1, pag. 367 seq. Atque miratur idem ille (l. l. pag. 371,) qui factum sit, ut veteres, qui tam bene noverint montes in Indiae confiniis septentrionem versus sitos, nil tamen diserte prodiderint de valle illa, ubivis celebrata et cognita, quae hodie dicatur *Haschmyr*. Pauca tamen putat apud Ctesiam reperiri vestigia quaedam, quae ad istam vallem probabiliter possint referri. Huc igitur referenda, quae Ctesias de hominibus albis, per montes habitantibus, *) memoret, huc referenda, quae idem ille de

*) Incolas hujusce vallis amoenissimae praeter alios albo esse colore, Tiefenthaler et Bernier, ab Heerenio, l. l. p. 160 allati satis testantur.

equis, deque ovium magnitudine cap. 11, forsitan etiam, quae de lacu, in quo oleum supernatet, §. 11, (ubi vid. annotatio). Sed hoc non nisi meras esse conjecturas, ex obscuris, nec satis certis ductas vestigiis, ipse Vir sagacissimus eo, quo insignis est, candore veritatisque studio, ingenue confitetur. Namque Persarum regnum usque eo pertinere haud valuit, montesque ipsi beatos incolas ab omni exterrum populorum impetu tutos praestiterunt. Attamen ad Persas quandam eorum pervenisse notitiam, vel hic locus aperte clamare mihi videtur.

εἰ καὶ ἐπ' ἔλαττον] i. e. quamvis pauciores numero illi sunt, qui albo apparent colore, quamvis huiusmodi homines rarius deprehenduntur. Videtur dictio referri posse ad similes, quas collegit Fischéri industria ad Weller. III, b. pag. 246, in quibus praepositio cum nomine adjuncto fere adverbiascit. Quales sunt *ἐπὶ πολὶ*, aliae. Quo item pertineret *ἐπὶ μᾶλλον*, quod in Herodoti III, 104 pro vulg. *ἔτι μᾶλλον* unus offert liber, haud damnante Wesselingio, qui ibi quaedam attulit.

Pro *εἰ καὶ* apud D. H. *ἢ καὶ*.

ιδεῖν δὲ καὶ αὐτὸν τοιαύτας Ἰνδίας] apud D. Hoesch. *αὐτόν*. Mallem, si quid innovandum, *αὐτός*.

πέντε ἄνδρας] D. H. *ἄνδρας κέντε*.

C A P. X.

λέγει ὅτι καὶ τὸ πῦρ ἐκ τῆς Αἴτνης ῥέον κατὰ μέσον χώρον] Significari locum, quem *εὐσεβῶν χώραν* appellatum esse docet Conon, Narrat. XLIII, [pag. 43, ed. Kanne, cuius conf. not.] jam Andreas Schottus annotaverat. Tangi videtur fabula nobilissima de Amphinomo et Anapo, fratribus, qui cum igneus torrens ab Aetna Catanam versus undas devolveret, parentibus sublatis, fugam capesserant, atque torrente ipsis ob pietatem cedente et se ipsos et parentes humeris impositos servaverant. Unde et ipsi *εὐσεβεῖς* diceban-

tur locusque fabula inclutus. Vid. Pausan. X, 28, §. 2. Strabon. VI, 2, pag. 412, B. Almelov, Valer. Max. V, 4. Extern. 4. Quos locos suggestit Largetius.

τὸν μέσον χώρον, ἅτε δικαίων ἀνδρῶν ὄντα] Faciunt huc Pausaniae verba l. l. καὶ διχῆ σχισθῆναι λέγεται τὸν ῥύακα καὶ αὐτοὺς τοὺς νεανίσκους, σὺν δὲ αὐτοῖς τοὺς γονέας τὸ πῦρ οὐδέν σφισι λυμηνάμενον παρεξῆλθεν. — Quod ante τὸν μέσον χώρον distinctio addita in Hoescheliana, haud improbo. Pro ὄντα al. ὄντων.

καὶ ἐν Ζακύνθῳ κρηνίδας ἰχθυοφόρους εἶναι, ἐξ ὧν αἴρεται πίσσα] Male Monac. Lib. 3ο αἴρεται — Auctor est Herodotus IV, 195: — εἴη δ' ἂν πᾶν, ὅκου καὶ ἐν Ζακύνθῳ ἐκ λίμνης καὶ ὕδατος πίσσάν ἀναφερομένην αὐτὸς ἐγὼ ὤρεον. Sequuntur plura hanc in rem, quam eandem tetigit Antigonus ex Eudoxo, Hist. Mirabil. 169: ἐκ δὲ τῆς ἐν Ζακύνθῳ λίμνης φησὶν Εὐδόξον ιστορεῖν, ὅτι ἀναφέρεται πίσσα, καίτοι παρεχούσης αὐτῆς ἰχθῦς, ὅτι δ' ἂν ἐμβάλης εἰς ταύτην, ἐπὶ θαλάττης φαίνεσθαι, τεττάρων ὄντων ἀνὰ μέσον σταδίων; ubi haec notavit Beckmann. p. 214. »Zacynthus est insula, hodie quae Zante dicitur, quae etiam nunc picis fossilis magnam copiam praebet, de qua optime agit Spon in Itinerar. edit. German. p. 32. Is lacum hodie ducentorum passuum intervallo a mari distare auctor est. Liquidum hoc bitumen »Zacynthium collaudarunt quoque Dioscor. I, 99. Vitruv. »VIII, 3 et Plin. XXXV, 15, p. 715.« Atque recentiorum peregrinatorum investigationibus res ad liquidum est perducta. In quibus praeter alios hosce fontes bituminis («Erdpech.») plenos, accuratissime descripsit, additis veterum locis, illustrissimus Dodwell. »Classische u. topograph. Reise durch Griechenland; übersetzt von Sickler.« I, pag. 109 seqq. Add. Descriptionem peculiarem fontium istorum picis in Zacynthi insula, auctore Hawkins, insertam illam quidem itineribus variis, quae publici juris fecit R. Walpole, (conf. Journal. des Savans 1820. Octobr. pag. 617), et Williams Itinerr. in insulas Ionicas, in Annall. Itinerr. (Reisejournal;

Berlin 1821, März. pag. 245.) — Apud Eretrios quoque in Asiam, et Cissiam quidem a Dario translatos puteum fuisse memorat Philostratus, V. Apoll. I, 23, 24, p. 30, bitumine, oleo et aqua mixtum, totamque regionem bitumine esse irriguam. Pertinet quoque huc Stephani Byzantini locus, quem plerumque in Ctesianis fragmentis exhibent, et ad Indic. cap. XI referunt. Legitur pag. 652 Pined. . s. v. Ἰέως- ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις ἐν Διοβαῖς τῆς Σκυθίας, ἐν ἣ λέγουσι λίμνην ἰχθύων ἔχουσαν πλῆθος ἀφ' ὧν εὐδίας γενομένης, ἔλαιον ἐπιπολάζει τοσοῦτον, ὅσον ἀρῦεσθαι αὐτὸ ταῖς χερσὶν εἰς σκάφος, καὶ χρῆσθαι αὐτῷ.

καὶ ἐν Νάξῳ κρήνην, ἐξ ἧς οἶνος ἐνίστε ῥεῖ καὶ μῖλλα ἰθύς] De his Monacensis liber ita: ἐν τῇ Νάξῳ δὲ γῆ κρήνη φησὶν εἶναι· ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ καὶ μῖλλα ἰθύς· ἀλλὰ καὶ τοῦ φασιδος ποταμοῦ τὸ ὕδωρ ἐν ἀγγείῳ διαμείναν νυχθημέρον, οἶνος ἡδιστος γίνεται, ad quae Werferus: »Scribendum autem: κρήνην . . . καὶ μῖλλα ἰθύς. In sequentibus, quae ex Cod. Bav. Hoeschelius textui inseruit, leg. διαμείναν . . . ἡδιστος.« Qui idem Werferus in Act. philoll. Monacc. II, 4, pag. 552: »Eadem apud Stephanum »Byz. s. v. Νάξος, pag. 580 Berk.: ἔστι ἐκεῖ κρήνη, ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ μῖλλα ἰθύς· quae Heraclidem auctorem habent, monente Berkelio ad h. l. ex Suidá.« Tu vid. Beckmann. ad Antigon. Caryst. 160- pag. 205, qui inde rem explicat, quod veteribus non fuit cognita aeris fixi vis ac potestas, qui quidem quibusdam in fontibus inest, merique vim subinde planè adaequat; quam ipsam igitur aquae vim ignorantes vinum ex hisce fontibus effluere crediderunt. Quae vero magis ad cap. 14 spectant. Vini torrentem in Andro insula memorat Philostratus Icon. I, 25, p. 799. Plinius H. N. II, 103, sect. 106, pag. 121: »In Andro insula, templo Liberi patris, fontem Nonis Januariis semper vini sapore fluere.« Plura idem XXXI, 2, sect. 13, pag. 549, ubi vid. Harduin.

καὶ ὅτι πῦρ ἔστιν ἐγγύς Φασήλιδος ἐν Λυκίᾳ ἀθάνατον κ. τ. λ.] Haec quidem in Codice Monacensi et ipsa legun-

tur: ἐγγύς δὲ Φασίλιδος ἀνάγεται πῦρ ἀθάνατον· καὶ αἰεὶ ἡμέραν καὶ νύκτα καίεται ἐκ πέτρας· ὕδατι μὲν οὐ σβέννυται ὡσαύτως, φορητῶ δὲ σβέννυται. Ad quae haec plura adnotavit Werferus; »Scribendum Φασίλιδος ex editis. et frag. Ctes. »ab Antigono Carystio servatis pag. 860 init. Vesseling. (cap. »182, pag. 223, ed. Beckmann.) — ὅτι περὶ τῆν τῶν Φα- »σηλιτῶν χώραν ἐπὶ τοῦ τῆς χιμαίρας ὄρους ἔστι τὸ καλού- »μενον ἀθάνατον πῦρ· τοῦτο δὲ εἴαν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλης, »καίεσθαι βέλτιον· εἴαν δὲ φορτίον ἐπιβαλὼν πῆξῃ τις, σβέν- »νυσθαι. Pro inepto φορτίον in notis, quae Ctesiae frag- »mentis leguntur subjectae, recte emendatum ex Indicis φο- »ρητόν. *) Add. Plin. Hist. Nat. II, c. 106, p. 860, ed. »Wesseling: *extinguui vero terrā aut foeno* cui quis »fimo pro foeno reddendum possit suspicari. Iam vero pro εἰς »ὕδωρ vel legi debet εἰς αὐτὸ ὕδωρ vel ὕδωρ molesta ista prae- »positione prorsus liberari. **) Est enim ἐμβάλης ἰ. q. *infa-* »*deris*. Conf. Matth. Animadv. ad Hym. Homm. pag. 360, »qui hanc Verbi βάλλειν significationem idoneis exemplis »illustravit. Add. Scholiast. Arist. Vesp. 93. ἐν ᾧ ὕδωρ »ἐβαλλον. . . . Quin ipsius Ctesiae locam ex Indicis pag. »829. lin. 18, [cap. 14,] possum producere, qui ita in Cod. »Bav. scriptus exstat: οὐ μακρὴν δὲ ταύτης ἔστιν ἑτέρα πη- »γή, ἧς τὸ ὕδωρ ἐν ἀγγείῳ βληθὲν πήγνυται ὡσπερ τυ- »ρός. . . . — In sequentibus verba καὶ αἰεὶ ἡμέραν καὶ »νύκτα καίεται ἐκ πέτρας minus eleganter in editis ita dis- »junguntur: ὅτι αἰεὶ καίεται ἐπὶ πέτρας καὶ νύκτα καὶ ἡμέ- »ραν. . . . Accurate et fuse hanc ῥῆσιν nuperrime illustra- »vit Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 169. Addend. ad Seidl. »libr. de Verss. Dochmm. pag. 418. ***) Multa, si vacaret

*) Occupaverat Salmasius ad Solin. cap. 21. et Beckmann l. 1.

**) Meursius, quo eandem eliceret sententiam, coniecit: εἴαν μὲν τις ὕδωρ ἐμβάλη.

***) Add. Werferianis Abresch. et Perlcamp. ad Xenoph. Ephes. pag. 71.

»possem adjicere, quorum e numero satius erit haec pauca
 »seligere: Hom. Il. XIV, 269: αἰὲν ἐέλδευαι ἡματα πάντα.
 »Conf. Odys. V, 210: αἰεὶ ἡματα πάντα. Od. VIII, 468:
 »αἰεὶ μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡματα. XXIV, 745: αἰεὶ
 »καμήσεσθε διαμπερές ἡματα πάντα. Hymn. in Apoll.
 »485: ἡματα διαμπερές. Il. XVI, 499: ἄεὶ κατ' ἡμαρ. Eu-
 »rip. Troad. 407 ed. Seidl. ἄεὶ τὸ κατ' ἡμαρ. Eurip. Electr.
 »145, ed Seidl. ἄεὶ χρόνον εἰς τὸν ἅπαντα. Cert. Hom.
 »et Hes. pag. 485 Loesn. — Mox vocem ὠσαύτως, quae
 »Cod. Bav. soli debetur, sic acceperim: eodem modo, uti
 »assolet. Sequentia ita scribenda sunt: φορτυῶ δὲ σβέννυ-
 »ται. . . .» Haec beatus Werferus larga uti solebat manu.

ἔγγυς Φασήλιδος ἐν Λυκία] Φασίλιδος Cod. Mon.
 30. Vid. supra. Est nomen civitatis Φάσηλις, civium Φαση-
 λίτης. Sita urbs in confinio Lyciae et Pamphyliae; vulgo ad-
 numerata Graecis urbibus, quae per Lyciam fuerunt disper-
 sae, quamvis seorsim ab illis vivebant Phaselitae, suis uten-
 tes legibus suaque republica. Vid. Salmasium Exercitt. Plinn.
 pag. 785, coll. 801 et Mannert. Geographie etc. Pant. VI,
 Heft II, pag. 131 seq.

Quae vero Ctesias scribit de mira istius ignis immortalis
 vi, haud vana esse, veterum scriptorum consensus *) satis
 clamat. Neque etiam inter recentiores Ctesianis fidem deroga-
 runt viri, harum rerum periti. In quibus jure habendus Beck-
 mann. qui ad l. l. Antigoni, et ad Aristotel. Auscultt. Mirabb.
 pag. 283, coll. pag. 75, 76, plura disputavit. Cogitandum hic
 de asphalto s. bitumine, quod vel liquidum aquae innatat et
 paulatim indurat, vel cujus glebae induratae in terra, are-
 nosa potissimum reperiuntur. Atque haec terra bitumine vel
 petroleo saturata solet exhalare vapores naphthae subtilissi-
 mae, qui facile ardent, et aqua extinguere non possunt, nam
 supernatant illi; at terrâ, limo, stercore vel aliis hujusmodi

*) Congessit veterum locos de hoc igni immortalis in Lycia Beck-
 mann. ad Aristotel. l. l. pag. 285.

quisquillis si obruuntur. Quod vel ante Beckmann. jam Salmasius monuerat; Exercitt. Plinn. pag. 244, 245. Atque nuperrimus, qui Asiae minoris oras ac litora peragravit, Anglus homo, *Beaufort*, in iis regionibus, quae terram olim Phaselitarum sunt proximae, locum offendit, ubi ignis semper flagrans vel hodie conspicitur, qui, ut incolae certe contendunt, exstingui prorsus nequit, montium ignivomorum ad instar. Lacus iste hodie *Yanar* vocatur, Ctesiaeque verba eximie comprobant. Fuit etiam veteribus, qui quandam Vulcaniam vim in eodem inesse odorati sunt, Vulcano consecratus locus, atque fabulae nobilissimae de *Chimaera* locum dedisse videtur, uti jam Plinius significavit. Vid. Götting. Gelehrt. Anzeig. 1819, nro. 52, pag. 515. — Similem terram ignivomam juxta Apolloniam fuisse accepimus, loco et ipso consecrato, vid. Plut. Syll. 27, et Aristotel. Auscult. Mirabb. cap. 139, ibiq. Beckmanni laudd. pag. 282. Plura vid. apud Dodwell. l. l. pag. 34, 35. Conf. etiam Leonhardii Handbuch der Oryktognosie pag. 681.

ὁμοίως καὶ ἐν Αἴτνῃ καὶ Προύσῃ διηνεκῶς ἀνάγεται πῦρ.
Haec verba ex solo Monacensi libro in textum irrepserunt. Indicare videntur, hic potius de igne Vulcanio, vel de monte ignivomo esse cogitandum, quam de terra bituminosa, quae incendatur. — De *Prusa*, Bithyniae vel Mysiae urbe (nam utraque in terra ejusdem nominis exstat urbs, utraque monti adjacens) conf. Strabon. XII, p. 844 seqq. At nulla illic mentio montis ignivomi. Est tamen mihi hic suspicio, dici eam Prusam, quae Olympo monti fuit vicina, Cios olim dicta, et fontibus quoque miraculosis, aliis id genus inclyta. Quo me ducunt Antigoni Carystii narrata cap. 54 et 55.

C A P. XI.

ὅτι ἐν μέσῃ τῇ Ἰνδικῇ ἄνθρωποι εἰσι μέγαντες καὶ καλοῦνται Πυγμαῖοι.] Liber Monacensis: ἐν μέσῃ δὲ τῇ Ἰνδικῇ οἰκοῦσι οἱ Πυγμαῖοι καλούμενοι ἄνθρωποι, μικροὶ λίαν ὡς ἑνος πύ-

χως· ἢ ἐνός ἡμίσεως (scrib. ἡμίσεος ex editt.) κόμην ἔχουσι μακρὰν καὶ πώγωνα· ἔχουσι δὲ αἰδοῖον μέγα ὥστε φθάειν (in marg. Cod. ψάθειν) τῶν σφυρῶν αὐτῶν. Οἱ βόες καὶ οἱ ὄνοι αὐτῶν ὡς κριοί· ἔστι δὲ καὶ λίμνη μεγάλη σταδίων ὦ· ἐπὶ τῇ δὲ τῆς λίμνης ἐμφύεται ἔλαιον ὡς τὸ ἡμέτερον καὶ διαπλοιαρίων (Leg. διὰ πλοιοι.) ἀπαρίονται τοῦτο καὶ χρῶνται· ἔστι δὲ αὐτόθι καὶ ἀργύριον πολὺ καὶ μέταλλα ἀργύρεα. — Pro ὅτι μέση D. H. ὅτι ἐν μέσῃ quod repetimus. Mon. lib. 30 sine ἐν. In seqq. H. St. μέγαν φύσωσιν, cum apud D. Hoesch. μέγα φύσωσιν. Ibid. pro αὐτοὶ δὲ σιμοὶ τε, quod et in Mon. 30, αὐτοὶ τε σ. τ. — Pro ἐπὶ τὰ γόνατα καὶ ἔτι κατώτερον Cod. Mon. 30: τὰ γόνατα ἔστι κατώτερον, et mox pro ἐπιδάν, ἐπεὶ δ' ἄν. Idem ἱμάτιον pro ἱμάτιον.

Multa sunt, quae de Pygmaeis, de illorum statura, belloque cum gruibus gesto confabulati sunt Graeci. *) Namque ad res sacras religionemque illos traduxerunt, ut plane cum diis Memphiticis, Pataecis ac Dioscuris convenire videantur. Quo imprimis valuit statura, quam illis tribuit Ctesias, promissior capillus, quae ipsa plane congruunt cum quibusdam et Aegyptiorum et Graecorum simulacris deformibus. **) Quae tamen nunc missa faciamus. Audiamus Plinium, qui probabiliter e Ctesia, quem eodem capite laudat, sua desumsit, Hist. Nat. VII, 2, T. I, pag. 373. — »Supra hoc extrema in »parte montium Spithamaei Pygmaei narrantur, ternas spitha- »mas longitudine, hoc est, ternos dodrantes non excedentes, »salubri coelo, semperque vernante, montibus ab Aquilone »oppositis; quos a gruibus infestari Homerus quoque prodi-

*) Vid. inprimis Homer. Jl. III, 6, ibique Eustath. p. 372, lin. 6 seqq. et Heynium, Observv. pag. 449 seq. Tom. IV. Add. Aristotel. Hist. Anim. VIII, 12, pag. 907 E. s. VIII, 14, §. 2, ubi cf. Schneid. nott. p. 620. Philostrat. V. Apoll. III, 47, pag. 133 seqq. Plinius H. Nat. VII, 2, pag. 374 Hard.

**) Vid. Creuzeri Dionysus I, pag. 155 seq.

»dit. Fama est etc. etc.« Atque similia alios memoriae prodidisse e Strabone intelligimus, libr. XV, cap. 1, p. 1037 B. pag. 289, Tauchn. coll. II, p. 121 C. Exoritur autem hinc quaestio, utrum re vera talis exstiterit gens, qualem Ctesias descripserit, necne. Ad fabulas rejicit Heeren. Ideen etc. I, 1, pag. 368, neque tamen a Ctesia ipsò fictas, sed mere Indicas, indeque per totam Asiam ad Europam usque perlatas, quandoquidem apud Marcopolum, qui bis mille post annis Indiam peregrinatus est, similia fere legantur. Namque ab Indis auctor est, hujuscemodi figuras fictas ac monstra ad externos mitti, quo fidem istis pararent, simulque utilitatem quandam inde caperent; quae eadem fraus si prisco admodum aevo jam exstiterit, quod primum est ad credendum, haud profecto mirabere, qui Graecis harum rerum fama, ab ipsis deinceps auctarum et amplificatarum innotescere potuerit. - In alia tamen abit Malte - Brun Nouvelles Annales des voyages I. I. pag. 355 seq. Psyllos enim (de quibus post) unam eandemque esse gentem vult atque Pygmaeos, media in India a Ctesia collocatos. Et quum Tournerius in terra Butan viderit hominem minimum statura deformemque, quale equorum minimorum in Indiae montibus existit genus, non prorsus verisimile non esse, si Pygmaeorum gentem re vera in India exstitisse credamus. Quo vel illud accedit, quod in Ainos, insulis Curilibus incolas deprehendi ait, qui magnam partem quatuor tantum pedes altitudine habeant, quique longis capillis, quibus per corpus sunt tecti, eodem modo, quo Ctesiani Pygmaei, pro veste uti possint. Quodsi tale exstitit genus, idem vel adhuc in desertis ac remotis terrae Tibetanae regionibus, incognitis fere, vivere et potuit et potest. Haec ille; quae si non usquequaque pro veris habeam, tamen mihi quidem est persuasum, re vera fuisse gentem, Pygmaeorum nomine, reliquis forsitan minorem atque infirmiore, deformem, inque montium jugis ac solitudinibus habitantem, ideoque et ipsam minus cognitam, ut mirae istae apud externos inde ferrentur

narratione, quae quo ulterius praecessissent, ad Graecos usque, eo magis sint auctae amplificataeque. Ctesias sua procul dubio audiendo a Persis acceperat, ad quos ista commenta ab India ipsa, terra fere incognita ac fabulosa sunt delata. Atque huc imprimis faciunt, quae supra ex Heerenii Ideen etc. attulimus. Quare vix Cuvierii in sententiam discedere licet, qui totam fabulam ad poetarum vel artificum commenta revocat. Cum enim in tabulis vel monumentis reges victores multo majores quam pro humana forma, victi autem multo inferiores exhiberentur, inde fabulam de Pygmaeis originem cepisse verisimile putat. V. Cuviers Ansichten der Urwelt pag. 61.

οἱ μακρότατοι αὐτῶν, πήχεων δύο] Homines τετραπήχεις, trans Indum inveniri, refert Philostratus V. Apoll. II, 4, p. 52, ubi aliorum hanc in rem testimonia suggestit Olearius.

τὰ δὲ πρόβατα αὐτῶν, ὡς ἄρνες καὶ αἱ βόες καὶ οἱ ὄνοι, σχεδὸν ὅσον κριοί· κ. τ. λ.] Eadem Aelianus Nat. Animal. XVI, 37, in eo modo dissentiens, quod, quae Ctesias Pygmaeis, ille Psyllis tribuit: παρά γε τοῖς Ψύλλοις καλουμένοις τῶν Ἰνδῶν (εἰσὶ γὰρ καὶ Λιβύων ἕτεροι) ἵπποι γίνονται τῶν κριῶν οὐ μείζους, καὶ τὰ πρόβατα ἰδεῖν μικρὰ κατὰ τοὺς ἄρνας, καὶ οἱ ὄνοι δὲ τοσοῦτοι γίνονται τὸ μέγεθος, καὶ οἱ ἡμίονοι καὶ οἱ βούς, καὶ πᾶν κτήνος ἕτερον ὀτιοῦν. Ἐν δὲ ἐν Ἰνδοῖς οὐ φασι γίνεσθαι κ. τ. λ. Quae mihi vix dubia, quin e Ctesia profluxerint, cujus ejusdem continuo diserta mentio. Vera tamen sunt, si quidem recentiorum peregrinatorum testimonia audiamus. Nam quaedam Indiae regiones maximam partem boves graciles, minores ac deformes alunt, ut terrae, quae hodie dicitur *Adschmyr* et *Badricassram*, *Shel-lan* insula, in qua boves vix sunt majores vitulis Anglicis unius anni. Ac praecipue in terra, cui nomen est *Shourate*, hujus generis boves nimis tenues minimaque reperiuntur, quae Anglicos canes (*Doggen* vulgo dicunt) magnitudine vix aequant. Caeterum utiles atque aptas esse affirmant. Vid.

Wahlil Erdbeschreib. v. Ostind. pag. 824. Comprobavit Malte - Brun (Précis de la Géograph. univers. IV, p. 34) in insula Ceylon et prope Surate boves reperiri »qui n' ont »que la taille d'un dogue, v. Pennant Hist. quadrup. I, tab. 3. « Add. *Cuviers Ansichten von der Urwelt.* pag. 55, version. vernac.

καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν καὶ οἱ ἡμίονοι καὶ τὰ ἄλλα κτήνη πάντων, οὐδὲν μείζω κριῶν] De Indicis equis, parva statura gracilitateque insignibus, deque asinis, quorum praecipue in India septentrionali usús, vid. Wahlilium l. l. pag. 815 — 819. Etiam Malte - Brun l. l. pag. 32 asserit, in Bengalia inveniri equorum quoddam genus, valde parvum, sed idem celerrimum, nomine *Tattau*.

καὶ τὰ ἄλλα κτήνη πάντα] D. H. πάντα ζῶα. Ibid. mox: καὶ νόμοισι ἐταλαγωγούς τε καὶ ἀλωπ. Sed δὲ habet etiam Monac. 30. Idem pro κυσίν: κυσί.

λαγῶν δὲ καὶ ἀλώπεκας θηρεύουσι, οὐ τοῖς κυσίν, ἀλλὰ κόραξι καὶ ἰκτίσι καὶ κορώναις καὶ ἀετοῖς] Copiosius locum exscripsit Aelianus Nat. An. IV, 26, pro Pygmaeis Indos in univ. mem. apud quos talis venatio locum habuerit. Loquitur etiam Aristoteles Auscultt. Mirab. cap. 128 de admirabili venatione per aves feras instituta, quae Thracibus in usu fuerit; ad quem locum apte nos Ctesiae admonuit Beckmann. pag. 264, qui quidem in his prima artis falconariae rudimenta agnoscit, amandatque ad ea, quae ipse dederit in Beyträge zur Geschichte der Erfind. Vol. II, pag. 157. Et omnem per Indiam huncce lepores et vulpes venandi morem aquilarum et falconum ope obtinuisse, allatum illum quidem a Mogolis, uti videtur, edocuit Malte - Brun (Nouvelles Annales d. Voyag. l. l. p. 355), ut vel adhuc e terris, quibus nomen est Caschemyr, Kauschkaur, Tibet minor, optimi falcones afferantur; v. Agen Akberi I, 306, Heeren. Ideen etc. I, 1, pag. 369. Nam hodieque venatio avium ope per orientem usitata; vid. Kaempfer Amoenitt. exoticc. pag. 131. Shaw, Reisen in die Levante (Leipzig 1765, pag. 300.)

Locos, qui de veterum more per accipitres venandi loquuntur, conguessit Bochart. Hierozoic. Part. II, lib. II, cap. 19, pag. m. 270 seq., qui idem, l. l. lib. III, cap. 13, p. m. 855, 856, multus de vario vulpium venatu, quem difficillimum veteres habebant, nec nostri loci immemor. Sic etiam in libris Judaeorum sacris vix canes ad venandum aptas invenias; retibus illi vel fossis vel sagittis vel hasta feras venantur; cujus moris si attineret, multos locos afferre possem.

ἐλαιον ὡς τὸ ἡμέτερον ἐπίσταται] Verba ὡς τὸ ἡμέτερον e Cod. Bav. (Monacensi) inseruit D. H. — De re vid. not. ad cap. X.

χρῶνται δὲ καὶ σησάμῳ] D. H. σισάμῳ. C. Vatic. σισαμίνῳ.

ἔχει δὲ ἡ λίμνη καὶ ἰχθύας] Haud scio an H. Stephanus rectum verborum ordinem restituerit, quando ista verba post κρείσσον δὲ τὸ λιμναῖον collocat. Idem paulo ante pro χρῶνται δὲ καὶ σησάμῳ mavult χρ. δὲ καὶ σησαμίνῳ e Cod. Vaticano. Haud inepte. Intelligas ἐλαιον vel simile quid. Conf. Xenoph. Anab. IV, 4, 8: χρίσμα ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου, σίειον, καὶ σησάμινον, καὶ ἀμυγδάλινον. Quem locum Suidas respexit Tom. III, pag. 309. Add. Polyæn. IV, 3, 32, ubi et sesamini olei et amygdalini apud Persas usitati fit mentio. Hinc quoque Plinius Hist. Nat. XXIII, 4, et XIII, 1: *sesaminum oleum*. Et XVIII, 10: »Aestiva frumenta diximus, sesamam, milium, »panicum. Sesama ab Indis venit: ex ea et oleum faciunt. »Color ejus candidus.« Hinc *oleum sesamae* crebro apud »Plinium memoratur; cf. VI, 28, XV, 7, XXII, 25. Conf. Dioscorid. II, 119 — 121, et Theophrast. Hist. Plant. I, 11, 3, 18, 13, VIII, 3, 1, Schneid. et quae plura ille collaudat in Ind. Opp. Theophrastt. pag. 499. Curtius VII, 4, 23: »Succo ex *sesama* expresso, haud secus quam oleo, artus »perungebant« ubi vid. Freinshem. Conf. Salmasius Exercitt. Plinn. pag. 1033 e Sprengel Histor. Botan. I, p. 79. De Persarum oleo, ex sesamo vel nucibus parato egit quoque Reynier de l'Économie publique des Perses. p. 283.

καὶ τῷ καρυίνῳ χρῶνται] Auctor est Plinius Hist. Nat. XV, 7: »Fit (sc. oleum) - e nucibus juglandibus, quod *caryinon* vocant.« Idem XXIII, 4: »E nuce vero juglande (sc. oleum), quod *caryinum* appellavimus, alopeciiis utile est.« Conf. hanc in rem disputantem Salmasium Exercitt. Plinn. pag. 602, 603. Caeterum de simili fonte Antigonus Carystius tradit ex Lyco Rhegino, cap. 154, qui et ipse oleo fluit, quo in lucernis utuntur, cujusque ope tubercula scabiemque sanant. Atque etiam auctor est Aristoteles Auscultt. Mirabb. cap. 123, de simili fonte in Carthaginiensium ditione, qui et ipse oleo fluit. Ad quem locum doctiss. Beckmann. pag. 253, non solum reliqua et hujus et aliorum similium fontium testimonia, quae apud veteres occurrunt, collegit, sed etiam in causas hujus rei inquisivit. Liquorem enim sive pinguetudinem in hujuscemodi fontibus sine controversia *naphtham* esse vult, quod oleum minerale aquae innatare, sed paulatim in petroleum impurius abire et in asphaltum tandem indurare solet. Atque hujusmodi aquae bituminosae subinde inveniuntur. Vid. quae laudavit Beckmann. l. l. et conf. infra cap. 32 ibiq. nott.

καρυίνῳ] Mon. Lib. 30, *καρυίνῳ*.

καὶ ἀργύρεα μέταλλα, οὐ βαθέα, ἀλλὰ βαθύτερα εἶναι φησὶ τὰ ἐν Βάκτροις] Adhuc usque fossarum altissimarum reliquiae, unde aurum argentumque proveniebat, conspiciuntur in monte *Waisli kara*, in regione Chiwae, quae Oxo s. Giheni est vicina; Vid. Heerenii Ideen etc. I, 1, pag. 116 ed. tert. ibique laud. Atgem. Geogr. Ephem. 1804 August. p. 447. Sunt quam maxime nobilitatae ut apud veteres, ita apud recentiores argenteae fodinae per Indiam septentrionalem, eaeque cum in montibus Belour et Badachschem, tum vero praecipue in Bactria finitima, jam olim per omnem antiquitatem celebratissimae, quarum ruinas vel adhuc reperias. Accurate, nec nostro loco omisso, Wahlius Erdbeschreib. v. Ostind. pag. 746. Eodem Ctesiae loco usus Bayerus Histor. Regn. Bactr. cap. 44, pag. 106, de Bactrianis metal-

lis, postera aetate celeberrimis. Nec immemor ille nummorum senioris regni Bactriani, inde fusorum, cum Graeca plerumque inscriptione.

εἶναι φησὶ] In Hoesch. *εἶναι φασι*.

CAP. XII.

ὡσπερ ἐν τῷ Πακτωλῷ ποταμῷ] Res Graecis satis nota poetisque decantata. Vid. mod. Salmasii Exercitt. Plinn. p. 837 et Olear. ad Philostrat. Vit. Apollon. VI, 37, pag. 274.

Caeterum Cod. Monac. haec ita exhibet: *καὶ χρυσὸς οὐκ ἐν ποταμοῖς ὡσπερ ἐν τῷ Πακτωλῷ, ἀλλ' ἐν μεγάλοις ὄρειοῖς καὶ τραχέσι· ὅπου (scr. ἐκεῖ) εἰσὶ καὶ οἱ Γρύπες ὄρνεα τετράποδα· τὸ μέγεθος ὡς λύκοι· σκέλη καὶ ὄνυχας ὡς λέοντες.*

Quae vero hic Ctesias de auro Indico memoriae prodidit, haud ita accipiendum opinor, ac si e fluminibus prorsus nullum eveniat Indis aurum, sed praeter aurum, quod flumina haud pauca secum trahunt, etiam in montibus inveniri, quod effodiendo capiatur. Nam auro plenissimos esse Indiae fluvios, multorum probatissimorum scriptorum fide constat; qui omnino Indiam auro ditissimam esse tradunt. Legantur veterum testimonia apud Freinshem. ad Curtium VIII, 9, 18, coll. Heeren. Ideen etc. I, 2, pag. 637 seq. ed. III, ac Malte - Brun Precis etc. IV, pag. 27 seqq. et Nouvelles Annales d. Voyag. II, 2, pag. 354.

ἐν οἷς οἰκοῦσι Γρύπες κ. τ. λ.] Copiosioremem possis reddere locum ex iis, quae multa, Ctesiam ipsum collaudans, habet Aelianus Nat. Animal. IV, 27 et qui eum excerptis Phile de Animall. propriett. 2, pag. 15 seqq. ubi vid. de Pauw. Add. Herodot. III, 116, IV, 13, 27. Reliquos de Gryphibus veterum locos haud paucos Velthemii industria conguessit. Sammlung v. Aufsätzen etc. P. II, pag. 267. Ad-dit Largerius Phil. de Animall. propriett. pag. 14 seq. et Pisid. s. v. *κοσμουργία* vs. 907. Fabulam ipsam de Gryphibus explicare, et Ctesiam a mendacii fictionisque criminare

vindicare studuit Comes Illustriss. de Veltheim peculiari disputatione, qua luculentissima acuminis ingenique sui dedit specimina: Von den goldgrabenden Ameisen und Greifen der Alten, eine Vermuthung v. vermischte Aufsätze, pag. 267 seqq. Tom. II. Narrationes quidem Ctesiae aliorumque fabulosas uti videtur, non statim rejiciendas, sed potius explicandas enucleandasve esse ponit. Hinc istam fabulam ad auri lotionem refert, quae, qua ratione factitata sit apud veteres, ex hoc ipso loco sit repetenda. Nam in desertis *Cobi*, ubi adhuc hac ratione aurum capiant, aurum esse captum multorum hominum ope, qui e servis plerumque sumti fuerint, vel e captivis vel iis, qui aliquid grave deliquerint. Ad quos vero Indiae reges istud aurum sit perlatum, hos ipsos sedulo curasse, ne quid foris efflueret, unde scilicet auri tanta vis ad ipsos perveniret. Omnem igitur communionem ut interciperent, magnopere illos studuisse, omnia vigiliis atque custodiis, cum hominum, tum canum cingentes, ne quis propius accederet. Itaque etiam non abs re illis fuisse, quin miram de istis locis per se jam remotis parumque cognitis dispargerent famam, multaque miraculosa, horrendave de istis comminiscerentur; vel ea, quae de locis difficilissimis gravissimisque aditu sentiebant vulgo, et magis auferent et amplificarent. Velthemii disputatis adjice Heerenium, Ideen etc. I, 2, pag. 197 seq. et ipsum Aeliani vel potius Ctesiae locum illustrantem. Indos istos, de quibus Ctesias, esse ex septentrionalis Indiae incolis, desertaque, unde aurum petierint, nunc dici *Cobi* *), tanta quidem amplitudine, ut Indi eo profecti vix ante tertium aut quartum annum redire potuerint, quemadmodum ex Ctesiâ plane tradit Aelianus. Atque hac ratione commercium quoddam Siam (China) inter atque Indiam institutam fuisse, hinc idem ille concludit, l. l. pag. 668 seq.

*) Deserta ista in immensum late potentia descripsit Wahl. Erdbeschreib. v. Ostind. pag. 481 seqq.

Qui viri licet vel plurimum loca in lucum obscurissimum attulissent, tamen exortus est, qui nec minus acutiora adeoque magis probabilia opinor, de hisce dederit. Vid. Wahl. Erdbeschreib. v. Ostind. pag. 488 seqq. copiosissime in hoc argumento illustrando versantem. Unde potiora cum lectoribus communicabo, quorum haud parvum referre par est, vera in his videant, an meras fictiones. Gryphos enim, quae sit Asiae septentrionalis ejusdemque posterioris gens, unam eandemque esse vult atque Rypos, Rifaeos, Gryphes, quin adeo Hyperboreos, et quibuscumque demum nominibus hi ipsi obveniunt, qui pro incolis montium altissimorum Asiae, *Altai* sive *Altai-Alin* habendi sint, quique primi per *Asiam metallorum effodiendorum artem exercuisse* videantur; ut Gryphum aurum nihil sit aliud, nisi aurum, ex metallis sive fodinis captum. Quarum vero gentium, quippe quae nimis remotae, in montium jugis terrisque vel nomine solo fortasse aut fama tantum cognitae, ideoque miraculosis habitarent, notitia quum pertenuis atque exigua ad reliquos Asiae, Indiae potissimum populos pervenisset, haud mirum, quod, quae pauca acceperant, cum altera fama de ave Gryphe (Greif) facile confusa fuerint ac permixta, ut in unam eandemque fabulam fere coaluerint. Proinde commenta ista de avibus ingentibus, quae montium in cacuminibus habitantes, custodias ibi atque excubias agunt, ne quis aurum, ipsis commissum auferat. *) Hactenus ille.

Superest, ut Rhodii hac de re sententiam in medium proferam. Vid. Ueber Alter und Werth einiger Morgenländischer Urkunden. pag. 98 seqq. Add. Ejusdem: Die heilige Sage der Baktrer, Meder etc. pag. 227 seq. A religiosa Persarum doctrina rationem ille repetiit. Significari vult per Gryphos, genios istos Ahrimianos, quorum frequens in sacris Persarum libris mentio, ubi nomine *Dews* insignantur. Eos enim per deserta palari ac vagari, peregrinatores

*) Cf. etiam Creuzeri Symbolic. I, pag. 540, coll. pag. 441.

aquarum inopia premere, ventis sabulosis et internocivis, Typhonios adeo dicas, quos is solus, qui velocissimis utatur equis, effugere possit. Quae tamen ipsa parum firma parumque probata contendit Hammerus in Annal. Vienn. IX, p. 53 Not. Neque enim avi *Simurg* (Sphinx) neque avi *Roch* (Ctesianae γρῦψ) quidquam esse commune cum iis, qui nomine τῶν *Dews* plerumque occurrant. Adjecit etiam vir peritus, vocabulo *Roch*, praeter vulgarem *genarum* significationem, duplicem tribui significationem, quarum prima sit hominis fortis ac strenui in pugnando, herois adeo (*Rechen*), altera avis miraculosae, qualem Gryphem fuisse constat. Add. eundem in Annal. Heidelbergg. 1823. Nro. 6, pag. 92, 93. Fuerunt etiam, qui aurum custodientes Gryphes unos eosdemque esse ducerent atque *Cherabim* sacrae scripturae, qui Paradisi introitu excubias ac vigilias agunt. Namque auri plenâ terrâ, quam Gryphes custodiant, significari paradisum, in quo auream homines aetatem degerint, cujusque memoria alte ipsorum animis sit impressa. Vid. Hasse Entdeckungg. im Felde der ältesten Erd- u. Menschen-Geschichte, pag. 235 ff. et Hartmann Aufklärungg. über Asien I, p. 137 sqq.

C A P. XIII.

ὅτι τὰ πρόβατα τῶν Ἰνδῶν κ. τ. λ.] In compendium pro more redegit Liber Monacensis: τὰ δὲ πρόβατα τῶν Ἰνδῶν καὶ αἱ αἴγες μείζους εἰσὶν ὄρων καὶ τίκτουσιν ἀνά δ' καὶ στ' ἕς δὲ οὐθ' ἡμέρος ὄντ' ἄγριος ἔστιν ἐν Ἰνδία. — Mox e Hoeschel. revocavi ἔχουσι δὲ οὐράς μεγάλας, Vulgo sine δέ.

Multum autem omnino operae in pecoribus alendis ac praecipue ovibus posuerunt Indi; quod vel alii Ctesiae loci luculenter commonstrant, cap. 22: τρέφουσι δὲ καὶ πρόβατα πολλὰ καὶ αἴγας καὶ ὄνους· cap. 23: οὗτος δ' αὐτῶν πλουσιώτατος νομίζεται εἶναι, ᾧ ἂν πλεῖστα πρόβατα ᾗ· ἥ δὲ ἄλλη οὐσία, παραπλησία. cap. 24: πρόβατα δὲ πολλὰ τρέφουσι καὶ βοῦς καὶ αἴγας καὶ οἴς. Alios aliorum locos unâ cum his attulit

Heeren. Ideen etc. I. 1, pag. 368, 369; quibus, quae Ctesias prodidit, eo verisimiliora videntur, quo magis adhuc ex iis regionibus, quae circa Thibet, Kaschmyr montesque illos sunt sitae, optima lana proveniat. Nam vel antiquis Babyloniis ac Phoenicibus lana ista allata est, subtilissima illa quidem, unde tenuissima vestimenta elaborarent, proveniens ex India septentrionali, e terra Belur et Kaschmyr, ejusdemque confiniis; quae quidem regiones prae caeteris nutritione et ovium cultu excellabant. Vid. ibid. pag. 94. Confirmat, quae de lana Indica egregia oviumque proventu Ctesias habet, Malte - Brun *Precis de la Geogr.* IV, p. 33. *Nouvelles Annales* etc. pag. 355. Ctesiaeque locum de ovibus, quae in terra *Kaschmyr* pascuntur, accipit. Inprimis, quae ille de ovibus magnis, haec accipienda esse de quodam caprarum maximarum genere, quod in interiori Tibet minore alatur, (*grands moutons* appellat); reliquas oves esse probabiliter eas, quas hodie indigenae vallis Kaschmyr vocant *hundou*. Vid. quoque super hanc re disputantem Wahlium, *Erdbeschreib.* v. Ost. pag. 820 seq. et Reynier de l'Economie rurale d. Pers. pag. 316. *Cuvier*. *Ansichten von der Urwelt* pag. 55, vers. vernacul.

ἀνὰ τέσσαρα καὶ ἑξ] ἀνά h. l. distributive accipiendum: pariunt *quaternos* aut *senos*; vid. Fischer. ad Welleri *Gramm.* Spec. II, pag. 167, III, 6, pag. 163.

ὅς δὲ οὔτε ἡμέρος κ. τ. λ.] Mon. Lib. 30, ὅς. Eadem ex *Ctesia* opinor, Aelianus *Nat. Animal.* XVI, 37: ἔν δὲ ἐν Ἰνδοῖς οὐ φασι γίνεσθαι οὔτε ἡμέρον, οὔτε ἄγριον· μυσάπτονται δὲ καὶ ἐσθίειν τοῦδε τοῦ ζώου Ἰνδοὶ, καὶ οὐκ ἂν γεύσαιντο ποτε ὑείων, ὡσπεροῦν οὐδὲ ἀνθρωπέων οἱ αὐτοί. Idem III, 3: ἔν οὔτε ἄγριον οὔτε ἡμέρον ἐν Ἰνδοῖς γενέσθαι λέγει *Κτησίας*, πρόβατα δὲ τὰ ἐκείνων οὐράς πήχεως ἔχειν τὸ πλάτος πού φησιν. - Aristotel. *Hist. Anim.* VIII, 28, (27, §. 3,) ἐν δὲ τῇ Ἰνδικῇ, ὡς φησι *Κτησίας*, οὐκ ἂν ἀξιόπιστος, οὔτε ἡμέρος οὔτ' ἄγριος οὐς· ubi Schneider. *Curr. posterr.* p. 475, apte

collaudavit Palladium *) de Brachmm. p. 5, (in quo scriptore ille omnino Ctesiana vestigia haud raro detexisse sibi videtur) χοῖρος γὰρ ἀπὸ Θηβαΐδος οὐκ ἔτι εὐρίσκεται ἐν τοῖς μέρεσι Ἰνδίας ἢ Αἰθιοπίας, δι' ὑπερβολὴν καυμάτων. Recte tamen Indos inter eas recenset gentes doctissimus Bochart. Hierozoi. II, 57, p. m. 703, quae a suum esu abstinuerint, ut potius Philostrato sues in Indorum dapibus memoranti (Vit. Apoll. II, 28, pag. 80,) nulla sit habenda fides. At hodie apud Indos plurimas reperiri sues, satis edocuit Oedmann, Vermischte Samml. aus d. Naturkunde I Heft, p. 38, Vers. Gröning. Si igitur reapse in India nunc inveniuntur sues, tamen hae ipsae minimi faciuntur ab incolis, neque earundem nutritioni ullam dant operam; ut igitur caro nullam voluptatem edendi efficiat, ab que solis Europaeis, qui illuc veniunt, edatur; Vid. Wahl. l. l. pag. 823.

οἱ δὲ φοίνικες οἱ ἐν Ἰνδοῖς καὶ οἱ τούτων βάλανοι, τριπλάσιοι τῶν ἐν Βαβυλωνί] De palmis quam maxime fructiferis, quas Babylonica terra continebat, locus classicus est Herodoti I, 193, fin. et Diodori II, 53, coll. Schneider. ad Theophrast. H. Plant. II, 6, 10, pag. 125 seq.

Significatur autem, ni fallor, a Ctesia arbor ista, quam *Palmam dactyliferam* sive *Phoenicem dactyliferam* vocant, quae per totam Asiam fere est cognita, accuratius descripta a Kaempfero Amoen. Exot. Fasc. IV, Relat. II, et a Wahllo l. l. pag. 779. De palma Indica ita fere ille, p. 667, ut alia multa taceam: » Sylvestri classi palmarum accensenda venit » parva quaedam Palma Indica, quam copiosam Ceylana In- » sula » rariorem Malabarica, (sub nomine Katuu. Indel i. e. syl- » vestris palma) rarissimam terra Gangetica videndam exhi- » buerunt, dactylos ferentem minores, rubros, quodammodo

*) edit. Bissaei Londini 1665 4to. Attamen Palladii ipsius huncce libellum esse negat Cave scriptt. ecclesiastt. histor. liter. Vol. I, cap. 377. Videri tamen libellum a Christiano quodam homine conscriptum, florente adhuc re Romana.

» edules, carne farinulenta, ex qua coctionis ope mellis speciem Indi nonnunquam eliciunt.« Sed ipsa legi debet Viri D. disputatio copiosa. De Indicis palmis auctor quoque est Palladius de Brachmm. p. 4: ἔχει δὲ καὶ φοίνικας (sc. India) καὶ τὸ κάρυον τὸ μέγιστον τὸ Ἰνδικοῦν καὶ τὸ λεπτὸν τὸ ἀρωματίζον. — De usu ac praestantia palmarum per terras Persarum disseruit quoque Reynier de l'Economie publique et rurale des Perses. Geneve 1819, pag. 286 seqq.

ὅτι τὰ πρόβατα τῶν Ἰνδῶν καὶ etc.] Miror interpretes adhuc fugisse Aeliani locum, qui procul dubio ex hoc *Ctesiae* loco est descriptus, ut bene ad illum Schneiderus quoque monuit, IV, 32. Loquitur de re pecuaria Indorum: τὰς αἰγας δὲ καὶ τὰς οἷς ὄνων τῶν μεγίστων μείζονας ἀκούω, καὶ ἀποκύνει τέτταρα ἐκάστην· οὐ μείω γε μὲν τῶν τριῶν, οὐτ' αἰετὶ Ἰνδική, οὐτ' ἂν οἷς ποτὲ τέκοι. Καὶ τοῖς μὲν προβάτοις αἰ οὐραὶ πρὸς τὸν πόδα τέτανται· αἱ δὲ αἰγες μηκίστας ἔχουσι, ὥστε ἐπιφανέειν γῆς ὀλίγου. Τῶν μὲν οὖν ὄνων τῶν τίκτην ἀγαθῶν ἀποκόπτουσι τὰς οὐράς οἱ νομεῖς, ἵνα ἀποβαίνωνται, ἐκ δὲ τῆς πιμελῆς τῆς τούτων καὶ ἔλαιον ἀποθλίβουσι. Τῶν δὲ ἀφρένων διατέμνουσι τὰς οὐράς καὶ ἐξυίρουσι τὸ στέαρ καὶ ἐπιφρόπτουσι, καὶ ἐνοῦται πάλιν ἡ τομῆ καὶ ἀφανίζεται τὰ ἔγχνη αὐτῆς. Atque sunt multi veteres de caudis ovium magnis crassisque, quas Syria, Arabia atque India alebat. Congessit locos Bocharti industria in Hierozoic. II, cap. 45, p. m. 495. coll. Vahl. l. l. p. 820. Est imprimis, qui huc pertinet, Herodoti locus de ovibus Arabicis, III, 113, ubi vid. Largerii notam. Confer sis denique Palladium de Brachmm. pag. 5, ἔστι δὲ τὰ πρόβατα τετριχωμένα ἄνευ ἐρέας, γαλακτοφόμα λίαν πλατείας ἔχοντα οὐράς. Κέχρηται δὲ καὶ κρεωφαγία αἰγῶν καὶ προβάτων.

καὶ ποταμόν φησιν ἐκ πέτρας ῥέοντα μέλι etc.] Liber Monacensis: ἔστι δὲ κακεῖ πηγῆ ἔν τινι πέτρᾳ, *) ῥέοντα μέλι

*) »Scrib. πηγῆ . . . ῥέουσα μέλι. Sunt tamen fortasse, qui »ῥέοντα culpae atque socordiae ejus hominis, qui ex ampliori Epi-

ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς· οὐ μακρὰ (leg. μακρῶν) δὲ ταύτης ἔστιν
 ἑτέρα πηγὴ, ἧς τὸ ὕδωρ ἐν ἀγγείῳ βληθὲν πήγνυται ὡσπερ
 τυρός· τούτου δ' οὖν τοῦ πηκτοῦ εἶν μετασχη τις τρεῖς κοτύ-
 λους, *) ἐξαγγέλει πάντα, ὅσα ἔπραξε· παραφρονεῖ γὰρ καὶ
 μαινέται τὴν τοιαύτην ἡμέραν. Ad quae *Werferus* ita: »scri-
 bendum: τούτου δ' οὖν τοῦ πηκτοῦ εἶν μετάσχη τις . . .
 »ἐξαγγελεῖ. In editis: ὅσον τρεῖς ὀβολοὺς εἶν τριψας δῶς κ.
 ν. λ. Verbum μέτεχειν Cod. Bav. Excerptt. recte et optimo
 »jure junctum est *Partium Accusativo*; Aesch. Agam. 504,
 »Schütz. θανῶν μεθέξειν φίλτατου τάφου μέρος. Aristoph.
 »Plut. 225, ὅπως ἂν ἴσον . . . ἡμῖν μετάσχη τοῦδε τοῦ
 »πλούτου μέρος. Conf. v. 1145, ed. Hemsterh. οὐ γὰρ μέ-
 »τεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί· cum schol. ubi Hemster-
 »husius in notis p. 438 a vero videtur aberrasse. Herod.
 »I, 204: οὐκ ἐλαχίστην μοίρην μετέχουσι . . . IV, 145,
 »μοῦρᾶν τε τιμῶν μετέχοντες . . . VI, 107, ὀκόσον δὲ τί
 »μοι μέρος μετῆν, ὃ ὀδῶν μετέχει . . . Hippocrat. de aer.
 »aq. locc. p. 22, §. XXV, ed. Cor. τῶν τε νοσευμάτων πάν-
 »των μετέχειν μέρος . . . Id. p. 114, §. CXXI, τῶν θερμῶν
 »πνευμάτων πλέον μέρος μετέχουσι . . . Isocrat. Panegy.
 »XXVIII, p. 60, ed. Mor. τῶν κακῶν πλεῖστον μέρος με-
 »τασχόντες . . . Xen. Hier. II, 7, τούτου πλεῖστον μέρος
 »οἱ τύραννοι μετέχουσι. Cyrop. VII, 5, 54, πλεῖστόν σου
 »μέρος μεθέξομεν. Cf. II, 3, 6. Ob eandem causam πο-
 »μπητικῶν adjunctum habet Verbum μετεῖναι, v. c. Thucyd.
 »V, 47, τὸ ἴσον τῆς ἡγεμονίας μετεῖναι ἀπάσαις ταῖς πόλεσι.

»tome haec paucula excerpserit, malint imputare. Legitur enim in
 »editis: καὶ ποταμὸν φησιν ἐκ πέτρας ῥέοντα μέλι κ. τ. λ. « *WER-
 FERUS*.

*) In impressis legitur ὀβολοὺς. Sed ferri quoque potest κο-
 τύλας: neque enim de fluidis solum, sed etiam de siccis usurpatur
 ἢ κοτύλη: tu vid. Warm de Ponderr. Rationn. cap. IX, §. 69, pag.
 126 seq. coll. pag. 132 seq. De ὀβολῷ ratione vid. ibidem cap. IV,
 §. 27.

» Xen. Cyrop. II, 3, 6, μετέσται τοσοῦτον μέρος . . . Add.
 » Eurip. Iphig. T. 1299 et Matth. Gr. Gramm. p. 484, qui
 » aliquot exempla supra a me laudata praecepit.« Add. De-
 mosthen. Orat. pro Coron. pag. 312, et Heindorf. ad Plat.
 Sophist. pag. 338.

ἐκ πέτρας ῥέοντα μέλι] De structura verbi ῥεῖν vid.
 Himerium Orat. XIII, 7. p. 557, ὅτι καὶ τὴν γῆν λόγος ῥεῖν
 μὲν μέλι. Add. Exod. III, 8: εἰς τὴν γῆν ῥέουσαν γάλα
 καὶ μέλι. Usum transitivum verbi ῥεῖν illustrat Wolf. ad
 Demosthen. Lept. p. 293. Aliam elegantiam activi usus in
 eodem verbo monstrat Scholiast. et Heindorf. ad Platonis
 Theaetet. p. 419. Nonnulla hanc in rem ipse disserui ad
 Plutarchi Alcibiad. pag. 179 seq.

Quae his continuo annexa fuere ab Hoeschelio: ὡς τὸ
 καὶ ἡμῶς, in Monacensi libro reapse leguntur. Abjecimus
 autem, probante Schweighausero, qui ad collationem hujus
 codicis cum ipso communicatam, haec allevit: » absunt haec
 a Photio, recte.«

C A P. XIV.

πολλὰ δὲ λέγει περὶ τῆς δικαιοσύνης — θανάτου καταφρο-
 νήσεως] Haec quidem verba, quae a Bavarico etiam codice
 absunt, aliunde huc adjecta, nec suo loco esse posita, magna
 mihi fit suspicio.

Βασιλέα] In Monac. 80: Βασιλέως (sic.)

ἐὰν τρώσας δῶς] Miror in Galaei editione expressum re-
 periri δῶ cum vel Stephaniana editio (ann. 1570) habeat δῶς.

ἐφ' ὧν — ἐθελήσῃ] Nota rursus defectum particulae
 ἄν, de quo supra ad cap. 6. In Hoescheliana est: ἐθελήσει.
 — Mox Monac. 30 recte habet καὶ μὲν ἐξείπη, ubi vulgo
 καὶ cum jota subscripto.

προστάσεται ἀποκαρτερῆσαι] ἀποκαρτερεῖν est mortem
 inedia sibi consciscere. Vid. supra Persic. 5, et quae ibi lau-
 davimus. Add. Ctesias apud Demetr. de Elocut. cap. 218 et

Plutarchi locos quosdam: Num. 21, Lycurg. 29, Artaxerx. 22, Pericl. 16 fin. Paul. Aemil. 37.

Quod rem ipsam attinet, referre huc possis, auctore Llargerio, Antigonum Caryst. Hist. mirab. cap. 160: *Κτησίαν δὲ [λέγειν] τὴν ἐν Αἰθιοπία **) τὸ μὲν ὕδωρ ἔχει ἐρυθρὸν, ὡσανεὶ κιννάβαρι· τοὺς δ' ἀπ' αὐτῆς πιόντας, παράφρονας γίνεσθαι - et ibi jure laudatus Sotion *Κτησίας δὲ ἐν Αἰθιοπία κρήνην ἱστορεῖ τῷ χρώματι κινναβάρι παραπλησίαν· τοὺς δὲ πίνοντας ἀπ' αὐτῆς, παραλλάττειν τὴν δianoian, ὥστε καὶ τὰ κρυφίως πεπραγμένα ὁμολογεῖν.* Quo forsitan etiam Strabonis locus spectat XVI, p. 1125 B. *Κτησίαν δὲ τὸν Κνίδιον πηγὴν ἱστορεῖν ἐκδιδοῦσαν εἰς τὴν θάλατταν ἐρευθὲς καὶ μιτωδὲς ὕδωρ.* Plinius Hist. Nat. XXXI, 2, Tom. II, p. 547: »sed ibi in potando necessarius modus, ne lymphatos agat, quod in Aethiopia accidere his, qui fonte rubro »biberint, Ctesias scribit.« Ubi quaedam excitat Harduinus: Diodorus Siculus II, 14 fin. ex Ctesia: *εἶναι γὰρ ἐν αὐτῇ (scil. Αἰθιοπία) φασὶ λίμνην τετράγωνον, τὴν μὲν περίμετρον ἔχουσαν ποδῶν ὡς ἑκατον ἐξήκοντα, — τὸ δ' ὕδωρ τῇ μὲν χροία παραπλησίον κινναβάρι, **) τὴν δ' ὀσμὴν καθ' ὑπερβολὴν ἠδεῖαν, οὐκ*

*) Quaeri possit, utrum hic locus ad Indica reapse pertineat, cum Aethiopicum esse fontem dicat, an potius ad eam historiarum partem, ubi de Aethiopia Ctesias tractaverat. Nam in primis libris ubi de Semiramidis in Aethiopes expeditione exposuerat, res etiam Aethiopicas ab eo esse tractatas volunt. Conf. Heyne de fontt. Diodori Commentt. II, pag. LX, ed. Bipont. T. I. Ac sanequam hoc mihi credibile ex Diodori loco II, 14. Fragg. VIII, ubi vide. Nisi eadem hic obtinet nominum confusio, de qua plura ad cap. XXXII.

**) Loquitur etiam Aristoteles Auscultt. Mirabb. cap. 100 de fonte, qui cruore defluat, qui igitur et ipse aquam praebet rubri coloris. At similes aquas hodieque exstare annotat Beckmann. p. 203, qui aquam ochra martiali tinctam et sulphure s. sulphuris hepate commixtam fabulae originem dedisse suspicatur. Praeterea quoquo lacus esse, quorum aqua subinde rubescat, materia quadam vegetabili subtili.

ἀνόμοιον οἶνον παλαιῶν δύταμιν δ' ἔχειν παράδοξον· τὸν γὰρ πίνοντα φασὶν εἰς μανίαν ἐμπέπτειν, καὶ πάνθ' ἅ πρότερον διέλαθεν ἀμαρτήσας, ἑαυτοῦ κατηγορεῖν: ubi Wesselingius praeter alia scite Ovidii meminit Metamorph. XV, 319.

Confer sis denique Plin. H. N. II, 103, sect. 106, pag. 121: »Lyncestis aqua, quae vocatur acidula, vini modo »temulentos facit.« Quos tamen locos post vidi magnam partem jam fuisse allatos a V. D. Beckmann. ad Antigoni l. I. p. 205 seq. Causam hujus rei repetiisse putat ab aere fixo, qui quibusdam in fontibus insit, talemque habeat vim, quae interdum mero sit similis, ebrietatemque excitet. Idem denique Antigonus Carystius cap. 180, pag. 222, Theopompo auctore tradit apud Lynceas in Epiro aquam esse quandam acidam; quam qui biberint, altercari, haud secus ac si vinum sumsissent.

C A P. XV.

ὅτι φησὶν ὡς Ἴνδῶν οὐδεὶς κ. τ. λ.] In Monacensi libro legimus: φασὶ γὰρ ὅτι ἐν Ἰνδία οὐδεὶς ποτε ἀρρώστῃ ἢ κεφαλαλγῇ ἢ ἕτεραις τις νόσος ἐπισκῆπτει αὐτοῖς. Ubi Werferus: »Leg. φησὶ γὰρ ἀρρώστῃ ἢ κεφαλαλγῇ« Pro ὅτι φησὶν ὡς Ἴνδῶν D. H. ὅτι φησὶ τῶν Ἰνδῶν. Pro ἔλκονται al. ἔλκος et pro ἰσχει al. ἔχει, quo spectat Fischeri nota ad Welleri Grammat. III, a, pag. 97, hanc verbi formam (ἰσχω) librarios recentiores saepe numero in communem (ἔχω) mutavisse. Est enim ἰσχει vetustior forma, quam Ionibus atque Doribus vindicant; vid. l. I. Etiam Arrianus auctor est Ind. XV, §. 12, paucos in India morbos grassari; quos tamen ipsos accuratius non definit. Quae in universum pro veris habenda esse, accuratiori et copiosiori disputatione ostendit Wahlius; Erdbeschreib. v. Ostind. pag. 135 seqq. Cum enim universa India propter coeli temperiem victusque rationem simplicem incolarum haud sit obnoxia gravibus morbis, qui multis afferant mortem, sunt tamen

praecipue septentrionales terrae Indicae partes, (de quibus ipsis prae caeteris Ctesiam loqui saepius monuimus) ubi incolae mira gaudeant valetudine, summamque ad senectutem perveniant. Profert mira hanc in rem exempla haud pauca. Wahlius l. l. pag. 160 seq., cum e veteribus (quibus semper fuerunt Indi *μακρόβιοι* *), tum adeo e recentioribus; quibus, quae Ctesias tradiderit, vera rectaque evincuntur. Vid. Plinius H. Nat. XVII, 2, pag. 374 Hard. » Onesicritus, quibus locis Indiae umbrae non sint, corpora hominum cubitorum quinam, et binorum palmorum existere, et vivere annos centum triginta, nec senescere, sed ut medio aevo, mori. » Crates Pergamenus Indos, qui centenos annos excedant, » Gymnetas appellat, non pauci Macrobios. *Ctesias* gentem ex his, quae appellatur Pandore, in convallibus sitam, » annos duccenos vivere, in juvena candido capillo, qui in senectute nigrescat.« Palladius quoque de Brachmann. pag. 3, de Macrobiis in Taprobane insula loquitur, qui *centum quinquaginta* annos vivunt.

Caeterum in hisce mythici quid inesse volunt. Namque his ac similibus alludi ad auream hominum aetatem, cujus notiones, per totum fere antiquum orbem dispersae, ab Indis utique sint profectae, latiusque deinceps perlatae. Ad quas ipsa annumeranda esse, quae de nimia priscorum hominum aetate apud Hebraeos, Indos, alios legimus; vid. Hartmann Aufklärungen über Asien I, p. 309.

C A P. XVI.

ἔστιν ὄφις σπιθαμιαῖος κ. τ. λ.] De forma *σπιθαμιαῖος* conf. ad cap. 7. Dixerunt autem lubentius Graeci scriptores *σπιθαμιαῖος* quam *σπιθαμιαῖος*, ut bene notavit Lobeck. ad Phrynich. pag. 544, 7. - Rursus haec in compendium egit

*) Vid. Luciani Macrobiani §. 4, ibique Reizii Not. pag. 461, Tom. VIII, ed. Bipont.

librarius Codicis Monacensis: ἔστι δὲ ὄφεις καὶ κελὶ σπιθαμιαῖος πορφυρὸς οὐδ' ἄλλως ἔχων ὀδόντις· οὗτος κρεμμάμενος ἀπὸ τῆς οὐρᾶς, ἀποβάλλει φάρμακον· διδόμενον δὲ ὅσον σήσαμον, αὐτίκα φθείρει. In quibus πορφυροῦς et κρεμμάμενος scribendum jusserat Werferus. Caeterum nescio an huc pertineant, quae Megasthenes apud Aelianum, Nat. An. XVI, 41, memoriae prodidit: — γίνεσθαι δὲ καὶ ὄφεις αὐτόθι (sc. in India) καὶ τούτους πτηνοῦς· ἐπιφοιτᾶν δὲ οὐ μὲθ' ἡμέραν, ἀλλὰ νύκτωρ, καὶ ἀφιέναι ἐξ αὐτῶν οὐρον, ὅπερ οὖν ἐὼν κατὰ τινος ἀποστάξῃ σώματος, σῆψιν ἐργάζεται παραγοῆμα. Atque statim proximo capite Aelianus e *Ctesia* ipso tradit, circa Persicam quandam urbem, Sittacen nomine, in Argade flumine serpentes reperiri nigros, excepto capite, quod albissimum sit; quatuor cubitorum longitudine eosdem esse; et qui ab iisdem in aqua natantibus morderentur, eos interimi. *) Est alius quoque ejusdem Megasthenis locus apud Strabonem, XV. p. 1029 A. ἀλλαγῶν δὲ διπήχεις ὄφεις ὑμενοπέτερος, ὡσπερ αἱ νυκτερίδες· καὶ τούτους δὲ νύκτωρ πέτεσθαι, σταλαγμοὺς ἀφιέντας οὐρον, τοὺς δὲ ἰδρώτων, διασήποντας τὸν χροῖτα τοῦ μὴ φυλαξαμένου. Qui tamen proxime huc facit, est Aeliani locus N. An. IV, 36, procul dubio e *Ctesia* desumptus, unde et Phile de Anim. Propriet. 66, pag. 230, sua mutuatus est.

οὗτος δάκνει μὲν οὐ] Eadem apud Aelianum (et Phil.) sunt servata, qui *morsu* istorum serpentium homines laedi negat. At nullum esse serpentem, qui dentibus ac mordendi facultate careat, nunc quidem satis pro comperto habemus.

ὅσον σήσαμον] in Hoesch. σίσαμον. Idem vitium in Cap. XVII fine recurrit. Monac. lib. 30 recte σήσαμον.

ὃ ζῶντος ἔββρευσεν] Sic quoque mox ἀποβρέυσαντος. Notanda aoristi forma; cujus quaedam exempla attulit Fischer. ad Weller. III, a, pag. 166. Sed Attici ipsi oratores et historici nunquam hac formâ usi esse videntur, quae apud

*) Attulimus locum supra Persicc. Fragment. Nro. 15.

seriores scriptores, tum apud eos, qui negligentius scribant, tum apud eos, qui totos se ad Atticorum exempla finxerunt, frequentissima occurrit. Vid. accurate disserentem Lobeck. ad Phrynich. pag. 739. Sic, ut hoc utar, ἔρρευσεν apud Phil. de Animal. Propriet. 66 vs. 33.

μόλις διόλλυσι] Monac. lib. 3ο, διόλλυσιν.

C A P. XVII.

καὶ ὄρνεον φησὶν, ἐπικαλούμενον δίκαιρον, κ. τ. λ.] Haec quidem ita Liber Monacensis: ἔστι δὲ κακεῖ ὄρνεον μικρὸν καλούμενον δίκαιρον· τοῦτο κάτω ῥύσσει τὸν ἀπόπατον αὐτοῦ, ἵνα μὴ εὐρεθῇ· εὐρισκόμενον δὲ ἂν ποδῆ ὅσον σῖσamon, ὕπνος ἐπιλαμβάνει· καὶ δύνοντος τοῦ ἡλίου τελευτᾶ· ubi Werferus: »Leg. τοῦτο κατορύσσει ex editis. Mox correxi Cod. lectio-nem τελευτᾶ.« Monac. Lib. 3ο, habet δίκαιον mendose pro δίκαιρον.

ὄπερ Ἑλληνιστὶ δίκαιον σημαίνει] Vid. Tychsen. ad Heerenii Ideen etc. I, 1, pag. 612. Comparat ille Persicum *Di-kar* i. e. *bonum faciens, benevolus; der gutthätige;* quatenus scilicet ista avis stercus suum mortiferum curiose confodiat. At Indicum esse vocabulum, ut Relandus vult, verisimilius et illi et ipsi mihi videtur. Copiosius caeterum eadem apud Aelianum Nat. Animal. IV, 41, leguntur, qui, quamvis Ctesiae nullam mentionem fecerit, vix dubium, quin ex Ctesia haec ut plura alia depromserit. Ex Aeliano, quamvis in pauculis quibusdam divertens, rursus descripsit Phile de Animal. Propriet. 32, pag. 129 seq. Ita autem Aelianus l. l. Ἔθος ὀρνίθων Ἰνδικῶν βραχυτάτων καὶ τοῦτο εἶη ἂν· ἐν δὲ τοῖς πάγοις τοῖς ὑψηλοῖς νεοττεύει, καὶ ταῖς πέτραις ταῖς καλουμέναις λιτταῖς· καὶ ἔστι τὸ μέγεθος τὰ ὀρνίθια, ὅσον περ ὠὸν πέρδικος· σανδαράκην δὲ μοι νόει τὴν χροάν αὐτῶν· καὶ Ἰνδοὶ μὲν αὐτὸ φωνῇ τῆ σφετέρᾳ δίκαιρον φιλοῦσιν ὀνομάζειν· Ἕλληνες δὲ, ὡς ἀκούω, δίκαιον. Τούτου τὸ ἀποπάτημα εἶ τις λάβοι ὅσον κέγγρου μέγεθος, λυθὲν ἐν τῷ πόματι, εἶτα

εις ἐσπέραν ἀπέθανεν. Ἔοικε δὴ ὁ θάνατος ὕπνω, καὶ μάλα γε ἦδεε καὶ ἀνωδύνω καὶ ὄσον οἱ ποιηταὶ τὸν λυσιμελῆ φιλοῦσιν ὀνομάζειν ἢ τὸν ἀβληχρόν· εἴη γὰρ ἂν καὶ οὗτος ὀδύνης ἐλεύθερος καὶ τοῖς δεομένοις διὰ ταῦτα ἠδιστος· σπουδῆν δὲ ἄρα τὴν ἀνωτάτω τίθενται Ἴνδοι εἰς τὴν κτῆσιν αὐτοῦ, κακῶν γὰρ αὐτὸ ἐπίληθον ἠγοῦνται τῷ ὄντι καὶ οὖν καὶ ἐν τοῖς δώροις τοῖς μέγα τιμίους τῷ Περσῶν βασιλεῖ ὁ Ἴνδων πέμπει καὶ τοῦτο· ὁ δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων προτιμᾷ λαβῶν καὶ ἀποδησαυρίζει, κακῶν ἀνιάτων ἀντίπαλόν τε καὶ ἀμυντήριον, εἰ ἀνάγκη καταλάβοι· οὐκοῦν οὐδὲ ἔχει τις ἐν Πέρσαις αὐτὸ ἄλλος, ὅτι μὴ βασιλεύς τε αὐτὸς καὶ μήτηρ ἢ βασιλέως — καὶ Ἴνδους κτήσασθαι φασιν εὐτυχήσαντας αὐτο, ὡς τῆς φρουρᾶς ἐνταυθοῖ ἀπολυθῆναι ὅταν ἐθέλωσιν.

ἂν ποθῆ] Est aoristi passivi forma verbi πίνειν, quae praeter alios Dioscoridi et libris sacris frequentatur. Vid. Fischer. ad Weller. Obs. III, a. pag. 156, 157. — Προσησάμου in Hoesch. σνσάμου. At Monac. Lib. 30, recte σησάμου.

ὑπνος ἐπιλαμβάνει] scil. τὸν πόντα. Qualis ellipsis haud infrequens in verbo ἐπιλαμβάνω et cognato καταλαμβάνω - De significatione conf. Gottleber. ad Thucyd. II, 51. Add. ibid. IV, 96; de καταλαμβάνειν Irmisch. ad Herodian. I, pag. 811 seq.

C A P. XVIII.

καὶ ξύλον ἐστὶ πάρηβον καλούμενον κ. τ. λ.] Haec solito accuratius Liber Monacensis: »ἐστὶ δὲ καὶ ξύλον ἐν Ἰνδῷ καλούμενον παρήβον, (leg. πάρηβον) ὁμοῖον ἐλαίας· ποιεῖ ῥίζας ἰε· οὗτ' ἄνθος φέρει οὔτε καρπὸν· μία γὰρ ἐκ τῶν ῥιζῶν τούτου ὅσον δάκτυλον *) λαμβανομένη, οὗ ἂν προσαχθῆ πάντα ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν· χρυσόν, ἄργυρον, χαλκόν, ἄρνας,

*) »Scr. ὅσον δάκτυλος· In editis legitur: ὅσον σπιθαμή... « W.

βόας καὶ τὰ λοιπά. Καίτοι *) δὲ ἐὰν βάλῃς ἐξ αὐτῆς τῆς
 ῥίζης εἰς ὕδωρ, πῆξεις αὐτῷ ὡς γάλα· ὁμοίως καὶ οἶνον καὶ
 ἔξεις τῇ χειρὶ ὡσπερ κηρόν· τῇ δὲ ἑτέρα διαχεῖται. * Ad verba
 ὅμοιον ἐλαίας haec adscripserat Werferus: »ὅμοιον ἐλαίας,
 »sicuti paullo infra: κυνὸς κεφαλὴν ὁμοίαν et ὅμοιοι κυνῶν.
 »Genitivum attendas nomini ὅμοιος conjunctum, veluti etiam
 »ap. Tzetz. Exeg. in Jl. p. 13, 9. ed. Herm. ἴσοι καὶ ὅμοιοι
 »τούτων γεγόνασι. . . . Simili structura usus videtur ipse
 »Ctesias Indd. p. 149, lin. a fin. 8, [cap. 20]: ὀδόντας δὲ
 »μείζους ἔχουσι κυνὸς καὶ τοὺς ὄνυχας ὁμοίως κυνῶν, μα-
 »κροτέρους δὲ καὶ στρογγυλοτέρους. Sed haud dubie hic locus
 »ita debet refingi: καὶ τοὺς ὄνυχας ὁμοίως κυνῶν, μακροτέρους
 »τε καὶ στρογγυλωτέρους. . . **) et ungues similiter capi-
 »bus et longiores et rotundiores.« De structura vocis ὅμοιος
 monuit quoque Matthiae Gramm. Gr. §. 386, 5, pag. 518,
 cui adjice Schaefer. Melett. I, pag. 134.

Affert autem ex hoc loco eadem Apollon. Dyscol. Hist.
 Mirabb. cap. 17, pag. 21, Meurs., apud quem tamen per-
 peram exstabat παρόβον. Atque etiam Hesychius s. v. Tom.
 II, pag. 879 Alb. quaedam praestat, pro Indis tamen Cre-
 tenses exhibens. Ita enim hicce: παρῆβον, παρὰ Κρησὶ ξύλον
 τι. Vocabuli rationem enucleare studuit Tychsen l. l. pag.
 613 seq. Neque vero illa satis certa ac firma, ut ipse pro-
 fitetur, afferens *bar* — *aver*, id quod sit: *onus trahens s.*
vehens.

Equidem, quoniam tot radices hujus arboris Ctesias
 memorat, primum de *Fico Indica* sive *Fico Bengalensi*
 cogitabam, cujus radices tam multas numero, tamque multi-

*) »Leg. fortasse: καὶ τε δὲ ἐὰν βάλῃς ἐξ αὐτῆς τῆς ῥίζης εἰς
 ὕδωρ, πῆξεις αὐτό. . . . In fine quod in editis legitur, praestare
 »videtur, τῇ δὲ ὑστεραία sc. ἡμέρα. . . .« W.

**) At in antiquissima Herodoti editione Stephaniana jam ita
 expressum video.

farias extensasque esse constat. Vid. Wahl. Erdbesch. p. 786 seq. Ad quam tamen reliqua, quae isti arbori ejusdemque radici Ctesias tribuit, vix quadrant. Quod in fine subjicitur, dari istam radicem coeliacis sive alvinis remedii loco, id ipsum me admovit, ut eam arborem, quam vulgo *Keyaves*, *Goyava*, s. *Guava*, vocant, *Pisidium pyriferum et pomiferum* Linnaei hic intelligendam esse suspicarer. Nam radix hujus arboris adstringendi vim habet, maximique habetur ab incolis, qua contra alvi profusionem utantur; vid. Wahl. l. l. pag. 797, 789. Sed haud dissimulo, reliqua nec ipsa cum ista arbore convenire. Hinc etiam fuere, qui mythica vel potius tesseraria ratione haec explicanda esse censerent. Quas enim miras Indiae arbores et hic et alibi Ctesias memoret, pertinere ea ad similes narrationes, quae sacra scriptura continentur de cognitionis arbore aliisque similibus, quibus aurea hominum aetas in paradiso viventium depingatur, memoriaque hujus vitae oculis quasi obmoveatur. Conf. Hasse Entdeckung. im Felde der ältesten Erd- und Menschen-Gesch. p. 166. Hartmann Aufklärungg. über Asien. I, p. 309. Ac sanequam tota fere antiquitas hujuscemodi arbores mirificas bene cognovit. Vid. l. l.

οὐ ἂν προσαχθῆ - ἀπαντα] Structura haud infrequens optimis scriptoribus; de qua vid. Matthiae Gramm. Gr. §. 475 et qui hunc descripsit, Ast. ad Plat. Rempubl. pag. 594. Add. Heindorf. ad Protag. pag. 593 et Stallbaum. ad Plat. Phileb. pag. 138. - Pro ἀπαντα in Hoesch. πάντα, ibidemque καὶ ante ὕδαρ uncis inclusum.

πῆξαι ὅσον χάα] Vix me abstinui, quin corrigerem χάα a χοεύς *congius*; ut Piersonus docuit ad Moerid. pag. 412. Nam χάα descendere volunt a χοῦς, a quo eodem et χοός et χοῦ, tamen analogia vel χοῦν vel χοῦ in accusativo postulabat, ut magna fiat suspicio, scripturam χάά, ubicunque occurrit, vitii habere indicia. Vid. Buttmani Gramm. Gr. maj. pag. 241. Philemon. Grammat. pag. 204 Osann.

καὶ ἔξεις τῆ χειρὶ αὐτόν] Sic H. St. Antea D. H. αὐτό.

CAP. XIX.

ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς διαρρέων διὰ τῆς Ἰνδικῆς κ. τ. λ.] Nimis breviter haec contraxit liber Monacens. ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς οὗ μέγας κἄκεῖ, καὶ οὗτος τοῦ ἐνιαυτοῦ μῆνα ἓνα δηλοῖται τὸν αὐγουστον ὅλον ἤλεκτρον καταρῆι· σφόδρα πολὺ καὶ παχῆι. Ad quae extrema ita *Werferus*: »Hunc pannum »adsutum edita ignorant. Sequentia ita scribenda: ἤλεκτρον »καταρῆι σφόδρα πολὺ καὶ παχύ.« Spectat huc Plinii locus H. Nat. XXXVII, 2, c. fin. sect. XI, pag. 770 Hard., quem infra in 'fragmm. exhibebimus; qui tamen pro Hyparcho, aliud fluminis affert nomen *Hypobarum*. Contendit Tychsen l. l. pag. 613 *Persicum Averchusch* i. e. *bona afferens*; vel, quod idem significat: *berchusch*. Contra Relandus comparaverat *Av-perch* i. e. *aqua utilissima*. Hassius l. l. pag. 191, qui Paradisum et omnis vitae humanae initia in regionibus septentrionalibus, Borussiae praesertim, ubi electrum capiatur, fuisse statuit, etiam *Hypobarum**) Ctesiae, (quod flumen a nemine esse cognitum) esse vult *Hyperboream*, i. e. *mare Scythicum*, s. die *Ostsee*, quem veteres non pro mari, sed, ut Oceanum, pro flumine tunc temporis ducebant.

φησὶ γὰρ ἐν τοῖς ὄρεσι δένδρα εἶναι] Correxi sponte φησὶ sc. ὁ Κτησίας. Vulgo φασὶ. Paulo ante D. H. πάντα [τὰ] ἀγαθὰ. Et deest τὰ in Monac. 30.

ἢ πίτυς] Al. πίττη.

ὥστερ ἀμυγδαλῆ] ἀμυγδαλῆ scribunt, cum arboris ipsius nomen, ἀμυγδάλη, cum fructus indicetur. Vid. Sallier. ad Moerid. pag. 10 ibiq. laud. Ammonium de differ. Vocc. pag. 12. Lobeck. ad Phrynich. pag. 78. Conf. etiam Andreae Senftlebi Nuces Saturnalitiae (Lips. 1641) cap. III, pag. 19 seq. Schneider. Index ad Theophrast. s. v. pag. 301. — De *Gummi*, ex amygdalis capto, conf. Plin. H. N. XIII, 11 init. sect. 20, ibiq.

*) At fugisse videtur Hassium, quod vel nomen ipsum *Hypobari*, quo praecipue nititur, mendosum esse verisimillimum est.

laud. Dioscor. I, 176. Eundemque Plinium XXXVII, 3 sect. 11, pag. 770 seq. Hard., consulte de resina, quae pinis defluit. Vide tamen praecipue Theophrast. Hist. Plant. IX, 1, 2 et 5 ibiq. Schneider. — De *πίτυς* cf. locos ab eodem Schneidero collatos in Indic. ad Theophrast. s. v. pag. 481.

ὄνομά ἐστι Ἰνδοῖσι σιπταχόρα] Optime respondet Persico vocabulo *Schifteh-chor* i. e. *suave esu*; ut bene ostendit Tychsen l. l. p. 613, probante Wahlio, Erdbeschreib. pag. 769, contra Relandum, qui lectionem pravam *σιπαχόρα* sequi maluerat, in qua caeterum idem sensus insit. Qui idem Wahlius l. l. ingeniose Siptachoram pertinere putat ad palmarum ferarum genus quoddam, resinam desudans, cui nomen sit *Borassus*, apud Arabes Persasve *Doum*; qualem esse *palnam sylvestrem bdelliferam* a Kaempfero (Amen. exot. Fasc. IV, Relat. II, 668) indicatam. Paucissima inde adscribam: »Vul-
»gus in Perside et Arabia agresti familiae annumerat arbo-
»rem suam bdelliferam, cujus Gummi apud myropolas utrius-
»que regionis prostat venale, ex fructuum decocto, quod per-
»hibent, inspissatum, coloris rufi, pellucidum et sincerum. «
Mythicam arborem Siptachoram esse vult Hasse l. l. pag. 166, 191.

σιπταχόρα] Ita H. Steph. D. H. *σιπαχόρα*, al. *σιπαχόρα*. Recurrit lectionis varietas cap. XXII.

κακείθεν οἱ Ἰνδοὶ συλλέγουσι τὸ ἤλεκτρον] Wahlium igitur si audias, haud verum electrum intelligendum, sed potius resina quaedam alia odorifera, arboribus defluens; qualem etiam alia quaedam Bactriana arbor, cui nomen Bdellium, demittit, auctore Plinio Hist. Nat. XII, 19 *), quam tamen non unam eandemque cum Ctesiae arbore esse, censet Wahlius. Esse potius Myrrhae speciem. Adscribam tamen Plinii locum, qui mihi haud parvi momenti ad istam rem dijudicandam esse videtur, lib. XII, cap. IX, sect. 19, pag. 660 Hard. »Vicina est Bactriana, in qua *bdellium* nominatissi-

*) Bdellii ferax est India, observante Arriane in Periplo p. 21, 22.

mum. Arbor nigra est, magnitudine oleae, folio roboris, fructu caprifici naturaque. Gummi alii brochon appellant, alii malacham, alii maldacon. Nigrum vero et in offas convolutum, hadrobolon. Esse autem debet *translucidum*, simile cerae, odoratum, et cum fricatur, pingue, gustu amarum citra acorem. In sacris vino perfusum, odoratius. Nascitur et in Arabia *Indiaque* et Media, ac Babylone. — *Adalteratur amygdala nuce* etc. «

Quum autem verum electrum in India non reperiatur, sed solum in Borussiae oris (ubi paradisum fuisse quidam autumat), et has Ctesianas narrationes, de Electro, deque Siptachora, alia id genus non ad Indiam ipsam spectare contendit Hasse l. l. pag. 191, sed potius ad universas de paradiso aureaque aetate famas, per totam antiquitatem celebratas. Quod vero Ctesias in India haecce collocavit, vel errasse illum, vel hancce Indiam septentrionalem intellexisse, quae eadem atque Scythica terra atque Hyberborea sit cogitanda. Pertinere certe talia ad septentrionales Borussiae fines orasque. Haec ille. Viderint peritiores.

ἔχειν δὲ τὰς ῥῶγας ὡσπερ κάρυα τὰ Ποντικά] Vide *Plinium Hist. Nat. XV, 22, sect. 24, p. 749. . . » Caeteris quid- » quid est, solidum est, ut in avellanis, et ipso nucum genere, » quas antea Abellinas patrio nomine appellabant. In Asiam » Graeciamque e Ponto venire et ideo Ponticae nuces vocan- » tur.« Plurima de nucibus Ponticis apud Salmasium leguntur, Exercitt. Plinn. pag. 601 seqq. Conf. etiam Schneider. ad Theophrast. Hist. Plant. III, 15, §. 2, pag. 235. Conf. etiam Senftlebi Nucc. Saturnn. cap. IV, pag. 25 seq. De voce ῥῶξ, (acinus) quae quidem forma Jonum potius fuisse videtur, cum Attici dixerint ῥάξ, larga, uti assolet, manu exempla dat, nec hoc loco omisso Lobeck. ad Phrynich. pag. 75, 76. Dicitur vero ῥάξ non tantum de uvae, sed et de aliarum plantarum acinis et granis. Conf. Niclas ad Geopon. IV, 14, pag. 299.*

Pro ἔχειν in Monacens. 3o est ἔχει.

C A P. XX.

ἐν τοῖσδε τοῖς ὄρεσι φησὶν (Monac. 3ο φασίν, male) ἀνθρώπους βιοτέυειν κ. τ. λ.] Haec ita leguntur in libro Monacensi: ἐν ἐκείνοις τοῖς ὄρεσι εἰσὶν ἄνθρωποι, κυνὸς κεφαλὴν ὁμοίαν ἔχοντες· καὶ οὐ διαλέγονται φωνὴν ἀλλ' ὠρύνονται ὡς κύνες· καὶ τοὺς ὀδόντας καὶ οὐράς*) καὶ τοὺς πόδας ὁμοιοκυνῶν· ἢ ἔσθῃσις γὰρ αὐτῶν κρέη ἁμὰ**). Ubi *Werferus*: »Longe aliter in editis: ἔσθῃτας δὲ φοροῦσιν ἐκ τῶν ἀγρίων θηρίων. In κρέη pro κρέα Jonismi recentioris vestigium resedisce arbitror. Ut enim a βρέτας descendit βρέτη, ita a κρέας, κρέη. Similiter Jonicum ὄρεα exstat p. 152 lin. a fin. 24. Hoc ipsum κρέη in Excerpt. Cod. *Bav.* circa fin.« Pro στρογγυλωτέρους D. H. στρογγυλοτέρους et in sequentibus: Ἰνδοὶ οἷς [καὶ] ἐπιμίγνυται. In *Vatic. Cod.* καὶ μίγνυται.

Retulit eandem narrationem ex Ctesia Aelianus Nat. Animal. IV, 46, et ex eo iterum Phile de Animal. Propriet. 42, pag. 171 seq. Cynocephalos ***) tanquam bestias, e simiarum genere quoque memorat Herodotus in regionibus Libycis IV, 191, itemque Diodorus III, 34, qui addit, videri illos, corpus si spectas, hominum deformium instar esse, vocemque mussitatione tantum exprimere. Add. Augustin. de Civit. Dei XVI, 8, pag. 422 et praecipue Aristotel. Hist. Animal. II, 8, pag. 783, [II, 5, §. 1 Schneid.] Strabo lib. XVII, p. 812, p. 583 seq. Tzsch. et Winkelmann. Hist. Art. Vol. I, p. 324 ed.

*) »Desunt Phot. qui ὄνχας male pro οὐράς. Habet autem Phot. pag. 152 extr.« *Schweighaeuserus*.

***) »Pro his habet Photius l. 48 ἔσθῃτας δὲ φοροῦσιν ἐκ τῶν ἀγρίων θηρίων. Recte vero Mss. nempe ἔσθῃσις alimentum, quem admodum etiam notavit Schneiderus ex his Ctesiae Indicis.« *Idem*.

****) *Cynocephalos* distinguendos a *Cynamolgis*, de quibus, eodem Ctesia auctore Aelianus Nat. An. XVI, 31; atque etiam Diodorus III, 30 et Strabo XVI, p. 1116 D. vix erit, quod moneam, quos utrosque confusos esse vult Langerius a Polluce Onomast. V, 41, p. 497.

noviss. quos attulerunt et Larger. ad h. l. et Creuzerus Comment. Herodott. pag. 355 not. Gentem latrantem in India inveniri quoque tradit Philostratus V. Ap. VI, 1, p. 229. Tanquam bestias commemorat Cynocephalos Arrianus in Peripl. p. 29. Atque eosdem Cynocephalos a Philostrato Olearius intelligi putat, de Indis loquente, qui sub terra in antris [ex Nostri §. 23] habitent; V. Apoll. III, 45, p. 133. His locis et fuerunt et sunt, qui, quae Ctesias enarret, ad bestiarum genus, simiarum fortasse referant, neque de hominibus ipsis eundem esse locutam arbitrentur. A quorum tamen sententia ita discedit Heerenius, Ideen I, 2, pag. 689, ut Cynocephalos Ctesiae pro hominibus, iisque infimae conditionis, quos vulgo *Paria's* vocitent, habeat. Atque post illum exortus est Malte-Brun, Nouvelles Annales pag. 356 seq., qui de humano genere Ctesiam loqui manifestum esse putat, licet aliis locis Cynocephali simiarum genus denotarent. Quod quidem haud denegaverim, modo statuas, fabularum quid huic narrationi esse admixtum. Venit enim in mentem belli istius, cujus frequens mentio in antiquissimis Indorum libris sacris, quod Rama gesserit cum *simiarum populo* in insula Ceylan; venit in mentem pontis istius, quo per simias insula illa terrae continenti juncta fuerit *). Negros istos fuisse censet Malte-Brun, qui antiquo admodum aevo non solum insulas Oceani tenuerint, sed interiorem quoque peninsulae Indiae ipsius partem ad montes, et Indi usque fontes incoluerint. Appellat istos »des nègres oceaniques, Haraforas, s. Alphuriens de Borneo.«

ἀλλ' ὠρύονται ὡσπερ κύνες] Sic mox ὠρυγή, ubi D. Hoeschelius: »ὠρυγή etiam Plutarcho idem, quod ὑλακή Luciano; ut ὠρυσμαι i. q. ὑλακτέω Luciano, Xyphilino, Theocr. Idyll. 2.« Hesychius II, pag. 1596 ὠρύεσθαι κλαίειν· τάπτεται δὲ ἐπὶ κυνῶν· et p. 1597 ὠρυομένων· κραζόντων· κυρίως

*) Vid. tabulam, apud Creuzerum, Mytholog. Tab. XXVIII et Creuzerum ipsum Tom. I, pag. 606 seqq. 612.

δὲ ἐπὶ λιμῶν κλαιόντων λύκων, ἢ λεόντων, ἢ κυτῶν. Idem l. l. ὠρέται· ὕλακτετ: et ὠρυγή· φωνή, θόρυβος· κυρίως δὲ ἡ τῶν κυτῶν φωνή, et II, pag. 1507 ὠρούμενος· βρυχόμενος, ὕλακτῶν. Ammonius et Zenodotus (pag. 144 et Animadvss. p. 231) lupis tantum tribuunt ὠρέσθαι. At vid. Creuzer. Melett. I, pag. 12: κυρίως δὲ καὶ ἡ τῶν κυτῶν φωνή ὠρυγή. Quae ipsa exemplis comprobavit Bochart. Hierozoic. lib. II, cap. 2. pag. 730. Ac latius deinde accipitur de rugitu atque ululatu omnium fere ferarum, luporum, leonum, aliorum; ut monstrant exempla collecta a Wetsten. ad N. T. II, p. 697. Bion. Id. I, 18.

καὶ οἱ ἄλλαλοι] conf. Phil. p. 217. D. H. — Paulo ante Werferus (vid. supra ad cap. 18) scribi maluerat: μακροτέρους τε καὶ στρ. quod probo.

καλύστριοι] Varie se torquet in explicando vocabulo Tychsen. l. l. pag. 614. Relandus attulerat: *Calla Schikari* i. e. *caput caninum*; unde Ctesiam scripsisse credit καλίσκαροι, quod librarii perperam in καλύστριοι commutaverint. In qua tamen ipsa interpretatione quaedam insunt minus firma certaque. — A D. Hoescheliō olim talia fuere adscripta: »Ψεῦδος αὐτὸ φησὶν ὁ Φιλόστρατος *Max. Marg.* » ἡ ἔσθης αὐτῶν κρέη ὠμά B. L. Cynocephalos inter animalia numerat Diod. Sicul. III, culta in Aegypto, Lucianus. « Hinc igitur verba ἡ γὰρ ἔσθης ἁ κρ. ὠ. in textum recepit Hoesch., quae tamen malui collocare post καὶ ἄλλαλοι.

CAP. XXI.

παρὰ δὲ τὰς πηγὰς τούτου τοῦ ποταμοῦ] Spectat ad Hyparchum fluvium, de quo cap. XIX; ut magna mihi oboriatur suspicio, totum cap. XX male huc intra cap. XIX et XXI irrepsisse, cum propria istius sedes post cap. XXI demum fuerit. Nam cap. XXII statim de Cynocephalis auctor pergit.

In libro Monacensi ita scriptum reperias: ἔστι γὰρ κῆ-

καὶ ἄνθος ἐξ οὗ βάπτεται πορφυρὰ ἱμάτια *) ὅσα ἐν ἄλλῳ
κόσμῳ οὐχ εὗρηται ἢ τοιαύτη βαφή. Κακεῖ γοῦν ἐν τοῖς δέν-
δροῖς ἐκείνοις εὗρισκονται σκώλικες ὅσον κίθαρος· καὶ ταῦτα
τρίβουσιν οἱ Ἴνδοι καὶ βάπτουσιν ἱμάτια φοινικά καὶ πάντα
ῥαῖα. Quibus bina adnotaverat Werferus: »Leg. πορφυρᾶ
ἱμάτια ὅσα ἐν ἄλλῳ κ. οὐχ. ε. ἢ τοιαύτη βαφή i. e.
»βάπτεται πορφυρᾶ ἱμάτια τοιαύτην βαφήν, ὅσα κ. τ. λ.—
»Mox scrib. σκώλικες. Conf. Edd. Excerptt. p. 152, lin. 10.
»Mox leg. ἱμάτια φοινικᾶ sive φοινικά. Exstat enim etiam
adjectivum φοινικός, ἢ, ὄν, de quo mihi videtur injuriâ ad-
dubitari: Xen. Agesil. II, 7. ἅπαντα δὲ φοινικὰ φαίνεσθαι
ἰβique Zeune. Carmen Anonymi in *Mariam* ap. Creuz. Com-
ment. in Plotin. p. 226, a me in Cod. *Darmstad.* detectum:
»Vers. 5. τὴν φοινικὴν φοροῦσα τῶν παθῶν χροάν. Ut
φοινίκεος, φοινικός sic dicitur etiam διπλόος, διπλός, ἀπλόος
et ἀπλός, δορυξός, δορυξός, quibus de formis conf. Schaef.
»Præf. Schol. Apoll. Rh. pag. XV. «

ἔστι πεφυκός ἄνθος πορφυροῦν] hic flos, sequentia si
spectes, haud scis an unus idemque fuerit atque Siptachora
β. 19. Ita enim sequitur: ὅτι αὐτόθι ἐστὶ γινόμενα θηρία
κ. τ. λ. et γίνεται ταῦτα ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν τὸ ἤλεκ-
τρον φερόντων. Quibuscum consentit Aelian. N. An. IV, 46
et Phile de Animall. Propriett. 43, pag. 172 seq. Atque hacten-
us recte, uti videtur, Wahlius *Erdbeschreib. v. Ostind.* pag.
769, quod hancce arborem Coccum esse negat; quam eandem
omnino Indis veteribus incognitam, recentiore demum aetate
foris advectam esse vult, vix me habebit assentientem. Nam
in Ctesiae loco vel ipsius Ctesiae incuria, vel quod verisimi-
lius, epitomatoris librariive negligentia duas diversas arbo-
res confusas esse, facile adducar ut credam; quarum altera,
Siptachora, electrum ferat, altera coccum praebeat, animalia
ista alens. Atque concedamus licet, verum coccum tunc tem-

*) » Apud Phot. p. 152, 5: ἐξ οὗ πορφύρα βάπτεται minus com-
mode, « *Schweighaeuserus.*

poris vix notum Indis fuisse, aliam tamen huiusmodi arborem simili praeditam virtute, apud eos inventam atque adhibitam esse, haud injuria contendere mihi posse videar. Atque ita jam dudum, auctore Largerio, Anglus homo doctus statuerat Delaval (Praefat. ad: An experimental Inquiry into the cause of the changes of colours, London 1777), cogitandum esse hic de eo animali arboreque, cui vulgo nomen *Cochenille*. Quae eadem est Heerenii sententia; Ideen etc. I, 2, pag. 191 seq. 654, coll. I, 1, pag. 369; quamvis nec usquequaque rectam videri Ctesiae descriptionem jure statuit, amandans ad Beckmanni Beyträge zur Geschichte der Erfindungen III, 1 seqq. Magnopere autem mercaturae, quae Persas Babyloniosque inter et Indos floruit, ista inserviebant, ut adeo non solum colores ipsos, sed etiam vestes, colore jam tinctas stragulasque ab Indis in reliquas Asiae partes advectas esse verisimile sit, quarum proventus fuit ex iisdem saltilibus Kandahar et Kaschmyr, qui ovium cultu lanaque optima prae reliquis excellere. Quo quidem extra dubium ponitur, easdem regiones, e quibus vel adhuc subtilissimae illae stragulae vestesque laneae, (*Shwals* dico) ad nos afferuntur, jam prisco admodum aevo, harum rerum abundantia floruisse, ornatumque omnem Persicis Babylonicisque gentibus praebuisse. Vide etiam *Robertson* historische Untersuchungen über die Kenntnisse der Alten von Indien (autem Englischem von G. Forster, Berlin 1792. pag. 362, 363. Gallicae versionis, Paris 1792, pag. 490). Tractat auctor de eo, quod dicimus *Gummi Lakka*, quod ad rubrum colorem adhibetur et ex animali admodum parvo provenit. Accuratius istud animal describit, cujus etiam Ctesias nonnullam non prorsus pravam notitiam habuerit, coloris inde provenientis virtutem jure laudans.

βάπτουσι τὰς φοινικίδας] τοὺς φοινίκας Andr. Sch. Max. Marg. et Lib. Monac. 30. Paulo ante κινάβαρι idem Monac. 30. Mox D. H. εἰσὶ δὲ καὶ βελτίω: vulgo καὶ εἰσὶ βελτίω.

βελτίω τῶν παρὰ Πέρσας β'αμμάτων] Pro παρὰ

Monac. 3o περι. Nota sunt Persarum vestimenta lanea purpurea, quae vel Athenienses gestare solebant; ut v. c. *Cannaca Persica* apud Aristoph. Vesp. 1132, 1140. — Conf. quoque in universum Reynier de l'Economie publique d. Pers. p. 284.

C A P. XXII.

Quae hoc capite et sequentibus, XXIII, XXIV enarrantur, haec plane absunt a Monacensi libro.

ἀπὸ Θήρας δὲ ζῶσιν] Usus est hoc loco Heerenius, Ideen etc. I. 1, pag. 258, ubi vid.; conf. etiam Aelian. N. An. IV, 26 et supra ad cap. XI notata.

ὅταν δὲ] D. H. ὅτ' ἂν [δὲ]. Et abest δὲ a Monac. lib. 3o.

τρέφουσι δὲ καὶ πρόβυτα κ. τ. λ.] conf. cap. XIII. Indos, (nec vero montium incolas) qui ovium, caprarum carne, lacteque vescuntur, memorat etiam Palladius de Brachmm. p. 5. Pro ὄνους D. H. ὄϊς et mox ibid. γλυκὺς γάρ ἐστι: vulgo sine ἐστί, quod etiam a Monac. 3o abest.

καὶ ξηραίνοντες αὐτοὺς σπυρίδας συρῶπτιουσιν, ὡςπερ ἐν τοῖς Ἑλλήσι τὴν ἀσταφίδα] Haec quidem si sana sunt, hunc exhibent sensum: »illos (sc. fructus Siptachorae) siccantes, inde consuunt s. connectunt sportulas, quemadmodum apud Graecos uvam passam.« At quis forte amplectendam censeat lectionem in margine notatam: αὐτὸν ἐν σπυρίδαϊς συναγούσι i. e. colligunt illum (τὸν καρπὸν) in sportulis. Monac. 3o ita locum exhibet: καὶ ξηραίνοντες αὐτοὺς, σπυρίδας συσάουουσιν, ὡςπερ ἐν τοῖς Ἑλλήσι τὴν ἀσταφίδα. Est autem σπυρίς, explicante Hesychio T. II, pag. 1252, τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος. Atque frequens in optimis quibusque auctoribus. Conf. Wetsten. ad N. T. I, p. 426 et quae alia excitat Schleusnerus in Lex. N. F. s. v. II, p. 928. Mox pro ἀσταφίδα D. Hoesch. notaverat σταφίδα: minus Atticum. Hesychius I, p. 58, nil nisi ἀσταφίς· σταφίς. Thomas Mag. pag. 117 ἀσταφίς, οὐ σταφίς: ubi Sallier: »Recte, ut ostendunt haec Platonis de Legg.

» I, 3, p. 845. Legitur etiam *ἀσταφίς*, non *σταφίς* apud Theophrast. FK, 13. Nec aliter Alexis Comicus apud Poll. VI, 66, » p. 605.« Eadem confusio in Xenoph: Anab. IV, 4, 9, ubi probum Atticum jure tuitus est nuperrimus editor, cuius laud. conf. pag. 335 ed. Lion. Mox pro *καθαρόν* D. H. ἀγαθόν. Continuo ὄτῳ H. Steph. D. H. οὔτω. Sensus est: » et » totidem illius pigmenti (sc. advehunt, ἀπάγουσι), quo ad » puniceo coloris tincturam utuntur.« Lib. Mon. 30 in rasura habet ὄτῳ. |

ξύλινα ἱμάτια] Sunt, interprete Largerio, » des etoffes » de coton«; quae eadem εἴρια ἀπὸ ξύλου vocat Herodotus III, 47. Vid. Larger. ad ejusdem lib. II, not. 305, III, not. 91 et 198, VII, not. 291 et Plin. H. Nat. (xylina) XIX, 1, Tom. II, pag. 156. Conf. praeterea Heeren. Ideen etc. I, 2, pag. 648 seq. Accurate de *Bombyce* (*Kattun, Baumwolle*) unde vestes parabant, Wahlius Erdbeschreib. v. Ostind. p. 762 seq. Nam India hujus Bombycis patria est habenda, vestesque hinc confectae Sindones appellabantur. Hinc quoque Philostratus Vit. Apollon. II, 20, pag. 71: βύσσον δὲ τοὺς φανερωτάτους αὐτῶν (sc. Ἰνδῶν) φασὶ ἐστάλθαι τὴν δὲ βύσσον φύσθαι δένδρου φασὶν ὁμοίου μὲν τῇ λευκῇ τὴν βάσιν, παραπλησίου δὲ τῇ ἰτέα τὰ πέταλα κ. τ. λ. Ubi plura notavit Olearius. Conf. ibid. III, 15, p. 106 seq.

πωλοῦσι δὲ καὶ ξίφη] Corruptum esse locum Largerius existimat, ita refingendum: ὠνέονται δὲ καὶ ξίφη, aut, si πωλοῦσι retinere mavis: πωλοῦσι δὲ καὶ αὐταῖς Ἰνδοὶ ξίφη, quod certe minus a lectionis receptae vestigiis recedere videtur; nisi potius incuriam quandam vel epitomatoris vel ipsius librarii in causa fuisse credas, qui istud Ἰνδοὶ negligens in scribendo omiserit. Namque idem istud pro subjecto ad πωλοῦσι cogitandum esse sequentia evincunt, ubi rex Indorum iis dona dare traditur, quinque millia gladiatorum.

πάνυ γὰρ καὶ δεινοὶ εἰσὶν ἀκοντίζειν καὶ τοξέειν] De Indorum sagittis atque arcibus conf. Rader. et Freinshem. ad Curtium VIII, 9, 28.

CAP. XXIII.

ἀλλ' ἐν σπηλαίοις διαιτῶνται] Ambigo ad Cynocephalos, an potius ad eos, quos Pygmaeos cap. 11 nominavit, referenda sint ea, quae apud Palladium de Brachum. p. 5 et 6 Bis. legimus: ἔθνος δὲ ἐστὶν ἐκεῖνο (in media India altius habitans) πάνυ μικρότατον καὶ ἀδρανέστατον, λιθίνοις σπηλαίοις ἐνοικοῦντες, οἵτινες καὶ κρημνοβατεῖν ἐπίστανται, διὰ τὴν τοῦ τόπου συστροφὴν καὶ τὸ πέπερι οὕτως ἀπὸ τῶν θάμνων συγγουσι· δενδρόφια γάρ εἰσι κολοβά, ὡς ἔλεγεν ἐκεῖνος ὁ Σχολαστικός· εἰσὶ δὲ καὶ οἱ Βιδσάδες ἀνθρωπίαια κολοβά, μελανοκέφαλα, ἄκαρτα καὶ ἀπλότριχα· οἱ δὲ λοιποὶ, οἵτε Αἰθίοπες καὶ Ἰνδοὶ, μέλανές εἰσι καὶ νεανισκοὶ καὶ φρυξότριχες. Quae verba nonnihil illustrat Schneiderus ad Aristotel. H. An. Curr. posterr. Tom. IV, p. 477.

ἐλαίῳ δὲ χρίονται — τῷ ἀπὸ τοῦ γάλακτος γινομένῳ] D. H. χρῶνται pro χρίονται. Et Largerius et Heerenius (Ideen etc. I, 2, pag. 689) hic de butyro (*Butter*) cogitarunt. Ac sane *butyri* fertilem Indiam praedicat Arrianus in Peripl. p. 24. Et apud Polyaeen. Strateg. IV, 3, 32, ἐλαίου ἀπὸ γάλακτος in cibis Persarum fit mentio. Possis quoque de *oleo cocois nuciferae* (*Cocosöhl*) cogitare, quod vel e corticis lacte, (*Santar ajunt*) per aquae opem, vel ex interiori nuce paratur et butyri loco adhibetur, nec non lucernis infunditur, et ad corpus capillosque unguendos usurpatur. Plura vid. apud Wahl. Erdbeschreib. v. Ostind. pag. 781.

οἱ δὲ πλουσιώτατοι αὐτῶν λιῶ φοροῦσιν· οὔτοι δ' εἰσὶν ὀλίγοι] Conf. Curtius VIII, 9, 21: »Corpora usque pedes carbaso velant; soleis pedes, capita linteis vinciunt.« Ubi multa veterum testimonia de Indis Carbaso sive tenuissimi et delicatissimi lini genere indutis adjecit Freinshemius. λιῶ contractum, si recte video, a λιῆα, a voce λιῆον. Suppleri possit ἱμάτια, quod in hujusmodi dictionibus elegantius omitti constat. Vid. Lamb. Bos. Ellips. L. Gr. pag. 204 seq. Apud D. H. λιῶ. Monac. Lib. 30: λιῶ.

οὐρανὸν δὲ ἔχουσι πάντες] conf. Plin. H. N. VII, 2, c. fin. p. 374 Hard. »Nomadum Aethiopum, secundum flumen »Astragum ad septentrionem vergentium Menisminorum appellata, abest ab Oceano dierum itinere viginti, animalium, »quae Cynocephalos vocamus, lacte vivit, quorum armenta »pascit maribus interemptis, praeter quam sobolis causa. « Propius tamen huc spectat idem Plinius l. l. p. 373 Hard. »In multis autem montibus genus hominum capitibus caninis, ferarum pellibus velari, pro voce latratum edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci. Horum supra »centum viginti millia fuisse, prodente se *Ctesias* scribit. « Apud eundem Plinium, l. l. pag. 374 mox Duris retulerat »et alibi (sc. in India) *cauda villosa* homines nasci perniciousitatis eximiae. « Ubi haec Harduinus: »de Anglicana quadam »gente caudata, aliisque similibus vid. Majol. Colloq. 2, p. 35. « Quae tamen ipsa a Ctesia non efficta, ad fabulas istas mere Indicas pertinere, quae ab hac gente per omnes fere Asiae ac vel Europae terras sunt dispersae, bene admonet Heerenius Ideen etc. I, 1, pag. 368, praesertim cum bis mille post annis Marco Polo, per has regiones iter faciens, easdem fere fabulas similesque audiendo accepisset. Malte-Brun (*Nouvelles Annales* etc. pag. 352) Ctesiae narrata ad *Orang-outan* insulae Borneo vel fortasse insularum Andaman retulit.

καὶ μακροβιότατοι] Monac. Lib. 3ο μακροβιότατοι.

C A P. XXIV.

ὑπὲρ δὲ τούτους] In marg. τούτων. Mox D. H. αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Sed H. St. οὔτοι οἱ ἄνθρ. In sequentibus vulgo: αὐτούς φασιν οὐ πᾶν παχὺν, ἀλλὰ θολερόν. Sed in marg. »al. παχὺν, ἀλλὰ θολερῶς « Monac. 3ο itidem habet παχὺ. Sponte autem φασιν mutavi in φησιν scil. ὁ Κτησίας.

ταύτην οὖν τρώγοντες, εἰς ἐσπέραν ἔμετον ποιοῦνται] Malit H. Stephanus interpunctionem ponere post εἰς ἐσπέραν, ut etiam supra: καὶ εἰς μέσον ἡμέρας αὐθις πίνοντες. Tolle

prorsus distinctionem, atque nil supererit difficultatis; ut *εις* *εσπέραν* cum ad *τρώγοντες* tum ad *ἔμστον ποι.* pertineat.

ἀλλὰ τὰ μὲν ἰσχία ἔχει] *ισχία* sunt, Hesychio auctore, Tom. II, pag. 80: *τὰ ὑπεράνω τῶν μηρῶν καὶ τὰ κοῖλα τῶν γλουτῶν, ἐν ᾗ ἡ κοτύλη στρέφεται.* Quae fere repetiit Moeris Atticista pag. 193, ubi vid. doctissimi Pierisoni notam. Conf. etiam Schneider. Curae posterr. ad Aristotel. H. Anim. II, 8, pag. 305.

C A P. XXV.

ὅτι εἰσὶν ὄνοι ἄγριοι ἐν τοῖς Ἰνδοῖς] De hisce asinis feris hunc in modum Monacensis liber: *εἰσὶ δὲ καὶ ὄναγροι ἐν Ἰνδία μεγάλοι, λευκοὶ καὶ τὴν κεφαλὴν πορφυρῶν *) ἔχοντες· ἔχουσι δὲ κέρασ ἐν τῷ μετώπῳ **) ὡς ἐνὸς πῆχεως· τοῦ γὰρ τοιοῦτου κέρατος τὸ ῥίνισμα ***) δίδεται ἐν ποτῶν· καὶ ἔστι φυλακτήριον θανασίμων φαρμάκων· ἔστι γὰρ τὸ ζῶον ἀθήρατον διὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ κέρατος.* Extrema verba inde a τοῦ γὰρ τοιοῦτου — φαρμάκων textui hinc inseruit Hoeschelius. Idem paulo ante *ἔχει.* Totam hinc narrationem mutuatus est Aelianus Nat. Animal IV, 52. Tetigit praeterea eandem rem Aristoteles de Part. Animal. III, 2, pag. 1001 B. C. et Hist. An. II, 1, pag. 780 B. [II, 2, §. 9, Schneid.] coll. Philostrat. V. Apoll. III, 2 et 3, pag. 96, quos locos Largerius mihi suggestit. Add. Aelian. Nat. An. III, 41, XVI, 20, quae etiam ex Ctesia fluxisse arbitror, quamvis dubitante Schneidero, qui ad Aelian. Nat. An. XVI, 20, haec adposuit: »Dolendum, » nos ignorare auctorem narrationis, quae Ctesiam quidem » non sapit, nimis pro eo homine sobria.« De Monocerate etiam conf. Cosmas Indicopleust. de Mund. XI, pag. 335 D.

*) »Leg. πορφυρῶν« *Wurf.*

**) »Leg. μετώπῳ« *Wurf.*

***) »Hoc commodius, quam quod apud Photium pag. 153, 29; Et posuit haec Schottus in vers. Lat.« *Schweighaeuserus.*

ὅσον ἐπὶ δύο παλαιστάς] i. e. »cujus inferior ver-
 »sus frontem pars duarum palmarum spatio sit candidissima«
 Annotat D. Hoeschellius: »ὁ παλαιστής δ. Emp. LXX Inter-
 »pretibus, Philoni, Laertio et aliis dicitur τὸ παλαιστῆιον
 »μέγεθος.« Multo tamen usitatius ἢ παλαιστή. Plurima,
 nec hoc loco omisso, collegit Lobeck. ad Phrynich. pag. 295.

Si vero quaeras, quodnam hic animal intelligi debeat,
 diversas in partes viri docti abeunt, de quibus sunt, qui
 Monocerotem, sunt qui Rhinocerotem intelligi malint. Nam-
 que in Persicis monumentis haud raro videmus Monocero-
 tem eodem plane modo repraesentatum, quo Ctesias et qui
 illum sunt secuti, describunt. Edocuit Heerenius Ideen etc.
 I, 1, pag. 274 seq. Adjice plura disserentem Rhodium: über
 Alter und Werth einiger Morgenländ. Urkunden p. 86—90,
 et die heilige Sage der Baktrer etc. pag. 216 seq. Hunc enim
 Ctesiae asinum ferum, sive, quod unum idemque sit, *Monocero-*
terotem *) haud uno loco in sacris libris celebrari princeps
 tanquam animal eorum, quae proba ab Oromaze sint creata.
 Profert hanc in rem ille quidem aliquot locos libri sacri,
 qui inscribitur Bun-Dehesch, (XIX, Zendav. Tom. III, pag. 91
 etc.) qui de hac asini significatione tesseraria omnem exi-
 mant dubitationem. De *Monocerote* s. *Reem* conf. etiam, qui
 multa disputavit, Rosenmüller, Altes und Neues Morgenland
 II Bd. nr. 377 ad IV Mos. XXIII, 22, pag. 269 seqq., et qui jam
 dudum omnes veterum locos et collegerat et illustraverat,
 Bochart. Hierozoic. III, 27, pag. 951—959. At multum abest,
 ut hoc animal, quod Ctesias descripsit, pro mero ficto, quod
 nusquam nullibi nunquam in rerum natura exstiterit, habea-
 mus, ut multa inveniamus, quae alio nos deducant. Et quo-
 modo Ctesias animal fictum tantummodo, tanta diligentia,
 tamque accurate describere potuisset? quo modo ipse suis se

*) De *Monocerote* praeter alia conferas Aelianum pluribus lo-
 cis, quos in usum suum convertit Phile de Animall. Propriett. 40,
 pag. 161 seqq., ubi vid. de Paw.

oculis partes quasdam illius vidisse asserere potuisset? Nimis hoc foret insolens. Est Ctesiae Onager, ut equidem vix dubito, Asiaticus Rhinoceros, ita tamen ut quaedam etiam admixta sint commenta, quae ad fabulosum Monocerotem, qualem Persica monumenta repraesentant, pertineant. Potiora, quae nuper a viro docto hanc in rem sunt disputata*); afferam. Ad Rhinocerotem faciunt, quae Ctesias scribit de onagri istius ingenti vi ac feritate, de tarditate, qua primum lentius procedit, deinceps vero gradus magis magisque incitat, de carne, quae gustari nequeat, denique de cornu uno, ejusque virtute, quâ venenis resistat; quam eandem virtutem vel hodie in isto cornu praedicant Asiae incolae. Quo praeterea faciunt et asini forma habitusque et equi magnitudo, quam animali Ctesias attribuit. Etiam astragali atque fel Rhinocerotem esse evincunt. Et nomen ipsum comprobatur. Nam gemino in Aeliani loco XVI, 20, ubi animal uno cornu praeditum, ex Ctesia probabiliter describit, istud ipsum animal, quod, quamvis quaedam parum recta adjiciuntur, procul tamen dubio pro Indico Rhinocerote est habendum, nomine istud vocatur *καρτάζωνον*, quod Bochart. l. l. mutatum ierat in *καρκάζωνον*, refragante Tychsen. Compositum enim hicce vult *καρτάζωνον* ex *kerd* (vetus Rhinocerotis ipsius appellatio) et *tazan* i. e. *currens, velox, irruens*. Haud quidem sum nescius, praeter colorem, qui nequaquam in Rhinocerotem cadit, etiam unguam solidam et cornu in fronte positum refragari, quo minus Rhinocerotem in Ctesiae descriptione agnoscamus. Sed, ut supra jam monui, admixta quaedam sunt, quae vel ex tabulis pictis desumserat Ctesias vel audiendo tantum acceperat, non usquequaque, ut in talibus fit, vera ac proba. Quae etiam ex parte probari video a Viro Doctissimo, Cuvierio: *Ansichten der Urwelt* pag. 63 seq., inprimis

*) Tychsen. ad Heeren. *Ideen etc.* I, 1, pag. 615 seqq. Conf. etiam *Oedmann. Vermischte Sammlungen aus der Naturkunde, übers. v. Gröning. Heft II, pag. 7 seq.*

pag. 67. Quo loco ille monet, tria apud veteres nuncupari animalia, medio in fronte unicum cornu gestantia: *Orygem Africanam*, *Indicum asinum s. onagram*, et cui proprie nomen est *Monoceros*. Apud Ctesiam quidem accuratam inveniri Indici asini descriptionem, quae vero cum ex monumentis sculptis Persepolitianis sit deprompta, ad veram hujus bestiae historiam neutiquam facere possit.

ἐκ τούτων οἱ πῖόντες (κατασκευάζουσι γὰρ ἐκπόματα)] D. H. πίνοντες — Eadem Aelianus N. A. III, 41: Ἴππους μονόκερως γῆ Ἰνδικῆ τίκτει, φυσί, καὶ ὄνους μονόκερως ἢ αὐτῇ τρέφει. Καὶ γίνεται καὶ γρ ἐκ τῶν κεράτων τῶνδε ἐκπόματα, καὶ εἴ τις εἰς αὐτὰ ἐμβάλῃ φάρμακον θανατηφόρον, ὁ πῖων οὐδὲν ἢ ἐπιβουλῇ λυπήσει αὐτὸν· εἶκε γὰρ τὸ κέρας ἀμνητήριον τοῦ κακοῦ, καὶ τὸ τοῦ ἵππου καὶ τὸ τοῦ ὄνου εἶναι. Add. IV, 52, undē rursus sua desumsit Phile de Animal. Propriet. 41, pag. 168 seq. Quae plane consentiunt cum iis, quae hodierni Orientales de virtutibus cornu Rhinocerotis praedicant. Vid. Cuvier. Ansicht. der Urwelt. pag. 67.

οὔτε τῇ ἱερᾷ νόσῳ] Conf. ad Herodot. III, 33.

οὔτ' ἂν τῷ φαρμάκῳ] » al. τοῦ φαρμάκου.« Mox pro τὰ ἄλλα D. H. τᾶλλα et in seqq. ἀστράγαλους οὐδὲ χολῆν ἐπὶ τοῦ ἥπατος ἔχουσιν· αὐτοὶ δέ.

οὔτοι δὲ καὶ ἀστράγαλον καὶ χολῆν ἐπὶ τοῦ ἥπατος ἔχουσι] Verum quidem esse, quod animal istud (Rhinoceros) astragalum habeat, edocuit Blumenbachius V. D. apud Tychsen. l. l., quatenus scilicet astragali nomine id intelligendum, quod nos dicimus *Knöchelbein s. talam*. Neque vero istud verum, quod reliqua animalia solidungula careant astragalo, qui et ipse in Rhinocerate nihil habeat, quo a reliquorum animalium astragalo magnopere excellat, neque colorem neque pondus si spectes; ut forsitan quandam ejus partem tinctam elaboratamve Ctesias viderit. — Tu vid. Aristotel. Hist. Animal. II, [1] 2, §. 9: — καὶ ἀστράγαλον δὲ ὁ Ἰνδικὸς ὄνος ἔχει τῶν μονύχων μόνος — τῶν δὲ διχῆλων πολλὰ ἔχει ἀστράγαλον

κ. τ. λ. ubi Annot. pag. 71 seqq. plurimis edocuit, omnium in quadrupedum pedibus talum adesse, ut etiam in humano pede, sed formâ longe diversa. Indicavit idem Schneiderus viros rerum naturalium curiosos, qui e nostris hanc in rem inquisiverunt. Aristotelea in usum suum convertit Antigonus Caryst. cap. 72, ubi vid. Beckmanni disputata pag. 122. *χολήν* sive fel reapse habet Rhinoceros, idque sic satis magnum, eodem docente Blumenbachio. Quod vero plura animalia ipso felle in jecore indigeant, idem observavit Aristoteles Hist. An. I, 17, (I, 14, §. 6, p. 36 Schneid.) τὸ δ' ἦπαρ ὡς μὲν ἐπιτοπολὺ καὶ ἐν τοῖς πλείστοις οὐκ ἔχει χολήν, ἐν ἐνίοις δὲ ἔπεται. — οἷον ἐν μὲν τόπῳ τινὶ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδικῆς οὐκ ἔχει τὰ πρόβατα χολήν, ἐν δὲ Νάξῳ πάντα σχεδὸν τὰ τετράποδα τοσαύτην, ὥστε ἐκπλήττεσθαι τὰς θύοντας κ. τ. λ. ubi vid. disputant. Schneider. in nott. T. III, p. 56. Cf. Aristot. de Part. Animal. IV, 2. Add., inprimis Hist. Animal. II, 11, §. 6: *χολήν* δὲ ζώων τὰ μὲν ἔχει, τὰ δ' οὐκ ἔχει κ. τ. λ. ubi cf. Schneider. Oves Ponticas, quae et ipsae felle, ut quidam dicant, sint destitutae, Theophrastus memorat, Hist. Plant. X, 18 fin. (17, §. 4, pag. 320 Schneid.); quae inde ad Aelianum quoque, Nat. An. XI, 29 et Plinium, H. N. XI, 37, Tom. I, pag. 628, emanarunt. Laudat praeterea Largerius e recentioribus, qui hancce rem confirmarunt, Haller. Elementt. Physiologiae VI, p. 519; coll. Camus ad traductionem Gallicam Historiae Animal. Aristotelis Tom. II, p. 80 seqq. et Beckmann. ad Antigon. Caryst. p. 124 seq. Sed accuratus haec persecutus est Schneiderus loco a me laudato.

πάλλιστον ὧν ἐγὼ εἴωρακα] »al. ὄν.«

ἄρχεται δὲ τρέχον βραδύτερον] Sic invenio apud D. Hoesch. et in Stephaniana 1570. At postmodo τρέχον.

ὅσον δ' ἂν πλέονα χρόνον] D. H. πλέον.

CAP. XXVI.

μάχονται καὶ κέρασι καὶ λακτίσμασι] In marg. »al.

κέρατι καὶ λακτίσματι.« Μοναχ. 3ο: κέρατι et mox ἀπολλύουσι.

[ζῶντας γὰρ οὐκ ἔν λάβοις] D. H. ζῶντα.

CAP. XXVII.

ὅτι ἐν τῷ ποταμῷ τῶν Ἰνδῶν σκώληξ γίνεται κ. τ. λ.] Haec ita in libro Monacensi: ἐν δὲ τῷ Ἰνδικῷ ποταμῷ εὐρίσκειται σκώληξ τὸ μῆκος πήχεων ἑπτὰ· οὗτος γὰρ διὰ νυκτὸς ἐξέρχεται τοῦ ποταμοῦ τοῦ θηρᾶσαι· συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ θηρευτῶν, ἀναρτᾶται σιδηρᾷ ἀλύσει ἕως ἡμερῶν λ' καὶ ἀπορῄξει ἐξ αὐτοῦ ἔλαιον ὡς πῦρ· τοῦτο γοῦν τὸ ἔλσον ἐφ' ὃ ἂν ἐπιχυθῆ, ἀνάπτει σφοδρῶς καὶ φλέγει ἕπαντα· καὶ ἄλλως οὐ σβέννυται εἰ μὴ πηλῷ καὶ οὔρω καταχρισθέν. Ubi Werferus: »De hoc verme conf. p. 153 lin. a. fin. 5 et p. 154 supr. In »seqq. legendum: τοῦτο γοῦν τὸ ἔλαιον... Ctesiana: καὶ »ἄλλως οὐ σβέννυται εἰ μὴ πηλῷ καὶ οὔρω καταχρισθέν »(leg. fortasse καταχυθέν) respicit *Philostratus* Vit. Apoll. »Tyran. III, 1, pag. 95 Olear. ἔστι δὲ θηρίον ἐν τῷ ποταμῷ »τούτῳ σκώληκι εἰκασμένον λευκῷ· τοῦτο δ' οἱ τήμοντες ἔλαιον »ποιοῦνται· πῦρ δὲ ἄρα τοῦ ἐλαίου τούτου ἐκδίδεται· καὶ »στέγει αὐτὸ πλὴν πηλοῦ *) οὐδέν.« — Ad πήχεων ἑπτὰ in marg. »al. πήχεις.« Haec ipsa copiosius Aelianus Nat. An. V, 3, ubi conf. Schneid. p. 143 et ex illo Phile, de Animall. Propriett. 66, vs. 90, pag. 236 seqq. Istius vermis etiam supra cap. 1 brevis mentio. Simile quoddam Palladius de Brachmm. p. 10 prodidit: τὸν δε ποταμὸν (*Gangem* intelligit, non Indum) λέγουσιν δυσπεραίωτον εἶναι διὰ τὸν λεγόμενον Ὀδοντοτύραννον**), ζῶν γὰρ ἔστι μέγιστον εἰς ὑπερβολὴν ἐνυπάρχον τῷ ποταμῷ ἀναφίβιον (leg. ἀμφίβιον), ἐλέφαντα ὀλόκληρον καὶ ἀκέραιον καταπιεῖν δυνάμενον· ἐν δὲ τῷ καιρῷ τοῦ περῆματος τῶν Βραγμάνων πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναικας; οὐκ ὀπτιάνεται ἐν

*) In Olearii editione impressum video ὑελοῦ.

***) Haud injuria hisce Vincentium Bellovacensem in Speculo Historiali V, 60 adhibuit Schneiderus ad Aristotel. H. An. Tom. IV, p. 476.

τοῖς τόποις ἐκείνοις. Εἰσὶ δὲ καὶ θράκοντες μέγιστοι ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐκείνοις, ἕως πήγασον ἐβδομήκοντα, ὡς καὶ δορᾶν που μίαν ἐθεασάμην ἐγὼ δύο ποδῶν πλάτος ἔχουσαν· οἱ δὲ μύρμηκες εἰσὶ τῶν ἐκεῖ παλαιστιᾶτοι κ. τ. λ. Mihi quidem in mentem venit crocodili, qui creber in Indiae maribus fluviiisque, praesertim Indo et Gange reperitur. At mera haec est conjectura; doctioribus me ac rerum naturalium. peritioribus rem inquirendam relinquo. Parum etiam, confiteor, cum hacce mea sententia conveniant, quae alia praeterea prodit Philostratus l. l., pro rege solo ad moenia expugnanda vermem capi. Nam ejus pinguedinem, moenibus allatam, ignem elicere, quam homines iis, quibus assolent rebus, extinguere nequeant.

ὅς ἂν ἐντύχη τινὶ] In marg. »ἐάν τι ἐντύχη.«
 ἄγρευσαντες δὲ] »οὕτω φησὶ περὶ τούτου καὶ ὁ Φιλόστρατος.« Max. Marg. Vide notam initio capitis. — Mox pro κρεμᾶσιν apud D. H. κρεμῶσιν et ad ὑποτιθέασιν in marg. καὶ ὑποτιθέσται. Monac. Lib. 30 exhibet: κρεμᾶσιν αὐτόφρεϊ ἐξ αὐτοῦ ὅσον δέκα κοτύλας Ἀττικᾶς] Manca haec censet LARGERIUS, ex AELIANO ita supplenda: φρεϊ ἐξ αὐτοῦ ἔλαιον παχὺ ὅσον δέκα κοτύλας. Atque favet etiam Codex Monacensis, qui praestat: καὶ ἀποφρεϊ ἐξ αὐτοῦ ἔλαιον ὡς πῦρ, ubi WERFERUS (ad cap. XXVIII) mavult ἐξ αὐτοῦ. Add. Aelian. l. l. λείβεται δὲ ἐξ αὐτοῦ ἔλαιον παχὺ εἰς ὀγγεῖα κερῶμον. Phile l. l. φλεκτροειδὲς ἐκ ῥινόσ λείβει στέαρ. Hinc etiam ὡς πῦρ textui inseruit D. HOESCH. Pro ἐφ' ᾧ ἂν ἐπιχ. D. H. ἐφ' ὃ. De cotyla laudat quaedam LARGERIUS; RHEMNIUM FANNIUM Palaemonem de ponderibus et mensuris vs. 67. Respondet autem cotyla Romanorum heminae. Accuratiore de his posuit RAMBACH. ad POTTERI Archaeolog. Graec. III, pag. 211 seqq. et nuper admodum WURM de Pond. Rationibb. cap. IX, §. 69, pag. 126 seqq.

C A P. XXVIII.

In libro Monacensi hoc caput ita legitur: ἔστι δὲ καὶ

δένδρα ἐν Ἰνδία ψιλὰ ὡσπερ κέδρους· κάρπὸν δὲ οὐ φέροι·
 σχάζει δὲ καὶ ῥέει ἐξ αὐτοῦ σταγόνες ἐρυθροῦς· οὗτοι γὰρ
 ἔχουσιν (scr. ἔχουσιν) εὐωδίαν μεγίστην· ὡς ἐπὶ ἑ σταδίου
 εὐοσφραίνεσθαι τὸν πλησιάζοντα. Quibus haec annotata re-
 perio a Werfero: »In editis: ὑψηλὰ ὡσπερ κέδρος...
 »quod nostri Cod. excerptis reddendum. In seqq. legendum
 »arbitror; καὶ ῥέει ἐξ αὐτοῦ σταγόνας ἐρυθροῦς κ. τ. λ.
 »sicuti in editis p. 156 lin. 9 καὶ ῥεῖ ἐξ αὐτοῦ ὅσον δέκα
 »κοτύλας ἀττικᾶς... pro ἐξ αὐτοῦ κ. τ. λ. Conf. edd. p.
 »156 med. ῥέουσι δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐλαίου σταγόνες· οὓς ἐρίω
 »ἀναψῶντες... Caeterum animadvertite vocabuli σταγὼν ge-
 »nus masculinum.« At similia vid. apud Fischer. ad Welleri
 Gramm. Gr. I, pag. 383 seq. Alias scilicet feminini est gene-
 ris, ut v. 9, apud Phil. de Animall. Propriett. 66, vs. 60, pag.
 232 — καὶ σταγῶν δῆπου μία. — Pro κυπάριτος D. H. κυ-
 πάριστος.

καὶ μασχαλίδας οὐκ ἔχει] Explicuit vocabulum μασχα-
 λῖς s. μασχάλη, quod Plinius semper vertit *ala* s. *axilla*,
 hoc ipso loco laudato, Schneiderus in Lex. Graec. s. v. Ad-
 scribam verba potiora: »Es bedeutet die Höhlung unter
 »einem hervorgebrochenen Blatte oder jungen Schosse einer
 »Pflanze oder eines Baumes, und auch den jungen Schoss
 »selbst und ist dann s. v. a. *θαλός*.« Vid. eundem Schneider.
 ad Theophrast. Hist. Plant. III, 7, 5, pag. 171, coll. ad III,
 10, 2, pag. 196. Namque Theophrastus pro μασχαλῖς ubi-
 que habet μασχάλη.

ἰνομάζεται δὲ Ἰνδοῖσι μὲν κάρπιον, Ἑλληνοῖσι δὲ μυρο-
 ρόδα] Vocabulum Κάρπιον ita explicuit Tychsen. l. l. pag.
 621, ut compositum esse vellet ex *kar* (i. e. *faciens*) et *bia*
 (i. e. *odor suavis*) i. e. suavem odorem reddens, *suave olens*;
 Relandus hanc arborem cinnamomum esse existimat, cujus
 nomen Persis sit *Krypha*, in Insula Ceylan: *Koredhu*, unde
Kirfa et *Karpion*. Sed *Kirfa* audimus Arabicum esse vocem,
 quae corticem illius arboris abstractam suaveque olentem
 significet; propius abesse vocem *Caruva*, quâ lingua Sam-

scridana arbor cinnamomi designetur. Atque etiam Wahlius (Erdbeschreib. v. Ostind. pag. 792) Ctesiae *Karpion* putat esse arborem Cinnamomi (»der *Haneel-* oder *Zimmtbaum*«). Quae quidem admodum probabilia esse nemo non videt. Equidem antea de alia arbore cogitaveram, cui in lingua sacra Indorum nomen: *Tschétaka* s. *Chaldaeren*; fructus illa edit quam maxime rubras ac splendidas, et flos suavissimum omnium reddit odorem, unde oleum suave olens essentielle defluit, quod vel minimum, miro odore omnia complet. Apud Linnaeum vocatur *Pandanus odoratissima*, apud Arabes *Kádhy*, apud Indos vulgo *Haida* s. *Keura*. Indicavit hujus arboris virtutes idem Wahlius l. l. pag. 773.

ῥέουσι δὲ ἐξ αὐτῶν ἐλαίου σταγόνες] Pro αὐτῶν D. H. αὐτοῦ. »οὕτω φησὶ περὶ τοῦ ἐλαίου τούτου καὶ ὁ Φιλόστρατος, γαμικὸν αὐτὸ χρίσμα καλῶν.« *Max. Margun.*

οὓς ἐρίω ἀναψῶντες] D. H. ἀνάψαντες.

καὶ φησιν ἰδεῖν] φησιν jure repositum. D. H. φασὶν.

Mox pro *Κτησίας* in Monac. Libr. 3o est: *Κτησίαν*.

οὔτε εἰκάζει] In marg. »al. ἀκοῦσαι.«

C A P. XXIX.

ὅτι τὸν τυρόν καὶ τὸν οἶνον πάντων φησὶ γλυκύτερον] Vinum ex uvis confectum Indiae abjudicare velle videtur Heeren. Ideen etc. I, 2, p. 473; et si forte vinum ibi reperiatur, id potius videri ab exteris advectum*), cum, quantum ipsi sit notum, nunquam ex uvis expressum sit apud Indos vinum. Multo igitur esse probabilius si vinum ex palmis captum hic intelligas; de quibus supra Ctes. §. 13 loquitur. Et sanequam frequens apud veteres Asiae incolas vinum ex dactylis et palmarum succo paratum; vid. quos lau-

*) Vinum Indis advehi ex Italia aliisque regionibus ex Arriani *Peripl. cognoscimus*; vid. pag. 28 (Geograph. Minn. ed. Huds.)

dat Huinoel. ad Evangel. Luc. I, 15, pag. 249. Quo minus tamen hic in Heerenii discedam partes, deque vino palmarum Ctesiam hic locutum esse existimem, nonnulla me impediunt. Vix enim persuaderi mihi patiar, Ctesiam de vino in universum loquentem, vinum intelligere haud verum, ex uvis expressum, sed alia quadam ex arbore plantave, ex palmis v. c. extorsum; quale vini genus in Babylonia ac Mesopotamia frequentissimum*); Additurus certe fuerat arborem sive plantam, unde vinum erat expressum. Deinde obloquantur etiam quaedam diserta veterum testimonia, quae deinceps sum propositurus: Strab. XV, p. 1017 C. ἐν δὲ τῆ Μουσικανῷ λέγει (sc. ὁ Ἀριστόβουλος) — καὶ ἄμπελον, ὡς οἰνοφορεῖν, τῶν ἄλλων ὕψινον λεγόντων τὴν Ἰνδικήν· ubi Casaubonus: »Arrianus ex Megasthene refert Bacchum οἶνον δοτιῆρα Ἰνδοῖς γενέσθαι καθάπερ Ἕλλησι.« Vid. Indicc. VII, 5. Qui idem Arrianus Indicc. XIV, 9, *vinum nigrum* ab Indis adhiberi ait in Elephantorum morbis. Idem denique Exped. Alex. V, 28: οὐ γὰρ εἶναι (sc. λέγεται) ἐν τῇ Ἰνδῶν χώρα κισσόν, οὐδ' ἴναπερ αὐτοῖς ἄμπελοι ἦσαν. Add. Curtius VIII, 9, 30: »feminae (sc. Indorum regibus) epulas parant. Ab iisdem *vinum ministratur, cujus omnibus Indis largus est usus.*« Ubi vid. Freinshemium, in utramque sententiam disputantem. Namque contra Megasthenes apud Strabonem XV, p. 1035 C. D. οἴνον τε γὰρ οὐ πίνειν (τοὺς Ἰνδοὺς) ἀλλ' ἐν θυσίαις μόνον· πίνειν δ' ἀπ' ὀρυζῆς ἀντὶ κριθίνων συντιθέντες, et Palladius de Brachmm. p. 4: ἐν γὰρ τῷ αὐτῷ (sc. in Indiae insulis) οὔτε ἄμπελος ὀμφακίζει, οὔτε τρυγᾶται.

CAP. XXX.

Monacensis liber ita haec profert: ἔστι δὲ καὶ κρήνη ἐν Ἰνδίᾳ ὅσον πέντε ὀργυιῶν ἢ (leg. ἦ) περίμετρος, ἔστι δὲ οὐ

*) conf. Strabo XVI, pag. 1078 A., Polyaeen. IV, 3, 52, ac Rennel Histor. Expedit. Cyri minor. pag. 118 seqq. (p. 94 edit. vernac.)

πάνυ θερμόν· ἐν ἣ λούονται οἱ ἐπὶ σημότατοι (leg. ἐπισημότατοι) τῶν Ἰνδοῶν πρὸς κάθαρσιν καὶ παντοίων νοσημάτων ἀποτροπῆν. Extrema verba πρὸς κάθ. κ. π. ν. ἀποτροπῆν inde Hoesch. inseruit vulgatis, et quidem post λούονται, cum appareant ad finem capitis potius ea pertinuisse, ubi in Excerptt. καθαίρει δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο ἀλφούς καὶ ψωριῶντας. Quare in textu illas voces omisi.

ὅσον πέντε ὄργυιῶν ἢ περίμετρος] Qui suspicatus fuerat τὴν περίμετρον Henr. Stephanus, eum deterruit ab emendendo locus cap. 11: ὅτι λίμνη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, σταδίων ὀκτακοσίῳν ἢ περίμετρος. — Pro ὄργυιῶν in Monac. 3ο: ὄργυῶν. Mensuram accurate definiit Langerius. Cum enim orgyia sex constet pedibus Graecis, (i. e. ad nostrum computum, 5 ped., 8 digit., 3 lin. mens. Paris.), quinque orgyiae faciunt summam pedum XXVIII, digitorum V et linearum III.

ὁ, τι ἂν ἦ ζῶον] D. H. ὅτι ἂν [ἦ] ζῶον. Monac. Lib. 3ο agnoscit ἦ.

ἀπλῶς, πάντα τὰ ἐμβαλλόμενα] Eandem retulit narrationem Antigonus Hist. Mirab. cap. 165 pag. 210, ed. Beckmann., qui reliqua veterum hac de re testimonia commode attulit. Vid. infra fragment. Nro XVI. Ac similes lacus Siculi virtutes praedicat Aristotel. de Mirab. Auscultt. cap. 122, pag. 249, ubi doctissimus Beckmann. haud est oblitus Ctesiae, praeter alia illud ponens, quo causam rei miraculosae imperitis aperiret: »aqua illa lacustris fortasse adeo salis fuit dives, »ut gravitas ejus specifica major fuerit ea, quam habent »corpora hominum caeterorumve animalium.« Idem mox Ctesianae fabellae originem dedisse putat talem fontem, qualis in Dioecesi Paderbornensi habeatur, coll. Fürstenbergi Monumm. Paderbornn. p. 217 — 224. Conf. etiam Plin. H. Nat. II, 103, sect. 106, pag. 121: »In Carrinensi Hispaniae agro »duo fontes juxta fluunt, alter omnia respuens, alter absorbens« ubi conf. Hard. Simile quoddam de *Arsenes* lacu in Armenia tradunt. Aqua illius natro (i. e. Alcoli mine-

rali) est gravior, quod ipsum cum naphtha et asphalto (Erdpech) est permixtum, unde saponis genus existit. Inde mira hujus lacus virtus, quod vestes maculis purgat, fullonisque operam praestat *), quod porro res injectae non decidunt, sed in superficie natant. Nunc istum lacum vocant *Van*. Vid. Wahl. Vorder- und Mittelasien I, S. 924, coll. S. Martin. Memoires historiques et geographiques sur l'Armenie I, p. 56.

πλήν σιδήρου κ. τ. λ.] D. H. πλήν χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ καὶ ἀργυροῦ.

καθαίρει δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο ἀλφούς καὶ ψωριῶντας] conf. Antigon. Caryst. cap. 153: *Εὐδοξον δὲ (sc. ιστορεῖν) τὴν ἐν Ἄλφῳ Ὀφίουσσον τὸν ἀλφὸν παύειν*. Ubi haec posuit Beckmann. pag. 199: »ἀλφός vitiliginis species est vitium cutaneum, uti lepra et impetigo, sed quod neque squamas, » neque pustulas siccas aut duram asperitatem facit, sed relinquit cutim fere aequalem, verum ejus colorem immutat » in foedam albedinem **). Cf. Celsus V, 28, 19 et Gorter. ad Hippocrat. Aphorism. XX, p. 394, ed. Riegeri. Plin. XXXI, 2, p. 548. Cf. Strab. VIII, p. 533. Aquas vitiliginem adferentes recenset Seneca Quaest. Nat. III, 25. Eustath. ad Dionys. Perieget. 410. « Est etiam ἀλφός magna putredo, quae alias νομὴ vocatur; quae eadem intelligitur in Plutarchi Artaxerx. cap. XXIII, vid. praeter Hesych. s. v., Foesii Oecon. Hippocr. et Wetstein. ad II Timoth. II, 17. Quod ita explicandum esse opinor,

*) Vid. Strab. XI, p. 801 C.

***) Eodem vocabulo ἀλφός δὲ LXX Interpr. Hebraicum reddunt קִרְבָּב, quo nomine vel adhuc ab Arabibus vitium quoddam cutaneum designari volunt, albo colore splendens, ac vel diutius vel brevius in cute remanens, ita tamen uti non tantas excitet molestias. Vid. Niebuhr Beschreib. v. Arab. 135, Hensler. Geschichte des Aussatzes (Hamburg 1790) p. 42 seqq. 241.

quod qui vehementi isto morbo cutaneo diutius premuntur, ad extremum contabescunt et hoc modo pereunt.

καλεῖται δὲ Ἰνδοῖσι βαλλάδη, Ἑλληνιστὶ δὲ ἀφελίμη] Comparat Tychsen. l. l. pag. 622 Persicum *Velad*, quod sit *validum*, *pollens*, *eximium*. Secundum vero Paullinum in Sanscritana lingua, *vallam* est i. q. *aqua* et *Nallada* i. q. *bonas*.

C A P. XXXI.

Quae hoc capite narrantur, solito copiosius praestat Monacensis liber: ἐν γὰρ τοῖς ὄρεσι τοῖς Ἰνδικοῖς εἰσὶν ἄνθρωποι πλείστοι· ἠνίκα (»leg. ἠνίκα ἄνα) γὰρ γεννηθῶσι τὰ βρέφη· ὀδόντας ἔχουσι (»leg. ἔχουσι») τελείους· καὶ τρίχας ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ πώγωνι πεπωλιωμένας (leg. πεπολιωμ.) καὶ οἱ ἄρῆνες καὶ οἱ (leg. αἱ) θήλειαι· μέχρι μὲν οὖν τριάκοντα ἐτῶν λευκὰς ἔχει ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τὰς τρίχας· καὶ μετὰ ταῦτα μελαινεσθαι· ξ̄ δὲ ἐτῶν γινομένων πάσας ἔχουσι μελάνας· αἱ δὲ γυναῖκες αὐτῶν γενιάδας (leg. γεναίadas) ἔχουσιν ὡς τοὺς ἄνδρας (leg. οἱ ἄνδρες)· ἔχουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἀναδέκα *) δακτύλους εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας· τὰ δὲ ὅσα αὐτῶν εἰσὶν ἐπίμηκα ὥστε καλύπτειν αὐτοὺς ἕως τοὺς νεφροὺς· ἢ δὲ πάντα τὸν νῶτον συγκάλυπτεν· τὸ δὲ οὗς τὸ ἕτερον τοῦ ἐτέρου διγγάνειν. — Pro εἰσὶν in marg. »al. ἔστιν« ut etiam in Monac. 3o, et mox ἀνθρώπων. Ad argumentum capitis faciunt, quae Largerius adnotavit. Iam enim supra cap. VI similia quaedam invenimus. Eadem secundum Ctesiam enarrat Plinius Hist. Nat. VII, 2, pag. 373: »in quadam gente Indica (sc. *Ctesias* scribit)

*) In Cod. Bav. ad ἀναδέκα notatum in marg. »ἢ quod scriba imperitus in $\bar{\kappa}$ commutavit.« Mox pro ἐπίμηκα, exstitisse suspicatur Werferus fortasse in Ctesia Ionicum ἐπιμήκεα. Idemque mox legendum esse putat: ἕως τοῦ νεφροῦ, ἢ δὲ (Ionicum pro καὶ) πάντα κ. τ. λ.

feminas semel in vita parere, genitosque confestim canescere. « Atque ibidem l. l. p. 374: » Contra alios (sc. *Ctesias* scribit) » quadragenos non excedere annos, junctos Macrobiis, quorum feminae semel pariant: idque et Agatharchides tradit. « Add. Tzetz. Chil. VII, 638, atque conf. iterum Plinium l. l. pag. 373: » In monte (sc. Indiae) cui nomen est Nulo, homines esse aversis plantis, *octonos digitos* in singulis habentes, auctor est Megasthenes. « Quibuscum confer Strabon. XV, pag. 1037 C. D.

καὶ τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω] D. H. καὶ κάτω.

καὶ τὰς τρίχας τὰς τὲ ἐν τῇ κεφαλῇ] D. H. καὶ τρίχας ἐν τε κεφαλῇ. De copulae τς positura imprimis praecipuit Schaeferus ad Poet. Gnomicc. Indic. pag. 366, 367.

πολιὰς ἔχει] D. H. πεπολιωμένῃς ἔχει.

ἑξήκοντα δὲ ἔτων γενομένων] D. H. γινομένους et mox: μέλαινας τρίχας ἔχοντες. τρίχας deest in Monac. 3o. Pro ἑφ' ἐκατέρῃ D. H. ἑφ' ἐκάστη. Paulo ante Monac. Lib. 3o, ἔχουσι καὶ οὗτοι pro ἔχ. δὲ οὗτοι.

τὰ δὲ ὅσα φησὶ τηλικαῦτα ἔχειν κ. τ. λ.] Haud dissimilia alii memoriae prodiderant, ut apud Strabonem legimus XV, pag. 1038 A: Ἐνωτοκοίτας δὲ ποδήρη τὰ ὅσα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθειδέν· ἰσχυροὺς δ' ὡστ' ἀνασπᾶν δένδρα, καὶ ῥήττειν νευράν. Μονομάτους δὲ ἄλλους, ὅσα μὲν ἔχοντας κύνος, ἐν μέσῳ δὲ τῷ μεταπῶ τὸν ὀφθαλμὸν κ. τ. λ. Add. Duridem apud Plin. H. N. VII, 2. pag. 374: » et alibi (sc. in India) cauda villosa homines nasci pernecitatis eximiae, alios *auribus totos contegi*. Ibid. IV, 13, sect. 27, pag. 220: » Fanesiorum aliae (sc. insulae) in quibus nuda alioquin corpora praegrandes ipsorum aures tota contegant; « ubi de Fanesiis quaedam attulit Harduinus, America in terra illos collocans. Sed haec aliaque hujusmodi commenta ex iis sunt dijudicanda, quae pluribus jam locis supra nonuimus, §. 107, 23.

CAP. XXXII.

Hoc caput integrum e Codice Monacensi primus inseruit D. Hoeschelius, nonnullis tamen sponte mutatis. Accuratus denuo contulit Werferus, cujus penes me sunt schedulae.

ζῶον λεγόμενον Κροκόττας, κοινῶς δὲ κυνόλυκος] D. Hoeschelius de suo sic ediderat, cum in codice ipso exstaret Κροκόττας et Κυνόλυκόν. Crocottas in superioribus Indiae partibus reperiri testatur Arrianus in Peripl. p. 29. Pertinet huc Diodori locus III, 34: ὁ δὲ λεγόμενος παρ' Αἰθίοψιν κροκόττας μεμιγμένην ἔχει φύσιν κυνὸς καὶ λύκου, τὴν δὲ ἀγριότητα φοβερωτέραν ἀμφοτέρων· τοῖς δὲ ὁδοῦσι, πάντων ὑπεράγει. πᾶν γὰρ ὄστων μέγεθος συντρίβει ῥαδίως καὶ τὸ καταποθὲν διὰ τῆς κοιλίας πέττει παραδόξως· τοῦτο δὲ τὸ ζῶον τῶν ψευδῶς παραδοξολογούντων ιστοροῦντες ἔνιοι, μιμῆσθαι τὴν ἀνθρώπων διάλεκτον ἀποφηνάμενοι, ἡμᾶς μὲν οὐ πείθουσιν. Ubi Wesselingius haec: »Plinius H. N. VIII, 31: *Crocottas* Aethiopia »generat, velut ex cane lupoque conceptos, omnia dentibus »frangentes, protinusque devorata conficientes ventre. Species hyaenae *Crocotta* est, quam alii ex cane et lupo, alii »ex hyaena et leaena gigni prodiderunt. Conf. Salmas. in »Solin. p. 239.« In Plinii loco, quem, cum infra *Ctesias* citetur, ex eodem *Ctesia* depromptum suspicor, haec porro leguntur: »*leucrocotam* perniciosissimam feram, asini fere magnitudine, cruribus cervinis: collo, cauda, pectore leonis, »capite melium, bisulca ungula, ore ad aures usque rescisso, »dentium loco osse perpetuo. Hanc feram humanas voces »tradunt imitari.« Et sanequam hyaenas vocem humanam imitari finxerunt veteres, quorum locos aliquot Bochartus collegit ad Hierozoi. I, lib. III, 11, pag. 835. De *Crocotta* atque *Hyaena* tradit quoque Aelianus, H. Nat. VII, 22, ex *Ctesia*, uti probabile fit. Add. Hesych. II, p. 351: Κροκόττας· ζῶον τι τετραποῦν Αἰθιοπικόν et Porphyr. de Abstin. III, pag. 223 Rhoer: ἡ δ' Ἰνδικὴ ἕαινα, ἣν Κροκότταν οἱ ἐπι-

χώριοι καλοῦσι, καὶ ἄνευ διδασκάλου οὕτω φθέγγεται ἰσθρο-
 πικῶς, ὡς καὶ ἐπιφροῦνται ταῖς οἰκίαις καὶ καλεῖν, οὐ ἴδιον εἰχέ-
 ρωτον αὐτῇ καὶ μιμνῆται γε τοῦ φιλτάτου καὶ ὃ ἂν πάτως
 ὑπακούσειεν ὁ κληθεὶς τὸ φθέγμα· ὡς καίπερ εἰδὼτας τοὺς
 Ἰνδοὺς διὰ τῆς ὁμοιότητος ἐξαπατᾶσθαι καὶ ἀναλίσκεσθαι ἐξ-
 ιόντας τε καὶ πρὸς τὸ φθέγμα ὑπακούοντας. Ubi etiam de
 scriptura nominis in nota agitur. Nam sunt, qui exhibeant
 Κοροκόττα, ut v. c. Aelianus l. l. Et sanequam quae Cte-
 sias aliique scriptores laudati afferunt, eo nos deducunt, ut
 hyaenam hic intelligi ac describi existimemus. Nomen quidem
 ipsum Aethiopicum esse negant. Nam Aethiopicis hyaenam
 dici *Tekula*. Hinc e Persica lingua explicationem repetiit
 Tychsen. l. l., pag. 622 seqq., in qua *gurk-kut* sit: *lupus debi-
 lis s. pedibus infirmus*; propter ingressus hyaenae debiles;
 quae et ipsa ideo ab Arabibus dicatur *elargja* i. e. debilis
 (die Lahme.)

Quod vero hocce animal modo Indicum audiat, modo
 Aethiopicis proprium, ut vix ei locus dari possit in *Ctesiae
 Indicis*, mirum profecto videri debeat. At Indiae nomen
 apud veteres non tam arctis finibus inclusum fuisse audimus,
 quippe qui et Arabiam et Aethiopiam haud raro ita appella-
 rint. Hinc igitur explicandum existimo, quod in Ctesiae Indi-
 cis mentio animalis fit, quod Aethiopicum esse multi clamant,
 utriusque terrae appellatione confusa. Conf. Wahl Vorder-
 u. Mittelasiën, I, pag. 334, 363. Add. Abdias in historia Apo-
 stol. VIII, de rebus a Bartholomaeo per Indiam gestis, in
 Fabric. Cod. Pseudepigr. p. 644: »*Indiae tres esse ab hi-*
 »*storiographis asseruntur. Prima est India, quae ad Aethio-*
 »*piam vergit*: secunda, quae ad Medos, tertia, quae finem
 »*facit. Nam ex uno latere tenebrarum regionem gerit, ex*
 »*aliq latere mare Oceanum.*» Atque Strabo jam compara-
 tiones Aethiopes inter atque Indos instituerat, libr. XV, p.
 1012, (s. 690) coll. Herod. VII, 70. Similis confusio jam
 supra cap. XIV nobis obviam venerat.

τοῦτο δὲ φασιν] scripsi φησὶν sc. Ctesias.

καὶ διὰ νυκτὸς καλοῦντος ἐξ ὀνόματος τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἐπ' ἀνθρώπου φωνή καὶ προσιόντας· οἱ δὲ ἀθροῶν ἐπιπίπτοντες κατεσθίουσιν] Ita locum in Codice legi testatur Werferus. At Hoeschelius sic ediderat: καὶ δ. ν. καλεῖν ἐξ ὀνόματος τοὺς ἀνθρώπους καὶ προσιόντας κατεσθίειν. Werfero haecce placuerat lectio: τοῦτο δὲ φησιν ἀνθρωπίην μιμῆσθαι φωνήν καὶ διὰ νυκτὸς καλοῦντες ἐξ ὀν. τ. ἀνθρ. ὡς ἐπ' ἀνθρ. φωνήν προσιόντας, ἥδὲ ἀθροῶς ἐπιπίπτοντες κατεσθίουσιν. Mihi quidem scribere placuit: καὶ διὰ νυκτὸς καλεῖν ἐξ ὀνόματος τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἐπ' ἀνθρώπου φωνήν προσιόντας· οἱ δὲ ἀθροῶς ἐπιπίπτοντες κατεσθίουσι (sc. τοὺς ἀνθρώπους προσιόντας) ut οἱ δὲ ad crocottas pertineat. Loci sententiam expressit optime Aelianus l. l. pluribus haec enarrans: πανουργίαν δὲ κοροκόττα, ἣν ἤκουσα, καὶ αὐτὸς ἔοικα λέξειν νῦν. Εἰς τοὺς θρυμμοὺς ἑαυτὸν ἐγκρύψας, εἶτα μέντοι τῶν ὑλουρούντων ἀκούει, καὶ καλούντων ἄλλήλους ἐξ ὀνόματος, καὶ μέντοι λαλούντων αὐτά· εἶτα μέντοι μιμῆται τὰς φωνάς καὶ φθέγγεται (εἰ καὶ μυθῶδες τὸ εἰρημένον) ἀνθρωπίην γοῦν φωνήν, καὶ καλεῖ τὸ ὄνομα, ὃ ἤκουσε, καὶ ὃ κληθεὶς πρόξεισιν· ὃ δὲ ἀναχωρεῖ καὶ πάλιν καλεῖ· ὃ δὲ καὶ μᾶλλον κατὰ τὴν φωνήν ἔρχεται· ὅταν δὲ αὐτὸν τῶν συμπονούντων ἀπαγάγη, καὶ ἔρημον ἀποφήνη, συλλαβὰν ἀπέκτεινε, καὶ ποιῆται τροφήν τὸ ἐντεῦθεν φωνῆ δελεάσις. « Quibus Ctesiae narratio subobscurior nonnihil lucis accipit.

ἔχει δὲ τὸ θηρίον] In Codice ipso legitur ἔχον, quod D. Hoeschelius, quem secutus sum, mutaverat in ἔχει, Werferus in ἔχον. Male idem codex mox: λέωντος pro λέοντος et pro ὑπεῖκον, ὑπήκον.

Χαλκιδικῆ] Ita Hoeschelius. In Codice: Χαλκηδικῆ. Mox idem Hoeschelius ediderat ἔχειν pro Codicis scriptura ἔχουν. De re conf. ad cap. 25.

φασὶ γὰρ ἐπέκεινα τῶν Μαυροσιῶν πυλῶν κ. τ. λ.] Loci

sanitatem ita sibi restituisse videtur Werferus: φησι γάρ... ὕεται μὲν τοῦ θέρους.... φλέγεται. Equidem propter φησι, nil nisi ὁ ἐκεῖνος τόπος mutavi in τὸν ἐκ. τόπον. — Intelligi autem hic Herculeas columnas, cum Largerio nobis verisimile videtur; qui jure Ctesiae narrationem probat cum illis quidem in regionibus, quando nos aestate fruimur, imbres decident; et quando nos hyeme premimur, sol ibi urat. Maurusios s. *Marusios* Plinius quoque memorat, H. N. V, 2 init. pag. 243 Hard. »gentes in ea (sc. Tingitania provincia), quondam praecipua Maurorum, unde nomen, quos plerique *Maurusios* dixerunt.« At vid. Strabon. XVII, p. 1181 C. οἰκοῦσι δ' ἐνταῦθα Μαυρούσιοι μὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων λεγόμενοι, Λιβυκὸν ἔθνος μέγα, καὶ εὐδαιμον, Μαῦροι δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν ἐπιχωρίων. Add. ibid. p. 1182 A et seqq. et II, p. 193 B. Atque etiam Livius ita dixerat, XXIV, 49, annotante Casaubono.

ἐν τῇ Κυωνίῳ*) χώρα κρήνην εἶναι φησι κ. τ. λ.] Ita Hoeschelius ediderat, cum in codice ipso legeretur: κρήνη.... ἐλαίου, ἀλλ' οὐχ ὕδατος, ῥεῦμα ἔχου. De argumento conf. Antigonum Caryst. cap. 154: τὴν δὲ ἐν Κυστιπράτῳ (sc. κρήνην Λύκον τὸν Ρηγῖνον λέγειν) ὄλον ἐλαίῳ ῥεῖν· τοῦτο δ' ἐν τε τοῖς λύχοις κάσθαι, καὶ δύνασθαι φύματα καὶ ψώραν ἰᾶσθαι, προσαγορευόμενον Κυστιπράϊον· ubi multi sunt interpretes de oppiduli hujusce nomine, quod alii aliter scribunt, inque Sicilia collocant. Quae magis huc spectat, est Beckmanni nota, quam huc transferam, pag. 201: »De hoc fonte cf. ad Aristotel. Auscult. mirab. cap. 123. Complures fontes ejusdem naturae noverunt veteres, neque infrequentes sunt, atque recentiores quoque utuntur petroleo s. naphtha ad lucernarum lumina, olei vice, item ad scabiem jumentorum ho-

*) In mentem venit scribere Κυανέῳ, ab Lyciae urbe *Cyanaeae*. s. Κυάνεαι, de qua Plinius H. N. V, 27 sect. 28, p. 273 Hard.

minumque. « Tales aliquot olei fontes e veterum scriptis memoravit Freinshemius ad Curtium, VII, 10, 14. Admonuit etiam Malte-Brun (Nouvelles Annales etc. p. 354) lacuum quorundam terrae Tibet, ubi borax proveniat (« ou l'on recolte le borax ») — His denique adde, quae ad cap. 11 sunt adnotata.

ἐν τῇ νήσῳ τῇ λεγομένῃ Μετάδριδα ἔστι κρήνη] Ita e Cod. Monac. rescripsi, cum apud Hoeschelium editum esset: ἐν τῇ λεγομένῃ Μετάδριδα ἔστι κρήνη. Mox tamen recte Hoeschelius ἄμπωτιν pro Cod. ἄμποτα. In sequentibus eundem Hoeschelium sum secutus, licet Codex ipse ita praestaret: ἄμποτα διὰ μέσης ἡμέρας καὶ διὰ μέσης νυκτός πᾶν σφοδρόν· καὶ ἀπορούπτει ἰχθύας πολλούς — Deinde pro οἱ ἐκείσιν οἰκοῦντες scripsi τοὺς ἐκ. οἰκοῦντας.

CAP. XXXIII.

ταῦτα δὲ γράφων καὶ μυθολογῶν K.] δὲ recepi e Monacensi libro, qui idem verba καὶ μυθολογῶν omittit; et pro τᾶληθέστατα habet καὶ ἄληθέστατα.

μαθῶν τῶν εἰδότην] Inverso ordine haec praestat idem liber, qui mox τούτων omittit; et pro θαυμασιώτερα habet θαυμασιότερα.

διὰ τὸ μὴ δόξαι τοῖς κ. τ. λ.] Brevius haec liber Monacensis: διὰ τὸ δοκεῖν ἄπιστα συγγράφειν. — Ex his vero, quae et supra in universum, et quovis capite annotavimus, sponte patet, quantum sit Luciano tribuendum, in Hist. ver. I, §. 3, Tom. II, p. 71 ita statuenti: Κτησίας ὁ Κτησιόχου ὁ Κνίδιος συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. Quae alia eandem in rem hic excitat Largerius: Montfaucon la verité de l'histoire de Iudith, II Part. cap. 2, pag. 120,

et Belin de Ballu oeuvres de Lucian. traduits du Grec, Tom. II, p. 423 not., ea doleo mihi in his scribendis non praesto fuisse.

ἄπιστα συγγράφειν] His subnexa sunt in Hoesch. ἐν οἷς καὶ ταῦτα. At desunt in Monac. 3o.

VI.

RELIQUA FRAGMENTA

ex

CTESIAE INDICIS.

NB. In hisce fragmentis Ctesiae Indicia eandem servavimus legem, quam in Assysiis nobis scripseramus, ut nihil reciperemus, nisi in quo diserta *Ctesiae* facta esset mentio. Quod ad Aeliani quosdam locos in Nat. Animal. potissimum spectat, qui, licet revera e Ctesia exscripta viderentur, tamen certo Ctesiae testimonio carent. Hos igitur locos, ne quis inconstantiae nos argueret, indicavimus tantum in notis, neque vero in fragmentorum collectione exhibuimus. In qua et ea omisimus, quae breviora suis quaeque locis in Annotatione jam laudaveramus.

FRAGMENT. Nro. 1.

Arrianus Exped. Alexandr. V, 4, §. 2.

καὶ Κτησίας (εἰ δὴ τῶν ἰκανὸς καὶ Κτησίας ἐς τεκμη-
ρίωσιν) ἵνα μὲν στενωτάτος αὐτὸς αὐτοῦ ὁ Ἰνδὸς ἐστι, τεσσα-
ράκοντα σταδίους ὅτι διέχουσιν αὐτῶν αἱ ὄχθαι· ἵνα δὲ πλα-
τύτατος, καὶ ἑκατον· τὸ πολὺ δ' εἶναι αὐτοῦ τὸ μέσον τούτων.

Pertinent haec ad Ctesiae Indic. cap. I. In Fragm. Ctes. editione autem haec leguntur subjecta ad voces καὶ ἑκατον: »An forte hic locus defectus, viri docti videant: mihi, credo, libere suspicionem meam indicare licet. Habes enim diserte initio excerptorum ex Indicis a Photio eadem quidem de latitudine τοῦ αὐτοῦ, sed de eo, ubi latissimus sit καὶ διακοσίων σταδίων ait. Quid itaque? Facile potuit excidere in Arriani libris numeri ducenarii nota σ', quae reponi debeat. Sicque adhuc etiam plenius Ctesiae sententiam expositam ibi habebimus, nimirum ubi Indus angustissimus, XL stadiorum esse; ubi latissimus, CC; ubi medius, i. e. nec angustissimus, nec latissimus, plerumque C stadiorum esse. Sic ego suspicabar: alii dijudicent.«

FRAGMENT. Nro. 2.

Aelian. Nat. Animal. XVII, 29.

Τοῦ Ἰνδῶν βασιλέως ἐλαύνοντος ἐπὶ τοῦς πολεμίους, δέκα μυριάδες ἐλεφάντων προηγούνται μαχίμων· ἑτέροισι δὲ ἀκούω τρισχιλίους τοῦς μεγίστους τε καὶ ἰσχυροτάτους ἐπεσθαι, οὔπερ οὖν εἰσι πεπεαιδευμένοι τὰ τεύχη τῶν πολεμίων ἀνατρέπειν, ἐμ-

πεσόντες ὅταν κελεύσῃ βασιλεύς· ἀνατρέπειν δὲ τοῖς στήθεσι. Καὶ λέγει μὲν ταῦτα καὶ Κτησίας ἀκούσαι γραφῶν. Ἰδεῖν δ' ἐν Βαβυλῶνι ὁ αὐτὸς λέγει τοὺς φοίνικας αὐτοῦρρίζους ἀνατρεπομένους ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐμπιπτόντων αὐτοῖς *) τῶν θηρίων βιαιότατα· δρῶσι δ', ἂν ἄρα ὁ Ἰνδὸς ὁ πωλεύων αὐτοῖς κελεύσῃ δρᾶσαι τοῦτο (αὐτοῖς).

Ad Indic. cap. III, ubi breviter per̄ tῶν τειχοκαταλυτῶν ἐλεφάντων, haec pertinere manifestum est. Eodem pertinent bini Aristotelis loci de elephantis: De Generat. Animal. II, 2: Κτησίας γὰρ ὁ Κνίδιος ἃ περὶ τοῦ σπέρματος τῶν ἐλεφάντων εἶρηκε, φανερός ἐστίν ἐψευσμένος· φησὶ γὰρ οὕτω σκληρύνεσθαι ξηραίνόμενον, ὥστε γίνεσθαι ἤλεκτρον ὅμοιον· τοῦτο δ' οὐ γίνεται. Histor. Animal. III, fin. pag. 128 Schneid. ψευδὲς δ' ἐστὶ καὶ ὕπερ Κτησίας γέγραφε περὶ τῆς γονῆς τῶν ἐλεφάντων.

FRAGMENT. Nro. 3.

Aelianus Nat. Animal. XVI, 31.

Λέγει δὲ ἄρα Κτησίας ἐν λόγοις Ἰνδικοῖς τοὺς κυλουμένους Κυναμολγούς τρέφειν κύνας πολλοὺς κατὰ τοὺς Τρακίους τὸ μέγεθος. Καὶ εἶναι γε ἰσχυρῶς κυνοτρόφος καὶ τὰς αἰτίας ὁ Κτησίας ἐκεῖνας λέγει. Ἀπὸ τῶν θεριῶν τροπῶν εἰς μεσοῦντα χειμῶνα ἐπιφοιτῶσιν αὐτοῖς ἀγέλαι βοῶν, οἷοσι μελιττῶν σμηγος ἢ σφηκία κεκινημένη, πλήθος ἀριθμοῦ κρείττους οἱ βόες, εἰσὶ δὲ ἄγριοι καὶ ὕβρισται καὶ ἐς κέρας θυμούνται δεινῶς· οὐκουν ἔχοντες αὐτοὺς ἀναστέλλειν ἐτέρως οὔδε, τοὺς τροφίμους αὐτῶν κύνας ἐπ' αὐτοὺς ἀφιᾶσιν, ἐς τοῦτο ἀπὸ τροφομένων, ὅπερ οὖν καταγωνίζονται τε καὶ διαφθείρουσιν αὐτοὺς ῥᾶστα. Ἐἴτα τῶν μὲν κρεῶν τὰ δοκοῦντά σφισιν εἰς ἐδωδῆν ἐπιτίθεια ἐξαιροῦσι· τὰ δὲ λοιπὰ τοῖς κυσὶ ἀποκρίνουσι

*) »ἴδ. αὐτοῦς.«

καὶ μᾶλα γε ἀσμένως κοινωνοῦντες αὐτοῖς, ὡσπεροῦν εὐεργέταις ἀπαρχόμενοι. Κατὰ τὴν ὥραν δὲ, καθ' ἣν οὐκ ἔτι φοιτῶσιν οἱ βόες, συνθήρους αὐτοῦς ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἔχουσιν. Καὶ τῶν θηλειῶν ἀμέλγουσι τὸ γάλα καὶ ἐκ τούτου κέκληνται πίνουσι γὰρ αὐτὸ ὡσπεροῦν ἡμεῖς τὸ τῶν οἴων τε καὶ τῶν αἰγῶν.

In his autem ad verba: τοὺς τροφίμους αὐτῶν κύνας ἐπ' αὐτοῦς ἀφιάσιν ἐς τοῦτο αἰεὶ τρεφομένους, observavit beatus Werferus: »temere h. l. cum Latino interprete ad pleonasmum normam exegeris. Is enim alterutrum solum interpretando expressit. Atqui τοὺς τροφίμους αὐτῶν κύνας est: „quos canes habent robustos;“ Hippocrat. de aer. aq. locc. pag. 94 ed. Cor. ἐντονώτερα μᾶλλον γίνεταί καὶ τροφιμώτερα. Quae significatio necdum in Lexicis adnotata. « Vid. Ctesiae Indicc. cap. V.

Eadem leguntur apud Agatharchidem (Phot. pag. 1358), ut, nisi Aelianus memoriae lapsu *Ctesiam* pro Agatharchide nominaverit, hic Ctesiam exscripsisse censendus sit, ex Schneideri sententia ad l. l. Aeliani. Inde quoque Diodorus Tom. I, pag. 197 retulit, cujus tamen verba non usquequaque cum Ctesianis concordant. Est denique Pollux, qui in Onomast. V, 5, 41, pag. 497: οἱ δὲ Κυναμολγοὶ κύνες εἰσὶ περὶ τὰ ἔλη τὰ μεσημβρινά, γάλα δὲ βοῶν ποιοῦνται τὴν τροφήν· καὶ τοὺς ἐπιόντας τῷ ἔθνει τοῦ θέρους βοῦς Ἰνδικούς καταγωνίζονται, ὡς ἱστορεῖ Κτησίας. Ad quae legimus annotata: »De Polluce nostro quid dicam, mehercle nescio. Aelianum certe rectius inspexisse Ctesiam credam. Et alii etiam certe auctores hos Cynamolgos populos tradunt, eosque canum foeminarum lacte victitasse, unde iis nimirum nomen: in illis etiam Cnidius Agatharchides, apud quem paria habes cum Ctesianis excerptis. Cur itaque Pollux canes cum gente sua, canina licet et ipsa, confundat, causam non comminiscor. « Confer ibidem paulo post segm. 43, pag. 4981.

FRAGMENT. NRO. 4.

Tzetz. Chil. VII, 739.

εἰ θαῦμα δὲ νομίζοι τις Ἀράβων *) τοὺς καλάμους, ὁ Τζέτζης λέγει· τοὺς Ἰνδῶν καλάμους τῷ Κτησίᾳ ὡς διοργυίους **) γράφοντι τὸ πλάτος, τίς πιστεύσει; καὶ τοῖς τὸ ἐν γονάτιον δύο ποιεῖν ἄλκαδας.

Vide ad Indic. cap. VI.

FRAGMENT. Nro. 5.

Aristoteles Hist. Animal. II, 1. (3, §. 10, Schneider.):

Διστοίχους δὲ ὀδόντας οὐδὲν ἔχει τούτων τῶν γενῶν· ἔστι δέ τι, εἰ δὲ πιστεῦσαι Κτησίᾳ· ἐκεῖνος γὰρ ἐν Ἰνδοῖς τὸ θηρίον, ᾧ ὄνομα εἶναι μαντιχώραν, τοῦτ' ἔχειν ἐπ' ἀμφοτέρᾳ φησι τριστοίχους τοὺς ὀδόντας, εἶναι δὲ μέγεθος μὲν ἡλίκοι λέοντα, καὶ δασύ ὁμοίως καὶ πόδας ἔχειν ὁμοίους· πρόσωπον δὲ καὶ ὠτα ἄνθρωποειδές· τὸ δ' ὄμμα γλαυκόν, τὸ δὲ χρῶμα κινναβάρινον· τὴν δὲ κέρκον, ὁμοίαν τῇ τοῦ σκορπίου τοῦ χερσαίου, ἐν ἣ κέντρον ἔχειν καὶ τὰς ἀποφυάδας ἀπακοντίζειν, φθέγγεσθαι δ' ὅμοιον φωνῇ σύριγγος καὶ σάλπιγγος· ταχὺ δὲ θεῖν οὐχ ἦτον τῶν ἐλάφων, καὶ εἶναι ἄγριον καὶ ἀνθρωποφάγον.

Qui locus jam dudum in Fragmm. Ctess. collectione exhibetur, tali addita notula: »Notanda diversitas scripturae in hujus beluae vocabulo. Excerpta Ind. supra c. 7 habent μαρτιχώρα, vel cum Bav. libro μαρτιχόρας, ut etiam Aelianus et Philostratus habet. Aristoteles μαντιχώραν vocat, et Plinius etiam *mantichoram*, sicut et Aeliani varia lectio, notavit et Brodaeus, v. Miscell. 24, Ctessiam super his graviter vanitatis arguens.«

*) »Narravit vero ex Uranii lib. III Ἀραβικῶν Tzetzes de calamis·ibi, in quibus mortuos reges et eorum uxores, fratres ac filios sepeliant ἐν γόνυ τι κοιλάναντες illorum calamorum, et calamum μή κόφαντες πάλιν ἑῷσι φύειν· quibus Ctessiana subjicit, talia scilicet illa ψευδεπινούσσερα, quibus delectati scriptores vani.«

**) »Vide Excerpt. Ind. supra c. VI.«

De eodem argumento, quod a Ctesia ipso Indicc. cap. VII tractatur, apud alios quoque exstant fragmenta. Pona-
mus primo loco Pausaniam, Boeot. (IX) 21, §. 4, p. 751:
Θηρίον δὲ ἐν τῷ Κτησίῳ λόγῳ τῷ ἐς Ἰνδοῦς (Μαρτιχόρα
ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, ὑπὸ δὲ Ἑλλήνων φησὶν ἀνδροφάγον λελέχθαι)
εἶναι πείθεσθαι τὸν τίγριν· ὀδόντας δὲ αὐτὸ τριστοιχοῦς καθ'
ἐκατέρα τὴν γένυν καὶ κέντρα ἐπὶ ἄκρας ἔχειν τῆς οὐρᾶς·
τούτοις δὲ τοῖς κέντροις ἐγγύθεν ἀμύνεσθαι, καὶ ἀποπέμπειν ἐς
τοὺς ποδῶτέρω τοξότου ἀνδρός οἷστῶ ἴσον, ταύτην οὐκ ἀληθῆ
τὴν φήμην οἱ Ἰνδοὶ δέξασθαι δοκοῦσί μοι παρ' ἀλλήλων ὑπὸ
τοῦ ἄγαν ἐς τὸ Θηρίον δειμάτος· ἠπατήθησαν δὲ καὶ ἐς τὴν
χρόαν αὐτοῦ, καὶ ὅποτε κατὰ τοῦ ἡλίου φανείη σφισιν ὁ τί-
γρις, ἐρυθρός τε δοκεῖ καὶ ὁμόχρους ἢ ὑπὸ τῆς ὠκύτητος, ἢ εἰ
μὴ θείῳ, διὰ τὸ ἐν ταῖς ἐπιστροφαῖς συνεχές, ἄλλως δὲ καὶ οὐκ
ἐγγύθεν γινομένης τῆς θείας.

Atque Plinius Hist. Nat. VIII, 21 (al. 30): » Apud eos-
dem (Indos sc.) nasci Ctesias scribit, quam mantichoram
» adpellat, triplici dentium ordine pectinatim coeuntium, facie
» et auriculis hominis, oculis glaucis, colore sanguineo, cor-
» pore leonis, cauda scorpionis modo spicula infigentem:
» vocis, ut si misceatur fistulae et tubae concentus, velocita-
» tis magnae, humani corporis vel praecipue adpetentem.«

Pluribus tamen eadem persecutus est Aelianus, Nat. Ani-
mal. IV, 21, quem dein compilavit Phile de Animall. Propr.
nr. 38, pag. 150. Ita autem Aelianus l. l.

Περὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Μαρτιχόρα.

Θηρίον Ἰνδικὸν βίαιον τὴν ἀλκὴν, μέγεθος κατὰ τὸν λέον-
τα τὸν μέγιστον, τὴν δὲ χρόαν ἐρυθρὴν, ὡς κιννάβαριν εἶναι
δοκεῖν, δασὺ δὲ ὡς κύνες, φωνὴ τῆ Ἰνδῶν μαρτιχόρας ὠνό-
μασται· τὸ πρόσωπον δὲ κέκτηται τοιοῦτον, ὡς δοκεῖν οὐ Θη-
ρίον τοῦτό γε, ἀλλ' ἀνθρωπικὸν ὄραν· ὀδόντες τριστοιχοὶ μὲν
ἐμπεπήγασιν οἱ ἄνω αὐτῶ, τριστοιχοὶ δὲ οἱ κάτω, τὴν ἀκμὴν
ἔξυτατοὶ, τῶν κυνείων ἐκείνοι μείζους· τὰ δὲ ὦτα ἔοικεν ἀνθρώ-
πῳ καὶ ταῦτα τὴν γε ἑαυτῶν πλάσσειν, μείζω δὲ καὶ δασέα· τοὺς

δὲ ὀφθαλμοὺς γλαυκός ἐστι, καὶ εἰκασιν ἀνθρωπίνοις καὶ οὐ-
 τοι· πόδας δέ μοι νόει καὶ ὄνυχας οἴους εἶναι λέοντος· τῇ δὲ
 οὐρᾷ ἄκρα προσήρηται σκορπίου κέντρον, καὶ εἴη ἂν ὑπὲρ
 πῆγυν τοῦτο, καὶ παρ' ἐκιάτερα αὐτῶ ἢ οὐρὰ κέντροις διείληπται·
 τὸ δὲ οὐραῖον τὸ ἄκρον εἰς θάνατον ἐκέντησε τὸν περιτυγόν-
 τα, καὶ διέφθειρε παραχοῆμα. Ἐὰν δὲ τις αὐτὸν διώκη, ὄν
 ἀφίησι τὰ κέντρα πλάγια ὡς βέλη, καὶ ἔστι τὸ ζῶον ἐκίβολον
 καὶ εἰς τοῦμπροσθεν μὲν ὅταν ἀπολύῃ τὰ κέντρα, ἀνακλᾷ τὴν
 οὐράν· ἐὰν δὲ εἰς τοῦπίσω, κατὰ τοὺς Σάκας, ὅδε ἀποτιάθῃ
 αὐτὴν ἔξαρτᾷ. Ὅτου δ' ἂν τὸ βληθὲν τῆχῃ, ἀποκτείνεται· ἐλέ-
 φαντα δὲ οὐκ ἀναιρεῖ μόνον· τὰ δὲ ἀκοντιζόμενα κέντρα πο-
 διαῖα τὸ μῆκός ἐστι, σχοίνου δὲ τὸ πάχος. Λέγει δὲ ἄρα Κτη-
 σίας, καὶ φησιν ὁμολογεῖν αὐτῶ τοὺς Ἰνδοὺς, ἐν ταῖς χοίραις
 τῶν ἀπολυομένων ἐκείνων κέντρων ὑπαταφύεσθαι ἄλλα, ὡς εἶ-
 ναι τοῦ κακοῦ τοῦδε ἐπιγονήν· φιλεῖ δὲ, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει,
 μάλιστα ἀνθρώπους ἐσθίων, καὶ ἀναιρεῖ δὲ ἀνθρώπους πολ-
 λούς, καὶ οὐ καθ' ἓνα ἔλλογᾷ καὶ δύο δ' ἂν ἐπιθεῖτο καὶ τριῖ
 καὶ κρατεῖ τῶν τοσοῦτων μόνος. Καταγωνίζεται δὲ καὶ τῶν
 ζῶων τὰ λοιπὰ, λέοντα δὲ οὐκ ἂν καθέλη ποτέ. Ὅτι δὲ κρεῖν
 ἀνθρωπεῖαν ἐμπιπλάμενον τόδε τὸ ζῶον ὑπερήδεται, κατηγορεῖ
 καὶ τὸ ὄνομα. Νοεῖται γὰρ τῇ Ἑλλήνων φωνῇ ἢ Ἰνδῶν, ἀ-
 θρωποφάγον αὐτὸ εἶναι· ἐκ δὲ τοῦ ἔργου καὶ κέκληται. Πέφυκε
 δὲ κατὰ τὴν ἔλαφον ὠκιστος. Τὰ βρέφη δὲ τῶνδε τῶν ζῶων
 οἱ Ἰνδοὶ θηρῶσιν ἀκέντρος τὰς οὐράς ἔχοντα, καὶ λίθῳ γε-
 ῖτι διαθλῶσιν αὐτάς, ἵνα ἀδυνατῶσι τὰ κέντρα ἀναφύειν. Φο-
 νήν δὲ σάλπιγγος ὡς ὅτι ἐγγυτάτω προῖεται. Λέγει δὲ καὶ
 ἑωρακέναι τόδε τὸ ζῶον ἐν Πέρσαις Κτησίας, ἐξ Ἰνδῶν κο-
 μισθὲν δῶρον τῷ βασιλεῖ Περσῶν. Εἰ δὲ τῷ ἱκανὸς τεκμηρια-
 σαι ὑπὲρ τῶν τοιούτων Κτησίας, ἀκούσας γε μὴν τις τὰ ἴδια
 τοῦδε τοῦ ζώου, εἶτα μέντοι τῷ συγγραφεῖ τῷ Κνιδίῳ
 προσεχέτω.

Philae locum ex Aeliano sine dubio haustum adscribere
 omisi, quia nulla diserta in eo reperitur Ctesiae mentio,
 idemque non e Ctesia ipso ut primario fonte, sed ex Aelia-
 no demum, qui Ctesiae sua debuit, descriptus esse videtur.

Quod idem etiam in sequentibus aliquoties tenuimus, ubi Philae locos quidem laudavimus, ut, cuicunque luberet, inspicere illos liceret, neque tamen descripsimus, quippe qui non ad Ctesiae fragmenta, sed ad Aeliani potius pannos ac fragmenta fuissent referendi.

FRAGMENT. NRO. 6.

Antigonus Mirabb. Narratt. cap. 182, pag. 223 ed. Beckm.

περὶ δὲ πυρὸς Κτησίαν φησὶν ἱστορεῖν, οτι περὶ τὴν τῶν Φασηλίτων χώραν ἐπὶ τοῦ τῆς Χιμαίρας ὄρους ἔστι τὸ καλούμενον ἀθάνατον πῦρ· τοῦτο δὲ εἰάν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλης καίεσθαι βέλτιον· εἰάν δὲ φορυτῶν ἐπιβαλῶν πῆξῃ τις, σβέννυσθαι.

φορυτὸν reposui pro mendoso φορτίον. Vide Beckmann. ad h. l. et praecipue Werferum annotantem ad Indicc. cap. X, quo hic locus pertinet. Add. *Plinium* Hist. Nat. II, 106: (al. 110): »Flagrat in Phaselide mons Chimaera, et quidem »immortali diebus ac noctibus flamma. Ignem ejus accendi »aqua, exstingui vero terra aut foeno, *Cnidias Ctesias* tradit.«

FRAGMENT. NRO. 7.

Aelianus Nat. Animal. IV, 26.

Τοὺς λαγῶς καὶ τὰς ἀλώπεκας θηρῶσιν οἱ Ἴνδοι τὸν τρόπον τοῦτον. Κυνῶν εἰς τὰς ἀγρὰς οὐ δέονται, ἀλλὰ νεοττοὺς συλλαβόντες αἰτῶν καὶ τῶν κοράκων καὶ ἰκτίνων προσέτι τρέφουσι, καὶ ἐκπαιδεύουσι τὴν θήραν· καὶ ἔστι τὸ μάθημα. Προμῶ λαγῶ καὶ ἀλώπεκι τιθασσῶ κρέας προσαρτῶσι καὶ μεθιάσι θεῖν· καὶ τοὺς ὄρνιθας αὐτοῖς κατὰ πόδας ἐπιπέμπαντες, τὸ κρέας ἀφέλεσθαι συγχωροῦσιν. Οἱ δὲ ἀνά κράτος διακίουσι καὶ ἐλόντες ἢ τὸν ἢ τὴν ἔχουσιν ὑπὲρ τοῦ καταλαβεῖν ἄθλον τὸ κρέας, καὶ τοῦτο μὲν αὐτοῖς δέλεαρ ἔστι καὶ μάλιστα ἐφολκόν. Οὐκοῦν ὅταν ἰακριβώσωσιν τὴν σοφίαν τὴν θηρατικὴν, ἐπὶ τὰς ὄρειους λαγῶς μεθιάσιν αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ τὰς ἀλώπεκας τὰς ἀγρίας. Οἱ δὲ ἐλπιδὶ τοῦ δείπνου τοῦ συνήθους, ὅταν τι τούτων φανῇ, μεταθέρουσι καὶ αἰρουῦσιν ὄκιστα, καὶ τοῖς δεσπόταις

ἀποφέρουσιν, ὡς λέγει Κτησίας. Καὶ ὅτι ὑπὲρ τοῦ τέως προση-
τημέτου κρέως αὐτοῖς τὰ σπλάγγνα τῶν ἡρημένων τὸ δειπνὸν
ἴσθιν, ἐκείθεν καὶ τοῦτο ἴσμεν.

Pertinet hic locus ad ea, quae Indicc. cap. XI de *Pygmaeorum* venatione breviter habet *Ctesias*. Ad *Pygmaeos* quoque pertinent *Auli Gellii* verba Noctt. Attic. IX, 4. Qui cum *Ctesiae*, *Onesicriti*, aliorum libros forte fortuna deprehendisset, praeter alia in his quoque haec se invenisse narrat: »*Pygmaeos* quoque haud longe ab his nasci; quorum » qui longissimi sint, non longiores esse quam pedes duo et » quadrantem.«

FRAGMENT. Nro. 8.

Ea, quae de *Gryphibus* breviter in *Ctesiae Indicc. cap. XII* leguntur, copiosiora praestat e *Ctesia* ipso *Aelianus Nat. Animal. IV, 27*, et ex eo rursus *Phile de Animall. Propriett. 2, pag. 15 seq.* Audiamus *Aelianum l. l.*

Περὶ Γρυπῶν.

Τὸν γρύπα ἀκούω, τὸ ζῶον τὸ Ἰνδικόν, τετράπουν εἶναι κατὰ τοὺς λέοντας· καὶ ἔχειν ὄνυχας καρτεροὺς ὡς ὅτι μάλιστα, καὶ τούτους μέντοι τοῖς τῶν λεόντων παραπλησίους· κατὰ πτη-
ροι δὲ τὰ νῶπα, καὶ τούτων τῶν πτερῶν τὴν χροάν μέλαιναν εἶναι ἄδουσι, τὰ δὲ πρόσθια ἐρυθρά φασιν, τὰς γὰρ μὴν πτέρυγας αὐτὰς οὐκ ἔτι τοιαύτας, ἀλλὰ λευκάς. Τὴν δέσσην δὲ αὐτῶν κυανοῖς διηγιόσθαι τοῖς πτεροῖς Κτησίας ἱστορεῖ, στόμα δὲ ἔχειν αἰσιῶδες, καὶ τὴν κεφαλὴν ὅποιαν οἱ χειρουροῦντες χρί-
φουσι τε καὶ πλάττουσι, φλογώδεις δὲ τοὺς ὀφθαλμούς φασιν αὐτοῦ, νεοτιάς δὲ ἐπὶ τῶν ὀρῶν ποιεῖται, καὶ τέλειον μὲν λα-
βεῖν ἀδύνατόν ἐστι, νεοττοὺς δὲ αἰρουῶσιν. Καὶ Βάκτριοι μὲν γεγινηῶντες Ἰνδοῖς λέγουσιν αὐτοὺς φύλακας εἶναι τοῦ χρυ-
σοῦ αὐτόθι, καὶ ὀρύττειν δὲ αὐτόν φασιν αὐτοὺς καὶ ἐκ τούτου τὰς καλιάς ὑποπλέκειν, τὸ δὲ ὑποβρέον Ἰνδοὺς λαμβάνειν. Ἰνδοὶ δὲ οὐ φασιν αὐτοὺς φρουροὺς εἶναι τοῦ προσηρημένου, μηδὲ γὰρ δεῖσθαι χρυσοῦ γρύπας (καὶ ταῦτα εἰ λέγουσι, πιστὰ

ἔμοι γε δοκοῦσι λέγειν) ἀλλ' αὐτοὺς μὲν ἐπὶ τὴν τοῦ χρυσοῦ ἀθροισιν ἀφικνεῖσθαι· τοὺς δὲ ὑπὲρ τῶν σφετέρων βρεφῶν δεδιέναι καὶ τοῖς ἐπιουσι μάχεσθαι· καὶ διαγωνίζεσθαι μὲν πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα καὶ κρατεῖν ῥᾶστα· λέοντι δὲ μὴ ἀνθίστασθαι μηδὲ ἐλέφαντι. Ἀσδιότες δὲ ἄρα τὴν τῶνδε τῶν ζῴων ἀλκὴν οἱ ἐπιχώριοι, μεθ' ἡμέραν ἐπὶ τὸν χρυσὸν οὐ στέλλονται, νύκτωρ δὲ ἔρχονται, εἰκόασι γὰρ τηνικάδε τοῦ καιροῦ λανθάνειν μᾶλλον. Ὁ δὲ χῶρος οὗτος, ἔνθα οἱ τε γρυῖπες διαιτῶνται, καὶ τὰ χωρία τὰ χρυσεῖά ἐστιν, ἔρημος πέφυκε δεινῶς. Ἀφικνοῦνται δὲ οἱ τῆς ὕλης τῆς προειρημένης θηραταὶ κατὰ χιλίους τε καὶ δις τοσοῦτους ὀπλισμένοι καὶ ἅμας κομίζουσι σάκκους τε καὶ ὀρύττουςιν, ἀσέληνον νύκτα ἐπιτηροῦντες. Ἐὰν μὲν οὖν λάθωσι τοὺς γρυῖπας, ὠνηντο διπλῆν τὴν ὄνησιν· καὶ γὰρ σώζονται καὶ μέντοι καὶ οἴκαδε τὸν φόρτον κομίζουσι· καὶ ἐκκαθάρουντες οἱ μαθόντες χρυσορυχεῖν σοφία τινὶ σφετέρᾳ, πάμπαν πλουτοῦν ὑπὲρ τῶν κινδύνων ἔχουσι τῶν προειρημένων· ἔὰν δὲ κατάφωροι γένωνται, ἀπολώλασιν. Ἐπανέρχονται δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα, ὡς πυνθάνομαι, δι' ἔτους τρίτου καὶ τετάρτου.

FRAGMENT. NRO. 9.

Strabo XVI, cap. IV, 1125 B.

Ἐρυθρὰν γὰρ λέγειν τινὰς τὴν θάλατταν ἀπὸ τῆς χροιάς τῆς ἐμφαινομένης κατ' ἀνάκλασιν, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἡλίου κατὰ κορυφὴν ὄντος, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἐρυθρανομένων ἐκ τῆς ἀποκαύσεως, ἀμφοτέρως γὰρ εἰκάζειν. Κτησίαν δὲ τὸν Κνίδιον πηγὴν ἱστορεῖν ἐκδιδοῦσαν εἰς τὴν θάλατταν ἐρευθὲς καὶ μιλτῶδες ὕδωρ. Ἀγαθαρχίδην δὲ τὸν ἐκείνου πολίτην παρὰ τινος Βόξου τὸ γένος ἱστορῆσαι κ. τ. λ.

A fonte igitur minio pleno in mare istud cadente Erythraeum mare vocitatum tradit Ctesias. In quo nec Strabonem, nec alios habebat assentientes. Ita enim, ut alios taceam, Curtius VIII, 9, 14. »Ab Erythra rege inditum est »nomen, propter quod ignari rubere aquas credant;« ubi adeas accuratam et copiosam Freinsheimii disputationem super

hâc re institutam. Reliquos veterum locos, qui huc spectant, laudavi et illustravi ad Indic. cap. XIV.

FRAGMENT. Nro. 10.

In Indic. Excerptt. cap. XVI Ctesias mira quaedam de serpente quodam memoriae prodidit, ubi qui de simili argumento nobis agere videbantur, indicavimus. In iis autem primarium recensuimus *Aelianum* Nat. Animal. IV, 36, ejusque sequacem *Phil.* de Animal. Propriet. 66, pag. 230. Quorum scriptorum narratio, licet *Ctesias* nominatim non faciat mentionem, ita tamen cum Ctesianis congruit, ut inde compilatam esse eandem negari prorsus nequeat. Quare hic Aeliani certe narrationem exscribere non dubitavimus. Qui, ubi Indiam venenis abundantem ex multorum auctorum fide tradidit, etiam illud venenum, quod e serpente proveniat (τὸ ἐκ τοῦ ὄφως γινόμενον), memorat, hunc in modum pergens: ἔστι δὲ ἄρα, αἰτ, οὗτος ὁ ὄφης κατὰ σπιθαμὴν τὸ μῆκος, ὅσα ἰδεῖν. χροῖαν δὲ ἔοικε πορφύρᾳ τῇ βαθυτάτῃ· λευκὴν δὲ κεφαλὴν καὶ οὐκ ἔτι πορφυρᾶν περιηγουῦνται αὐτοῦ, λευκὴν δὲ, οὐχ ὡς εἰπεῖν ἔπος, ἀλλὰ καὶ χιόνος ἐπέκεινα καὶ γάλακτος πλέον λευκὴν. Ὀδόντων δὲ ἄγονός ἐστιν ὁ ὄφης οὗτος (εὐρίσκειται δὲ ἐν τοῖς πυρωδεστάτοις τῆς Ἰνδικῆς χωρίοις) καὶ δάκνει μὲν ἤμιστός ἐστι, καὶ κατὰ γε τοῦτο φαίης ἂν τιθασσὸν αὐτὸν εἶναι καὶ πρᾶον· οὐ δὲ ἂν κατεμέση, ὡς ἀκούω, ἢ ἀνθρώπου τινός, ἢ θηρίου, τοῦδε τὸ μέλος διασαπῆναι ἀναγκὴ πᾶν. Οὐκοῦν θηραδέντια αὐτὸν ἐκ τῆς οὐραίου μέρους ἐξαρτῶσιν καὶ οἷα εἰκὸς κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχει, καὶ εἰς γῆν ὄρᾳ· ὑπ' αὐτῶν δὲ τῷ στόματι τοῦ θηρὸς ἀγγεῖόν τι τιθέασι πεποιημένον χαλκοῦ καὶ αἰ διὰ τοῦ στόματος σταγόνες ἐκείναι λείβονται εἰς τοῦτο, καὶ τὸ καταρρέουσιν συνίσταται τε καὶ πήγνυται καὶ ἕρεῖς ἰδῶν ἀμυγδαλῆς δάκρυον εἶναι. Καὶ ὁ μὲν ἀποθνήσκει ὁ ὄφης· ὑφαιροῦσι δὲ τὸ σκεῦος καὶ τιθέασι ἄλλο, χαλκοῦν ἐστι καὶ ἐκεῖνο, νεκροῦ δὲ ἐκρεῖ πάλιν ὑγρὸς ἰχώρ οὗτος, καὶ ἔοικεν ὕδατι, τριῶν δὲ ἡμερῶν ἕωσι καὶ συνίσταται μέντοι καὶ οὗτος·

εἴη δ' ἀπ' ἀμφοῖν διαφορὰ κατὰ τὴν χροίαν, ἡ μὲν γὰρ δεινῶς ἐστὶ μέλαινα, ἡ δὲ ἡλέκτρον εἴκισται. Οὐκοῦν τούτου μὲν εἰδοίης τινὶ ὅσον σησάμου μέγεθος, ἀφελῶν καὶ ἐμβαλῶν εἰς οἶνον ἢ εἰς σιτίον, πρῶτον μὲν αὐτὸν σπασμὸς περιλήφεται καὶ μάλα ἰσχυρὸς, εἶτα διαστρέφονται· οἱ τῶ ὀφθαλμῶ, ὃ δὲ ἐγκέφαλος διὰ τῶν ῥινῶν κατολισθαίνει θλιβόμενος καὶ ὑποθνήσκει καὶ οἴκισται μὲν ἀλλὰ ὠκίστα· ἐὰν δὲ ἔλαττον λάβῃ τοῦ φαρμακοῦ, ἀφύλακτα μὲν αὐτῷ καὶ ἐντεῦθεν ἐστὶ, χρόνον δὲ ἀπόλλυται. Ἐὰν δὲ τοῦ μέλανος ὀρέξῃς, ὅπερ οὖν κατέβρυσσε τεθνεῶτος, ὡς εἶναι σησάμου καὶ τοῦτο μέγεθος, ὑπόπυος γίνεται, καὶ φθόη καταλαμβάνει τὸν λαβόντα, καὶ ἐνιαυτοῦ ἀναλίσκεται τηκεδόν· πολλοὶ δὲ εἰς ἔτη δύο προῆλθον, κατὰ μικρὰ ἀποθνήσκοντες.

FRAGMENT. Nro. 11.

Apollonius Dyscol. Histor. Mirab. cap. XVII, pag. 21 Meurs.

Κτησίας παρ' Ἰνδοῖς ξύλον γενέσθαι φησὶν, ὃ καλεῖται πάρυβον· τοῦτο ἐφ' ἑαυτὸ ἔλκει πᾶν τὸ προσκομισθὲν αὐτῷ, οἶον χρυσόν, ἄργυρον, κασσίτερον, χαλκὸν καὶ τᾶλλα μεταλλικὰ πάντα· ἔλκει δὲ καὶ τὰ σύνεγγυς ἰστάμενα στρουθία· ἐὰν δὲ μῆζον ἢ τὸ ξύλον καὶ αἴγας, καὶ πρόβατα, καὶ τα ὀμήλικα ζῶα.

Vid. Ctesiae Indicc. Excerptt. cap. XVIII, ibique annotata. At illic pro πάρυβον exstat πάρηβον.

FRAGMENT. Nro. 12.

Tzetz. Chil. VII, 714.

καὶ ὁ Κτησίας ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τοιαῦτα λέγει·

Ἥλεκτροφόρα δένδρα τε καὶ τοὺς κννοκεφάλους

δικαίους πάνυ δὲ φησι, ζῆν δ' ἐκ τῶν ἀργευσμάτων.

Vid. Excerptt. Indd. cap. XIV et XX. Add. Plinium Hist. Natur. XXXVII, 2, sect. XI, pag. 770, Tom. II, Hard.

» *Ctesias* Indis flumen esse *Hypobarum*, quo vocabulo » significetur omnia in se ferre bona: fluere a septemtrione » in exortivum Oceanum juxta montem silvestrem arboribus » electrum ferentibus. Arborea eas *siptachoras* vocari, qua » adpellatione significetur praedulcis suavitas.« Ad eadem Indic. Excerptt. capita spectant, quae copiosius retulit Aelianus Nat. Animal. IV, 46, continuo nobis afferenda.

FRAGMENT. Nro. 13.

Quae in Excerptt. Indicis Ctesiae per bina capita XIX, et XX sunt disjecta, in unum caput redacta atque copiosiora praestat Aelianus Nat. Animal. IV, 46, ex quo ut solitum, sua contexit Phile de Animall. Propriett. 42 seq. pag. 171 seq. Aeliani itaque locum adscribam.

Περὶ τῶν ἐν Ἰνδοῖς ζώων τῶν ἐρυθρῶν τοῖς κύνδαροις
εὐοικότων σχῆμα· καὶ τῶν Κυνοκεφάλων.

Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται θηρία, τὸ μέγεθος ὅσον ἂν γένοιτο οἱ κύνδαροι· καὶ ἔστιν ἐρυθρά, κινναβάρι δὲ εἰκάσις ἂν, εἰ πρῶτον θεάσαιο αὐτά· πόδας ἔχει ταῦτα μηκίστους καὶ προσέψασθαι μαλακά ἐστι. Φύεται δὲ ἄρα ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν φερόντων τὸ ἤλεκτρον καὶ σιτεῖται τὸν τῶν φυτῶν καρπὸν τῶνδε. Θηρῶσι δὲ αὐτὰ οἱ Ἰνδοὶ, καὶ ἀποθλίβουσι καὶ ἐξ αὐτῶν βάπτουσι τὰς τε φοινικίδας καὶ τοὺς ὑπ' αὐταῖς χιτῶνας, καὶ πᾶν ὅτι ἂν ἐθέλωσι ἄλλο ἐς τήνδε τήν χροάν ἐκτρέψαι τε καὶ χρῶσαι. Κομίζεται δὲ ἄρα ἢ τοιάδε ἐσθῆς καὶ τῶ Περσῶν βασιλεῦ. Καὶ τό γε εὐειδὲς τῆς ἐσθῆτος δοκεῖ τοῖς Πέρσαις θανμασιὸν, καὶ ἀντικρινομένη· γε τοῖς Περσῶν ἐπιχωρίοις κρατεῖ κατὰ πολὺ καὶ ἐκπλήττει, ὡς φησι Κτησίαις· ἐπεὶ καὶ τῶν ἀδομένων τῶν Σαρδιανικῶν ὀξυτέρα τέ ἐστι καὶ τηλαυγυστερα. Γίνονται δὲ ἐνταῦθα τῆς Ἰνδικῆς, ἐνθα οἱ κύνδαροι, καὶ οἱ καλούμενοι κυνοκέφαλοι, οἷς ἔδωκε τὸ ὄνομα ἢ τοῦ σώματος ὄψις τε καὶ φύσις· τὰ δὲ ἄλλα ἀνθρώπων ἔχουσι καὶ ἡμφισομέ-

νοι βυθίζουσι δοράς θηρίων. καὶ εἰσὶ δίκαιοι καὶ ἠνθρώπων
 λυποῦσι οὐδένα, καὶ φθέγγονται μὲν οὐδὲν, ὠρύνονται δὲ, τῆς
 γε μὴν Ἰνδῶν φωνῆς ἐπαίουσι. Τροφή δὲ αὐτοῖς τῶν ζῴων τὰ
 ἄγρια, αἰρούσι δὲ αὐτὰ ῥᾶστα, καὶ γὰρ εἰσιν ὠκιστοὶ καὶ ἀπο-
 κτείνουσι καταλαβόντες καὶ ὄπτῳσιν οὐ πυρὶ, ἀλλὰ πρὸς τὴν
 εἴλην τὴν τοῦ ἡλίου, εἰς μοίρας διαξήναντες. Τρέφουσι δὲ καὶ
 αἶγας καὶ ὄις· καὶ σίτον μὲν ποιοῦνται τὰ ἄγρια, πίνουσι δὲ
 τὸ ἐκ τῶν θρεμμάτων γάλα ὧν τρέφουσι. Μνήμη δὲ αὐτῶν
 ἐν τοῖς ἀλόγοις ἐποιησάμην, καὶ εἰκότως· ἐναρθρον γὰρ καὶ
 εὖσημον καὶ ἀνθρωπίνην φωνὴν οὐκ ἔχουσι.

Ex iis, quae ad h. l. notavit Schneiderus, haec potissi-
 mum huc transfero: »Quale insectum sit intelligendum, non
 adeo facile est divinare. Nimis enim temere *Delaval* in
 Praefatione libri sui: An experimental Inquiry into the cause
 of the changes of colours. Londini 1777, pronuntiat coccum
 Americanum tinctorium, vulgo Cochenille dictum, intelligi.
 Propius cogitare liceret de gummi lacca, si pluribus et
 certis experimentis post doctissimum Gallum, *Geoffroi*, na-
 tura et origo ejus animalis demonstrata esset.«

FRAGMENT. Nro. 14.

Tractat *Ctetias* Excerptt. Indd. cap. XXV et XXVI de
 asinis silvestribus. Pluribus eadem de re sic *Aelianus* Nat.
 Animal. IV, 52: Περὶ τῶν Ἰνδικῶν ὄνων.

ὄνους ἀγρίους οὐκ ἐλάττονας ἵππων τὰ μεγέθη ἐν Ἰνδοῖς
 γίνεσθαι πέπυσμαι· καὶ λευκοὺς μὲν τὸ ἄλλο εἶναι σῶμα, τὴν
 γε μὴν κεφαλὴν ἔχειν πορφύρα παραπλησίαν, τοὺς δὲ ὀφθαλ-
 μούς ἀποστέλλειν κυανοῦ χροῶν· κέρασ δὲ ἔχειν ἐπὶ τοῦ μετώ-
 που, ὅσον πῆχεως τὸ μέγεθος καὶ ἡμίσεως προσέτι, καὶ τὸ μὲν
 κάτω μέρος τοῦ κέρατος εἶναι λευκόν, τὸ δὲ ἀνωτέρω φοινι-
 κοῦν, τὸ γε μὴν μέσον μέλαν δεινῶς. Ἐκ δὲ τῶνδε τῶν ποικί-
 λων κεράτων πίνειν Ἰνδοὺς ἀκούω, καὶ ταῦτα οὐ πάντας, ἀλλὰ
 τοὺς τῶν Ἰνδῶν κρατίστους, ἐκ διαστημάτων αὐτοῖς χρυσόν

περιχέοντας, οίονει ψελλίοις τισὶ κοσμήσαντας βραχίονα ἑραῖον ἀγύλματος. Καὶ φασί, νόσων ἀφύκτων ἀμαθῆ καὶ ἕπειρον γενέσθαι τὸν ἀπογευσάμενον, ἐκ τοῦδε τοῦ κέρατος· μήτε γὰρ σπασμῶ ἠληφθῆναι ἢ αὐτὸν, μήτε τῇ καλουμένῃ ἱερᾷ νόσῳ, μήτε μὴν διαφθαρῆναι φαρμάκοις· εἰάν δέ τι καὶ πρότερον ἢ πεπωκῶς κακόν, ἴσμεν τοῦτο καὶ ὑγιᾶ γενέσθαι αὐτὸν. Πεπίστευται δὲ τοὺς ἀπὸ πᾶσαν τὴν γῆν ὄνους καὶ ἡμέρους καὶ ἀγρίους καὶ τὰ ἄλλα τὰ μῶνυχα θηρία ἀστραγάλους οὐκ ἔχειν, οὐδὲ μὴν ἐπὶ τῇ ἥπατι χολῆν· ὄνους δὲ τοὺς Ἰνδοὺς λέγει Κτησίας τοὺς ἔχοντας τὸ κέρασ ἀστραγάλους φορεῖν καὶ ἀγρόλους μὴ εἶναι· λέγονται δὲ μέλανες εἶναι οἱ ἀστράγαλοι, καὶ εἰς αὐτοὺς συντρίβηαι, εἶναι τοιοῦτοι καὶ τὰ ἔνδον. Εἰσὶν δὲ καὶ ὤκιστοι οἶδε οὐ μόνον τῶν ὄνων, ἀλλὰ καὶ ἵππων καὶ ἐλεφάντων, ὑπάρχονται μὲν ἡσυχῇ τοῦ δρόμου, κατὰ μικρὰ δὲ ἐπιβρόννυνται καὶ διώκειν ἐκείνον· τοῦτο δὴ τὸ ποιητικὸν μεταθεῖν τὰ ἀκίχητὰ ἔστιν. Ὅταν γε μὴν ὁ θῆλυς τέκη καὶ περιάγηται τὰ ἀρτιγενῆ, σύννομοι αὐτοῖς οἱ πατέρες αὐτῶν γίνονται, φυλάττοντες τὰ βρέφη· διατριβαῖ δὲ τοῖς ὄνοις τῶν Ἰνδικῶν πεδίων τὰ ἐρημότατα. Ἐπιόντων δὲ τῶν Ἰνδῶν ἐπὶ τὴν ἄγραν αὐτῶν τὰ μὲν ἀπαλὰ καὶ ἔτι νεαρὰ ἑαυτῶν νέμεσθαι κατόπιν ἔωσιν· αὐτοὶ δὲ ὑπερμαχοῦσι καὶ ἐπίασι τοῖς ἵππεῦσιν ὁμοσε, καὶ τοῖς κέρασι παίουσι. Τοσαύτη δὲ ἄρα ἡ ἰσχὺς ἢ τῶνδὲ ἔστιν, *) οὐδὲν ἀντέχει αὐτοῖς παιόμενον, ἀλλ' εἴκει καὶ διακόπτεται, καὶ εἰάν τύχη, κατέθλασται καὶ ἀχρεῖόν ἔστιν. Ἦδη δὲ καὶ ἵππων πλευραῖς ἐμπεσόντες διέσχισαν, καὶ τὰ σπλάγγνα ἐξέχεαν· ἐνθεν τοι καὶ ὀρθῶνδοῦσιν αὐτοῖς! πλησιάζειν οἱ ἵππεῖς· τὸ γὰρ τοι τίμημα τοῦ γενέσθαι πλησίον θάνατός ἔστιν οἴκτιστος αὐτοῖς καὶ ἀπόλλυνται καὶ αὐτοὶ καὶ ἵπποι. Λεινοὶ δὲ εἰσι καὶ λακτίσαι. Λήγματα δὲ ἄρα ἐς τοσοῦτον καθικνεῖται αὐτῶν, ὡς ἀποσπᾶν τὸ περιληφθὲν πᾶν. Ζῶντα μὲν

*) Omititur ὡς, praecedente τοσαύτη. Cuius usus admonemur, hoc loco allato in Actis Philol. Monac. I, 4, pag. 569.

οὐκ ἄν λάβοις, βάλλονται δὲ ἀκοντίοις καὶ οὖστοις·
καὶ τὰ κέρατα οὕτως τὰ ἐξ αὐτῶν Ἴνδοὶ νεκρῶν σκυλεύσαντες,
ὡς εἶπον, περιέπουσιν. Ὅσων δὲ Ἰνδῶν ἄβρωτόν ἐστι κρέας·
τί δὲ αἴτιον, πέφυκεν εἶναι πικρότατον.

FRAGMENT. NRO. 15.

De verme Indico memorabili, de quo in Ctesiae Excerptt.
Indd. cap. XXVII agitur, fusius disputavit *Aelianus Nat.*
Animal. V, 3 et ex eo pro more *Phile*, de *Animall. Propriett.* 66, vs. 99 seqq. Aeliani locus ita sese habet l. l. Περὶ
τοῦ ἐν τῷ Ἰνδῷ ποταμῷ Σκώληκος: Ὁ παταμός ὁ Ἰν-
δός ἄθροός ἐστι· μόνος δὲ ἐν αὐτῷ τίκεται σκώληξ, φασὶ καὶ
τὸ μὲν εἶδος αὐτῷ, ὑπότιον δὴπου καὶ τοῖς ἐκ τῶν ξύλων
γεννωμένοις τε καὶ τρεφομένοις· ἐπτα δὲ πηχῶν τὸ μῆκος προή-
κουσιν οἱ ἐκπύδι, εὐρεθείη δ' ἂν καὶ μείζους· εἴτε καὶ ἐλάτους·
τὸ πάχος δὲ αὐτῶν δεκαέτης παῖς γεγωνὸς μόλις ταῖς χερσὶ
περιβάλλειν ἀρκέσειε. Τούτοις δὲ ἄνω μὲν εἰς ὄδους προσπέ-
φυκε, κάτω δὲ ἄλλος, τετράγωνοι δὲ ἄμφω, πυγόνος τὸ μῆκος·
τοσοῦτον δὲ ἄρα τῶν ὀδόντων αὐτοῖς τὸ κράτος ἐστίν, ὥστε
πᾶν ὅ,τι ἂν ὑπ' αὐτοῖς λάβωσι, συντρίβουσι ῥᾶστα, ἐάν τε λίθος
ἦ, ἐάν τε ἡμερον ζῶων ἢ ἄγριον. Καὶ μεθ' ἡμέραν μὲν κάτω
καὶ ἐν βυθῷ τοῦ ποταμοῦ διατρίβουσι, τῷ πηλῷ καὶ τῇ ἰλύϊ
φιληδοῦντες καὶ ἐντεῦθεν οὐκ εἰσὶν ἐκδηλοὶ· νύκτωρ δὲ προΐ-
ασιν ἐς τὴν γῆν, καὶ ὅτῳ ἂν περιτύχωσιν, ἢ βοῖ ἢ ὄνῳ, συν-
τρίβουσιν αὐτόν, εἶτα σύρουσιν εἰς τὰ ἑαυτῶν ἦθη καὶ ἐσθίου-
σιν ἐν τῷ ποταμῷ καὶ πάντα βρυκῶσι τὰ μέλη, πλήν τῆς τοῦ
ζώου κοιλίας. Εἰ δὲ αὐτοὺς καὶ ἐν ἡμέρᾳ πιέζοι λιμός, εἴτε
κάμηλος πίνοι ἐπὶ τῆς ὄχθης, εἴτε βούς, ὑπανεργύσαντες καὶ
λαβόμενοι ἄκρων τῶν χειλέων μάλα εὐλαβῶς, ὄρμη βιωσιότατη
καὶ ἔλξει ἐγκρατεῖ ἐς τὸ ὕδωρ ἄγουσι καὶ δεῖπνον ἰσχυροῦσι.
Δορὰ δὲ ἕκαστον περιαμπέχει τὸ πάχος καὶ δύο δακτύλων.
Ἄγρα δὲ ἢ κατ' αὐτῶν καὶ θήρα τρόπον τόνδε τετέγνασται
Ἄγκιστρον καὶ ἰσχυρὸν ἀλύσει σιδηρᾷ προσρητημένον, καθ-

ἰᾶσι, προσδήσαντες αὐτῷ λευκολίνου πλατέος ὄπλον, ἐρίῳ κατελήσαντες καὶ τὸ ἄγκιστρον καὶ τὸ ὄπλον, ἵνα μὴ διατρογήῃ ὁ σκώληξ αὐτὰ, ἀναπήξαντες δὲ ἐς τὸ ἄγκιστρον ἄρα ἢ ἔριπον, εἶτα μέντοι εἰς τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ μεθιᾶσιν. Ἔχονται δὲ ἄνθρωποι τοῦ ὄπλου καὶ τριάκοντα, καὶ ἕκαστος ἀκόντιόν τε ἐνηγκύληται καὶ μάχαιραν παρήρηται· καὶ παράκειται ξύλα εὐτρεπῆ, παλεῖν εἰ δέοι, κρανείας δὲ ἐστὶ ταῦτα, ἰσχυρὰ ἄγαθ' εἶτα περισχεθέντα τῷ ἄγκιστρῳ καὶ τὸ δέλταρ καταπιόντα, τὸν σκώληκα ἔλκουσι· θηραθέντα δὲ ἀποκτείνουσι καὶ πρὸς τὴν εἶλην κρεμῶσι τριάκοντα ἡμερῶν, λείβεται δὲ ἐξ αὐτοῦ ἔλαιον παχὺ εἰς ἀγγεῖα κεράμου. Ἀφήσι δὲ ἕκαστον ζῶον εἰς κοτύλας δέκα· τοῦτο δὴ τὸ ἔλαιον βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν κομίζουσι, σημεῖα ἐπιβάλλοντες· ἔχειν γὰρ αὐτοῦ ἄλλον οὐδ' ὅσον ῥαπίδα ἐφεῖται. Ἀχρεῖον δὲ ἐστὶ τὸ λοιπὸν τοῦ ζώου σκῆνος. Ἔχει δὲ ἄρα τὸ ἔλαιον ἰσχὺν ἐκείνην, ὅτινα ἂν ξύλων σωρὸν καταπρῆσαι ἄνθρωπον ἢ ζῶον σὺ μὲν ἐπιχεῖς, τὸ δὲ παραχρῆμα ἐνεπρήσθη. Τούτω τοί φασὶ τὸν Ἰνδῶν βασιλεῖα καὶ τὰς πόλεις αἰρεῖν, τὰς εἰς ἔχθραν προσελθούσας οἱ, καὶ μῆτε κρίους μῆτε χελώνας μῆτε τὰς ἄλλας ἐλεπόλεις ἀναμένειν, ἐπεὶ καταπιμπρὰς ἤρηκεν· ἀγγεῖα γὰρ κεραμεῦ, ὅσον κοτύλην ἕκαστον χωροῦντα, ἐμπλήσας αὐτοῦ καὶ ἀποφράξας, ἄνωθεν εἰς τὰς πύλας σφενδοῦ· ὅταν τε τύχη θυρίδων, τὰ μὲν ἀγγεῖα προσαρίττεται καὶ ἀπερῆσθη, καὶ τὸ ἔλαιον κατᾶλισθε, καὶ τῶν θυρῶν πῦρ κατεχέθη καὶ ἄσβεστόν ἐστι· καὶ ὄπλα δὲ καίει καὶ ἀνθρώπους μαχομένους καὶ ἄπληστόν ἐστι τὴν ἰσχύν. Κομίζεται δὲ καὶ ἀφανίζεται πολλῶν φροῦτῶν καταχρυσθέντι. Λέγει ὁ Κνίδιος Κτησίας ταῦτα.

FRAGMENT. Nro. 16.

Antigonus Mirabb. Narratt. Hist. 165, pag. 210 Beckm.

Περὶ δὲ λιμνῶν Κτησίαν μὲν ἱστορεῖν λέγεται, τῶν ἐν Ἰνδοῖς λιμνῶν, τὴν μὲν τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, καθάπερ τὴν ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδοις, πλὴν χρυσίον καὶ σίδηρον καὶ χαλκόν· καὶ ἂν τι ἐμπέσῃ πλάγιον, ὀρθὸν ἐκβύλλειν· ἰᾶ-

σθαι δὲ τὴν καλουμένην λεύκην· τῇ δ' ἑτέρα κατὰ τὰς ἰδιαζούσας ἡμέρας ἐπιπολάζειν ἔλαιον.

Vid. Indicc. Excerptt. Cap. XXX, ibique notata. Adde, quae de hoc fragmento legimus hic adscripta: » forte id tradidit idem Callimachus Cyrenaeus, ni fallor, e cuius παραδόξων ἐκλογῇ et mox sequens fragmentum Antigonus decerpserit.

Pro καταδέχεσθαι A. Schottus mavult μὴ καταδέχεσθαι.

Eodem in argumento versantur, quae hunc in modum apud Sotionem leguntur: Κρήνη ἐν Ἰνδοῖς, ἣ τοὺς κολυμβῶντας ἐπὶ τὴν γῆν ἐκβάλλει, ὡς ἀπ' ὀργάνου, ὡς ἱστορεῖ Κτησίας·

FRAGMENT. NRO. 17.

Tzetz. Chil. VII, 638.

ὁ Σκύλαξ οὗτος γράφει δὲ καὶ ἕτερα μυρία
περὶ γε μονοφθάλμων τε καὶ τῶν ἐνοτικτόντων *)
καὶ ἐκτραπέλων ἄλλων δὲ μυρίων θεαμάτων·
ταῦτά φησι δ' ὡς ἀληθῆ, μηδὲ τῶν ἐψευσμένων,
ἐγὼ τῇ ἀπειρίᾳ δὲ, ταῦτα ψευδῆ νομίζω·
ὅτι δ' εἰσὶ τῶν ἀληθῶν, ἄλλοι φασὶ μύριοι,
τοιαῦτα καὶ καινότερα, θεάσασθαι ἐν βίῳ.
Κτησίας, καὶ Ἰάμβουλος, Ἡσίγονος, Πηγῆνος etc.

Pertinet hoc ad ea, quae in Indicc. cap. XXXI narrantur de Indica gente quadam, altos montes incolente, cuius uxores semel duntaxat in vita pariunt, aliaque sibi habent pecularia. Alios veterum de hac gente locos attulimus in notis ad cap. I.

*) » Monstra hominum monstruose in mendo cubant; atque in auribus debebant; emenda itaque mecum ἐνωτοκοιτων (nisi ἐνωτοκοι τῶν rectius) et Enotocoetis in versione. Strabo l. XIII, ἐνωτοκοίτας δὲ ποδῆρη τὰ ὠτα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθεύδειν etc., ubi statim et Μονομαίτους subijcit. «

FRAGMENT. Nro. 18.

Plinius Histor. Natur. VII, 2.

»In multis autem montibus genus hominum capitibus caninis, ferarum pellibus velari, pro voce latratum edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci. Horum supra centum viginti millia fuisse prodente se *Ctesias* scribit: et in quadam gente Indiae feminas semel in vita parere gentosque confestim canescere. Item hominum genus, qui Monocoli vocarentur, singulis cruribus, mirae pernicitatis ad saltum: eosdemque Sciapodas vocari, quod in majore aestu humi jacentes resupini, umbra se pedum protegant: non longe eos a Troglodytis abesse. Rursusque ab his occidentem versus quosdam sine cervice oculos in humeris habentes.«

Quae de hominibus capite canino habet Plinius, pertinet ad Indic. Excerptt. cap. XX, ubi vid. not., quae mox enarrat, pertinent ad cap. XXXI, ubi itidem conf. Not. De Sciapodibus vid. Fragment. Ctes. *Περὶ πλοῦς Ἀσίας* Nro. 1.

Idem Plinius eodem capite in sequentibus haec quoque profert, quae ad idem Indic. Excerptt. Cap. XXXI videntur esse referenda:

»*Ctesias* gentem ex his, quae adpelletur Pandore, in convallibus sitam, annos ducenos vivere, in juvena candido capillo, qui in senectute nigrescat. Contra alios quadragenos non excedere annos, junctos Macrobiis, quorum feminae semel pariant: idque et Agatharchides tradit. Praeterea locustis eos ali, et esse pernices.«

De pernicitate Cynocephalorum dixit *Ctesias* Indic. Excerptt. Cap. XXIII. Est denique Gellii locus in Noctt. Att. IX, 4, qui ex Indic. cap. XX et vero potissimum XXXI concinnatus esse videtur. E libris enim subito repertis *Ctesiae*, Onesicriti, aliorum, haec pauca quae ad Indica spectant, subjicit auctor:

»Item esse in montibus terrae Indiae homines caninis capitibus et latrantibus; eosque vesci avium et ferarum

» venatibus: atque esse item alia apud ultimas orientis terras
 » miracula homines, qui monocoli adpellantur, singulis cruri-
 » bus saltuatim currentes vivacissimae pernicitatis: quosdam
 » etiam esse nullis cervicibus, oculos in humeris habentes;
 » jam verò hoc egreditur omnem modum admirationis, quod
 » quidem illi scriptores gentem esse ajunt, apud extrema In-
 » diae, corporibus hirtis et avium ritu plumantibus, nullo
 » cibatu vescentem, sed spiritu florum naribus hausto victi-
 » tantem: Pygmaeos quoque haud longe ab his nasci; quorum
 » qui longissimi sint, non longiores esse, quam pedes duo et
 » quadrantem.

FRAGMENT. Nro. 91.

Ex *Antigono Caryst. cap. 161.*

τὴν δὲ ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς κρήνην τὴν οὐδεγοκοιφατα
 τούτων βληθέντων αἰαν ἐπιμένειν, ἀλλὰ πάντα καθέλκειν· καὶ
 ταῦτα δὲ πλείους εἰρήκασιν καὶ ἐπὶ πλειόνων ὑδάτων.

Haec ex *Ctesia* desumpta esse, jam inde suspiceris licet,
 quod in iis, quae proxime antecedunt, cap. 160, *Ctesias* lau-
 datur. Accedit disertum *Plinii* testimonium. (Vid. *Gal. p. 705,*)
 XXXI, 2, p. 549: » *Ctesias* tradit, *Liden* vocari stagnum in
 Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur.« quae, no-
 tante *Beckmanno*, ad verbum transcripsit *Isidor. origin. XIII,*
 13. Caeterum verba ipsa, misere lacerata, sic restituit *Meur-*
sius: τὴν δὲ ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς κρήνην Σίδαν· οὐδέ γε κου-
 φότατα τῶν βληθέντων ἂν ἐπιμένειν: melius uti videtur *Bent-*
læjus: κρ. Σ. ο. γ. κ. τ. β. ἔῤῥν ἐπιμεῖν: pro quo etiam
 ἐπιπλεῖν legi posse censet *Ruhnkenius* ex *Diodori II, 37,*
 p. 151 et *Arrian. Ind. cap. 6. Strab. XV, 1029.* Quorum
 vero neutrum mihi satisfacere ingenue confiteor; ut scribi
 malim: τῶν βληθέντων ἄνω ἐπιμένειν i. e. *supra, in super-*
ficie continere, sustinere. Nomen fontis varie apud aucto-
 res scribitur, *Plin. l. l. Siden, Diodor. l. l. Σίλλαν* (in

excerpto cod. msc. reg., quod h. l. vulgavit Ruhnkenius, quodque ex Diodoro ipso desumptum esse docet Niclas) *Σίλα*, ut apud Arrianum quoque Indic. cap. 6, p. 520, ut quoque apud Diodorum reponi vult Wesselingius. Strabo l. l. habet *Siliam*.

»Nisi fabula esset, ait Beckmann. p. 207, debuit aqua fuisse omnium levissima, quam causam indicare voluit Arrianus his verbis *οὕτω τοι ἀμειννότερον* etc., i. e. reliquis omnibus hanc aquam esse magis evanidam atque aeream.«

Mannert Geograph. V, 1, p. 94 hocce flumen esse mere fabulosum ac factitium censet, apud Indos qui hodieque fontes sacros ostenderent, quorum natura eadem, atque huic fonti esse putaretur.

FRAGMENT. NRO. 20.

Apud Antigon. mirabil. narrat. CLXXXI: (p. 222 Beckmann.)

τὸ δ' ἐκ τῆς πέτρας Ἀρμενίων ἐκπίπτον [ὔδωρ] Κτησίαν ἱστορεῖν· ὅτι συμβάλλει ἰχθῦς μέλαινας, ὥστε τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾶν. Ubi haec vulgo annotantur: »haec, ni fallor, e Callimachi Cyrenaei *ἐκλογῇ τῶν παραδόξων* affert Antigonus, ut et quod sequitur.« Pro ὥστε Meursius et Bentlejus volebant ὦν. Notavit autem copiosius ad h. l. Beckmannus: »Ctes. Indic. 10, [qui vero nequaquam huc respicere videtur] Plin. XXXI, 2, (s. 19.) p. 550, *Ctesias* in Armenia »scribit esse fontem, ex quo nigros pisces illico mortem »afferre in cibus, quod et circa Danubii exortum audivi, »donec veniatur ad fontem alveo appositum, ubi finitur id »genus piscium. Ideoque ibi caput ejus amnis intelligit fama. »Hoc idem et in Lydia in stagno Nympharum tradunt.« Seneca Quaest. Nat. III, 19: »Certe cum in Caria circa »Lorymam urbem talis exsiluisset unda, periere quicumque

illos ederant pisces, quos ignoto ante eum diem coelo novus
 »amnis ostendit.« *) - Sunt omnino pisces, qui vel semper,
 vel certo anni tempore in cibis mortem afferunt. Sunt vero
 plerique Tetraodontes vel branchiostegi alii. Conf. Ausonii
 itiner. Observ. sur la physique par Rocier III, an. 1774, p.
 227 etc. - Physikal. Oekonom. Biblioth. VI, p. 278 et VIII,
 p. 367.

FRAGMENT. Nro. 21.

Tzetz. Chil. VIII, 987:

Ἡρόδοτος, Διόδωρος, Κτησίας, πάντες ἄλλοι.
 λέγουσι τὴν εὐδαίμονα τυγχάνειν Ἀραβίαν,
 ὡσπερ καὶ γῆν τὴν Ἰνδικήν, εὐωδιστάτην ἄγαν
 ἀρώμασιν ἐκπνέουσαν, ὡς καὶ τὴν γῆν ἐκείνης
 καὶ λίθους κοπτομένους δὲ ταύτης ἀρωματίζειν.
 τοὺς δὲ ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ λυθέντας εὐωδίαις,
 ὅσῳ τινὰ καὶ κέρατα καὶ φύσεις τὰς ὀζώδεις,
 τότε καπνίζεσθαι λοιπὸν καὶ ἀνακτᾶσθαι πάλιν.

FRAGMENT. Nro. 22.

Quod hic subijcimus *Ctesiae* fragmentum, inter excerpta
 a Photio legitur in Cod. Monacensi chart. seculi XV, nro. 287,
 et quidem ita, ut reliqua *Ctesiae* de Indis narrata exor-
 diatur. Ediderat hinc jam Dav. Hoeschelius, qui huncce
 codicem quamvis satis negligenter in Photii myriobiblo ador-
 nando adhibuit. Nott. p. 24. Multo accuratius descripsit be-
 tus *Werferus*, annotationeque instruxit, quam hic lubentis-
 sime adjeci.

Λέγεται οἱ Σῆρες καὶ οἱ ἄνω Ἰνδοὶ μέγιστοι σφόδρα εἶναι
 τὰ σώματα· ὡς εὐρίκεσθαι ἄνδρες ἐν πηγῶν τὸ μήκος· βιοῦν-

*) Potiora tantum descripsimus; sed totum caput dignum, quod
 legatur.

τες δὲ καὶ ὑπὲρ τὰ ὅ ἔτη· εἰσι δὲ καὶ ἐν μέρει τινὶ ποταμοῦ λεγομένου Γαΐτρου ἄνθρωποι, θηριώδεις· καὶ τὸ δέρμα παραπλήσιον ἵπποτάμοις, ὡς μὴ διακόπτεσθαι βέλεσι.

Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ Ἰνδικῇ εἰς τὸν μυχὸν τῆς πελαίας ἤσου φασὶ τοὺς ἐνοικοῦντας κακεῖ, οὐράς ἔχειν μεγίστους, ὅποιος διαγράφουσι τῶν σατύρων.

In his nonnulla sponte mutaverat Hoeschelius. Pro λέγεται Ille ediderat λέγονται et mox pro ἄνδρες, ἄνδρας: pro Γαΐτρου, Γαΐτου: pro ἵπποτάμοις, ἵπποποτάμοις: pro βέλεσι, βέλεσιν: pro πελαίας, πελαγίας: pro μεγίστους, μεγίστας. De Seris Hoeschelius Luciani admonuit, sic pronuntiantis (Macrob. 5, Tom. VIII, pag. 116): ἤδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σῆρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ἔτη ἔτων, οἱ μὲν τῷ ἄερι, οἱ δὲ τῇ γῆ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρους προστιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ ὑδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος τοῦτο σύμπαν. Ubi in notis ad G. H. Ursini Dissert. Miscellaneis paternis annexam pag. 360 seqq. amandamur.

Quae praeterea beatus ille *Werferus* adscripsit, haec sunt: »Pro φασὶ legerim equidem φησὶ sc. ὁ Κτησίας. Ceterum ex hoc utroque Indicorum loco patet, *Ptolemaeum* Geographum celeberrimum *Ctesia* praeceptore esse usum in lib. VII, c. III, pag. 127 ed. Gev. Mercat. αὐτοὺς δὲ τοὺς τῶν λησιῶν χώραν κατανεμομένους θηριώδεις τε εἶναι λέγουσι καὶ ἐν σπηλαιοῖς καὶ τὸ δέρμα ἔχοντας παραπλήσιον ἵππων ποταμίων, ὡς μὴ διακόπτεσθαι βέλεσιν. Leg. fortasse ἵππων ποταμίων itemque in lib. VII, c. III, pag. 178 extrem. Σατύρων νῆσοι, ὧν τὸ μεταξὺ μοῖραι ροα νότου σισί· ταύτας οἱ κατέχοντες, οὐράς ἔχειν λέγονται, ὅποιος διαγράφουσι τὰς τῶν σατύρων. Quae cum proxime sequentibus Scholiasta Platonicus pag. 138, [p. 306 Tom. III, Beckii] exscripsit atque ex Diogeniani commentariis illustravit. Verba illius scholii non admodum vetusti sunt haec: Πτολεμαῖος ὁ μέγας ἐν ἐβδόμῳ τῶν γεωγρα-

φικῶν ὑψηλῶν φησὶ, κατὰ τὴν ἐκτὸς Τάγγου ποταμοῦ Ἰνδικὴν μετὰ καὶ ἄλλων νήσους τινὰς σατύρων εἶναι τρεῖς· ὧν τοὺς ἐνοικοῦντας οὐράς ἔχειν, ὁποίας διαγράφουσι τὰς τῶν σατύρων, φέρονται δὲ συνεχεῖς καὶ ἄλλαι δέκα νῆσοι, καλούμεναι Μανιόλαι, ἐν αἷς φασὶ τὰ σιδηροῦς ἔχοντα ἤλους πλοῖα κατέχεσθαι, μήποτε τῆς Ἡρακλείας λίθου περὶ αὐτὰς γεννωμένης καὶ διὰ τοῦτο ἐπιούροις ναυπήγεῖσθαι· κατέχειν τε αὐτὰς ἀνδραποφάγους· Διογενιανὸς μέντοι, Μαγνήτιν *) μὲν ὀνομάζει τὴν πεφυκυῖαν τὴν ὄψιν πλανᾶν, οὕσαν ἀργύρω ἔμφερῃ, τὴν δὲ Ἡρακλεῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον. Scripsi in hocce scholio pro ζ ed. Ruhnk. ἐν ἐβδόμενῳ ex cod. Darmst., ejus varia lectio in Platonicorum scholl. aliquot nuperrime publici juris facta est a Creuzero V. Cl. Append. Plotin. lib. de pulcro pag. 530 — 537. Deinde ex edito Ptolemaeo τὰς τῶν σατύρων, ut succurram linguae legibus, quas doctus Scholiasta non videtur potuisse migrare. Μανιόλαι in Schol. edito et Darmst. libro, item in Latina Ptolemaei interpretatione. Maluerim, quod editio Mercatoris exhibet Μασνιόλαι. Derivandum enim hoc nomen proprium ab etymo Μασνης, quod in Xanthi Lydiacis legebatur. Conf. Hephaest. de Metris Init. Καὶ σπανίως τοῦ ν̄ (sc. προτάσσεται τὸ σίγμα) ὡς ἐν τῷ πάσνης καὶ μάσνης· ἃ δὴ ὀνόματα παρὰ Ξάνθῳ εἰσὶν ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. Hephaestionis locum dedi ex Cod. Darmst., qui fragmentum illius libelli scholiis adornatum continet. Tum μήποτε, quod ab Scholiasta et Ptolemaeo edito servatur, non reperi in Cod. Darmstad., qui pro μήποτε, fortasse post γεννωμένης inserit, ὡς ἔοικε, uti videtur. Μέντοι debetur Cod. Darmst. Et sequentia, quae sunt intricatiora, ejusdem libri ope studui sanare. Vertendum jam: Διογενιανὸς αὐτὸν μαγνήτην ἀπὸ τῆς μαγνήτιδος λέγει· ὁ δὲ μαγνήτης ἕστιν ἕνα τῶν ἑπτὰ μέταλλων, ὅτι καὶ ἐκ τῆς μαγνήτιδος λέγεται· ὁ δὲ μαγνήτης ἕστιν ἕνα τῶν ἑπτὰ μέταλλων, ὅτι καὶ ἐκ τῆς μαγνήτιδος λέγεται· ὁ δὲ μαγνήτης ἕστιν ἕνα τῶν ἑπτὰ μέταλλων, ὅτι καὶ ἐκ τῆς μαγνήτιδος λέγεται.

*) [Vid. Schneideri Eclogg. Phys. IX. 83, pag. 161 et Annotatt. pag. 93 B.]

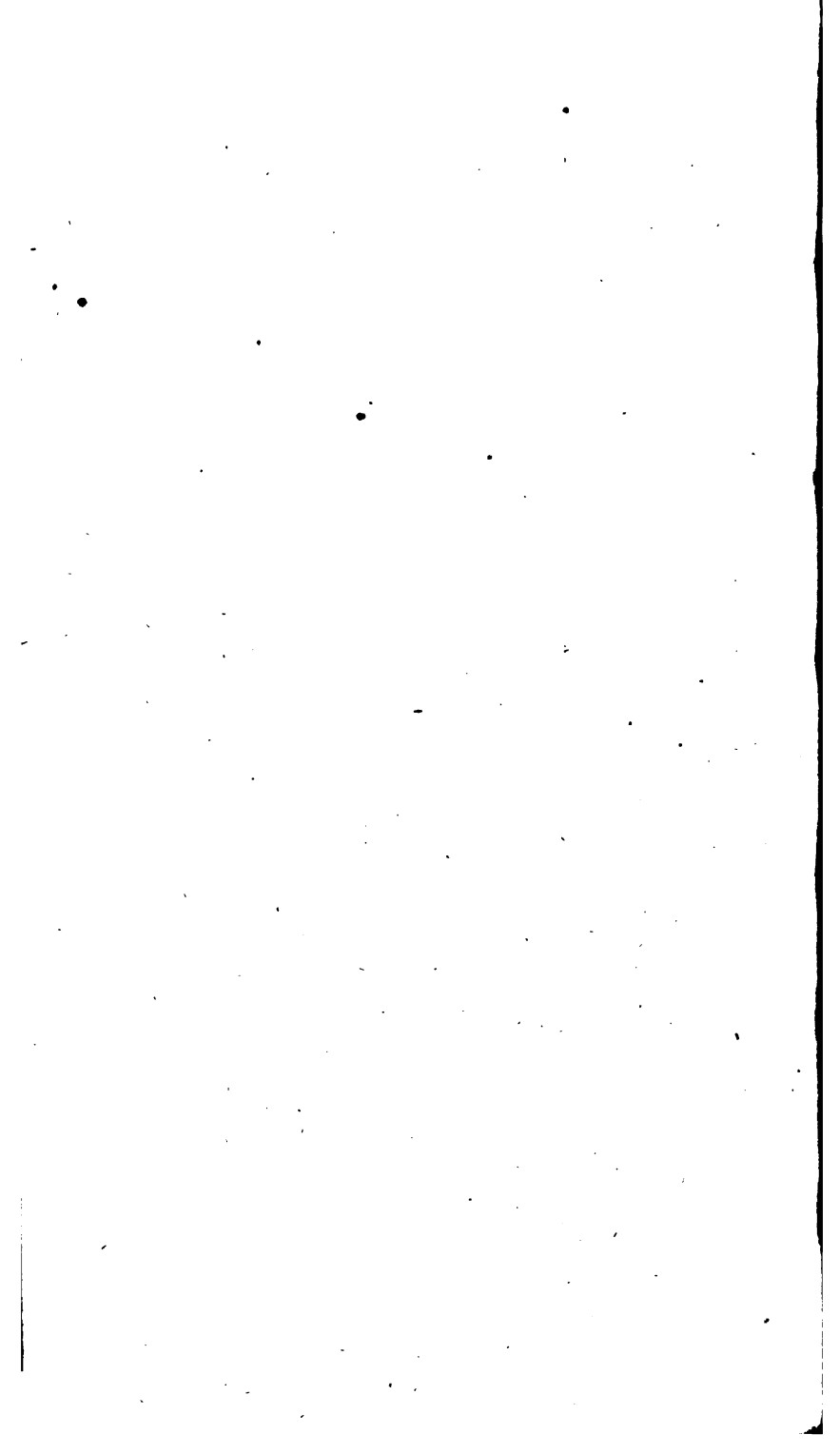
ita comparatus sit, ut oculorum sensum fallat, argento simili. λίθον, quod in Scholio vulgato exstat, ex Cod. Darmst. auctoritate omissum, non ita desiderabis. De Satyris, quorum mentionem fecit *Ctesias*, comparari jubentur in notis nostro loco subjectis Ed. Wesseling. Aelian. Hist. Animal. XVI, 21, (pag. 516 ed. Schneid.): ἀλῶνται δὲ ἄρα φασὶν ἐν τοῖσδε τοῖς ἀυλῶσι ζῶα Σατύροις ἐμφερῆ τὰς μορφάς κ. τ. λ. et Plin. Hist. Nat. VII, 2. *

VII.

F R A G M E N T A

e

RELIQUIS CTESIAE OPERIBUS.

EX CTESIAE MONTIBUS FRAGMENT. NRO. 1.

*Schol. Apollon. Rhodii II, 1017 ad verba Apollonii
ισφόν — ὄρος:*

Ὅρος οὕτω καλούμενον τὸ καθήκον εἰς τὸν Εὐξεινον πέν-
τον· ἄλλως· τοῦτο καθήκον εἰς τὸν Εὐξεινον πόντον. Μέννη-
ται αὐτοῦ καὶ Κτησίας ἐν τῷ ᾧ Περιοδῶν, (leg. Ὁρῶν) καὶ
Συΐδας ἐν β̄ περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας· ἀκριβέστερον
δὲ ὁ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου Περίπλω· ὃς καὶ ρ' ἀπέχειν
σταδίους αὐτὸ φησὶ τῆς Τραπεζοῦντος.

Citatur hic vulgè Ctesias libro primo Περιοδῶν. At,
uti jam supra monitum, ex iis, quae a Meursio (in Cy-
pro II, 29,) sunt disputata, vix dubium, quin sit legen-
dum ὄρῶν: nam hujus tituli libros a Ctesia fuisse conscriptos,
alii loci sanissimi comprobant. Ac res ipsa loquitur. Nam et
hoc in fragmento et in eo, quod proxime subsequitur, de
montibus sermo. Reposui igitur Ὁρῶν.

EX CTESIAE MONTIBUS FRAGMENT. NRO. 2.

Schol. ad Apollonii Rhodii Argonaut. II, 401:

ὅτι δὲ Ἀμάραντα ὄρη ἐστὶ Κόλχων, ιστορεῖ Κτησίας ἐν β̄.

»Non additur, ex περιόδοις esse in illis scholiis: inde
tamen, unde et alterum depromptum suspicor.« *Andreas
Schottus.* At probabilius de altero *Montium* librè accipien-
dum. Vid. modo ad Nro. 1 disputata.

FRAGMENTUM CTESIAE DE MONTIBUS NRO. 3.

Apud Stobaeum, Serm. CCXIII, περὶ νόσου. pag. 793, 41. ὄρος ἐστὶ τῆς Μυσίας Τεύθρας καλούμενον, γεννᾷται δ' ἐν αὐτῷ λίθος ἀντιπαθῆς προσονομαζόμενος, ὃς κάλλιστα ποιεῖ πρὸς ἀλφούς καὶ λέπρας, δι' οἶνον τριβόμενος καὶ τοῖς πάσχουσιν ἐπιτιθέμενος.

Quae eadem apud Plutarchum de Fluminibb. XXI, 5, pag. 1163 E. pag. 1044 Wyttenb. ita leguntur: Γεννᾷται δ' ἐν αὐτῷ (sc. Teuthrante, Mysiae monte, de quo copiosius in antecedentibus λίθος Ἀντιπαθῆς καλούμενος· ὃς κάλλιστα ποιεῖ πρὸς ἀλφούς καὶ λεπρούς δι' οἶνου τριβόμενος· καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Κνίδιος ἐν β' περὶ Ὀρῶν.

De ἀλφοῖς et λεπροῖς conf. ad Indic. cap. XXX. Dictionem ποιεῖ πρὸς τι, valet contra morbum, efficax est, attigit Vigerus de Idiotismm. pag. 664; copiosius tractavit Wyttenbach. ad Plutarch. Moral. Animadverss. I, pag. 561.

FRAGMENTUM CTESIAE.

(Περίπλους Ἀσίας) NRO. 1.

Suidas Tom. III, pag. 330:

Σκιάποδες· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμοιοῦς· ἔθνος ἐστὶ Λιβυκόν· Κτησίας ἐν τῷ Περίπλῳ Ἀσίας φησὶν· Ὑπὲρ δὲ τούτων Σκιάποδες· οἱ τοὺς τε πόδας ὡς χῆνες ἔχουσι κάστα πλατέας, καὶ ὅταν θέρμη ᾖ, ὑπτίον ἀναψέσόντες, ἄραντες τὸ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσὶ.

Eadem habet Photius in Lex. Gr. pag. 384, nisi quod pro ὑπὲρ δὲ τούτων exhibet ὑπὲρ δὲ τοῦτον et pro οἱ τοὺς τε, οἶον τοὺς τε. Eadem porro, paucis exceptis, leguntur apud Harpocrat. s. v. pag. 320.

Sic post Σκιάποδας inserit ὄνομα, et pro ὡς χῆνες habet ὡσπερ χῆνες, pro ὑπτίον, ὑπτιοι. Pertinet huc Aristophanis locus

in Avihb. 1552: πρὸς δὲ τοῖσι Σκιάποσι λίμνη τις ἐστὶ ἄλου-
τος κ. τ. λ. ubi haec produnt Scholia: γένος δὲ ἐστὶ τῶν περὶ
τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν πρὸς τῇ κεκαυμένην ζώνῃ, τούτους δὲ ἔχειν
βήματα φασὶ τοῦ παντὸς σώματος μείζονα. διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν
οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίσκασθαι, τετραποδηδὸν
βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, καὶ σκιάζειν τὸ
λοιπὸν σῶμα· τοῦτο γὰρ ἐχαρίσατο αὐτοῖς ἡ φύσις, οὔσης τῆς
γῆς αὐτῶν καὶ τραχείας καὶ κατάδυσιν οὐκ ἐχούσης εἰς ἀπο-
φυγὴν τοῦ καύματος. Ubi scite annotat Beckius: »Etiam
Hesych., Harp. et Plin. VII docuerunt Σκιάποδας esse ἔθνος
Λυβικὸν πλατύπουν. Niti tamen unice videntur auctoritate
Ctesiae, qui de iis tradidit. «

CTESIAE PERIPLUS. FRAGMENTUM NŦO. 2.

Stephanus Byzant. pag. 597:

Σίγυνος, πόλις Αἰγυπτίων, ὡς Κτησίας ἐν πρώτῳ
περίπλῳ· οἱ πολῖται, Σίγυνοι.

INCERTUM CTESIAE FRAGMENTUM

(CTESIAE PERIPLUS NŦO. 3.)

Stephanus Byzantinus pag. 380.

Κοσύτη, πόλις Ὀμβρικῆ· Ἡτησίας τρίτη περιηγή-
σεως. Τὸ ἔθρικόν, Κοστυαῖος, ὡς Μοτυαῖος, τῆς Μοτύης,
Σικελίας πόλις.

Hunc locum, modo sanus sit, referendum esse suspi-
catus sum vel ad Ctesiae libros, qui inscribitur *περίπλοι*, vel,
si quidem tales re vera fuerunt, ad libros deperditos quibus
fuit nomen *περίοδοι*. Conf. supra ad Frag. I, de montibus
monita.

CTESIAE FRAGMENTUM DE FLUMINIBUS NŦO. 1.

Plutarchus de Flumin. XIX, 2, p. 1162 B. C. pag. 1038
Wytt.

γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ (in Alpheo) βοτάνη Κεγγροίτις προσυγορευομένη, μελικήρω παρόμοιος· ἦν οἱ ἰατροὶ καθέποντες, πικρὴν διδόναι, τοῖς ἀπὸ πηλοτριωμέναις ἔχουσαι τὰς φρένας, καὶ ἀπαλλάττουσιν αὐτοὺς τῆς μανίας· καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας ἐν ἡ περὶ Ποταμῶν.

Vide de hoc loco disputantem *Fabriciam* in Biblioth. Graeca supra pag. 9. Ad *Ctesiam* Cnidium, medicum hoc fragmentum pertinere, argumentum indicare videtur. Nam talia ad rem medicinam spectantia haud raro ille suis libris interspersit. Vid. modo fragment. de Montibus Nro. 3 et Indic.

FRAGMENTUM CTESIAE DE ASIATICIS TRIBUTIS NRO. 1.

Athenaeus II, 74, p. 257 Schwgh. (II, 25, pag. 76 A.)

Κτησίας δὲ, ἐν Καρμανίᾳ φησὶ γίνεσθαι ἔλαιον ἀκάνθινον, ᾧ χρῆσθαι βασιλέα· ὅς καὶ καταλέγων, ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν φόρων τρίτῳ βιβλίῳ, πάντα τὰ τῷ βασιλεῖ παρασκευαζόμενα ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὔτε πεπερέως μέμνηται, οὔτε ὄξους, ὃ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡδυσμάτων. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ Δείνων ἐν τῇ Περσικῇ πραγματείᾳ· ὅς γέ φησι καὶ ἄλλας Ἀμμωνιακὸν ἀπ' Αἰγύπτου ἀναπέμπεσθαι βασιλεῖ καὶ ὕδωρ ἐκ τοῦ Νείλου.

Ubi talia leguntur adnotata (Tom. I, p. 448 Animadverss.)

» Usus est eo oleo rex vel ad ciborum condimentum, vel ad illitum corporis. E qua *spina* id fieret, non explicat. κατ' ἐξοχὴν Graeci ἀκάνθον, *spinam*, vocant, e cujus fructu *acacia* exprimitur. Quidam legunt *osnanthium* pro *acanthino*. « DALECH.

» In ἀκάνθινον consentiunt libri et Eustath. ad Odyss. ζ', p. 248, 19 Basil. ubi diserte etiam adjicit, ἐξ ἀκάνθης factum esse illud oleum. Strabo, monens lib. XV, p. 726, *arborum magnarum omnis generis, olea excepta, feracem fuisse Carmaniam*, eundem fortasse, quem Athenaeus, *Ctesias*

locum ob oculos habuit. Quaenam vero sit *spina* quam dixerit Ctesias, incertum. Quod dein legitur, ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν φόρων τρίτῳ βιβλίῳ, videndum ne in voce τρίτῳ, quae est in editis, aliud quid lateat. MSSi quidem nostri non τρίτῳ sed τούτῳ habent. Infra, lib. X, p. 442, A. nude citatur Κτησίας ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν φόρων. — Hactenus Schweighaeuserus.

Eustathii locus, ita sese habet: ὧν πολυειδῶν ὄντων ἐγίνετό τι καὶ ἐξ ἀκάνθης, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, ἐν Καρμανίᾳ ἱστορεῖ Κτησίας, ἔλαιον γίνεσθαι ἀκάνθινον, ᾧ χρῆσθαι τὸν βᾶσιλέα. Conf. Brissonium de reg. Persar. principat. I, 88, pag. 134. Andreas Schottus ad fragmentum Ctesianum haec subjecerat: »γ. clariss. Casaubon. II Athen. 25, ubi inter alia, « *Oleum*, ait, *acanthinam*, ex quo spinæ genere conficerent *Carmani*, tam incertam mihi, quam illud est certum, falli eos, qui emendant Ctesiae locum hunc et scribunt οἰνάνθινον, ostenditque eodem modo haec Athenaci ab Eustathio adferri. Cf. supra ad Fragmentt. Perisic. 10.

FRAGMENTUM CTESIAE DE ASIATICIS TRIBUTIS Nro. 2.

Athenaeus, lib. X, cap. 59, pag. 119 Schwgh. (X, cap. 12, pag. 442 A.)

— καὶ Ἀμύντας ἐν τοῖς Σταδμοῖς, τὸ τῶν Ταπύρων ἔθνος φησὶν, οὕτω φίλοινον εἶναι, ὡς καὶ ἀλείμματι ἄλλῳ μηδενὶ χρῆσθαι ἢ τῷ οἴνω. τὰ δ' αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Κτησίας ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Φόρων. οὗτος δὲ καὶ δικαιοτάτους αὐτοὺς λέγει εἶναι.

»Tapyrorum φιλοινίαν et Aelianus commemorat, ut indicat Casaubonus 10 Athen. 12.» *Andreas Schottus*. Aeliani locus exstat in Var. Histor. III, 13, ubi vid. doctissimum Perizonium de populo Tapyrorum uberius exponentem.

FRAGMENTUM CTESIAE E COMMENTARIIS MEDICIS.

Galenus T. V. pag. 652 lin. 51 ed. Basil.

κατεγνώκασιν Ἱπποκράτους ἐπ' ἐμβαλεῖν τὸ τατ' ἰσχίον ἄρθρον, ὡς ἂν ἐκπίπτον αὐτίκα, πρῶτος μὲν Κτησίας ὁ Κνίδιος συγγενὴς αὐτοῦ, καὶ γὰρ αὐτὸς ἦν Ἀσκληπιάδης τὸ γένος, ἐφεξῆς δὲ Κτησίου καὶ ἄλλοι τινές κ. τ. λ.

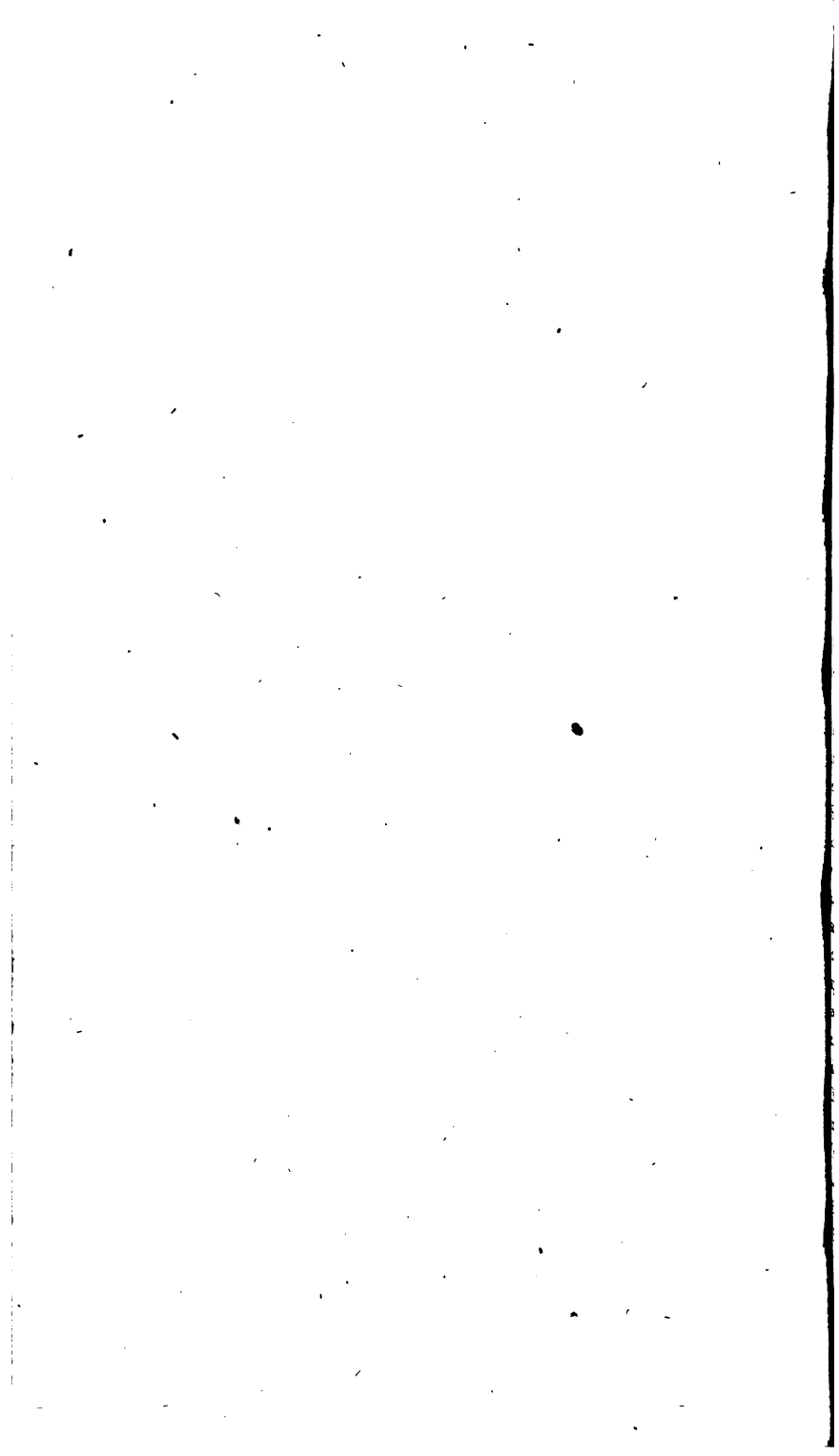
Cf. Sprengel. pragmat. Geschichte d. Arzneykunde I, pag. 368 et ubi de Asclepiadis agit, ibid. pag. 215 sqq. —

CTESIAE ASSYRIACA

sive

F R A G M E N T A

e primis sex libris historiae.

E Ctesiae Assyriacis plurima nobis fragmenta servavit Diodorus libro secundo, ubi antiquissimas Assyriorum res copiosius exponit. Itaque operae pretium mihi facturus esse videbar, hoc loco ea inserere, quae olim de hoc argumento eximie ab Heynio V. Cl. erant disputata, altera dissertatione de fontibus Diodori (pag. LIII seqq. Tom. I, ed. Bipont.):

Exorditur autem Diodorus libro secundo res Assyriacas, quas quidem unde hauserit, expedita res est, cum ipse se, relicto Herodoto Ctesiam auctorem habere professus sit *); etsi et alios, quos se ante oculos habere ait, me-

*) Diodor. II, 2 nomina populorum a Nino victorum se ἀκολούθως Κτησία τῷ Ηνιδίῳ apponere; c. 5, de numero copiarum Nini in Bactrianos ducendarum ὡς Κτησίας ἐν ταῖς ἱστορίαις ἀναγέγραφε. c. 7, de Nini monumento, et de Babylonis moenibus; c. 15, in Semiramidis expeditione in Aegyptum et Aethiopiam, quo et spectat locus I, 56, extr. de Aethiopum sepultura adversus Herodotum; et c. 20, sub finem eorum, quae de Semiramide narraverat: Κτησίας μὲν οὖν ὁ Ηνιδίος περὶ Σεμιράμιδος τοιαύτ' ἰστορήκεν. c. 21, fin. de annis imperii Assyriorum. Inprimis vero c. 32 post ea, quae de Medorum regno ex Herodoto attulerat, de Ctesia agit, qui XVII annis apud Artaxerxem Mnemonem medicinam exercuerat: οὗτος οὖν φησὶν ἐκ τῶν βασιλικῶν διαφθερῶν. Ipsa Ctesiae verba observarunt viri docti. c. 23, de Sardanapalo, ex comparatione Athenaei XII, 7, et c. 26, de missis ab eo liberis in Paphlagoniam; comparato eod. loco. In Ms. Scoriqlense Excerptorum, ad calc. Polyaei, de quo inf., commemorantur Γυναῖκες ἐν πολεμικοῖς σὺνεται καὶ ἀνδρείααι, in his primo loco Semiramis: de ea ex Ctesia narratio fit. Ibi pastor appellatur *Simois*, (pro *Simma*, ut, ap. Diod. II, 4 f.) *Menones* autem, praectus, qui eam duxit secundum Diod. ib. c. 5, *Onneus*: ut adeo in Diodoro legendum sit οὗτος δὲ ἐκαλεῖτο μὲν Ὀννης, quod et Codd. habent.

moret. Ita (c. 20) de discessu e vita Semiramidis contra Ctesiam *Athenaeum* laudat et *alios*: in quibus forte *Dinor* fuit, nam et is iis, quae ibi narrantur, similia tradiderat, etsi non minus fabulosa, quam quae a Ctesia erant perscripta *). Fuere etiam alii rerum Assyriacarum scriptores **). Verum eorum, quae a Diodoro tradita sunt, summa ad Ctesiae fidem redire videtur. Iam subtiliorum virorum doctorum iudicio ***) satis diligenter ea eum in modum constituta est, ut, etsi fabulose multa, nonnulla forte in majus aucta, quam ipse acceperat, in physicis imprimis et in Indicis, tradere potuerit, non tamen commentitia prorsus commemoravisse videri debeat. Scilicet ferebantur ut apud ceteras gentes, sic inter populos orientis narrationes heroum veterum mysticae variis modis exornatae: in his nomina clara, quae per Ninum, Se-

*) Vid. Wesseling. c. 1.

**) In his *Cephalion*, e quo locus est apud Syncellum p. 167. Ad fabularum Graecarum calculos is Assyriaca revocaverat; diversus ab eo Cephalus Gergethius, antiquus scriptor: at alter ille *Ὀρθότρομον ἰστορικόν* a Nino ad Alexandrum scripserat, libris IX Musarum nomine inscripta habentibus, Photio lectum c. 68. Ejus quoque mentio fit in Mose Chorenensi lib. I, 17. *Bionem* et *Alexandrum Polyhistorum* laudat idem Syncellus pag. 349. Egerat praeterea de Assyriis antiquiores *Berosus*, post haec *Thallus*, *Castor*, *Apollo-dorus*.

***) Ctesias Xenophonti fere aequalis et ab hoc jam laudatus, ex XXIII libr. rer. Persicarum tres priores rebus Assyriacis, tres sequentes Medicis consumserat. Rerum Persicarum narratio deducta erat usque ad Olymp. 95, 3, qui est annus septimus Artaxerxis Mamonis dicti; v. Diod. XIV, 46. De ejus fide post Henr. Stephanum iudicia meliora prostant multorum virorum doctorum, qui res Assyriorum, Medorum ac Persarum aut narrando aut excutiendo et comparando cum aliis historicis attigerunt: secundum Freretum Hist. de l'Acad. des Inscr. Mem. Tom. V, p. 350 seq. et aliis, quos Baumgarteniana diligentia notavit, addam *Bougainvillium* Tom. XXIII, init. Quae ex Ctesiae Persicis depromserat Diodorus, lib. IX et X comprehensa fuere; at illi sunt inter libros Diodori deperditos; cf. infr.

niramidem et sic porro reddita sunt: de his si commemoravit auditu et lectu accepta Ctesias, non erat, cur fraudis actae ipse accusaretur. Potuere in iis esse multi multorum populorum etiam Indorum mythi in unum populum cummati. Si haud pauca, ex eo quidem aliorum opera repetita, nam si ipse Ctesias superstes foret, de multis expeditius iudicium foret) non satis conveniunt cum Herodoto et aliis: primum in rebus, ex tam remota antiquitate repetitis et fama hominum per plures populos et aetates acceptis admirationem id non habet; tum nomina provinciarum, regum, saraparum permutata in multis turbas intulisse videntur: at Diodoro vitio dare licet hoc, quod in exscribendo Ctesiarum diligenter ac subtiliter versatur, in temporibus notandis imprimis negligentissimus; quodque idem narrationes diversorum scriptorum interdum adjunxit, nec tamen in causis dissensus ulla cura adhibita inquirere maluit. De Babilone porro *Clitarchum et qui cum Alexandro in Asiam trajecere* *) commemorat: (c. 7) verum non magis illi alia, quam quae fama erant tradita, narrare potuere; interierant enim jam tum vulgata illa antiquitatis miracula, (c. 9 extr.) a his imprimis, quod omnia superabat, Beli templum. De Lemnone Tithoni f. Priamo opitulatum misso jam Ctesias arraverat: saltem eo in loco (c. 22 extr.) *in regibus commentariis illa descripta a barbaris asservari tradit* **): scilicet comparatione temporum facta similem heroem in Assyria repererat Ctesias, in quem narrata quodammodo convenit; forte et nomen simile in Asia celebratum fuit: ita Memnonium in Strabone commemoratum legimus. — «
» Redit inde Diodorus ad *Ctesiam* in iis, quae de Me-

*) Ex Clitarcho et ex iisdem plura inf. lib. XVII in rebus Alexandriae petita videbimus: v. Wesseling. p. 219, ubi conf. Schneider ad *metr. de Elocut.* sub f., item p. 230.

***) *περὶ μὲν οὖν τὸν Μήμνονος τοιαύτ' ἐν ταῖς βασιλικαῖς ἀνακταῖς ἱστορεῖσθαι φασὶν οἱ βάρβαροι.*

dorum imperio (c. 32 — 34) et mox de *India* (c. 35 — 42) tradit; videtur tamen e *Megasthene* et aliis, qui post Alexandrum de *India* scripsere, fabulas de Dionyso et Hercule inseruisse; quarum forte fundus aliquis esse potuit hactenus, quod Indi de aliquo prisco heroe narrare solebant, qui meliorem vitae cultum per gentes circumtulisset. Iam ista, quippe iis similia, quae de Baccho vel Hercule ferebantur, transferebant ad eos Graeci. Ceterum in his admittendis iudicium parum subtile adhibuit Diodorus. «

Jam satis ex hisce apparet, primum Diodori in rebus *Assyriis* exponendis ducem fuisse *Ctesiam*. Cum vero etiam alios quosdam ille scriptores adhibuerit, nec accurate semper quid *Ctesiae*, quid aliis debeat, indicaverit, ea tantum, Diodorum per singula capita collustrans, in *Ctesianis* fragmentis huc collocare decrevi, quorum auctor nominatim laudatur *Ctesias*, vel quae ab aliis praeterea scriptoribus tanquam *Ctesiana* proferuntur. In quo consilio *Andream Schottum*, veterem *Ctesiae* interpretem assentientem me nactum esse laetatus sum. Qui cum in *Ctesiae* fragmentis *Assyriacis* Diodori locum II, 7 exhibuisset, ita subiecit: »Et sequentia forte quoque e *Ctesia* bonam partem, ut et in prioribus fragmentis apud Diodorum, quem *Ctesiam* in historia *Assyriorum* sequutum, ex ipsius indicio constat, quem tamen tantam exscribere a nostro proposito alienum fuit.« Atque Idem • Ille ad Diodori II, 20 verba: *Κτησίας — πρὸς Σεμιράμιδος τοιαῦθ' ἱστορήσεν* haec adnotavit: »Quem itaque Diodorum »tota ista narratione de *Semiramide* lib. II sequutum verum »simile est, ego tantam excerpserim, ubi *Ctesiae* nominatim »mentio.« Quamvis magnopere eam in partem inclino, ut totam fere Diodori narrationem e *Ctesia* profectam esse existimem, cujus scriptoris disertam tunc demum mentionem fecerit, ubi vel res maximi momenti, vel res incertae, ab aliis aliter proditae, diserto testimonio fuerint comprobanda. Sic, uti hoc utar, cap. V Diodorus *Ctesiam* citat eo consilio, quo fidem a se narratis adjiciat, quae, cum vulgarem

captum excederent, in dubitationem merito vocari potuerint. Quae nostra sententia in primis confirmatur cap. VI, ubi bis a Diodoro laudatur Ctesias, quoniam secus atque ille et Clitarchus et alii tradiderant. Add. cap. XVII, XX et VIII, ubi rebus per se parum credibilibus fidem additurus, ad Ctesiae auctoritatem provocat, ne ipse talia finxisse videatur. In expeditionibus a Semiramide factis Ctesiam auctorem neutiquam citat, quem tamen ab eo adhibitum esse, aliunde constat. Vid. Notat. Nostr. ad Assyri. Fragm. VII et VIII. (ad Diodori cap. 13, 14.)

FRAGMENT. Nro. I.

Incipit libro secundo historiarum Diodorus exponere de Nino, antiquissimo Assyriorum rege, qui debellatis Babylo- niis et Armeniis, atque dein etiam Medis, omnem paene Asiam sibi subegit, exceptis Indis et Bactrianis. Quae enar- rans Diodorus, ita capite secundo pergit;

— τὰς μὲν οὖν καθ' ἕκαστα μάχας ἢ τὸν ἀριθμὸν ἀπεί-
ων τῶν κατάπολεμηθέντων, οὐδεὶς τῶν συγγραφέων ἀνέγραψε·
εἰ δ' ἐπισημότατα τῶν ἔθνῶν ἀκολούθως Ἡτησία τῷ Ἡν-
δίῳ πειρασόμεθα συντόμως ἐπιδραμεῖν. Κατεστρέψατο μὲν γὰρ
τῆς παραθαλαττίου καὶ τῆς συνεχοῦς χώρας τὴν τε Αἴγυπτον καὶ
Φοινίκην· ἔτι δὲ κοίλην Συρίαν καὶ Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν καὶ
Λυκίαν· πρὸς δὲ ταύταις, τὴν τε Καρίαν καὶ Φρυγίαν καὶ Μυσίαν
καὶ Λυδίαν· προσηγόγετο δὲ τὴν τε Τρωάδα καὶ τὴν ἐφ' Ἑλ-
λησπόντῳ Φρυγίαν καὶ Προποντίδα καὶ Βιθυνίαν καὶ Καπ-
παδοκίαν καὶ τὰ κατὰ τὸν Πόντον ἔθνη βάρβαρα κατοικοῦντα
μέχρι Τανάδος· ἐκυρίευσεν δὲ τῆς τε Καδουσίῳν χώρας καὶ
Ταπύρων· ἔτι δ' Ἐρκανίων καὶ Δραγγῶν· πρὸς δὲ τούτοις
Δερβίκων, καὶ Καρμανίων καὶ Χωρομναίων· ἔτι δὲ Βορκανίων
καὶ Παρθυαίων· ἐπῆλθε δὲ καὶ τὴν Περσίδα καὶ Σουσιανὴν,
καὶ τὴν καλουμένην Κασπιανήν· εἰς ἣν εἰσὼν εἰσβολαὶ ἴστυαι
παντελοῦσθε, διο καὶ προσαγορεύονται Κασπίαὶ πύλαι. Πολλὰ δὲ
καὶ ἄλλα τῶν ἐλαττόνων ἔθνῶν προσηγόγετο, περὶ ὧν μακρὸν
ἂν εἶη λέγειν.

προσηγάγετο δὲ τὴν τε Τρωάδα καὶ τὴν ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Φρυγίαν κ. τ. λ.] Non abs re fore censui, si hisce admodum verem, quae apud Platonem leguntur, de Legg. pag. 685 C. pag. 296 Bekk. καθάπερ οἱ περὶ τὸ Ἴλιον οἰκοῦντες τότε πιστεύοντες τῇ τῶν Ἀσσυρίων δυνάμει τῇ περὶ Νῆων γενομένη, θρασυνόμει τον πόλεμον ἐγειραν τὸν ἐπὶ Τροίαν· ἦν γὰρ ἔτι τὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης σχῆμα τὸ σωζόμενον οὐ μικρὸν κ. τ. λ. In quibus Ctesiam Platoni fuisse obversatum, fuit, cum suspicarer. Nec sine causa, credo.

ἔτι δ' Ἑρκανίων καὶ Δραγγῶν] Δραγγῶν invitis libris dedit Wesseling. ex Strabon. et Diodori ipsius aliis locis. Vulgo Δραγκῶν. Atque jam antea Andreas Schottus ad Ctesiae fragmm. adnotaverat: » Δράγγαι gens Persidis Straboni » et Stephano. Δραγγῶν itaque scribendum. *L. Rhod.*, cuius » notas in hunc locum vide: ubi et de Dacis, eos e Persia » in Europam transiisse.« — De Bithynia conf. Valckenar. in quaedam loca N. F. pag. 372.

Χωρομναίων] Jure ita Wesselingius. Tu vid. Ctesiae Persicc. §. 8, ibique Annotat. Nostram.

Βορκανίων] Ctesias et Stephanus Βαρκανίους gentem proferunt; quae forma forsitan Diodoro reddenda. Plura vid. ad Persicc. Excerptt. §. 5. - De Parthyaeis conf. ibid. §. 8.

II.

Jam pergit enarrare Diodorus, quemadmodum Ninus, reductis in Assyriam copiis victricibus, Arabumque rege dimisso, urbem ingentem ad Euphratem fluvium condiderit, quam deinceps suo nomine appellaverit Ninum. Quae ipsa e Ctesia fluxisse praeter alia, Ctesiae ipsius disertum testimonium cap. VII prolatum satis arguit. (Vid. Fragm. V.) Sunt autem verba potiora Diodori (cap. 3): αὐτὸς δὲ τὰς πανταχόθεν δυνάμεις — ἀθροίσας ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ἔκτισε πόλιν εὐ τεταχισμένην, ἑτερόμηκες αὐτῆς ὑποστησίμενος τὸ σχῆμα. Sequitur urbis descriptio, atque in fine: κατοίκισ

δ' εἰς αὐτὴν τῶν μὲν Ἀσσυρίων τοὺς πλείστους καὶ δυνατοτάτους, ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τοὺς βουλομένους· καὶ τὴν μὲν πόλιν ἐκάλεσεν ἄφ' ἑαυτοῦ Νίνον, τοῖς δὲ κατοικοῦσιν πολλὴν τῆς ὁμοῦρου χώρας προσώρισεν.

Ad haec autem Wesselingius adnotavit: »ad Euphratem, »secutus Ctesiam, eandem locat c. 7, [et infra passim] sed »turpi errore, adposita enim ad Tigrim fuit. Herod. I, 193 et »II, 151, ut de Strabone, Plinio et Ptolemaeo taceam: nam »quod N. Fuller. III Miscell. 6, eos omnes erroris arguens, »urbem ad Lycum amnem transtulit, id injuriâ fieri, alias »ad Simson. Chron. A. M. 3187 patefecit. Non quidem ignoro »quid de Hierapoli vetere Nino Ammian. XIV, 8 et de Nino »prope Zeugma Philostr. V. Apoll. I, 19 memorarint; quae »incertae cum sint fidei, ut lenissime dicam, Ctesiae et Dio- »doro, praesertim quod uterque de Nino, Nini regis amplissimâ »urbe, agat, auxilii nihil ferunt; nedum quae Th. Pinedo »ad Stephani Νῆνος commentatur: Adjabenen enim Tigrim »inter et Euphraten locant, quam ultra Tigrim fuisse posi- »tam in Assyria nemo dubitare poterit.« - Conf. eundem Wesseling. ad Diodor. II, 28. (Vid. infra ad fragm. XVI.) Legitur hac de re copiosissima Bocharti disputatio in Phaleg. Can. IV, 20, pag. 247. Vix enim dici potest, quanto- »pere inter sese discordent veteres in eo loco definiendo, ubi Ninus urbs fuerit sita. Quorum ii, qui ad Tigrim urbem sitam esse contenderent, Wesselingio persuadere potuerunt, cum alii, in quibus Bochartus ita rem expedire sibi viderentur, ut duplicem Ninum antiquitus existitisse sumerent, quarum una ad Tigrim, altera ad Euphratem sita fuerit. Cautius, ut in re nondum explorata, egit Beckius in libro, qui inscribitur Weltgeschichte etc. Part. I, pag. 197, alia multa hanc in rem afferens. Conf. etiam Uffhagen Parerg. histor. pag. 148. Rich second memoir of Babylon, (London 1818) pag. 38 not. Et sanequam si quid video, cautius agendum, neque continuo Diodorus vel erroris vel negligentiae accusandus; praesertim cum haud uno loco Ninum ad Euphratem posi-

tam memoret. Ad Ctesiam igitur hunc errorem (si quidem revera esset,) referri necesse esset; cui tamen patrocinator Philostratus, quem haud pauca e Ctesiae libris, suppresso quidem auctoris nomine, sumpsisse scimus. Hunc si audias, Vit. Apollon. I, 18, pag. 23 Olear., ad Euphratem antiquissima Ninus condita esse videtur. Quod jure attendere jussit Schlosserus meus in libro aureo: Weltgeschichte in zusammenhängender Erzählung pag. 8 not. Nec ipse Mannertus Geographie der Griech. u. Röm. Tom. V, pag. 444 seq. obloqui audet certis veterum testimoniis, qui vetustissimam Ninum ad Euphratem exstructam fuisse perhibent. Nam de altera Nino, quam serius demum existisse quidam volunt ad Tigrin paulo remotius a mari aedificatam, (vid. Mannert. l. l. pag. 440 seq.) mihi quidem nondum liquet, qui antiquissimam Ninum juxta Euphratem fuisse, Ctesia potuissimum auctore contendam. Vidisse quidem sese narrat Niebuhrius (Tom. II, pag. 353) juxta Tigrin vetustissimae Nini rudera, ubi nunc vicus *Nanio* comparet. Cum vero nullis argumentis demonstraverit, has ipsas, quas viderit ruinas, ad antiquissimam pertinuisse Ninum, mihi certe nondum ille persuasit. Et obloquuntur diserta veterum testimonia: Strabo XVI, init. pag. 737 A. p. 1070.

ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραγοῆμα μετὰ τῶν Σύρων κατάλυσιν: ac disertius Lucianus Char. Tom. III, pag. 63 Bip. ἡ Νῖνος μὲν, - ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲν ἔχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν: ad quem locum legatur Palmerii nota. (Exercitt. in Auctorr. Graecc. pag. 552.) Nam exstiterē, qui multis post saeculis exorti Nini tamen urbis mentionem facerent. Conf. Wesseling. ad Diodor. II, 28, (ad Nostri fragm. XVI); Quos tamen ita expediendos esse edocet Solanus, ut Ninum postmodo restauratam esse, Romanorumque imperatorum ad tempus usque floruisse dicamus. Ad eam igitur Ninum, quae multis post annis, priori Nino eversa, alio in loco, ad Tigrin credo, exstructa esse videtur, ea quae Niebuhrius vidit rudera

circa vicum Nunio referenda esse, magna mihi est suspicio.

III.

Quarto capite Diodorus Semiramidis primam facit mentionem, quam in Bactrianios militans Ninus rex in matrimonium duxerit. Inde fabulosam illius mulieris historiam persequi haud abs re esse ducit. Ubi haec leguntur:

κατὰ τὴν Συρίαν τοίνυν ἐστὶ πόλις Ἀσκήλιον, καὶ ταύτης οὐκ ἄπωθεν λίμνη μεγάλη καὶ βαθύεια, πλήρης ἰχθύων. Παρὰ δὲ ταύτην ὑπάρχει τέμενος θεᾶς ἐπιφανοῦς, ἣν ὀνομάζουσι οἱ Σύροι Δερκετοῦν· αὕτη δὲ τὸ μὲν πρόσωπον ἔχει γυναικός· τὸ δ' ἄλλο σῶμα πᾶν ἰχθύος, διὰ τινος τοιαύτης αἰτίας. Μυθολογοῦσιν οἱ λογιώτατοι τῶν ἑγχωρίων, κ. τ. λ. Atque haec ex Ctesia esse ducta jure liceat contendere. Nam ita Athenagoras Legat. pro Christian. 26: καὶ διὰ τὴν Δερκετῶ, καὶ τὰς περιστερὰς καὶ τὴν Σεμίραμιν σέβουσι Σύροι· τὸ γὰρ ἀδύνατον, εἰς περιστερὰν μετέβαλεν ἡ γυνή· ὁ μῦθος παρὰ Κτησίᾳ. Atque graviora testimonia ex iis, quae quamvis pauca habet Strabo XVI, fin. p. 1132 Almelov. et plura Eratosthenes, Catasterismm. cap. 38, coll. Hygin. poet. Astron. II, 41, peti possunt. Quos locos infra subjiciemus. Quaecumque vero de Semiramidis fabulosa et origine et educatione, traduntur, ea vel unice vel maximam certe partem e Ctesia manasse, vix dubium esse potest. De re ipsa praeter alios adhibeatur Creuzerus in Symbolic. vernac. Tom. II, pag. 63 seq., 72 seqq. — 81. Huc etiam pertinet Fragmentum Ctesiae ex Anonymi tractatu de mulieribus, quae bello claruerunt, quod primus detexit Heerenius Bibliothek der alt. Literat. u. Kunst. VI Heft, Inedd. pag. 9 seq.:

• Σεμίραμις. Θυγατὴρ μὲν ὡς φησι Κτησίας Δερκετοῦς τῆς Συρίας θεοῦ, καὶ Σύρου τινός, ἥτις ἐτρόφη ὑπὸ Σιμόντος, ὑπηρέτου τοῦ βασιλέως Νίνου. Γαμηθεῖσα δὲ Ὀννέῳ, ὑπάρχω τινι βασιλικῷ, εἶχεν υἱούς. Ἐλοῦσα δὲ Βάκτρα μετὰ

τοῦ ἀνδρός, ἐπιγνούς Νίνος, ἤδη γηραιὸς ὢν, ἐγάμησεν. Ἡ δὲ ἐτέκνωσεν ἐξ αὐτοῦ Νινύαν παιδα. Μετὰ δὲ τὸν Νίνου θάνατον ἐτείχισε τὴν Βαβυλῶνα ὅπτη πλίνθω καὶ ἀσφάλτω, καὶ τὸ τοῦ Βήλου ἱερόν κατασκεύασεν. Ἐπιβουλευθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Νινύου ἐτελεύτησεν, ἔτη βιώσασα ξ, βασιλεύσασα ἔτη μβ.

Huic fragmento appendicis loco adjiciamus:

*Erastosthenes κατωστηρισμῶν κεφ. 38. *)*

ἰχθύς.

οὗτός ἐστιν ὁ μέγας καλούμενος ἰχθύς, ὃν καὶ πικρὴν λέγουσι τὸ ὕδωρ τὸ τῆς ὑδροχόου ἐκχύσεως· ἰστορεῖται δὲ περὶ τούτου, ὡς ἔφησι Κτησίας, εἶναι πρότερον ἐν λίμνῃ τιῇ κατὰ τὴν Βαμβύκην· ἐμπεσοῦσης δὲ τῆς Δερκητοῦς νυκτός, (σῶσαι αὐτὴν) ἦν οἱ περὶ τοὺς τόπους οἰκοῦντες Συρίας θεὸν ἀνόμασαν. τούτου καὶ τοὺς β' φασιν ἰχθύας ἐκγόνους εἶναι, οὓς πάντας ἐτίμησαν καὶ ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκαν. ἔχει δ' ὑπέρας ιβ'. ὢν τοὺς ἐπὶ τοῦ ὀύγγου λαμπροὺς γ'.

Hygin. poetic. astronom. II, 41:

Piscis, qui Notius appellatur.

»Hic videtur ore aquam excipere a signo Aquarii, qui laborantem quondam Isin servasse existimatur: pro quo beneficio simulacrum piscis, et ejus filiorum de quibus ante diximus, inter astra constituit. Itaque Syri complures pisces non esitant et eorum simulacra inaurata pro diis penatibus colunt. De hoc et *Hegesias* scribit;« — Varie ibi hoc nomen in Codd. scribitur, sed *Ctesias* esse scribendum, luculenter docuit Muncke ad l. l. pag. 496, ed. v. Staaver. Hisce addo locum eodem in argumento versantem: Strabo XVI, pag. 1132 Almelov. Tom. VI, pag. 465 Tzsch.

*) Hujus fragmenti mentionem fecit Fabricius in *Bibl. Graec.* Tom. II, p. 743, (vid. supra pag. 9), ubi de *Ctesia* libro deperdito, qui de *fluminibus* agebat, loquitur. Quod tamen ipsum rectius huc referri, est, quod mihi persuadeam.

αἱ δὲ τῶν ὀνομάτων μεταπτώσεις, καὶ μάλιστα τῶν βαρβαρικῶν πολλαί· καθάπερ τὸν Λαυρήκην Λαυρίον ἐκάλεσαν, τὴν δὲ Φάρζιριν Παρυσάτιν, Ἀρταγατὴν δὲ τὴν Ἀδάραν· Λερκετῶ δ' αὐτὴν Κτησίαις καλεῖ. De quo loco imprimis consule Creuzerum in Symbolic. vernac. Tom. II, pag. 63 seq. edit. secund.

IV.

Semiramidis natales educationemque ubi enarravit, Diodorus ad Nini historiam redit, expeditionem in Bactrianos parantis, eoque majorem, quo fortio rem et frequentio rem istam gentem esse narrando acceperat. Συναχθείσης δὲ, pergit deinceps cap. V, τῆς στρατιᾶς πανταχόθεν, ἤριθμήθησαν, ὡς Κτησίαις ἐν ταῖς ἱστορίαις ἀναγράφει, πεζῶν μὲν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα μυριάδες, ἰππέων δὲ μὴ πλείους τῶν εἴκοσι μυριάδων, ἄρματα δὲ δρεπανηφόρα μικρὸν ἀπολείποντα τῶν μυρίων ἑξακοσίων. *) Ἔστι μὲν οὖν ἄπιστον τοῖς αὐτόθεν αἰοῦουσι τὸ πλῆθος τῆς στρατιᾶς, οὐ μὴν ἀδύνατόν γε φανήσεται τοῖς ἀναδεωροῦσι τὸ τῆς Ἀσίας μέγεθος, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν κατοικούντων αὐτὴν ἔθνων κ. τ. λ. Quae extrema et quae deinceps sequuntur, adjecta sunt procul dubio, ne ullum aliorum in Ctesiam criminationibus darent locum. Neque a re abludere ea videbuntur, reputanti quae posterioribus temporibus de Arabum, Mongolorum, aliorum exercitibus innumeris a probatissimis historicis memoriae sint prodita. Quae non respiciens credo Wesselingius talia adjecit: »Haec »fabularum quam veri similia videntur, tametsi Nini et »imperii ab eo conditi initia ad seriora temporum, quam

*) »Hunc locum curruum falcatorum inventum, quod Cyro »Xenophon adstruere videatur, Assyriis regibus vindicare, ait Brissson. l. III, de reg. Pers. [§. 39, pag. 684 seqq.], quem vide « Andreas Schottus. Adde copiosius monentem de usu falcatarum quadrigarum in bellis Freinshem. ad Curtium IV, 9, 4.

» quidem vulgo fit, intervalla demittas. Dionys. Petavius D. » Temp. IX, 14, Ctesiae et Diodori quaecumque patrocinium » professus, quid fieri potuerit, non quid reapse factum sit, » docuit. « Neque etiam audiamus, quae nuperrime in hanc causam scripta esse reperimus, in libro, qui inscribitur: *Recherches curieuses sur l'histoire ancienne de l'Asie, puisées dans les manuscrits orientaux de la Bibliothèque Imperiale et d'autres par J. M. Chahan de Cirbied et F. Martin* Paris 1806. Qui militum numerum, qualem Diodorus tradit, omnem modum excedere opinati, fidem omnem in hisce Diodoro tribuendam esse pernegant; vid. Chap. II, pag. 37 seq., 39.

V.

Sequitur de Nino narratio, qui cum Oxyartam, *) Bactrianorum regem dolo decepisset, non solum reliqua opulentissimae terrae castella, sed etiam ipsam regiam sedem, Bactrorum arcem, Semiramidis potissimum adjutus consilio, cepit (cap. 6). Ac deinde Semiramidem, cujus virtute ac formositate nimium fuit captus, sibi in matrimonium adduxit, postquam illius conjux regis perterritus minis, laqueo injecto vitam voluntaria morte finierat. Re confecta, copias Ninus dimisit, atque uno filio relicto, haud ita multo post vita decessit. Sequuntur jam ea verba cap. 7, ubi ad Ctesiae auctoritatem Diodorus provocat:

τὸν δὲ Νῖνον ἢ Σεμίραμις ἔθαψεν ἐν τοῖς βασιλείοις καὶ κατεσκεύασεν ἐπ' αὐτῷ γῶμα παμμέγεθες, οὗ τὸ μὲν ὕψος ἐννεα ἦν σταδίων, τὸ δ' εὖρος, ὡς φησι Κτησίας, δέκα. Διὸ καὶ τῆς πόλεως παρὰ τὸν Εὐφράτην ἐν πεδίῳ κειμένης, ἀπὸ πολλῶν σταδίων ἐφαίνετο τὸ γῶμα, καθάπερ εἰ τις ἀκρόπολις

*) Haec ipsa pluribus a Diodoro exposita, non integra adscripsi, quoniam nulla diserta Ctesiae mentio, ad quem tamen ea pertinere, multa ex iis mihi fit suspicio, quae corollarii loco huic fragmento subjiçiemus.

ὁ καὶ μέχρι τοῦ νῦν φασὶ διαμένειν, καίπερ τῆς Νίνου κατασκαμμένης ὑπὸ Μήδων, ὅτε κατέλυσαν τὴν Ἀσσυρίων βασιλείαν. Ἡ δὲ Σεμίραμις οὕσα φύσει μεγαλεπίβολος καὶ φιλοτιμουμένη τῇ δόξῃ τὸν βεβασλευκότα πρότερον ὑπερθέσθαι, πόλιν μὲν ἐπεβάλετο κτίζειν ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ· ἐπιλεξαμένη δὲ τοὺς πανταχόθεν ἀρχιτέκτονους καὶ τεχνίτας, ἔτι δὲ τὴν ἄλλην χορηγίαν παρασκευασαμένη, συνήγαγεν ἐξ ἀπάσης τῆς βασιλείας, πρὸς τὴν τῶν ἔργων συντέλειαν, ἀνδρῶν μυριάδας διακοσίας. Ἀπολαβοῦσα δὲ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν εἰς μέσον, περιεβάλετο τεῖχος τῇ πόλει σταδίων τριακοσίων ἐξήκοντα, διειλημμένον πυργοῖς πυκνοῖς καὶ μεγάλοις, [τηλικούτων δ' ἦν τὸ βάρος τῶν ἔργων, ὥστε τὸ μὲν πλάτος εἶναι τῶν τειχῶν ἐξ ἄρμασι ἰππάσιμον, τὸ δ' ὕψος ἄπιστον τοῖς ἀκούουσιν] ὡς φησι Κτησίας ὁ Κηίδιος· ὡς δὲ Κλείταρχος καὶ τῶν ὕστερον μετ' Ἀλεξάνδρου διαβιάντων εἰς τὴν Ἀσίαν τινὲς ἀνέγραψαν, τριακοσίων ἐξήκοντα καὶ πέντε σταδίων· καὶ προστιθέασιν ὅτι τῶν ἴσων ἡμερῶν εἰς τὸν ἐνιαυτὸν οὐσῶν, ἐφιλοτιμήθη τὸν ἴσον ἀριθμὸν τῶν σταδίων ὑποστήσασθαι. Ὅπτας δὲ πλίνθους εἰς ἄσφαλτον ἐνθησαμένη, τεῖχος κατεσκεύασε, τὸ μὲν ὕψος, ὡς μὲν Κτησίας φησὶ, πεντήκοντα ὀργυιῶν, ὡς δ' ἔτι τῶν νεωτέρων ἔγραψαν, πενήκοντα· τὸ δὲ πλάτος, πλεῖον ἢ δυοῖν ἄρμασι ἰππάσιμον· πύργους δὲ τὸν μὲν ἀριθμὸν διακοσίους καὶ πενήκοντα, τὸ δ' ὕψος καὶ πλάτος ἐξ ἀναλόγου τῷ βάρει τῶν κατὰ τὸ τεῖχος ἔργων. Οὐ χρηὴ δὲ θυμιάζειν, εἰ τηλικούτου τὸ μέγεθος τοῦ περιβόλου καθεστῶτος ὀλίγους πύργους κατεσκεύασεν. Ἐπὶ πολὺν γὰρ τόπον τῆς πόλεως ἔλεσι περιεχομένης, κατὰ τοῦτον τὸν τόπον οὐκ ἔδοξεν αὐτῇ πύργους οἰκοδομεῖν, τῆς φύσεως τῶν ἐλῶν ἱκανῆν παρεχομένης ὀχυρότητα· ἀνὰ μέσον δὲ τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν τειχῶν ὁδὸς πάντη κατελείετο δίπλεθρος.

[πόλιν μὲν ἐπεβάλετο κτίζειν ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ κ. τ. λ.]
 »Babylonem Semiramide, secus ac censuit Ctesias, multis annis priorem esse atque a Belo conditam, plerique veterum agnovere, Ammian. Marcell. XXIII, 6. Curtius V, 1. Atqui hi sufficient: alios dabit Jac. Perizon. Orig. Babylon. cap. 7 [pag. 89 seqq. Add. ibid. cap. V, pag. 54 seqq.], merito

eorum patrocinium professus. « Haec *Wesselingius*. Curtii autem locus ita sese habet; » *Semiramis eam* (Babylonem) » condiderat, vel ut plerique credidere, Belus, cujus regia » ostenditur. « Ubi quae plurima variis e scriptoribus attulit *Freinshemius*, hic ego non repetam. Add. *Leo*. *Allat.* ad *Philonem Byzant.* de VII, miracc. orb. cap. 5, pag. 110 seq. Nam *Philo* et ipse *Semiramidis* opus memorat *Babylonem*. Quam urbem vel multo post, *Nino* jam eversa, conditam vel certe admodum amplificatam fuisse, unius *Herodoti* quodam ex loco mihi efficere posse videor: I, 178: τὸ δὲ ὀνομαστότατον καὶ ἰσχυρότατον (sc. τῆς Ἀσσυρίης πόλισμα), καὶ ἔνθα σφι, τῆς Νίνου ἀναστάτου γενομένης, τὰ βασιλῆα καταστήκεε, ἣν Βαβυλῶν, ἐοῦσα τοιαύτη δὴ τις πόλις κ. τ. λ. Nec enim placet *Berosi*, *Megasthenis*, aliorum sententia, *Babylonem* qui dicitent, non a *Semiramide* sed a *Nabuchodonosore* exstructam fuisse. Videtur ille potius, si reapse tale quid molitus est, urbem atque moenia templumque *Beli* (quod jam antea exstructum ab illo inventum esse credibile fit) vel reparasse, vel mirum in modum auxisse. Nec aliter, opinor, sentire licebit, ipsius *Berosi* verba si accuratius inspicias. *) Atque copiosius in hoc argumentum disputatum est a viro sagacissimo, qui conscripsit *Recherches nouvelles sur l'histoire ancienne* Tom. III, cap. 2 et 3. Utramque narrationem, et *Ctesiae*, qui a *Semiramide*, et *Berosi*, qui a *Belo* urbem vult conditam, secum conciliari posse contendit; si *Babylonem* prius quidem jam aedificatam, sed a *Semiramide* muris cinctam amplificatamque dixeris. Exstitisse videri jam antea hic templum *Beli*, circa quod deinceps urbs a regina ista fuerit exstructa. Ac profecto in iis, quaecunque *Semiramidi* *Ctesias* tribuerit, inesse non

*) Vid. ad calcem *Jos. Scaliger.* de *Emendat. temp.* pag. 3. Add. *Joseph. contr. Apion.* I, §. 19. *Megasthenis* sententiam, ex qua *Nabuchodonosor* *Babylonis* fertur auctor; servavit *Eusebius Praepar. Evangel.* IX, 41, pag. 457 C.

nulla — nam qualiacunque ista sint, accuratius definire varias propter mensuras, stadia etc. vix ac ne vix quidem liceat — in iis igitur quaedam inesse, quae nimis ornata et exaggerata jure dici possint. Reliqua caeterum optime convenire magnamque prae se ferre veritatis speciem, ut vix unquam dubitandum, quin tanta opera, quae jure omnes summam in admirationem arripuerint, a Semiramide fuerint exstructa, cujus etiam eadem esse tota fere conclamet antiquitas.

Superest, ut, hac data occasione, discrepantiae illius Berosum inter atque Ctesiam causas eodem viro docto auctore atque duce inquiramus, indeque dijudicemus, utrius scriptoris praevaleat auctoritas. Atqui Berosus ipso genere fuit Babylonius, quem Ptolemaei Philadelphii tempestate vixisse et regiis quibusdam e commentariis historiam concinnasse accepimus. *) Quum vero mutua invidia atque odio flagrant Babylonii et Assyrii, haud abest suspicio, Berosum quoque partium studio ductum, nimis favisse Babyloniorum rebus, et ea modo protulisse, quae ad Babyloniorum partes ampliandas facerent. Neque etiam talia in Babylonii commentariis, quos adhibuisse ille fertur conscripta non reperiebat. Nam Chaldaeis, quibus solis hi libri fuerunt curae, haec sententia, quam Berosus atque Macedones Alexandri Magni comites dein divulgaverunt, propria fuisse videtur. Eandem forsitan sententiam secutus Stephanus Byzantinus pag. 149, 150: *Βαβυλων — Βαβυλωνος ανδρος κτισμα παλαιατον, σοφωτατου παιδος Μηδου [leg. Βηλου], ουχ ως Ηροδοτος, υπο Σεμιραμιδος ταυτης γαρ ην αρχαιοτερα ετεισι χιλοις δυο, ως Εζρανιος.* In quibus pro *Ηροδοτος*, — nam hic tale quid neutiquam memoriae prodidit — legendum esse *Κτησιας* quidam voluit. **) At Ctesias quae enarrat,

*) Vid. Euseb. Praepar. Evangel. X, q. 493 A. Beck Weltgeschichte I, pag. 175.

**) Recherches sur l'hist. ancien. Tom. III, chap. VI, pag. 36 seq.

haec e libris scriptis Assyriis, in Persicam opinor sermonem translatis, fluxisse videntur; ut ejus narratio, quo antiquior, eo verior haberi possit, quamvis posthac literis Graecis minus celebrata et accommodata. Quae cum ita sint, duplex eademque sibi contraria existit de rebus antiquissimis Assyriorum atque Babyloniorum sententia: alterius, quam Assyriis adscribere licet, auctor fertur *Ctesias*, alterius, quam Chaldaeis vindicemus oportet, quamque inde ad Graecos, qui Alexandrum Magnum stipati sunt, pervenisse multumque per Graecos pervulgatam fuisse placet, *Berosum* agnoscimus auctorem. Quae ipsa luculentius persequitur auctor libri saepius jam a me laudati: *Recherches etc.* Tom. III, chap. 4, pag. 27 seqq. Qui idem (cap. VI, pag. 36,) hinc contendit, esse unam eandemque et Herodoti et Ctesiae Semiramidem, quae Babylonem condiderit, neque de altera hujus nominis regina esse cogitandum. Ctesiae verba, ex Assyriis monumentis ducta, praeferenda esse censet, quae etiam apud Graecos plurimum valuisse videantur usque ad illud tempus, quo, Alexandro regnante, Berosi, Megasthenis, aliorum inventa sit narratio. Herodotum denique magis Chaldaeorum Babyloniorumve sententias secutum his ipsis in errorem fuisse inductum existimat, cum Semiramidis memoria nequaquam deleta esse potuerit. Nitocridem, de qua multus ille Historiae pater, Semiramidis opera reparasse et restaurasse, multo quidem esse probabilius.

Ac denique de loco, ubi vetus Babylon fuit exstructa, si quaeris, peregrinatorum recentiorum studiis accuratiora sumus edocti. Qui in eo fere consentiunt, quod rudera, quae meridiem versus ab urbe Bagdad proficiscenti, ad vicum Hillah s. Hellach comparent, multos per campos dispersa et disjecta, ad vetustissimam Babylonem pertinuisse statuunt. Ita post Niebuhrium et Rennelium vir, qui ipse diutius in his regionibus est versatus *Rich*, ternis scriptionibus, quae Londini prodire anno 1818 (*Memoirs of Babylon*) ostendit. Tu vide horum ex disputatis summam apud Ritterum in aureo

illo libro, quo literas vere ditavit, Erdkunde Tom. II, pag. 144 seqq. Conf. etiam quae laudat Wiener in: *Biblisches Real-Lexicon* Tom. I, pag. 78.

περιεβάλετο τεῖχος τῆ πόλει σταδίων τριακοσίων ἐξήκοντα, ὡς φησι Κτησίας ὁ Κνίδιος] »De isto dissensu auctorum in muris Babylonii dimetiendis vid. Brisson. de regn. Pers. I et eruditiss. J. Capellum in tractatu de mensuris lib. I, non longe ab initio, ubi de pede Babylonio; examinat enim ibi praesertim Diodori vel Ctesiae haec et emendat ut indico. Sic mox in *τριακοσίων ἐξήκοντα καὶ πέντε* vox πέντε superflua est, ait Capellus, quem vide haec plane explicantem, perturbate, ut ait, a Diodoro tradita. « *Andreas Schottus*. Add. Wesselingii ad h. l. notata: »Herodot. I, 178 stad. CCCCLXXX et eum secutus Philostratus Vit. Apollon. I, 25, ubi doctissimus Olear. discordes veterum opiniones utcumque in ordinem redigere conatur. Adde Barn. Brisson. Reg. Pers. I, 82 et Tzetz. Chiliad. IX, 570. « Conf. eundem Wesselingium atque Largerium ad Herodoti I, 178, atque praeter ceteros Bochart. Canaan I, cap. 12, pag. 50. Cum Ctesia ac Diodoro consentiens Philo Byzantinus de septem mirace. cap. V trecenta sexaginta tradit stadia fuisse urbis ambitum; ad quem locum reliquas veterum sententias apte contulit Leo Allatius pag. 111, ed. Orell. Paululum aliter Curtius de reb. Alexandr. V, 1, 25. »Murus instructus laterculo coctili, bitumine interlitus, spatium XXX et duorum pedum latitudine amplectitur: quadrigae inter se occurrentes sine periculo commeari dicuntur. Altitudo muri C cubitorum eminent spatio: turres denis pedibus quam murus altiores sunt. *Totius operis ambitus CCCLXVIII stadia* complectitur. « ubi itidem doctus interpres, Freinshemius copiose aliorum de hoc argumento locos attulit. Eandem in rem posthac inquisivere Freretius (*Memoires de l'Academ. d. Inscript.* XXV, p. 432 sqq.) et Auctor libri: *Recherches nouvelles* etc. Tom. III, chap. 7, pag. 56 seq. Ctesiam atque Herodotum inter se ita conciliari posse existimat, ut ab hoc istud stadiorum

genus, quod Aristoteli de Coelo II, 14 memoretur, quodque minus plerumque dicatur et idem sit atque Chaldaicum, adhibitum esse sumas, illum contra de hujusmodi stadiis loqui, qualia Archimedes habuerit in usu, mensuris Assyriacis consentanea. Atque inter has Assyrias et Chaldaicas mensuras eandem rationem intercedere, quae inter numerum ternarium et quaternarium; ut adeo modi ab Ctesia atque Herodoto prolati optime inter se conspirent; quae enim Herodoto ex hac ratiocinatione sint stadia quadringenta, eadem Ctesiae esse trecenta. Hactenus ille. Unicum istud adjicere juvat, simili modo jam antea Danvillium operam dedisse, quo utrumque scriptorem inter se componeret, probante Laggerio ad Herodot. I. supra laud. Tu vid. *Memoir. de l'Acad. d. Inscr. Tom. XXVIII. pag. 246.* In universum autem ad Ctesiae narrationem de operibus, quibus fuit insignis Babylon, adhibe Beckii laudata, in *Weltgeschichte etc. I, pag. 183 seq.*

τὸ μὲν ὕψος, ὡς μὲν Κτησίας φησί, πεντήκοντα ὀργυιῶν, *) ὡς δ' ἐνιοὶ τῶν νεωτέρων ἔγραψαν, πηχῶν πεντήκοντα] **) »Ingens, inter hos et Ctesiam discrimen Jo. Tzetz. Chiliad. »IX, 590 ***) tolli posse censuit, si per bella et terrae tremorem de muro multum detritum concedas; quod quidem »commentum haud placet. Aliter instituit Salmasius in Solinum pag. 871. Puto eos, quibus πήχεις πεντήκοντα arrisere, »Ctesiae ὀργυιαῖς ut veri fidem excedentibus fuisse offensos »et propterea cubitos praeoptasse; quod et Gottfr. Oleario »in Philostr. V. Apoll. I, 25 in mentem venit. *WESSE-*

*) »Persicas ὀργυιαῖς intellige. « *Capellus.*

**) »Lege: τὸ δὲ πλάτος, ὡς ἐνιοὶ τῶν νεωτέρων ἔγραψαν, πηχῶν »πεντήκοντα etc. Murorum Babylonis latitudo erat Babyloniorum »cubitorum 45, Persicorum 50, Atticorum 60. « *Capellus.*

***) Vid. paulo inferius Tzetzac verba in Appendice ad hoc fragmentum pag. 404.

LING. Olearii sententiam quoque amplexus Orelli ad Philon. Byzant. de sept. orbis spect. cap. V, pag. 114. Vid. etiam ibidem pag. 112, ubi Leo Allatius diversas veterum de murorum Babylonicarum altitudine sententias collegit. Tu adde sis Bochart. in Canaan I, 12, pag. 50, et Recherches sur l'histoire ancienne l. l. His autem diversis, quas veteres memorant, mensuris inter se compositis, tabulam inde constituit Orellius, quam huc quoque transferre juvat.

Altitudo murorum Babylonis est juxta

Herodotum (I, 178) pedum	337 digitor. 8
Plinium (VI, 2) et Solinum (cap. 60)	200 —
Ctesiam (apud Diodor. II, 7)	300 —
alios, quos affert Diodorus l. l. quosque et Strabo VI, p. 738 et Curtius V, 1 sequuntur	75 —
Philostratum (Vit. Apollon. l. l.)	150 —

Omisit Orosium, quem in simili tabula haud neglexit Largerius ad Herodoti l. l. Tom. I, pag. 482 seq. Nam Ctesiae ille vestigia legit. Caeterum apparet, eos scriptores, qui in his primarii sunt habendi, Ctesiam dico atque Herodotum, ita sibi prorsus, paucula si exceperis, convenire, ut jure quodam istud ab Orellio pronuntiatum existimemus: » *Ctesias manifeste secutus Herodotum est. 50 nam orgyiae conficiunt pedes 300, h. e. cubitos ordinarios 200. Hoc tantum non attendit Ctesias, quod Herodotus de cubitis regis loquatur, quorum quisque 3 digitis superat cubitum ordinarium. Ut 200 cubiti regii totidem ordinarios superent digitis 600, h. e. pedibus 37 et 8 digitis, quod est discrimen, quo Herodotus et Ctesias invicem distant.* » Quae eadem Largerii fuit sententia, qui loco supra laud. praeter alia haec: » *Ctesias copie manifestement Herodote. Cinquante orgyies font juste 200 coudées de roi.* » In quibus eo potissimum offendor, quod Herodotum a Ctesia descriptum illi volunt. Namque multum abest, ut eum Ctesias describat, quem refellerè hic illic atque corrigere sibi habebat propositum. Itaque multo mihi est credibilis, Ctesiam ita,

quemadmodum enarrat, in libris Assyriis Persicisque, quos in historiis concinnandis adhibuit, invenisse.

AD ASSYRIÆ FRAGMENT. V.

Appendix. 1.

Tzetzes Chil. IX, 568:

ἡ πᾶσα δὲ περίμετρος ὑπῆρχε Βαβυλῶνος
 Στάδιοι τριακοῖοι ἐξήκοντα, Κτησία.
 κατὰ δὲ Κλείταρχον αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' Ἀλεξάνδρου
 καὶ κατὰ τὸν Διόδωρον τὸν Σικελόνδε,
 τριακοσιεξήκοντα καὶ πέντε δὲ σταδίων·
 Κοκκειανὸς δὲ Κάσιος Δίων, γραφαῖς Λατίνων
 τετρακοσίων ἔγραψε ταύτην σταδίων εἶναι,
 Ἡρόδοτος δ' ὁ συγγραφεὺς ἐν Μούσαις ταῖς ἐννεία
 καὶ ὁ Φιλόστρατος αὐτὸς ἐν βίῳ Τυανέως,
 σταδίων ὀγδοήκοντα σὺν τοῖς τετρακοσίοις.
 Ὑψος πεντηκοντόργυιον τειχῶν, κατὰ Κτησίαν,
 ἄλλοις πεντηκοντάπηχυ· φαίνεται δὲ Κτησίας
 τῷ Τζέτζῃ ἀληθέστερα συγγράφειν τῶν ἐτέρων
 τέως εἰς ἄπερ ἔγραψε περὶ τοῦ Βαβυλῶνος.
 τριακοσίων γὰρ αὐτὸς ἐξήκοντα σταδίων
 πᾶσαν αὐτῆς περίμετρον ὑπάρχειν διαγράφει·
 οἱ δ' ἄλλοι παραυξάνουσι πλέον καὶ πλέον ταύτην·
 ὁ περὶ τὴν περίμετρον γοῦν ἐλαττῶν τὸ μῆκος,
 οὐκ ἂν μακρόν τοῦ δέοντος παρηύξανε τὰ ὕψη·
 Ἄλλ' ὅτε ταῦτα ἴσως μὲν κατείδεν ὁ Κτησίας,
 ἦσαν ἐξηκοντόργυια τὰ ὕψη τὰ τῶν πύργων
 καὶ δὴ πεντηκοντόργυια τότε τειχῶν τὰ ὕψη·
 ὑπὸ πολέμων καὶ σεισμῶν δ' ἴσως καταπτωσθέντα
 ὕστερον ἂν ὁ Κλείταρχος καὶ πᾶς μετ' Ἀλεξάνδρου
 κατείδον, οὕτω ταπεινὰ τῶν ὀργυῶν τὰ ὕψη,
 ὡς πρὸς πηγῶν ἐλάττωσιν μόλις ποσὸν λαβόντα.
 Πλάτει τῆς Βαβυλῶνος δ' ἦν κατὰ τινος τὸ τεῖχος,
 ἐξ ἄρμασιν ἱππᾶσιμον, τρισὶ δὲ καθ' ἑτέρους.

Appendix 2.

Georgius Syncellus Chronograph. pag. 64 edit. Paris. pag. 51 A. edit. Venet. 1729:

» τοῦτον (τὸν Νῆνον scil.) διεδέξατο Σμύραμις (ita) ἡ διαβόητος, ἢ πολλαχοῦ τῆς γῆς ἤγειρε χάματα προσάσει μὲν διὰ τοὺς κατακλυσμούς· τὰ δ' ἦν ἄρα τῶν ἐρωμένων ζώντων κατορουσσομένων οἱ τάφοι, ὡς Κτησίας ἱστορεῖ. *

Appendix 3.

Arnobius Advers. gent. Lib. I, cap. LII (pag. 39):

» Age nunc veniat, qui super igneam zonam, magis »interiore ab orbe Zoroastres, Hermippo ut assentiamur »authori. Bactrianus et ille conveniat, cujus Ctesias res gestas historiarum exponit in primo, Armenius Hosthanis »nepos etc. *

Quo eodem refero, quod supra apud eundem, Lib. I, cap. V, (» nos fuimus causa), ut inter Assyrios et Bactrianos Nino quondam Zoroastrique ductoribus non tantum »ferro dimicaretur et viribus, verum etiam Magicis et Chaldaeorum ex reconditis disciplinis, invidia nostra haec fuit? *

Ubi multa de hoc bello collegit Elmenhorst. Sed apud Diodorum II, 6 ubi de bello exponitur, Bactrianorum rex non Zoroaster sed *Oxyartes* appellatur. Quod jam attenderat Scaliger ad Eusebii Chronic. Animadverss. pag. 16. Neque vero se adduci posse fatetur Wesselingius (ad Diodor. l. l.), ut Ctesiam Bactrianorum regem Zoroastrem appellasse et Graecis Latinisque probasse censeat; Arnobii fidem non certam esse; verba praeterea illius misere affecta, varieque explicata et tentata; nomen autem *Oxyartis* non insolentem apud illam gentem esse, ut nonnulla probarent exempla. *) Ac de Bactrianorum rege, qui Zoroastri nomine fuerit insignitus, vix ulla dubitatio inter viros doctos;

*) Vide sis de hoc nomine Freinshem. ad Curtium de reb. Alex. VIII, 2, 25 coll. III, 11, 8 et in Indic. s. v.

quae tamen major exoritur, si quaeratur, quinam iste fuerit Zoroastres, cujus nominis plures diverso tempore a veteribus memorantur. Nam sunt, qui quatuor, sunt qui tres, sunt denique, qui binos tantum hoc nomine affectos esse velint. Utut est, iste Zoroastres, cujus Ctesias meminit, princeps quasi omnium antiquissimusque videtur, qui ideo bene distinguendum debet a celeberrimo religionis Persarum conditore, et ab aliis, quos hic recensere longum est. Vid. J. C. Orelli ad Arnobii loc. laud. pag. 343 seq. Tom. I, ed. Orell. Ex Bayeri Histor. Regn. Bactr. nihil hic proficimus. Namque de Oxyarte Bactriorum rege et Zoroastre quae tradantur, omnia ille incerta putat, rei que veritatem obscuratam esse exclamat. (Vid. cap. II, pag. 5 seq.)

VI.

Pergit Diodorus cap. 8 in describendis Semiramidis operibus. Ponte ab illa enarrat junctum esse Euphratem, idque multa cum arte; ad utrumque fluminis latus crepidinem exstructam, duaque castella, splendida, magno ambitu, tribus muris ac turribus munita, quae omnis generis imaginibus luculenter erant exornata. Quae omnia vix dubium quin e Ctesiae libris emanarint, cujus tamen uno tantum loco diserta fit mentio. Namque alterum castellum ad occasum vergens magnificum ac multis impensis aedificatum describens, Ctesiae nomen adjecit, haud dubie ut fidem faceret rei alias vix credibili: οὗτος δ' ὁ περίβολος (sc. de ambitu castelli loquitur) ἦν τὸ μὲν μῆκος σταδίων τεσσαράκοντα· τὸ δὲ πλάτος, ἐπὶ τριακοσίου πλίνθους· τὸ δὲ ὕψος, ὡς Κτησίας φησὶν, ὄργυιῶν πενήκοντα. Τῶν δὲ πύργων ὑπῆρχε τὸ ὕψος ὄργυιῶν ἑβδομήκοντα. κατεσκεύασε δὲ τρίτον ἐνδοτέρω περίβολον, ὃς περιεῖχεν ἀκρόπολιν, ἧς ἡ μὲν περίμετρος ἦν σταδίων εἴκοσι, τὸ δὲ μῆκος κ. τ. λ. Ubi vulgo: σταδίων τριακοσίων. Quod cum Rhodomanno et Palmerio incredibile visum esset, legendum censuerunt τριάκοντα, quod per se

quidem non improbandum, ex libris tamen scriptis Wesselingius mutavit in εἰκοσι: haud sine jure.

VII.

A castellorum descriptione ad Beli templum magnificentum transit Diodorus, dein ad memorabile opus hortorum pensilium, quale vix unquam alibi antiquitus exstiterit (cap. 10), tum ad alias urbes, quas ad Euphratem et Tigrin construxerit Semiramis et quae alia memoratu digna in Babylonia inveniuntur (cap. 11, 12). Quae omnia non minus quam reliqua, ex Ctesiae narratione esse ducta, magna mihi est suspicio, quamvis certa testimonia desint. Quocirca huc transcribere nolui.

Jam cap. 13 ad expeditiones ejusdem reginae narrandas viam sibi munit Diodorus; in quibus aequae Ctesia illum fuisse usum auctore, dubium esse nequit. Nam certa in his mihi suppetunt testimonia. Primum Semiramis Mediam invasit, hortosque ibi opiparos paravit. Inde ad Chaonem accessit. Ἐντεῦθεν, inquit, δ' ἀναζεύξασα καὶ παραγενομένη πρὸς Χαύωνα πόλιν τῆς Μηθίας, κατενόησεν ἔν τινι μετεώρῳ πεδίῳ πέτρων τῶ τε ὑψί καὶ τῶ μεγέθει καταπληκτικὴν. Ἐνταῦθα οὖν ἕτερον παράδεισον ὑπερμεγέθη κατεσκευάσεν κ. τ. λ. In his cum alii libri ferrent Χάθωνα, alii Χάονα, unus Χάωνα, Wesselingius jure amplexus eorum scripturam, qui afferrebant Χαύονα. Ita enim Stephanus Byzant. s. v. pag. 717 Pined. Χαύων, χώρα τῆς Μηθίας. Κτησίας ἐν πρώτῳ Περσικῶν » ἡ δὲ Σμίραμις ἐντεῦθεν ἐξελαύνει, αὐτὴ τε καὶ ἡ στρατία » καὶ ἀφικνεῖται εἰς Χαύονα τῆς Μηθίας. « τὸ ἔθνικόν, Χαύωνες. Ubi Wesselingius ad Diodor l. I.: » quae quidem Ctesiae » id, quod amplexus sum, mirifice firmant et Diodorum presse » ejus vestigia legisse docent. Ab urbe autem vicina regio » Χαωνίτις, quae si Zagrus mons idem atque Zarcaeus sit, » ut mihi quidem placet, reddenda videtur Polyb. V, 54. » Scio J. Casaub. ad Strabon. XXVI, p. 1070, Salmas. ad » Solin. 488 Χαλωνίτιν maluisse, et eam regionem ad Zagrum

» usque pertinuisse, sed in Assyria: quae vero Polybius eo loco, ea interiore in Media, ubi Chauonitis, administrata fuerunt. « Mediae proprie sic dictae, sive terrae, quae orientalibus est *Aderbydschjan*, partem incoluisse Choos, quos probabiliter Ctesias intelligit Chauos, auctor quoque est Wahlius Vorder- u. Mittel-As. I, p. 537, coll. 846 Not.

Haec igitur Diodori verba cum e Ctesia deprompta sint manifestum, quidni etiam reliqua, ubi similia aliorum testimonia desideramus, ex Ctesia hausta esse credamus? Attamen haec ipsa ne inconstans deprehenderem, in fragmenta Ctesiana non recepi, ubi iis demum locum esse volueram, quae certo testimonio Ctesiae non carerent.

Atque hac data occasione, aliud eodem ex Stephano desumptum ex Ctesiae Assyriacis fragmentum apponam pag. 657:

*Τίριζα, πόλις Παφλαγονίας· τὸ ἔθνικόν Τίριζοι. Κτησίας Τιριζιφανοῦς αὐτοῦς φησιν, ἐν τῷ δευτέρῳ· ἐκ δὲ τῶν Ὀδρυσσῶν εἰς Τιριβανοῦς οἰκοῦντας ἐν πα **. Ubi annotavit Pinedo: » Hic Tiriziphani dicuntur, qui in Ctesiae verbis Tirizibani. Vera lectio dignosci non potest, quia Tiriza urbs, et ejus oppidani a nemine celebrantur, et ex Ctesiae libris praeter fragmenta quaedam nihil exstat. Truncus ille locus ἐν πα facile restitui potest, si legeris ἐν Παφλαγονία. Tiriza enim, de qua sermo, erat urbs Paphlagoniae, ut ait auctor noster. « Haec ille. Quibus haec adjecit Andreas Schottus in Ctesiae fragmm. collectione: » Supplendum arbitror *Παφλαγονία*, in Paphlagonia. Utrum vero in prioribus verius *Τιριζιφανοῦς*, an » *Τιριζιβανοῦς*, quod in ipsis Ctesiae verbis adfert, judicare » alios sinam. « Equidem nullibi hujus gentis ullam mentionem inveni. *Tiricense* oppidum liberum in Africa memorat Plinius Hist. Nat. V, 4. c. fin. At magnopere ibi libri in ipso urbis nomine variant, quorum nonnulli *Thiseense*. Nec melius de Odrysis quidquam constat. *Odrysem* tamen fluvium in Ponto, per terras Alazonum fluentem novit Strabo XII, p. 838 A. (p. 551.)

VIII.

Media peragrata, Persiam et reliquam Asiam Semiramis perlustravit, multisque relictis monumentis, nominis immortalitatem sibi paravit. Deinde in Aegyptum et Lybiam profecta, Jovisque Ammonii oraculum sciscitata, ad Aethiopiam sese convertit, terramque sibi subegit (cap. 14), rerum mirabilium feracem. In quibus describendis haec apud Diodorum legimus:

εἶναι γὰρ ἐν αὐτῇ φασὶ λιμνὴν τετράγωνον, τὴν μὲν περίμετρον ἔχουσαν ποδῶν ὡς ἑκατὸν ἐξήκοντα, τὸ δ' ὕδωρ τῇ μὲν χρόμῃ παραπλήσιον κινναβάρεϊ, τὴν δ' ὄσμην καθ' ὑπερβολὴν ἠδέϊαν, οὐκ ἀνόμοιον οἴνω παλαιῷ· δύναμιν δ' ἔχειν ἐμπύπτειν, καὶ πάνθ' ἃ πρότερον διέλαθεν ἀμαρτήσας, ἑαυτοῦ κατηγορεῖν· Τοῖς μὲν οὖν ταῦτα λέγουσιν οὐκ ἂν τις ῥαδίως συγκατάδοιτο·

Haec a *Ctesia* fuisse tradita, sagaciter jam odoratus est Wesselingius ad l. l. » habet ex *Ctesia*, sicuti et Antig. Caryst. » *Hist. Mirab.* c. 160. *Ovid. Met.* XV, 319:

Cui non audita est obscoenae Salmacia undae?

Aethiopesque lacus? quos si quis faucibus hausit,

Aut furit, aut mirum patitur gravitate soporem.

» Adde *Plinium N. H.* XXXI, 1, cum nota *Harduni*. « Pluribus haec illustravi ad *Ctesiae Indicc.* cap. XIV, ubi vid. coll. cap. XXXII. Huc quoque pertinere credam aliud *Ctesiae* fragmentum, ab eodem *Diodoro* asservatum, libro I, cap. 57, ubi narrat, ab iis, quos captivos ex tota fere Asia secum in Aegyptum *Sesostris* rex advexerat, urbes in Aegypto esse conditas, patrio ipsorum nomine insignitas. Ita ad Nilum et Babylonem et Trojam a captivis esse exstructam. Quibus haec subjicit *Diodorus*:

οὐκ ἄγνωῶ δ' ὅτι περὶ τῶν εἰρημένων πόλεων Κτησίας ὁ Κνίδιος διαφόρως ἰστόρησε, φήσας τῶν μετὰ Σεμιράμιδος παραβαλόντων εἰς Αἴγυπτον τινὰς ἐκτικέναι ταύτας, ἀπὸ τῶν ἰδίων πατρίδων θεμένους τὴν προσηγορίαν· περὶ δὲ τούτων τὸ

μὲν ἀληθὲς ἐκθέσθαι μετὰ ἀκριβείας ὄν ῥᾶδιον, τὸ δ' ἀναγραφῆς ἀξιῶσαι τὰ διαφωνούμενα παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ἀναγκαιόν, ὅπως ἀκέραιος ἢ περὶ τῆς ἀληθείας κρίσις ἀπολείπηται τοῖς ἀναγινώσκουσιν.

IX.

Atque continuo cap. 15 Diodor. talia leguntur :

Ταφῆς δὲ τῶν τελευτησάντων ἰδίως οἱ κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν ποιοῦνται. Ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑέλων ἰσιῦσιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παροῦσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὑέλου τὸ τοῦ τελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἶρηκε. Κτησίας δ' ὁ Κνίδιος ἀποφαινόμενος τοῦτον σχεδιάζειν, αὐτός *) φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι γε ὑέλων μὴ περιχεῖσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι· κατακαυθήσεσθαι γὰρ ταῦτα, καὶ λυμανθέντα τελέως τὴν ὁμοιότητα μὴ δυνήσεσθαι διατηρεῖν· διὸ καὶ χρυσοῦν εἰκόνα κατασκευάζεσθαι κοίλην, εἰς ἣν ἐντεθέντος τοῦ νεκροῦ, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὴν ὑέλων· τοῦ δὲ κατασκευάσματος τεθέντος ἐπὶ τὸν τάφον, διὰ τῆς ὑέλου φανῆναι τὸν χρυσοῦν ἀφομοιωμένον τῷ τελευτηκότι. Τοὺς μὲν οὖν πλουσίους αὐτῶν οὕτω θάπτεσθαι φησι· τοὺς δ' ἐλάττονας καταλιπόντας οὐσίας, ἀργυρῶς τυγχάνειν εἰκόνας, τοῖς δὲ πένητας, κεραμίνης· τὴν δὲ ὑέλων πᾶσιν ἔξαρκεῖν, διὰ τὸ πλείστην γεννᾶσθαι κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν καὶ τελέως παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις ἐπιπολάζειν.

In his magnopere veretur Wesselingius, ne justo iniquior Ctesias sit historiarum parenti Herodoto; »neque enim,« ait, »is » III, 24, nudis corporibus vitrum circumfundi scribit, sed » posteaquam mortuum arefecerint gypsosque obduxerint, tum » demum cippum e vitro cavum ei circumdare: ἔπειτα δέ οἱ » περιῶστασι στήλην ἐξ ὑέλου πεποιημένην κοίλην: quae pro- » fecto multum distant.« Haec ille et sanequam vere, nisi iniquitas ista Diodoro potius sit imputanda, quem non satis

*) An αὐτοῦς?

accurate scriptorum, quos adhibuit, sententias excrispsisse haud uno de loco cognitum habemus. Wesselingio assensus est Valckenarius ad Herod. III, 24, his additis: » Suam forsane ille χρυσήν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, » confinxit ex Aegyptiacis Herodoti, in quibus legerat II, 86: » ποιῶντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἔσεργ-
νῦσι τὸν νεκρόν. «

τὴν δὲ ὕελον πᾶσιν ἐξαρκεῖν κ. τ. λ.] Haec quantopere exercuerint interpretum ingenia, infinitum est dicere, qui in definiendo ὕελω tot diversas in partes abeunt, ut ea in verba erumperet Wesselingius: » haud tamen scio, inquit, an operam sit perditurus, qui multum in his laborem posuerit: » Ctesiae fides nota omnibus; Herodotus, quae de Aethiopicis memoriae mandavit, pleraque omnia ex auditione, saepe numero fallace fictique tenace, accepit. « Neque tamen eo labore me supersedere posse credidi, quin varias virorum doctorum sententias, quas et ipsas haud neglexit Wesselingius, proponerem. Vitrum, quod multo labore coquitur, neque vero nascitur, hic intelligi non posse, satis monstrant Herodoti verba III, 24. Nam Aethiopicum vitrum s. ὕελος, inquit, σφὶ πολλή καὶ εὐεργὸς ὀρύσσεται. Neque etiam de Crystallo, quod in calidissimis regionibus nec oritur, neque facile est laboratu (εὐεργόν), neque sine ipsius pernicie fundi potest, cogitandum esse jam perspexit summus Palmerius. Quae tamen non plane persuadere potuerunt Heerenio, qui, quamvis ad dubitans, crystallum significari suspicatus est. (V. Ideen Tom. II, p. 373). Fuit potius si Palmerium audias, metallica quaedam species, quam tamen se ignorare fatetur. » Stibium certe, « addit, » quod et Antimonium dicitur, videtur esse quaedam vitri species. « Electrum s. succinum fuisse, probare studuit Gataker. ad M. Antonin. IV, pag. 133, addicente Gesnero in Commentt. Societ. Gotting. III, pag. 92. Cui tamen sententiae haud inepte jam obloquutus est Summus Wesselingius, cui ipsi in mentem venerat sal fossilis, qui ingenti copia proveniat in quibusdam Aethiopiae partibus, et ex nativis

montibus secetur; mollem primo esse, candentisque coloris, in lucem autem prolatum durescere, atque ab imperitis pro vitro censi potuisse. Conf. Io. Ludolf. Hist. Aethiop. I, 7. Contra Heynius (de Fontibb. Diodor. p. LX ed. Bipont.) *bitumen*, seu *gummi*, quod nos *vernitem* appellaremus, sub vitro intelligendum esse censet. Mihi quidem, si conjecturae periculum facere liceat, jam dudum in mentem venerat *alabastrites lapis*, quem veteres pro *ύέλω* ob pellucidam ejus vim accepisse credideram. Atque hanc meam qualemcunque sententiam postmodo vidi nonnihil fuisse confirmatam. Adscribam, quae insignis Creuzeri doctrina collegit in Commentatt. Herodott. P. I, pag. 54 not. 26 ad Herodoti locum III, 24: »Locus memorabilis multorumque mentionibus frequentatus. Nam ut Ctesiam aliosque omittam a Wesselungio laudatos, attigerunt nuper eundem haud pauci, in his Heynius in Notit. mumiae Gottingensis p. 8, Heerenius in libro celebrato Ideen Vol. II, p. 372, Zoega de Obeliscc. p. 261, 266, Comes de Palin in Fragmens sur l'etude des hieroglyphes Tom. I, p. 4 sq. p. 12 et Böttigerus in libro: Ideen zur Archæolog. d. Malerey p. 57. Blumenbachii supra mentionem fecimus—Pellucidum vero penitus sarcophagum ex uno lapide Alabastrite confectum, ipsis Thebis Aegyptiacis e sepulcro nuper admodum eruit Belzoni Britannicorum negotiorum Procurator, ut ipse quidem perscripsit in epistola ad Viscontium datâ (Journal. des Deb. 30 Mart. 1818). Quae res numquid ad Herodoteum l. l. faciat, non decerno. (Et lege, quae in hanc rem modeste dubitans monuit doctiss. Iomard in Journal des Savans 1818 m. Maji p. 310 sqq.) Neque magis dicam de Alabastrite. Tu vid. Plinii H. N. XXVI, 8, 12 et Hillii Obs. phys. et critt. ad Theophrastum de Lapidibus p. 45 seq. « His adde Belzoni Voyage en Egypte et en Nubie (traduit par Depping. Paris 1821) Tom. I, pag. 380 seqq. Audiamus ipsum, luculenter de sarcophago, quale simile vix unquam alibi reperiatur, disserentem: »Mais ce que cette salle offrit de plus important à nos regards, ce fut un

sarcophage placé au centre, qui n'a pas de pareil dans le monde. Ce tombeau magnifique, ayant neuf pieds cinq pouces de long sur trois pieds sept pouces de large, est fait *du plus bel albâtre oriental* : n'ayant que deux pouces d'épaisseur, il devient *transparent*, quand on place une lumière derrière une des parois ; en dedans et en dehors il est couvert de sculpture ; etc. «

X.

Pacata Aethiopia atque Aegypto Bactra se contulit Semiramis cum copiis suis, quas mox, pacis impatiens, magnopere auxit, bellum contra Indos, qui prae ceteris vi atque opibus florere dicebantur, parans. De quo apparatu sigillatim exponit Diodorus cap. 16, ex Ctesia, ut equidem vix dubiosum. Quod idem praeter alios non fugit interpretem doctissimum, Wesselingium. In Bactrianam terram deinde copias paratas ducit, quarum *ex Ctesia* talem Diodorus affert recensum cap. 17 :

τὸ δὲ πλῆθος τῆς ἀθροισθείσης στρατιᾶς ἦν, ὡς Κτησίας ὁ Κνίδιος ἀνέγραψε, πεζῶν μὲν τριακόςαι μυριάδες, ἰππέων δὲ πενήτηντα μυριάδες, ἄρμάτων δὲ δέκα μυριάδες. Τηρηχον δὲ καὶ ἄνδρες ἐπὶ καμήλων ὀχοῦμενοι, μαχαίρας τετραπήχεις ἔχοντες, τὸν ἀριθμὸν ἴσοι τοῖς ἄρμασι. Ναῦς δὲ ποταμίας κατεσκευάσασε διαιρετὰς δισχιλίας, αἷς παρεσκευάσατο καμήλους τὰς πεζῶν παρακομιζούσας τὰ σκάφη. Ἐφόρον δὲ καὶ τὰ τῶν ἐλεφάντων εἶδωλα κάμηλοι, καθότι προεῖρηται καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἵππους οἱ στρατιῶται συνάγοντες, συνήθεις ἐποιοῦν τοῦ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἀγριότητα τῶν θηρίων.

Quae his continuo subjiciuntur, de rege Indorum et ipso apparatus bellicos haud negligente, naves ex calamo faciendas curante, arma, copias, elephantos, multo plures, quam Semiramis, cogente, haec itidem ex Cnidii narratione effluxisse nisi per se credibile foret, vel id, quod de Indico calamo narratur, persuadere poterit. Quam in rem vide Ctesiae Indicc. cap. VI, ibiq. Annotat. nostra,

Inde a cap. 18 usque ad cap. 20 apud Diodorum nulla quidem diserta Nostri Scriptoris mentio. Referuntur varii hujus belli eventus, in quo primum Indi, navali proelio victi, ex parte sese dedere coguntur, mox tamen proelio terrestri superiores, tantam Assyrii cladem infligunt, ut aegre tertia cum exercitus parte Bactra se regina reciperet. Quae omnia cum non minus quam reliqua e Cnidio mutuatam esse Diodorum verisimillimum sit, tamen ex proposito nostro, simulque etiam, ne libri moles nimis adaugeretur, integra apponere neququam licitum fuit. Quamquam disertum hujus rei testimonium ex iis erui possit, quae cap. 20 leguntur; ubi totius narrationis quasi ratio redditur his verbis subjunctis: *Κτησίας μὲν οὖν ὁ Κνίδιος περὶ Σεμίραμδος τοιαῦθ' ἰστόρηκεν*: ubi jure adscripsit Andreas Schottus: »Quem (scil. Ctesiam) itaque Diodorum tota ista narratione de Semiramide lib. II sequutum verisimile est, ego » tantum excerpseri ubi Ctesiae nominatim mentio. « Quam eandem legem etiam nos nobis scripsisse, jam supra monuimus.

XI.

Iam ad finem Semiramidis properamus. Quae, tradente Diodoro cap. 20, cum insidias ipsi a Ninya filio structas sensisset, oraculi memor, regnum filio sponte tradidit, satrapasque illius dicto audientes esse jussit. Quibus factis, omnium e conspectu sublata, ad deos ut oraculum cecinerat, sese subduxit. *) Sequuntur confestim apud Diodorum verba: *ἔνοι δὲ μυθολογοῦντές φασιν αὐτὴν γενέσθαι περιστερὰν, καὶ πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπτασθέντων, μετ' ἐκείνων ἐκπετασθῆναι· διὸ καὶ τοὺς Ἀσσυρίους τὴν περιστερὰν τιμᾶν ἄς θεὸν, ἀπαθανατίζοντας τὴν Σεμίραμν.* Quae e *Ctesia* ducta arbitrare, si ea, quae ad Fragment. III annotavimus, huc

*) De fine Semiramidis lectu dignissima et a vulgari narratione prorsus diversa reperiuntur in *Recherches curieuses sur l'histoire ancienne* par Cirbied et Martin, cap. XVII, pag. 176 seqq.

adhibebis, Athenagorae imprimis locum, nec a Wesselingio omissum, Leg. pro Christian. c. 26: *εἰς περισσότερὰν μετέβαλε ἡ γυνή· ὁ μῦθος παρὰ Κτησίᾳ*. Ubi de columbarum cultu apud Syros Assyriosque Wesselingius amandat ad Nic. Loënsis Miscell. VI, 22 et Ger. Jo. Vossii Idolol. I, c. 23. Nostra tempestate optime et copiosissime de his disputavit Creuzerus in Symbol. II, p. 70 seqq. 77, 78 seq. Ipsum Semiramidis nomen *palumbam* s. *columbam feram montanamque (Bergtaube)* designare volunt; vid. l. l.; vel, ut Dalbergius contendit, *columbarum matrem (Semir s. Somir in Syricis i. e. columba— et Amis)*; vid. Fundgruben des Orients Tom. I, pag. 209. Qui idem alibi eadem de re copiosius tractat. Vid. Scheik Mohammed. Fanis Dabistan, übersetzt von F. v. Dalberg. (Aschaffenburg 1809, pag. 110 seqq.) Per totam fere Asiam obtinere Semiramidis cultum columbae specie; istam enim avem ubivis, apud Indos, Arabes, Syros, Assyriosve fuisse sacratam, ut vel regni insigne Assyriis fuerit; vid. Jesai. XX fin. Deque nominis cognatione plurimas per orientem sparsas fabulas. Meminit dein eorum quoque, qui ab Arabico *Seri* (i. e. *mons*) et *Mamin* (i. e. *columba*) nomen deducunt. Nam usque ad Muhammedis tempora Meccae in sacrario aservabatur columba ex ligno confecta, qua Mahadevae et Devi adventum in terris, duarum columbarum sub specie celebratum et ad posteros propagatum esse credibile est. Universa enim de Semiramide ac Nino fabula haud pauca habet, in quibus egregie cum Indica fabula de Mahadeva et ejus conjuge Parvadi, qualem Purana describunt, conspirat, ut utrique fabulae veri quid subesse et utramque fabulam ex communi fonte profluxisse statuas. Quo etiam nomen facit. Nam in Sanscritana lingua compositum ex *Sami-Ramesi* sive *Isi* (isis) i. e. *quae Sami arborem colit*. Hactenus ille pag. 87 seqq. Alii Semiramidem, *magnam feminam* esse asserunt. Vid. Jos. de Hammer ad elegantissimum carmen *Schirin* Tom. I, pag. 37, not. 4.

Iam continuo ita pergit Diodorus :

αὕτη μὲν οὖν βασιλεύσασα τῆς Ἀσίας ἀπάσης πλὴν Ἰνδῶν, ἐτελεύτησε τὸν προειρημένον τρόπον, βιώσασα μὲν ἑτη ἑξήκοντα καὶ δύο, βασιλεύσασα δὲ δύο πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα. Κτησίας μὲν οὖν ὁ Κνίδιος περὶ Σεμιράμιδος τοιαῦθ' ἰστόρηκεν. Ἀθηναῖος δὲ καὶ τινες τῶν ἄλλων συγγραφέων φασὶν αὐτὴν ἐταῖραν γεγονέναι εὐπρεπῆ κ. τ. λ. Haec praeter Athenaeum amplexus est Dinon, Persicarum rerum scriptor, ut ex Aelian. V. H. VII, 1 perspicuum est. Quos si audias, fuit Semiramis meretrix, ob eximiam vero pulcritudinem a rege in matrimonium vocata, cui mox persuasit, ut VII per dies regnum ipsi cederet. Quo facto, virum in carcerem compēgit, imperiumque occupavit mulier ingeniosa, multisque deinceps et magnis rebus gestis inclaruit. Haec illi. Nos ad Ctesiam revertamur, quorum in annorum regni numero consentiunt et Syncellus Chronogr. p. 96 et Justinus I, 22, bene notante Wesselingio. Superest, ut de sententia viri docti, qui Recherches nouvelles sur l'hist. anc. conscripsit, paucis exponamus. Impendit enim huic argumento peculiare caput VIII Tomi tertii, pag. 79, cui titulus: *histoire probable de Semiramis*. Variorum auctorum sententiis inter se comparatis probabile ille putat, Semiramidem, loco obscuro atque ignobili natam, sed forma atque indole praestantem mature in regis gynaeceum delatam fuisse pro serva sive ancilla (*Odaliske*, ut ajunt), mox tamen eandem, forma non minus quam ingenio adjutam eo dignitatis pervenisse, ut summa fere rerum potiretur; cujusmodi exempla hodieque in orientalibus regnis inveniri posse, vere Idem monet. Si vero illa XX annos nata in gynaeceum adducta fuerit, i. e. anno 1221 a. Chr. n. (ut dies natalis incidat in annum 1241), vixeritque LXI vel LXII annos, ut Ctesias refert, illam consequens est, quadraginta duos annos imperium obtinuisse, quae omnia cum Ctesianis accurate conveniunt.

At majoris momenti est, ad quod lectores attentos esse pervelim. Est disertum Diodori testimonium ea, quae in superioribus de Semiramidis rebus protulit, ita retulisse Cte-

siam. Quo quod insignius poterat exhiberi testimonium? ut profecto verear ne justam mihi litem ii intendant, qui haec omnia in Ctesiana fragmenta referri cupiant.

XII.

Vidimus per totam de Semiramidis rebus narrationem Diodorum ubique Ctesiae vestigia legisse, a quo nec in successorum serie recedit. Redibat enim Assyriorum res ad Ninyam, Semiramidis filium, multo tamen matre infirmiore atque molliore. De quo ita Diodorus: *πρῶτον μὲν γὰρ ἐν τοῖς βασιλείοις τὸν ἅπαντα χρόνον διέτριβεν, ὑπ' οὐδενὸς ὀρώμενος πλήν τῶν παλλακίδων καὶ τῶν περὶ αὐτὸν εὐνούχων· ἐξήλου δὲ τρυφήν καὶ ἑσθυμίαν, καὶ τὸ μηδέποτε κακοπαθεῖν, μηδὲ μεριμνᾶν, ὑπολαμβάνων βασιλείας εὐδαίμονος εἶναι τέλος τὸ πάσαις χρῆσθαι ταῖς ἡδοναῖς ἀνεπικαλύπτως. Πρὸς δὲ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀρχῆς κ. τ. λ.* Atque pluribus deinceps vitam ignavam Ninyae in Nini urbe describit, plane civium conspectui se subducentis, quo magis voluptati se dare posset simulque etiam cives metu verecundiaque erga ipsum, quippe deum, rarissime conspiciendum impleret. Quae itidem e Ctesia ducta, dubitari nequit, et quidem tertio libro *), qui a Ninyae rebus initium, credo, ceperat, duobus prioribus Nino Semiramidique consecratis. Liquet ex Athenaei verbis XII, cap. 7 (al. 38) pag. 528 E. pag. 464 Schweigh.

Κτησίας ἐν τρίτῃ Περσικῶν, καὶ πάντας μὲν, φησὶ, τοὺς βασιλεύσαντας τῆς Ἀσίας περὶ τρυφήν σπουδάσαι, μάλιστα δὲ Νινύαν, τὸν Νίνου καὶ Σεμιράμιδος υἱόν· καὶ οὗτος οὖν ἔνδον μένων καὶ τρυφῶν, ὑπ' οὐδενὸς ἐωρῆτο, εἰ μὴ ὑπὸ τῶν εὐνούχων καὶ τῶν ἰδίων γυναικῶν.

His adde Cephalionem apud Syncell. pag. 167.

*) Fraudem tamen faciunt, quae Diodorus in fine hujus capituli de Sardanapalo Assyriique imperii exitu e Ctesiae libro secundo refert.

XIII.

Rebus Ninylae, vitaeque ratione luculenter descriptis, e Ctesia quidem ut probabile reddidimus, jam Diodorus haec subneetit, cap. 21 fin.

Παραπλησίως δὲ τούτῳ καὶ οἱ λοιποὶ βασιλεῖς, παῖς παρὰ πατρός διαδεχόμενος τὴν ἀρχήν*) ἐπὶ γενεάς τριάκοντα ἐβασίλευσαν, μέχρι Σαρδαναπάλου. Ἐπὶ τούτου γὰρ ἔ τῶν Ἀσσυρίων ἡγεμονία μετέπεσεν εἰς Μήδους, ἔτη διαμείνασα πλείω τῶν χιλίων καὶ τριακοσίων, ἔτι δ' ἐξήκοντα, καθάπερ φησὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἐν τῇ δευτέρῃ βίβλῳ.

Idem Diodorus infra II, 28 fin.

ἡ μὲν οὖν ἡγεμονία τῶν Ἀσσυρίων ἀπὸ Νίνου διαμείνασα τριάκοντα μὲν γενεάς, ἔτη δὲ πλείω τῶν χιλίων καὶ τριακοσίων, ὑπὸ Μήδων κατελύθη τὸν προεξηρημένον τρόπον.

Add. Agathiam de imper. et reb. gest. Justiniani lib. II, pag. 45, E, et 46 A. Ἀρβάκης ὁ Μήδος καὶ Βέλεσσις ὁ Βαβυλώνιος ἀφήρηται αὐτὴν (ἀρχήν) τοὺς Ἀσσυρίους, καθελόντες τὸν βασιλεῦσιν καὶ ἐς τὸ Μηδικὸν μετέστησαν ἔθνος, ἔξ τε (leg. ἐξήκοντά τε A. Schott.) καὶ τριακοσίων ἤδη πρὸς τοῖς χιλίοις καὶ ὀλίγῳ πλείονων ἔτων παραχηκόντων, οὗ τὰ πρῶτα ὁ Νίνος τῶν ἐκείνη κατέσχε πραγμάτων· οὕτω γὰρ Κτησία τῷ Κνιδίῳ τοὺς χρόνους ἀναγραψαμένῳ καὶ Διόδωρος ξύμφησιν ὁ Σικελιώτης. Atque Syncellus Chronograph. pag. 359, Paris., 286 Venet. Σαρδανάπαλον δὲ ἠῶλεν Ἀρβάκης Μήδος καὶ Βέλεσις ὁ Βαβυλώνιος, καὶ μετήγαγεν εἰς Μήδους τὴν βασιλείαν· ἐβασίλευσαν οὖν οἱ Ἀσσύριοι ἕξ ἑατς' [i. e. 1306; in margine ατς' i. e. 1360] οὕτω γὰρ λέγοντι Κτησία καὶ Διόδωρος ἰ Σικελιώτης συμφθέγγεται.

*) Eadem, notante Wesselingio, Cephalion in Syncelli Chronogr. pag. 167, a quo et Bion et Alexander Polyhist. dissentiunt. Nam Semiramidis posteros usque ad Belleum tenuisse volunt imperium, quod deinceps Belitaras quidam, homo obscuro loco natus occupaverit, et ad posteros tradiderit. Vid. Wesseling. ad h. l. — Series regum Assyriorum secundum diversos veterum sententias legitur in Beck. Anleitung zur Weltgesch. I, pag. 194 seqq.

.Quae Diodori verba quantas dederint turbas, dici vix potest. Alia enim omnia historiae pater I, 95: *Ἀσσυρίων ἀρχόντων τῆς ἄνω Ἀσίας ἐπ' ἔτεα εἴσοσι καὶ πεντακόσια, πρῶτοι ἀπ' αὐτῶν Μῆδοι ἤρξαντο ἀπίστασθαι κ. τ. λ.* — Fuere, ut hinc exordiar, qui in Diodori verbis legi vellent, *ἐπὶ γενεὰς τριάκοντα πέντε*, quibus tamen, cum codices obloquerentur, jure non paruit Wesselingius, haec adjiciens: »Vel sic tamen locum illis haud negassem, si mihi liquido apparuisset, Ctesiam, quem Diodorus auctorem habet, totidem ad Sardanapalum usque numerasse. Cephalion quidem »certe de Ctesia id inficiari videtur in Syncelli Chronograph. »p. 167. Constat praeterea sibi Diodorus trigesimum a »primo imperii conditore Nino Sardanapalum, quo de cap. »seq. [cap. XXIII init.], perhibens.«

At graviora jam nobis restant. Est numerus annorum, in quo magnopere dissentientes principes veterum historici reperiuntur. Atque in Diodori verbis *πλείω τῶν χιλίων καὶ τριακοσίων, ἔτι δ' ἐξήκοντα*, Petavio assensus Wesselingius verba *ἔτι δ' ἐξήκοντα* ab imperita *ματῆ* adjecta putat, quae eadem jure ab Eusebio et Syncello et a Diodoro ipso infra cap. 28 abessent. Nec non apud Justinum. I, 1, fin. »im- »perium Assyrii, qui postea Syri dicti sunt, *mille trecentis »annis* tenuere.« Cum tamen ista verba omnes codd. mordicus teneant, inducere eadem Wesselingius non ausus est, etiam propter Agathiam, qui ex Diodoro Siculo, Ctesiam secuto, II, pag. 63 D. »*ἐξ τε καὶ τριακοσίων* ait ἤδη πρὸς τοῖς χιλίοις καὶ ὀλίγω πλειόνων ἐτῶν παραγωγότων, ex quo Ninus summam rerum obtinuerat, imperium Assyrii ablatum perhibet: neque enim dubium esse censet Wesselingius, quin ejus *ἐξ* e Diodori *ἐξήκοντα*, sed scribae peccato sit progenitum *) In Syncelli Chronograph, pag. 359, C. legimus:

*) Ex Agathia et Syncello in Diodoro numerum MCCCVI pro MCCCCLX restituendum esse censet V. D. in *Recherches nouvelles* etc. Part. II, §. 2. pag. 99.

ἔβασίλευσαν οὖν οἱ Ἀσσύριοι ἐτη αὐτοῖ' (* αὐξ')· οὕτω γὰρ λέγοντι Κτησία καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης συμφθέγγεται. (Vid. supra.) Atque Vellejus Paterculus I, 6: »Insequenti tempore imperium Asiaticum ab Assyriis, qui id obtinuerant annis MLXX, translatum est ad Medos, abhinc annos ferme DCCLXX.« Vid. Eusebii Chronic. ibique Josephi Scaligeri Animadverss. pag. 63 et 64. Longum profecto est, viros doctos recensere, quotquot in haec commentati sunt, aut ea inter se componere studuerunt. Haud paucos laudavit Harlesius ad Fabricii Biblioth. Graec. II, pag. 742, (vid. supra pag. 6 seq.). Qui deinceps haec aggressi, excitavit Beckius, Anleitung zur Weltgesch. etc. I, pag. 196, 197, una cum accurata veterum scriptorum notitia, qui de his disserentes, inter se discordant. Cui adde Largerii atque Schweighauseri disputata ad Herodoti I. supra laud. Namque ille, cujus primo loco memini, maxima ex parte Boucherii sententiam est amplexus, ex qua Herodotum de illo tantum tempore locutum arbitratur, quo Assyriorum imperium quam maxime floruerit, Assyriique totius Asiae imperio sint potiti. Inde tam arctos in fines imperii diuturnitatem illum conclusisse, cum Ctesias regni antiquitatem inde a primordiis repetierit. *) Eandem sententiam amplexus Ev. Kreenen, Nahumi vaticinium (1808 Harderwyk) cap. I, p. 7 seqq. Aliam viam ingressus Largerii adversator, nobilissimus Comes de Volney, qui longa disputatione evincere studet, Ctesiam eo consilio annorum auxisse, quo Persis gratificaretur, qui in jura quasi Assyrii regni successerint. Nam tanta regni diuturni-

*) Vid. ad Herod. I. I. et Chronolog. d' Herodot. Chap. III, pag. 144 seqq. Quam Largerii sententiam ingeniose quidem et acute excogitatum, nec vero certis firmisque argumentis nixam judicat Reynier (de l'Economie publique et rurale des Pers. et des Pheniciens pag. 56 seq.). Nec enim eo se posse animum inducere, ut crederet, ita visum fuisse Ctesiae, ut utramque rationem eandemque discrepantem confunderet ac perturbaret.

tate dignitatem amplificari atque exornari par erat. *) Bruiningii nescio cujusdam sententiam examinavit Schweighauserus, quocum plane faciam, si inventi laudem auctori non invideat. Est enim putidum talia recoquere. Cautius agit auctor libri, cujus jam aliquoties fecimus mentionem: *Recherches nouvelles sur l'histoire ancienne*, II Partie §. 1, pag. 83 seq. Qui quamvis Herodotum veriora prodidisse existimat, nequaquam tamen continuo Ctesiae narrata rejicienda vult. Iudicio multo adhibito, cautius in Ctesia, scriptore de veritate parum sollicito (peu soigneux) esse versandum. Vid. ibid. §. 3, pag. 111 seqq. atque in primis pag. 169 sq., 189 sq., ubi reges Assyrios recenset, quos sunt qui 30, sunt qui 33 fuisse narrent. Ctesiam putat 30 progenies et 1306 annos statuisse, quamvis multa huicce numero adversarentur. Ctesiam vult, de industria Medorum reges duplicasse, quo Assyriorum computi cum Graecis de Trojae expugnatione convenirent. (Vid. infra ad XVII.) Atque iisdem de causis simile quid videri factitasse Ctesiam in rebus Assyriis, quod tamen vix ita clare possit demonstrari, quia nec Herodoti recensum, nec Ctesiae libros nec alios denique habemus, quibus majorem quam Eusebio, Syncello, aliis fidem tribuere possemus. Neque vero inde consequi, omnia quae Ctesias memoriae prodiderit, pro fictis commentisve esse habenda, cum plurimae res, ab ipso enarratae, optime cum Herodoti Chronologia congrua essent. Exemplo esse Arabum regem *Araium* nomine, Nini socium. Nam in Arabum annalibus inveniri «un roi homerite de l'Jemen,» in quem eadem caderent, quique cum Herodoti Nino optime congrueret. Equidem, si meam qualemcunque sententiam expectes, duas eademque diversas narrandi rationes jam apud veteres extitisse crediderim, quarum magis vetustam, ab Assyriis ipsis deindeque Persis perscriptam, Ctesiae observatam esse, alteram, a Babyloniis traditam et cum Graecis communicatam,

*) Chronologie d' Herodot. p. 83 seq. — 189 seq.

Herodoto et iis, qui Alexandri temporibus de his perscripserint, veriorem visam fuisse suspicor, *) qui vero talia inter se concordare student, operam illi perdidisse mihi videntur, neque certi quid inde erui posse persuasum habeo. Quae una olim mihi in mentem venerat ratio loci expediendi, eam cum nuper a Viro quodam, haud indocto, **) item in medium prolatam non sine voluptate intellexissem, proponere iuvat. Jam Herodoti verba ita erunt capienda: Medos in libertatem sese vindicasse, postquam superior Asia ($\xi \acute{\alpha}\nu\omega$, cujus pars erat Media) per quingentos viginti annos Assyriorum dominatui fuerit subjecta. Loquitur ergo Herodotus de eo tempore tantummodo, per quod superior Asia in ditione Assyriorum fuerit, atque indicat, Assyrios per DXX annos, qui ultimi ipsis fuerint, antequam deficerent ab iis Medi caeterique populi, imperium habuisse in *Asiam τῆς ἄνω* s. *superiorem*. Commemoravit igitur Herodotus tot modo annos, quot Assyrii imperarunt Medis, ceterorum, qui Assyriis fuerint, nullam iniecit mentionem. Hactenus ille. Neque vero haec eo usque valere, ut Ctesiam cum Herodoto componant, fugisse videtur Virum doctum, qui ita litem se diremisse opinatur. Nam $\xi \acute{\alpha}\nu\omega$ s. *superior* Asia jam a Semiramide, Nini (unde usque ad Sardanapalam 1360 anni) uxore subacta erat, ut Diodorus auctor est. A quo tempore usque ad Sardanapali tempora Medorumque defectionem si annos DXX effluxisse statuas, jam Nino regnanti supererant DCCC plus anni? Quod ipsum, si quid aliud, ab omni vero abhorret. Alia rursus ratione haec expedire studuit Erhard peculiari disputatione, » Versuch einer Berichtigung der Assyrischen und Babylonischen Geschichte, besonders in Hinsicht

*) Conf. supra ad fragment. V.

**) Disputat. de Sardanapalo, scripsit W. Cnoop Hoopmans. Amstelodami 1819 Parte altera, cap. I, pag. 41 seq. coll. cap. III, §. 3, pag. 82 seq.

ihrer Zeitrechnung.« *) Is et Ctesiam et Herodotum fide dignum iudicat, optimeque inter se posse conciliari, si anni 1360 Ctesiae ad vetus Assyriorum regnum pertineant, Herodoti contra anni 520 recentiori Assyriorum regno, quod ex priori everso originem invenerit, adscribantur. Nam de recentiori Assyriorum regno Herodotum unice loqui pluribus idem contendit. Assyrii regni interitum, non ut Volnejus in anno 717 a Chr. (quo quidem anno Medi descivissent), regno ipso adhuc incolumi, sed in anno 626 Idem ponit, quo anno penitus illud sit eversum a Cyaxare atque Nabopollassare. Adjectis Herodoti 520 annis, efficitur annus 1146, quo, subverso vetere Assyriorum regno, recentius istud effloruerit. Jam his si adjeceris annos Ctesiae 1360, vetus Assyrium regnum fuisse conditum 2506 a Chr. sive 3216 mundi (ex LXX ratiocinatione). Eundem annum a Syncello prodi, quamvis alio ex computo. Quem eundem numerum ex recensu regum Assyriorum ille efficit, quos quidem ex Syncello affert, ita tamen ut Arabelum, Chalaum, Anebum et Babium tanquam reges Babylonicos ejiciat, in aliis regibus numerum annorum, per quos regnasse dicuntur, vel augeat vel imminuat, prout Eusebio Scaligeroque ejus interpreti visum erat. Tota igitur Erhardi ratio eo potissimum nititur, quod, antiquo Assyriorum regno everso, recens ex illo effloruerit, et idem Assyriacum regnum, postea a Cyaxare excissum. Neque etiam defuere, qui admodum de his dissentientes et Graecos et Hebraeos conciliare tentarent. In quibus praeter alios Gattererus, Beckius, Bredovius, Jahnius, quorum locos laudat Winerus in: *Biblisches Real-Lexic.* I, pag. 66. Contra quos quae monuit Hartmannus, **) si leviora neque magni momenti ducit Winerus, vix me quidem habebit assentien-

*) Vid. *Ephemerid. Halenses* 1819. Septemb. Nro. 223, pag. 77 seqq.

**) *Ergänz. Bl. der Jen. Allgem. Litt. Z.* 1813, nro. 508, *Linguistik Einleit.* 146 seqq.

tem. Qui aliud recens regnum Assyriacum existitisse plane negat, ortamque vult hancce opinionem e vario usu vocis *Assyriae* in libris quoque sacris pervulgato, qui quantos in rerum historia excitaverit errores, vix dici posset. Atque etiam semel tantum Ninum urbem et captam et excissam fuisse.

AD ASSYR. FRAGM. XIII APPENDIX.

Assyriorum reges, quotquot fuere inde a Nino, recenset Syncellus in Chronograph. pag. 69, 77, 117, 123, 127 edit. Venet. (1729). At pag. 132 Diodori de Sardanapalo regni que ipsius exitu narrationem descripsit, Ctesiae mentione facta hunc in modum.

Ἔως τοῦδε τοῦ ὄχου. ἔτους τοῦ κόσμου διαρκέσασα ἡ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεία, ἐπὶ αὐτῶν ἔτη, κατελύθη τῷ κ'. ἔτει τοῦ Σαρδαναπάλου τοῦ μ'. βασιλέως Ἀσσυρίων, ὃς παρὰ τισι Θῶνος Κογκόλερος ἀνομάζεται, περὶ οὗ ὁ Διόδωρος λέξεισιν αὐταῖς οὕτω γράφει. Σαρδανάπαλος δὲ τριακοστὸς καὶ πέμπτος ἀπὸ Νίνου τοῦ συστησαμένου τὴν ἡγεμονίαν, ἔσχατος δὲ γενόμενος βασιλεὺς Ἀσσυρίων, ὑπερῆγεν ἅπαντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ τρυφῇ καὶ ῥαθυμίᾳ· καὶ μετ' ὀλίγα καὶ τοιοῦτος ὢν τὸν τρόπον, οὐ μόνον αὐτὸς αἰσχροῶς κατέστρεψε τὸν βίον, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀσσυρίαν ἡγεμονίαν ἄρδην ἀνέστρεψε πολυχρονιωτάτην γενομένην τῶν μνημονευομένων Ἀρβίκης γὰρ τις, Μῆδος μὲν τὸ γένος, ἀνδρεία δὲ καὶ ψυχῆς λαμπρότητι διαφέρων, ἐστρατήγει Μῆδων τῶν κατ' ἐνιαυτὸν ἐκπεμπομένων εἰς τὴν Νῖνον. κατὰ δὲ τὴν στρατηγίαν γενόμενος συνήθησ τῷ στρατηγῷ τῶν Βαβυλωνίων ὑπ' ἐκείνου παρεκλήθη καταλύσαι τὴν τῶν Ἀσσυρίων ἡγεμονίαν. Ταῦτα ὁ Διόδωρος περὶ τῆς τοῦ Σαρδαναπάλου καταστροφῆς καὶ ὅτι λέ ἀπὸ Νίνου γέγονε βασιλεὺς Ἀσσυρίων, πρῶτον εἶναι βασιλέα τὸν αὐτὸν Ἀσσυρίων προλαβὼν ἀνωτέρω ἔφη οὕτω. τὸ πάλαι τοίνυν κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπῆρχον ἐγχώριοι βασιλεῖς, ὧν οὔτε πράξεις ἐπίσημοι, οὔτε ὀνόματα μνημονεύεται. πρῶτος δὲ τῶν ιστορίας καὶ μνήμη παραδεδομένων Νῖνος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων μεγάλας πράξεις ἐπετελέσατο. καὶ μετ' ἕτερα·

μετά δὲ ταῦτα γεννήσας ἐκ Σεμιράμιδος υἱὸν Νινύαν ἐτελεύτησε τὴν γυναῖκα ἀπολιπὼν βασιλίσσασα. τὸν δὲ Νίνον ἡ Σεμίραμις ἐθάψεν ἐν βασιλείῳσι καὶ ἐπάγει. αὕτη μὲν οὖν βασιλεύσασα τῆς Ἀσίας ἀπάσης πλην Ἰνδῶν, ἐτελεύτησε τὸν προεργημένον τρόπον, βιώσασα μὲν ἔτη ξβ', βασιλεύσασα δὲ δύο πρὸς τοῖς μ', καὶ μεθ' ἕτερα· παραπλησίως δὲ οἱ λοιποὶ βασιλεῖς παῖδες παρὰ πατρὸς διαδεχόμενοι τὴν ἀρχὴν ἐβασίλευσαν ἐπὶ γενεάς μὲ μέχρι Σαρδαναπάλου· ἐπὶ τούτου γὰρ ἡ τῶν Ἀσσυρίων ἡγεμονία μετέπεσεν εἰς Μήδους ἔτη διαμείνασα πλείω τῶν α' καὶ τ' καθάπερ φησὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἐν τῷ β' βίβλῳ· τὰ δὲ ὀνόματα τῶν βασιλέων καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν οὐκ ἐπεγεγράφει, διὰ τὸ μηδὲν ὑπ' αὐτῶν πεπραχθαι μνήμης ἄξιον· μόνη γὰρ τέτυχε ἀναγραφῆς ἡ πεμφθεῖσα συμμαχία τοῖς Τρωσὶν ὑπὸ Ἀσσυρίων, ἧς ἐστρατήγει Μένων ὁ Τιθωνοῦ. Ταυτάνου (Τευτάμου) γὰρ βασιλεύοντος τῆς Ἀσίας, ὃς ἦν κ' ἀπὸ Νίνου τοῦ Σεμιράμιδος φασὶ τοὺς μετ' Ἀγαμέμνονος Ἑλληνας ἐπὶ Τροίαν στρατεῦσαι τὴν ἡγεμονίαν ἔχόντων τῆς Ἀσίας Ἀσσυρίων ἔτη πλείω τῶν χιλίων· ταῦτα ὁ Διόδωρος ἡμῖν παραδίδωσι, μηδ' οὕτω θαυρήσας κ. τ. λ.

Qui idem Syncellus mox pag. 133 C. Cephalionis verba haec affert:

ἄρχομαι γράφειν, ἀφ' ὧν ἄλλοι τε ἐμνημόνευσαν, καὶ τὰ πρῶτα Ἑλλάνικος τε ὁ Ἀέσβιος καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος, ἔπειτα Ἡρόδοτος ὁ Ἀλικαρνασσεύς· τὸ παλαιὸν τῆς Ἀσίας ἐβασίλευσαν οἱ Ἀσσύριοι, τῶν δὲ ὁ Βήλου Νίνος· εἶτα ἐπάγει γενεσιν Σεμιράμεως καὶ Ζωροάστρου μάγου, ἔτη τε νβ'. τῆς Νίνου βασιλείας· μεθ' ὧν, Βαβυλῶνα, φησὶν, ἡ Σεμίραμις ἐτείχισε τρόπον, ὡς πολλοῖσι λέλεκται, Κτησία, Ζήνωνι, Ἡροδοτῶ, καὶ τοῖς μετ' αὐτοὺς, στρατείην τε αὐτῆς κατὰ τῶν Ἰνδῶν, καὶ ἤτταν, καὶ ὅτι τοὺς ἰδίους ἀνείλεν υἱοὺς καὶ ὑπὸ Νίνου τῶν παιδῶν ἐνός ἀνηρέθη τοῦ διαδεξαμένου τὴν ἀρχὴν· καὶ μεθ' ἕτερα, (ad Cephalionem dicentem pertinet) καὶ τῶν λοιπῶν εἰς α' ἐτῶν ἀριθμὸν ἤρχον, παῖς παρὰ πατρὸς ἐκδεχόμενος τὴν ἀρχὴν καὶ ἔχων ἤττον αὐτῶν, οὐδὲ εἰς ἐτελεύτησεν ἐτῶν κ'. τὸ γὰρ ἀπόλεμόν τε καὶ ἀφίλοκίνδυνον γυναικῶδες ἦν αὐτοῖς ἀσφα-

λές· εἶδον γὰρ ἔμενον οὐδέ τι αὐτοῖς ἦν ἔργον, ὃ ἐπρήσσειτο, οὐδὲ ἰώφα τις αὐτούς, πλὴν αἶ τε παλλακίδες καὶ τῶν ἀνδρῶν οἱ γυναικώδεις· τοὺς δὲ βασιλεῖς τοὺςδε, εἴ τις εἰδῆσαι βούλεται, Κτησίως ἐστὶν ὁ λέγων ὀνόματα αὐτῶν κ' οἶμαι καὶ γ'.
 Apposui haec verba integra, quo magis, quae de Sardanapalo ejusdemque vita luxuriosa Ctesias prodidit, haud abs re esse dicta constaret.

XIV.

Sequitur apud Diodorum cap. 22 eorum regum narratio, qui Ninyae successerunt. Quos tamen plurimos silentio praetermittit, unius Teutami, qui vigesimus fuit inde a Ninya, mentionem faciens. Quo regnante Memnon, Tithoni filius, cum copiis ad Priamum sublevandum fuit missus, ibique occubuit Thessalorum insidiis. Quae copiosius ex aliorum libris allata ita concludit: *περὶ μὲν οὖν τοῦ Μέμνονος τοιαῦτ' ἐν ταῖς βασιλικαῖς ἀναγραφαῖς ἱστορεῖσθαι φασὶν οἱ βάρβαροι.* Quid tandem aliud αἱ βασιλικαὶ ἀναγραφαὶ nisi αἱ διαφοραὶ βασιλικαί, quas a Ctesia in historiis conscribendis fuisse adhibitos supra exposuimus? Unde facile mihi persuaderi patiar, *) descripta haec esse ex Ctesia non minus quam cetera, quae et in antecedentibus capp. memoriae sunt prodita.

Quod rem ipsam attinet, monuit Wesselingius hac de re ad Diodori l. Post quem singulare huic argumento caput consecravit W. Cnoop Koopmans de Sardanapalo (Amstelodami 1819) Part. II, cap. II, pag. 56 seqq. (*de statu regni Assyriaci tempore belli Trojani.*). Legantur etiam, quae Armenicis ex fontibus super hoc bello enarrantur in libro: *Recherches curieuses sur l'histoire ancienne de l'Asie par Cirbied et Martin; chap. IV, pag. 54 seq. (Nouveaux détails sur la guerre de Troie.)*

*) Conf. etiam Syncelli verba paulo ante prolata.

XV.

Quae cap. 23 de Sardanapali luxurie narrantur, dubitari nequit, quin Ctesiam habeant auctorem. Testimonio sunt potissimum, quae Athenaeus affert XII, 7, pag. 528 F. seq. pag. 464 seqq. Itaque haud cunctatus sum, utriusque scriptoris verba apponere.

Σαρδανάπαλος δὲ, ait Diodorus, τριακοστὸς μὲν ὢν ἀπὸ Νίνου τοῦ συστησαμένου τὴν ἡγεμονίαν, ἔσχατος δὲ γενόμενος Ἀσσυρίων βασιλεὺς, ὑπερῆρεν ἅπαντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ τρυφῇ καὶ ῥαθυμίᾳ. Χωρὶς γὰρ τοῦ μηδ' ὑφ' ἐνὸς τῶν ἔξωθεν ὀρᾶσθαι, βίον ἐξῆσε γυναικώδη; καὶ διατρώμενος μὲν μετὰ τῶν παλλακίδων, πορφύραν δὲ καὶ τὰ μαλακώτατα τῶν ἐρίων ταλσιουργῶν, στολὴν μὲν γυναικείαν ἐνεδεδύκει, τὸ δὲ πρόσωπον καὶ πᾶν τὸ σῶμα ψιμυθίοις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τῶν ἑταιρῶν ἐπιτηδεύμασιν ἀπαλότερον πάσης γυναικὸς τρυφερᾶς κατεσκεύαστο. Ἐπετίθεισε δὲ καὶ τὴν φωνὴν ἔχειν γυναικώδη καὶ κατὰ τοὺς πότους οὐ μόνον βρωτῶν καὶ ποτῶν τῶν δυναμένων μάλιστα τὰς ἡδονὰς παρέχεσθαι, συνεχῶς ἀπολαύειν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀφροδισιακὰς τέρψεις μεταδιώκειν ἀνδρὸς ἅμα καὶ γυναικὸς· ἐχρηῆτο γὰρ ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρα συνουσίαις ἀνάιδην, τὴν ἐκ τῆς πράξεως αἰσχύνῃς οὐδὲν ὄλως φροντίζων.

Jam ad Diodori verba quaedam mihi annotanda occurrunt. Nam copiosius de Sardanapalo actum est in libro, cujus jam aliquoties fecimus mentionem, *W. Cnoop Hoopmans*, Amstelodami 1819. Qui liber cum ad paucos credo nostratium (id quod dolendum) pervenerit, inde quaedam esse excerpta lectores non gravabuntur. Namque capite primo, ubi testimonia veterum de Sardanapalo affert, Ctesiam potissimum nominat, qui distinctius, quam superiores (Hellanicum dicit et Herodotum) hanc rem exposuerit. Reddit autem illius narrationem Diodorus l. l. Nicolaus Damascen. in Excerptt. Vales. p. 425, pag. 16 Orell. coll. not. p. 173, Suid. v. *Σαρδαναπ.* et *Ἀρβύκης*. Athenaeus l. l., unde profecit Eustathius ad *Odyss.* A, 135, pag. 1489, 13 ed. Rom. Qui

Ctesiam secuti sint, plures Koopmans excitavit pag. 6, 7: Justin. I, 2, Joan. Sarisberiensis Polycrat. VI, c. 14, Suid. V. Κοροσκογκάλερος, e Ctesia insuper hausisse Vellejum Paterculum I, 6, Tzetz. Chil. III, 426, Mos. Choren. I, 20; plane cum Ctesia consentire Bion. et Alexandr. Polyhist. apud Agathiam pag. 59, Oros. I, 19, II, 2, coll. Euseb. Chronic. I, p. 23, II, p. 110, Syncell. pag. 165, Constantin. Manass. pag. 25 ed. Meurs.

τριακόστος μὲν ὢν ἀπὸ Νίνου] »καὶ πέμπτος ex »Eusebio addendum arbitratur Scaliger ad illius Chron. p. »254; cui contra concordem veterum Codd. consensum et »Diodori ipsius, XXX γενεαῖς seu regum aetatibus, uti supra ostensum, imperium Assyriorum circumscribentis, sententiam adstipulari non possum« *WESSELINGIUS*. Admodum inter se veteres in numero regum differunt. Nam Diodoro vel potius Ctesiae, quem excripsisse probabile est, sunt *triginta reges*, Vellejo *triginta tres*, Cephalioni *viginti tres*, Castori *viginti septem*, qui inde a Ninya regnum obtinuerint. Haec qui inter se concoquere possit, eum quadrata junxisse rotundis pronuntiaverim. Vide tamen, qui sententias veterum et recentiorum super hac re collegit, Beck. in Anleitung z. Weltgesch. I, pag. 196 seq. Add. Orelli Supplementt. Nott. Damascen. pag. 12.

βίον ἔζησε γυναικῶδη· καὶ διατιώμενος μὲν μετὰ τῶν παλλακίδων, πορφύραν δὲ καὶ τὰ μαλακώτατα τῶν ἐρίων κ. τ. λ.] Nobilissimus locus de Sardanapali mollitie. Jam Wesselingius haec notaverat: »Aemulatur *Ctesiam*, sicuti et Plutarch. »T. II, pag. 326 F. et Nicol. Damascen. Excerpt. Vales. »p. 426, quod ex ejus apud Athen. XII, 7, verbis clarissime »apparet. Recte vero hominis et animi effeminati argumentum ex Ianae tractatione sumit. conf. Hierocl. in Stobaei »Serm. LXXXIII, p. 491.« Plures, qui Ctesiae narrata iisdem fere verbis repetierunt, laudat Koopmans l. l. pag. 9. Sunt autem fere hi: Plutarch. Mor. II, pag. 336 C. et 330, Maxim. Tyr. Diss. X, 9, et XXXIV, pag. 408, Clemens Alex.

Paedag. III, p. 294, Stromat. I, p. 416-et II, pag. 491, Dio Chrysostom. Or. II, p. 26, LXIV, pag. 593 et inprimis LXII, p. 588, Cleomed. II, (cf. Lambin. ad Lucret. VI, 6), alii.

Sequitur Athenaeus XII, 7, (cap. 38) pag. 528 F. seq. Schweigh.

— Κτησίας ἐν τρίτῃ Περσικῶν καὶ πάντα μὲν, φησι, τοὺς βασιλεύσαντας τῆς Ἀσίας περὶ τρυφὴν σπουδάσαι, μάλιστα δὲ Νινύαν, τὸν Νίνου καὶ Σεμιράμιδος υἱόν. καὶ οὗτος οὖν ἐνθὸν μόνων καὶ τρυφῶν, ὑπ' οὐδενὸς ἐωρᾶτο, εἰ μὴ ὑπὸ τῶν εὐνούχων καὶ τῶν ἰδίων γυναικῶν. Τοιοῦτος δ' ἦν καὶ Σαρδανάπαλλος, ὃν οἱ μὲν Ἀνακυνδαράξω λέγουσιν υἱόν, οἱ δὲ Ἀναβαξάρου. ὅτε δὲ οὖν Ἀρβιάκης, εἷς τῶν ὑπ' αὐτοῦ στρατηγῶν, Μῆδος γένος, διεπρόξυτο διὰ τινος τῶν εὐνούχων Σπαρμεῖζου Θεάσασθαι Σαρδανάπαλλον, καὶ μίλις αὐτῷ ἐπετρόπη ἐκείνου ἐθελήσαντος· ὡς εἰσελθὼν εἶδεν αὐτὸν ὁ Μῆδος, ἐπιμυθιωμένον καὶ κεκόσμημένον γυναικιστὶ καὶ μετὰ τῶν παλλακίδων ξαίνοντα πορφύραν, ἀναβαδῆν τε μετ' αὐτῶν καθήμενον, γυναικείαν δὲ στολὴν ἔχοντα, καὶ κατεξυρημένον τὸν πώγωνά καὶ κατακεισσηρισμένον· (ἦν δὲ καὶ γάλακτος λευκότερος, καὶ ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμοὺς [καὶ τὰς ὀφρῦς]·) ἐπεὶ δὲ καὶ προσεῖδε τὸν Ἀρβιάκην, τὰ λευκὰ ἐπαναλαβὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς·) οἱ μὲν πολλοὶ, ὧν ἔστι καὶ Δοῦρις, ἱστοροῦσιν, ὑπὸ τούτου, ἀγανακτήσαντος εἰ τοιοῦτος αὐτῶν βασιλεύει, συγκεντηθέντα ἀποθανεῖν. Κτησίας δὲ λέγει, εἰς πολεμὸν αὐτὸν καταστῆναι καὶ ἀθροίσαντα πολλὴν στρατιάν καὶ καταλυθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀρβιάκου, τελευτῆσαι, ἑαυτὸν ἐμπρήσαντα ἐν τοῖς βασιλείοις, πυρὰν νήσαντα ὕψος τεσσάρων πλῆθρων, ἐφ' ἧς ἐπέθηκε χρυσᾶς κλίνας ἑκατὸν καὶ πενήκοντα καὶ ἴσας τραπέζας, καὶ ταύτας χρυσᾶς· ἐποίησε δὲ ἐν τῇ πυρᾷ καὶ οἶκημα ἑκατόμπεδον ἐκ ξύλων, κἄνταυθα κλίνας ὑπεστόρεσεν, καὶ κατεκλίθη ἐνταῦθα αὐτός τε μετὰ καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ καὶ αἱ παλλακίδες ἐν ταῖς ἄλλαις κλίναις· τοὺς γὰρ τρεῖς υἱοὺς, καὶ δύο θυγατέρας, ὄραν τὰ πράγματα κακούμενα, προνυπετόμψαι εἰς Νίνον πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα, δούς αὐτοῖς τρισχίλια χρυσίου τάλαντα· ἐπεστέγασε δὲ τὸ οἶκημα δοκοῖς μεγάλαις τε καὶ παχείαις, ἔπειτα

ἐν κύκλῳ περιέθηκε πολλὰ ξύλα καὶ παχέα, ὥστε μὴ εἶναι ἔξοδον· ἐνταῦθα ἐπέθηκε μὲν χρυσίου μυριάδας χιλίας, ἀργυρίου δὲ μυρίας μυριάδας ταλάντων, καὶ ἱμάτια καὶ πορφύρας, καὶ στολὰς παρτοδαπὰς· ἔπειτα ὑφάσαι ἐκέλευε τὴν πυρὰν· καὶ ἑκαίετο πέντεκαίδεκα ἡμέραις· οἱ δὲ ἐθαύμαζον ὄρῳντες τὸν καπνὸν, καὶ ἐδόκουν αὐτὸν θυσίας ἐπιτελεῖν· ταῦτα δὲ μόνον ἤδεσαν οἱ εὐνοῦχοι· ὁ μὲν οὖν Σαρδανάπαλλος ἐκτόπως ἠδυναπάθησας, ὡς ἐνῆν γενναίως ἐτελεύτησε.

Σαρδανάπαλλος.] Est ea scriptura, quam codicum ex auctoritate Athenaeo restituit Schweighaeuser. (Vid. Annot. ad h. l. Tom. VI, pag. 416 et ad libr. VIII, pag. 335 F.) Sed alii, in quibus Diodorus, constanter Σαρδανάπαλος cum una litera λ. Vid. Wesseling. ad Herodot. II, 150. Quod eundem alii Anacyndaraxae, alii Anabaxari filium faciunt, cf. Interpr. ad Justin. I, 3. Sardanapalum vero ipsum ex orientis more plurimis celebratum fuisse nominibus, persuasit mihi Koopmans l. l. pag. 27 seq. Id quod ad multos veterum locos haud parum facit. Sic uti hoc utar, sunt, qui eum nomen *Thonos Konkoleros*, quod varie explicant: *regem admirabilem*, vel *deorum delicias*; et alii aliter. Chr. Theod. Walthero (Disput. de Doctrina Tempp. Indic. pag. 181, ad calcem Bayeri Regn. Bactrian.) *Sardanapalus* est *Schadran Phali*. Atque fuit etiam nomen Sardanapali tale, quod pluribus regibus conveniret. Conf. Beckii Anleitung z. Weltgesch. pag. 608 seq.

διεπράξατο διὰ τινος εὐνοούχων Σπαραμείζου κ. τ. λ.] Jam eunuchos plurima administrantes videmus, quemadmodum apud Persas postmodo Orientalium ex more factum esse scimus. Supra ad Persicc. cap. IX.

Σπαραμείζου. Jure restituit Schweighaeuserus pro vulgato Παραμείζου. Apud Plutarchum, Vit. Artaxerxis cap. 15, ubi aliquoties eunuchus vocatur Σπαραμίξης, haud scio an rescribendum sit Σπαραμίζου, quemadmodum Codex Palatinus Nro. 283 antiquissimus offert, consentiens plane cum Athenaei Codd.

ἄς εἰσελθὼν εἶδεν αὐτὸν ὁ Μῆδος, ἐψιμυθιωμένον] Jure sic edidit Schweighaeuserus, cum nonnulli ferrent ἐψιμυθιωμένον. Copiosius cum de scriptura, tum de significatione egi ad Plutarchi Alcibiad. pag. 262 seqq. Apud Nicolaum Damascen. l. I. est: ἐγγριόμενος δὲ τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογραφόμενος. — De quo more vid. quoque Casaubon. ad h. l. et Koopmans l. I. Part. III, Cap. II, 84, pag. 142 seqq.

καὶ κεκοσμημένον γυναικιστὶ καὶ μετὰ τῶν παλλακίδων ξαίνοντα πορφύραν] Jam revocantur Diodori verba: βίον ἐξῆσε γυναικῶδη καὶ διαιωμένον μὲν μετὰ τῶν παλλακίδων, πορφύραν δὲ καὶ τὰ μαλακώτατα τῶν ἐρίων ταλασιουργῶν, ubi vid. Wesseling. Annot.; addantur Aristotelis verba Polit. V, 8, (10) §. 14, pag. 222, Schneid. αἱ δὲ διὰ καταφρόνησιν, (loquitur de regibus, qui variis de causis perempti fuerant) ὥσπερ Σαρδανάπαλον ἰδὼν τις ξαίνοντα μετὰ τῶν γυναικῶν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα οἱ μυθολογοῦντες *) λέγουσιν· εἰ δὲ μὴ ἐπ' ἐκείνου ἀλλ' ἐπ' ἄλλουγε ἂν γένοιτο ἀληθὲς κ. τ. λ. Quae communi ex fonte fluxisse crediderim. Atque recte mihi ad haec annotasse videtur Koopmans (l. I. Part. tert. cap. I, pag. 136), parum attendisse Graecos ad orientalium regum consuetudines ac mores, qui hodieque tales reperiantur, quales et Sardanapali et multo post Persarum regum nec non Arabum Chalifarum fuisse tradunt. Haud pauci sunt ex orientalium regibus, quos muliebribus operibus deditos fuisse dicunt. Qui ex Ctesia de Sardanapalo talia tradiderunt, hi fere sunt annotante Koopmans: Plut. II, p. 336, Oros. I, 19, Athen. XII, 528, Justin. I, 2, Clemens Alexandr. Paedag. III, p. 294, Cleomedes II, Constant. Manasses p. 26, Tzetz. Chil. III, 4, 17. Quorum nonnullos jam supra meminimus.

ἀναβύδην δὲ μετ' αὐτῶν καθήμενον] i. e. »pedibus sublime porrectis cum illis sedentem, « ut recte vertit

*) Ctesiam ejusque sequaces intelligi, vix mihi dubium est.

Schweighaeuserus, amandans ad Suidam, Hesychium, Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1124. Ita enim Hesychius: ἀναβιάδην, ἐν σκίμποιδι καθέζεσθαι ἀναβάντα καὶ μετέωρον, atque Suidas: ἀναβιάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι. » Suspicio autem, ait Hemsterhusius, explanari Ctesiae locutionem de Sardanapalo indecore inter feminas adsidente, ἀναβιάδην ἐζεσθαι vel καθέζεσθαι, quam et Pollux consignavit III, 90: VI, 175. « Conf. Viger. de Idiotismm. pag. 373 seq. - Neque tamen hoc abhorret ab orientis regibus mollitiei deditio, qui in intimis aedibus vitam effeminatam et delicatam agere consueverint. Cujusmodi haud pauca laudavit Koopmans de Sardanap. Part. III, cap. 1, pag. 128 seq. Et haec ipsa et alia hujusmodi, quae de molli atque luxuriosa Sardanapali vita vulgo feruntur, quaeque exaggerata et incredibilia videntur, tamen, si regum orientalium haud paucorum res et mores vel hodie spectas, non omnimode plane ficta vel certe exaggerata censebis. Vid. Koopmans l. l. p. 326 sq.

καὶ κατεξυρῆμένον τὸν πάγωνα καὶ κατακεκισσηρισμένον] κατακεκισσηρισμένον: » laevigata pumicis attritu facie. « De κίσσηρος, *pumex*, cf. Polluc. VII, 95. Idem apud Nicol. Damascen. pag. 429 Vales., pag. 20 Orell., dicitur ὁ κατεξυρῆμένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὸ ὀφθαλμῶ, ψιμιθίῳ δὲ τὸ χρῶμα ἐναλειφόμενος. De ψιμιθίῳ, s. ut rectius ψιμυθίῳ, jam supra monui. Monuit item ad h. l. Orelli in Supplementt. Nott. in Nicol. Damasc. pag. 18. De καθυπεστιβισμένος, vel (ut in Athenaeo) κατακεκισσηρισμένος nonnulla ad h. l. Valesius. (pag. 175 Orell.) Esse enim ὑποστιβίζων: *oculos stibio linire*, ut olim mulieres factitaverint. Add. Orelli in Supplement. Nott. pag. 17, 18. Est autem στίμι s. στίβι (unde στιμίζεσθαι et στιβίζεσθαι) galena fossulata s. plumbago, (schwarzes Pulver aus Bleyglanz oder Spiessglas) vel antimonium nigrum, quo oculos adspergebant et tingebant, ut pulciores adeoque majores viderentur. In primariis, qui hunc morem illustrarunt, est Boettigerus, in Sabina Tom. I, pag. 27, 55, 56, edit. secund. Quo tamen plura

congressit Ruperti ad Iuvenal. Satyr. II, 93, pag. 87 seq. edit. sec., ut vix quidquam addere sit necesse. — Quod vero Orellius dubitat, an recte se habeat in Nicolao forma καθυπεστιβισμένος, cuius loco forsitan sit legendum καθυπεστιμισμένος, vereor ut Viro Docto possim adstipulari. Ut enim στιβι dicitur et στιμμ, ita quoque στιβίζεσθαι et στιμιζεσθαι, utrumque recte; ut adeo ad Latinos altera tantum forma abierit, qui nonnisi stibium dixere.

Apud eundem tamen Nicolaum mox occurrunt verba, quae haud minus Ctesianis apud Athenaeum conveniunt: τοῦτον - ἄπαγε καὶ ξυρήσας τὸ ὄλον σῶμα καὶ κισηρίσας πλὴν κεφαλῆς, δις τῆς ἡμέρας λούε καὶ σμῆγε ἀπὸ ληκύθου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογραφέσθω. Quod igitur Athenaeo est κατακισσηρίσειν, id procul dubio Nicolao est κισηρίζειν*), explicante Corajo: διὰ κισσηρέως λεαίνω καὶ λαμπρύνω τὸν ῥύπον ἀποξύων. »Pumice laevigare, mit Bimstein glätten, »abschaben. Conf. Beckmann. ad Aristotel. de mirab. Auscult. C. 188, pag. 361 seq. « Orelli Supplem. Nott. pag. 19. ὑπογράφεσθαι quid sit, ad Plutarchi Alcibiadem pag. 262 exposuimus.

τὰ λευκὰ ἐπαναλαβὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς] »album denovo oculis insuper imposuit;« ex eodem oculos fucandi more, de quo supra monuimus. Respondent haec Iuvenalis verbis in Satyr. II, 93:

» Ille supercilium madida fuligine tectum

» Obliqua producit acu.«

Ubi vid. Ruperti. Monuit quoque ad h. l. Schweighaeuserus Animadverss. Tom. VI, p. 417 seq. Pertinet huc fragmentum a Polluce asservatum in Onomast. II, cap. 4, §. 60. Κτησίας δέ φησιν ἀναβάλλειν τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν Σαρδανάπαλον. Unde in Athenaeo emendandum dicit Andreas Schottus: ἐπαναβαλὼν pro vulgato ἐπαναλαβὼν,

*) Nam utroque modo scriptum occurrit.

haud sine causa. »Subjicit autem Pollux ista statim his, quae
 »protulit de oculis patrantibus et distortis, quales effoemina-
 »torum sunt et cinaedorum, βλέμμα ait ὑγρόν, Φηλυρπεπεί,
 »γυναικειόν, ἀχρεῖον, ἀνατετραμμένον, καὶ τὰ ὅμοια Κτησίας etc.»

Κτησίας δὲ λέγει, εἰς πόλεμον αὐτὸν καταστῆναι
 κ. τ. λ. Quae hic compendiose tradit Athenaeus, copiosius
 apud Diodorum inde a cap. 24 — 28 inclus. leguntur. Quae
 ex Ctesia ducta esse nemo non videt.

καὶ οἴκημα ἑκατόμπεδον ἐκ ξύλων] i. e. »conclave ligneum
 pedes centum quaquaversum patens.« Laudat Schweighauser.
 de voce ἑκατόμπεδον Hesychium s. v. ibique Interpr. et
 Heynium ad Iliad. ψ', 164. Tu adde Lobeck. ad Phrynich.
 pag. 546 Not. Caeterum operae pretium est, quae ad h. l.
 disseruit Casaubonus de iis, qui vivicomburio vitam sibi fin-
 jerint, perlegere. Nam multos sanequam invenies, et reges
 multum pollentes et gentes universas vel civitates, quae
 hanc leti viam praetulerint.

παρεπεπόμφει εἰς Νίνον πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα] Multo, cre-
 do, in his accuratior Diodorus II, 26 circ. fin., ubi Sarda-
 napalus dicitur filios filiasque cum magna pecuniarum vi in
 Paphlagoniam emisisse ad Cottam regem, (satrapam, ἔπαρχον)
 qui ipsi fuerit ex subditis benevolentissimus. Inde, quum
 Nini ipse degeret Sardanapalus ab hostibus obsessus, male
 huc tracta esse verba εἰς Νίνον, alienumque occupare locum,
 jam Wesselingius ad Diod. loc. existimaverat. At hujus-
 modi plura sibi parum consentanea in Sardanapali historia
 obviam veniunt, uti haec res viris quibusdam doctis fraudi
 fuerit, quorum alii duos alii vel tres Sardanapalos existisse
 crederent. Atque jam Hellenicum et Callisthenem duos Sarda-
 napalos statuisse legimus, quorum alter fortis ac strenuus, alter
 emollitus atque effeminatus fuerit, probante Wesselingio *)

*) ad Diodor. II, 25. Vide tamen eundem ad Simsoni Chronic. ad
 annum 3166. De duobus Sardanapalis imprimis vide Sturzium ad
 Hellenici fragg. pag. 92.

quem et ipsum ea res offendit, quod secundum Diodorum (s. Ctesiam) mollis iste Sardanapalus primos hostium impetus strenue conciderit, fortissimumque sese praebuerit. Quod omne dissolvi, si duos Sardanapalos fuisse poneremus, a Ctesia ejusdemque sequacibus inter se confusos. At, ut alia taceam, nam Sardanapalus solus est is, quem universa ex historia regem novimus, qui quamvis emollitus ac luxuriae deditus, subinde tamen, ubi de summa decertatum, fortem sese gesserit, nominisque sui famam reliquerit?

Exortus denique est, qui *tres* Sardanapalos fuisse poneret, Freret *Memoir. de l'Acad. des Inscriptt. Tom. V, p. 376, **) ut adeo non desperemus, fore, ut mox alius quidam exoriatur, qui quatuor vel quinque, vel plures Sardanapalos vixisse contenderit. Tractavit luculentius eandem rem Koopmans l. l. Part. I, cap. II, pag. 16 seqq. Neque Wesselingii neque Freretii Ille rationes probat, quamvis nec idem negat, multa contraria in Sardanapali historia deprehendi, ut in argumento tam remoto, famâque tantopere celebrato. Multo tamen probabilius esse, si quae de Sardanapalo acceperimus, de *uno* tantummodo dicta esse existimemus. **) Neque etiam, ut quidam voluerunt, Sardanapali historiam esse fictam, a Ctesia potissimum, homine mendace vanoque. Itaque neutiquam illi omnem fidem derogandam, qui, (ne tot veteres auctores memoremus, qui eum sibi eligerint ducem,) si forsitan mores victusque rationem Sardanapali extulerit sive exaggeraverit, nequaquam omnia commentus esse sit dicendus (cf. l. l. coll. p. 155.). Multa potius ab eo narrari, quae reapse ad orientem spectent, illiusque mores redoleant, quaeque multum abest ut ficta sint a Ctesia, ut potius ex optimis fontibus deducta esse oporteat. Neque etiam illud impedimento esse, quod

*) Obloquutus est praeter alios Fourmont *Reflexions Crit. II, 329 seq.*

**) Quae eadem contendit Largerius, *Essai Chronolog. p. 143 et Memoires de l'Academ. des belles Lettres Tom. XLV, pag. 383.*

pluribus ille Sardanapalus obveniat nominibus. Nam orientalium more pluribus nominibus Sardanapalum fuisse affectum. (p. 27.) Qua de re utique inter eruditos constat.

καὶ ἐδόκουν αὐτὸν θυσίας ἐπιτελεῖν] » *sacrificia peragere.* « Solemne verbum ἐπιτελεῖν de *sacris faciendis ludisve instituendis.* Iis, quae dedit Heldius ad Plutarchi Alexandr. cap. XXIX, adde Plutarch. Fab. Max. 24, Anton. 31 fin., Arat. 17, Wetsten. ad N. Test. Tom. II, pag. 415.

γενναίως ἐτελεύτησε] Comburio igitur vitam sibi finiit Sardanapalus, ut pluribus refert Diodorus II, 27 ex Ctesia, quem plures deinceps sunt secuti. E quibus sunt Ampelius, Schol. Aristophan. Av. 1022, Suid. s. v. Σαρδαν. in fin., Adagg. App. Vat. III, 89, pag. 312. (Koopmans l. l. pag. 11). Aliter quidem Bion et Alexander Polyhistor, aliter Clitarchus. Vulgatam Ctesiae narrationem Ovidius quoque secutus in Ibide vs. 310, 311.

» Inque pyram tecum carissima pignora mittas
Quam finem vitae Sardanapalus habet.

XVI.

Sequitur apud Diodorum inde a cap. 24 usque ad fin. copiosa narratio de Medorum seditione Assyriique regni eversione. Nam Arbaces, Medorum praefectus, Ninum missus, a Belesi Chaldaeorum principe ad defectionem excitatur, ita ut Arbaces Medos, Belesys Babylonios contra Sardanapalum, cujus luxuriam perspexerat, moveat. Arabum aliorumque copiis coactis, regem aggrediuntur, qui tamen, cum frustra praemiis illos tentasset, ternis proeliis victor evasit. Neque tamen, qui semel arma ceperant animum abjiciunt, confirmati a Belesi, meliora pollicente. Atque successit res. Novis copiis adductis, imparatum victoriaque elatum Sardanapalum opprimunt, exercitumque illius duobus proeliis magna cum strage cladeque fundunt, unde ipsi multum augentur. Sardanapalum Nini inclusum dein tertium

in annum obsident; quo anno cum Euphrates inundatione facta, muri partem dejecisset, Assyriorum rex, oraculi cujusdam memor, se suosque ac regiam una cum omnibus copiis comburit. Medi eorumque socii urbem ingrediuntur, Arbace regem creant, virum pietate erga amicos non minus insignem, quam indulgentia in Belesyn et liberalitate in cives, apud quos magnam sui famam reliquit. Is, Nino prorsus eversa, *) regiam sedem Ecbatana terrae Medicae transfert.

Hactenus Diodori narratio, quam e Ctesia esse profec-

*) ὁ δ' οὖν Ἀρβάκης — τὴν πόλιν εἰς ἔδαφος κατέσκαψεν. Conf. supra ad Fragm. II, et Wesselingium haec annotantem: conf. »Strabo XVI init. unde jure conficitur, ejus et Diodori aetate »urbem eo nomine non fuisse, aut si exstiterit, parvam et neglectam. »Tamen Tacitus Annal. XII, 13. Ptolem. VI, 1. Ammian. XXIII, 6 »Ninum suo tempore superstitem memorant, forsitan ex ruinis in op- »pidum paulatim adultam atque excitatam. Utcunque autem fuerit, »videtur enim conjecturae quodammodo obesse Lucianus ibique Pal- »mer. Exercitt. pag. 552, id quidem certe apparet, *Ctesianam* Nini »eversae atque excisae narrationem concinere sacratis nobis libris, »qui longo post tempore opibus et dignitate florentem describunt, »haud posse, quot et diligenter Nic. Abram. VI Phar. V. T. 15 ad- »monuit.« Neque etiam funditus excisam esse Ninum Koopmans l. l. pag. 108 vult, quoniam libri sacri adversarentur. Eos enim si inspicias, cladem, quae regno inflictam fuerit, non ita atrocem fuisse videri, qualem Ctesias aliique exaggerent. Nam sacrae scripturae regem, nomine *Pul*, unum videri eundemque esse ac *Sardanapalum*. At sub Cyaxare alteram factam esse Nini eversionem; ut Ctesias utramque hanc et ab Arbace et a Cyaxare factam Nini expugnationem confuderit, adeoque nonnulla, quae ad posterius expugnatam urbem pertinerent, ad Arbaceis expugnationem transtulerit. (Conf. pag. 155, 156 ibid.) Ex hac igitur sententia Arbaceis defectio Assyriorum regi magis quam regno fuit fatalis, quippe quod integrum remansisse videatur, summa potestate modo in alium translata sedeque regia permutata. Neque hoc profecto ab orientalium regnorum institutis atque conditione alienum.

tam, vix inter eruditos dubium esse poterit. *) E quo eodem non minus copiosam Nicolai Damasceni narrationem de iisdem rebus haustam, haud immerito Viri Docti sunt suspicati. **) Atqui Ctesias procul dubio e libris regius, quos inspicere licuit, haec desumserat, quae etiamsi nonnihil forsitan addita, aucta, amplificata censeamus, tamen multum aberit, quin omnia mere ficta atque commenta dicamus. Quid enim magis orientalium mori et consuetudini consentaneum, quam qualia Diodorus vel potius Ctesias tradidit. Idem enim et posthac nostra adeo aetate accidere videmus. Satrapa vel militum quidam dux deficit a summo rege, alii eundem sequuntur, regem mollitiei deditum regno privat, seque ipsum in ejus locum collocat. Quis quaeso, qui Arabum, Turcorum, aliorum postmodo res vel obiter attigerit, non talia se crebrius invenisse confitebitur? Quum igitur haec Ctesiae narratio per se quidem ipsa veritatis certa habeat indicia, modo orientalium regnorum condiciones spectes, non video, cur de Ctesiae auctoritate tantopere detrudere, omnemque fidem ei abjudicare studeamus; quam potius summam ejusdem dictis esse tribuendam clarissime patet. Conf. etiam Koopmans l. l. pag. 16 seqq. 155 seqq.

XVII.

Jamque fine cap. 28 ita Diodorus:

*) Hoc unicuique persuasum esse debet, qui Diodori verba cum Athenaeo accuratius comparaverit. Atque ipsi in notis ad Athenaei locum insigniora quaedam hanc in rem protulimus; ut v. c. e Diodori cap. 26 fin., ubi quae suppresso auctoris nomine enarrat, Ctesiae debere, Athenaei locus manifesto docet. Atque disertum Diodori testimonium exstat II, cap. 32 *φρσιν οὐν*

**) Paulo aliter atque Diodorus ac Nicolaus, nec tamen minus copiose eandem rem referunt duumviri, qui de antiquissimis Asiae historiis ex Armeniacis potissimum fontibus exposuerunt, Cirbied et Martin Recherches curieuses sur l'histoire ancienne de l'Asie. Chap. V, (Châte de l'Empire Assyrien) pag. 56 seqq.

ἡ μὲν οὖν ἡγεμονία τῶν Ἀσσυρίων ἀπὸ Νίνου διαμείνασα τριάκοντα μὲν γενεάς, ἔτη δὲ πλείω τῶν χιλίων καὶ τριακοσίων, ὑπὸ Μήδων κατελύθη τὸν προειρημένον τρόπον.

Haec Ctesiana esse, e Diodori cap. 21 et ex Agathia Iaculentius apparet, vid. supra ad XIII. Quae si e Ctesia ducta certum est, quid reliqua ex eodem manasse scriptore dubitabimus? Sed jam graviora nos exspectant. Est Medorum historia, in quos regnum tralatum esse modo vidimus. Quorum res Diodorus inde a cap. 32 persequitur. Herodoti primum de his narrationem proposuit, quam Ctesiana excipit, copiosior illa quidem Herodotea quam magis forsitan notam Diodorus existimaverat. Ita autem Diodorus l. l.

Κτησίας δὲ ὁ Κνίδιος τοῖς μὲν χρόνοις ὑπῆρξε κατὰ τὴν Κύρου στρατείαν ἐπὶ Ἀρταξέρξην τὸν ἀδελφόν, γενόμενος δὲ αἰγμάλωτος, καὶ διὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ἀναληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἑπτακαίδεκα ἔτη διετέλεσε τιμώμενος ὑπ' αὐτοῦ. Οὗτος οὖν φησὶν ἐκ τῶν βασιλικῶν διαφθερῶν, ἐν αἷς οἱ Πέρσαι τὰς παλαιὰς πράξεις κατὰ τινα νόμον εἶχον συντεταγμένας, πολυπραγμονῆσαι τὰ κατ' ἕκαστα καὶ συνταξάμενος τὸν ἱστορίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξενεγκεῖν. φησὶν οὖν, μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Ἀσσυρίαν ἡγεμονίας Μήδους προστεῖναι τῆς Ἀσίας, Ἀρβίου βασιλεύοντος, τοῦ Σαρδανάταλον καταπολεμήσαντος, καθότι προεῖρηται. Τούτου δ' ἄρξαντος ἔτη δυοὶ λείποντα τῶν τριάκοντα, διαδέξασθαι τὴν βασιλείαν τὸν υἱὸν Μανδάνην, ὃν ἄρξει τῆς Ἀσίας ἔτη πενήκοντα. Μετὰ δὲ τοῦτον τριάκοντα μὲν ἔτη βασιλεύσαι Σώσαρμον, πενήκοντα δὲ Ἀρτύκαν, δύο δὲ πρὸς τοῖς εἴκοσι τὸν προσαγορευόμενον Ἀρβιάνην, τεσσαράκοντα δὲ Ἀρταῖον.

Quae extrema dici vix potest, quantas turbas in rerum Medicarum historia dederint. Audiamus Herodotum, I, 130 loco gravissimo: Μῆδοι δὲ ὑπέκλυψαν Πέρσησι διὰ τὴν τούτου πικρότητα, ἄρξαντες τῆς ἄνω Ἄλως ποταμοῦ Ἀσίης ἐπ' ἔτεα τριήκοντα καὶ ἑκατὸν δυῶν δέοντα, παρ' ἑξ ἢ ὅσον αἱ Σκύθαι ἤρχον. Syncell. Chronic. Paschal. pag. 115 B. Medorum regnum perstitisse refert CCLX annos. Chronograph.

pag. 235 Par. p. 188 Venet. *Κῦρος οὗτος Ἀστυάγην τὸν προ-
 δεδηλωμένον ἑαυτοῦ πάμπαν βασιλεύοντα Μήδων καθελών, τὴν
 Περσικὴν εἰσῆξε βασιλείαν, Μήδων βασιλευσάντων ἔτη
 πρὸς σος' [i. e. 276] μετὰ Σαρδανάπαλον ἀπὸ Ἀρβάκου Μη-
 δου τοῦ καθελόντος αὐτὸν καὶ τὴν Ἀσσυρίων ἀρχήν. Idem ta-
 men pag. 359. Paris. p. 286 Venet. — τῶν Μήδων λ' [30]
 ἔτη βασιλευσάντων, τὸν ὕστατον δὲ βασιλεῖα Μήδων Ἀστυά-
 γην Κῦρος καθεῖλεν ὁ Πέρσης. Quae vix sana esse putem.
 Agathias de reb. Justin. II, pag. 46 A. Medis tribuit annos
 non minus trecentis, e Ctesiae, opinor, sententia. Atque etiam
 parum sibi constans videtur Herodotus, (nisi potius haec in-
 constantia librariorum fuit,) qui regnis singulorum IV regum
 Medorum summam tribuit annorum 150, (vid. cap. 102,
 106, 130) a quibus si 28 annos, per quot summa rerum
 penes Scythas fuit, detraxeris, remanent anni 122, neque
 vero, ut hoc loco vult, 128. Atque post alios Herodotum,
 scriptorem alioquin tam accuratum secum conciliare studuit
 Schweighaeuserus ad l. l. Mihi quidem quam maxime videtur
 verisimile, librarios potissimum tantas dedisse turbas. Qui-
 bus tamen majores exorientur, si cum Herodoto Ctesiam
 contenderis, ut e tabula adjecta apparebit.*

Ctesiae reges Medi		Herodoti reges Medi	
Arbaoces	— 28 ann.	Dejoces	— 53
Mandaucēs	— 50 —	Phraortes	— 22
Sosarmus	— 30 —	Cyaxares	— 40
Artycas	— 50 —	Astyges	— 35 115
Abianes	— 22 —		
Artaeus	— 40 —		
Artynes	— 22 —		
Astibares	— 40 —		
Aspades	— 282		
s. Astyages	—		

In quibus conciliandis nimium se torserunt viri docti,
 quorum vix unum historiae antiquae curiosum desideres, quin

ad haec operam suam contulerit. Comparationem inter utriusque scriptoris narrata institutam praeter alios exhibuit Beck. Weltgesch. I, pag. 612 seqq., 635 seq., 641 — 644. Neque omisit eorum facere mentionem, quae scriptores orientales hanc in rem protulere, quae non magis cum Graecorum narrationibus conveniant. De sacra scriptura silere praestat, ne turbas per se jam satis magnas, in infinitum augeamus. Praeter caeteros autem in hoc argumento accuratissime est versatus Largerius in Tabl. Chronologique Tom. VII. Cap. IV, pag. 158 seqq. Varias ac discrepantes veterum sententias ille attulit, et quam sibi quisque recentiorum elegerit, Conringius, Gattererus, Anquetil, alii, quorum nomina referre longum est. Tractavit etiam uberius Reinerus Reineccius, Familiis Regum Mediae et Bactrianae, Lips. 1572, pag. 24, 25, 26, 29, 31. Post Largerium nemo, opinor, copiosius atque ingeniosius de his disputavit auctore libri, quo in Assyriorum rebus aliquoties supra jam sumus usi; *Recherches nouvelles sur l'histoire ancienne*, (Paris 1814) Tom. I, pag. 144 seqq. Herodoti Cyaxarem esse vult Ctesiae Astibaran, Herodoti Phraortem Ctesiae esse Artynem, in Artaeo duplicatum esse Cyaxarem itemque in Arbiane Phraortem; Artycam Ctesiae esse Dejozem duplicatum in Mandauce; cujus adeo nomen idem sit atque Dejocis, desumta sc. syllaba *Man*. In Arbace Ctesiae atque Sosarmo eandem videri obtinere duplicationem. Quos XXVIII annos Arbacis impedimento esse posse, nisi idem Arbaces in rege quodam Persico orientalium traditionum recurreret; unde illum in Medorum regum seriem irrepsisse probabile sit. Esse igitur Ctesiae seriem nil nisi Herodoteae seriei duplicationem hunc fere in modum:

ex Herodoto —	—	Ctesia (Arbaces 28 sive Sosarmus — 30)	
Dejoces — 53	—	Artycas	50 » Mandauces — 50
Phraortes — 22	—	Arbianes	22 » Artynes — 22
Cyaxares — 40	—	Artaus	40 » Astybares — 40
Astyages — 35	—	Astyages s. Aspades.	

Cujus rei causam in eo, quod de Trojano bello apud Diodorum legimus, positam esse vult. Cum enim istud bellum trecentis sex annis ante Sardanapalum mortuum gestum sit, Ctesiam si Herodoti rationes probasset Ilii expugnationem circa annum 1023 a. Chr. collocasse, nimisque Graecorum animos animadvertisse, qui vulgo, ut Eratosthenes, Apollodorus, alii, Ilium expugnatam esse voluerint anno 1183 s. 1184 a. Chr. n. Neque voluit Ctesias Graecos doctos offendere, neque satrapis non assentari. Ita igitur instituit, ut mirum in modum cum iisdem plane conveniret. Nam 306 anni Assyriorum una cum 317 annis Medorum faciunt 623 annos; quibus summae 560 annorum ante Cyrum additis, inde existit summa 1183 annorum, plane ut Eratosthenes, centum quinquaginta post Ctesiam annis asseruerat.

Quae sanequam ingeniose excogitata esse nemo erit, qui negare audeat. Utrum autem reapse ita fuerit, equidem affirmare non audeam, qui eo potius inclinem, ut haec inter se conciliari posse praefracite negem, eumque oleam perdisse credam, qui tantas discordias aliquatenus componere ac dirimere instituerit.

Atque postmodo eadem in re iterum se exercuit Koopmans, de Sardanapalo pag. 97 seqq., 103 seqq. Cum enim Herodotus centum quinquaginta, Ctesias trecentos quinquaginta annos Medorum regno tribuerit, videri Ctesiam eos, qui dignitate judiciaria per aliquod tempus ante Dejozem regem electum post defectionem ab Assyriis Mediam tenuerunt, in successorum ordinem retulisse. Cujusmodi simile quid jam Largerio in mentem venerat pag. 381.

Nonnullos iudices vel proceres, quos tamen multum Arbaces, libertatis Medorum princeps vindex superaverit, a Medorum scriptoribus adjectos esse censet Koopmans, alios omissos, alios aliis nominibus temere ac sine ullo ordine prolatos etc.

Idem argumentum tractavit Erhardt in disputatione, quae inscribitur: »Versuch einer Berichtigung der assyrischen etc.

(vid. supra ad XIII. *). Ab Arbace statuit, dejecto Sardana-palo, recens Assyriacum regnum fuisse conditum, ejusque successores ideo Medos dici, quoniam Medorum e stirpe primitus fuissent prognati. Qui igitur Arbacis successores a Diodoro secundum Ctesiam memorentur; eos huc pertinere vult, aberratumque esse a Diodoro, quod Aspadum cum Astyage Cyri aequali confuderit; multo magis esse credendum, Arbacis dynastiam ab alia quapiam externa fuisse regno spoliata, quae tamen ipsa rursus a posteris dynastiae veteris Assyriae ejecta fuerit. Medos, qui sub rege Sanherib jam ab Assyriis descivissent, sub Dejoce, ejusque successorum imperio, ab illis non potuisse in ditionem redigi, contra factum esse, ut Medi, duce Cyaxare ipsi Assyriacum regnum perverterint. Diodorum, qui talia sicco ut ajunt pede transierit, vel in Ctesiae libris lacunam reperisse, vel Ctesiam ipsum aut copias mancas consuluisse aut copias paratas non recte intellexisse. Hactenus Ille. Assentiatur, cuicumque lubeat. Mihi certe nondum ille persuasit.

XVIII.

Diodorus Siculus II, 33:

Ἐπὶ δὲ τούτου συστῆσαι **) μέγαν πόλεμον τοῖς Μήδοις πρὸς Καδουσίους διὰ τοιαύτας αἰτίας. Παρσώδην (al. Παρσώνδην) τὸν Πέρσην, θαυμαζόμενον ἐπ' ἀνδρεία καὶ συνέσει καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, φίλον τε ὑπάρχει τῷ βασιλεῖ, καὶ μέγιστον ἰσχύσαι τῶν μετεχόντων τοῦ βασιλικοῦ συνεδρίου. τούτου δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐν τινὶ κρίσει λυπηθέντι, φυγεῖν μετὰ πεζῶν μὲν τρισχιλίων, ἵππέων δὲ χιλίων εἰς Καδουσίους· παρ' οἷς ἦν ἐκδεδομένος τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν τῷ μάλιστα δυναστεύοντι κατὰ τούτους τοὺς τόπους. Γενόμενον δὲ ἀποστάτην

*) Vid. Ephemerid. Halenss. 1819. Septemb. Nro. 224, pag. 89.

**) Repetendum ex antecedentibus: *Κτησίας φησίγ.* Vid. cap. 35.

καί πείσαντα τὸ σύμπαν ἔθνος ἀντέχεσθαι τῆς ἐλευθερίας, αἰρεθῆναι στρατηγὸν διὰ τὴν ἀνδρείαν. Ἐπειτα πυρθανόμενον ἀθροισμένην ἐπ' αὐτὸν μεγάλην δύναμιν, καθοπλίσαι τοὺς Καδουσίους πανδημίαι καὶ καταστρατοπεδεῦσαι πρὸς ταῖς εἰς τὴν χώραν εἰσβολαῖς, ἔχοντα τοὺς σύμπαντας οὐκ ἐλάττους εἴκοσι μυριάδων. Τοῦ δὲ βασιλέως Ἀρταίου στρατεύσαντος ἐπ' αὐτὸν μυριάσιον ὀγδοήκοντα μάχη κρατῆσαι, καὶ πλείους μὲν τῶν πεντακισμυρίων ἀνελεῖν, τὴν δ' ἄλλην δύναμιν ἐκβάλλειν ἐκ τῆς Καδουσιῶν χώρας. Διὸ καὶ παρὰ τοῖς ἐγγυρῶσις θαυμαζόμενον, αἰρεθῆναι βασιλεῦ, καὶ τὴν Μηθίαν συνεχῶς λεηλατεῖν, καὶ πάντα τόπον καταφθεῖρειν. Μεγάλῃς δὲ δόξης τυχόντα καὶ γῆρα μέλλοντα καταστρέφειν τὸν βίον, ἄρῶν θέεσθαι παραστησάμενον τὸν διαδεχόμενον τὴν ἀρχήν, ὅπως μηδέποτε διαλύσονται ἔχθραν Καδουσίαι πρὸς Μηθούς· εἰ δὲ συνθούντο ὁμολογίας, ἐξώλεις γενέσθαι τοὺς τε ἀπὸ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ Καδουσίους ἅπαντας. Διὰ δὲ ταύτας τὰς αἰτίας ἀεὶ πολεμικῶς ἐσχηκέται Καδουσίους πρὸς Μηθούς καὶ μηδέποτε τοῖς τούτων βασιλεῦσιν ὑπηκόους γεγενῆσθαι, μέχρις ὅτου Κῦρος εἰς Πέρσας περιέστησε τὴν ἡγεμονίαν.

Παρσώδην τὸν Πέρσῃν, θαυμαζόμενον ἐπ' ἀνδρείᾳ κ. τ. λ.]
 Compara Nicolaum Damascen. in Excerptt. pag. 426 Val. pag. 18 Orell. ὅτι ἐπὶ Ἀρταίου *) τοῦ βασιλέως Μηθῶν, τοῦ διαδόχου Σαρδαναπάλλου τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέως, ἦν Μηθούς τότε κατὰ τε ἀνδρείαν καὶ ῥώμην δοκιματάτος Παρσώνδας· παρά τε βασιλεῖ μάλιστα ἐπαινούμενος καὶ ἐν Πέρσῃσι, ὅθεν ἦν γένος, ἐπὶ τε εὐβουλία καὶ κάλλει σώματος. Δεινὸς δὲ καὶ θῆρας αἰρεῖν, ἐν σταδία τε μάχῃ καὶ ἀπὸ ἕρματος καὶ ἵππου μίχεσθαι. Quae si quis cum Diodoro compareret, eodem ex fonte utrumque fluxisse non diffitebitur.

τοῦτον δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐν τινι κρίσει λυπηθέντα]
 »Lis erat Parsondae cum Nanaro, Babyloniorum regulo, ob insignitam injuriam, qua Babylone affectus erat; rex captus

*) Ita jam voluerat Valesius. Atque recepit Corajus. Vulgo perperam Ἀρβάκον.

arbiter, et a Metapherne eunucho, quem Nanarus ingenti pretio sibi conciliarat, expugnatus, litem dederat secundum Nanarum. Parsondas, vindicta de eunucho et Nanaro sumpta, ab Artaeo descivit, et bellum, quod hic describitur, movit. Discimus haec ex Nic. Damasc., qui de Parsondae injuria et lite diligenter, Excerpt. Vales. pag. 426 — 437. *WESSELING.*

Qui caeterum hic memoratur rex Artaeus regnum tenens per quadraginta annos, eum hanc ipsam ob causam neque *Dejocem*, neque *Phraortem* Herodoti esse dicit Auctor libri: *Recherches nouvelles* etc. pag. 147 seq. Tom. I. Annorum, per quos ille regnum tenuerit, numerum ad Cyaxarem potius ducere; quocum etiam alia quaedam convenient.

ἔχοντα τοὺς σύμπαντας οὐκ ἐλάτους εἴκοσι μυριάδων] Hunc pugnantium numerum manifesto exaggeratum esse Idem l. l. censet, cum Cadusiorum terra, montibus oppleta, vix tot alere unquam potuerit. Atque pro 200,000 militibus multo magis ad verum accedere, si 20,000 fuisse existimes. Quod idem in Artaei milites cadere, quorum hic dicuntur fuisse 800,000, cum tantum 80,000 fuisse credibile esset.

XIX.

Diodorus Siculus II, 34:

Τῶν δὲ Μήδων βασιλεῦσαι *) μετὰ τὴν Ἀρταίου τελευταίην Ἀρτύνην μὲν ἔτη δύο πρὸς τοῖς εἴκοσι, Ἀστιβάρην δὲ τεσσαράκοντα. Ἐπὶ δὲ τούτου Πάρθους ἀποστάντας Μήδων, Σάκαις τὴν τε χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐγχειρίσαι. Διόπερ συστάντος πολέμου τοῖς Σάκαις πρὸς Μήδους ἐπ' ἔτη πλείω, γενέσθαι τε μάχας οὐκ ὀλίγας, καὶ συγῶν παρ' ἀμφοτέροις ἀναιρεθέντων, τὸ τελευταῖον εἰρήνην αὐτοὺς ἐπὶ τοῖσδε συνδέσθαι. Πάρθους μὲν ὑπὸ Μήδους τετάχθαι, τῶν δὲ προὔπαρχόντων ἑκατέρους

*) Et hic mente repetendum e praegressis: *Κτησίας φησίν.*
Vid. cap. 33.

κυριεύσαντας, φίλους εἶναι καὶ συμμάχους ἀλλήλοις εἰς τὸν ἴπαντα χρόνον. Βασιλεῦσαι δὲ τότε τῶν Σακῶν γυναῖκα, τὰ κατὰ πόλεμον ἐξηλωκυῖαν καὶ τόλμη τε καὶ πράξει πολὺ διαφέρουσαν τῶν ἄλλων γυναικῶν τῶν ἐν Σάκαις, ὄνομα Ζαρίναν. Καθόλου μὲν οὖν τὸ ἔθνος τοῦτο γυναῖκας ἀλκίμους ἔχει, καὶ κοινωνούσας τοῖς ἀνδράσι τῶν ἐν τοῖς πολέμοις κινδύνων· ταύτην δὲ λέγεται τῷ τε κάλλει γενέσθαι πασῶν εὐπρεπεστάτην, καὶ ταῖς ἐπιβολαῖς καὶ τοῖς κατὰ μέρος ἐγχειρήμασι θαυμαστήν. Τῶν μὲν γὰρ πλησιοχώρων βαρβάρων τοὺς ἐπηρεμένους τῷ θράσει καὶ καταδουλουμένους τὸ ἔθνος τῶν Σακῶν καταπολεμήσαι, τῆς δὲ χώρας πολλὴν ἐξημερῶσαι, καὶ πόλεις οὐκ ὀλίγας κτίσαι καὶ τὸ σύνολον εὐδαιμονέστερον τὸν βίον τῶν ὁμοεθνῶν ποιῆσαι. Διὸ καὶ τοὺς ἐγχωρίους μετὰ τῆς τελευταίας αὐτῆς χάρις ἀποδιδόντας τῶν εὐεργεσιῶν καὶ τῆς ἀρετῆς μνημονεύοντας, τάφρον οἰκοδομῆσαι πολὺ τῶν ὄντων παρ' αὐτοῖς ὑπερέχοντα. Ἰπποσησαμένους γὰρ πυραμίδα τρίγωνον, τριῶν μὲν σταδίων ἐκάστην πλευρὰν αὐτῆς κατασκευάσαι τὸ μῆκος, τὸ δ' ὕψος σταδίων, εἰς ὄξυ συνηγμένης τῆς κορυφῆς. Ἐπιστῆσαι δὲ τῷ τύφῳ καὶ χρυσοῦν εἰκόνα κολοσσιακὴν, καὶ τιμὰς ἡρωϊκὰς ἀπονεῖμαι καὶ τᾶλλα πάντα μεγαλοπρεπέστερα ποιεῖν τῶν τοῖς προγεγονόσιν αὐτῆς συγχωρηθέντων. Ἀστιβάρᾳ δὲ τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων γῆρα τελετήσαντος ἐν Ἐκβατάνοις, τὴν ἀρχὴν Ἀσπάδαν τὸν υἱὸν διαδέξασθαι, τὸν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἀστυάγην καλούμενον. Τούτου δ' ὑπὸ Κύρου τοῦ Πέρσου καταπολεμηθέντος, μεταπεσεῖν τὴν βασιλείαν εἰς Πέρσας.

τῶν δὲ Μήδων βασιλεῦσαι — Ἀρτύνην μὲν ἔτη δύο πρὸς τοῖς εἴκοσι] *Artynes*, qui aliis *Artanes* est, fuit Herodoti *Phraortes*. Ita certe Auctor libri: *Recherches etc.* pag. 147. Namque *Phraortis* nomen esse compositum ex *Pher* i. e. rex, heros, magnus, et *arta* s. *orta*, quod *Medis* sit: iuste, magnanime. Immo equidem *arta* in Persicis ac Medicis vocabulis *regem*, *magnam* significare semper credideram, secundum Herodoti locum (VI, 96) et ea, quae Gesenius in *Lex. Hebr.* II, pag. 1247, utiliter monuit. Conf. etiam supra ad Persic. cap. XLIV, adnot. E quo eodem no-

mine Graecorum *Artemin* esse deductam, .haud sine injuria suspicantur.

Ἀστιβάραν δὲ τεσσαράκοντα] Jam supra monuimus, ex rationibus auctoris Recherches etc. (l. l. pag. 145 seq.) eum Astibaram esse eundem atque Artaeum, vel potius duplicatum Artaeum. Nec minus eundem Astibaran cum *Cyaxare*, quemadmodum Artaeus, convenire, vel nomen solum si spectes. Namque *Cyaxarem* sive *ky - asar* designare: *victorem magnum, grandem, Asteban* autem Persis esse: *potentem, magnum*. Contra haec adnotaverat Wesselingius de nomine ipso, quod varie exhibuerant Codices: »Rectum esse Ἀστιβάραν, sequentia indicant et Nic. Damasc. Excerptt. Val. pag. 438 [pag. 3o Orell.]. Syncellus et Eusebius hunc et decessorem ejus inter Medos reges non agnoscunt; habet autem Alexander Polyhistor, a Nabuchodonosoro belli socium contra Hierosolymitanos adscitum memorans in Eusebii IX Praep. Evang. cap. 39.«

Σάκαις τὴν τε χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐγχειρῆσαι]. De Saxis eorumque reginis fortissimis plura posui ad Persic. cap. 3.

βασιλεῦσαι δὲ τότε τῶν Σακῶν γυναῖκα — ὄνομα Ζαρίναν] Pertinet huc Anonymi fragmentum, quod primus detexit Heerenius, in Bibliothek d. alt. Liter. u. Kunst. Part. VI Ineditt. pag. 11 seq.

Ζαριναία· αὐτὴ τελευτήσαντος τοῦ προτέρου ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ ἀδελφοῦ Κιδραίου Σακῶν βασιλέως, ἐγαμήθη Μερμέρω τῆς Πάρθων χώρας δυνάστη. Τοῦ δὲ Περσῶν βασιλέως ἐπιστρατεύσαντος, πολεμῶσα καὶ τρωθεῖσα ἔφυγε. Διωχθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀγγαίου (scrib. Στραγγαίου) ἰκετεύουσα διασώθη. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ὑποχείριον αὐτὸν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς λαβὼν, ἐβούλετο ἀνελεῖν. Ἡ δὲ δεομένη σώζειν καὶ μὴ πείθουσα, λύσασά τινος τῶν ἐυλοκότων, σὺν αὐτοῖς τὸν Μέρμερον ἀνείλε, καὶ παραδοῦσα τῷ Πέρσῃ τὴν χώραν, φιλίαν ἐποίησατο πρὸς αὐτὸν, ὡς ἱστορεῖ Κτησίας. — *Zarinae* nomen a Germanico *Herrine* i. e. *domina*, vel *Scharinne* i. e. *exercituum*

ductrice non differre, auctor est Reinerus Reineccius Famil. Regg. Medd. et Bactrr. Lips. 1572 pag. 33.

Neque minus huc pertinet alterum fragmentum apud Demetrium §. 218, 219, (V. Pers. Fragm. II,) atque Tzetz. Chil. XII, 894, quod infra appendicis loco huic titulo adjiciemus. Atque Nicolai narrationem de Zarinaeae amore, quo erga Stryangaeum fuit capta, de ejusdem violento interitu ob repulsam, non minus probabile est e Ctesia esse transcriptam, ut jam indicavit Valesius. Vid. Excerpt. Valess. pag. 437 — 441 s. pag. 30 seqq. Orell. ejusq. Annot. pag. 179. Quae tamen ipsa Nicolai verba, eadem ex causa, ex qua supra non omnia Diodori verba adscripsimus, quae pro Ctesianis habenda esse verisimile sit, hic transferre nolimus. Eruditam caeterum hinc disputationem concinnavit Boivin. in Memoires de l'Acadèm. des Inscr. Vol. II, pag. 156.

ἐπὶ τοῖςδε συνθέσθαι] » Pax autem Sacas inter et Medos coit, postquam Stryangaeus, Astibarae gener, Zarinam victam et equo dejectam, captus ipse amore, dimiserat, ut ex Dionysio Halicarn. et Jo. Tzetze [Chil. XII, 451] ostendit H. Vales. ad Nicol. Damascen. p. 438. « *WESSELING*.

Ἀστιβάρα δὲ τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων γήρα κ. τ. λ.] » An Ἀρτιβάρα, uti supra hunc regem appellat. « *Andreas Schottus*.

τὴν ἀρχὴν Ἀσπάδαν τὸν υἱὸν διαδέξασθαι, τὸν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἀστυάγην καλούμενον] » Astyagem, *Aspadam* sive *Arandam* nominari, neminem ante Diodorum dixisse affirmat Jo. Marsham. Can. Chron. p. 528; equidem juxta cum illis scio, qui ignorant. Secutus est Diodorus Ctesiam, atque ex eo nobis annumeravit Medorum reges, vix alibi obvios. Cur itaque negabimus, indidem et hoc nomen promississe? Nam Photii silentium si valeat, eradendi plerique Medorum erunt reges, ab eodem, cum Ctesiam excerpere, neglecti. Astyagem autem, ne id praeteream, Ἀστυγῶν Ctesias nuncupavit, Photio Cod. LXXII, p. 107, teste. « *WESSELING*. Tu vid. ad Persicc. cap. 2, Notatt. *Aspadam* eundem atque

styagen esse vix dubitat auctor libri *Recherches* etc. Tom. pag. 145 seq., ex more orientalium, qui duobus ac vel luribus nominibus haud raro unum eundemque principem faciunt cujusque etiam supra jam meminimus. — Conf. iam Beck. Weltgeschichte I, pag. 638.

Appendix.

Tzetz. Chil. XII, 894. —

Τοὺς Σάκας ἔθνος γίνωσκε, ὧν εὖρεμα τί σάκος
καὶ αἱ γυναῖκες τούτων δὲ συμμάχονται ἀνδράσιν,
ὡς καὶ Κτησίας εἶρηκε καὶ ἕτεροι μύριοι·
αἱ τῶν Σακῶν γυναῖκες δὲ, μάχονται δὴ ἀφ' ἵππων,
καὶ πάλιν δὲ Στραύλιος *) ἀνὴρ τις ἐκ τῶν Μήδων,
γυναῖκα τῶν Σακίδων μὲν καταβαλὼν ἐξ ἵππου.

XX.

Athenaeus XIV, 44, pag. 639. Tom. V, p. 320, Schweigh.

Βηρωσὸς δ' ἐν πρώτῳ Βαβυλωνιακῶν, τῷ Λῶϊ φησὶ μνη-
κκαυδεκάτῃ ἄγεσθαι ἑορτὴν Σακίαν **) προσαγορευομένην ἐν
βαβυλῶνι ἐπὶ ἡμέρας πέντε· ἐν αἷς ἔθος εἶναι ἄρχεσθαι τοὺς
εσπότας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν· ἀφηγεῖσθαι τε τῆς οἰκίας ἓνα αὐ-
τῶν ἐνδεδυκότα στολὴν ὁμοίαν τῇ βασιλικῇ, ὃν καὶ καλεῖσθαι
ωγάνην· μνημονεῖει τῆς ἑορτῆς καὶ Κτησίας ἐν δευτέρῳ
Γερσικῶν.

Ubi haec posuit *Casaubonus* (Annot. Tom. VII, pag. 94 seq. Schweigh.) »In Hesychii Glossis *Sacaea* (*Σακαία*) dicitur fuisse Scytharum quoddam festum: et Scythae ipsi nominantur *Sacaei*. ***) Sed Babylonio potius Beroso credamus, qui solemnitatem *Sacaeam* vel *Sacaeorum* suis po-

*) »*Στραύλιος* e prioribus Phalerei apud Tzetzem reponen-
um videtur potius.«

**) »Verius fortasse *Σακαίαν* aut *Σακίαν*« Sylburg. ad Bris-
son. de Reg. Pers. II, 71, pag. 400. — Legebatur autem vulgo *Σα-
κίας*.

***) Vid. ad Persicc. §. 3.

»pularibus asserit. Dio Chrysostomus Orat. IV de Regno,
 »τὴν τῶν Σακκῶν ἑορτὴν nominat, et Persis attribuit. Ita
 »autem describit: οὐκ ἐννεόηκας τὴν τῶν Σακκῶν ἑορτὴν ἢ
 »Πέρσαι ἄγουσιν; Λαβόντες τῶν δεσμοτῶν ἓνα τῶν ἐπὶ θανά-
 »τῶ, καθίζουσιν εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως καὶ τὴν ἐσθῆ-
 »τα διδώσιν αὐτῷ τὴν αὐτὴν, καὶ τρυφᾶν καὶ ταῖς παλλα-
 »καῖς χρῆσθαι τὰς ἡμέρας ἐκείνας ταῖς βασιλέως· καὶ οὐδεὶς
 »οὐδὲν καλῶς ποιεῖν ἂν βούλεται· μετὰ δὲ ταῦτα ἀποδύου-
 »τες καὶ μαστιγώσαντες ἐκρέμασαν. Sed fortasse scripserat
 »Dio Σακέων vel Σακαίων: etsi videtur verum nomen hujus
 »Babyloniorum ἑορτῆς *Sesacaea*, quod more suo Graeci cor-
 »ruperunt decurtaruntque. Nam apud Hieremiam prophetam
 »duobus locis *Babylon* vocatur *Sesac*: *) inde haec solem-
 »nitas nomen habuit, ut Romani ludi a Roma.»

Addidit Schweighaeuserus: »Aliorum de illius festiva-
 »tis nomine sententias, ex parte probabiliore, vide apud
 »eos, quos laudavit eruditus *Hesychii* editor.« Exstat Hesy-
 chii locus Tom. II, pag. 1139, ubi Σακαῖοι οἱ Σκύθαι et
 Σακαία ἢ Σκυθικὴ ἑορτή. Ubi Bernard. ἢ Περσικὴ ἑορτὴ
 legi mavult, Casaubonum nugas agere affirmans, qui a שש
 nominis rationem petierit; esse potius τὰ Σακαῖα Bacchana-
 lia, symposia, a שש pincerna. At alii aliter; ut Seldenus
 (de Diis Syr. II, 13), Relandus, Le Moyne, Bochartus, (Geo-
 graph. Sacr. Part. I, pag. 113, 114,) cui *Sacea* est regium
 festum, a Persico *Shac* quod *regem* significat.

Ac praeter Barnab. Brissonium de Reg. Persar. Princip.
 II, §. 71, pag. 399, imprimis vide Strabonem XI, cap. 8, p.
 482 Tzsch., copiosius de isto festo monentem; quod Persae
 ob reportatam de Sacis victoriam instituerint, quamvis alii
 aliter pronuntiant. Conf. ad Ctesiae Persicc. 3. Non absi-
 mile fuisse hoc festum Romanorum Saturnalibus sentit G.

*) [Jerem. XXV, 26 et LI, 4] Babylon. nominatur שש, cuius
 tamen vocabuli derivatio atque explicatio nimis est incerta ac fluctuans.
 Vid. Gesenii Lexic. Hebr. Part. II, pag. 1188.]

J. Vossius de Idololatr. II, 22, p. 15 $\frac{1}{2}$ seq., nec tamen, unde *Sacaeis* sit nomen, esse apertum: qua de re varias idem profert sententias. A *Sacis*, Scythico populo festum esse dictum, probabilius illi videtur, nec tamen ad Persas (qui omnia, quorum nescirent originem, regni sui conditori i. e. Cyro adsignaverint) victoriam illam, in cuius honorem festum sit institutum, pertinere, sed ad Babylonios, a quibus festum acceperint Persae.

Eodem in argumento versatur Kleuker ad Zendavest. III, pag. 248 seqq. coll. Appendic. Tom. II, Parte III, pag. 113. Persarum festum, quod *Sacea* appellabatur, Babylonicæ originis esse censet, abhorrens illud quidem ab indole nativa hujus gentis ejusdemque deos colendi ratione. At, uti fieri assolet, oblectationis causa saepe unum populum ab altero quid accipere, quod proprie ipsius moribus non sit conveniens. Probabiliora posuisse videtur J. de Hammerus in Annall. Viennens. Tom. IX, pag. 18 coll. X, pag. 249. Putat enim Persicum festum Saturnalium, cui nomen est *Churremus*, quodque ineunte hyeme celebratur, ab Athenæo nostro in loco confusum esse cum *Sacæorum* festo, *) cujus mentio apud Strabonem. Quo Saturnalium die Persarum reges a solio descendere, vesteque alba indutos, equis albis vehi consuevisse.

[ζωγάνην] Si Vossio l. l. credamus, est Chaldaeorum 𐤆𐤃 (Segan) i. e. *praefectus*.

XXI.

Harpocrat. ὑποκύθης ἐστὶν ὁ διῦγρος, ὡς ἐκ τῆς τρίτης Κτησίου φανερόν.

Ubi haec notavit Andreas Schottus: »Sequitur in Harpocr. ἐφορίων· οἶον τ' εἰαμένης ὑποκύθης· ubi forte non tam corruptum auctoris alicujus nomen latet, quam Ctesiae verba

*) Namque mentionem hujus festi facit Athenæus, ubi de Romanorum et Graecorum Saturnalibus quaedam tractat.

mendosa. Apud Hesychium vero, ubi ὑποκιδῆς, ὑποφρύδιον, forte legendum ὑποβρύχιον. Hesychii locus legitur Tom. II, pag. 1472, ubi tamen Ruhnkenius pro ὑποφρύδιον legi maluit διῦγρον.

XXII.

Stephanus Byzant. pag. 403 ed. Pinedo:

Κυρταία, πόλις ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, εἰς ἣν ὑπερώρισεν Ἀρταξέρξης Μεγάβυζος· Κτησίας τρίτῳ Περσικῶν. Haec ultima sana esse nequeunt, cum ad §. 40 Persicc. potius pertineant, et sex primis Ctesiae libris Assyriaca sola comprehenderentur. Facilius credam, quod jam Interpretum unus monuit, ex libro decimo tertio haec fuisse deprompta, quoniam §. 4 Persicc. legimus, hic finem esse septimi decimi libri. Quod idem jam conjectavit Andreas Schottus. Tenendum tamen, quod Persicc. §. 39 legitur, Κύρται, non, ut Stephanus vult, Κυρταία, ac praeterea Μεγάβυζος pro Μεγάβαζος

XXIII.

Tzetz. Chil. III, 83.

ὁ Ἀσσυρίων βασιλεὺς ὁ Σέσωστρις ἐκεῖνος
κατὰ δὲ τὸν Διόδωρον *) Σεσόωσις τὴν κλησιν
τῶν Ἀσσυρίων μοναρχῶν, ἤρχε τῆς γῆς ἀπάσης,
ζευγνύων ἐν τῷ ἄρματι τούτου τοὺς βασιλέας,
καὶ ὑπ' αὐτῶν συρόμενος, ὥσπερ ὑφ' ἵππων ἄλλοι,
καὶ κοσμοκράτωρ καὶ θεὸς ἐκέκλητο τοῖς τότε.
τούτου ποτέ τις βασιλεὺς κατέστειλε τὸν τῦφον,
τῆς τύχης τὸ ἀσύστατον δι' αἰνιγμῶν προδείξας.
Ἐλκων τὸ ἄρμα γὰρ αὐτός, τὰς τροχὰς ἐώρα,
βραδεῖαν δὲ τὴν βάδιαν, οὕτως ὀρῶν ἐποίει.
Ὡς δὲ πρὸς τοῦτον ἐλεξεν ὁ Σέσωστρις ἐκεῖνος,

*) Vid. lib. I, cap. 53 seq.

τί καταργεῖς πρὸς τὴν ὁδὸν ἀνθρώπου; τάχει λέγε.

Ο δὲ, Τροχῶν τὰς συστροφὰς βλέπων, φησὶν, οὐ τρέχω·
γνοὺς τοιγαροῦν ὁ Σέσωστρις, ὅπερ αὐτὸς ἐδήλου
συστέλλει τὸ ἀγέρωχον, ἀποξενγνύει τούτους·
καὶ τοῦ λοιποῦ τοῖς σύμπασιν ἦν πρᾶξός τε καὶ σώφρων.

Κτησίας καὶ Ἡρόδοτος, Διόδωρος καὶ Δίων,
καὶ Καλλισθένης σὺν αὐτοῖς, Σιμόκατος, καὶ ἄλλοι, *)
τῆς ἱστορίας μέμνηται στενωῶς οἱ δὲ πλατέως.

XXIV.

Clemens Alexandr. Stromat. I, cap. 41, pag. 379.

Εἰ δὲ τὰ Ἀσσυρίων πολλοῖς ἔτεσι προσβύττερα τῶν Ἑλληνικῶν, ἀφ' ὧν Κτησίας λέγει, φανήσεται τῷ δευτέρῳ καὶ τριακοστῷ ἢ Μωϋσέως κατὰ Ἀμωσιν τὸν Αἰγύπτιον καὶ κατὰ Ἰναχον τὸν Ἀργεῖον, ἐξ Αἰγύπτου κίνησις. —

Ubi adnotatum legimus: »Mancus est hic locus, quem
»ita potes Eusebii ope restituere: εἰ δὲ — τῶν Ἑλληνικῶν
»Κτησίας λέγει, φανήσεται τῷ δ. καὶ τρ. ἔτει τῆς Ἀσσυρίων
»ἀρχῆς, τῆς δὲ Βηλούχου τοῦ ὀγδόου δυναστείας τῷ δευτέρῳ
»καὶ τριακοστῷ ἢ Μωϋσέως.«

Est locus Eusebii, in Praeparat. Evangel. X, pag. 497
C; ubi haec ipsa ita leguntur, prout modo sunt exhibita.

*) »Exstat in hist. Theophylacti illius L. VI, c. 11, quae nuper
»in publicum editae.«

Addenda et Corrigenda.

Pag. 36 lin. 4 ab inf. leg. floruerint.

- » 39 » 7 leg. conciliari.
- » 45 » 1 leg. adflatu.
- » 46 » ult. leg. amplectamur.
- » 47 » 5 *qui* pertinet ad lin. 4, ante *ut*.
- » 49 » 10 leg. constat.
- » 49 » 20 leg. potissimum.
- » 53 » 17 leg. *ad pro et*.
- » 58 » 5 leg. quibuscum *conf.* Rhode.
- » 69 » 10 leg. *γίνεται*.

Pag. 88. De nomine urbis *Ἐκβάτανα* s. *Ἀγβάτανα* nuper admodum quaesivit Rosenmüller Handbuch der Biblischen Alterthumskunde I, p. 297 Not. 13. Ortum esse putat ex *נקבא*, additâ syllabâ *na* atque confusâ literâ *μ* et *β*. Quo prior Relandus Diss. Miscell. P. II. p. 107 conflatum esse credebat ex Persico *آباد* *Ac, dominus* et *آبادان* i. e. locus cultus incolisque frequens.

Pag. 89 lin. 2 ab inf. Add. Etymolog. Magn. s. v. *Κρησφύγετα* pag. 538 Sylb. p. 487 Lips. et Etymolog. Gudjan. pag. 346: *Κρησφύγετα*, φρούρια καὶ φυγαὶ τινες ὄντα, ἐν οἷς ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες τὸ οὖν κρησφύγετον ἔλεγον τὸ χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν εἰς ἀσφάλειαν. Conf. Hoeckii Creta I, pag. 65. 454.

Pag. 91. coll. p. 199. cap. LIV. De Persarum more, ex quo vel matres vel filias in matrimonium ducere licuit, conf. Hanne ad Cononis Narrat. IX, p. 86 ac potissimum Schulting. Jurisprudentia Antejustiniana ibiq. Oiselius ad Gaji Institt. L. I tit. 4 §. 35.

τί καταργεῖς πρὸς τὴν ὁδὸν ἄνθρωπε; τάχει λέγε.
 Ὁ δὲ, Τροχῶν τὰς συστροφὰς βλέπων, φησὶν, οὐ τρέχω.
 γνοὺς τοιγαροῦν ὁ Σέσωστρις, ὕπερ αὐτὸς ἐδήλου
 συστέλλει τὸ ἀγέρωχον, ἀποξευγνύει τούτους·
 καὶ τοῦ λοιποῦ τοῖς σύμπασιν ἦν πρᾶός τε καὶ σώφρων.
 Κτησίας καὶ Ἡρόδοτος, Διόδωρος καὶ Δίων,
 καὶ Καλλισθένης σὺν αὐτοῖς, Σιμόκατος, καὶ ἄλλοι, **)
 τῆς ἱστορίας μέμνηται στενωῶς οἱ δὲ πλατέως.

XXIV.

Clemens Alexandr. Stromat. I, cap. 41, pag. 379.

Εἰ δὲ τὰ Λασηυρίων πολλοῖς ἔτεσι πρεσβύτερα τῶν Ἑλληνικῶν, ἀπ' ὧν Κτησίας λέγει, φανήσεται τῷ δευτέρῳ καὶ τριακοστῷ ἢ Μωϋσέως κατὰ Ἀμωσιν τὸν Αἰγύπτιον καὶ κατὰ Ἰναχὸν τὸν Ἀργεῖον, ἐξ Αἰγύπτου κινήσεις. —

Ubi adnotatum legimus: »Mancus est hic locus, quem vita potes Eusebii ope restituere: εἰ δὲ — τῶν Ἑλληνικῶν
Ibid. Pasargadas nostrum esse: Perserort, Persertager
 monuit quoque Rosenmüller, Handbuch etc. I. pag. 365 seq. not. 10.

Pag. 120 lin. 14 pro *polluerint* scrib. *valuerint*, et mox lin. 15 dele *caeterum*.

Pag. 122 lin. 9 ab inf. leg. *contendant*. *Ibid.* lin. 4 ab inf. dele *sc*.

Pag. 124 lin. 19 pro *quibus* leg. *quo*. De *Susorum* nomine conf. etiam Rosenmüller Handbuch etc. I pag. 309 Not. 12. Explicat Idem: *Lilienstadt*.

pag. 127 lin. 7 et 8 pro *polluerit* leg. *valuerit*.

» 128 » 19 pro *Thucydide* scrib. *Themistocle*.

» 129 » 19 sc. 365.

» 138 not. *). Recusum nunc esse video Darii sepulcrum in Rosenmulleri libro laudat. coll. p. 367 Not. 19.

Pag. 122 lin. 8 seqq. Iis, quae de origine vocis *Satrapae* disputavi, adhibe potissimum, quae monuit Sylvestre

Addenda et Corrigenda.*)

- pag. 36 lin 4 ab inf. leg. floruerint.
 » 39 » 7 leg. conciliari.
 » 45 » 1 leg. adflatu.
 » 46 » ult. leg. amplectamur.
 » 47 » 5 *qui* pertinet ad lin. 4, ante *ut*.
 » 49 » 10 leg. constat.
 » 49 » 20 leg. potissimum.
 » 53 » 17 leg. *ad pro et*.
 » 58 » 5 leg. quibuscum *conf.* Rhode.
 » 69 » 10 leg. *γίνεται*.

Pag. 88 De nomine urbis *Ἐκβάτανα* s. *Ἀγβάτανα* nuper admodum quaesivit Rosenmüller Handbuch der Biblischen Alterthumskunde I, p. 297 Not. 13. Ortum esse putat ex *ΝΩΩΠΩΝ*, additâ syllabâ *να* atque confusâ literâ *μ* et *β*.

Quo prior Relandus Diss. Miscell. P. II. p. 107 conflatum esse

Quo prior Relandus Diss. Miscell. P. II. p. 107 conflatum esse credebat ex Persico *آباد* *Ac, dominus* et *آبادان* *Abadan* i. e. locus cultus incolisque frequens.

Pag. 89 lin. 2 ab inf. Add. Etymolog. Magn. s. v. *Κρησφύγετα* pag. 538 Sylb. p. 487 Lips. et Etymolog. Gudjan. pag. 346: *Κρησφύγετα, φρούρια καὶ φυγαὶ τινες ὄντα, ἐν οἷς ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες τὸ οὖν κρησφύγετον ἔλεγον τὸ χρήσιμον τοῖς φεύγουσι εἰς ἀσφάλειαν.* Conf. Hoeckii Creta I, pag. 65. 454.

Pag. 91. coll. p. 199. cap. LIV. De Persarum more, ex quo vel matres vel filias in matrimonium ducere licuit, conf. Hanne ad Cononis Narrat. IX, p. 86 ac potissimum Schulting. Jurisprudentia Antejustiniana ibiq. Oiselius ad Gaji Institt. L. I tit. 4 §. 35.

Pag. 110 inf. et pag. 111. De Cyri morte, in quâ quidem Ctesiae narratio cum Xenophontis narratione maximam partem conspiret, Lion. pag. 13 ed. laudat Pelloutier, (Mémoires de l'Acad. de Berlin T. X. p. 476 et Histoire des Celtes T. III. p. 123 ed. Chiniac) et St. Croix Examen crit. des Hist. d' Alex. pag. 424 sq. ed. II., qui quidem et ipsi Ctesiae narrationem praefendam esse censuerint.

pag. 110 lin. 7 leg. accedo, et ibid. not. *) lin. 1. bello.

» 112 » 15 leg. doctissimorum *virorum* sententia;

» 113 » 13 dele *tamen*.

Pag. 117 lin. 18 seqq. Quod ea monumenta, quae vulgo dicuntur *Mader - Suleiman*, Morierius ad Cyri sepulcrum pertinere credidit, idem ille, altero itinere per has regiones instituto, jam retractavit sententiam, cum illa monumenta seriori demum aetate exstructa esse appareat. Vid. second journey throug Persia, Armenia and Asia Minor to Constantinople, between the years 1810 and 1816. London 1818. Cap. VII.

Ibid. Pasargadas nostrum esse: *Perserort*, *Perserlager* monuit quoque Rosenmüller, Handbuch etc. I. pag. 365 seq. not. 10.

Pag. 120 lin. 14 pro *polluerint* scrib. *valuerint*, et mox lin. 15 dele *caeterum*.

Pag. 122 lin. 9 ab inf. leg. contendant. *Ibid.* lin. 4 ab inf. dele *sc*.

Pag. 124 lin. 19 pro *quibus* leg. *quo*. De *Susorum* nomine conf. etiam Rosenmüller Handbuch etc. I pag. 309 Not. 12. Explicat Idem: *Lilienstadt*.

pag. 127 lin. 7 et 8 pro *polluerit* leg. *valuerit*.

» 128 » 19 pro *Thucydide* scrib. *Themistocle*.

» 129 » 19 *sc*. 365.

» 138 not. *). Recusum nunc esse video Darii sepulcrum in Rosenmulleri libro laudat. coll. p. 367 Not. 19.

Pag. 122 lin. 8 seqq. Iis, quae de origine vocis *Satrapae* disputavi, adhibe potissimum, quae monuit Sylvestre

de Sacy (Mémoires de l'Institut, classe d'histoire et de littérature ancienne Tom. II. p. 134. Nam rejectis iis explanationibus, quae modo ex India, modo ex Persia origines repetunt, explicat ita: *le gardien ou chef d'un province.*

Pag. 142 lin. 4 ab inf. leg. *numerum* et in nota lin. 3 ab inf. leg. *instructae*.

Pag. 145 lin. 16 leg. *in arcubus tractandis*. — Ibidem mox de confusione inter voculas *Χαλκηδών* et *Καρχηδών* conf. Aristophan. Equitt. 174 ibique Palmer. p. 49 Beck. et Meineck. ad Menandri Fragmentt. pag. 93.

Pag. 146 lin. 9 ab inf. pro *alii* leg. *alia*.

Pag. 148 lin. 11 pro *praecessisse* leg. *praetermissa esse*; et mox lin. 14 leg. *et* ab Herodoto. Quae deinceps cap. XX de tempore disserui, per quod regnum Darius tenuerit, ad ea possis quoque adhiberi, notante Lion, Dissertation sur l'époque de la mort de Darius, fils d'Hystaspes etc. par Guibert in: Histoire de l'Acad. des Inscript. Tom. V. 23. Mémoires p. 33 sqq. inprimis p. 45. 53.

pag. 150 lin. 10 ab inf. pro *ergo* leg. *erga*.

» 151 » 13 pro *eum* leg. *is est, quem*.

» 153 » 5 ab inf. leg. *Justiniana*.

» 154 » 14 leg. *Aelian. Var. Hist. XIII (non; XIII);*

» 168 not. ***) lin. 2. leg. *Palatino*.

» 173 » 2 ab inf. dele *ac*.

» 175 » 15 ab inf. pro *polluisse* scrib. *valuisse*.

» 175 » 6 ab inf. leg. *Artaxerxes*.

» 180 » 4 pro *verbis* leg. *urbis*.

Pag. 181 lin. 3 leg. *habeat*. et ibid. lin. 4 ab inf. leg. *huc*. Quae eadem paginâ de voce *Πισαγᾶς* disserui, hisce adde, quae de vocis etymo Tychsenius conjectat in Lion. edit. pag. 281. *Πισαγᾶς*, ut Relandus, a Persico *Pis* i. e. *leprosus* ducendum esse putat, et *agās* forsitan esse *agah* i. e. *notitia, nuntius, cura, attentio, providentia*. » Fortasse, » ait Vir Celeberr., conspecto leproso hoc acclamabatur: » Leprosus! cave! quod Ctesias pro uno v. habuisse vide-

» tur.« Affert deinde Paullinum, qui p. 49. *Viszaga* linguâ Samscred. significare affirmat: *homo leprosus, veneno infectus*. At malim equidem cum viro celeberrimo exclamare: » An hoc credere licet? «

Pag. 185 lin. 13 leg. *ablato*.

Pag. 186 lin. 2. De nomine אַחַשְׁוֵרֶשׁ conf. Rosenmüller libr. laud. I. pag. 372 not. 36. Esse enim vult titulum, cujus prior pars Persica sit אַחַשְׁוֵרֶשׁ *Akhasch* i. e. pretium; altera vero probabiliter שׁוֹרֶשׁ *Wer*; quâ syllabâ plerumque possessio alicujus rei designetur: *habens, possidens*, adjecta literata ו, id quod pluribus in vocibus locum habeat. A quo tamen dissentit Simonis, qui Onomast. V. T. p. 580, posteriorem partem vocabuli pro Persico habet אַחַשְׁוֵרֶשׁ *beruschan* i. e. *princeps, nobilis*. Jahnius, Bibl. Archaeolog. II. 2. pag. 244. refert ad *Zwareoch* i. e. *heros, fortis, Held*.

Quae mox notavi de voce *Artachschetr*, idem probat Rosenmüllerus l. l. p. 373 not. 40. jure amandans ad Silvestre de Sacy Mémoires sur diverses antiquités de la Perse pag. 100.

Pag. 189. Cap. XLVI. De voce Ἀζαβαρίτης item quaedam notavit Tychsen in Lion. edit. pag. 281. Obscuram esse originem non negat, comparans Persicum *azar, war*. *Azar* significare *injuriam, molestiam importunitatem*; *Var* esse: *habens, aliqua re praeditus*, ut *Azar Var* sit: *importunitatem habens, molestus, importunus*; propterea quod nuntii munere functos regi saepe molestus fuerit.

Pag. 192 not. *) leg. *profluxisse*.

Pag. 193. De Darii nomine vid. Rosenmüller l. l. I. pag. 373 f. Not. 44. Hebraicum דָּרְיוֹשׁ non admodum recedere ait a vero regis nomine, quod in Persepolitianis inscriptionibus appareat *Darheusch*, sive, ut vult St. Martin (Journal Asiatiq. Febr. 1823 pag. 83) *Dareiousch Vyschtaspouéa* i. e. *Darius* (τοῦ) *Vyschtaspo* (sc. *filius*). In recentiori Persarum lingua eundem regem vocari *Dara* s. *Darab*. Etiam *Xerxis* nomen iisdem in inscriptionibus conspicuum esse

Khschërsché, s. ut St. Martin explicat *Khschëarscha* (Ibid. p. 375 Not. 51).

pag. 193 not. *) lin. 1. leg. *aberrasse*.

» 194 lin. 2 leg. *Ibide*.

» » 6 ab inf. leg. *loco*.

» 195 » 16 del. *denotans*. De voce *Κύρος* vid. Rosenmüller l. l. I. pag. 369 Not. 26. Qui idem pag. 367 vocem *Ἀγαδάτης*, quae apud Strabonem l. l. reperitur, ex Persicâ linguâ derivat, ut sit *Agah — dar — dad* i. e. *juris cognitionem habens, jus tenens ac servans*.

pag. 196 lin. 7 leg. conf. *denique* Curtium.

» 202 » 19 pro modum leg. *modo*.

» 203 » 2 ab inf. dele *liberatum*.

» 204 » 1 leg. *consilia*.

» 205 » 12 leg. *definiri*.

» 208 » 4 ab inf. pro 5 leg. *si*.

» 213 » 11 ab inf. leg. *autem aves*. De *Rhindaco* fluvio add. Schol. Apollon. Rhod. I, 1165: *Ῥυνδακὸς ποταμὸς ἐστὶ Φρυγίας, οὗ μνημονεύει Βακχυλίδης* (cf. ejus fragmm. LVII pag. 69 edit. Neue.)

pag. 214 Cap. LXII. lin. 8 leg. *Largerium*.

» 215 not. **) lin. 2 leg. *vera — causa*.

» 216 lin. 5 leg. *eodem*.

» 224 » 9 ab inf. leg. *omittere*.

» 227 » 25 dele *percipiant*.

» 228 Fragm. 12 lin. 7 ante: *ubi Lion*, inser. *confusio*.

» 237 lin. 9 ab inf. leg. *dextrae* et lin. 2 ab inf. 25 pro 125.

» 242 » 14 leg. *multus*. lin. 17 dele *et*, lin. 18 dele *illum*.

» 243 » 7 ab inf. leg. *παρὰ πλῆσι ὄν*.

» 244 » 5 ab inf. leg. *patrem*.

» 248 » 5 leg. *ὄστρακίνοῦς*.

» 249 » 3 et 18 leg. *τις* sine accentu.

» 250 » 4 ab inf. leg. *Χώρα* pro *Χώρα*.

» 251 » 7 leg. *ἄγριός ἐστιν*. et lin. 19 *ἐλκοῦται*.

pag. 252 lin. 7 post λεπτότατον pone puoctum et post σπιθάμη comma.

» 252 » 21 Scrib. ἄλλο τι.

» 253 » 15 Scrib. ἄλλο pro ἄλλα.

p 257 » 10 ab inf. leg. σιδήρω δ' οὐχ ὑπέϊκον.

» 258 » 2 leg. ἐκεῖσε.

» 264 » 15 pro plana leg. planē.

» 265 De pantarba laudat Lion librum, cujus copia mihi non fuit: *Weyrauch*: Herodot und Ctesias über Indien; in Morgenstern Dörptsche Beyträge V. II. p. 391, qui *Salamgramam* Indorum lapidem hic intelligat.

Pag. 266 lin. 18 pro et leg. e.

Pag. 267 not. †). De *pylis Caspiis* consul. nunc James Morier second journey throug Persia etc. cap. XXIII. Esse enim vult, prout ab aliis jam animadversum est, eas fauces, quae nunc dicuntur: der Pass von *Chawar*. Conf. etiam St. Croix Examen des Hist. d'Alex. p. 688 sq. et 862 ed. II.

Pag. 268 Cap. III. Iis, quae de *Elephantibus* disputavi, nunc potissimum adjice A. W. *Schlegelii*, Viri Illustr. Dissertationem: »über die Elephanten« in Indische Bibliothek Bd. I. Heft II. (Bonn. 1820) pag. 148 sqq. Ubi jure ad Ctesiam provocat, qui primus omnium Graecorum cognoverit, quantas in militia partes Elephantibus India attribuerit, quamvis, quae de Elephantum numero, Indorum exercitibus adjecto proferat, haud usquequaque vera videantur, atque etiam in hujus animalis descriptione Ille non satis recte versatus sit, Aristotele bene notante. Conf. pag. 151 sq. Nec tamen Schlegelius ignorat, quantam vim omnino Ctesiae fabulae ac narrationes ad omnem posteritatem non magis habuerint, quam ad universam rerum historiam: quippe quae procul dubio Alexandri animum tanto ordine incenderint hujus ipsius invadendae ac domandae. Vid. ibid. p. 149 coll. 148.

Pag. 259 lin. 11 dele istos.

Pag. 277 lin. 14. Ad formam *μυριοφόρος* laudat Lion:

Lobeck. ad Phrynich. p. [662; ad rem Böttiger über die Acchtheit u. das Vaterland der Onyxkameen 1796. pag. 27.

Pag. 280 cap. VII. De Martichora laudat Lion, Weyrauch l. l. p. 397., qui hystricem (Stachelschwein) intelligi velit. At ita, prout notavimus, jam Schneiderus conjecerat. Praeterea affert Lion Wernsdorf. ad Calpurn. Eclog. VII. 59 in Poet. lat. minor. V. II. p. 170.

Pag. 285 Cap. VIII. De isto loco sacro conf. Ritter Erdkunde V. II, pag. 770., quem laudavit Lion. Qui idem Ritter l. l. pag. 817 et 916 de Phasidis aqua, cujus mentio apud Ctesiam Cap. X., erit consulendus, et pag. 885 de igni immortali juxta Phaselidem in Lycia.

Pag. 293 lin. 8 leg. locus pro lacus.

Pag. 294 Cap. XI. De Pygmaeis narrationem vel potius fabulam Weyrauch l. l. p. 400 sq. ad simiarum genus *Rajakeda* refert s. populum quendam horum similem; id quod admodum placet Lionio. Tu vide sis quae uberius hanc in rem disputavimus pag. 294 et seqq.

Pag. 300. Cap. XII. In fabulam de Gryphibus inquisivit Wilford in dissertat. de antiquae Indiae geographia: Asiatic Research. Tom. XIV. (coll. de Langlès in Revue Encyclop. XIX, pag. 619 — 621.) Suspiscatur autem ille hancce avem fabulosam multum pertinere ad *Garouda*, quae est τῶν Vischnu avis, capite pennis et unguibus aquilae instructa hominisque simul corpore, pedibus et statura, *Gryphus Indicus*.

Pag. 304 lin. 11 ab inf. leg. III. b (pro 6) pag. 163. De terra Caschmyr conferri etiam potest: Journal Asiatique Paris 1813 I. Bd. Heft 6. pag. 361 — 368: »Notice sur l'ancienne histoire de l'Inde et sur les historiens de Kaschmyr en particulier:«

Pag. 311 lin. 23 leg. quas ea ipsa.

Pag. 312 (?) lin. 3 leg. ἀβληχρόν. Mox quae cap. XVIII. dicuntur de ligno πάρηβον, ad genus visci (*Vogelleim*) re-

ferenda esse censet Weyrauch l. l. p. 393., notante Lionio. Quod utrum prorsus satisfaciat, in medio nunc relinquam.

pag. 317. Cap. XIX lin. 18 pro *quem* leg. *quod*.

» 318 lin. 4 ab inf. dele *tamen*.

» 319 » 8 ab inf. dele: *conf. etiam*.

» 321 » 4 ab inf. leg. *ὕλακτιή*.

» 323 » 15 leg. *scio*.

» 326 » 10 *ξύλινα ἱμάτια*. Ad hunc Ctesiae locum referri posse credam fragmentum, quod primus Lion. adjecit pag. 270. edit. ex Servio ad Virgil. Aen. I. 653: » Acantho i. e. » flexibili virgulto, in cujus imitationem arte vestis ornatur » et conficitur. Varro ita dicit: *Ctesias* ait in India esse ar- » bores, quae lanam ferant. «

pag. 328 lin. 18 leg. *dispersae*.

» 333 » 7 ab inf. leg. *accuratius*.

» 337 » 7 leg. *rubros* ac *splendidos*.

» 340 not. XX, lin. 1 dele *δέ*.

» 342 lin. 12 leg. *praecepit*. et lin. 2 ab inf. *monuimus*.

» 344 » 3 ab inf. leg. *comparationem*.

» 347. Ad finem nott. in cap. XXXII adde: *ἄμπωτις* quid sit, edocemur a Schol. Pindari, Olymp. IX. 73 (56); quocum *conf. Boeckh. Explicat. Pind. pag. 190.*

pag. 350 lin. 5 leg. *exscripti*.

» 368 » 15 leg. *pertinent*. et pag. 369 leg. *Fragment. No. 19.*

» 370 » 11 dele interpunctionem post *censet*, et lin. 12 scrib. *hujus fontis*.

pag. 379 lin. 7 leg. *inscribantur*.

» 380 » 10 leg. *immiscuit* pro *intersparsit*.

» 368 seq. Quae cautius hic ac verius summus disputavit Heynius, cum hisce confer sis, quae in historia Elephantorum describendâ ad Ctesiam ejusque narrationes delapsus minus certe considerate pronuntiat Vir, caeteroquin doctissimus et illustrissimus A. W. de Schlegel loco supra laudato pag. 153 seqq. coll. pag. 148.

pag. 388 lin. 3 ab inf. leg. *comprobandae*.

pag. 399 lin. 7 leg. *abripuerint*. et mox lin. 11 leg. *in causas*.

» 400 » 9 leg. *stiparunt*. pro *stipati sunt*.

» 408 » 7 leg. *sit* et lin. 10: *deprehendere r*.

» 416 » 15 leg. *quocum*. — Caeterum quod ad Semiramidem ejusque res gestas attinet, sunt, qui ad Indorum commenta librosque sacros, in quibus et Semiramis et Stabrobates reperiatur, omnia revocanda esse censeant. Tu vid. Maurice *Histoir*. II. p. 189 sqq. et *Asiat. Research*. Vol. IV. *Dissertation on Semiramis etc. from the Hindu sacred Books*, by Fr. Wilford. p. 361. 369 seq.

pag. 420 lin. 2 ab inf. *Annos*.

» 432 » 9 leg. *regibus, qui mollitiei dediti*, in intimis

» 435 » 6 leg. *num*.

» 438 » 14 loco.

» 444 » 4 ab inf. dele *utrumque*.

» 447 » 6 leg. *Astibaram*.

» 450 lin. (?) leg. *De Saturnalibus*.

Alia, quae sunt levioris momenti peccata vel in accentibus, vel in interpunctione, benevolus lector ipse corrigat.

I.

Index Caputum.

	P.
<i>Prolegomena.</i>	
§. 1. De <i>Ctesia Cnidio</i> Notitia ex Fabricii Bibl. Graec.	3
§. 2. De <i>Ctesia Cnidio</i> altera notitia ex Gerh. Voss. de historr. Graecc.	9
§. 3. De aliis, qui eodem <i>Ctesiae</i> nomine feruntur. . .	12
§. 4. De <i>Ctesiae Cnidii</i> vita.	12
§. 5. De professione et conditione <i>Ctesiae Cnidii</i>	15
§. 6. De <i>Ctesiae</i> scriptis in universum.	19
§. 7. De oratione <i>Ctesiae</i>	20
§. 8. De <i>Ctesiae</i> fide.	24
(Henr. Stephani. De <i>Ctesia</i> Historico antiquis- simo Disquisitio.)	25
(Henr. Stephani. De <i>διπλογραφία</i> quorundam nominum in <i>Ctesia</i> etc.)	32
I. <i>Ctesiae</i> fides in rebus Assyriacis.	35
II. <i>Ctesiae</i> fides in rebus Persicis.	40
III. <i>Ctesiae</i> fides in rebus Indicis.	50
I. Persicorum Excerpta.	61
II. Annotationes ad <i>Ctesiae</i> Persicc. Excerptt. . . .	81
III. Reliqua Fragmenta ex <i>Ctesiae</i> Persicis. . . .	219
IV. Indicorum Excerpta.	245
V. Annotationes ad <i>Ctesiae</i> Indic. Excerptt. . . .	259
VI. Reliqua Fragmenta ex <i>Ctesiae</i> Indicis.	349
VII. Fragmenta e reliquis <i>Ctesiae</i> Operibus	374
VIII. <i>Ctesiae</i> Assyriaca sive Fragmenta e primis sex libris historiae.	383

II.

Index rerum et verborum.

A.

- Abulites 215.
 Acesines 229.
 Achemenides 171. 172.
 ἀδόλεσχος 23.
 Aethiopia c. India confus. 344.
 — — ab Ctesia tractat. 309.
 Ἀγβάγανα 88.
 ἀγεσθαι γυναῖκα etc. 92.
 Agradatus 195.
 ἀγχώμαλος 95.
 αἰρετίζειν 124.
 ἄκανθος, ἀκάνθη, ἀκάνθινος 380.
 Alogune 153. 185.
 ἀλφός 340.
 Amazones 98.
 Amistris 131 sq. 175.
 ἀμυγδαλή 317 sq.
 Amyrtaeus 120 sq.
 Amytis 33. 90. 91. 95. 152. 175.
 ἀμψιάζειν 127.
 ἄμφω 206.
 ἄν omiss. 276.
 ἀνά 304.
 ἀναβάδην 431. sq.
 ἀνασταυροῦν 176.
 πρὸς ἀνατολὰς γίνεσθαι de sole 135.
 ἀναφέρειν 236.
 annales regii Persarum 17. coll.
 426. 399 seq.
 ἀποκαρτερεῖν 222. 308.
 Apollonides 168.
 ἀποτέμνειν 208. 127. 133.
 aqua, superne frigida, infra calida, 276. (cf. *font.*)
 Arbaces 424. 437.
 arbores Ind. 278.
 arcus, cujus rei signum 145.
 argentum Indiae 299.
 Ariaramnes, 142.
 ἀρμάμαξα 188.
 Arsaces 199.
 Arsames 244.
arta, quid significet 446.
 Artabanus 151, 163, coll. 187.
 Artahschetr 187. Add.
 Artaphernes 133. 135.
 Ἀρταξάνης s. Ἀρτοξάνης 191. 194.
 Ἀρταξέρξης s. Ἀρτοξέρξης 166. 175.
 » confus. c. Ξέρξης 166. 185. 187.
 » nominis etymon 186. Add.
 » regni tempus 184.
 articuli vis (ὁ Θεσσαλός rex Thess.)
 160. 169.
 Artynes 446.
 asini Indd. 349. 363 sq.

Απάδας 87, 448.

Assyriacum regnum 439 sqq. 418 sqq.

» ejus eversio 428 sq.

άσταρις 325.

Αστιβάρας 447.

astragalus animall. 332 sq.

Αστυγας 87, 448 sq.

Athenae a Persiae captae 163.

άθως, άθώως 214.

aurum Ind. 300, aurea ornamenta

in usu apud Persas 157 sq.

αυτός άφ' έαυτού 243.

aves Indd. ad venandum. 297.

άφελής 22.

άφεςις 217.

άφιξις 216.

άφλεκτος 286.

Αζαβαρίτης 289. Add.

B.

Babylon, a quo condita 397.

quo loco 400. quo ambitu moe-

nium 401. altitudo moenium 402.

Babyloniorum defectio 156.

Bactri 93 sq. 396. portae 267.

Bagabates, s. Masabates 237.

βαλλάδη 340.

βάλλειν, structura 291.

Bambus, arundo 278.

Barcanii 115. 106. 390.

Barene 105.

βασιλεύειν transitive 132.

Belus, Belitanes, 154. 155.

Berosus 317 sq. 399 sq.

βιτακός 270.

βληχρώς 182.

βορευδόν 267.

boves Indd. 296.

breviloquentia 115.

Βύβλος urbs 173.

butyrum Ind. 327.

C.

Calamus Ind. 277 sq. 354.

Cambyses, regni tempus 131.

cameli Perss. 224.

canes Indd. 272 sq. 296.

Caramanii 115.

Caschmyr 53. 287 sq. 304. 524.

Caspiae portae 267.

Cattun 526.

Caunus 183.

Chaldaei 140.

Chimaera, fabul. 293.

Choaspis fluv. 226 sq.

Choramnaei { 111 sq.

Choramnii { 113. 223. 390.

Chorasmii 114.

citaris Pers. 191 sq.

Clearchus 212.

Cobi desertum 285.

Coccus 323.

Cochenille 324. 363.

cocois nuciferae oleum 327.

columbarum cultus 415.

Conon 216.

Cretenses sagittarii 164.

Croesi fata 102 sqq.

Ctesias, ejus natales etc. 4 sqq. 15.

alii eodem nomine 12, ejus scripta

4 sqq. 19 sqq. vita et conditio 12

sqq. 15 sqq. aetas 12. 13, oratio 20

sqq. indoles historiarum 42, fides

24 sqq. in Assyrr. 35. 386 sqq.

399 sq. 438 sq. in Perss. 60 sqq.

in Indd. 50.

Cynamolgi 320. 352.

Cynocephali 320 sq. 368 sq.

Cyrus, major natu, natales etc.

84 sqq. nomen 195. mors 111 sqq.

regni tempus 116, sepulcrum 117.

Cyrus minor natu. imperium ac

munus 204. mors 207 sqq.

D-

Darius, quomodo ad regnum evectus sit — 133 sqq. expeditiones, exercitus etc. 143 sqq. regni tempus 148 sq. nomen 193. Add. sepulcrum cum inscriptione 233. 137 sq.
 Darius Nothus 185. regni tempus 202.
Δαρειος et *Δαρειατος* 192.
 Datis 148.
δεκατριών et similia 196.
 Delphi 165.
 Demaratus 159.
 Derceto, dea 393 sq.
 dextra manus, pignus fidei 115.
διαβάλλειν - *εσθαι* 207.
διαβατήρια sc. *ιερά*, *Ζεὺς διαβατήριος* 147.
διαλαμβάνειν 211.
διακέμπεσθαι 191.
διαρρήγνυσθαι 232.
διασκευή 22.
δικαιρον 313 sq.
 Diodorus Siculus, ex Ctesia multa hausit 585 sq. 414 etc.
διπλασίων 275.
δισδόν ὄρος 138 sq.
διφθέραι βασιλικαί 17 sq. 19 coll. 426.
Δράγγαι 390.
δραματικόν 23.
Δυρβατοί 223.
δύσβατος 161.

E.

εις 93. 172 coll. 106.
εκατόμπεδον 434.
Ἐκβάτανα 88.
εμβατήρια 147.

ἐκείσε 267.

ἐκλογαί 34.

Electrum 317 sq. 361.

Elephas Ind. 268. 351 sq. Add.

ἐμβάλλειν, structura 291.

ἐμβατήρια 147.

ἐν pro *εις* 106.

ἐναργεία 23.

ἐνδιδόναί 176.

ἐνταῦθα 177.

ἐντέρωινή 277.

ἐπαναβαλῶν et *ἐπαναλαβῶν* confus. 433.

Ephialtes 160.

ἐπίδοξος 191.

ἐπιλαμβάνειν 314.

ἐπὶ μᾶλλον, *ἐλαττον* 288.

ἐπιτελεῖν 436.

ἐπιτομή 34.

ἐπιτραγωδοῦν 24. 240.

equi Indd. 297.

ἐρέυνσα, aorist. form. 312.

ἐρυθρά θάλασσα, unde nomen 359.

Evagoras 214 sq.

εὐλαί 168.

eunuchi, apud Perss. regg. 120 sqq.

regis cadaveri assidentes 150.

Εὐσεβεις, *Εὐσεβῶν χώρα* 288 sq.

εὐτρεπής, *εὐτρεπίζεσθαι* 170.

ἐπίπκιος s. *ἐπίπκειος* 235.

ἐξορίζειν, *ἐξοριστος* 180.

F.

falcati curfus 395 sq.

falconaria ars apud Indd. 297.

Februarius 136.

fontes miris virtutibus praediti

290. 309. 359. 310. 339. 346 sq.

359 sq. 369 sq. 370 sq.

G.

Galli Indd. 269.
Genitivus Ionic. in *ω* 201.
Gryphes 300 sq. 358 sq.
Gummi 317.

H.

Hamadan 88.
Hegias 161.
Herodotus, num Ctesiae aequalis
15. aliter multa enarrat atque
Ctesias 43 sqq. et passim, fabu-
larum scriptor 48. ejus auctori-
tas in rebus Perss. 47. Graecc.
45. Indd. 52.

I.

Idantyrus s. Idathyrsus 143.
ιδιωτισμός 22.
ignis cultus apud Persas 103. 205 sq.
ignis immortalis ad Phaselid. 192
sq. 357.
Immortales Perss. 159.
Inarus 169 sq.
India terra 52 sqq. magnitudo 262.
imbres 263 sqq. ferax auri, lapidum
pretioss. etc. 300. 273 sq. nomen
late patens 344. confus. cum
Aethiop. 344. alit gentem cau-
datam 328. aliasque gentes mira-
biles 341 sq. 367. 368. color in-
colarum 287. valetudo 310. lon-
gaev. 341. 311 alit oves 305.
306. boves 296 sqq. sues 304. ar-
bores 278. canes 272 sq. 296,
equos 297. asinos 329. 363 sq.
vinum 337 sq. serpentes 360. ver-
mes 334. 362 sq. 365 sq. butyrum
327. calamus Ind. 277 sq. 354.

commenta varia 56 sq. Magnet.
272. metalla 299. venatio 297.
Elephant. 268. 351.
Indus fluvius 261. 351. cum Nilo
comparatus 264.
Ionismi apud Ctesiam 22. 201. 320.
ἰσχειν 310.
ἰσχία 329.
jungere 145.
Ἰζαβάτης 33. 119. 122.

K.

καιρία sc. *πληγή* 178.
Καλδστριοι 322.
κάρπιον 336.
Κάρναι 239.
Καρνάτις sc. Diana 259.
καρνατίζειν 259.
καρύϊνον 299.
κατὰ πρόσωπον 169.
κατακισσηρίζειν 433.
κατακοιμιστής 204.
κατάκρατος 112.
καταλιμπάνειν 197.
κατανέμεσθαι 168.
κατέλαβε 188. 314.
καθυπεστιβισμένος 432.
κεράμιος, κεράμειος, κεραμικος 228.
κιννάβαρι 270.
κισσηρις 432. *κισσηρίζειν* 433.
κλις 154.
Κοσύνη urbs 379.
κοτύλη 355. 307.
κρέη 320.
κηρσφύγετον 89. Add.
κρίσις 217.
κρίσκρανα 88 sq.
κροκόττας 345 sq.
κυνόλυκος 345. sq.
Κύρος nomen 194 sq.

Κύραι urbs 180.

Κυώνιοι 346.

κωλή 239 sq.

L.

lacus, mira quadam virtute in-
signes 339. 366 sq. 409.

λαμβάνειν πέρας 127.

lana Ind. 304. Milesia 224 sq.

lapidationis supplicium 190 sq.

lepra 181.

Λιβνος et *Λύδιος* confus. 179.

λιῶ sc. *ιμάτια* 327.

λόγια Zoroastr. 103.

ἐν λόγω τινός 101.

λογοποιός 83 sq.

Lucianus, Ctesiae reprehensor 347sq.

M.

Magnet. Indd. 272.

Μαγνήτις 373.

Magophoniae festum 136 sq. coll.
232 sq.

Magus falsus 126. 131 sq. 135 sq.

Magi regis cadaver custod. 150.
cum Chaldaeis confus. 140.

μάμμη 152.

Μανιόλαι s. *Μασνιόλαι* 373.

Maraphis 140.

Mardonius 162.

Masagetes 142.

Martichoras 280 sq. 285. 352 sq.

μασχαλῖς 336.

mater regis Perss. 91. 127.

matres in matrimonium ducuntur
a filiis apud Persas 91. Add.

Maurusii sive Marusii 346.

μαχαριός 241.

Medi, regnum 439 sqq.

medici Aegyptii 15 sq. Graeci 16sq.

Megabyzus 157. 173.

Μένδαι 242.

Meno 210 sq.

Menostanes 177.

Merdis s. Smerdis 113. 125.

metalla argent. apud Indd. et

Bactrr. 299.

μετείναι }
μετέχειν } structura 307 sq.

μετέωρος, *μετεωρίζειν* 179.

Mithradates 200.

mola aurea, dono apud Perss.
data 157 sq.

Monoceros. 330 sq.

mulae non pariunt 156 sq.

μυθολόγος 84.

μυθοποιός 83.

μυριάδας pro *μυριάδων* 98.

μύριοι 159 sq.

μυριοφόρος ναῦς 277.

N.

$\bar{\nu}$ insertum multis vocc. 143.

naphtha 299.

Naxus insula 290.

νέμεσθαι 165.

Ninus urbs, quo loco sita 391 sq.
eversa 437 sq. Ninus rex, 589 sqq.
ejus expeditiones 395 sq. uxor,
fata etc. 396 sq.

Ninyas 417.

νομή 340.

nuces Ponticae 319.

νόκτα και *ἡμέραν* 291.

O.

obolus 307.

Ochus 185 sq.

oculos fucare 433.

Odrysi 403.

Oebares 90.

οίκειοφώνως 123.
 oleum acanthium 381. cocois nu-
 cifer. 327.
 ὁμοίος c. genitiv. 315.
 ὁμοτράπεζος 181.
 Onophas 152.
 ὄργυιά, ὄργυιούσθαι 276 sq.
 Ormuzd 146.
 Ostanes 196.
 oves Indd. 303. 306.
 οὕτω post particip. illat. 84.
 Oxyartes 405.

P.

Palladius emendatus 272.
 palma s. phoenix Ind. et Babyl. 305.
 Pamphila 6.
 Pantarba 265 sqq.
 παρῆβον 315. 361.
 (τό) παριστάμενον 182.
 Parsondas 444 sq.
 Parthi, Παρθυαία 414.
 Parysatis 186.
 Pasargadae 117.
 pellices regg. Perss. 178. earum
 filii exclusi a successione 178.
 peltastae 105.
 πενηκόντοροι 142.
 πέρας λαμβάνειν 127.
 Peremnia 147.
 περιόδων et ὁρῶν confus. (?)
 περίοικοι 162.
 περιοργυιούσθαι 277.
 περίπλων 236.

Persae, agriculturæ dediti 158.
 venando 179—vivos defodiunt 182.
 non comburunt cadavera 103 sq.
 205 sq. concumbunt cum filiabus
 ac sororibus et matribus 199.
 91 milites flagellis excitant 160.

Persae VII conjurati 133 sq.
 Persepolis 118.
 Petisae 32.
 Pharnabazus 216.
 Phaselis 290 sq. 292.
 πίνειν Aorist. form. 314.
 Πισαγάς 180 sq.
 pisces mortifer. 370 sq.
 Pisuthnes 198.
 πίτυς 318.
 Plataeensis pugna 161.
 πληγή omiss. 178.
 πληροφοροεῖν 178.
 Plutarchus explic. et emendat. 123.
 167. 168. 172.
 ποδιαῖος 285.
 ποιεῖν πρὸς τι 378.
 Polycritus 242.
 πόνος 241.
 πρὸς δὲ, ἔτι 174.
 προσεταιρίζεσθαι 134. 211.
 προςλαμβάνεσθαι 134. 211.
 προςποιεῖσθαι 187.
 προχοαί et πρόχοοι 271.
 Proxenus 212.
 πρωτοβολία regg. Perss. 179.
 Prusa 293.
 Psylli 295. 296.
 πύελος 155 sq.
 Pygmaei 294 sqq.
 πυλαία 41.

R.

Rachmed mons 137. 139.
 reges Perss. raro prodeunt 126 sq.
 sella aurea 134. sacrificia 149 sq.
 venat. 179. epulae 227 sq. nomina
 196. successionis modus 185. coll.
 178. multas pellices habent 178.
 229. eorum cognati provinciis

praeficiuntur 113. sepulcra 117
 sqq. 137 sq.
 ῥέιν 308.
 relativi pronomini usus 156.
 Rhinoceros 330.
 Rhodogune 152.
 ῥινδόκη 213.
 ῥώξ 319.

S.

Sacae 95 sqq. 447 sq.
 Sacaea festum 449 sq.
 sanguis tauri 128.
 σάραπις 231.
 Sardanapalus 424 sq. 426 sqq.
 nomen 430. an plures extiterint
 434 sq. 437. mores, luxuria etc.
 427 sq. 431. finis 434 sq.
 Sardes expugnat. 99 sq.
 Satibarzanes 204.
 Satrapae 122.
 Satyri 372. 374.
 σαφής 22.
 Saxones 97.
 Sciapodes 378 sq.
 scribae Perss. 18 sq.
 Scythae 96 sq.
 Σεκυδιανός 190. 194.
 sella aurea regg. Perss. 134.
 Semiramis 385 sqq. natales etc. 393.
 expeditiones 407. 409. 413. opera
 406 sq. nomen et cultus 415. 393.
 mors 414. probabilis historia 416.
 sepulcra regg. Perss. Cyri, Darii
 117. 137 sqq.
 Seres 371 sq.
 serpentes in Pers. 141. in Ind. 360.
 σήσαμος et σησάμινον sc. ἔλαιον 298.
 Σίδα s. Σίλλα, Σίλλα fons 369 sq.
 Σίγνος 379.
 simiae Indd. 268.

σιπαχόρα 318. 323.
 Sittace s. Psittace 230. 312.
 σκαφύεσθαι 167 sq.
 σκόρπιος ἡπειρώτης 283.
 Σκυθάρκης 143.
 Σκυθῶν ῥήσις 234 — ἐρημία 234.
 Smerdis 113. 125.
 Σογδιανός 190. 194.
 Sol 275. solis natura in Indd. 286 sq.
 templum quoddam 285 sq.
 Σπαρμίτης 430.
 Sparethra 98.
 Spitades 115.
 σπιθαμιατος 285. 311.
 εἰς σποδὸν ἐμβάλλεσθαι 193.
 σπυρίς 325.
 σταγῶν 336.
 Statira 199.
 σταφίς 325.
 στενωτάτος et στενώτατος 165 sq.
 στιβί s. στιμίμ 432.
 Syennesis 206.
 συγγραφεύς 84.
 supplicia Perss. 102. 103. 210.
 208. 237. 182. 190.
 Susa 124.
 Σφενδαδάτης 32. 125. 131.
 σχῆμα, σχηματισμός, σχηματισ-
 θαι 129.

T. Θ.

Tanyoxarces 113. 125. 126.
 Tapyri 381.
 tauri sang. 128.
 Thorax 160.
 τῖλλειν, τῖλλεσθαι 232.
 Tiriza 408.
 Tomyris 98.
 tormenta apud Perss. 90.
 τραυματίας 123.
 Troas 390.

τρόφιμος 353.
 Tschilminar 118. 137.
 θάπτειν 205.
 θάρρειν 129.
 θριαμβεύειν 152.

P.

πει 263.
 πέλος 411.
 υπαντιάζειν 147.
 υπαρχος 121 sq. fluvius 317.
 υπερβατήρια 147.
 υπογράφεσθαι 431. 433.
 υποκύδης 451 sq.
 υπολαμβάνειν 236.
 υπόρρινα 198.
 υποστιβίζειν 432.
 υποστρέφειν 165.
 υποτύφειν 190.
 ύς in india non reper. 304 sq.
 ύστέρα 185.

V.

venificii crimen apud Perss. 241.
 vermis Ind. 334. 362 sq. 365 sq.
 vinum Ind. 337. — palmarum 338.
 vulpes, venat. 298.

Φ.

φανερός et φανερός 168.
 φοινικός 323.

X.

Χαλκηδών et Καρχηδών confus.
 145. 154 et Add.
 χάνονες, Χαῖοι etc. 407.
 χολή 333.
 χρηματίζειν 172 sq.
 χροά 283.

Ψ.

ψιμυθιώ 431.
 ψιτταχός 269.

X. Ξ.

Xerxes. regn. 153. exped. in Graec.
 154. exercitus numer. 159. mors
 166.
 Xerxes II. regn. 188.
 Ξέρξης conf. cum Ἀρταξέρξης 166.
 185. 187.
 ξύλινα ἱμάτια 326.

Z.

ζ et ξ confus. 32. 33. 119.
 Zacynthus 289.
 Zarina, Zaris, Zariaspe 97 sq.
 200. 447.
 ζώγνυμι 144 sq.
 Ζεὺς — ἀποβατήριος 145. διαβα-
 τήριος 147. — Persarum 146.
 Zopyrus 156. 183.
 Zoroaster 405.
 ζωγρία et ζωγρίαν λαβεῖν 123.
 ζῶν 186.
 vici εἰς ζώνην dati 209.

